nemira

STEPHEN KING

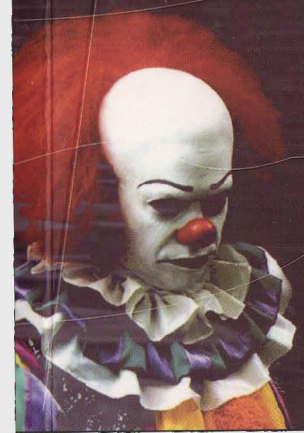

orașul bîntu IT

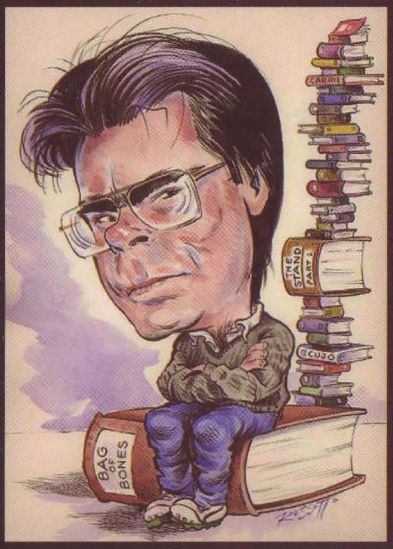

„*Orașul bîntuIT* este suma a tot ce am făcut și am învățat în viața mea."

Stephen King

orașul bîntu IT.

Cele două fețe ale orășelului Derry, statul Maine, străzile însorite și monstrul cuibărit în adîncuri ascund teroarea. Lumea copiilor, în care imaginarul devine realitate, se prelungește într-un imperiu al spaimei. Nimeni nu are curajul să se gîndească la ziua de mîine, puțini vor avea norocul să supraviețuiască înfruntării.

ISBN 973-569-782-3
9 789735 697822
www.nemira.ro
nemira

STEPHEN
KING

IT

orașul
bîntu

Traducere din limba engleză de MIHNEA COLUMBEANU
Stilizare de RUXANDRA TOMA

nemira

Coperta: Dana MOROIU
Machetare: Răzvan IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Orașul bîntuit / Stephen King; trad.:
Mihnea Columbeanu
București: Nemira, 2004
2 vol.
ISBN 973-569-782-3
Vol.1 - ISBN 973-569-703-3
I. Columbeanu, Mihnea (trad.)
821.111-311.9=135.1

Orașul bîntuIT – volumul 1
Stephen King
© Stephen King, 1986, IT
© Editura Nemira, 1997, 2004
ediția a II-a, revizuită

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 973-569-782-3
ISBN 973-569-703-3

„Orașul ăsta bătrîn mi-a fost cămin de cînd mă știu
Orașul ăsta va rămîne și după ce eu n-oi mai fi.
Privește-n jur, cartierul de est, cartierul de vest
Au încercat să te doboare, dar încă te mai am în sînge.“

The Michael Stanley Band

„Ce cauți, prieten vechi?
După atîția ani petrecuți departe, te-ai întors
Cu imagini păstrate cu grijă
Sub ceruri străine
Prea departe de ținuturile tale.“

Georgios Seferis

„Din senin, teroarea vine.“

Neil Young

Partea întîi

UMBRA DIN TRECUT

„Încep!
Desăvîrșite
Floarea își desface petalele-i viu colorate
larg în soare
Dar limba albinei
nu le găsește
Și se cufundă iarăși în țărînă
cu un strigăt –
căci ai putea numi strigăt
ceea ce li se furișează pe buze, aidoma unui fior
pe cînd în van așteaptă și apoi dispar...

William Carlos Williams,
Paterson

„Înfrînt în orașul unui mort."

Bruce Springsteen

Osmoza înșelătoare a unor subcapitole reflectă intenția autorului (n.red.).

Copiii mei, o carte reprezintă adevărul dinlăuntrul minciunii, iar adevărul acestei cărți este destul de simplu: *există magie.*

S.K.

Capitolul 1
DUPĂ POTOP (1957)

1

Teroarea, care avea să nu se mai sfîrșească timp de încă douăzeci și opt de ani – dacă într-adevăr s-a sfîrșit vreodată – a început, din cîte știu eu, în momentul cînd o bărcuță confecționată dintr-o pagină de ziar plutea pe apele umflate de ploaie dintr-o rigolă.

Bărcuța sălta, se înclina, se îndrepta iarăși, se avînta vitejește prin vîrtejuri perfide și își continua drumul pe Witcham Street, spre semaforul de la intersecția acestei străzi cu Jackson Street. Cele trei becuri colorate dispuse vertical pe toate laturile stopului erau stinse în după-amiaza aceea din toamna anului 1957, iar casele erau și ele cufundate în întuneric. Plouase încontinuu o săptămînă încheiată, iar de două zile începuse să bată și vîntul. Majoritatea cartierelor din Derry rămăseseră fără curent electric.

Un băiețel în pelerină de mușama galbenă și galoși roșii alerga voios pe lîngă micuța barcă de hîrtie. Ploaia nu încetase, dar dădea, în sfîrșit, semne de oboseală. Răpăia pe gluga pelerinei, ca pe un acoperiș din tablă... Sunet mîngîietor, chiar plăcut urechilor. Băiatul cu pelerina galbenă era George Denbrough. Avea șase ani. Fratele său, William, cunoscut majorității elevilor de la Școala Elementară Derry (și chiar și profesorilor, care însă nu i-ar fi rostit niciodată porecla în față) drept Bîlbîitul, era acasă, curățîndu-și gîtul de ultimele accese de tuse ale unei gripe rebele. În toamna aceea a anului 1957, cu opt luni înainte de începerea adevăratului coșmar și cu douăzeci și opt de ani înainte de răfuiala finală, Bill Bîlbîitul avea zece ani.

Bill confecționase bărcuța alături de care alerga acum George. O confecționase așezat în pat, cu spatele sprijinit de un maldăr de perne, în vreme ce mama lor cînta *Für Elise* la pianul din salon, iar ploaia șiroia neobosită pe geamul dormitorului.

Cam la trei sferturi în josul cvartalului, înspre intersecție și semaforul cel mort, Witcham Street era blocată de noroaie și de patru bariere portocalii. Pe fiecare barieră se putea citi inscripția „DEPART. LUCRĂRI PUBLICE DERRY" Dincolo de acestea, apa debordase din canalele înfundate cu crengi, pietre și gogoloaie încleiate de frunze veștede. Puhoiul își înfipsese mai întîi degetele în sol, după care smulsese hrăpăreț hălci întregi – în cea de a treia zi cu ploi. Pe la amiaza zilei a patra, bucăți mari din asfalt navigau prin intersecția Witcham cu Jackson, aidoma unor plute în miniatură. Mulți oameni din Derry începuseră deja să facă tot soiul de glume crispate despre Arca lui Noe. Departamentul Lucrărilor Publice reușise să mențină deschisă Jackson Street, însă Witcham era încă impracticabilă de la bariere pînă în centrul orașului.

Dar toată lumea era de acord că ce fusese mai rău trecuse. Kenduskeag Stream se umflase pînă la limita malurilor sale, pe Maidan; și ajunsese doar la cîțiva centimetri de marginile din beton ale Canalului ce îl sugruma pe cînd străbătea centrul orașului. Chiar atunci, o echipă de voluntari – printre care și Zack Denbrough, tatăl lui George și al lui Bill – a început să înlăture sacii cu nisip pe care îi puseseră în ajun cu atîta grabă și panică. Ieri, ieșirea din matcă a rîului și pagubele costisitoare provocate de inundație păruseră aproape inevitabile. Doamne, Dumnezeule, se mai întîmplase și altă dată – viitura din 1931 fusese un dezastru care costase milioane de dolari și peste douăzeci de vieți omenești. Numai că asta se petrecuse demult, deși încă se mai găseau destui oameni care să își amintească bine acel coșmar; suficient de bine cît să reușească să îi sperie și pe ceilalți din jur. Una dintre victimele inundației fusese găsită la vreo treizeci și cinci de kilometri mai la est, în Bucksport. Peștii îi mîncaseră ochii acelui nefericit domn, trei degete, penisul și aproape toată laba piciorului stîng. Încleștat în ceea ce mai rămăsese din mîinile sale, găsiseră un volan de Ford.

Dar acum rîul se retrăgea, iar cînd va fi inaugurat digul cel nou pe cursul superior, apele urmau a înceta să mai fie o amenințare. Cel puțin așa spunea Zack Denbrough, care lucra la compania

Bangor Hydroelectric. Iar apoi – ei bine, inundațiile viitoare își vor purta singure de grijă. Problema era că orașul trebuia să iasă cu bine din această încercare, să dea din nou drumul curentului electric și după aceea să uite totul. După cum avea să descopere și Bill Denbrough de-a lungul timpului, în Derry scufundarea în negura uitării a tragediilor și a catastrofelor devenise aproape o artă.

George se opri imediat după bariere, pe buza unui șanț adînc tăiat prin asfaltul de pe Witcham Street. Surpătura urma o diagonală aproape perfectă. Se sfîrșea pe partea opusă a străzii, cam la zece metri în josul pantei din locul unde stătea el acum. Rîse cu poftă – sunetul solitar al veseliei copilărești aducător parcă de vești bune în după-amiaza plumburie – cînd o toană a șuvoiului îi antrena bărcuța într-un șir de praguri formate de asfaltul sfărîmat. Torentul năvalnic tăiase un șanț de-a lungul diagonalei și astfel ambarcațiunea călători dintr-o latură a străzii în cealaltă; curentul o purta atît de iute, încît George s-a văzut nevoit să gonească atît cît îl țineau puterile pentru a o ajunge din urmă. Plescăind prin apă, tălpile galoșilor săi împroșcau stropi noroioși. Cataramele încălțărilor scoteau clinchet de clopoței, pe cînd George Denbrough alerga spre ciudata sa moarte. Iar simțămîntul care îi umplea sufletul în clipele acelea era dragostea limpede și simplă pentru fratele său, Bill... Dragoste și o undă de regret la gîndul că Bill nu se afla acolo, nu lua și el parte la acest joc. Sigur că va încerca să-i povestească, dar știa că nu va fi în stare să îl facă pe Bill *să vadă* tot ce se întîmplase, așa cum Bill ar fi putut să îi descrie *lui* întreaga aventură, dacă rolurile ar fi fost inversate. Bill avea talent și, chiar și la vîrsta *lui,* George avea atîta minte cît să înțeleagă faptul că acesta nu era singurul motiv pentru care fratele său lua numai note maxime sau pentru care profesorilor le plăceau atît de mult compunerile lui. Talentul de *povestitor* nu era decît o parte din adevăr. Bill știa *să observe* totul în jurul lui.

Nu lipsi mult ca bărcuța să zboare pe aripi de vînt prin canalul oblic, simplă pagină de ziar ruptă din cotidianul *News* al orașului Derry, pe care însă acum George și-o imagina a fi o navă dintr-un film de război, dintre cele pe care le vedea uneori la cinematograf, împreună cu Bill, la matineele de sîmbătă. Un film de război, în care John Wayne se lupta cu japonezii. În goana-i nebună, prova bărcuței de hîrtie împrăștia stropi de apă în toate părțile, apoi ajunse la rigola de pe stînga străzii. În locul acesta, pe-deasupra spărturii din asfalt,

se formase un pîrîiaș nou, răsucindu-se într-o vîltoare mărișoară, și băiatul crezu că acum barca se va umple cu apă și se va răsturna. Într-adevăr, se înclina periculos de mult, după care, cînd se îndreptă, George chiui fericit și o urmări cum se întoarce și o ia la goană în jos spre intersecție. Puștiul o rupse la fugă, încercînd să o ajungă din urmă. Deasupra, vîntul sălbatic de octombrie zgudui cu rafale lugubre copacii pe care furtuna, una dintre cele mai necruțătoare, îi despovărase de frunzele multicolore.

2

Așezat în pat, cu obrajii încă aprinși de febră (dar temperatura sa, precum rîul, începuse să scadă), Bill terminase bărcuța – însă tocmai cînd George întinse mîna după ea, fratele său nu îl lăsă să o atingă.

– A-a-acum dă-mi p-p-p-parafina.

– Ce-i aia? Unde-i?

– E pe raftul din piv-piv-pivniță, imediat c-cum co-cobori, răspunse Bill. Într-o cutie pe care scrie Gu-Gu-ulf... *Gulf.* Adu-mi și un cuțit și un cas-cas-castronel. Și o cu-cu-cutie de chi-chibrituri.

Ascultător, George coborîse să aducă cele cerute. O auzea pe mama lor cîntînd la pian, nu *Für Elise* acum, ci altceva, ce nu îi plăcea la fel de mult – ceva sec și plin de ifose; auzea ploaia bătînd monoton în ferestrele bucătăriei. Acestea erau sunete liniștitoare, așa cum nici pe departe nu era gîndul că trebuia să coboare în pivniță. Nu-i plăcea pivnița, nu-i plăcea să coboare scara ce ducea în pivniță, căci întotdeauna își închipuia că acolo, în întuneric, îl pîndea ceva. Firește că asta era o prostie, așa îi spusese tatăl său și tot așa îi spusese mama sa, dar, mai important, *Bill* spunea la fel, însă...

Nici măcar nu-i plăcea să deschidă ușa și să aprindă lumina, fiindcă se tot gîndea – și ideea asta era chiar atît de tîmpită, încît nu îndrăznea să o împărtășească nimănui – că, în timp ce pipăia după comutator, încheietura mîinii îi va fi ușurel cuprinsă de ghearele unei labe înfiorătoare... Iar apoi îl va smuci, făcîndu-l să se prăbușească în bezna care mirosea a noroi, și a umezeală, și a legume putrezite.

Ce prostie! Nu existau nici un fel de chestii cu gheare, chestii păroase și pline de ură ucigașă. Din cînd în cînd, cîte cineva își ieșea din minți și omora o grămadă de oameni – uneori Chet Huntley povestea despre asemenea lucruri la știrile de seară – și, desigur, mai erau și comuniștii, dar nici urmă de monstru-fantomă care să-și fi făcut sălaș în pivnița lor. Totuși, gîndul nu-i dădea pace. În acele momente infinite, cînd bîjbîia după comutator cu mîna dreaptă (stînga i se încleștа pe tocul ușii într-o strînsoare de moarte), miasmele beciului păreau să se întețească pînă la a inunda lumea întreagă. Izurile de noroi, igrasie și zarzavaturi stricate se amestecau într-o unică duhoare, greu de definit, dar inconfundabilă, duhoarea acelui monstru, apoteoza tuturor monștrilor. Era mirosul a ceva căruia nu reușise să îi găsească un nume: nu era miros de bărbat și nici miros de femeie, era mirosul baubaului, era mirosul *Monstrului,* ghemuit la pîndă, gata să se repeadă asupra lui. Creatură a nopții și a tenebrelor, a coșmarurilor și a fanteziei copiilor. Creatură dispusă să mănînce orice, dar poftind mai ales carne proaspătă de băiețel.

În dimineața aceea deschisese ușa și dibuise o eternitate după butonul comutatorului, ținînd marginea ușii în obișnuita sa încleștare aprigă, cu ochii strîns închiși și vîrful limbii strecurîndu-i-se prin colțul gurii asemenea unei mlădițe chinuite, ce caută cu disperare un strop de apă într-un tărîm al secetei. Caraghios? Sigur! Pe pariu! *Ia te uită la Georgie! Lui Georgie îi e frică de întuneric! Ce pișăcios!*

Sunetul pianului răzbătea din încăperea pe care tatăl său o numea living, iar mama se încăpățîna să îi zică salon. Răsuna ca o muzică dintr-o altă lume, o lume îndepărtată, așa cum vorbăria și rîsetele de pe o plajă aglomerată și fierbinte trebuie să i se pară unui înotător epuizat, care se luptă cu un curent submarin.

Degetele-i găsiră comutatorul! Aha!

Îl apăsară...

...Și nimic. Nici o lumină.

Oh, drace! Curentul!

George își smulse brațul ca dintr-un coș plin cu șerpi. Se îndepărtă de ușa deschisă a pivniței, cu inima bătîndu-i bezmetică în piept. Nu era curent, sigur că nu era – uitase. Ei comedie! Și acum? O să se întoarcă și-o să-i spună lui Bill că nu putea lua cutia cu parafină deoarece era întrerupt curentul și lui îi era teamă să nu-l înșface vreo arătare, ceva ce nu era nici comunist, nici asasin în serie, ci o

creatură cu mult mai îngrozitoare? Că știe precis cum o parte din făptura ei putredă o să se prelingă pe trepte și o să-l apuce de gleznă? Asta ar fi prea de tot, nu? Poate că alții ar rîde de o asemenea nerozie, dar Bill nu o să rîdă. Bill o să-și iasă din fire. Bill o să spună: „Bagă-ți mințile în cap, Georgie... Vrei barca asta sau nu?"

Ca și cum gîndul ar fi fost semnalul care să dea replica, Bill strigă de sus, din dormitorul său:

– Ai m-m-murit acolo, Geo-Georgie?

– Nu, nu, ți-o aduc, Bill, răspunse imediat George.

Își frecă brațele, încercînd să îndepărteze senzația de piele de găină. Se simțea vinovat, surprins asupra faptului.

– M-am oprit doar să beau niște apă.

– Păi, g-grăbește-te!

Coborî așadar cele patru trepte pînă la raftul din pivniță, cu inima-i fierbinte bubuindu-i în gîtlej, părul de pe ceafă în poziție de drepți, ochii închiși, mîinile reci, convins că dintr-o clipă în alta ușa beciului se va trînti de la sine, retezînd lumina albă care cădea prin ferestrele bucătăriei, apoi îl va auzi pe acel Monstru, mai rău decît toți comuniștii și ucigașii din lume, mai rău decît japonezii, decît Atila Hunul, mai rău decît toate chestiile alea dintr-o sută de filme de groază laolaltă. Monstrul, mîrîind înfundat – avea să-i audă mîrîitul în secundele acelea delirante de dinainte de a sări asupra lui să-i facă buzunar în burtă.

Din cauza inundației, mirosul de pivniță era astăzi mai apăsător ca oricînd. Casa lor se afla pe Witcham Street, aproape de culmea colinei, și astfel scăpaseră de efectele cele mai rele ale viiturii; dar acolo jos, încă mai era apă stătută care se infiltrase prin vechea fundație de piatră. Duhoarea rîncedă și grețoasă te făcea să încerci să respiri cît mai puțin.

George scotoci cît putu de repede printre boarfele îngrămădite pe raft – cutii vechi cu cremă de ghete Kiwi și cîrpe de lustruit pantofii, o lampă cu gaz spartă, două sticle de Windex mai mult goale, o cutie plată și veche de ceară Turtle[1]. Dintr-un motiv oarecare, cutia aceasta îi atrase atenția, așa că petrecu aproape treizeci de secunde privind,

[1] *Turtle* (engl.), „broască țestoasă" (n. red.).

cu un soi de uimire hipnotică, broasca țestoasă desenată pe capac. Apoi o aruncă la loc... și, în sfîrșit, iat-o: cutia cu inscripții „GULF"

O înhață și fugi pe scări în sus cît putu de repede, conștient că-i ieșise cămașa din pantaloni și convins că tocmai aceasta îi va pecetlui soarta: lucrul din beci îl va lăsa să ajungă pînă aproape de ușă, după care o să-l înșface de poalele cămășii, o să-l smucească înapoi și...

Ajunse în bucătărie și trînti ușa după el cu o bufnitură vijelioasă. Se sprijini de ea – ochii închiși, broboane de sudoare pe brațe și frunte, cutia cu parafină strînsă puternic în mînă.

Pianul tăcuse, iar vocea mamei pluti pînă la el:

– Georgie, n-ai putea să trîntești ușa aia un pic mai tare data viitoare? Poate reușești să spargi cîteva farfurii din bufet, dacă vrei cu tot dinadinsul.

– Iartă-mă, mămico, strigă el.

– Georgie, neisprăvit ce ești, spuse Bill din dormitor.

Coborîse glasul, astfel ca mama lor să nu-l audă.

George chicoti subțirel. Frica îi trecuse deja; se dezlipise de el la fel de ușor cum se desprinde un coșmar de omul care se deșteaptă din încleștarea lui, cu pielea rece și gîfîind, care-și pipăie trupul și se holbează în jur, să fie sigur că nimic n-a fost adevărat, și începe imediat să îl uite. Jumătate s-a și dus, în momentul cînd picioarele ating podeaua; trei sferturi, cînd iese de sub duș și începe să se șteargă; restul, la încheierea micului dejun. Totul a trecut... Pînă data viitoare cînd, în ghearele coșmarului, revin în minte toate temerile.

Țestoasa aia – cugetă George, îndreptîndu-se spre sertarul unde țineau chibriturile. *Unde-am mai văzut eu o țestoasă ca aia?*

Dar nu primi nici un răspuns, așa că izgoni gîndul.

Luă o cutie cu chibrituri din sertar, un cuțit din rastel (atent să țină tăișul departe de trup, așa cum îl învățase tatăl său) și un castronel din bufetul galez aflat în sufragerie. Apoi se înapoie în camera lui Bill.

– Ce-ce mai gă-găozar ești, G-Georgie, îl certă Bill, pe un ton destul, de blînd, și împinse mai încolo obiectele de pe noptieră: un pahar gol, o carafă cu apă, șervețele din hîrtie, cărți, o sticlă de Frecție Vicks – al cărei miros Bill avea să-l asocieze toată viața cu piepturile grele, pline de flegmă, și cu nasurile înfundate. Era acolo și vechiul radio Philco, cîntînd nu Chopin sau Bach, ci o melodie a lui Little Richard... Foarte încet însă, atît de încet, încît Little Richard era despuiat de toată puterea sa crudă, originală. Mama lor, care studiase

pianul clasic la Juilliard, detesta rock and roll-ul. Nu doar îi displăcea, ci chiar avea oroare de el.

– Nu-s găozar, protestă George, așezîndu-se pe marginea patului lui Bill și punînd pe noptieră lucrurile pe care le adusese.

– Ba ești. Nimic altceva decît un găoz mare și vînăt, asta ești.

George încercă să-și imagineze un copil care nu e decît un găoz mare și uriaș pe două picioare și începu să chicotească.

– Găozul tău e mai mare decît *Augusta,* continuă Bill, amuzat și el.

– Găozul *tău* e mai mare decît tot *statul,* replică George.

Hohotele de rîs s-au rostogolit vreme de două minute.

Urmă o conversație șoptită, de soiul celor care nu înseamnă mare lucru pentru nimeni altcineva, cu excepția băieților: cine-i găozul cel mai mare, cine *are* găozul mai mare, al cui găoz e cel mai vînăt și așa mai departe. În cele din urmă Bill rosti unul dintre cuvintele interzise –îl acuză pe George că ar fi un găoz mare, vînăt și *căcăcios* – și amîndoi se stricară de rîs. Rîsul lui Bill se transformă într-un acces de tuse. Cînd începu să se potolească (de acum chipul lui Bill căpătase o nuanță vineție, la care George se uita destul de îngrijorat), pianul se opri din nou. Amîndoi priviră în direcția salonului, așteptîndu-se să audă scrîșnetul scaunului pe podea și pașii scoși din fire ai mamei. Bill își îngropă gura în scobitura cotului, înăbușind ultimele rafale de tuse și, în același timp, arătînd cu degetul spre carafă. George îi turnă un pahar cu apă.

Pianul se auzi – iarăși *Für Elise.* Bill Bîlbîitul nu avea să uite niciodată bucata aceea, și chiar peste ani i se făcea de fiecare dată piele de găină pe brațe și pe spinare; inima i se oprea în piept și își aducea aminte: *Mama mea cînta asta în ziua cînd a murit George.*

– O să mai tușești, Bill?

–Nu.

Bill luă din cutie un șervețel, hîrîi din piept și scuipă flegma, după aceea mototoli șervețelul și îl aruncă în coșul de lîngă pat, care era plin de ghemotoace asemănătoare. Apoi deschise cutia cu parafină și luă în palmă un cubuleț unsuros. George îl privea atent, dar fără să vorbească sau să pună întrebări. Lui Bill nu-i plăcea ca George să-i vorbească atunci cînd făcea treabă, iar George învățase că, dacă-și ținea gura, Bill îi va explica ce anume face.

Cuțitul a fost folosit pentru a tăia o bucățică din cubul de parafină. Bill puse bucata în castronel, apoi aprinse un chibrit și îl așeză

deasupra parafinei. Cei doi băieți priviră flacăra galbenă, în timp ce vîntul tot mai slab repezea în geam răpăielile intermitente ale ploii.

– Trebuie să căptușim barca, altfel se udă și o să se scufunde, spuse Bill.

Cînd era cu George, bîlbîială îi slăbea – uneori nu se mai bîlbîia deloc. La școală însă putea deveni atît de gravă, încît îi era imposibil să vorbească. Orice comunicare înceta, iar colegii se uitau în altă parte, în vreme ce Bill apuca strîns marginile băncii, cu fața înroșindu-i-se aproape la fel de tare ca și părul și cu ochii îngustați ca niște lame de cuțit, în timp ce încerca să smulgă vreun cuvînt din gîtul încăpățînat. Cîteodată – de cele mai multe ori – cuvîntul se îndura să iasă. Alteori, refuza pur și simplu. Cînd avea trei ani, îl lovise o mașină, aruncîndu-l în zidul unei clădiri; fusese în comă timp de șapte ore. Mama sa spunea că de la accidentul acela i se trăgea bîlbîială. George avea uneori impresia că tatăl său – și Bill însuși – nu erau chiar atît de siguri.

Bucățica de parafină din castronel se topise aproape în întregime. Flacăra sfîrîi micșorată, albăstrindu-se în timp ce cuprindea bețigașul de carton, și se stinse. Bill își muie degetul în lichid și îl smulse cu un sîsîit slab. Îi zîmbi lui George, parcă scuzîndu-se:

– Frige.

După cîteva secunde, vîrî din nou degetul și începu să ungă bordurile bărcuței, unde ceara se usca repede, transformîndu-se într-un abur lăptos.

– Pot s-o ung și eu puțin? întrebă George.

– Sigur. Da' ai grijă să nu cadă pe pături, că te jupoaie mama.

George își băgă degetul în parafină, care acum era foarte caldă, dar nu mai frigea, și începu s-o întindă pe partea cealaltă a bărcii.

– Nu pune așa de multă, găozarule! exclamă Bill. Vrei să se scufunde de la pri-prima croazieră?

– Iartă-mă!

– Nu-i nimic. Doar ia-ia-o ușor.

George termină cealaltă latură, apoi cîntări bărcuța în mîini. O simțea un pic mai grea, dar nu cu mult.

– Prima-ntîi, comentă el. Mă duc afară s-o lansez la apă.

– Mda, du-te, murmură Bill.

Arăta dintr-o dată obosit – obosit și încă nu tocmai vindecat.

– Aș vrea să poți veni și tu, spuse George.

Voia într-adevăr; uneori, Bill făcea pe șeful, dar întotdeauna avea cele mai grozave idei și nu dădea în el aproape niciodată.

– Și eu aș vrea să pot veni, spuse Bill posomorît.

– Păi...

George își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu bărcuța în mîini.

– Să-ți pui haina de ploaie, îl sfătui Bill, altfel te pocnește și pe tine gri-gripa, ca pe mine. Probabil c-o s-o iei oricum, de la mi-microbii mei.

– Mulțumesc, Bill. E o corabie grozavă.

Și făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, un lucru pe care Bill n-avea să-l uite niciodată: se aplecă și-și sărută fratele pe obraz.

– Acum chiar c-ai s-o iei, găozare, spuse Bill, părînd înveselit.

Îi zîmbi lui George.

– Pune și toate astea la loc. Să nu-i vină iar mamei dra-dracii.

– Normal.

Strînse toate lucrurile și traversă odaia, cu barca în echilibru precar peste cutia de parafină, care stătea strîmbă în castronel.

– G-G-Georgie?

George se răsuci, privindu-și fratele.

– Ai g-grijă.

– Normal.

Fruntea i se încreți puțin. Asta era o vorbă pe care-o spunea mămica, nu fratele mai mare. Era la fel de ciudat ca și sărutul pe obrazul lui Bill.

– Normal c-o să am.

Ieși. Bill nu îl mai văzu niciodată.

3

Și iată-l acum, urmărindu-și bărcuța pe partea stîngă a Witcham Street. Alerga repede, dar apa curgea și mai repede, iar mica ambarcațiune nu se lăsa întrecută. Auzi un vuiet profund și văzu că, la aproape cincizeci de metri mai în josul pantei, torentul din rigolă se prăvălea într-o gură de canal rămasă deschisă. Era un semicerc prelung și întunecos tăiat în bordură și, sub ochii lui George, o creangă

desfrunzită, cu coaja neagră și lucioasă ca o piele de focă, se năpusti în abisul canalului. Stătu agățată un moment pe margine, după care lunecă înăuntru. Într-acolo se îndrepta și barca.

– Oh, căca-m-aș în sus! exclamă speriat.

Începu să alerge și mai iute și, preț de-o clipă, crezu că va prinde barca. Apoi un picior îi alunecă și căzu pe burtă, julindu-și un genunchi și țipînd de durere. Din noua sa perspectivă, de la nivelul solului, își privi bărcuța răsucindu-se de două ori pe loc, prinsă pentru o clipă într-un alt vîrtej, și apoi dispărînd.

– Căca-m-aș în *sus!* răcni George iarăși și dădu cu pumnul în asfalt. Îl duru și asta, și începu să plîngă. Ce mod prostesc de a-și pierde barca!

Se ridică și se apropie de canal. Îngenunche și privi înăuntru. Apa scotea un zgomot jilav, reverberat, șiroind în beznă. Era un sunet înfricoșător. Îi amintea de...

– Îh!

Exclamația țîșni din el ca trasă cu o sfoară, și băiatul sări înapoi.

Înăuntru erau niște ochi galbeni: acel fel de ochi pe care și-i imaginase, dar niciodată nu-i văzuse de fapt în pivniță. *E un animal* – gînduri incoerente i se rostogoleau prin minte – *asta-i tot, vreun animal, poate o pisică. A căzut și a rămas blocată acolo...*

Oricum, era gata s-o ia la fugă – *avea* să fugă peste o secundă, două, după ce comutatorul mental va fi trecut de șocul pe care i-l provocaseră acei doi ochi galbeni și strălucitori. Simțea sub degete suprafața aspră a caldarîmului și pînza subțire de apă rece curgînd în jurul lor. Se văzu pe sine ridicîndu-se și pășind îndărăt, și acela a fost momentul cînd un glas – un glas limpede și chiar plăcut – i se adresă din gura de canal.

– Salut, Georgie, spuse glasul.

George clipi din ochi și se mai uită o dată. Abia dacă îi venea să creadă ceea ce vedea; era ca un personaj dintr-o poveste născocită sau dintr-un film unde știi că animalele vor vorbi și vor dansa. Dacă ar fi avut cu zece ani mai mult, nu și-ar fi crezut ochilor. Dar nu avea șaisprezece ani. Avea doar șase.

În canal era un clovn. Lumina dinăuntru, departe de a fi grozavă, era suficientă ca George Denbrough să își dea seama că nu era vorba de o plăsmuire a imaginației sale. Acolo jos se afla un clovn, aidoma unuia de la circ sau de la TV. De fapt arăta ca o corcitură între Bozo și Clarabell, un personaj care vorbea, în emisiunea *Howdy Doody*

de sîmbătă dimineața, sunînd din claxonul lui (sau al ei? – George nu fusese niciodată sigur de genul personajului) – Buffalo Bob era singurul din lume care să poată înțelege ce spunea Clarabell, și asta întotdeauna îl făcea pe George să se tăvălească de rîs. Chipul clovnului din canal era alb, avea smocuri comice de păr roșu de o parte și de alta a capului său chel, iar gura îi era pictată într-un zîmbet lăbărțat, de paiață. Dacă George ar fi fost cetățeanul unor vremuri de mai tîrziu, cu siguranță că s-ar fi gîndit mai întîi la Ronald McDonald, nu la Bozo sau Clarabell.

Clovnul ținea într-o mînă un ciorchine de baloane multicolore, ca niște fructe bogate și pîrguite. În cealaltă mînă avea bărcuța de hîrtie a lui George.

– Îți vrei barca, Georgie? zîmbi clovnul.

George zîmbi la rîndul său. Nu avea ce face; era acel gen de surîs căruia pur și simplu trebuie să îi răspunzi.

– Normal c-o vreau.

Clovnul rîse:

– „Normal c-o vreau." Sună *bine!* Sună *foarte* bine! Da' de-un balon ce-ai zice?

– Păi... normal!

Întinse mîna... apoi o trase înapoi cu părere de rău.

– N-am voie să primesc nimic de la străini. Așa a zis tăticul.

– Foarte înțelept, tăticul tău, replică zîmbind clovnul din canal.

Cum am putut să mă gîndesc că are ochii galbeni? se minună George. Erau de un albastru strălucitor și jucăuș – culoarea ochilor mamei și ai lui Bill.

– Foarte înțelept, într-adevăr. Prin urmare, să mă prezint. Eu, Georgie, sînt domnul Bob Gray, cunoscut și ca Pennywise Clovnul Dansator. Pennywise, ți-l prezint pe George Denbrough. George, ți-l prezint pe Pennywise. Iar acum, ne cunoaștem. Nu mai sînt un străin pentru tine, și nici tu nu mai ești străin pentru mine. Coo-rect?

George chicoti:

– Așa s-ar zice.

Întinse iarăși mîna... Și iarăși și-o retrase.

– Cum ai ajuns acolo jos?

– Pur și simplu m-a suuuflat furtuna, spuse Pennywise Clovnul Dansator. A luat pe sus tot circul. Simți mirosul de circ, Georgie?

George se aplecă spre el. Deodată, simți miros de alune! Alune prăjite, fierbinți! Și oțet! Oțet alb, pe care ți-l torni pe cartofii prăjiți, printr-o găurică făcută în capac! Simțea miros de vată de zahăr și gogoși fierte în ulei, și izul slab, dar înțepător al baligii de animale sălbatice. Simțea aroma veselă a rumegușului de pe aleea centrală. Și totuși...

Și totuși, de sub toate acestea persista mirosul de inundație, de frunze mucegăite și de umbre întunecate. Miros umed și stricat. Miros de beci.

Însă celelalte mirosuri erau mai puternice.

– Pe bune că-l simt, spuse el în sfîrșit.

– Îți vrei barca, Georgie? întrebă Pennywise. Mă repet doar pentru că nu pari prea dornic s-o capeți înapoi.

O ridică, surîzînd. Purta un costum larg de mătase cu nasturi mari, portocalii. O cravată sclipitoare, albastru-electric, îi fîlfîia pe piept, iar în mîini avea mănuși albe uriașe, în genul celor pe care le poartă întotdeauna Mickey Mouse și Donald Duck.

– Da, normal, răspunse George, privind în canal.

– Și un balon? Am verzi și roșii, galbene și albastre...

– Și zboară?

– Dacă zboară? se lăți rînjetul clovnului. Oh, da, sigur că da. Zboară! Plutesc! Și mai am și vată de zahăr...

George întinse mîna.

Clovnul îl înșfăcă de braț.

Și George observă cum chipul clovnului se transformă.

Ceea ce văzu atunci era destul de cumplit pentru ca cele mai rele închipuiri despre făptura din beci să arate ca niște dulci vise; ceea ce văzu îi distruse mințile printr-o singură lovitură de gheară.

– Plutesc! croncăni arătarea din canal cu un glas încleiat.

Ținea brațul lui George în strînsoarea sa viermănoasă, trăgîndu-l pe băiat spre bezna aceea fioroasă, unde apa șiroia, și vuia, și urla, pe cînd își purta spre mare încărcătura de rămășițe ale furtunii. George se încordă, dînd capul pe spate dinaintea acelui neant final, și începu să zbiere în ploaie, să zbiere înnebunit spre cerul alb al toamnei ce se arcuia peste Derry în ziua aceea din octombrie 1957. Țipetele îi erau ascuțite și pătrunzătoare, și pe toată lungimea Witcham Street oamenii ieșiră la ferestre sau dădură buzna pe verande.

– *Plutesc,* horcăi glasul, *plutesc,* Georgie, și, cînd ai să fii aici jos, cu mine, vei pluti și tu...

Umărul lui George se înfipse în cimentul bordurii, iar Dave Gardener, care în ziua aceea nu se dusese la serviciu, la *The Shoeboat,* din cauza furtunii, nu văzu decît un băiețel cu pelerină galbenă, un băiețel care zbiera și se zvîrcolea în rigolă, cu apa noroioasă șiroindu-i peste față și prefăcîndu-i urletele în bolboroseli.

– Tot ce-i aici jos *plutește,* șopti glasul acela sardonic și putrezit, și deodată se auzi un pîrîit, un fulger orbitor de agonie, iar George Denbrough nu mai știu nimic.

Dave Gardener ajunse acolo primul și, deși sosi la numai patruzeci și cinci de secunde după primul țipăt, George Denbrough era deja mort. Gardener îl apucă de spatele pelerinei, îl trase în stradă... Și începu să urle cînd trupul lui George i se răsuci în mîini. Partea stîngă a pelerinei se colorase acum într-un roșu-aprins. Sîngele curgea în canal din gaura zdrențuită unde se aflase brațul stîng. Ciotul osului, oribil de alb, ieșea prin țesuturile sfîșiate.

Ochii băiatului priveau larg deschiși spre cerul nepăsător și, în timp ce Dave pleca împleticit spre ceilalți, care soseau deja alergînd de-a valma, începură să se umple cu apă de ploaie.

4

Undeva dedesubt, în canalul ce se umpluse aproape la limită cu apă („n-avea cum să fie cineva acolo", urma să exclame mai tîrziu șeriful comitatului către un reporter de la *News,* cu o atît de mare furie reținută, încît părea aproape de agonie; „Hercule însuși ar fi fost măturat de forța curentului"), bărcuța din hîrtie de ziar a lui George gonea înainte prin spații întunecate și culoare lungi de beton, în care șuvoaiele urlau și răsunau. Un răstimp, naviga alături de o găină moartă ce plutea ținîndu-și ghearele gălbui, ca de reptilă, ațintite spre tavanul picurînd; apoi, la o oarecare intersecție, în zona de est a orașului, pasărea fu absorbită la stînga, în vreme ce barca lui George își continuă cursa drept înainte.

După o oră, în timp ce mamei lui George i se dădeau sedative în camera de urgență a Spitalului Municipal Derry, iar Bill Bîlbîitul stătea în pat, năucit, livid și tăcut, ascultîndu-și tatăl ce suspina

răgușit în salonul unde mama sa tocmai cîntase *Für Elise* cînd ieșise George din casă, barca o zbughi printr-o crăpătură de asfalt, precum un glonț ieșind pe gura țevii unei puști, și coborî în viteză, pînă ajunse într-un torent fără nume. Cînd ajunse la rîul Penobscot, umflat și clocotitor, peste încă douăzeci de minute, primele petice albastre apărură pe cerul de deasupra. Furtuna se sfîrșise.

Bărcuța sălta, se legăna și, din cînd în cînd, lua apă, dar nu se scufunda; cei doi frați o impermeabilizaseră bine. Nu știu unde a acostat în cele din urmă; poate o fi ajuns la mare și navighează acolo pe vecie, ca o luntre vrăjită dintr-un basm. Tot ce știu e că încă mai plutea și încă mai gonea pe spinarea potopului cînd a trecut de granițele orașului Derry, Maine, ieșind astfel din povestea noastră pentru totdeauna.

Capitolul 2
DUPĂ FESTIVAL (1984)

1

Motivul pentru care Adrian purta pălăria, avea să le spună ulterior polițiștilor prietenul său, suspinînd, era acela că o cîștigase la standul „Aruncă pînă cîștigi", la bîlciul din Bassey Park, doar cu șase zile înainte de a muri. Era mîndru de ea.

– O purta pentru că *iubea* orășelul ăsta căcăcios! țipă în fața polițiștilor prietenul său, Don Hagarty.

– Haide, haide – nu-i nevoie să folosești cuvinte dintr-astea, îl repezi sergentul Harold Gardener pe Hagarty. Harold Gardener era unul dintre cei patru fii ai lui Dave Gardener. În ziua cînd tatăl său descoperise trupul neînsuflețit, cu un singur braț, al lui George Denbrough, Harold Gardener avea cinci ani. Astăzi, după aproape douăzeci și șapte de ani, avea treizeci și doi și începea să chelească. Harold Gardener înțelegea realitatea tristeții și durerii lui Don Hagarty și, în același timp, o găsea imposibil de luat în serios. Bărbatul acela – dacă binevoiai să-l numești bărbat – folosea ruj și pantaloni de satin atît de strîmți, încît aproape că îi puteai număra crețurile de pe testicule. Durere sau nu, tristețe sau nu, la urma urmei tînărul acesta nu era decît un simplu poponar. La fel ca prietenul său, răposatul Adrian Mellon.

– Hai să reluăm toată povestea, propuse Jeffrey Reeves, colegul lui Harold. Voi doi ați ieșit de la barul Falcon și v-ați îndreptat spre Canal. Și pe urmă?

– De cîte ori trebuie să v-o spun, idioților? continuă să răcnească Hagarty. L-au omorît! L-au împins peste balustradă! Doar ca să-și dovedească încă o dată mușchii și coaiele de masculi feroce.

Și izbucni în plîns.

– Hai încă o dată, repetă răbdător Reeves. Ați ieșit de la Falcon. Și pe urmă?

2

Într-o cameră de interogatoriu, aflată imediat alături pe același culoar, doi polițiști din Derry discutau cu Steve Dubay, în vîrstă de șaptesprezece ani; în biroul de autentificări de la etaj, alți doi îl chestionau pe John Webby Garton, de optsprezece ani; iar în biroul șefului poliției, la etajul cinci, șeful Andrew Rademacher și procurorul adjunct Tom Boutillier îl interogau pe Christopher Unwin, de cincisprezece ani. În blugi decoloraţi, tricou soios și cizme inginerești butucănoase, Unwin se smiorcăia. Rademacher și Boutillier îl aleseseră pentru că, pe bună dreptate, simțiseră că el reprezenta veriga slabă a lanțului.

– Hai să mai vedem o dată, spuse Boutillier în acest birou, exact în timp ce Jeffrey Reeves spunea același lucru cu două etaje mai jos.

– N-am vrut să-l omorîm, bîigui Unwin. Pălăria era toată chestia. Nu ne venea să credem că încă mai purta pălăria după ce, înțelegeți, după ce spusese Webby prima oară. Și cred că voiam să-l speriem.

– Pentru ceea ce-a spus, interveni șeful Rademacher.

– Da.

– Lui John Garton, în după-amiaza zilei de șaptesprezece.

– Da, lui Webby, izbucni Unwin de-a binelea în lacrimi. Da' am încercat să-l salvăm cînd am văzut c-a dat de belea... Cel puțin eu și Stevie Dubay am... n-am vrut să-l *omorîm!*

– Haide, Chris, nu mai mînca atît căcat, spuse Boutillier. L-ați aruncat pe micuțul curist în Canal.

– Da, dar...

– Iar voi trei ați venit să mărturisiți frumos treaba. Șefu' Rademacher și cu mine apreciem asta, nu-i așa, Andy?

– Ba bine că nu. Ești un om de ispravă dacă recunoști ce-ai făcut, Chris.

– Așa că încetează să mai faci laba și nu ne mai duce de nas. Ați vrut să-l aruncați din clipa în care i-ați văzut, pe el și pe iubitul lui, ieșind de la „Falcon", nu-i așa?

– Nu! protestă vehement Chris Unwin.

Boutillier scoase din buzunarul cămășii un pachet de Marlboro și își vîrî o țigară în colțul gurii. Îi întinse pachetul lui Unwin:

– Vrei?

Unwin acceptă. Boutillier se văzu nevoit să fugărească vîrful țigării cu un chibrit pînă reuși să îl aprindă. Gura lui Unwin tremura îngrozitor de tare.

– Dar cînd ați văzut că purta pălăria? întrebă Rademacher.

Unwin inhală adînc, înclină capul, și părul slinos îi căzu în ochi; expiră fumul pe nasu-i presărat cu puncte negre.

– Mhm..., făcu el, aproape prea încet ca să poată fi auzit.

Boutillier se aplecă înainte, cu ochii săi căprui lucind. Expresia întipărită pe chip era aceea a unui animal de pradă, însă glasu-i era blînd:

– Ce, Chris?

– Am zis că da. Așa cred. Să-l aruncăm. Da' nu să-l și omorîm.

Ridică spre ei o privire înnebunită, nefericită, și totuși incapabilă să înțeleagă uluitoarele schimbări ce avuseseră loc în viața lui de cînd plecase de acasă ca să ia parte la ultima noapte a Festivalului Zilelor Canalului Derry, împreună cu doi amici, la ora șapte treizeci cu o seară înainte.

– Nu ca să-l omorîm! repetă. Și tipul ăla de sub pod... Eu *tot* nu știu cine era *ăla!*

– Ăsta ce tip mai era? întrebă Rademacher, dar fără prea mare interes.

Mai auziseră partea asta și înainte, și nici unul dintre ei n-o credea – mai devreme sau mai tîrziu, cei acuzați de crimă aproape întotdeauna îl scot din mînecă pe misteriosul „celălalt tip". Boutillier

îi dăduse chiar și un nume acestui obicei: îi spunea „Sindromul omului cu un singur braț", după serialul ăla vechi de la TV, *Evadatul.*

– Tipul în costum de clovn, spuse Chris Unwin și se înfioră. Tipul cu baloanele.

3

Majoritatea locuitorilor din Derry au fost de comun acord cu faptul că Festivalul Zilelor Canalului, desfășurat între 15 și 21 iulie, a avut mare succes; a fost o treabă pe cinste pentru moralul, imaginea... și albumul cu amintiri ale orașului. Săptămîna festivalului era fixată pentru a sărbători o sută de ani de la deschiderea Canalului ce străbătea centrul orașului. Canalul fusese acela care asigurase orașului Derry dezvoltarea înfloritoare a comerțului cu cherestea între anii 1884 și 1910; tot Canalul se afla la originea anilor de avînt economic al orașului Derry.

Localitatea fusese dichisită de la est la vest și de la nord la sud. Gropi despre care unii locuitori jurau că nu fuseseră cîrpite de mai bine de zece ani erau frumos astupate și nivelate. Clădirile orașului erau refurniruite pe dinăuntru și proaspăt zugrăvite pe dinafară. Cele mai scandaloase inscripții din Bassey Park – multe dintre ele declarații vehemente împotriva pederaștilor: „MOARTE LA TOȚI POPONARII" sau „SIDA E DE LA DUMNEZEU, CURIȘTII IADULUI!!!" – au fost răzuite de pe băncile și pereții din lemn ai micului pod peste Canal, cunoscut sub numele de Puntea săruturilor.

În centru, în trei depozite goale, fusese amenajat un Muzeu al Zilelor Canalului, umplut cu exponate de către Michael Hanlon, bibliotecar local și istoric amator. Cele mai vechi familii ale orașului își împrumutară pe gratis comorile aproape neprețuite, iar pe durata de o săptămînă a festivalului aproape patruzeci de mii de vizitatori plătiră fiecare cîte un sfert de dolar ca să se uite la meniurile de la sfîrșitul secolului trecut, la securile și joagărele dulgherilor din 1880, la jucăriile copiilor din 1920 și la peste două mii de fotografii și nouă bobine de peliculă prezentînd viața din Derry așa cum fusese ea în ultima sută de ani.

Muzeul era sponsorizat de Societatea Doamnelor din Derry, care a respins unele exponate propuse de Hanlon (ca de pildă faimosul scaun de prostituate din anii treizeci) și fotografii (cum ar fi cele ale bandei Bradley după celebrul schimb de focuri). Dar toată lumea căzu de acord că a fost un mare succes și, oricum, nimeni nu dorea cu adevărat să vadă vechiturile alea înspăimîntătoare. Era cu atît mai bine să se accentueze latura pozitivă și să se elimine cea negativă, după cum spunea vechiul cîntec.

În Derry Park fusese ridicat un cort uriaș și vărgat cu răcoritoare, iar orchestra cînta în fiecare noapte, iar în Bassey Park se ținea un carnaval cu scene din cele mai mari spectacole ale lui Smokey și cu jocuri organizate de orășeni. Un tramvai special dădea ocol cartierelor istorice ale orașului din oră în oră, avînd capătul de linie cam în acest loc simpatic, strident și bătător la ochi, ce-i drept, care te lăsa fără o lețcaie în buzunare.

Aici cîștigase Adrian Mellon pălăria care avea să-i aducă moartea, jobenul de hîrtie cu floarea și panglica pe care scria „I ♥ DERRY"!

4

– Sînt obosit, spuse John Webby Garton.

Asemenea celor doi prieteni ai săi, era în mod inconștient îmbrăcat cu haine ce imitau vestimentația lui Bruce Springsteen, deși, dacă îl întrebai, probabil că l-ar fi numit pe Springsteen o borîtură sau un leșinat, profesîndu-și în schimb admirația pentru grupuri „marfă" de *heavy-metal*, cum ar fi Def Leppard, Twisted Sister sau Judas Priest. Mînecile tricoului său albastru îi erau smulse, lăsînd să se vadă brațele musculoase. Părul des și castaniu îi cădea peste un ochi – semănînd, astfel, mai mult cu John Cougar Mellencamp decît cu Springsteen. Pe brațe avea tatuaje albastre – simboluri criptice desenate parcă de mîna neîndemînatică a unui copil.

– Nu vreau să mai vorbesc.

– Spune-ne numai despre după-amiaza de marți la bîlci, îi ceru Paul Hughes.

Hughes era istovit, șocat și scîrbit de toată afacerea aceea sordidă. Se gîndea iar și iar că era ca și cum Zilele Canalului Derry s-ar fi încheiat cu un eveniment despre care toată lumea știuse cumva, dar nimeni nu îndrăznise să îl înscrie în programul zilnic al evenimentelor. Dacă ar fi făcut-o, acesta ar fi arătat astfel:

Sîmbătă, 09.00 după-amiaza: Concert final prezentat de formația Liceului Derry și de Melomanii frizeriei.

Sîmbătă, 10.00 după-amiaza: Mare spectacol de artificii.

Sîmbătă, 10.35 după-amiaza: încheierea oficială a Zilelor Canalului prin sacrificiul ritual al lui Adrian Mellon.

– Mă fut în el de bîlci, replică Webby.

– Numai ce i-ai zis lui Mellon și ce ți-a zis el ție.

– Oh, Hristoase, își dădu Webby ochii peste cap.

– Ei, haide, Webby, interveni colegul lui Hughes.

Webby Garton își mai rostogoli o dată ochii în orbite și o luă de la început.

5

Garton îi văzu pe amîndoi, pe Mellon și pe Hagarty, mergînd cu pas afectat, ținîndu-se de talie și chicotind ca două fofoloance. În primul moment chiar crezu că *erau* două fete. Apoi îl recunoscu pe Mellon, care îi fusese arătat dinainte. Pe cînd îi privea, îl văzu pe Mellon întorcîndu-se spre Hagarty... Și se sărutară scurt.

– Băi, frate, îmi vine să borăsc! exclamă Webby, dezgustat.

Chris Unwin și Steve Dubay erau cu el. Cînd Webby arătă spre Mellon, Steve Dubay spuse că, din cîte știa el, celălalt curist se numea Don-cutare și că luase odată un pușți de la Liceul Derry care făcea autostopul, încercînd apoi să se pună puțin cu mătărînga pe el.

Mellon și Hagarty începură să avanseze spre cei trei băieți, îndepărtîndu-se de „Aruncă pînă cîștigi", către ieșirea carnavalului. Ulterior, Webby Garton avea să le spună ofițerilor Hughes și Conley că „mîndria civică" îi fusese lezată văzînd un poponar futăcios cu

o pălărie pe care scria „I ♥ DERRY!" Era o prostioară pălăria aia – imitație de hîrtie a unui joben cu o floare mare ieșindu-i din vîrf și bîțîindu-se în toate părțile. Se părea că pălăria aceea neghioabă lezase și mai mult mîndria civică a lui Webby.

Cînd Mellon și Hagarty trecură prin dreptul lor, ținîndu-se pe după mijloc, Webby Garton strigă:

– Ar trebui să te pun *să-nghiți* pălăria aia, banditu' curului!

Mellon se întoarse spre Garton, clipi cochet din gene și spuse:

– Dacă vrei ceva de mîncare, scumpete, pot găsi ceva *mult* mai gustos decît pălăria mea.

În acest moment, Webby Garton hotărî că îi va rearanja chipul poponarului. În geografia feței lui Mellon aveau să răsară munți, iar continentele vor poposi în derivă. *Nimeni* nu-i făcea lui apropouri să sugă pixu' *Nimeni.*

Porni spre Mellon. Prietenul acestuia, Hagarty, alarmat, încercă să-l tragă pe Mellon de acolo, dar individul rămase pe loc, zîmbitor. Garton avea să le spună ofițerilor Hughes și Conley că era absolut sigur că Mellon se torpilase cu ceva. Așa și era, confirmă Hagarty cînd ideea îi fu sugerată de către ofițerii Gardener și Reeves. Se torpilase cu două gogoși unse cu miere, în carnaval, cît fusese ziua de lungă. Prin urmare, nu avusese capacitatea de a recunoaște reala amenințare pe care o reprezenta Webby Garton.

– Dar așa era Adrian, spuse Don, ștergîndu-și ochii cu un șervețel și întinzînd machiajul cu sclipici pe care-l purta.

N-avea prea multă minte. Se număra printre proștii ăia care chiar cred că treburile o să iasă bine.

Ar fi putut să o pățească rău, atunci și acolo, dacă Garton nu simțea că îl bate cineva pe umăr. Era un baston de cauciuc, iar cînd întoarse capul îl descoperi pe sergentul Frank Machen, alt membru al înaltei societăți din Derry.

– Las-o baltă, puștiulică, îi spuse Machen lui Garton. Vezi-ți de-ale tale și lasă-i pe băieții ăștia veseli în pace. Du-te și te distrează!

– Ai auzit cum mi-a zis? se aprinse Garton.

Acum i se alăturară Unwin și Dubay – amîndoi, mirosind beleaua, încercau să-l zorească pe Garton pe alee, dar acesta se smulse din mîinile lor. Ar fi sărit cu pumnii pe ei dacă mai insistau.

Masculinitatea lui suferise o insultă ce nu putea rămîne cu nici un chip nerăzbunată. *Nimeni* nu-i spunea lui să sugă pixu' *Nimeni.*

– Nu cred că ți-a *zis* nicicum, replică Machen. Și mi se pare că tu i-ai vorbit primul. Acum mișcă, fiule, n-am chef să fiu nevoit să ți-o mai spun o dată.

– M-a făcut poponar!

– Și ce, ți-e teamă că așa o fi? întrebă Machen, părînd sincer interesat, iar pe Garton îl năpădi o roșeață închisă și urîtă.

În timpul acestui schimb de replici, Hagarty încercase cu disperare crescîndă să îl scoată pe Adrian Mellon din scenă. Acum, în sfîrșit, Mellon se îndură să plece.

– Tai-tai, iubire! salută el obraznic peste umăr.

– Gura, cur-de-zahăr, spuse Machen. Cară-te de-aici!

Garton dădu să sară asupra lui Mellon, dar Machen îl prinse.

– Pot să te bag la zdup, amice, îl preveni el. Și, după cum te porți, nici n-ar fi o idee prea rea.

– Data viitoare cînd te prind ai s-o pățești! mugi Garton în urma perechii ce se îndepărta, și cîteva capete se întoarseră spre el. Și dacă mai ții în cap pălăria aia, te-omor! Orașu' ăsta n-are nevoie de fătălăi ca tine!

Fără să se întoarcă, Mellon își flutură degetele mîinii stîngi – avea unghiile lăcuite în culoarea cireșei – și se îndepărtă unduindu-și mai tare șoldurile. Garton se năpusti iar.

– Încă un cuvînt sau o mișcare și la răcoare cu tine, spuse blînd Machen. Ai încredere-n ce-ți spun, băiete, fiindcă vreau să spun exact ce auzi că spun.

– Haide, Webby, îl chemă neliniștit Chris Unwin. Calmează-te!

– Îți plac tipii de soiul ăla? îl întrebă Webby pe Machen, ignorîndu-i complet pe Chris și Steve. Mmm?

– Dacă-i vorba de curișori, n-am nici o părere, răspunse Machen. Ce-mi place mie e liniștea și ordinea, iar tu acum tulburi exact ce-mi place mie, băi moacă-de-pizza. Vrei să dai de bucluc? Asta vrei?

– Hai, Webby, interveni calm și Steve Dubay. Hai să luăm niște cîrnați.

Webby se duse cu ei, îndreptîndu-și cămașa cu mișcări nervoase și dîndu-și părul din ochi. Machen, care avea să dea și el o declarație

în dimineața următoare morții lui Adrian Mellon, spuse: *Ultimul lucru pe care l-am auzit zicîndu-l în timp ce o lua din loc cu amicii lui a fost: „Data viitoare o s-o pățească nasol"*

6

– Vă rog, trebuie să vorbesc cu maică-mea, spuse pentru a treia oară Steve Dubay. Trebuie să-i spun să-l înmoaie pe taică-meu vitreg, altfel o s-o iau pe coajă al dracu' de tot cînd ajung acasă.

– Nu durează mult, îi spuse sergentul Charles Avarino.

Atît Avarino, cît și colegul său, Barney Morrison, știau că Steve nu va dormi acasă în noaptea aceea și poate nici în multe alte nopți de atunci încolo. Băiatul nu părea să își dea seama exact de cîte probleme îi va face cheful acela, iar Avarino nu avea să fie surprins aflînd, mai tîrziu, că Dubay se lăsase de școală la șaisprezece ani. Pe vremea aceea încă mai învăța la Gimnaziul Water Street. Coeficientul său de inteligență era 68, conform testului Wechsler căruia îi fusese supus în timpul unuia dintre cele trei sejururi pe care le făcuse prin clasa a șaptea.

– Spune-ne ce s-a întîmplat cînd l-ai văzut pe Mellon ieșind de la „Falcon", îl invită Morrison.

– Nu, dom'le, prefer să nu vă zic asta.

– Ei, și de ce nu? întrebă Avarino.

– Păi deja poate am vorbit prea mult.

– Ai venit aici ca să vorbești, replică Avarino. Nu-i așa?

–Păi... mda... da'...

– Ascultă, spuse prietenos Morrison, așezîndu-se lîngă Dubay și împingîndu-i o țigară. Crezi că mie și lui Chick, colegul meu, aici de față, ne plac poponarii?

– Nu știu...

– *Arătăm* noi a poponari?

–Nu, da'

– Sîntem prietenii tăi, Steve băiatule, declară solemn Morrison. Și, crede-mă, chiar acum tu, și Chris, și Webby aveți nevoie de toți prietenii pe care-i puteți găsi. Fiindcă mîine toate inimile frînte din orașul ăsta au să urle după sîngele vostru.

Steve Dubay păru vag alarmat. Avarino, care aproape putea citi în mintea îngustă și colcăitoare a lățosului ăluia, bănuia că iar se gîndește la taică-său vitreg. Și, deși Avarino nu avea nici o simpatie pentru micuța comunitate pederastă din Derry – ca orice alt polițist activ, tare s-ar mai fi bucurat să vadă barul Falcon închis pe veci –, i-ar fi făcut mare plăcere să îl conducă el însuși pe Dubay acasă. De fapt ar fi fost încîntat să îl țină pe Dubay de brațe în timp ce taică-său vitreg bătea la căcănarul ăla ca la fasole. Lui Avarino nu-i plăceau fătălăii, dar asta nu însemna că era de părere că ar fi trebuit să fie torturați și uciși. Mellon fusese bătut în mod bestial. Cînd îl scoseseră de sub podul de peste Canal, avea ochii deschiși, bulbucați de groază. Iar tipul din fața lui nu avea nici cea mai vagă idee la ce anume contribuise.

– N-am vrut să-i facem nici un rău, repetă Steve.

Era atitudinea lui defensivă cînd devenea fie și doar puțin derutat.

– De-asta și trebuie să joci pe față cu noi, spuse sincer Avarino. Scoate la lumină faptele reale ale problemei și poate că n-o să se lase cu tărăboi. N-am dreptate, Barney?

– Ba bine că nu, încuviință Morrison.

– Hai înc-o dată, ce zici? încercă să-l convingă Avarino pe un ton plin de blîndețe prefăcută.

– Păi..., făcu Steve, după care, încet, începu să vorbească.

7

Cînd s-a deschis localul Falcon, în 1973, Elmer Curtie crezuse că va avea o clientelă constînd mai mult din pasageri de autobuz – autogara de alături deservea trei linii diferite: Trailways, Greyhound și Arcostook County. Ceea ce i-a scăpat din vedere a fost faptul că cei mai mulți pasageri de autobuz sînt femei cu copii mici după ele. O mare parte dintre ceilalți își țineau sticlele în pungi maro și nici măcar nu coborau vreun moment din mașină. Cei care o făceau erau, de obicei, soldați sau marinari care voiau nu mai mult decît o bere, două, la botul calului – nu prea aveai timp de chiolhanuri pe durata unei opriri de zece minute.

Curtie începuse să își dea seama de unele asemenea adevăruri prin 1977, dar de acum era prea tîrziu: intrase pînă la gît în datorii și nu vedea nici o cale de a ieși din hazna. Ideea de a da foc localului ca să

pună mîna pe asigurare îi trecuse prin minte, dar, în afară de cazul în care ar fi tocmit un profesionist să-l pîrjolească, bănuia că ar fi prins... Și oricum nu avea habar pe unde se-nvîrteau incendiatorii de meserie.

În luna februarie a acelui an a hotărît să îi mai lase un răgaz pînă la 4 Iulie. Dacă nici atunci treaba nu dădea semne că ar fi urmat să se schimbe, avea pur și simplu să iasă pe ușă, să se urce într-un autobuz și să vadă cum arăta Florida.

Dar, în următoarele cinci luni, un soi de prosperitate uluitor de liniștită s-a pogorît peste bar, care pe dinăuntru era zugrăvit în negru cu auriu și decorat cu păsări împăiate (fratele lui Elmer Curtie avusese această pasiune și se specializase în păsări, iar Elmer le moștenise pe toate la moartea acestuia). Dintr-o dată, în loc să vîndă șaizeci de beri și să toarne peste douăzeci de tării pe seară, Elmer s-a pomenit că vinde optzeci de beri și că toarnă o sută de tării... o sută douăzeci... uneori chiar o sută șaizeci.

Clientela era tînără, politicoasă, aproape în exclusivitate masculină. Mulți se îmbrăcau scandalos, dar acelea erau vremuri cînd ținuta scandaloasă era considerată aproape normală, iar Elmer Curtie nu și-a dat seama că mușteriii săi erau aproape în totalitate homosexuali, pînă prin 1981. Dacă cetățenii din Derry l-ar fi auzit spunînd așa ceva, ar fi rîs, declarînd că Elmer Curtie crede, fără doar și poate, că sînt născuți cu toții ieri, alaltăieri – dar această aserțiune era întru totul adevărată. Aidoma bărbatului pe care îl înșală nevasta, el a fost practic ultimul care s-o știe... Iar, la vremea cînd a aflat, nici nu-i mai păsa. Barul scotea bani, și, cu toate că în Derry mai existau patru baruri cu profit bunicel, „Falcon" era singurul unde clienții irascibili nu demolau cu regularitate întregul local. Pe de o parte, nu existau femei pentru care să se bată, iar pe de alta, bărbații aceia, poponari sau nu, păreau să fi deprins un secret de a se înțelege între ei, secret pe care omologii lor heterosexuali nu îl cunoșteau.

O dată ce devenise conștient de preferința sexuală a celor care îi frecventau localul, lui Elmer a început să i se pară că aude pretutindeni povești sinistre despre „Falcon" – poveștile astea circulau de ani de zile, dar pînă în '81 Curtie pur și simplu nu le auzise. Cei mai entuziaști povestitori ai acestor istorii, ajunse el să își dea seama, erau indivizi care nu s-ar fi lăsat tîrîți în „Falcon" nici cu arcanul, de frică să nu o încaseze zdravăn. Totuși, păreau să dețină informații de tot felul.

Conform povestirilor, puteai intra acolo în orice seară ca să vezi bărbați dansînd, frecîndu-și sculele unul de altul, drept în mijlocul

ringului de dans; bărbați luîndu-și limba-n gură unul altuia la bar; bărbați masturbîndu-se reciproc în toalete. Se presupunea că ar fi o odaie în spatele localului unde puteai intra dacă voiai să petreci un scurt răstimp în „Turnul puterii" – acolo era un flăcău tomnatic, mare cît o zi de post, îmbrăcat în uniformă de nazist, care-și ținea brațul dat cu vaselină aproape pînă de umăr și ar fi fost bucuros să se ocupe de tine.

De fapt nici unul dintre toate aceste lucruri nu era adevărat. Cînd oamenii cu setea-n gît veneau din stația de autobuz să ia o bere sau una mare, nu observau absolut nimic ieșit din comun în „Falcon" – erau mulți bărbați, desigur, dar asta nu îl deosebea cu nimic de miile de cîrciumi muncitorești din toată țara. Clienții erau curiști, dar curist nu e sinonim cu prost. Dacă voiau puțin atentat la bunele moravuri, se duceau la Portland. Dacă voiau mai mult – ceva în stil Ramrod[1] sau stil Peck's Big Boy[2] – călătoreau pînă la New York sau Boston. Derry era mic, era un biet orășel de provincie, și restrînsa comunitate homosexuală din Derry înțelegea prea bine că trebuie să-și desfășoare activitatea în cel mai deplin secret.

Don Hagarty venea la „Falcon" de doi sau trei ani, în seara lui martie 1984, cînd se arătase pentru prima oară cu Adrian Mellon. Înainte, Hagarty fusese genul de lup singuratic, rareori apărînd cu aceeași pereche mai mult de cinci, șase ori. Dar spre sfîrșitul lunii aprilie devenise evident chiar și pentru Elmer Curtie, pe care îl preocupau prea puțin asemenea lucruri, că între Hagarty și Mellon se înfiripase o legătură trainică.

Hagarty era proiectant la un institut tehnic din Bangor. Adrian Mellon lucra ca scriitor liber profesionist, publicînd oriunde și oricînd putea – în reviste ale liniilor aviatice, periodice religioase, publicații regionale, suplimente de duminică, reviste de corespondență sexuală. Scria un roman, lucru poate nu tocmai serios – se apucase de el încă dintr-al treilea an de colegiu, adică de doisprezece ani.

Venise la Derry ca să scrie un articol despre Canal – era delegat de *New England Byways,* un bilunar ce apărea în Concord. Adrian Mellon acceptase însărcinarea, pentru că astfel putea stoarce de la *Byways* cheltuielile de călătorie pe trei săptămîni, inclusiv o cameră dichisită la Pensiunea Derry, adunînd tot materialul necesar pentru

[1] „Berbec de asalt" (n. tr.).

[2] „Băieţoiul lui Ciocănitoare" (n. tr.).

articol în cinci zile. În restul de două săptămîni putea strînge destul material pentru alte patru, cinci articole pe alte teme regionale.

Dar pe parcursul acelei perioade de trei săptămîni îl întîlnise pe Don Hagarty și, în loc să se întoarcă la Portland odată delegația încheiată, făcuse rost de un mic apartament pe Kossuth Lane. A locuit acolo doar șase săptămîni. Apoi s-a mutat la Don Hagarty.

8

Vara aceea, le spuse Hagarty lui Harold Gardener și Jeff Reeves, fusese cea mai fericită vară din viața lui – și tocmai de aceea, tot după spusele lui, ar fi trebuit să fie pe față; trebuia să fi știut că Dumnezeu nu așterne covorul în calea celor ca el decît ca să-l tragă brusc de sub picioarele lor.

Singurul inconvenient, spuse el, era reacția exagerat de partizană față de Derry a lui Adrian. Avea un tricou pe care scria: „MÎINE NU-I RĂU, DAR DERRY-I GROZAV!" Avea o jachetă de la Liceul Derry Tigers. Și, bineînțeles, pălăria. Pretindea că găsește atmosfera plină de energie din Derry extrem de benefică pentru creație. O fi fost un sîmbure de adevăr și în asta: își reluase romanul care lîncezea în sertar, pentru prima oară în decurs de aproape un an.

– Chiar lucra la el, vasăzică? îl întrebă Gardener pe Hagarty, fără a-i păsa cu adevărat, dar vrînd să-l țină treaz.

– Da – devora hîrtiile. Spunea că s-ar putea să fie un roman formidabil, dar n-avea să mai fie un roman formidabil neterminat. Spera să-l termine pînă la ziua lui de naștere, în octombrie. Sigur, nu știa cum e Derry cu adevărat. Credea că știe, dar nu era aici de suficientă vreme ca să fi prins izul adevăratului Derry. Tot încercam să-i spun, dar el nu voia să m-asculte.

– Și cum e Derry cu adevărat, Don? întrebă Reeves.

– Seamănă mult cu o tîrfă moartă plină de viermi care-i colcăie-n zambilică, decretă Don Hagarty.

Cei doi polițiști holbară ochii în tăcere, uimiți.

– E un loc al *răului,* insistă Hagarty. O hazna. Vreți să ziceți că voi doi nu *știți* asta? Voi doi, care-ați trăit aici toată viața, nu *știți* asta?

Nu răspunse nici unul. După puțin timp, Hagarty continuă.

9

Pînă la apariția lui Adrian Mellon în viața lui, Don avusese de gînd să plece din Derry. Se afla acolo de trei ani, mai mult pentru că acceptase chiria pe termen lung a unui apartament cu cea mai fantastică vedere spre rîu, dar acum termenul era aproape expirat, iar lui Don îi părea bine. Nu mai avea să facă multă vreme naveta pînă la Bangor. Gata cu senzațiile ciudate – în Derry, îi spusese el odată lui Adrian, se simțea ca și cum ziua ar fi avut mereu douăzeci și cinci de ore. O fi crezînd Adrian că Derry e un loc grozav, dar pe Don îl speria. Nu era vorba numai de atitudinea intens homofobică din oraș, atitudine la fel de limpede exprimată atît de predicatorii locali, cît și prin mîzgălelile din Bassey Park, dar acesta era un lucru pe care putuse să-l arate în mod concret. Adrian rîsese:

– Don, fiecare oraș din America are un contingent care urăște „fetițele". Nu-mi spune tu mie că nu știi asta. Sîntem, la urma urmei, în era lui Ronnie Moon și a lui Phyllis Housefly.

– Hai cu mine pînă-n Bassey Park, replică Don, după ce-și dădu seama că Adrian chiar vorbea serios – iar serios pentru el însemna că Derry nu era cu nimic mai rău decît orice alt oraș măricel de provincie. Vreau să-ți arăt ceva, iubitule.

Merseră cu mașina pînă în Bassey Park – aceasta fusese la jumătatea lunii iunie, cam cu o lună înaintea asasinării lui Adrian, le spusese Hagarty polițiștilor. Îl luă cu el pe Adrian, în umbrele oarecum rău-mirositoare ale Punții sărutu rilor, și îi arătă o inscripție. Adrian trebui să aprindă un chibrit pentru a o putea citi.

„ARATĂ-MI SULA POPONARE ȘI ȚI-O TAI."

– Știu ce simt oamenii față de pederești, spuse calm Don. Am mîncat bătaie într-o stație de camioane din Dayton în adolescență; niște băieți din Portland mi-au dat foc la pantofi în fața unei patiserii, în timp ce copoiul ăla cu cur gras ședea-n mașină și rîdea. Am

văzut eu multe... Dar niciodată n-am văzut chiar așa ceva. Uită-te-aici. Vezi cu ochii tăi.

Un nou chibrit dezvălui: „SĂ BATEM CUIE ÎN OCHI LA TOȚI CURIȘTII (PENTRU DUMNEZEU)!"

– Oricine scrie predicile astea mici e nebun. M-aș simți mai bine dacă aș crede că nu-i decît o singură persoană, un bolnăvior izolat, dar...

Don arătă cu brațul în toată lungimea Punții săruturilor.

– Mai sînt o mulțime de chestii de-astea... Și pur și simplu nu-mi vine să cred că pe toate le-a făcut un singur om. De-asta vreau să plec din Derry, Ade. Prea multe locuri și prea mulți oameni par atinși de nebunie.

– Păi, s-așteptăm pînă-mi termin romanul, bine? Te rog! Octombrie, promit, nu mai tîrziu. Aerul e mai bun aici.

– Nu știa că de apă trebuia să se ferească, spuse Don Hagarty cu amărăciune.

10

Tom Boutillier și șeful Rademacher se aplecară fără să rostească vreun cuvînt. Chris Unwin stătea cu capul plecat, vorbind monoton. Aceasta era partea pe care voiau s-o audă; partea ce avea să trimită cel puțin doi dintre tălîmbii ăia la închisoarea Thomaston.

– Bîlciu' nu făcea nici două parale, spuse Unwin. Ăia deja dădea jos toate tîmpitele alea de jocuri, pricepeți? Divanu' Diavolului și Turnu' de parașutism. Pusese deja pe mașinuțe o plăcuță cu „închis" Nu mai era nimica deschis, decît călușeii. Așa că trecurăm de jocuri, și Webby a văzut standu' „Aruncă pînă cîștigi" și a plătit cinzeci de cenți, și a văzut pălăria care-o purta poponaru', și a aruncat în ea, da' tot pe-alăturea dădea, și de fiecare dată cînd dădea pe-alăturea îi sărea tot mai tare mustaru', pricepeți? Și Steve – el e genu' care de-obicei zice că las-o mai moale, las-o mai moale p-asta și las-o mai moale p-ailaltă și de ce fute-te-aș n-o lași mai moale, pricepeți? Doar că era-ntr-o stare de mă-piș-în-sus și mă doare-n cur fincă-și luase pilula aia. Nu știu ce fel de pilulă. Una roșie. O fi fost chiar

medicament adevărat. Da' se ținea după Webby pîn-am zis că Webby o să-i tragă una, pricepeți? Zice: „Nu poți nici măcar să cîștigi pălăria la poponaru-ăla. Chiar că ți s-au golit coaiele dacă nici să cîștigi pălăria la poponaru-ăla nu poți" Așa că pîn-la coadă cu-coana-i dete-un premiu, chiar dacă nu terminase de-aruncat, cre' că fincă voia să se scape de noi. Nu știu. Poate că nu. Da' io cre' că da. Era chestia aia de făcut zgomote, pricepeți? O umfli și pe urmă se fîsîie și se desfășoară și scoate-un zgomot ca o băşină, pricepeți? Aveam și eu una d-aia. Am căpătat-o de Halloween sau de Anu' Nou sau de nu-ș-ce sărbătoarea mă-sii, ziceam că-i mistocuță, doar că am pierdut-o. Sau poate mi-a șutit-o careva din buzunar în curtea de la școală, pricepeți? Așa că atuncea bîlciu' se-nchidea și noi ieșeam afară, și Steve încă-l mai regula la cap pe Webby cum că nu fu-n stare să cîștige pălăria la poponaru' ăla, pricepeți, și Webby mare lucru nu zicea, și eu știu că ăsta-i semn rău, da' eram destul de machit, pricepeți? Așa că știam io c-ar fi bine să schimb subiectu', doar că nu-mi venea nimic în minte pricepeți? Așa că, cînd am ajuns în parcare, Steve zice: „Unde vrei să te duci? Acasă?" Și Webby face: „Hai să dăm întîi o raită pe la „Falcon" să vedem dacă-i p-acolo poponaru' ăla"

Boutillier și Rademacher schimbară o privire. Boutillier ridică un singur deget și își ciocăni cu el obrazul; deși idiotul ăla cu cizme de inginer n-o știa, vorbea acum despre omor calificat.

– Așa că eu zic că nu, că tre' să merg acasă. Și Webby face: „Ce, ți-i frică să treci prin fața la baru' ăla de poponari?" Și eu: „Mă fut, nu!" Și Steve, tot mache sau cam așa ceva, zice: „Hai mergem să pîrlim oarece carne de poponar! Hai mergem să pîrlim oarece carne de poponar! Hai mergem să pîrlim..."

11

Sincronizarea acțiunilor a fost perfectă, astfel încît a ieșit prost pentru toată lumea. Adrian Mellon și Don Hagarty au ieșit de la „Falcon" după două beri, au trecut pe lîngă stația de autobuz și pe urmă s-au prins de mînă. Nici unul dintre ei nu s-a gîndit la ce

făceau; era, pur și simplu, ceva obișnuit. Ceasul arăta zece și douăzeci. Au ajuns la colț și au cotit la stînga.

Puntea săruturilor se afla cam la jumătate de kilometru mai sus; aveau de gînd să treacă peste Main Street Bridge, care era mult mai puțin pitoresc. Vara, apele Kenduskeag-ului erau scăzute și lunecau alene prin jurul pilonilor de beton.

Cînd Dusterul frînă la un pas de ei (Steve Dubay îi observase la ieșirea din „Falcon" și li-i arătase încîntat celorlalți), se aflau la capătul podului.

– Șo pe ei! Pe ei! zbieră Webby Garton.

Cei doi tocmai trecuseră pe sub un felinar, și el observase că se țineau de mînă. Asta îl înfuriase... Dar nu la fel de mult pe cît îl înfuria pălăria. Floarea mare de hîrtie se bălăngănea prostește încoace și-ncolo.

– Pe ei, fir-ați ai dracului!

Iar Steve se supuse.

Chris Unwin avea să nege orice participare activă în cele ce urmaseră, dar Don Hagarty spuse o altă poveste. Spuse că Garton coborîse din mașină aproape înainte ca aceasta să se fi oprit, iar ceilalți doi l-au urmat repede. Avu loc un schimb de replici. Replici deloc amabile. Nu mai urmă nici un acces de impertinență sau falsă cochetărie din partea lui Adrian în acea seară; recunoștea că intraseră la mare strîmtoare.

– Dă pălăria aia, spuse Garton. Dă-o-ncoace, poponare!

– Dacă ți-o dau, ne lași în pace?

Adrian horcăia de frică, lacrimi îi brăzdau obrajii și privea de la Unwin la Dubay și la Garton cu ochi înspăimîntați.

– Da' dă odată futerea aia!

Adrian i-o întinse. Garton scoase un briceag din buzunarul stîng al blugilor, o tăie în două bucăți și își frecă bucățile de turul pantalonilor. Apoi le aruncă pe jos și le călcă în picioare.

Don Hagarty se dăduse puțin înapoi, în timp ce atenția le era împărțită între Adrian și pălărie – se uita, spuse el, după un polițist.

– Acum ne lași în pa..., începu Adrian Mellon, și în acel moment Garton îi dădu un pumn în față, aruncîndu-l în balustrada podului, înaltă pînă la brîu.

Adrian țipă, ducîndu-și mîinile la gură. Sîngele îi șiroia printre degete.

– *Ade!* răcni Hagarty și fugi iar spre el.

Dubay îi puse piedică. Garton îi arse un șut în stomac, doborîndu-l de pe trotuar în stradă. Trecu o mașină. Hagarty se ridică în genunchi și zbieră către ea. Nu încetini. Șoferul, le spuse el lui Gardener și Reeves, nici măcar nu întoarse capul.

– Gura, poponare! urlă Dubay și-l pocni în falcă.

Hagarty căzu în rigolă, pe jumătate leșinat.

După cîteva clipe auzi un glas – al lui Chris Unwin – spunîndu-i să se care înainte de a se alege și el cu ceea ce căpăta prietenul lui. În propria sa declarație, Unwin confirmă că dăduse acest avertisment.

Hagarty auzea lovituri înfundate și pe amantul său țipînd. Zbieretele lui Adrian se asemănau cu cele ale unui iepure prins în capcană, spuse el la poliție. Se tîrî înapoi spre intersecție și spre luminile strălucitoare ale stației de autobuz, iar, cînd ajunse la o oarecare distanță, se răsuci să privească.

Adrian Mellon, care era puțin mai scund de un metru șaptezeci și cîntărea în jur de șaizeci de kilograme, ud leoarcă, era împins de la Garton la Dubay și de la Dubay la Unwin într-un soi de joc în trei. Se bălăbănea și fîlfîia ca o păpușă de cîrpă, îi dădeau palme, pumni, îi rupeau hainele. În timp ce se uita, spuse Hagarty, Garton îl pocni pe Adrian în vintre. Părul nefericitului îi atîrna în față. Din gură îi curgea sînge, îmbibîndu-i cămașa. Webby Garton purta două inele grele la mîna dreaptă; unul era de la Liceul Derry, pe celălalt îl lucrase la ora de atelier – două inițiale din alamă, un D și un B, se împleteau pe el. Literele însemnau Dead Bugs, o formație de *heavy-metal* pe care o admira în mod deosebit. Inelele spărseseră complet buza de sus a lui Adrian și-i zdrobiseră trei dinți.

– *Ajutor!* urlă Hagarty. *Ajutor! Ajutor! îl omoară! Ajutor!*

Clădirile de pe Main Street se înălțau întunecate și tainice. Nimeni nu le veni în ajutor – nici măcar din insula albă de lumină ce marca stația de autobuz, iar Hagarty nu înțelegea cum se poate una ca asta; doar erau oameni înăuntru, îi văzuse cînd el și Adrian trecuseră pe acolo. Nu venea nici unul dintre ei să-i scape? Absolut nici unul?

– *AJUTOR! AJUTOR! ÎL OMOARĂ, AJUTOR, VĂ ROG, PENTRU DUMNEZEU!*

– Ajutor, șopti un glas foarte firav din stînga lui Don Hagarty... Și apoi se auzi un chicotit.

– *Hai la groapa cu furnici!* răgea acum Garton...

Răgea și rîdea. Toți trei, le spuse Hagarty lui Gardener și Reeves, rîdeau în timp ce-l băteau pe Adrian.

– *La groapa cu furnici! Peste bord!*

– *Hai la groapa cu furnici! Ba-i aici, ba nu-i aici!* cînta Dubay, hohotind.

– Ajutor, se auzi iar șoapta și, deși glasul era grav, urmă chicotitul –parcă ar fi fost vocea unui copil ce nu se poate stăpîni.

Hagarty privi în jos și văzu clovnul. Din acest moment al depoziției, Gardener și Reeves începură să nu mai ia în seamă nimic din ceea ce spunea Hagarty, pentru că restul era doar bîiguiala unui nebun.

Mai tîrziu, oricum, Harold Gardener avea să se surprindă întrebîndu-se dacă nu cumva nebunul avusese dreptate. După un timp, cînd avea să afle că și tînărul Unwin văzuse un clovn – sau spunea el că văzuse – începu să se gîndească mai bine. Colegul lui fie că n-o făcu deloc, fie nu recunoscu niciodată.

Clovnul, spuse Hagarty, arăta ca un hibrid între Ronald McDonald și clovnul acela bătrîn de la TV, Bozo – sau cel puțin așa i se păruse la început. Smocurile rebele de păr portocaliu îl duceau cu gîndul la asemenea comparații. Mai tîrziu însă, ajunsese la concluzia că, de fapt, clovnul nu semăna cu nici unul dintre ei. Zîmbetul pictat pe fața albă era roșu, nu portocaliu, iar ochii aveau o stranie lucire argintie. Poate că purta lentile de contact... Însă o parte din el își spuse atunci și avea să continue a-și spune că, cine știe, argintiul acela o fi fost adevărata culoare a ochilor clovnului. Purta un costum lăbărțat, cu pompoane mari, portocalii, în chip de nasturi; pe mîini avea mănuși ca în desenele animate.

– Dacă ai nevoie de ajutor, Don, spuse clovnul, poate te-ajută un balon[1].

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil *to help* = „a ajuta"; *help yourself* = „servește, servește-te" (n. tr.).

Și îi oferi mănunchiul de baloane pe care îl ținea cu o mînă.

– Zboară, spuse clovnul. Acolo, jos, toți zburăm, toți plutim, și foarte curînd prietenul tău va pluti și el.

12

– Clovnul ăsta te-a strigat pe nume, spuse Jeff Reeves cu un glas total lipsit de expresie.

Privi peste spatele încovoiat al lui Hagarty la Harold Gardener și un ochi clipi complice.

– Da, răspunse Hagarty, fără să ridice privirea. Știu că nu mă credeți.

13

– Vasăzică, l-ați aruncat peste balustradă, spuse Boutillier. „La groapa cu furnici."

– Nu eu! exclamă Unwin, ridicînd ochii.

Își dădu la o parte părul cu o mînă și-i privi stăruitor pe cei doi:

– Cînd am văzut că aveau chiar de gînd s-o facă, am încercat să-l trag pe Steve de acolo, fincă știam că tipu' putea să dea cu capu'... Era ca la trei metri pînă-n apă...

Erau peste șapte. Unul dintre oamenii șefului Rademacher măsurase deja.

– Da' parcă-și ieșise din minți. Ambii doi tot striga: „Hai la groapa cu furnici, ba-i aici ba nu-i aici!" și l-a săltat în sus. Webby l-a apucat de subsuori și Steve l-a luat de turu' pantalonilor, și... și...

14

Cînd Hagarty văzu ce făceau, se repezi spre ei, țipînd din răsputeri:

–Nu! Nu! NU!

Chris Unwin îl îmbrînci înapoi, iar Hagarty ateriză grămadă pe trotuar, cu dinții clănțănindu-i.

– Ce, vrei s-o iei și tu după el? șopti Unwin. *Roiu'*, puișor!

Și atunci îl aruncară pe Adrian Mellon peste parapetul podului, în apă. Hagarty auzi plescăitul.

– Hai să ne cărăm de-aici, spuse Steve Dubay, pornind spre mașină împreună cu Webby.

Chris Unwin se apropie de parapet și privi în jos. Mai întîi îl văzu pe Hagarty alunecînd și tîrîndu-se în jos pe taluzul plin de buruieni și gunoi, spre apă. Apoi văzu clovnul, care îl trăgea cu o mînă pe Adrian; în cealaltă mînă avea baloanele. Adrian șiroia de apă, tușea și gemea. Clovnul își răsuci capul și îi rînji lui Chris. Chris spuse că îi văzuse ochii de argint lucitor și dinții – dinți mari și albi, spuse el.

– Ca un leu' de la circ, dom'le. Vreau să zic, așa de mari erau.

Apoi, adăugă, îl văzuse pe clovn împingînd un braț al lui Adrian înapoi, astfel încît să-i stea pe după gît.

– Și pe urmă, Chris? întrebă Boutillier.

Partea asta îl plictisea. Basmele îl plictisiseră începînd de la vîrsta de opt ani.

– Nu știu, murmură Chris. Atunci Steve m-a înșfăcat și m-a împins în mașină. Da'... cred că l-a mușcat de sub braț.

Ridică din nou privirea spre ei, acum nesigur:

– Cred că asta a făcut. L-a mușcat de sub braț. Ca și cum voia să-l mănînce, dom'le. Ca și cum voia să-i mănînce inima.

15

Nu, spuse Hagarty după ce i se prezentă versiunea lui Chris Unwin. Clovnul nu l-a tras pe Ade în sus pe malul celălalt, cel puțin el nu văzuse una ca asta – și garanta că în acele momente devenise ceva mai puțin decît un simplu observator dezinteresat; în acele momente își ieșise din minți.

Clovnul, mai spuse el, stătea lîngă celălalt mal, strîngînd în brațe trupul ud leoarcă al lui Adrian. Brațul drept al lui Ade era petrecut țeapăn pe după capul clovnului, iar fața acestuia se afla într-adevăr la subsuoara dreaptă a lui Adrian, dar nu-l mușca, ci zîmbea. Hagarty îl putea vedea privind de sub brațul lui Ade și zîmbind.

Brațele clovnului se încordară, iar Hagarty auzi trosnet de coaste.

Ade zbieră.

– Plutește cu noi, Don, rosti clovnul cu gura sa rînjită și roșie, după care arătă sub pod cu una dintre mîinile sale alb-înmănușate.

Sub pod pluteau baloane – nu o duzină, nici o duzină de duzini, ci mii și mii, roșii, și albastre, și verzi, și galbene, și pe fiecare dintre ele stătea scris „I ♥ DERRY!"

16

– Ei auzi, asta sigur ar însemna o mulțime de baloane, spuse Reeves și iar îi făcu lui Harold Gardener cu ochiul.

– Știu că nu mă credeți, repetă Hagarty cu același glas deznădăjduit.

– Zici c-ai *văzut* baloanele alea, preciză Gardener.

Don Hagarty își ridică încet mîinile înaintea ochilor.

– Le-am văzut la fel de clar cum îmi văd degetele-n momentul ăsta. Cu miile. Nu puteai nici măcar să vezi partea de dedesubt a podului, așa de multe erau. Fremătau. Săltau. Se auzea un sunet. Un fel de scîrțîit curios și șoptit. Baloanele frecîndu-se unul de altul. O pădure întreagă de sfori albe atîrnau în jos. Parcă erau firele albe ale unei pînze de păianjen. Acolo, dedesubt, l-a dus clovnul pe Ade. Vedeam cum i se atinge costumul de ațele-alea. Ade scotea niște sunete sufocate, groaznice. Am luat-o după ei... Și clovnul s-a uitat înapoi. I-am văzut ochii și deodată am înțeles cine era.

– Și cine era, Don? întrebă încetișor Harold Gardener.

– Era Derry, răspunse Don Hagarty. Era orașul ăsta.

– Și atunci ce-ai făcut? interveni și Reeves.

– Am fugit, băi, căcat cu ochi! exclamă Hagarty și izbucni în plîns.

17

Harold Gardener a stat liniștit pînă pe 13 noiembrie, ajunul zilei cînd John și Steve Dubay urmau să fie judecați la tribunalul din Derry pentru asasinarea lui Adrian Mellon. Atunci se duse să-l întîlnească pe Tom Boutillier. Voia să vorbească despre clovn. Boutillier

nu voia – dar, cînd văzu că Harold risca să facă prostii fără o cît de mică îndrumare, acceptă.

– N-a existat nici un clovn, Harold. Singurii clovni în noaptea aceea erau puștii ăia trei. O știi la fel de bine ca mine.

– Aveam doi martori...

– Oh, ăsta-i rahat. Unwin a hotărît să-l scoată vinovat pe „Omul cu un singur braț. Adică: „Nu noi i-am făcut felu' micului poponar, săracu', omu' făr-un braț i-a tras-o", de îndată ce s-a prins că situația se nasolise tare. Iar Hagarty a făcut o criză de nervi. Stătea acolo și se uita la ei cum îi omoară cel mai bun prieten. Nu m-ar fi mirat să vadă chiar și farfurii zburătoare.

Însă Boutillier își dădea seama că lucrurile nu stăteau chiar așa. Gardener i-o putea citi în ochi, iar fentele și eschivele procurorului districtual adjunct îl iritau.

– Ei, haide, spuse el. Vorbim aici despre martori independenți. Nu-mi veni tu mie cu palavre.

– A, vrei să vorbim despre palavre? Susții că sub Main Street Bridge e un clovn vampir, așa crezi tu? Pentru că asta e ideea *mea* despre palavre.

– Nu, nu tocmai, dar...

– Sau că Hagarty a văzut un miliard de baloane acolo dedesubt, fiecare imprimat cu exact aceeași inscripție care era scrisă pe pălăria amorezului său? Fiindcă *și asta* e ideea mea despre palavre.

– Nu, dar...

– Atunci de ce-ți pierzi vremea cu chestiile astea?

– *Nu mă mai interoga!* mugi Gardener. Amîndoi l-au descris la fel și nici unul nu știa ce spunea celălalt!

Boutillier stătea la biroul lui, jucîndu-se cu un creion. Acum lăsă creionul jos, se ridică și se apropie de Harold Gardener. Boutillier era mai scund cu cinci degete, dar Gardener făcu un pas înapoi în fața mîniei celuilalt.

– Vrei să pierdem cazul ăsta, Harold?

– Nu. Sigur că n...

– Vrei ca leprele alea să circule în libertate?

– Nu!

– Okay. Bine. De vreme ce amîndoi sîntem de acord cu chestiunile de bază, am să-ți spun exact ce cred. Da, poate că era un om sub pod în noaptea aia. Poate chiar purta un costum de clovn, deși am avut de-a face cu destui martori ca să presupun că poate era doar un

mațe-fripte sau unu-n trecere îmbrăcat în niște haine adunate din gunoaie. Cred că probabil era acolo să cotrobăiască după mărunțiș aruncat sau mîncare – vreun hamburger aruncat de cineva de pe pod sau poate firimiturile de pe fundul unei pungi de Frito. *Ochii* lor au imaginat restul, Harold. Nu e posibil așa ceva?

– Nu știu, spuse Harold.

Ar fi vrut să fie convins, dar, ținînd seama de concordanța celor două descrieri... nu. Nu credea că e posibil.

– Uite care-i chestia. Puțin îmi pasă dacă era clovnul Kinto, sau vreun tip în costumul unchiului Sam pe catalige, ori Hubert Homosexualul cel Vesel. Dacă-l introducem pe băiatul ăsta în proces, avocatul lor o să se repeadă pe el cît ai zice pește. O să spună că mielușeii ăia doi cu tunsorile lor proaspete și costumașele noi n-au făcut nimic altceva decît să-l arunce pe poponarul de Mellon peste parapetul podului, ca să glumească. O să sublinieze că Mellon era încă viu după ce a căzut; la asta o să-i folosească foarte bine mărturia lui Hagarty, pe lîngă a lui Unwin. Clienții *lui* n-au comis nici o crimă, vai de mine! A fost un psihopat în costum de clovn. Dacă-l băgăm în proces, asta o să se-ntîmple, și-o știi foarte bine.

– Unwin o să spună oricum povestea asta.

– Dar nu și Hagarty, precizează Boutillier. Pentru că *el* înțelege. Fără depoziția lui Hagarty, cine-o să-l creadă pe Unwin?

– Păi, mai sîntem și noi, rosti Harold Gardener cu o amărăciune care-l surprinse chiar și pe el însuși, dar cred că *noi* n-o să spunem.

– *Of, mai lasă-mă-n pace!* tună Boutillier, ridicîndu-și brațele. *L-au omorît!* Nu l-au aruncat doar peste balustradă – Garton avea un briceag. Mellon a fost înjunghiat de șapte ori, printre care o dată în plămînul stîng și de două ori în testicule. Rănile corespund lamei. Avea patru coaste rupte – Dubay a făcut asta, cînd l-a strîns în brațe. A fost mușcat, de acord. Avea mușcături pe brațe, pe obrazul stîng, pe gît. Cred că Unwin și Garton i-au făcut-o, deși avem doar o singură impresiune clară, și aia probabil nu-i destul de precisă ca să reziste în instanță. Și, absolut de acord cu tine, îi lipsea o ciozvîrtă mare de carne din subsuoara dreaptă, ei și? Unuia dintre ei chiar îi plăcea să muște. Probabil i s-o fi întărît frumușel osu' în timp ce-o făcea. Pariez că imbecilul ăla de Garton a făcut-o, deși n-o s-o dovedim niciodată. Iar lui Mellon i se rupsese și lobul urechii.

Boutillier se opri, privindu-l pe Harold cu ochi pătrunzători.

– Dacă dăm drumul poveștii ăsteia cu clovnul, n-o să-i convingem *niciodată*. Asta vrei?

– Nu, ți-am mai spus.

– Tipul era o poamă, dar nu făcea rău la nimeni, urmă Boutillier. Așa că hai-ho-sîntem-pitici-mișto, vin găozarii ăia trei plini de puroi, cu cizmele lor butucănoase, și-l omoară. O să-i bag la pîrnaie, amice. Și dacă aud că acolo, la Thomaston, au luat-o la creț, am să le trimit cărți poștale să le zic că indiferent cine le-a făcut-o sper că avea SIDA.

Fioros foc, își spuse Gardener. *Iar sentințele vor arăta, de asemenea, foarte bine în dosarul tău cînd o să candidezi pentru o funcție înaltă peste doi ani.*

Plecă însă fără să mai scoată o vorbă, pentru că și el dorea să-i vadă după zăbrele.

18

John Webber Garton a fost condamnat pentru omor deosebit de grav, primind de la zece la douăzeci de ani în închisoarea de Stat Thomaston.

Steven Bishoff Dubay a fost condamnat pentru omor deosebit de grav, primind cincisprezece ani în închisoarea de Stat Shawshank.

Christopher Philip Unwin a fost judecat separat, în calitate de minor, și condamnat pentru omor calificat. A primit șase luni la South Windham, Școala de Corecție pentru Băieți, cu suspendare.

În momentul cînd scriem aceste lucruri, în cazul tuturor celor trei sentințe se așteaptă recursul; Garton și Dubay pot fi văzuți în orice zi a săptămînii uitîndu-se după fete sau jucînd rișca în Bassey Park, nu departe de locul unde trupul dezmembrat al lui Mellon a fost găsit plutind lîngă unul dintre pilonii de susținere ai podului Main Street.

Don Hagarty și Chris Unwin au plecat din oraș.

La procesul principal – cel al lui Garton și Dubay – nimeni n-a făcut referire la vreun clovn.

Capitolul 3
ȘASE APELURI TELEFONICE (1985)

1
Stanley Uris face o baie

Patricia Uris i-a spus ulterior mamei ei că ar fi trebuit să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Ar fi trebuit s-o știe, a spus ea, pentru că Stanley nu făcea *niciodată* baie seara devreme. Făcea duș dis-de-dimineață în fiecare zi, iar uneori se băga în cadă noaptea tîrziu (cu o revistă într-o mînă și o bere rece în cealaltă). Dar băile la ora șapte seara nu erau genul lui.

Și apoi, mai era și problema cu cărțile. Ar fi trebuit să-i facă plăcere; cînd colo, în cine știe ce mod obscur pe care ea nu-l înțelegea, acestea păreau să-l fi tulburat și deprimat. Cam cu trei luni înaintea acelei cumplite seri, Stanley descoperise că un prieten al lui din copilărie devenise scriitor – nu scriitor *adevărat*, i-a spus Patricia mamei sale, ci romancier. Numele înscris pe cărți era William Denbrough, însă Stanley îl numea uneori Bill Bîlbîitul. Citise aproape toate cărțile respectivului; de fapt o citea pe ultima în seara băii – seara de 28 mai 1985. Patty însăși luase în mînă una dintre cele de la început, din pură curiozitate. Renunțase după doar trei capitole.

Nu era un simplu roman, i-a spus ea mamei sale mai tîrziu; era o *carte de groază*. Chiar așa a spus, la fel cum ar fi spus *carte despre sex*. Patty era o femeie dulce, blîndă, dar nu teribil de elocventă – voise să-i spună mamei cît de tare o înspăimîntase cartea aceea și poate ce anume o tulburase, dar nu fusese în stare. „Era plină de monștri", a spus ea. „Plină de monștri care fugăresc copii mici. Erau multe omoruri și... nu știu... simțăminte negre și suferință. Chestii

de-astea." De fapt, i se păruse aproape pornografică; acesta era cuvîntul pe care nu îl găsea, probabil pentru că nu-l rostise niciodată în viața ei, deși știa ce înseamnă. „Dar Stan se simțea ca și cum și-ar fi descoperit un vechi tovarăș de joacă... Zicea că vrea să-i scrie, dar eu știam că n-o s-o facă... Știu că poveștile alea îl făceau și pe *el* să se simtă prost... și... și..."

Și atunci Patty Uris a izbucnit în plîns.

În seara aceea, cam cu șase luni înainte de a se împlini douăzeci și opt de ani de la acea zi a anului 1957 cînd George Denbrough îl întîlnise pe Pennywise Clovnul, Stanley și Patty ședeau în salonașul din locuința lor aflată într-o suburbie a Alianței. Televizorul mergea. Patty stătea în fața lui pe canapea, cu atenția împărțită între o grămadă de haine de cusut și emisiunea-concurs preferată, *Family Feud*. Pur și simplu îl *adora* pe Richard Dawson și socotea că lanțul ceasului pe care îl purta era grozav de sexy, deși nici cu cele mai sofisticate instrumente de tortură nu i-ai fi putut smulge o asemenea mărturisire. Îi mai plăcea spectacolul și pentru că aproape întotdeauna găsea cele mai frecvente răspunsuri (la *Family Feud* nu existau răspunsuri *corecte* propriu-zise; doar cele mai frecvente). Îl întrebase odată pe Stan de ce întrebările care ei îi păreau atît de simple erau atît de dificile pentru familiile din concurs. „Probabil că-i mult mai greu cînd ești acolo, sub toate reflectoarele alea", replicase Stan, iar ei i se păru că o umbră îi trecuse peste chip. „Totul e cu mult mai greu cînd se întîmplă în realitate. Atunci ți se taie răsuflarea. Cînd se-ntîmplă cu adevărat."

Probabil că într-adevăr așa era, trăsese ea concluzia. Stanley avea cîteodată intuiții foarte subtile asupra naturii umane. Mult mai subtile, considera ea, decît vechiul lui *prieten* William Denbrough, care se îmbogățise scriind un maldăr de cărți *de groază* ce făceau apel la cele mai josnice trăsături ale firii omenești.

Asta nu însemna că familia Uris s-ar fi descurcat prea rău! Suburbia unde locuiau era de calitate, iar casa, pe care o cumpărașeră cu 87 000 de dolari în 1979, s-ar fi vîndut acum probabil repede și fără bătaie de cap cu 165 000 de dolari – nu că ar fi vrut s-o vîndă, dar era bine să știi asemenea lucruri. Uneori se întorcea acasă de la Fox Run Mall în Volvo-ul ei (Stanley folosea un Mercedes diesel – îl tachina, numindu-l Sedanley), își vedea casa, amplasată cu mult gust înapoia gardurilor scunde de tisă, și-și spunea: „*Cine stă aici?*

Eu stau! Doamna Stanley Uris stă aici!" Acesta nu era un gînd întru totul fericit; în el se amesteca o mîndrie atît de aprigă, încît uneori o făcea să se simtă cam rău. Căci, vezi dumneata, a fost odată ca niciodată o fetișcană singuratică de optsprezece ani, pe nume Patricia Blum, căreia i se refuzase accesul la banchetul de după bacalaureat, ce se ținea la clubul din Glointon, New York. I se refuzase accesul, firește, pentru că numele ei de familie rima cu „al bășinilor parfum" Asta era ea, nimic altceva decît o mică bășină jidancă și slăbănoagă. În 1967 se întîmpla toată povestea, iar asemenea discriminări sfidau legea, desigur, ha-ha-ha, și-n plus, acum totul se sfîrșise. Numai că pentru o parte din ea nu avea *niciodată* să se sfîrșească. O parte din ea avea să se înapoieze pentru vecie la mașină cu Michael Rosenblatt, ascultînd pietrișul scîrțîind sub pantofiorii ei de lac și sub pantofii lui de gală închiriați, înapoi la mașina tatălui lui, pe care Michael o împrumutase pentru seara aceea și cu care își petrecuse toată după-amiaza, spălînd-o. O parte din ea avea să pășească la nesfîrșit pe lîngă Michael, în sacoul lui alb, împrumutat – cum mai scînteia în noaptea blîndă de primăvară! Purta o rochie de seară verde-deschis care, declarase maică-sa, o făcea să arate ca o sirenă, iar ideea unei sirene jidoavce era de tot hazul, ha-ha-ha. Merseseră cu capul sus, iar ea nu plînsese – nu atunci – dar înțelesese că nu *mergeau* înapoi, nu, nu tocmai; ceea ce făcuseră era că *plecau neputincioși* înapoi, *neputincioși,* care rimează cu *puturoși,* amîndoi simțindu-se mai evrei decît se simțiseră vreodată în viața lor, simțindu-se ca niște cămătari, ca niște căruțași, simțindu-se slinoși, năsoși, gălbejiți; simțindu-se ca niște evrei iudei jidani; vrînd să simtă mînie și nefiind în stare să simtă mînie – mînia avea să vină abia mai tîrziu, cînd oricum nu mai conta. În momentele acelea nu fusese în stare să simtă decît rușinea, și s-o doară. Iar apoi cineva rîsese. Un rîs ascuțit, înalt, ca un tril, ca o fugă rapidă pe clape de pian, iar în mașină reușise să plîngă, mai încape vorbă, ia uite-o pe sirena jidoavcă al cărei nume rimează cu „al bășinilor parfum" cum pleacă bîzîind ca nebuna. Mike Rosenblatt îi pusese pe ceafă o mînă stîngace și mîngîietoare, iar ea se smucise, simțindu-se făcută de rușine, simțindu-se murdară, simțindu-se *evreică.*

Casa amplasată cu atît gust după gardurile de tisă o făcea să se simtă mai bine... dar nu bine *de tot.* Ofensa și rușinea rămaseseră, și nici chiar faptul de a fi fost acceptată în anturajul acela dichisit și chivernisit nu putea face să înceteze nesfîrșitul umblet prin prundișul

scîrțîind sub tălpi. Nici chiar calitatea de membri ai *acestui* club, unde un *maître d'* îi saluta întotdeauna, calm și respectuos, cu un „Bună seara, domnule și doamnă Uris" Venea acasă, legănată de Volvo-ul ei cel nou, își privea casa pe întinderea sa de iarbă verde și adesea – mult prea adesea, era ea de părere – se gîndea la rîsul acela ca un tril ascuțit. Și spera că fata care rîsese locuia într-o magherniță căcăcioasă, măritată cu unul netăiat împrejur care o bătea, că rămăsese gravidă de trei ori și de fiecare dată pierduse sarcina, că bărbatu-său o înșela cu femei bolnave, că avea discuri intervertebrale deplasate, și oase strîmbe, și chisturi pe limba aia murdară cu care chicotise.

Se ura pe sine pentru aceste gînduri, aceste gînduri necuviincioase, și făgăduia să se îndrepte – să nu mai bea amarele cocteiluri de pelin și fiere. Treceau luni întregi în care nu se mai gîndea la asemenea lucruri, și atunci își spunea: *Poate că toate astea au rămas în sfîrșit în urma mea. Nu mai sînt fata aceea de optsprezece ani. Sînt o femeie de treizeci și șase de ani; fata care a auzit nesfîrșitul trosnet și scîrțîit al pietrelor acelora de pe alee, fata care s-a smuls de sub mîna lui Mike Rosenblatt cînd el a încercat s-o mîngîie, pentru că era o mînă de evreu, a fost acum o jumătate de viață. Sirena aia mică și proastă e moartă. Acum o pot uita și pot să fiu doar eu însămi.* Sigur. Bine. Grozav. Dar nu trecea mult și, aflîndu-se undeva – la vreun magazin, de exemplu –, auzea pe neașteptate un rîs ca un tril și o treceau fiori reci pe șira spinării, sfîrcurile sînilor i se întăreau dureros, mîinile i se încleștau pe bara căruciorului de cumpărături sau doar una de alta și-și spunea: *Cineva tocmai i-a spus altcuiva că-s evreică, i-a spus că nu-s decît o jidancă împuțită și năsoasă, că Stanley nu-i decît un jidan împuțit și năsos, e contabil, sigur, ovreii se pricep la cifre, i-am primit în club, a trebuit, atunci în 1981, cînd ginecologul ăla împuțit și năsos a cîștigat procesul, da' rîdem de ei, rîdem, și rîdem, și iar rîdem.* Sau pur și simplu auzea scîrțîitul-fantomă al pietricelelor și-și spunea *Sirenă! Sirenă!*

Atunci, ura și rușinea o inundau din nou ca o migrenă și dispera nu numai pentru ea însăși, dar și pentru întreaga speță umană. Vîrcolaci. Cartea scrisă de Denbrough – cea pe care încercase s-o citească și pe care apoi o pusese la loc – era despre vîrcolaci. Vîrcolaci, rahat. Ce să știe un om ca ăla despre vîrcolaci?

În cea mai mare parte a timpului însă avea simțăminte mai bune – simțea că *ea* e mai bună. Își iubea soțul, iubea casa lor și, de obicei,

reușea să-și iubească viața și pe sine însăși. Lucrurile mergeau bine. Nu întotdeauna fusese astfel, desigur – era oare vreodată bine? Cînd acceptase inelul de logodnă de la Stanley, părinții ei fuseseră și supărați, și nefericiți. Îl cunoscuse la o petrecere a clubului fetelor. Se mutase la școala lor, venind de la New State University, unde era bursier. Le făcuse cunoștință un prieten comun, și dacă la sfîrșitul seratei bănuia că îl iubește, în vacanța de la jumătatea anului era sigură. Cînd sosise primăvara, iar Stanley îi oferise un mic inel cu diamant cu o margaretă trecută prin el, îl primise.

Pînă la urmă, în ciuda tuturor protestelor, părinții îl acceptaseră și ei. Nu prea aveau ce face, deși Stanley Uris avea să ia în curînd lumea-n piept într-o întreprindere comercială mustind de tineri contabili – iar odată ajuns în acea junglă, o va face fără nici un fel de finanțe familiale care să-i asigure spatele, ci doar cu fiica lor alături, la bine și la rău.

– Am să-l întreținpe ticălosul ăla de „patru-ochi" cîte zile-oi avea, își auzise Patty tatăl spunînd într-o seară.

Părinții ei mîncaseră în oraș, iar el băuse un pic cam mult.

– Șșșt, o să te-audă, spusese Ruth Blum.

În seara aceea Patty stătuse trează pînă tîrziu după miezul nopții, cu ochii uscați, cînd încinsă, cînd înghețată, urîndu-i pe amîndoi. Următorii doi ani îi petrecuse încercînd să se dezbare de ura aceea; deja avea înlăuntrul ei prea multă ură. Cîteodată, cînd se uita în oglindă, putea vedea efectele – cutele fine pe care i le trasa pe chip. Aceea fusese o bătălie cîștigată. Stanley o ajutase.

La fel de mult îi îngrijorase căsnicia și pe părinții lui. Desigur, nu credeau că Stanley era sortit unei vieți de mizerie și sărăcie, dar considerau că „acești copii se cam pripesc" Donald Uris și Andrea Bertoly se căsătoriseră ei înșiși la douăzeci de ani, însă păreau să fi uitat acest amănunt.

Numai Stanley era sigur de sine, încrezător în viitor, nepreocupat de capcanele pe care părinții le vedeau presărate pretutindeni împrejurul „copiilor". Iar pînă la urmă încrederea lui a fost justificată. În iulie 1972, cu cerneala abia uscată pe diplomă, Patty găsise un post de profesoară de stenografie și engleză de afaceri în Traynor, un orășel aflat la patruzeci de mile sud de Atlanta. Cînd se gîndea la felul cum nimerise slujba asta, întotdeauna vedea situația asta ca fiind puțin... să zicem, stranie. Făcuse o listă cu patruzeci de posibilități pe baza

anunțurilor din revistele pedagogice, apoi scrisese patruzeci de scrisori timp de cinci nopți – cîte opt în fiecare seară –, cerînd informații suplimentare asupra postului, și cîte o cerere pentru fiecare. Douăzeci și două de răspunsuri indicau că posturile fuseseră ocupate. În alte cazuri, o mai amănunțită explicație asupra aptitudinilor necesare o lămuri clar că nu putea face față; candidarea n-ar fi fost decît o pierdere de timp, atît pentru ei, cît și pentru ea. Rămăsese cu douăsprezece variante. Toate păreau cam la fel de probabile. Stanley intrase în cameră în timp ce ea își frămînta mintea cu ele, întrebîndu-se dacă putea practic să completeze o duzină de formulare fără a-și ieși de-a binelea din minți. Soțul ei privi hîrtiile răsfirate pe masă, după care bătu cu degetul în scrisoarea de la Inspectorul-Șef Școlar din Traynor, scrisoare care ei nu i se părea cu nimic deosebită de celelalte.

– Asta, spuse el.

Patty îl privi, surprinsă de certitudinea simplă a vocii lui:

– Știi despre Georgia ceva ce eu nu știu?

– Nu! Singura ocazie cînd am trecut pe acolo a fost în filme.

Femeia ridică o sprînceană.

– *Pe aripile vîntului.* Vivien Leigh, Clark Gabie. „Am să mă gîndesc la asta mîine, căci și mîine e o zi." Am accent de sudist, Patty?

– Da. Din sudul Bronx-ului. Dacă nu știi nimic despre Georgia și n-ai fost niciodată acolo, atunci de ce...

– Pentru că așa e bine.

– N-ai de unde să *știi* asta, Stanley.

– Firește că știu, spuse el cu simplitate. *Știu.*

Privindu-l atentă, își dădu seama că nu glumea: chiar vorbea serios. Simțise un fior de neliniște.

– *De unde* știi?

Stanley zîmbea vag. Acum zîmbetul îi păli și preț de o clipă păru nedumerit. Ochii i se înneguraseră, ca privind înlăuntrul său, consultînd cine știe ce dispozitiv interior care ticăia și funcționa corect, dar pe care, în ultimă instanță, nu-l înțelegea mai bine decît își înțelege omul de rînd ceasul de la mînă.

– Țestoasa n-a putut să ne ajute, spuse el deodată.

O spuse absolut distinct. Îl auzi. Privirea aceea lăuntrică – privirea aceea de meditație surprinsă – îi stăruia încă pe față și începea s-o sperie.

– Stanley? Despre ce vorbești? *Stanley?*

Tresări. Patty mîncase piersici în timp ce parcurgea cererile, iar mîna lui lovi farfuria, care căzu pe jos și se sparse. Ochii părură să i se limpezească.

– Oh, la dracu'! Iartă-mă.

– Nu-i nimic. Stanley – despre ce vorbeai?

– Am uitat, spuse el. Dar cred că ar trebui să ne gîndim la Georgia, iubito.

– Dar...

– Ai încredere-n mine, o asigură, iar ea se supuse.

Întrevederea mersese trăsnet. Știa că primise slujba încă de cînd a luat trenul înapoi spre New York. Șeful Departamentului de Afaceri o plăcuse la prima vedere pe Patty, și ea pe el, de asemenea. Scrisoarea de confirmare venise după o săptămînă. Departamentul Școlar Reunit din Traynor îi putea oferi 9 200 de dolari și un contract de stagiu.

– Ai să mori de foame, spuse Herbert Blum cînd fiica sa îl anunță că avea de gînd să ia slujba. Și, acolo, în sud, o să mori de cald și de foame.

– *Prostii, Scarlett,* cită Stanley cînd ea îi spuse ce zisese tatăl ei.

Fusese furioasă, aproape de lacrimi, dar acum pufni în rîs, iar Stanley o cuprinse cu brațele.

Cald le-a fost, dar nu au murit de foame. S-au căsătorit la data de 19 august 1972. Patty Uris s-a culcat fecioară în patul nupțial. S-a strecurat goală între cearșafurile răcoroase ale unui hotel turistic din Poconos, cu o stare de spirit turbulentă și furtunoasă – fulgere de dorință și voluptuoasă patimă, nori negri de spaimă. Cînd Stanley se vîrî în pat lîngă ea, cu trupu-i musculos, cu penisul ca un semn de exclamare înălțîndu-se din părul pubian blond-roșcat, îi șopti:

– Să nu mă doară, dragule.

– Am să am întotdeauna grijă să nu te doară, spuse el luînd-o în brațe, și își ținu cu credință promisiunea pînă în ziua de 28 mai 1985 – seara băii.

Munca ei fusese încununată de succes. Stanley obținuse un post de șofer pe mașina brutăriei pentru o sută de dolari pe săptămînă. În noiembrie același an, cînd s-a deschis Traynor Flats Shopping Center, a primit de lucru la biroul de-acolo al H & R Block cu o sută cincizeci. Venitul lor anual cumulat era pe-atunci de 17 000 dolari – ceea ce li se părea o avere regească, în acele vremuri cînd benzina se vindea la treizeci și cinci de cenți galonul, iar o felie de pîine albă

putea fi căpătată cu cinci cenți mai puțin. În martie 1973, fără surle și trîmbițe, Patty Uris și-a aruncat cît colo anticoncepționalele.

În 1975, Stanley a demisionat de la H & R Block pentru a-și demara propriile sale afaceri. Toți cei patru cuscri au căzut de acord că era o mișcare absolut nesăbuită. Nici vorbă că Stanley n-ar fi trebuit să aibă afacerile lui proprii – Doamne păzește să n-aibă afaceri proprii! Dar era prea devreme, au convenit cu toții, și arunca prea mult din povara financiară asupra lui Patty. „Cel puțin pînă cînd pișăciosul ăla o s-o lase borțoasă", îi spuse posac Herbert Blum fratelui său după o noapte de beție petrecută în bucătărie, „și pe urmă o să se-aștepte să îi car *eu* în cîrcă." Opinia în consens a cuscrilor asupra problemei era că nici un bărbat n-ar trebui nici măcar să se *gîndească* să intre în afaceri pe cont propriu pînă nu ajunge la o vîrstă mai senină și mai matură – șaptezeci și opt de ani, să zicem.

Din nou, Stanley păru aproape nefiresc de încrezător. Era tînăr, prezentabil, sclipitor, capabil, își stabilise relații lucrînd pentru Block. Toate aceste lucruri erau date certe. Dar nu avea de unde să fi știut că o firmă în afacerile video, aflate în bază de cristalizare, nou-înființată, Corridor Video (CV), era pe cale să se instaleze pe o uriașă parcelă de pămînt arendat, la mai puțin de zece mile de suburbia unde se mutaseră în cele din urmă soții Uris, în 1979; nu putea să fi știut nici că același Corridor va ieși pe piață cu un studiu de marketing independent la nici un an după mutarea sa la Traynor. Chiar dacă Stan avusese prioritate la cîteva dintre aceste informații, cu siguranță că nu credea că funcția i s-ar fi dat unui tînăr evreu ochelarist, un evreu cu rînjet ușuratic, umblet împiedicat, gust pentru nădragii cu fundul lăbărțat, în zilele libere, și cu ultimele fantome ale acneei de adolescent prezente încă pe față. Și totuși, îl luaseră. Îl luaseră. Și se părea că Stan știuse tot timpul că așa se va întîmpla.

Activitatea lui la CV a antrenat o ofertă de încadrare cu normă întreagă în companie – salariul de bază de 30 000 de dolari pe an.

– Și ăsta chiar nu-i decît începutul, îi spuse Stan lui Patty în pat, în seara aceea. O să crească precum porumbul în august, draga mea. Dacă nimeni nu aruncă lumea-n aer în următorii zece ani sau cam așa ceva, vor ajunge sus de tot, pe firmament, alături de Kodak, Sony și RCA.

– Și ce-ai de gînd să faci? întrebă ea, știind deja.

– Am să le spun ce mare plăcere a fost să fac afaceri cu ei, răspunse el și rîse, trăgînd-o lîngă el și sărutînd-o.

După cîteva clipe o pătrunse, urmară orgasme – unul, două și trei, ca niște rachete luminoase săgetînd cerul nopții... Dar nu se ivi nici un copil.

Munca sa la Corridor Video îl pusese în legătură cu cîțiva dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din Atlanta – și amîndoi fură uimiți să constate că aceștia erau în cea mai mare parte persoane de treabă. Găsiră la ei un grad de acceptare ridicat și o bunăvoință generoasă aproape necunoscute în Nord. Patty și-l amintea pe Stanley scriindu-le odată părinților: *Cei mai buni bogătași din America se află la Atlanta, Georgia. Am să-i ajut pe cîțiva să se îmbogățească și mai mult, iar ei au să mă ajute pe mine să mă îmbogățesc, și astfel nimeni n-o să-mi mai fie stăpîn în afară de soția mea, Patricia, iar, de vreme ce eu sînt deja stăpînul ei, cred că e o soluție destul de sigură.*

La vremea cînd se mutară din Traynor, Stanley își avea propria sa firmă cu șase angajați. În 1983, venitul lor intrase pe un teritoriu necunoscut – teritoriu despre care Patty nu auzise decît zvonuri dintre cele mai vagi. Aceasta era legendara țară a celor **ȘASE CIFRE**. Și totul se întîmplase cu dezinvoltura banală a încălțării unei perechi de teniși sîmbăta dimineață. Acest lucru o înspăimînta uneori. Odată făcuse un banc deocheat despre pactele încheiate cu diavolul. Stanley rîsese aproape să se sufoce, însă ei nu i se păruse atît de nostim și bănuia că niciodată n-o să i se pară.

Țestoasa n-a putut să ne-ajute.

Cîteodată, fără absolut nici un motiv, se trezea cu acest gînd în minte, ca un ultim crîmpei dintr-un vis altminteri uitat, și atunci se întorcea spre Stanley, simțind nevoia să-l atingă, să se asigure că încă îi mai era alături.

Era o viață frumoasă – fără beții monstruoase, fără sex extraconjugal, fără droguri, plictiseală, certuri amare despre ce o să facem mai departe. Un singur nor o umbrea. Mama ei era aceea care pomenise pentru prima oară de prezența acestui nor. Și, atunci cînd privea în urmă, i se părea că destinul hotărîse ca tocmai mama ei să fie aceea care să pomenească despre unicul neajuns al vieții lor. Apăru sub forma unei întrebări într-una dintre scrisorile de la Ruth Blum. Îi scria lui Patty o dată pe săptămînă, iar acea scrisoare anume sosise la începutul toamnei lui 1979. O primiseră reexpediată de la vechea lor adresă din Traynor, iar Patty o citi într-un living plin de

cutii pentru sticle de băutură, din care se revărsau lucrurile lor, stinghere, dezrădăcinate și cu aspect lugubru.

În majoritatea privințelor era obișnuita „scrisoare de acasă" a lui Ruth Blum: patru file albastre scrise mărunt, fiecare cu antetul **DOAR O NOTĂ DE LA RUTH**. Mîzgălelile ei erau aproape ilizibile, iar Stanley se plînsese la un moment dat că nu poate citi nici măcar un cuvînt din cele scrise de soacră-sa. „De ce-ai vrea s-o faci?" replicase Patty.

Și aceasta era plină de obișnuitul sortiment de noutăți al mamei; pentru Ruth Blum, amintirile formau o deltă amplă, desfăcîndu-se din punctul mobil al prezentului într-un tot mai larg evantai de relații întrepătrunse. Mulți dintre oamenii despre care scria mama ei începeau să se șteargă din memoria lui Patty, la fel ca fotografiile dintr-un album vechi, dar pentru Ruth toate rămîneau proaspete. Grijile ei pentru sănătatea tinerilor și curiozitatea în legătură cu feluritele lor activități păreau să nu se istovească niciodată, iar prognozele îi erau invariabil sumbre. Tatăl ei încă mai avea prea multe dureri de stomac. *El* era sigur că nu-i decît dispepsie; ideea că s-ar putea să aibă ulcer, scria ea, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte pînă nu ar fi început să scuipe sînge, ba poate nici măcar atunci. *Îl știi pe tatăl tău, dragă – muncește ca un catîr și cîteodată la fel și gîndește. Dumnezeu să mă ierte că spun asta.* Lui Randi Harlengen i se legaseră trompele, din ovare îi scoseseră chisturi mari cît mingile de golf, nimic malign, slavă Domnului, dar douăzeci și șapte de chisturi ovariene, să *mori,* nu altceva! Din cauza apei din New York City – era absolut sigură de asta; și aerul din oraș era murdar, dar ea avea convingerea că tot apa era cea care-ți venea de hac după un timp. Mizeriile din ea sedimentează în organism. Se îndoia că Patty știa de cîte ori îi mulțumise Domnului că „voi, copiii" locuiți la țară, unde atît aerul, cît și apa – dar mai ales apa – sînt mai sănătoase (pentru Ruth, tot Sudul, inclusiv Atlanta și Birmingham, însemna la țară). Mătușa Margaret iarăși se ciondănea cu compania de electricitate. Stella Flanagan se măritase din nou... unii nu se-nvață minte niciodată. Richie Huber iar fusese concediat.

Iar în mijlocul acestui torent poznaș – și adeseori pizmaș – în mijlocul unui paragraf, fără nici o legătură, Ruth Blum punea întîmplător „fioroasa întrebare": „Așa, și cînd aveți de gînd tu și cu Stan să ne faceți bunici? Toți sîntem gata să-l (sau s-o) răsfățăm de mama

focului. Și, în caz că n-ai observat, Patty, să știi că nu prea întinerim" Iar apoi continua cu fata Brucknerilor, de la cîteva case mai încolo, care fusese trimisă acasă de la școală pentru că nu purta sutien și avea o bluză prin care puteai să vezi ca în vitrină.

Simțindu-se deprimată și fiindu-i dor de vechea lor locuință din Traynor, nesigură și mai mult decît doar puțin speriată de ceea ce-i putea aștepta, Patty intrase în ceea ce-avea să fie dormitorul lor și se lungise pe saltea (somiera cu arcuri încă mai era în garaj, iar salteaua, zăcînd pe podeaua fără covor, semăna cu un obiect artizanal aruncat pe o ciudată plajă galbenă). Își îngropă capul în brațe și rămase acolo plîngînd aproape douăzeci de minute. Oricum ar fi plîns. Scrisoarea mamei nu făcuse decît să-i aducă mai devreme lacrimile, așa cum praful îți grăbește gîdilatul din nas într-un strănut.

Stanley își dorea copii. *Ea* își dorea copii. Se înțelegeau întru totul și asupra acestui subiect, așa cum amîndoi urmăreau cu aceeași plăcere filmele lui Woody Allen, așa cum amîndoi mergeau uneori la sinagogă, așa cum amîndoi aveau aceleași înclinații politice, așa cum nu erau de acord cu drogurile; pe scurt, așa cum se înțelegeau într-o mulțime de lucruri extrem de importante sau mărunte. În casa din Traynor fusese o cameră în plus, pe care o împărțiseră. În stînga el avea un birou pentru lucru și un fotoliu; în dreapta ea avea o mașină de cusut și o masă pentru jucat cărți, pe care își făcea puzzle-uri. Existase între ei o înțelegere atît de temeinică legată de camera aceea, încît rareori vorbeau de ea – pur și simplu era acolo, la fel ca nasurile pe fețe sau verighetele pe degetul mîinii stîngi. Într-o bună zi, odaia îi va aparține lui Andy sau lui Jenny. Dar unde era acel copil? Mașina de cusut și coșurile cu textile, masa de jucat cărți și biroul rămîneau toate la locurile lor, părînd cu fiecare lună să-și consolideze rădăcinile în respectivele poziții din cameră și să-și stabilească și mai puternic legitimitatea. Așa credea ea, deși nu-și putea niciodată cristaliza gîndul întocmai; la fel ca și cuvîntul *pornografie,* era aidoma unui concept dansînd imediat dincolo de capacitatea ei de înțelegere. Își amintea însă un prilej cînd, venindu-i ciclul, deschisese dulăpiorul de sub lavoarul din baie ca să ia un șervețel sanitar; ținea minte cum se uitase la cutia cu tampoane Stayfree, gîndindu-se că arăta aproape arogantă, că părea aproape să-i spună: *Hello, Patty! Noi sîntem copiii tăi. Sîntem singurii copii pe care o să-i ai vreodată și ne este foame. Dă-ne să sugem. Dă-ne să sugem sînge.*

În 1976, la trei ani după ce aruncase ultima doză de tablete Ovral, consultară un doctor, pe nume Harkavy, din Atlanta.

– Vrem să știm dacă e ceva în neregulă, spuse Stanley, și mai vrem să știm și dacă putem face ceva în cazul ăsta.

Au făcut toate testele. Rezultatul a arătat că spermatozoizii lui Stanley erau viguroși, că ovulele lui Patty erau fertile, că toate canalele care ar fi trebuit să fie deschise *erau* deschise.

Harkavy, care nu purta verighetă și care avea chipul sincer, agreabil și rumen al studentului de colegiu abia revenit dintr-o vacanță de iarnă petrecută la schi în Colorado, le spuse că poate nu erau de vină decît nervii. Le spuse că asemenea probleme nu erau sub nici o formă ieșite din comun. Le spuse că, în cazurile de acest fel, există un corelativ psihologic similar, în unele privințe, cu impotența sexuală – cu cît doreai mai mult, cu atît puteai mai puțin. Trebuie să se relaxeze. Trebuie, dacă se poate, să uite totul despre procreație atunci cînd au contact sexual.

Pe drumul spre casă, Stan a fost îmbufnat. Patty îl întrebă ce anume i se întîmplase.

– Eu nu fac *niciodată* asta.

– Ce nu faci?

– Nu mă gîndesc la procreație *în timp ce*.

Patty începu să rîdă, deși de acum se simțea puțin însingurată și temătoare. Iar în noaptea aceea, culcată în pat, cînd credea că Stanley adormise de multă vreme, o speriase *el* vorbind cu glas tare în întuneric. Glasul îi suna firesc, totuși soția sa ghici lacrimile abia reținute.

– Eu sînt, spuse. Eu sînt de vină.

Femeia se întoarse spre el și îl luă în brațe:

– Nu fi prost!

Însă inima îi bătea repede – mult prea repede. Nu numai fiindcă o înspăimîntase, părea că privise în mintea ei și citise o convingere pe care ea o păstra acolo, dar căreia nu-i cunoscuse existența pînă în acel moment. Fără nici o noimă, nici un motiv, simți – *știu* – că avea dreptate. Ceva nu mergea, și nu de ea era vorba. Ci de el. Ceva dinlăuntrul lui.

– Nu fi așa nerod, îi șopti fierbinte în umăr.

Stan transpirase ușor și brusc își dădu seama că-i era teamă. Frica emana din el în valuri reci; întinsă goală lîngă el, se simți deodată ca și cum ar fi stat goală în fața unui frigider deschis.

– Nu-s nerod și nici prost nu sînt, spuse Stanley cu același glas, plat și totodată sufocat de emoție, și o știi și tu. E din cauza mea. Dar nu știu *de ce*.

– Nu poți să știi așa ceva.

Avea vocea aspră, mustrătoare – vocea mamei ei cînd îi era teamă. Și, chiar în timp ce-l dojenea, o străbătu un fior. Stanley îl simți, iar brațele i se strînseră împrejurul ei.

– Uneori, spuse el, uneori cred că știu de ce. Uneori am un vis, un vis rău, și mă trezesc și zic: „Acum știu. Știu ce nu-i în regulă." Nu numai că tu nu rămîi însărcinată – totul. Tot ce-i în neregulă cu viața mea.

– Stanley, nu-i *nimic* în neregulă cu viața ta!

– Nu mă refer dinăuntru. Pe dinăuntru e bine. Vorbesc despre ceea ce-i *afară*. Ceva ce-ar fi trebuit să se sfîrșească și nu s-a sfîrșit. Mă trezesc din visele alea și-mi zic: „Toată viața mea plăcută n-a fost decît ochiul unui ciclon pe care nu-l înțeleg." Și mi-e frică. Dar după aceea pur și simplu... trece. Așa cum trec visele.

Cîteodată îl tulburau visele. Asta știa. Deseori o trezise din somn, zvîrcolindu-se și gemînd. Probabil că de și mai multe ori rămăsese adormită în timpul interludiilor lui tenebroase. Și mereu, cînd îl îmbrățișa, îl întreba, iar el răspundea același lucru: *Nu pot să-mi amintesc.* Apoi se întindea după țigări și fuma așezat în capul oaselor, așteptînd ca reziduurile visului să-i iasă prin pori ca o sudoare otrăvită.

Nu aveau copii. În seara de 28 mai 1985 – seara băii – socrii lor încă mai așteptau să devină bunici. Camera în plus încă mai era o cameră în plus; tampoanele igienice încă își mai ocupau locurile obișnuite în dulapul de sub chiuveta din baie; rabinul continua să vină lunar în vizită. Mama ei, care era foarte ocupată cu propriile-i treburi, dar nu dădea complet uitării necazul fiicei, încetase s-o mai întrebe în scrisori sau atunci cînd Stanley și Patty își făceau vizitele bianuale la New York. Nu se mai auzeau remarce glumețe dacă își luau sau nu vitamina E. Stanley contenise și el să mai pomenească despre bebeluși, dar cîteodată, cînd nu-și dădea seama că e privit, ea surprindea pe fața lui o umbră. Ce mai umbră! Ca și cum ar fi încercat cu disperare să-și aducă aminte de ceva.

Cu excepția acestui unic nor, viața le era destul de plăcută, pînă cînd telefonul sună în toiul programului *Family Feud* din seara de 28 mai. Patty avea lîngă ea șase cămăși de-ale lui Stan, două bluze

de-ale ei, trusa de cusut și cutia cu nasturi desperecheați; Stan avea în mînă noul roman al lui William Denbrough, nici măcar în ediție de buzunar încă. Pe prima copertă a cărții se vedea o fiară arătîndu-și colții. Pe ultima era un bărbat chel, cu ochelari.

Stan era așezat mai aproape de telefon. Ridică receptorul și spuse:

– Alo – casa Uris.

Ascultă, și între sprîncene i se adînci o cută:

– *Cine* ați spus?

Patty simți preț de o secundă că îi e frică. Mai tîrziu, rușinea avea s-o facă să mintă, spunîndu-le părinților că știuse că ceva nu e în ordine încă din clipa cînd sunase telefonul, dar în realitate nu fusese decît acea fracțiune de secundă, acea singură privire iute ridicată de pe cusătură. Dar poate că era mai bine așa. Poate că amîndoi bănuiseră că se apropie ceva cu mult încă înaintea acelui apel telefonic, ceva ce nu se potrivea deloc cu casa drăguță amplasată cu gust îndărătul gardurilor joase de tisă, ceva atît de adînc predestinat, încît nici măcar nu avea nevoie de prea mult ca să fie recunoscut... acea tăioasă, unică secundă de frică, precum junghiul unui piolet de spart gheața retras, și era de-ajuns.

Mama e? articula ea din buze spre el în clipa aceea, gîndindu-se că poate tatăl ei, supraponderal cu zece kilograme și predispus la ceea ce numea el „doare burta" încă de cînd abia trecuse de patruzeci de ani, avusese un atac de inimă.

Stan dădu din cap că nu, după care zîmbi ușor auzind niște vorbe în receptor.

– Tu... *tu!* Ei fir-aș al dracu'! Mike! Cum m-ai gă...

Se întrerupse iar, ascultînd, în timp ce zîmbetul i se ștergea, Patty îi recunoscu expresia analitică, cea care dădea de veste că cineva expune o problemă sau explică o schimbare bruscă într-o situație în curs de desfășurare, ori îi spune ceva ciudat și interesant. Probabil că acesta din urmă era cazul, deduse ea. Un nou client? Un vechi prieten? Poate. Atenția îi reveni spre televizor, unde o femeie îl înlănțuia cu brațele pe Richard Dawson și-l săruta ca nebuna. Își spuse că, fără îndoială, Richard Dawson era cel mai sărutat bărbat din lume. Își mai spuse *și* că n-ar deranja-o să-l sărute ea însăși.

În timp ce începea să caute un nasture negru care să se potrivească la cămașa de doc albastru a lui Stanley, Patty era doar vag

conștientă că discuția se înscria pe o matcă mai lină – Stantey mormăia din cînd în cînd, și la un moment dat întrebă:

– Ești sigur, Mike?

În cele din urmă, după o foarte lungă tăcere, spuse:

– Bine, înțeleg. Da, eu... Da. Da, totul. Am imaginea. Am... ce?... Nu, nu pot chiar să *promit* asta, dar am să mă gîndesc pe îndelete. Știi că... așa?... Ce-a făcut?... Ei, poți să fii sigur! Sigur că da. Da... Normal... Mulțumesc... La revedere.

Închise.

Patty îi aruncă o privire și-l văzu uitîndu-se fără expresie în spațiul de deasupra televizorului. În emisiunea ei, publicul aplauda familia Ryan, care tocmai însumase două sute optzeci de puncte, majoritatea ghicind că spectatorii vor răspunde „mate" la întrebarea „Ce oră vor spune oamenii că o detestă Junior cel mai mult la școală?" Cei din clanul Ryan țopăiau și țipau voioși. Stanley însă era încruntat. Mai tîrziu avea să le spună părinților ei că fața lui Stanley i se păruse puțin cam palidă, lucru pe deplin adevărat, dar omise să le spună că neglijase pe moment acest amănunt, considerîndu-l o simplă iluzie datorată lămpii de birou cu abajurul ei din sticlă verde.

– Cine-a fost, Stan?

– Hmmmm?

Întoarse privirea spre ea. Avu senzația că pe expresia feței lui se putea citi o absență amabilă, amestecată poate cu o nemulțumire mărunță. Abia mai tîrziu, reluînd iar și iar scena în minte, începu să creadă că era expresia unui om ce se decupla metodic de la realitate, bornă cu bornă. Chipul unui om aruncat din senin în bezna cea mai desăvîrșită.

– Cine era la *telefon?*

– Nimeni, spuse el. Chiar nimeni. Cred c-am să fac o baie.

Se ridică.

– Cum, la ora șapte?

Nu-i răspunse, ci doar ieși din cameră. L-ar fi putut întreba dacă s-a întîmplat ceva rău, putea chiar să se ducă după el să-l întrebe dacă-i e rău de la stomac – n-avea nici o inhibiție sexuală, dar în schimb putea fi nefiresc de pudic în privința altor lucruri, și nu ar fi fost deloc neobișnuit pentru el să spună că merge să facă o baie cînd, de fapt, ceea ce-avea de făcut era să dea afară ceva ce nu-i căzuse bine. Dar acum era prezentată o nouă familie, familia Piscapos, iar Patty

pur și simplu *știa* că Richard Dawson va găsi ceva comic de spus în legătură cu numele, și în plus se dădea de ceasul morții să găsească un nasture negru, deși știa că erau cu toptanul în cutia de nasturi. Se ascundeau, bineînțeles; asta era singura explicație...

Așa că îl lăsă fără grijă să se ducă și nu se mai gîndi la el pînă cînd ridică privirea și-i văzu fotoliul gol. Auzise apa curgînd în cadă la etaj și o auzise oprindu-se cu vreo cinci sau zece minute mai tîrziu... Dar acum își dădu seama că nu auzise nici un moment ușa frigiderului deschizîndu-se și închizîndu-se, ceea ce însemna că Stan era sus fără cutia sa de bere. Cineva îl sunase și îi dăduse o veste proastă. Îi oferise ea oare măcar un singur cuvînt de compătimire? Nu. Încercase măcar puțin să-l tragă de limbă? Nu. Observase măcar că nu era ceva în regulă? Pentru a treia oară, nu. Și totul din cauza tîmpitei ăleia de emisiuni TV – nici măcar nu putea da vina cu adevărat pe nasturi; ăștia erau doar o scuză.

Bine – îi va duce o cutie de bere Dixie și o să se așeze lîngă el pe marginea căzii, o să-l frece pe spate, o să se joace de-a gheișa, și îl va spăla pe cap dacă o să vrea, și va afla exact care e problema... Sau *cine* avea necazuri.

Luă o cutie de bere din frigider și urcă la etaj cu ea. Prima neliniște reală îi fremăta în suflet cînd văzu că ușa de la baie era închisă. Nu doar crăpată, ci închisă de-a binelea. Stanley nu închidea *niciodată* ușa cînd făcea baie. Era un soi de glumă a lor – ușa închisă însemna că face ceva ce-l învățase mama lui, ușa deschisă dădea de veste că nu avea nimic împotrivă să facă un lucru a cărui deprindere mama sa o lăsase, pe bună dreptate, în seama altora.

Patty ciocăni în ușă cu unghiile, dintr-o dată conștientă, prea conștientă, de țăcănitul ca de gheare de reptilă pe care-l scoteau acestea în contact cu lemnul. Și fără îndoială că a bate la ușa băii, a bate ca un musafir, era un lucru pe care nu îl făcuse niciodată în viața ei de femeie măritată – nici aici, nici la oricare altă ușă din casă.

Neliniștea se înteți deodată în sufletul ei și își aminti de lacul Carson, unde se ducea adesea să înoate cînd era fată. Pe la începutul lui august lacul era cald ca o cadă de baie... Dar apoi nimereai într-o pungă de apă rece care te înfiora de surpriză și plăcere. La un moment dat ți-era cald; în clipa următoare simțeai că parcă temperatura s-a năpustit cu douăzeci de grade mai jos de șolduri. Mai puțin starea de bine; așa se simțea ea acum – ca și cum tocmai ar fi dat

peste-o pungă rece. Numai că punga asta rece nu i se mai afla sub șolduri, răcorindu-i picioarele lungi de adolescentă, în adînciturile negre ale lacului Carson.

Punga rece i se formase împrejurul inimii.

– Stanley, Stan?

De astă dată nu se mai mulțumi să bată cu unghiile. Ciocăni la ușă. Cum tot nu primi nici un răspuns, bătu cu pumnul.

– *Stanley?*

Inima. Inima nu-i mai era în piept. Îi bubuia în gît, îngreunîndu-i respirația.

– *Stanley!*

În tăcerea ce urmă strigătului (și chiar strigătul acesta, scos la nici zece metri de locul unde punea capul pe pernă și adormea seară de seară, o sperie și mai mult), auzi un zgomot ce-i făcu sufletul să se zvîrcolească aidoma unei păsări captive. Un sunet atît de slab. Nu era decît sunetul apei picurînd. *Pic...* Pauză. *Pic...* Pauză. *Pic...* Pauză. *Pic...*

Putea să vadă picăturile formîndu-se la gura robinetului, crescînd grase și grele acolo, umflîndu-se *gravide* acolo și apoi căzînd: *pic.*

Doar acest sunet. Nimic altceva. Și deodată fu cumplit de sigură că Stanley, nu tatăl ei, făcuse un infarct în acea seară.

Cu un geamăt, apucă mînerul din sticlă al ușii și îl răsuci. Totuși, ușa nu vru să se clintească; era încuiată. Și, pe neașteptate, trei *imposibilități* îi trecură prin cap lui Patty Uris într-o succesiune rapidă: Stanley nu făcea *niciodată* baie seara devreme, Stanley nu închidea *niciodată* ușa decît dacă folosea toaleta și Stanley nu încuia *niciodată* ușa.

O fi posibil, se întrebă cu mintea alergîndu-i aiurea, să te *pregătești* pentru un atac de inimă?

Patty își umezi buzele și îl strigă din nou. Nici acum nu primi vreun alt răspuns, în afară de picuratul statornic, deliberat, al apei. Coborî privirea și văzu că încă mai ținea într-o mînă cutia de bere Dixie. Se holbă la ea prostește, cu inima zbătîndu-i-se în gît ca unui iepure; se holbă de parcă n-ar mai fi văzut în viața ei o cutie de bere pînă în clipa aceea. Și, într-adevăr, părea că nici nu văzuse sau cel puțin nu una ca aceasta, fiindcă, atunci cînd clipi din ochi, cutia se prefăcu într-un receptor de telefon, negru și amenințător ca un șarpe.

– Să v-ajut, coniță? Aveți vreo problemă? scuipă spre ea șarpele.

Patty îl trînti la loc în furcă și făcu un pas mai încolo, ștergîndu-și mîna cu care-l ținuse. Privind în jur, văzu că era iarăși în camera cu

televizorul și pricepu că panica venită în anticamera minții ei, precum o fiară de pradă urcînd cu calm o scară, îi venise de hac. Acum își aminti că scăpase cutia de bere în fața ușii de la baie și se năpustise orbește în jos pe scări. Iar gîndul străpunse ceața: *Asta toată-i un fel de glumă și-o să rîdem de ea pe urmă. A umplut cada și după aia și-a amintit că n-are țigări și a ieșit să-și cumpere înainte să se dezbrace...*

Da. Numai că deja încuiase ușa băii pe dinăuntru și, pentru că îi era atît de greu să o descuie iar, a deschis pur și simplu fereastra de deasupra căzii și a coborît afară pe zidul casei, ca o muscă umblînd pe un perete. Sigur, bineînțeles. Sigur...

Panica – o cafea neagră și amară – amenința să se reverse peste buza cești. Închise ochii și o înfruntă. Stătea absolut nemișcată, statuie palidă cu pulsul bătîndu-i în gît.

Putea acum să-și aducă aminte cum revenise aici în fugă, cu picioarele poticnindu-i-se pe trepte, alergînd la telefon, a, da, a, sigur, dar pe cine voise să cheme?

Înnebunită, își spuse: *Aș chema-o pe țestoasă, dar țestoasa n-a putut să ne-ajute.*

Oricum nu conta. Reușise sa formeze 0 și probabil că nu fusese tocmai coerentă, căci centralista o întrebase dacă are vreo problemă. Avea o problemă, sigur că da, dar cum să-i spui vocii ăleia fără chip că Stanley s-a încuiat în baie și nu i-a răspuns, că sunetul constant al apei picurînd în cadă îi frîngea inima? *Cineva* trebuia s-o ajute. Cineva...

Își mușcă pumnul. Tare. Încercă să gîndească, să *se forțeze* să gîndească.

Cheile de rezervă. Cheile de rezervă din dulapul din bucătărie.

Porni, și un picior încălțat în papuc lovi punguța cu nasturi de lîngă scaun. Cîțiva nasturi se împrăștiară pe jos, lucind ca niște ochi sticloși în lumina lămpii. Cel puțin o jumătate de duzină erau negri.

Prinsă pe dinăuntrul ușii dulapului de deasupra chiuvetei duble era o planșă mare și lăcuită, în formă de cheie – un client de-ai lui Stan o lucrase în atelierul său și i-o dăruise de Crăciun, acum doi ani. Scîndura-cheie era împănată cu mici cîrlige, iar pe acestea stăteau agățate toate cheile casei, cîte două duplicate din fiecare pe cîte un cîrlig. Sub fiecare agățătoare era cîte o etichetă autocolantă, însemnată cu scrisul mic și ordonat al lui Stan: **GARAJ, POD, BAIE PARTER, BAIE ETAJ, UȘĂ FAȚĂ, UȘĂ SPATE.** Într-o margine se aflau dublurile cheilor de la mașini, marcate **M-B** și **VOLVO.**

Patty smulse cheia **BAIE ETAJ**, o luă la fugă spre scări, apoi se sili să încetinească. Fuga readucea panica, iar panica era prea aproape de suprafață în situația dată. De asemenea, dacă pășea liniștită, poate că nu avea să dea peste nimic rău. Sau, dacă *era* ceva rău, Dumnezeu avea să se uite în jos, va vedea că merge încet și își va spune: *Oh, bravo –mare boroboață am mai făcut, da' am timp s-o dreg.*

Mișcîndu-se la fel de tacticos ca o cucoană în drum spre o întrunire a Cercului „Amicele cărții", urcă scara și se îndreptă către ușa închisă a băii.

– Stanley? îl chemă ea, încercînd iarăși ușa, în același timp dintr-o dată mai speriată ca oricînd, nevrînd să fie pusă în situația de a folosi cheia, pentru că acesta era un gest prea disperat. Dacă Dumnezeu n-o dresese pînă cînd folosea ea cheia, atunci n-o va mai face niciodată. La urma urmei, epoca miracolelor trecuse de mult.

Dar ușa era tot încuiată; *pic... pic...* și pauza apei picurînd fu singurul răspuns.

Mîna îi tremura, iar cheia se bîlbîi mult pînă reuși să se potrivească în broască. O răsuci și auzi zăvorașul sărind. Bîjbîi căutînd clanța. Aceasta încerca iarăși să-i alunece în palmă – dar, de astă dată, nu pentru că ușa ar fi fost încuiată, ci fiindcă avea palma umedă de transpirație. Apucă mai strîns clanța și o apăsă. Împinse ușa.

– Stanley? Stanley? St...

Privi cada cu perdeaua ei albastră pentru duș adunată în capătul vergelei de oțel inoxidabil și uită să sfîrșească numele soțului ei. Rămase doar cu ochii holbați spre cadă, cu fața la fel de solemnă ca aceea a unui copil în prima zi de școală. Într-o clipă avea să înceapă să urle, iar Anita MacKenzie din vecini o va auzi; și cea care va anunța poliția va fi Anita MacKenzie, convinsă că a pătruns cineva în casa Uris și că acolo se petrec lucruri oribile.

Dar atunci, în acel unic moment, Patty Uris rămase pur și simplu tăcută, cu mîinile încleștate în față peste fusta de bumbac închis la culoare, cu fața solemnă, cu ochii enormi. Iar acum, aparența de solemnitate aproape sfîntă începu să se transforme în altceva. Enormii ochi începură să iasă din orbite. Gura i se strîmbă într-o groaznică grimasă de oroare. Vru să zbiere și nu putu. Zbieretele erau prea uriașe ca să iasă afară.

Baia era luminată de tuburi cu neon. Era foarte luminoasă. Nu exista nici o umbră. Puteai vedea totul, indiferent dacă voiai sau nu. Apa din cadă era de un roz viu. Stanley zăcea cu spatele rezemat de

capătul căzii. Capul îi căzuse atît de mult pe spate, încît șuvițe ale părului negru tuns scurt atingeau pielea dintre omoplați. Dacă ochii lui larg deschiși ar mai fi fost capabili să vadă, femeia i-ar fi apărut cu capul în jos. Gura – căscată ca o ușă cu balamalele sfărîmate. Pe chip avea întipărită o expresie de groază înghețată, abisală. Un pachețel de lame de ras Gillette Platinum Plus se afla pe marginea căzii. Își spintecase partea interioară a antebrațelor de la încheietura mîinii pînă la cot, după care tăiase de-a latul acestor despicături, formînd o pereche de T-uri majuscule. Rănile se căscau roșii-purpurii în aspra lumină albă. Patty observă că tendoanele și ligamentele expuse arătau ca niște resturi ieftine de carne de vită.

O picătură de apă se acumula la buza robinetului cu luciu cromat. Creștea, grasă. *Gravidă,* s-ar putea spune. Scînteie. Căzu. *Pic.*

Își muiase arătătorul drept în propriul lui sînge și scrisese ceva pe faianța albastră de deasupra căzii, scrisese cîteva litere uriașe, șovăielnice. O urmă însîngerată cobora în zigzag dinspre cea de-a doua literă a acestui cuvînt – degetul lăsase dîra, văzu Patty, în timp ce mîna căzuse în apă, unde plutea acum. Își spuse că Stanley făcuse desigur acel semn – ultima sa impresie asupra lumii – în timp ce își pierdea cunoștința. Părea că strigă la ea:

Alt strop căzu în cadă.

Pic.

Asta umplu paharul. Patly Uris își găsi în sfîrșit vocea. Holbîndu-se în ochii morți și sticloși ai soțului ei, începu să urle.

2

Richard Tozier își ia tălpășița

Rich simțea că o duce destul de bine, pînă cînd a început să vomite.

Ascultase tot ce-i spusese Mike Hanlon, dăduse toate replicile cuvenite, răspunsese tuturor întrebărilor lui Mike, pusese chiar și el

cîteva. I se părea că se află în timpul uneia din emisiunile sale radiofonice – emisiuni în care imita, cu mult succes, tot felul de Voci. (Kinky Servietă, Contabilul Sexual, era Vocea pe care el personal o îndrăgea cel mai mult. Pentru moment, cel puțin. Iar reacția ascultătorilor față de acest personaj era aproape la fel de bună ca aceea manifestată față de favoritul lor dintotdeauna, Colonelul Buford, cel Bălos și Gîngăvit.) Vocea pe care o folosea acum era caldă, bogată, trezea încredere. O Voce de genul O-duc-teribil-de-bine. Suna minunat, dar era o minciună. După cum și toate celelalte Voci erau minciuni.

– Cam cît îți mai aduci aminte, Rich? îl întrebă Mike.

– Foarte puțin, spuse Rich și tăcu o clipă. Destul, cred.

– Ai să vii?

– Am să vin, răspunse Rich, și închise.

Rămase așezat un moment în cabinetul său, rezemat de spătar, la birou, privind spre Oceanul Pacific. Doi puști se zăreau în stînga-jos, mai mult dînd pinteni *surfboard*-urilor decît lunecînd cu ele pe valuri. Nu prea erau valuri.

Ceasul de pe birou – un L.E.D. scump pe care-l primise în dar de la reprezentantul unei companii de înregistrări – arăta ora 5.09 după-amiaza, 28 mai 1985. Fără îndoială că era cu trei ore mai tîrziu acolo de unde îl sunase Mike. Se întunecase deja. La acest gînd simți un frison și începu să se miște, să facă diverse lucruri. Mai întîi, bineînțeles, puse un disc – fără a căuta, pur și simplu apucînd la nimereală unul dintre miile înșirate pe rafturi. Rock and roll-ul făcea parte din viața lui aproape la fel de mult ca și Vocile, și îi era greu să facă ceva, indiferent ce, fără să audă muzică – și, cu cît mai tare, cu atît mai bine. Placa pe care o înhățase se dovedi a fi o retrospectivă Motown. Marvin Gaye, unul dintre cei mai noi membri ai formației pe care Rich o numea cîteodată „The All-Dead Band[1]", începu să cînte *I Heard It Through the Grapevine.*

Oooh-Hoo, I bet you're wond'rin' how I knew...

– Nu-i rău, spuse Rich.

Chiar zîmbi puțin. Ba *era* rău și recunoștea că vestea îl năucise, dar bănuia că va putea fi în stare să-i facă față. Nu-l treceau sudorile.

---

[1] Formația morților (n. tr.).

[2] „Oooh-hoo, pariez că te-ntrebi de unde-am știut..." (n. tr.).

Începu să se pregătească pentru plecarea acasă. Și, la un moment dat în cursul orei următoare, îi trecu prin minte că era ca și cum ar fi murit, îngăduindu-i-se, totuși, să-și rezolve toate problemele de afaceri. Ca să nu mai vorbim de aranjamentele pentru propria sa înmormîntare. Și simțea că se descurcă destul de bine. Încercă să o sune pe funcționara agenției de voiaj cu care colabora, gîndindu-se că probabil la ora aceea se afla pe autostradă, în drum spre casă, dar zicîndu-și că totuși nu strică. Ca prin farmec, o prinse la serviciu, îi spuse de ce avea nevoie, iar ea îl rugă să-i acorde cincisprezece minute.

– Îți rămîn îndatorat, Carol, spuse el.

Avansaseră în ultimii trei ani, de la domnul Tozier și doamna Feeny la Rich și Carol – grozavă amiciție, ținînd seama că nu se văzuseră niciodată.

– În regulă, achită-ți datoria, primi ea. Poți să mi-l faci pe Kinky Servietă?

Fără să stea pe gînduri – dacă aveai nevoie să stai pe gînduri ca să-ți găsești Vocea, nu găseai îndeobște nici o Voce – Rich spuse:

– Aici Kinky Servietă, Contabil Sexual – a intrat alaltăieri la mine un tip care voia să știe la ce se poate aștepta mai rău dacă a luat SIDA.

Glasul îi coborîse ușor; în același timp grăbise ritmul și devenise mai sclifosit – era clar o voce americană, și totuși sugera cumva imaginea unui fante englez din colonii; cu avere, pe atît de fermecător, în felul său, pe cît de aiurit. Rich nu avea nici cea mai vagă idee cine era în realitate Kinky Servietă, dar nu se îndoia că purta întotdeauna costume albe, citea *Esquire* și consuma băuturi ce se servesc în pahare înalte și care miros ca un șampon cu aromă de cocos.

– I-am spus numaidecît – cel mai rău va fi cînd vei încerca să-i explici mamei dumitale cum ai cules-o de la o fată din Haiti. Ne vom auzi în curînd, iarăși. Aici este Kinky Servietă, Contabil Sexual, care vă spune: „Cu mine faceți școală dacă nu vi se scoală"

Carol Feeny izbucni în hohote stridente:

– E perfect! *Perfect!* Prietenul meu nu crede că poți să *imiți* Vocile astea, spune că precis trebuie să fie vreo șmecherie de filtrat glasul sau ceva...

– Simplu talent, draga mea, spuse Rich.

Kinky Servietă plecase; acum era aici W.C. Fields, joben, nas roșu, pantaloni de golf și toate cele.

– Așa-s de-mbuibat cu talent că trebuie să-mi astup toate orificiile din trup ca să nu-mi curgă afară exact ca... Mă rog, ca să nu-mi curgă afară.

Femeia se lansă într-o altă explozie de hohote de rîs, iar Rich închise ochii. Simțea începuturile unei migrene.

– Fii o dulce și vezi ce poți face, bine? o rugă el, încă pe post de W.C. Fields, și închise telefonul, retezîndu-i veselia.

Acum trebuia să redevină el însuși, și asta era greu – cu fiecare an îi venea tot mai greu să o facă. Era ușor să fii viteaz aflîndu-te în pielea altcuiva.

Tocmai încerca să își aleagă o pereche de mocasini buni, și se cam resemnase cu niște tenișI, cînd telefonul sună iar. Era Carol Feeny. Simți un impuls instantaneu de a se arunca în Vocea Buford cel Bălos și Gîngăvit, dar îi rezistă. Reușise să-i obțină un loc la clasa întîi pe cursa directă de noapte American Airlines de la LAX la Boston. Plecarea din Los Angeles la 9.03 după-amiaza și sosirea pe Aeroportul Logan în jurul orei cinci a doua zi dimineață. Decolarea din Boston la 7.30 dimineața, aterizarea la Bangor, Maine, la 8.20. Îi mai făcuse rost și de o limuzină de la Compania Avis, iar distanța de la ghișeul Avis din Aeroportul Internațional Boston pînă la linia de centură a orașului Derry era de numai patruzeci și patru de kilometri.

Numai patruzeci și patru de kilometri? se întrebă Rich. *Atîta tot, Carol? Ei, poate că da – în kilometri. Dar n-ai nici cea mai vagă idee cît de lung e* cu adevărat *drumul pînă la Derry, și cred că nici eu. Dar, o, Doamne, o, sfinte Dumnezeule, o să aflu.*

– N-am căutat cameră, pentru că nu mi-ai spus cît timp ai să stai acolo. Vrei să...

– Nu – las' că mă-ngrijesc eu de asta, spuse Rich; după care îi luă locul Buford cel Bălos și Gîngăvit. Ai fost o piersică, draga mea. O piersică *Jawja,* firește.

Închise ușurel lasă-le întotdeauna rîzînd apoi formă 207-555-1212, Informații telefonice Statul Maine. Voia numărul de la Pensiunea Derry. Doamne, *uite* un nume din trecut. Nu se mai gîndise la pensiunea din Derry de... cît? zece ani? douăzeci? douăzeci și cinci de ani, chiar? Cît de nebunește părea, presupunea că *trecuseră* cel puțin douăzeci și cinci de ani, iar, dacă nu-l suna Mike, probabil că nici măcar nu s-ar mai fi gîndit vreodată în viața lui la asta. Și totuși, fusese o vreme cînd trecea zi de zi pe lîngă clădirea aia mare

de cărămidă roșie – și nu doar o dată *fugise* pe lîngă ea, cu Henry Bowers, Belch Huggins și celălalt băiat mare, Victor-cutare, fugărindu-l de mama focului, toți trei țipînd glumițe gen: *Punem noi mîna pe tine, față-de-cur! Punem mîna pe tine, băi, istețule! Te-am prins, aragaz-cu-patru-ochiuri! Poponautule!* Însă îl prinseseră vreodată?

Înainte ca Rich să își poată aminti, o centralistă îl întreba: „în ce oraș, vă rugăm"

– În Derry, domnișoară...

Derry! Doamne! Pînă și numele acesta îi trezea un simțămînt straniu și de mult uitat în gură; rostindu-l era de parcă ar fi sărutat o antichitate.

...Aveți cumva numărul de la Pensiunea Derry?

– O clipă, domnule.

Nu putea să mai existe. Dispăruse. Șterasă de pe fața pămîntului în cadrul unui program de reînnoire urbană. Preschimbată într-o sală de jocuri electronice sau de bowling sau într-un cinematograf. Ori poate a ars pînă-n temelii într-o noapte, cînd soarta a scăpat din brațe vreun comis-voiajor de pantofi care, beat, s-a apucat să fumeze în pat. Toate s-au dus, Richie – întocmai ca ochelarii pentru care te hărțuia mereu Henry Bowers. Cum spunea cîntecul ăla al lui Springsteen? Zile de glorie... dispărute cît ar clipi din ochi o fată. Care fată? Păi, Bev, firește. Bev...

Poate că pensiunea se schimbase, într-adevăr, dar se părea că nu dispăruse, căci un glas fără inflexiuni, glas de robot, intră acum pe fir și spuse:

– Numărul... este... 9... 4... 1... 8... 2... 8... 2. Repetăm: ...Numărul... este...

Dar Rich îl reținuse de prima dată. Era o plăcere să-i închidă telefonul vocii aceleia torcătoare – prea ușor să-ți imaginezi cine știe ce monstru uriaș de formă sferică al serviciului de Informații telefonice, îngropat undeva sub pămînt, transpirînd șuruburi și ținînd mii de telefoane în mii de tentacule articulate, nichelate – versiunea Ma Bell[1] a nemesisului. An de an, lumea în care trăia Rich semăna tot mai mult cu o enormă casă electronică bîntuită de fantome,

[1] Ma Bell, compania americană de telefoane și telegraf Bell's (n. red.).

în care strigoi digitali și ființe omenești înspăimîntate duceau o existență tensionată.

Încă mai există. Ca să-l parafrazăm pe Paul Simon, după toți acești ani, încă mai există.

Formă numărul hotelului pe care ultima oară îl privise prin ochelarii cu ramă de corn ai copilăriei lui. Formarea acelui număr, 1 207 941 8282, a fost cumplit de ușoară. Ținu receptorul la ureche, privind afară pe fereastra biroului, largă cît tot peretele. Surferii plecaseră; o pereche străbătea încet plaja, mînă în mînă. Cuplul ar fi putut să apară într-un poster pe peretele agenției de voiaj unde lucra Carol Feeny, atît era de perfect. Cu excepția faptului că amîndoi purtau ochelari.

Pun mîna pe tine, față-de-cur, față-de-cur! Praf îți fac ochelarii!

Criss, transmise brusc creierul său. *Numele lui de familie era Criss. Victor Criss.*

O, Hristoase, ăsta nu era un lucru pe care voia să-l afle, nu la această dată tîrzie; dar nu părea să conteze cîtuși de puțin. Ceva se întîmpla acolo jos, în hrube, unde Rich Tozier își ținea colecția personală de amintiri. Se deschideau uși.

Numai că acolo jos nu sînt discuri, nu-i așa? Acolo jos tu nu mai ești Rich „Records" Tozier, energicul deejay[1] KLAD și Omul cu o mie de Voci, nu? Iar lucrurile acelea care se deschid... nu-s tocmai uși, nu-i așa?

Încercă să se scuture de aceste gînduri.

Lucrul de reținut e că mi-e bine. Mi-e bine, ți-e bine, lui Rich Tozier i-e bine. Doar că mi-ar prinde bine o țigară.

Se lăsase de patru ani, dar acum simțea nevoia să fumeze.

Nu sînt discuri, ci trupuri neînsuflețite. Le-ai îngropat adînc, dar acum are loc un soi de cutremur furibund și pămîntul le scuipă la suprafață. Acolo jos nu mai ești Rich „Records" Tozier; acolo nu ești decît Richie „Patru-Ochiuri" Tozier, ești cu amicii tăi și ești atît de speriat, încît simți că parcă ți se transformă coițele în jeleu de struguri. Acestea nu sînt uși și nu se deschid. Astea sînt cripte, Richie. Se crapă, iar vampirii pe care-i credeai morți zboară iarăși cu toții.

O țigară, numai una. Chiar și un Carlton ar fi bun, pentru numele lui Dumnezeu.

---

[1] Transcriere fonetică, populară, a acronimului D.J., *disc jockey* (n. tr.).

Pun mîna pe tine, Patru-Ochiuri! Te fac să-NGHIȚI împuțitu' ăla de ghiozdan!

– Pensiunea Derry, spuse un glas bărbătesc cu accent din nord. Străbătuse toată distanța din New England, peste Midwest, pe sub cazinourile din Las Vegas, ca să ajungă la urechea lui.

Rich întrebă glasul dacă putea rezerva un apartament la pensiune, cu începere de a doua zi. Glasul îi spuse că se poate, apoi îl întrebă pentru cît timp.

– N-aș putea spune. Am...

Amuți.

Ce *avea,* exact? Cu ochiul minții, văzu un băiat cu ghiozdan de tartan fugind de băieții cei răi; văzu un băiat care purta ochelari, un băiat subțirel, cu față palidă, care părea că țipă *Dă în mine! Hai și dă-n mine!* în cine știe ce mod misterios, către fiecare bătăuș. *Uite-mi gura! Fă-mi-o chisăliță! Uite-mi nasul! Dă-i borșu' la sigur și, dacă poți, rupe-mi-l! Pocnește-mi o ureche de să se umfle ca o conopidă! Sparge-mi o arcadă! Uite-aici bărbia, ia dă-n butonit' de knockout! Uite-aici ochii, așa de-albaștri și-așa de măriți prin ochelarii ăștia nesuferiți, nesuferiți, lentilele astea cu rame de corn din care una se ține cu bandă adezivă. Sparge-i! Înfige un ciob de sticlă într-unul din ochii ăștia și închide-l pe veci! Ce mama dracu'!*

Închise ochii și spuse:

– Știți, am treburi la Derry. Nu știu cît timp va dura tranzacția. Ce ați zice de trei zile, cu posibilitatea unei prelungiri?

– Cu posibilitatea unei prelungiri? întrebă îndoielnic recepționerul, iar Rich așteptă cu răbdare ca individul să îi digere spusele. Aha, v-am înțeles! E foarte bine!

– Vă mulțumesc, și... ăă... sper că votați cu noi în noiemb'ie, spuse John F. Kennedy. Jackie vrea să... ăă... se ocupe de... ăă... Salonul Oval, iar eu am o treabă gata pregătită pentru... ăă... f'ate-miu Bobby.

– Domnu' Tozier?

– Da.

– În regulă... A intrat altcineva pe fir pentru cîteva secunde.

Doar o veche poantă de la P.M., spuse în sinea sa Rich. *Adică Petrecerea Morților, în caz că nu știi. Nu-ți bate capul.* Un fior îl sfredeli și iar își spuse, aproape cu disperare: *Ți-e bine, Rich.*

– L-am auzit și eu, spuse cu glas tare. O fi fost o atingere. Cum rezolvăm problema?

– O, dar nu-i nici o problemă, îl asigură recepționerul. Și noi facem afaceri aici la Derry, da' niciodată nu dăm marea lovitură.

– Așa?

– *Aha, mda,* confirmă celălalt, și Rich iar se înfioră.

Și pe asta o uitase – această afirmație simplă din Noua Anglie. *Aha, mda.*

Pui io mîna pe tine, javră! zbieră glasul fantomatic al lui Henry Bowers, și simți cum alte cripte se deschid înlăuntrul său; duhoarea care îi umplea nările nu era de cadavre descompuse, ci de amintiri descompuse, ceea ce, într-un fel, era și mai rău.

Îi dădu recepționerului numărul cărții sale de credit și închise. Apoi îl sună pe Steve Covall, directorul de programe KLAD.

– Care-i treaba, Rich? întrebă Steve.

Ultimele sondaje Arbitron plasaseră KLAD în vîrful piramidei de posturi de radio pe unde scurte din Los Angeles, unde concurența era acerbă, și de atunci Steve era tot timpul extrem de bine dispus – slavă Domnului pentru micile hatîruri.

– Ei, s-ar putea să-ți pară rău c-ai întrebat. Îmi iau valea.

– Îți iei...

Putea auzi încruntătura din glasul lui Steve.

– Nu cred că m-am prins, Rich.

– Trebuie să-mi pun pantofii de călătorie. Plec.

– Cum adică, pleci? După programul pe care-l am chiar aici în fața mea, intri în emisie mîine de la două după-amiaza pînă la șase, exact ca întotdeauna. De fapt, îi iei un interviu lui Clarence Clemons în studio la patru. Îl știi pe Clarence Clemons, Rich?

– Clemons poate sta de vorbă cu Mike O'Hara la fel de bine ca și cu mine.

– Clarence nu *vrea* să stea de vorbă cu Mike, Rich. Clarence nu vrea să stea de vorbă cu Bobby Russel. Nu vrea să stea de vorbă nici cu *mine.* Clarence e un mare fan al lui Buford cel Bălos și Gîngăvit și al lui Wyatt, Băiețelul Asasin. Vrea să stea de vorbă cu *tine,* prietene. Și n-am nici un interes să mă trezesc c-un saxofonist ciufut de-o sută de kile, pe care odată aproape l-a recrutat o echipă de fotbal, care face o criză de furie la mine-n studio.

– Nu cred că o să facă vreo criză, spuse Rich. Vreau să zic, vorbim aici de Clarence Clemons, nu de Keith Moon.

Tăcere pe fir. Rich așteaptă răbdător.

– Doar nu vorbești serios, nu? întrebă într-un tîrziu Steve.

Vocea îi suna plîngăreț.

– Adică, doar dacă nu cumva ți-a murit mama sau trebuie să-ți scoți o tumoare de pe creier sau ceva, asta s-ar chema că ne-am căcat pe noi.

– Trebuie să mă duc, Steve.

– *E* maică-ta bolnavă? A murit, Doamne ferește?

– A murit acum zece ani.

– Ai o tumoare pe creier?

– Nici măcar un polip rectal.

– Nu-i de rîs, Rich.

– Nu.

– Mănînci rahat, și asta nu-mi place.

– Nici mie nu-mi place, dar trebuie să plec.

– Unde? De ce? Ce-i asta? *Vorbește,* Rich!

– M-a chemat cineva la telefon. Cineva pe care l-am cunoscut demult. În altă parte. Atunci, demult, s-a întîmplat ceva. Am făcut o promisiune. Toți am promis c-o să ne întoarcem dacă acel ceva începe să se întîmple iar. Și se pare că a început.

– Despre ce anume vorbim, Rich?

– Prefer să nu spun.

Și ai să crezi și că-s nebun dacă-ți spun adevărul: nu țin minte.

– Cînd ai făcut promisiunea asta faimoasă?

– Foarte demult, în vara lui 1958.

Urmă o nouă tăcere lungă și știu că Steve Covall încerca să decidă dacă Rich „Records" Tozier, alias Buford cel Bălos și Gîngăvit, alias Wyatt Băiețelul Asasin etc. etc., îl lua în balon sau era luat în balon de vreo dereglare mentală.

– Probabil că nu erai decît un țînc, spuse fără intonație Steve.

– Unșpe ani. Mergeam pe doișpe.

Altă tăcere lungă. Rich aștepta calm.

– Bine, spuse Steve. Am să schimb programarea – îl pun pe Mike în locul tău. Pot să-l sun pe Chuck Poster să tragă cîteva comutări, cred, dacă reușesc să aflu în ce restaurant chinezesc își face veacul. O fac pentru că lucrăm de mult împreună. Dar n-am să uit niciodată că ai mîncat căcat față de mine, Rich.

– Of, las-o baltă, insistă Rich, a cărui migrenă se înrăutățea, doar știa ce face; chiar credea Steve că nu știe? Am nevoie de cîteva zile libere, asta-i tot. Te porți de parcă tocmai m-am căcat pe pupitrul de montaj.

– Cîteva zile libere pentru ce? Reuniunea găștii de „mici cercetași" la Casacăcării Falls, Dakota de Nord, sau Dealufofoloancei City, Virginia de Vest?

– De fapt, cred că Casacăcării Falls e în Arkansas, bătrîne, spuse Buford cel Bălos și Gîngăvit cu Vocea sa profundă, ca din butoi, dar Steve n-avea chef de distracții.

– Pentru că ai promis ceva cînd aveai unșpe ani? Puștii nu promit chestii serioase cînd au unșpe ani, pentru numele lui Dumnezeu! Și nici măcar nu-i vorba de asta, Rich, și știi foarte bine. Asta nu-i o companie de asigurări; nu-i un birou de avocați. Ăsta-i *show-business*, scuză-mi lipsa de modestie, și-o știi foarte bine. Dacă-mi dădeai un preaviz acu' o săptămînă, n-aș mai fi ținut acuma-ntr-o mînă telefonu-ăsta și-n ailaltă mînă o sticlă de Mylanta. Îmi înșiri coaiele pe perete, și-o știi foarte bine, așa că te rog să nu-mi insulți inteligența!

Acum Steve aproape zbiera, iar Rich închise ochii. *N-am să uit niciodată*, spusese Steve, și probabil că avea să se țină de cuvînt. Dar Steve mai spusese și că puștii nu promit chestii serioase cînd au unșpe ani, iar asta nu era deloc adevărat. Rich nu ținea minte în ce constase promisiunea – nu era sigur că *vrea* să-și amintească – dar fusese cît se poate de serioasă.

– Steve, trebuie.

– Mda. Și ți-am spus că te las. Așa că dă-i bătaie! Dă-i bătaie, căcănarule.

– Steve, e rid...

Dar Steve închisese. Rich lăsă jos receptorul. Abia se îndepărtase de el, cînd telefonul începu iar să sune, și știu, fără să răspundă, că tot Steve era, mai furios ca oricînd. O discuție în situația asta nu ajuta la nimic; lucrurile s-ar fi împuțit doar și mai tare. Mută butonul lateral la dreapta, retezîndu-i sunetul la jumătate.

Urcă la etaj, scoase două valize din debara și le umplu cu un conglomerat de haine cărora abia dacă le aruncase o privire – blugi, cămăși, lenjerie, ciorapi. Nu avea să-i treacă prin minte decît mult mai tîrziu că nu luase decît haine de copii. Coborî valizele înapoi la parter.

Pe peretele cabinetului era o fotografie alb-negru de Ansel Adams, cu Big Sur. Rich o dădu la o parte pe balamale ascunse, dezvăluind un mic seif. Îl deschise, dibuind printre hîrțoage – casa asta, așezată comod între falie și zona incendiilor, douăzeci de acri de pădure în

Idaho – un teanc de acțiuni. Cumpărase acțiunile aparent la întîmplare – cînd brokerul său îl vedea venind, se apuca imediat cu mîinile de cap –, dar acțiunile crescuseră toate constant de-a lungul anilor. Îl surprindea uneori gîndul că era aproape – nu tocmai, dar aproape – un om bogat. Totul grație muzicii rock and roll... și Vocilor, firește.

Casă, teren, acțiuni, polițe de asigurare, chiar și un exemplar din ultimul testament întocmit. *Firele care te țin strîns legat de harta vieții tale,* medita el.

Simți un impuls intens și neașteptat să-și scoată bricheta Zippo și să aprindă tot amalgamul ăsta deșănțat de lucruri făcute cum se cuvine și de „prin prezenta, vă aduc la cunoștință" și de „purtătorul acestui document este îndreptățit să" Și putea s-o facă. Hîrtiile din seif începuseră dintr-o dată să mai însemne ceva.

Atunci îl izbi prima spaimă reală, și nu era nimic supranatural în asta. Nu era decît conștientizarea a cît de ușor e să-ți faci praf viața. De asta era atît de înspăimîntător. Ajungea să ridici flacăra lîngă tot ce-ai strîns ani de-a rîndul și să dai foc. Simplu. Să dai foc sau să-ți arunci în aer toate acareturile, și pe urmă să-ți iei tălpășița.

În spatele hîrtiilor, care nu erau decît verii de gradul doi ai monedei curente, se găsea chestia adevărată. Patru mii de dolari în hîrtii de zece, douăzeci și cincizeci.

Luîndu-i acum, îndesîndu-i în buzunarul blugilor, se întrebă dacă nu cumva știuse el ce făcea cînd pusese acolo banii – cincizeci de parai într-o lună, o sută douăzeci în următoarea, poate numai zece în cealaltă. Bani de zile negre. Bani de luat tălpășița.

– Dom'le, e ceva de speriat, spuse el, abia dîndu-și seama că vorbise.

Privea fără expresie afară, pe fereastra cea mare, spre plajă. Acum era pustie, surferii plecaseră, iar tinerii în luna de miere (dacă asta erau) plecaseră și ei.

Ah, da, doctore – acum îmi vin toate-n minte. Îl ții minte pe Stanley Uris, de pildă? Pe blana ta că da... Ții minte cum aveam obiceiul să spunem chestia aia și cum credeam că-i nemaipomenită? Stanley Urină, așa-i ziceau ăia marii. „Hei, Urină! Hei, băi jidan împuțit! Un' te duci? Să ți-o tragă unu' din amicii tăi futencuriști?"

Trînti ușița seifului și roti tabloul la locul său. Cînd se gîndise ultima oară la Stan Uris? Acum cinci ani? Zece? Douăzeci? Rich și familia lui se mutaseră din Derry în primăvara anului 1960, și ce repede se ștergeau toate fețele, gașca lui, banda aia jalnică de

păguboși cu micul lor club în locul cunoscut pe atunci ca Maidanul – ciudat nume pentru o zonă atît de bogată în vegetație. Amăgindu-se că sînt exploratori în junglă sau infanteriști marini cucerind prin foc și sabie o fîșie de acostare pe un atol din Pacific, în timp ce-i țineau în loc pe japonezi, închipuindu-și că sînt constructori de stăvilare, cow-boy, cosmonauți pe o planetă-junglă; zi-i pe nume, dar indiferent pe ce nume-i zici, să nu uităm ce era de fapt: un ascunziș. Un loc unde se ascundeau de cei mari. Un loc unde se ascundeau de Henry Bowers, și de Victor Criss, și de Belch Huggins, și de toți ceilalți. Ce mai gașcă de ghinioniști fuseseră – Stan Uris cu năsoiul lui de evreiaș, Bill Denbrough care nu putea să pronunțe nimic în afară de *„Hi-yo, Silver!"* fără să se bîlbîie atît de rău, încît aproape că te scotea din răbdări, Beverly Marsh cu vînătăile ei și țigările ascunse în mîneca suflecată a cămășii, Ben Hanscom, care era așa de gras că arăta ca o variantă umană a lui Moby Dick, și Richie Tozier cu ochelarii săi cu lentile groase, și mediile lui maxime, și gura înțeleaptă, și fața care pur și simplu cerșea pumni care s-o modeleze în forme noi și interesante. Exista vreun cuvînt pentru ceea ce fuseseră? Oh, da. Întotdeauna exista unul. *Le mot juste*. În acest caz, *le mot juste* era *mototoli.*

Cum îi reveneau în minte, cum îi mai reveneau toate-n minte... Iar acum iată-l stînd aici în biroul său, dîrdîind neajutorat ca o potaie prinsă într-o furtună cu tunete și trăsnete, dîrdîind fiindcă băieții cu care fugise nu erau singurul lucru pe care și-l amintea. Mai erau și alte lucruri, la care nu se gîndise cu anii, lucruri care se agitau și fierbeau în străfundurile minții sale, dornice să iasă la suprafață. Lucruri sîngeroase. Beznă. O anume beznă.

Casa de pe Neibolt Street și Bill răcnind: *L-ai o-omorît pe frate-meu, fu-fu-fu-fututule!*

Își amintea? Doar atît cît să nu vrea să își amintească mai mult, și puteai paria blana de pe tine pe chestia *asta.*

Un miros de gunoi, un miros de rahat și un miros de altceva. Ceva mai rău decît amîndouă. Era duhoarea fiarei, duhoarea ei, a lui, a baubaului, a Monstrului, de acolo de jos, din beznă, de sub Derry, unde mașinile tunau încontinuu. Își aminti de George...

Dar asta era prea mult și o luă la fugă spre baie, împiedicîndu-se în drum de un scaun și aproape căzînd! Ajunse... la limită. Lunecă spre toaletă peste dalele lucioase, în genunchi, ca un dansator trăsnit de *break,* se apucă de margini și vomă tot ce-avea în măruntaie. Nici

chiar atunci nu-i trecu; dintr-o dată îl văzu pe Georgie Denbrough, ca și cum ieri l-ar fi văzut ultima oară, Georgie cu care începuse totul, Georgie care fusese ucis în toamna anului 1957. Georgie murise imediat după potop, un braț îi fusese smuls din umăr, iar Rich își scosese toate astea din memorie. Dar uneori aceste lucruri revin, o, da, într-adevăr, revin, uneori revin.

Spasmul trecu, iar Rich dibui orbește după lanțul rezervorului. Apa vui. Cina luată devreme, regurgitată în bucățele calde, dispăru înghițită cu poftă de conductă.

În canale.

În apele, și duhoarea, și bezna canalelor.

Închise capacul, își rezemă fruntea de el și începu să plîngă. Era pentru prima oară că plîngea de cînd murise mama sa, în 1975. Fără a se gîndi măcar ce face, puse mîinile căuș sub ochi, iar lentilele de contact pe care le purta lunecară și îi căzură sclipind în palme.

Patruzeci de minute mai tîrziu, simțindu-se întrucîtva curățat, își aruncă geamantanele în portbagaj și scoase mașina în marșarier din garaj. Lumina scădea, își privi casa cu plantele ei nou-sădite, privi plaja, apa, care dobîndise nuanța smaraldelor pale, frîntă de o dîră îngustă de aur obosit. Și îl fulgeră convingerea că niciodată nu va mai revedea nimic din toate acestea, că era un mort ambulant.

– Acum mergem acasă, șopti pentru sine Rich Tozier. Mergem acasă. Doamne, ajută-mă, mă duc iar acasă.

Băgă mașina în viteza întîi și porni, simțind din nou cît de ușor fusese să alunece prin fisura nebănuită a ceea ce considerase că e o viață solidă – cît de ușor era să treci în partea întunecată, din senin în bezna cea mai desăvîrșită.

Din senin în bezna cea mai desăvîrșită, da, asta era. Acolo unde orice îl putea aștepta.

3

Ben Hanscom bea un păhărel

Dacă, în acea seară de 28 mai 1985, ai fi vrut să-l găsești pe omul numit în revista *Time* „poate cel mai promițător tînăr arhitect din America" („Conservarea energiei urbane și tinerii furioși", *Time*,

15 octombrie 1984), ar fi trebuit să mergi cu mașina la vest de Omaha, pe Autostrada 80. Ai fi luat-o apoi prin ieșirea din Swedholm, apoi pe Drumul Național 81 pînă în centrul Swedholm-ului (care nu-i cine știe ce mare oraș). Acolo, coteai pe Drumul Național 92 la Hi-Hat Eat-Em-Up („Friptură de pui la rotisor, specialitatea casei"), cîrciuma lui Bucky, și o dată ieșit iar din oraș țineai dreapta pînă la Drumul Național 63, care străbate orășelul pustiu Gatlin și, în sfîrșit, ajungeai în Hemingford Home. Pe lîngă centrul orașului Hemingford Home, centrul Swedholm-ului arată ca New York City; zona administrativă constă în opt clădiri, cinci pe o parte, trei pe alta. Mai e și frizeria Kleen Kut (proptit în vitrină, un anunț scris de mînă, vechi de cincisprezece ani, spune că **DACĂ SÎNTEȚI „HIPPY" TUNDEȚI-VĂ ALTUNDEVA**), cinematograful cu filme la mîna a doua, magazinul universal cu mărfuri ieftine. Mai e și o filială a Băncii Proprietarilor Imobiliari din Nebraska, o pompă de benzină 76, o farmacie și Fierăria – singura afacere din oraș ce arată măcar pe jumătate prosperă.

Și, aproape de capătul uliței principale, puțin mai retras față de celelalte clădiri, ca un paria, și proptit în pragul marelui deșert, îți stă la dispoziție nelipsitul motel Roata Roșie. Dacă ai reușit să ajungi pînă aici, vei fi văzut în parcarea plină de hîrtoape și noroi un Cadillac 1968 decapotabil îmbătrînit, cu antene CB duble la spate. Pe placa din față stă scris doar atît: „BEN'S CADDY". Iar înăuntru, mergînd spre bar, îți găseai omul – uscățiv, ars de soare, îmbrăcat într-o cămașă din diftină, blugi albiți și o pereche de cizme roase. Avea riduri discrete la colțurile ochilor, doar atît. Arăta poate cu zece ani sub vîrsta lui reală, care era de treizeci și opt de ani.

– Bună seara, domnu' Hanscom, salută Ricky Lee, punînd pe bar un șervet de hîrtie, în timp ce Ben se așeza.

Ricky Lee părea un pic surprins, și așa și era. Nu-l mai văzuse niciodată pe Hanscom la barul motelului în vreo seară din cursul săptămînii. Venea cu regularitate în fiecare vineri seară să bea două beri și în fiecare sîmbătă seară, patru sau cinci; întotdeauna se interesa de cei trei băieți ai lui Ricky Lee; întotdeauna lăsa același bacșiș de cinci dolari sub halba de bere, la plecare. Atît în termenii conversației profesionale, cît și ai părerii personale, era de departe clientul favorit al lui Ricky Lee. Cei zece dolari pe săptămînă (și cei cincizeci lăsați sub halbă cu ocazia fiecărui Crăciun din ultimii cinci ani) erau destul

de bine veniți, dar compania individului era mult mai importantă. O companie valoroasă era întotdeauna o raritate, cu atît mai mult într-o asemenea speluncă, unde nu se auzeau decît vorbe goale.

Deși Hanscom își avea rădăcinile în New England și urmase facultatea în California, plutea în jurul lui ceva mai mult decît un simplu aer de texan extravagant. Ricky Lee conta pe popasurile de vineri și sîmbătă seara ale lui Ben Hanscom, pentru că, de-a lungul anilor învățase că *putea* conta pe ele. Domnul Hanscom putea să construiască un zgîrie-nori la New York (unde avea deja trei dintre cele mai comentate clădiri din oraș), o nouă galerie de artă în Redondo Beach sau un bloc administrativ în Salt Lake City, dar, odată sosită seara de vineri, ușa dinspre parcare se deschidea la un moment dat, între orele opt și nouă-treizeci, și iată-l intrînd cu pas molcom, ca și cum ar fi locuit nu mai departe de celălalt capăt al orașului și se hotărîse să treacă pe acolo pentru că nu era nimic interesant la televizor. Avea avionul lui personal și o pistă de aterizare pe ferma sa din Junkins.

În urmă cu doi ani fusese la Londra, mai întîi proiectînd și apoi supervizînd construirea noului centru de comunicații al BBC-ului – o clădire controversată, încă, în presa britanică *(Guardian:* „Poate cea mai frumoasă clădire construită la Londra în ultimii douăzeci de ani"; *Mirror:* „Cu excepția mutrei soacră-mi după o raită tîrîș prin lăzile de gunoi, cea mai groaznică urîțenie pe care am văzut-o în viața mea"). Cînd domnul Hanscom primise comanda aceea, Ricky Lee își spusese: *Ei, o să-l mai văd eu cîndva. Sau poate pur și simplu o să ne dea de tot uitării.* Și într-adevăr, seara de vineri de după plecarea lui Ben Hanscom în Anglia venise și trecuse fără nici un semn de la el, deși Ricky Lee se pomenea ridicînd iute privirea de fiecare dată cînd se deschidea ușa între opt și nouă-treizeci. *Ei, o să-l mai văd eu cîndva. Poate.*

Cîndva a fost chiar seara următoare. Ușa se deschisese la nouă și un sfert și iată-l pășind înăuntru, în blugi, tricou cu inscripția GO' BAMA și vechile lui cizme, de parcă venea de nu mai departe decît din celălalt capăt al orașului. Iar cînd Ricky Lee strigase aproape în culmea fericirii „Hei, domnu' Hanscom! Hristoase! Da' ce faci *mata* aicea?" domnu' Hanscom se arătase ușor surprins, ca și cum n-ar fi fost deloc anormal ca el să se afle acolo. Și nici nu fusese un caz izolat; își făcuse apariția în fiecare sîmbătă pe parcursul celor doi ani ai implicării sale active în afacerea BBC-ului. Pleca din Londra în fiecare sîmbătă dimineață la 11.00 cu Concorde, îi povestea el unui

Ricky Lee fascinat, și sosea pe Aeroportul Kennedy în New York la 10.15 – cu patruzeci și cinci de minute *înainte* de a fi părăsit Londra, cel puțin după ceas („Doamne, asta-i ca o călătorie-n timp, nu-i așa?" exclamase impresionat Ricky Lee). O limuzină aștepta la scară să-l ducă pe Aeroportul Teterboro din New Jersey, drum ce sîmbătă dimineața nu lua de obicei mai mult de o oră. Putea fi în carlinga avionului său, fără nici o problemă, înainte de prînz și ajungea în Junkins pe la două și jumătate. „Dacă te îndrepți spre vest îndeajuns de repede, îi spuse el lui Ricky, ziua pur și simplu pare că nu se mai sfîrșește." Punea capul pe pernă două ore, petrecea un ceas cu administratorul și o jumătate cu secretara. Lua cina și apoi se ducea la Roata Roșie pentru o oră și jumătate. Întotdeauna venea singur, întotdeauna se așeza la bar și întotdeauna pleca la fel cum intrase, deși numai Dumnezeu știa cîte femei se găseau în acea parte din Nebraska, femei fericite să-i tragă ciorapii din picioare. Înapoi la fermă, prindea șase ore de somn, după care întregul proces se relua în sens invers. Ricky nu avusese nici un client pe care să nu-l impresioneze cu povestea asta. „O fi popo", îi spusese odată o femeie. Ricky Lee i-a aruncat o privire scurtă, reținînd părul coafat cu migală, hainele grijuliu croite, care fără îndoială erau unicate, bobițele de diamante din urechi, expresia ochilor, și știu că era de undeva din est, probabil din New York, sosită aici într-o scurtă vizită, din obligație, la vreo rudă sau poate la o veche colegă de școală, și abia aștepta să scape. „Nu, replicase el, domnu' Hanscom nu-i fătălău." Ea scosese un pachet de țigări Doral din poșetă și apucase una între buzele roșii și sclipitoare, iar el i-o aprinsese. „De unde știți?" întrebase, cu un ușor zîmbet. „Doar știu", răspunse el. Și nu mințea. Se gîndise să-i spună: *Cred că-i omul cel mai îngrozitor de singur pe care l-am cunoscut în viața mea.* Dar nu avea să-i spună așa ceva femeii ăsteia din New York, care se uita la el de parcă ar fi fost cine știe ce nouă și amuzantă formă de viață.

În seara asta domnu' Hanscom arăta puțin palid, puțin distrat.

– Salut, Ricky Lee, spuse el, așezîndu-se, și apoi se apucă să-și studieze mîinile.

Ricky Lee știa că fusese chemat pentru următoarele șase-opt luni în Colorado Springs, să supravegheze începerea construcției Centrului Cultural al Statelor Montane, un complex întins de șase clădiri, care urma să fie tăiat în coasta unui munte. „Cînd va fi gata,

oamenii o să spună că arată de parcă un copil uriaș și-a lăsat blocurile de jucărie împrăștiate pe o scară", îi spusese Ben lui Ricky Lee. „Unii oricum au s-o spună și cel puțin pe jumătate nu se vor înșela. Dar cred că va ieși bine. E cea mai mare chestie pe care-am încercat-o vreodată și punerea ei pe picioare va fi ca dracu, dar cred c-o să iasă bine."

Ricky Lee bănuia că nu e exclus ca domnu' Hanscom să aibă un pic de trac. Nimic surprinzător în asta. Cînd ajungi destul de mare ca să fii luat în seamă, ești, se pare, destul de mare ca să te vîneze din toate părțile. Sau poate doar îl atinsese ușor microbul. Bîntuia un virus al naibii de vioi.

Ricky Lee scoase o halbă de bere din spatele barului și o întinse spre robinet.

– Nu face asta, Ricky Lee!

Ricky Lee se răsuci, surprins, iar cînd Ben Hanscom ridică privirea, se simți deodată speriat. Pentru că domnu' Hanscom nu arăta ca și cînd ar fi avut trac, sau virusul ce bîntuia, sau orice altceva de soiul ăsta. Arăta de parcă tocmai ar fi primit o lovitură cumplită și încă mai încerca să înțeleagă ce anume îl lovise.

Muri careva. Nu-i însurat, da' orice om are-o famelie, și careva dintr-a lui tocmai a dat ortu' popii. Asta s-a-ntîmplat, la fel de sigur cum se dă de-a dura căcatul din budă.

Cineva puse o fisă în tonomat, iar Barbara Mandrell începu să cînte despre un om beat și o femeie singură.

– Ți-e bine, domnu' Hanscom?

Ben Hanscom îl privi pe Ricky Lee cu niște ochi care deodată părură cu zece – nu, cu douăzeci – de ani mai bătrîni decît restul feței, iar Ricky Lee fu uimit să observe că părul domnului Hanscom încărunțea. Niciodată nu mai remarcase vreun fir alb în părul lui.

Hanscom zîmbi. Zîmbetul era îngrozitor, era oribil. Parcă ai fi privit un cadavru surîzător.

– Nu cred că mi-e bine, Ricky Lee. Nu, domnule. Nu-n seara asta. Nu, deloc.

Ricky Lee lăsă halba jos și ocoli tejgheaua pînă în locul unde stătea Hanscom. Barul era cît de gol poate fi în seara de luni un bar cînd sezonul de fotbal e închis. Nu erau în local nici douăzeci de clienți. Annie ședea lîngă ușa bucătăriei, jucînd *cribbage* cu bucătăreasa.

– Vești proaste, domnu' Hanscom?

– Vești proaste, așa e. Vești proaste de acasă.

Privi la Ricky Lee. Privi prin Ricky Lee.

– Îmi pare rău s-aud asta, domnu' Hanscom.

– Mulțumesc, Ricky Lee.

Tăcu, iar Ricky Lee era pe cale să-l întrebe dacă putea face ceva pentru el, cînd Hanscom spuse:

– Ce whisky se găsește în barul tău, Ricky Lee?

– Pentru tot restu' lumii din cocina asta-i Four Roses, spuse Ricky Lee. Da' pentru mata cred că-i Wild Turkey.

Hanscom zîmbi auzind acestea:

– Frumos din partea ta, Ricky Lee. Cred c-ar fi mai bine să pui mîna pe halba aia, la urma urmei. Și s-o umpli cu Wild Turkey.

– S-o *umplu?* întrebă Ricky Lee, sincer uimit. Hristoase, o să fie nevoie să te scot de-aici de-a rostogolu'!

Sau să chem salvarea, adăugă în sinea sa.

– Nu-n seara asta, spuse Hanscom. N-aș crede.

Ricky Lee cercetă atent ochii domnului Hanscom, să vadă dacă nu cumva glumea, și-i trebui mai puțin de o secundă pentru a se convinge că nu. Așa că luă halba de pe tejghea și sticla de Wild Turkey dintr-un raft de dedesubt. Gura sticlei zăngăni pe buza halbei cînd începu să toarne. Privi, fascinat fără voia lui, cum gîlgîie băutura aurie. Ricky Lee trase concluzia că domnu' Hanscom avea în el mai mult de un strop de sînge texan; ăsta avea să fie cel mai mare whisky afurisit pe care-l turnase sau avea să-l mai toarne vreodată în viața lui.

Chem salvarea, pe dracu'! Bea puișorul ăsta și-o să-i chem pe Parker și Waters din Swedholm să-i ia măsurile pentru coșciug.

Cu toate acestea, o aduse înapoi și o puse în fața lui Hanscom; tatăl lui Ricky Lee îi spusese odată că, dacă un om era în toate mințile, îi aduceai ce-ți comanda, fie chiar pișat sau otravă. Ricky Lee nu știa dacă era un sfat bun sau rău, dar, dacă țineai un bar ca să ai din ce trăi, prețuia destul ca să te apere în fața propriei tale conștiințe.

Hanscom privi gînditor la monstruoasa băutură preț de cîteva clipe, apoi întrebă:

– Cît îți datorez pentru o bombă ca asta, Ricky Lee?

Ricky Lee clătină încet din cap, cu ochii încă holbați la halba plină cu whisky, nevrînd să ridice privirea și să întîlnească ochii aceia duși în fundul capului.

– Nu. Fac eu cinste.

Hanscom zîmbi din nou, de astă dată mai natural.

– Ei, îți mulțumesc, Ricky Lee. Acum am să-ți arăt un lucru pe care l-am învățat în Peru, în 1978. Lucram cu un tip pe nume Frank Billings – studiam cu el, hai să zicem. Frank Billings era cel mai dat naibii arhitect din lume, așa cred. L-a prins o febră și doctorii au injectat cam un miliard de antibiotice diferite în el, și nici măcar unul nu i-a venit de hac. A ars ca focul timp de două săptămîni și după aia a murit. Ceea ce am să-ți arăt am învățat de la indienii care lucrau pe șantier. Rachiul local e destul de tare. Tragi o dușcă și zici c-o să se ducă pe gît ușurel, nici o problemă, și pe urmă deodată parcă cineva ți-a aprins o lampă de sudură în gură și ți-a băgat-o pe beregată. Dar indienii o beau ca pe Coca-Cola și rareori l-am văzut pe vreunul beat și *niciodată* n-am văzut vreunul mahmur. N-am avut niciodată curajul să-ncerc eu însumi trucul lor. Dar cred c-am să-i dau bătaie-n seara asta. Adu-mi cîteva din feliile alea de lămîie de acolo.

Ricky Lee îi aduse patru felii și le puse ordonat pe un șervet curat lîngă halba cu whisky. Hanscom culese una, își dădu capul pe spate ca un om pregătindu-se să-și pună picături în ochi și începu să stoarcă felia de lămîie în nara dreaptă.

– Doamne Sfinte! strigă Ricky Lee, îngrozit.

Gîtlejul lui Hanscom lucră. Fața i se înroși... După care Ricky Lee văzu lacrimi lunecînd pe obraji, spre urechi. Acum la tonomat cîntau Spinners, despre omul din cauciuc: „O, Doamne, nu știu cît am să mai suport"

Hanscom orbecăi pe tejghea, găsi încă o felie de lămîie și stoarse sucul în nara cealaltă.

– O să te-omori, dracu', șopti Ricky Lee.

Hanscom aruncă ambele felii de lămîie storcite pe bar. Ochii îi erau de un roșu aprins și respira în gîfîieli sacadate, spasmodice. Zeamă limpede de lămîie îi picura din amîndouă nările, șiroind pe la colțurile gurii. Dibui după halbă, o ridică și bău o treime din ea. Înghețat de uimire și de groază, Ricky Lee îi privea mărul lui Adam săltînd.

Hanscom puse cana deoparte, se cutremură de două ori, apoi dădu din cap. Îl privi pe Ricky Lee și zîmbi ușor. Ochii nu-i mai erau roșii.

– Lucrează exact cum ziceau ei. Atît te fute grija de nas, că nici nu mai simți ce ți se-ntîmplă pe gît.

– Ești nebun, domnu' Hanscom! spuse Ricky Lee.

– Pe blana de pe tine, spuse domnu' Hanscom. Pe-asta o ții minte, Ricky Lee? Așa spuneam cînd eram puști, „Pui pariu pe blana de pe tine" Ți-am spus vreodată că eram gras?

– Nu, domnu', nu mi-ai spus niciodată, șopti Ricky Lee.

Acum era convins că domnu' Hanscom primise vreo veste atît de îngrozitoare, încît omul *chiar* își pierduse mințile... Sau, cel puțin temporar, deplinătatea simțurilor.

– Eram un mălai-mare în toată regula. Nu jucam niciodată baseball sau baschet, mereu eram prins primul la leapșa, nu puteam să mă dau la o parte din propriul meu drum. Eram gras, asta e. Și pe urmă mai erau tipii ăia din orașul nostru care aveau obiceiul să se ia după mine destul de des. Era un băiat pe care-l chema Reginald Huggins, numai că toată lumea îi zicea Belch. Un puști pe nume Victor Criss. Și încă vreo cîțiva. Dar adevăratul creier al grupului era un băiat pe nume Henry Bowers. Dacă a existat vreodată un copil cu adevărat rău care să se plimbe pe fața pămîntului, Ricky Lee, Henry Bowers era copilul ăsta. Nu eram eu singurul de care obișnuia să se ia; problema mea era că nu puteam fugi la fel de repede ca alții.

Hanscom se descheie la cămașă. Aplecîndu-se, Ricky Lee văzu o cicatrice ciudată, sucită, pe burta domnului Hanscom, chiar deasupra buricului. Zbîrcită, albă și veche. Reprezenta o literă, observă Ricky Lee. Cineva scrijelise litera „H" pe burta omului, probabil cu mult înainte ca domnu' Hanscom să fi ajuns om mare.

– Henry Bowers mi-a făcut asta. Cam acu' o mie de ani. Am noroc că nu-i port blestematul de nume întreg aici.

– Domnu' Hanscom...

Hanscom luă celelalte două felii de lămîie, cîte una în fiecare mînă, își lăsă capul pe spate și și le administră ca pe niște picături în nas. Se zgudui într-un tremur pustiitor, le puse deoparte și bîjbîi cu mîna pe marginea capitonată a barului, ținînd ochii închiși. O clipă se ținu de ea ca un om aflat într-o ambarcațiune cu pînze, ce se apucă de parapet ca să nu cadă într-o mare zbuciumată de furtună. Apoi deschise ochii din nou și-i zîmbi lui Ricky Lee.

– Aș putea călări taurul ăsta toată noaptea.

– Domnu' Hanscom, aș vrea să nu mai faceți asta, replică nervos Ricky Lee.

Annie veni la tejgheaua chelneriței cu tava și ceru două beri Miller. Ricky Lee le turnă și i le dădu. Își simțea picioarele ca de cauciuc.

– Se simte bine domnu' Hanscom, Ricky Lee? întrebă Annie.

Se uita dincolo de Ricky Lee, iar acesta se întoarse să-i urmărească privirea. Domnu' Hanscom stătea aplecat peste bar, culegînd cu grijă felii de lămîie din cutia în care Ricky Lee ținea garniturile pentru băutură.

– Nu știu, răspunse el. Nu cred.

– Păi scoate-ți palma din cur și fă ceva.

Annie era, la fel ca majoritatea celorlalte femei, o partizană a lui Ben Hanscom.

– Nu știu ce să fac. Tăticu' zicea că dacă un om e în toate mințile...

– Tăticu' tău n-avea creier nici cît i-a dat Dumnezeu unui popîndău, ripostă Annie. Dă-l încolo pe tăticu' tău. Trebuie să pui capăt trebii ăștei, Ricky Lee. O să se-omoare.

Primindu-și astfel ordinele, Ricky Lee se înapoie spre locul unde stătea Ben Hanscom.

– Domnu' Hanscom, chiar cred că ți-e des...

Hanscom dădu capul pe spate. Stoarse. De astă dată *trase* practic sucul de lămîie pe nas, ca și cum ar fi fost cocaină. Dădu pe gît tăria de parcă era apă. Îl privi solemn pe Ricky Lee.

– Dacă nema putirința, ce mai chichirez gîlceava, rîse el.

Să mai fi rămas poate două degete de whisky în cană.

– Asta chiar *e* destul, protestă Ricky Lee și întinse mîna spre halbă.

Hanscom o trase ușurel unde n-o putea ajunge.

– Răul s-a produs, Ricky Lee. Răul s-a produs, băiete.

–Domnu' Hanscom, te rog...

– Am ceva pentru puștii tăi, Ricky Lee. Dracu' să mă ia, că aproape uitasem.

Scoase ceva dintr-un buzunar al vestonului său din doc decolorat. Ricky Lee auzi un clinchet înăbușit.

– Tata a murit cînd aveam patru ani, spuse Hanscom – vocea nu-i era deloc îngălată. Ne-a lăsat o grămadă de datorii și ăștia. Vreau să fie ai copiilor tăi, Ricky Lee.

Puse trei dolari de argint, trei monede uriașe, pe bar, unde lucirăîn lumina blîndă. Lui Ricky Lee i se opri respirația.

– Domnu' Hanscom, foarte drăguț din partea matale, da' n-aș putea...

– Erau patru, dar unul i l-am dat lui Bill Bîlbîitul și celorlalți. Bill Denbrough, ăsta era numele lui adevărat. Bill Bîlbîitul îi ziceam noi.

Chestie pe care aveam obiceiul s-o spunem, la fel cu „Pui pariu pe blana de pe tine" Era unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut – am avut cîțiva, să știi, chiar și un puști grăsan ca mine are cîțiva prieteni. Acum Bill Bîlbîitul e scriitor.

Ricky Lee abia dacă-l auzi. Se uita fascinat la arginți, 1921, 1923 și 1924. Dumnezeu știa cît valorau acum, fie și doar evaluînd argintul pur pe care-l conțineau.

– N-aș putea, repetă el în șoaptă.

– Dar insist.

Domnu' Hanscom apucă halba și o goli. Ar fi trebuit să zacă de mult lat cu burta în sus, dar ochii săi nu se desprindeau nici o clipă dintr-ai lui Ricky Lee. Ochii aceștia erau înlăcrimați și teribil de injectați, dar Ricky Lee ar fi fost gata să jure pe un vraf de Biblii că erau ochii unui om treaz.

– Mă sperii olecuță, domnu' Hanscom.

Cu doi ani în urmă, Gresham Arnold, un bețiv cu o oarecare reputație locală, intrase la Roata Roșie cu un fișic de sferturi de dolar în mînă și cu o hîrtie de douăzeci înfiptă în panglica pălăriei. Îi înmînase lui Armie fișicul, cu instrucțiunea de a băga fisele în tonomat cîte patru. Polul îl trînti pe bar, instruindu-l pe Ricky Lee să dea de băut la toată lumea. Acest bețivan, Gresham Arnold, fusese demult o vedetă a baschetului în echipa Hemingford Rams, conducînd-o spre prima (și după toate probabilitățile și ultima) ei victorie într-un campionat al echipelor de liceu. În 1961 se întîmplase asta. Un viitor aproape nemărginit părea să se aștearnă în fața tînărului. Dar fusese exmatriculat din universitate în primul semestru, victimă a băuturii, drogurilor și petrecerilor pînă la ziuă. A venit acasă, a făcut praf mașina galbenă, decapotabilă, pe care părinții i-o făcuseră cadou la absolvirea liceului, și a obținut o slujbă de vînzător-șef în magazinul tăticului. Au trecut cinci ani. Taică-său nu se putea îndura să-l concedieze, așa că în cele din urmă a vîndut afacerea și s-a retras în Arizona, un biet om obsedat și îmbătrînit înainte de vreme de inexplicabila și aparent ireversibila degenerare a fiului său. Cît timp firma încă-i mai aparținea tăticului, iar el cel puțin se făcea că lucrează, Arnold depusese ceva eforturi să țină rachiul la distanță; după aceea, l-a răpus complet. Putea face urît de tot, dar era dulce ca o acadea în seara cînd intrase cu fisele de douăzeci și cinci de cenți și comandase băutură pentru toți, și toată lumea îi mulțumise amabil,

iar Annie punea mereu cîntece cu Moe Bandy, pentru că lui Gresham Arnold îi plăcea bătrînu' Moe Bandy. Ședea acolo la bar – chiar pe același taburet unde stătea acum domnul Hanscom – își dădu seama Ricky Lee, cu o neliniște ce i se adîncea constant – și a băut trei sau patru pahare de bourbon cu bitter, și a cîntat împreună cu tonomatul, și n-a pricinuit nici un necaz, și s-a dus acasă după ce Ricky Lee a închis barul, și s-a spînzurat cu cureaua de la pantaloni într-o debara de la etaj. În seara aceea, ochii lui Gresham Arnold arătau un piculeț cam la fel cum arătau în acest moment ochii lui Ben Hanscom.

– Te sperii puțin, zici? întrebă Hanscom, fără a-și abate un moment ochii din cei ai lui Ricky Lee.

Împinse halba la o parte și își împreună frumos mîinile în fața celor trei piese de argint.

– Poate că da. Dar nu ești tu la fel de speriat ca mine, Ricky Lee. Roagă-te lui Iisus să nu fii în viața ta.

– Păi, care-i necazul? întrebă Ricky Lee. Poate...

Își umezi buzele.

– Poate pot să-ți dau o mînă de ajutor.

– Necazul? rîse Ben Hanscom. Nu cine știe ce. Am primit în seara asta un telefon de la un prieten vechi. Un tip pe nume Mike Hanlon. Uitasem de tot de el, Ricky Lee, dar asta nu m-a speriat chiar așa de tare. La urma urmei, nu eram decît un puști cînd l-am cunoscut, și puștii uită destule, nu-i așa? Sigur că da. Pui pariu pe blana de pe tine. Ce m-a speriat e că eram cam la jumătatea drumului încoace și mi-am dat seama că nu numai pe Mike îl uitasem – uitasem *totul* de cînd eram puști.

Ricky Lee nu făcu decît să se uite la el. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea domnu' Hanscom – dar omul era speriat, nu încape vorbă. Nu încape nici o îndoială. Suna comic, fiind vorba de Ben Hanscom, dar așa era.

– Adică uitasem *chiar totul,* spuse acesta, ciocănind ușurel cu degetele în bar ca să-și sublinieze vorbele. Ai auzit vreodată, Ricky Lee, să aibă cineva o amnezie atît de completă, încît nici măcar să nu știe că *are* amnezie?

Ricky Lee clătină din cap.

– Nici eu. Și uite că în seara asta, în timp ce-mi conduceam mașina încoace, m-a lovit așa deodată. Mi-am adus aminte de Mike

Hanlon, dar asta numai pentru că m-a sunat la telefon. Mi-am amintit de Derry, dar numai pentru că de acolo suna.

– Derry?

– Dar atîta *tot.* M-a pocnit ideea că nici măcar nu m-am mai *gîndit* c-am fost și eu copil, de... De nici nu mai știu cînd. Și atunci, uite așa, deodată, a început totul să năvălească înapoi. Pînă și ce-am făcut cu al patrulea dolar de argint.

– Și ce-ați *făcut* cu el, domnu' Hanscom?

Hanscom se uită la ceas și deodată lunecă jos de pe taburetul său. Se clătină un pic – un pic de tot. Nimic mai mult.

– Nu pot întîrzia. Zbor în seara asta. Ricky Lee se alarmă, iar Hanscom rîse.

– Zbor, dar nu conduc avionul. Nu de data asta. United Airlines, Ricky Lee.

– Oh.

Bănuia că i se citește ușurarea pe față, dar nu-i păsa.

– Unde vă duceți?

Cămașa lui Hanscom era încă descheiată. Își privi gînditor liniile albe și zbîrcite ale vechii cicatrice de pe burtă și apoi începu să-și încheie nasturii.

– Credeam că ți-am spus, Ricky Lee. Acasă. Mă duc înapoi acasă. Dă-le arginții ăia copiilor tăi.

Porni spre ușă, și ceva în felul cum pășea și cum își ținea mîinile în brîul pantalonilor îl înspăimîntă pe Ricky Lee. Asemănarea cu răposatul și deloc regretatul Gresham Arnold păru dintr-o dată atît de reală, încît avea senzația că vede o fantomă.

– Domnu' Hanscom! strigă el alarmat.

Hanscom se întoarse, iar Ricky Lee păși iute înapoi. Se lovi de partea dinapoi a barului și se auzi un zăngănit cînd sticlele se izbiră una alta. Păși înapoi pentru că deodată căpătase convingerea că Ben Hanscom era mort. Da, Ben Hanscom zăcea mort pe undeva, într-un șanț, sau într-un pod, sau poate într-o debara, cu o curea făcută lat pe după gît și vîrfurile ghetelor sale de cowboy, de patru sute de dolari, legănîndu-se la cîțiva centimetri deasupra podelei, iar arătarea asta ce stătea lîngă tonomat și-l privea cu ochi holbați era un duh. O clipă – doar o clipă, dar destul de lungă ca să-i acopere cu o brumă de gheață inima agitată – fu convins că poate vedea mesele și scaunele drept prin trupul omului.

– Ce este, Ricky Lee?

– Nnh-n-nh. N'ica.

Ben Hanscom îl privi pe Ricky Lee cu ochi care aveau dedesubt cearcăne purpurii. Obrajii îi ardeau de alcool; nasul era roșu și inflamat.

– N'ica, șopti iar Ricky Lee, dar nu-și putu lua ochii de la fața aceea, fața unui om care a murit adîncit în păcat, iar acum stă drepți lîngă ușa lăturalnică, fumegîndă a iadului.

– Eram gras și eram săraci, spuse Ben Hanscom. Acum mi-aduc aminte asta. Și-mi mai aduc aminte că o fată pe nume Beverly, sau poate Bill Bîlbîitul, mi-a salvat viața cu un dolar de argint. Mi-e o frică de-a dreptul nebunească de orice s-ar putea să-mi mai amintesc înainte de a se sfîrși noaptea asta, dar nu contează cît de speriat sînt eu, pentru că oricum o să-mi aduc aminte. Toate-s aici, ca un balon care mi se tot umflă în minte. Dar mă duc, pentru că tot ce am avut vreodată și tot ce am acum se datorează lucrului pe care l-am făcut noi atunci și trebuie să plătești pentru ceea ce capeți pe lumea asta. Poate că de-asta ne-a și făcut Dumnezeu mai întîi copii și ne-a clădit aproape de pămînt, pentru că El știe că trebuie să cazi de multe ori și să-ți curgă mult sînge pînă înveți lecția asta simplă. Plătești pentru ceea ce capeți și îți aparține lucrul acela pe care îl plătești... Și, mai devreme sau mai tîrziu, ceea ce-ți aparține se întoarce la tine.

– Da' o să vii înapoi la sfîrșitul săptămînii, nu-așa? întrebă Ricky Lee printre buzele amorțite.

În nefericirea sa crescîndă, ăsta era singurul lucru pe care-l putea găsi să se agațe de el.

– Vii-napoi la sfîrșitul săptămînii, la fel ca-n toate dățile, nu-așa?

– Nu știu, răspunse domnul Hanscom, și pe chip i se așternu un surîs cumplit. De astă dată mă duc mult mai departe decît la Londra, Ricky Lee.

– Domnu' Hanscom!...

– Să le dai arginții ăia copiilor tăi, repetă celălalt și se strecură afară în noapte.

– Ce mama *dracu'?* întrebă Annie, dar Ricky Lee n-o luă în seamă.

Împinse ușița batantă a barului și alergă la una dintre ferestrele ce dădeau spre parcare. Văzu farurile mașinii aprinzîndu-se, auzi motorul duduind. Ieși de pe terenul de zgură, ridicînd în urma sa un nor de praf. Luminile de poziție se îndepărtară, licărind ca niște puncte

roșii, pe Drumul Național 63, iar vîntul nopții începu să împrăștie praful suspendat în aer.

– A luat la bord o cisternă de rachiu și l-ai lăsat să se urce-n hărăbaia aia a lui și să se ducă, se răți Annie. Halal, Ricky Lee.

– Las-o baltă.

– O să-și facă de petrecanie.

Și, cu toate că acesta fusese gîndul lui Ricky Lee însuși nici cu cinci minute în urmă, cînd luminițele licărinde dispărură, se întoarse spre ea și clătină din cap:

– N-aș crede. Deși, după cum arăta-n seara asta, s-ar putea să fie mai bine pentru el s-o pățească.

– Ce ți-a spus?

Ricky Lee clătină din cap. Toate i se amestecau în minte:

– Nu contează. Da' chiar nu cred să-l mai vedem vreodată pe prietenul nostru.

4

Eddie Kaspbrak își ia doctoriile

Dacă ați dori să aflați tot ce se poate ști despre un american sau o americancă din clasa mijlocie, acum cînd mileniul se apropie de sfîrșit, nu ați avea nevoie decît să-i aruncați o privire în dulăpiorul cu medicamente – sau cel puțin așa se spune. Dar, sfinte Dumnezeule, uitați-vă puțin în cel al lui Eddie Kaspbrak cînd îl deschide, înlăturînd, din fericire, imaginea chipului său alb cu ochi larg căscați, reflectat în oglindă.

Pe raftul de sus se află Anacin, Excedrin, Excedrin P.M., Contac, Gelusil, Tylenol și un borcan mare cu bomboane contra tusei, crîmpei de crepuscul mohorît, prizonier sub sticlă. Apoi, un flacon cu Vivarin, unul cu Serutan *(Înseamnă „Nature's" scris de-a-ndoaselea,* spunea reclama pe vremea cînd Eddie Kaspbrak era doar un țînc) și două flacoane cu Phillips' Milk of Magnesia – unul, din cel obișnuit, cu gust de cretă lichidă, iar celălalt, nou, cu aromă de mentă, cu gust de cretă lichidă cu aromă de mentă.

O sticlă mare de Rolaids, colegă de raft cu alta, la fel de mare, Tums. Aceasta din urmă se înghesuie într-o butelcuță cu tablete Di-Grel cu aromă de portocale. Alcătuiesc un trio ciudat – ca niște pușculițe ghiftuite cu pastile, în loc de bănuți.

Al doilea raft: vitaminele. Iată vitamina E, iată vitamina C, iată vitamina C cu gust de măceșe. Iată vitamina B, vitamina B-complex și B 12. Apoi, L-Lysine, care ar trebui să rezolve problemele dermatologice, și lecitina, care ar trebui să rezolve problemele apărute din cauza colesterolului. Pe urmă, fier, calciu și untură de pește. Și multivitamine: multi-Myadec, multi-Centrum. Și, pentru orice eventualitate, proțăpită în vîrful dulăpiorului se alia o sticlă uriașă de Geritol.

Pe al treilea raft din dulăpiorul lui Eddie, în dreapta, se află panaceele, ultimele invenții ale lumii medicale, Ex-Lax. Pastilele Carter. Acestea îl ajută pe Eddie să-și ducă zilele. Tot aici, la îndemînă, se află și tabletele de Kaopectate, de Pepto-Bismol și unguentul H, pentru cazul în care zilele devin insuportabile. De asemenea, un borcan prevăzut cu capac filetat, cu cîteva pastile Tucks pentru fixarea celorlalte medicamente. Apoi, în ordine, Formula 44 – sirop contra tusei, tablete antigripale Nygnil și Dristan și o sticlă mare cu ulei de castor. O cutiuță cu Sucrets, dacă se întîmplă să îl doară gîtul pe Eddie, și un grup de patru sortimente de apă de gură: Chloraseptic, Cepacol, Cepestat, într-o butelie spray, și, bineînțeles, bătrîna și eficienta Listerine, a cărei imitare s-a încercat deseori, însă niciodată cu succes. Picături pentru ochi Visine și Murine. Unguente Cortaid și Neosporin pentru afecțiuni dermatologice (infanteria aruncată în luptă în cazul că L-Lysine nu s-ar fi ridicat la nivelul așteptărilor), un tub de Oxy-5 și un flacon din plastic plin cu Oxy-Wash (deoarce Eddie preferă să aibă mai puțini bani în buzunar, dar și mai puține coșuri) și cîteva pastile de tetraciclină.

Și, strînse-pîlc în amară conspirație, stau îngrămădite trei sticle conținînd șampon cu gudron.

Ultimul raft e aproape gol, dar cele cîteva medicamente aflate aici sînt destinate situațiilor extrem de grave. Cu chestiile astea te poți înălța pînă la ceruri sau, folosite în exces, te poți sfărîma într-un milion de particule. Căci medicamentele acestea se numesc Valium, Percodan, Elavil și Darvon Complex. Tot pe acest ultim raft se află o cutiuță de Sucrets, numai că în ea găsești șase pastile de Quaaludes.

Eddie Kaspbrak credea în deviza cercetașilor.

Intră în baie cu o geantă albastră de voiaj. O puse pe chiuvetă, îi desfăcu fermoarul și apoi, cu mîini tremurătoare, începu să deșarte înăuntru sticluțe și borcănașe, tuburi și flacoane și sprayuri. În alte împrejurări le-ar fi luat grijuliu, una cîte una, dar acum nu avea timp pentru o asemenea atitudine meticuloasă. Alegerea, așa cum o vedea Eddie, era pe cît de simplă, pe atît de brutală: pune-te-n mișcare și ține-o tot așa sau stai locului destulă vreme cît să începi să te gîndești la ce înseamnă toate astea și pur și simplu să mori de frică.

– Eddie? strigă Myra de la parter. Eddiie, ce *faaaaci?*

Eddie trînti în geantă cutia de Sucrets unde erau sedativele. Dulăpiorul medical era acum în întregime gol, cu excepția Mydolului Myrei și a unui tub mic, aproape consumat, de Blistex. Ezită un moment, apoi înhăță Blistexul. Începu să închidă fermoarul genții, cugetă, după care aruncă înăuntru și Mydolul. Ea putea să-și mai cumpere.

– Eddie? se auzi acum de la jumătatea scărilor.

Eddie termină de tras fermoarul și ieși din baie, balansînd geanta. Era un bărbat scund, plăpînd, cu chip timid. Cea mai mare parte a părului i se dusese; rămășițele îi creșteau în smocuri apatice, tărcate. Greutatea genții îl trăgea vizibil într-o parte.

O femeie extrem de grasă urca încet la etajul doi. Eddie auzea treptele protestînd sub pașii ei.

– Ce *FAAAAAAAACI?*

Eddie n-avea nevoie să-i spună nimeni că, într-un anume sens, se însurase cu mama sa. Myra Kaspbrak era uriașă. Cu cinci ani în urmă, cînd Eddie o luase de soție, nu era decît obeză, dar el se gîndea uneori că poate subconștientul lui văzuse în ea un potențial de imensitate; Dumnezeu știa că propria lui mamă fusese o matahală. Și arăta și mai uriașă cînd ajunse pe al doilea palier al scării. Purta o cămașă de noapte albă, ce se umfla ca un talaz pe piept și pe șolduri. Fața, nemachiată, era albă și lucioasă. Părea speriată de moarte.

– Trebuie să plec pentru o vreme, spuse Eddie.

– Cum adică, trebuie să pleci? Ce-a fost cu telefonul ăla?

– Nimic, replică el, pornind repede prin hol spre debaraua zidită în perete.

Puse jos geanta de voiaj, deschise ușa rabatabilă și împinse la o parte jumătatea de duzină de costume negre identice agățate înăuntru, bătătoare la ochi printre celelalte haine, mai viu colorate. Întotdeauna purta la lucru cîte unul dintre costumele negre. Se aplecă în

debara, simțind mirosul de naftalină și lînă, și trase una dintre valizele din spate. O deschise și începu să îndese înăuntru hainele.

Umbra soției sale se prăbuși asupra lui.

– Ce-nseamnă asta, Eddie? Unde te duci? Spune-mi imediat!

– Nu pot să-ți spun.

Femeia stătea acolo, privindu-l, încercînd să hotărască ce urmează să spună sau să facă. Îi fulgeră prin minte gîndul de a-l îmbrînci pur și simplu în debara și de asta apoi cu spatele rezemat de ușă pînă îi va trece toată nebunia asta, dar era incapabilă să se îndure s-o facă, deși cu siguranță că ar fi putut; era cu vreo opt centimetri mai înaltă decît Eddie și îl întrecea în greutate cu treizeci de kilograme. Nu se putea gîndi ce să spună, ce să facă, deoarece totul era atît de necaracteristic pentru el. Nu putea să fie mai consternată și mai îngrozită nici dacă ar fi intrat în living și ar fi văzut cum noul televizor plutește prin aer.

– Nu se poate să pleci, se pomeni ea spunînd. Mi-ai promis că-mi faci rost de autograful lui Al Pacino.

Era o absurditate – Dumnezeu știa că e – dar în acel moment pînă și o absurditate părea mai bună decît nimic.

– O să ți-l obții singură, răspunse Eddie. O să-l duci tu cu mașina.

Oh, poftim o nouă teroare sosită să se alăture celor ce dădeau deja tîrcoale prin sărmanul ei cap buimăcit. Slobozi un țipăt mic:

– Nu pot... Niciodată n-am...

– Va trebui, spuse el; acum își examina pantofii. N-are cine s-o facă.

– Nici una dintre uniforme nu-mi mai vine! Sînt prea strîmte la țîțe!

– Pune-o pe Delores să-ți mai lărgească una, decretă el implacabil.

Aruncă la loc două perechi de pantofi, găsi o cutie goală și vîrî în ea a treia pereche. Pantofi negri, încă buni, dar arătînd doar un pic prea uzați ca să-i mai poarte la lucru. Cînd serviciul tău înseamnă să conduci cu mașina oameni bogați prin New York – mulți dintre ei, oameni bogați și *celebri* – totul trebuie să arate întocmai ca la carte. Pantofii ăștia nu mai arătau întocmai ca la carte... dar bănuia că vor face față acolo unde se ducea. Indiferent ce avea de făcut odată ajuns acolo. Poate că Richie Tozier o să...

În clipa aceea însă bezna deveni amenințătoare și simți cum beregata-i începe să se închidă. Eddie își dădu seama, cuprins de panică reală, că împachetase toată afurisita de farmacie și lăsase la parter, pe combina stereo, cel mai important obiect dintre toate – inhalatorul.

Trînti capacul valizei și închise cataramele. Privi în jur pînă dădu cu ochii de Myra, care stătea acolo în hol, cu mîna apăsată pe stîlpul scurt și gros al gîtului de parcă ea ar fi suferit de astmă. Se holba la el, cu fața perplexă și plină de spaimă, și poate că i-ar fi părut rău pentru ea, dacă inima nu i-ar fi fost deja atît de încleștată de groază pentru el însuși.

– Ce s-a întîmplat, Eddie? Cine-a fost la telefon? Ai necazuri? N-ai, nu-i așa? În ce fel de belea ai intrat?

Merse spre ea, cu geanta într-o mînă și geamantanul în cealaltă, ținîndu-se drept, acum că i se echilibrase greutatea. Myra trecu în fața lui, tăind drumul spre scară, și în primul moment crezu că n-o să se dea la o parte. Apoi, cînd fața îi fu pe punctul să se ciocnească de baricada moale a sînilor ei, se retrase... cu teamă, în timp ce trecea pe lîngă ea, fără a încetini o clipă, femeia izbucni în lacrimi.

– *Nu pot să-l duc pe Al Pacino!* răcni ea. *O să intru-ntr-un semn de circulație sau în altceva, știu c-așa o să fie! Eddie, mi-e frrriiică!*

Eddie privi la ceasul Seth Thomas aflat pe masa de lîngă scară. Nouă și douăzeci. Funcționarul de la compania Delta îi spusese, cu vocea sa înfundată, că pierduse deja ultimul zbor spre nord, în Maine – decolase din La Guardia la opt și douăzeci și cinci. Sunase la compania Amtrak și aflase că era un tren de noapte spre Boston, cu plecare la unsprezece și jumătate din Penn Station. Îl lăsa la South Station, de unde putea lua un taxi pînă la sediul Cape Cod Limousine, pe Arlington Street. Cape Cod și compania lui Eddie, Royal Crest, lucraseră de-a lungul anilor în cadrul unui acord de colaborare. Un telefon dat lui Butch Carrington din Boston rezolvase problema transportului în nord – Butch spusese că îl așteaptă cu o limuzină gata alimentată. Așa că va călători elegant, fără nici o belea de client așezat pe bancheta din spate, împuțind aerul cu un trabuc cît toate zilele și întrebîndu-l pe Eddie dacă nu știe de unde-ar putea împușca o pipiță, sau cîteva grame de cocaină, sau și una și alta.

O să călătoresc elegant. Bravo! își spuse. *Singurul mod de a călători și mai elegant ar fi doar cu dricul. Da' nu-ți face griji, Eddie – ăla probabil o să te aducă înapoi. Dacă mai rămîne din tine destul ca să aibă ce culege, vreau să spun.*

– *Eddie?*

Nouă și douăzeci. Timp cît cuprinde să-i vorbească, timp cît cuprinde să fie drăguț cu ea. Ah, dar ar fi fost atît de bine dacă asta ar

fi fost seara ei de *whist,* dacă ar fi putut doar să se strecoare afară din casă, lăsîndu-i un bilețel sub unul dintre magneții de pe ușa frigiderului (ușa frigiderului era locul unde își lăsa toate bilețelele pentru Myra, pentru că acolo le vedea întotdeauna). Să plece astfel – ca un fugar – n-ar fi fost deloc bine, dar așa era și mai rău. Era ca și cum ar fi trebuit să își părăsească iarăși domiciliul. Cu atît mai greu îi era acum, căci fusese nevoit să o facă de trei ori de-a lungul vieții.

Uneori acasă e locul unde ți-e inima, gîndi la întîmplare Eddie. *Cred în asta. Bătrînul Bobby Frost*[1] *spunea că acasă e locul unde, cînd ai nevoie să te duci, cei de acolo trebuie să te primească. Din păcate, mai e și locul unde, odată ajuns, ăia nu te mai lasă în veci să pleci.*

Rămase în capul scărilor, năpădit de frică, respirația șuierîndu-i zgomotos în și din beregata ce i se făcuse cît urechea acului, și își privi soția înlăcrimată.

– Hai jos cu mine și-am să-ți spun ce pot, o chemă.

Eddie își puse cele două valize – una cu haine, alta cu medicamente – lîngă ușă, în antreu. Atunci își aminti altceva... Sau, mai degrabă, fantoma mamei lui moarte de mulți ani, dar care încă îi mai vorbea în minte, își aminti în locul lui.

Să știi că întotdeauna cînd te uzi la picioare răcești, Eddie – tu nu ești ca oamenii ceilalți, tu ai un organism foarte fragil, trebuie să fii atent. De asta întotdeauna cînd plouă trebuie să-ți pui șoșonii.

În Derry ploua mult.

Eddie deschise dulapul din antreu, își luă șoșonii din cîrligul unde atîrnau frumos într-o pungă de plastic și îi puse în valiza cu haine.

Bravo, Eddie.

El și Myra se uitau la televizor cînd lumea din juru-i a început să se destrame. Eddie intră în camera cu televizorul și reduse sonorul aparatului MuralVision – ecranul acestuia era atît de mare, încît îl făcea pe Freeman McNeil să arate ca un vizitator din Brobdingnag. Ridică receptorul și chemă un taxi. Dispecera îi spuse că va dura probabil cincisprezece minute. Eddie răspunse că asta nu era nici o problemă.

Închise și înșfăcă inhalatorul de pe combina lor Sony, extrem de scumpă, pentru compact-discuri. *Am cheltuit o mie cinci sute de*

[1] Robert Frost (1874-1963), poet american; volume: „Dorința unui băiat", „Un spațiu mai îndepărtat" (Premiul Pulitzer 1937), „Copacul martor" (Pulitzer 1943), „Mascarada îndurării", „Vino și tu" (n. red.).

dolari pe-o comoară de sistem audio pentru ca Myra să nu piardă nici măcar una dintre notele de aur de pe discurile ei cu Barry Manilow și „Supremes Greatest Hits ", își spuse, după care simți un val de vinovăție. Nu era cinstit, și o știa al dracului de bine. Myra ar fi fost exact la fel de fericită cu vechile ei plăci zgîriate pe cît era acum cu noile discuri laser, la fel cum ar fi fost fericită și să locuiască mai departe în căsuța lor cu patru camere din Queens pînă aveau să fie amîndoi bătrîni și cărunți (și, ca să spunem drept, deja se zărea puțină zăpadă pe muntele lui Eddie Kaspbrak). Cumpărase luxosul sistem audio din aceleași motive pentru care cumpărase și casa asta scundă în Long Island, unde amîndoi rătăceau deseori bezmetici, ca ultimele două boabe de mazăre dintr-o conservă, pentru că o putuse face și pentru că reprezentau niște moduri de a alina dulcea, speriata, adesea uluita, întotdeauna neîndurătoarea voce a mamei lui; erau moduri de a spune: *Am făcut-o, mami! Ia uită-te la asta! Eu am făcut-o! Acum vrei, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, să-ți ții gura o vreme?*

Eddie își îndesă inhalatorul în gură și, ca un om mimînd sinuciderea, apăsă pe trăgaci. Un nor cu gust groaznic, dulceag, grețos, se învolbură și clocoti, croindu-și drum în jos pe gît, iar Eddie inspiră adînc. Simțea cum căile respiratorii, ce aproape i se închiseseră, încep să se deschidă iar. Strînsoarea din piept se domoli și deodată auzi în minte voci, voci de fantome.

N-ați primit biletul pe care vi l-am trimis?

L-am primit, doamnă Kaspbrak, dar...

Bine, în caz că nu știți să citiți, domnule antrenor Black, dați-mi voie să vă spun personal. Sînteți gata?

Doamnă Kaspbrak...

Bun. Ia ascultați, din gura mea în urechile dumneavoastră. Gata? Eddie al meu nu poate să facă educație fizică. Repet: NU poate face sport. Eddie e foarte plăpînd, și dacă aleargă... sau sare...

Doamnă Kaspbrak, am rezultatele ultimelor teste fizice ale lui Eddie în dosarul meu – așa se obișnuiește. Scrie aici că Eddie e puțin cam mic pentru vîrsta lui, dar altminteri e absolut normal. Așa că i-am dat telefon medicului dumneavoastră de familie numai ca să obțin o a doua opinie, iar el a confirmat...

Vrei să spui că-s o mincinoasă, domnule antrenor Black? Asta vrei? Ei bine, uite-l! Uite-l pe Eddie, aici lîngă mine! Auzi cum respiră? POȚI s-auzi?

Mami... Te rog... Mi-e bine...

Lasă, Eddie, că știi tu. Știi tu ce te-am învățat. Nu întrerupe oamenii mari.

Îl aud, doamnă Kaspbrak, dar...

Îl auzi? Bun! Mă gîndeam că poate-oi fi surd! Sună ca un camion care urcă dealu-n viteza-ntîi, nu-i așa? Și dacă asta nu-i astmă...

Mami, am să...

Liniște, Eddie, nu mă-ntrerupe iar. Dacă asta nu-i astmă, antrenor Black, atunci eu sînt Regina Elisabeta!

Doamnă Kaspbrak, Eddie pare adesea să se simtă bine și mulțumit la orele de educație fizică; îi place să joace tot felul de jocuri și aleargă foarte repede. În conversația mea cu doctorul Baynes s-a pronunțat cuvîntul „psihosomatic" Mă întreb dacă nu v-ați gîndit la posibilitatea ca...

...Posibilitatea ca fiul meu să fie nebun? Asta-ncerci să zici? ÎNCERCI SĂ ZICI CĂ FIUL MEU E NEBUN????

Nu, dar...

E plăpînd.

Doamnă Kaspbrak...

Fiul meu e foarte plăpînd.

Doamnă Kaspbrak, doctorul Baynes mi-a confirmat că n-a putut găsi absolut nici o problemă.

...De sănătate, sfîrși Eddie.

Amintirea acelei întîlniri umilitoare, cu mama lui răcnind la antrenorul Black în sala de sport a Școlii Elementare Derry, în timp ce el se sufoca și se făcea mititel lîngă ea, iar ceilalți copii stăteau strînși în jurul unui stîlp de baschet și priveau, îi revenise în minte acum, după ani de zile. Și mai știa că nici nu va fi singura amintire trezită de telefonul lui Mike Hanlon. Putea simți multe altele, la fel de urîte sau chiar mai rău, îmbulzindu-se și înghiontindu-se ca niște cumpărători înnebuniți, blocați în ușa magazinului la lichidarea stocului. Dar curînd barajul se va sparge și o vor lua razna. Era absolut sigur de asta. Și ce vor găsi cu preț redus? Mințile lui? Poate. La jumătate de preț. Afectate de Fum și Apă. Totul de Vînzare.

– Nici o problemă de sănătate, repetă.

Inspiră adînc, cutremurat, și vîrî inhalatorul în buzunar.

– Eddie, spuse Myra. *Te rog,* spune-mi ce-s toate astea!

Șiroaie de lacrimi îi luceau pe obrajii durdulii. Mîinile i se frămîntau agitate una-ntr-alta ca o pereche de animale pleșuve, trandafirii, la joacă. Odată, cu puțin înainte de a o cere practic în căsătorie, luase o fotografie a ei și o pusese alături de una a mamei lui, care murise de infarct congestiv la vîrsta de șaizeci și patru de ani. În vremea aceea, mama lui Eddie spărgea cîntarele cu cele o sută optzeci de kile ale ei – o sută optzeci și patru, mai exact. Devenise o arătare monstruoasă – trupul părea că nu-i mai conținea decît sîni, fund și burtă, iar deasupra tuturor fața păstoasă, perpetuu consternată. Dar fotografia pe care o pusese lîngă a Myrei fusese făcută în 1944, cu doi ani înainte să se fi născut el. *(Ai fost un copilaș foarte bolnăvicios,* îi șopti acum la ureche mama-fantomă. *De multe ori mi-a fost groază că te pierdem...)* În 1944, mama sa era o femeie relativ zveltă, de optzeci de kilograme.

Făcuse acea comparație, bănuia el, într-un ultim efort de a se abține de la comiterea unui incest psihic. Privea de la Mama la Myra și iar la Mama.

Parcă ar fi fost surori. Atît de mult semănau.

Eddie privi la cele două poze aproape identice și își promise să nu facă o asemenea nebunie. Știa că băieții de la serviciu făceau deja bancuri despre un amestec între mitul lui Oedip și filmele cu Stan și Bran, dar nu cunoșteau nici pe jumătate situația. Glumele și remarcele ipocrite le putea înghiți, dar oare chiar voia să ajungă clovn într-un circ freudian ca ăla? Nu. Nu voia. Avea de gînd s-o rupă cu Myra. Avea să se despartă de ea ușurel, căci era într-adevăr foarte dulce și avea chiar mai puțină experiență cu bărbații decît avea el cu femeile. Apoi, după ce ea va fi dispărut în fine dincolo de orizontul vieții lui, poate o să se apuce și el de lecțiile de tenis la care se gîndea de atîta vreme

(Eddie pare adesea să se simtă bine și mulțumit la orele de educație fizică)

sau mai erau și abonamentele la piscină care se vindeau la U.N. Piaza Hotel

(Lui Eddie îi place să joace tot felul de jocuri), ca să nu mai vorbim de centrul ăla de întreținere deschis pe Third Avenue peste drum de garaj...

(Eddie aleargă foarte repede, aleargă foarte repede cînd nu sînteți aici, aleargă foarte repede cînd nu-i nimeni pe-aici care să-i aducă aminte cît de plăpînd e și văd pe fața lui, doamnă Kaspbrak, că știe

încă de pe-acum, de la vîrsta de nouă ani, știe că cea mai mare favoare din lume pe care și-ar putea-o face sieși ar fi s-o ia la goană cu toată viteza în orice direcție nu vă duceți dumneavoastră; lăsați-l în pace, doamnă Kaspbrak, lăsați-l să FUGĂ)

Dar pînă la urmă tot se însurase cu Myra. Pînă la urmă vechile sisteme și obișnuințe fuseseră pur și simplu prea tari. Acasă e locul unde, cînd ajungi, ăia trebuie să te lege în lanțuri. Sau poate că ar fi reușit să învingă fantoma mamei sale. Ar fi fost greu, dar era absolut sigur că măcar atîta lucru ar fi putut face, dacă nu era nevoie decît de asta. Myra în persoană sfîrșise prin a înclina balanța în partea opusă independenței. Myra îl condamnase cu solicitudinea-i, îl încătușase cu grija-i, îl înlănțuise cu dulceața-i. Myra, asemenea mamei lui, se dovedise, în mod fatal, capabilă să-i intuiască firea: Eddie era cu atît mai plăpînd cu cît uneori suspecta că n-ar fi plăpînd deloc; Eddie trebuia să fie ferit de propriile lui închipuiri cețoase privind orice posibilă bravură.

În zilele ploioase, Myra lua întotdeauna șoșonii din punga lor de plastic din dulap și-i punea pe grătarul cuierului de lîngă ușă. Lîngă farfuria cu pîine de secară, prăjită și fără unt, se afla în fiecare dimineață un castronaș cu ceva ce-ar fi trecut la prima vedere drept cereale preîndulcite, multicolore, pentru copii, dar la o privire mai atentă se dovedeau a fi un întreg spectru de vitamine (dintre care majoritatea erau chiar acum în geanta cu doctorii a lui Eddie). Myra, la fel ca mama sa, înțelegea, iar lui nu-i mai rămînea absolut nici o șansă. Ca tînăr celibatar, de trei ori își părăsise mama și de trei ori se întorsese acasă. Apoi, la patru ani după ce mama lui murise în antreul apartamentului ei din Queens, blocînd ușa din față cu trupul ei mătăhălos, iar tipii de la serviciul de ambulanțe (chemați de vecinii de jos la auzul monstruoasei bufnituri a doamnei Kaspbrak) au fost nevoiți să spargă ușa încuiată dintre bucătăria apartamentului și scara de serviciu, Eddie revenise acasă pentru a patra și ultima oară. Cel puțin el crezuse că e pentru ultima oară – *din nou acasă, din nou acasă, tra-la-la-la; din nou acasă, din nou acasă, cu Myra-belea.* Belea era, dar era o belea dulce, iar el o iubea și chiar nu avusese nici o șansă, îl atrăsese la ea cu ochiul nefast, hipnotizator, de șarpe al înțelegerii.

Din nou acasă pentru totdeauna, crezuse el atunci.

Dar poate că m-am înșelat, își spuse. *Poate că aici nu e acasă, nici n-a fost vreodată – poate că acasă e acolo unde trebuie să mă duc în*

seara asta. Acasă e locul unde, cînd ajungi acolo, ești nevoit să înfrunți în sfîrșit făptura din beznă.

Se cutremură neajutorat, ca și cum ar fi ieșit fără șoșoni, alegîndu-se cu un guturai cumplit.

– Eddie, *te rog!*

Începea iar să plîngă. Lacrimile erau forma ei finală de apărare, întocmai cum fusese întotdeauna și a mamei lui: arma blîndă care paralizează, care preface bunătatea și tandrețea în fisuri fatale ale armurii sufletului.

De fapt el nu purtase niciodată cine știe ce armură – costumele din zale nu păreau să-i vină foarte bine.

Lacrimile fuseseră pentru mama sa mai mult decît o formă de apărare; fuseseră o armă. Myra rareori își folosise propriile ei lacrimi cu atît cinism... Dar, cu cinism sau nu, își dădu seama că acum încerca să le folosească astfel... Și reușea.

Nu putea s-o lase să facă așa ceva. Ar fi fost prea ușor să își închipuie cît de singur se va simți în trenul acela care gonea spre Boston prin întuneric, cu geamantanul deasupra capului, sacoșa plină de panacee între glezne și frica proțăpită pe piept ca un pachețel de bomboane de tuse rîncede. Îi era, într-adevăr, prea ușor s-o lase pe Myra să-l ducă sus și să facă dragoste cu el, cu aspirine și o frecție cu alcool. Și să-l bage în pat, unde puteau să facă sau să nu facă dragoste într-un mod mai cinstit.

Dar promisese. *Promisese.*

– Myra, ascultă-mă, spuse el, făcîndu-și vocea să sune intenționat uscată, intenționat indiferentă.

Îl privi cu ochii ei umezi, galeși, înfricoșați.

Credea că acum va încerca să-i explice – pe cît putea de bine; avea să-i spună cum dăduse telefon Mike Hanlon și-i zisese că iar a început, și, da, bănuia că majoritatea celorlalți vin și ei.

Dar ceea ce-i ieși pe gură au fost vorbe mult mai raționale:

– Du-te la birou dimineață la prima oră. Vorbește cu Phil. Spune-i că a trebuit să plec și că ai să-l duci tu pe Pacino...

– Eddie, da' *nu pot!* se văicări ea. E o vedetă! Dacă mă rătăcesc, o să țipe la mine, știu c-o s-o facă, o să *țipe,* toți fac așa cînd șoferul se rătăcește... și... și eu am să plîng... Poate o să am un accident... Poate o să am un *accident...* Eddie... Eddie, trebuie să rămîi acasă...

– Pentru Dumnezeu! *Încetează!*

Rănită, se cutremură auzindu-i tonul. Deși puse mîna pe inhalator, Eddie nu-l folosi. Avea să vadă în asta un semn de slăbiciune, unul pe care îl va putea folosi împotriva lui. *Doamne, Dumnezeule, dacă exiști, Te rog, crede-mă cînd spun că nu vreau să-i fac rău Myrei. Nu vreau s-o jignesc, nu vreau nici măcar s-o lovesc. Dar am promis, toți am promis, am jurat cu sînge, Te rog, ajută-mă, Doamne, pentru că trebuie să fac asta...*

– Mi se face rău cînd strigi la mine, Eddie, șopti femeia.

– Myra, mie mi se face rău cînd trebuie să strig, replică el, iar ea tresări.

Poftim, Eddie – iar o lovești. De ce n-o bușești de toți pereții, așa, de cîteva ori? Asta probabil ar fi mai blînd. Și mai rapid.

Deodată – probabil din cauza gîndului de a lua pe cineva în pumni – văzu chipul lui Henry Bowers. Era pentru prima oară că se gîndea la Henry Bowers de ani de zile, și asta nu-l liniștea cu nimic. Absolut cu nimic.

Închise o clipă ochii, după care îi deschise iar și spuse:

– N-ai să te rătăcești, iar el n-o să țipe la tine. Domnul Pacino e foarte drăguț, foarte înțelegător.

Nu-l mai dusese cu mașina pe Pacino în viața lui, dar se mulțumea cu gîndul că cel puțin legea probabilităților era de partea acestei minciuni – în ochii omului de rînd, majoritatea celebrităților erau niște căcănari, dar Eddie servise destui ca să știe că de obicei nu era adevărat.

Existau, desigur, și excepții de la regulă – iar în cele mai multe dintre cazuri excepțiile erau adevărate monstruozități. Spera din tot sufletul, de dragul Myrei, ca Pacino să nu se numere printre aceștia.

– Chiar? întrebă ea timidă.

– Da. Așa e.

– De unde știi?

– Demetrios l-a dus de două-trei ori, cînd lucra la Manhattan Limousine, rosti volubil Eddie. A spus că domnul Pacino de fiecare dată dă bacșiș cel puțin cincizeci de dolari.

– Nu mi-ar păsa nici dacă mi-ar da numai cincizeci de cenți, cîtă vreme n-o să *țipe* la mine.

– Myra, e ușor ca un-doi-trei. Unu, îl culegi de la Saint Regis mîine la șapte seara și-l duci la clădirea ABC-ului. Acolo se reînregistrează ultimul act al piesei ăleia în care joacă Pacino – *American Buffalo*, cred că-i zice. Doi, îl duci înapoi la Saint Regis în jurul orei

unsprezece. Trei, te întorci la garaj, bagi înăuntru mașina și semnezi foaia de parcurs.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot. Poți s-o faci și stînd în cap, Marty.

Soția sa chicotea de obicei la auzul acestui nume de alint, dar acum nu făcu decît să se uite la el cu gravitate dureroasă, de copil.

– Ce fac dacă vrea să ia cina în oraș în loc să meargă la hotel? Sau să bea ceva? Sau să danseze?

– N-aș crede, dar, dacă o să vrea, îl duci. Dacă sînt semne că o să petreacă toată noaptea, poți să-l chemi pe Phil prin radio după miezul nopții. La ora aia o să aibă un șofer liber ca să te-nlocuiască. Nu te-aș pune să faci asta dacă aș avea un șofer liber, dar mi s-au îmbolnăvit doi băieți, Demetrios e în concediu și toți ceilalți sînt deja angajați. O să dormi dusă în pătucul tău la unu noaptea, Marty – la unu cel mai, cel mai tîrziu. Ți-o garantez la modul absolut.

Eddie își drese glasul și se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi. Imediat, fantoma-mamă șopti: *Nu sta așa, Eddie, face rău la șira spinării și-ți apasă plămînii. Ai plămîni foarte plăpînzi.*

Își îndreptă spinarea, aproape nedîndu-și seama ce face.

– Mi-aș dori ca asta să fie singura dată cînd trebuie să conduc, gemu Myra. În ultimii doi ani m-am făcut cît un dulap, iar uniformele mele arată acum așa de *prost*.

– E singura dată, jur.

– Cine te-a sunat, Eddie?

Ca la un semnal, fascicule de lumină măturară holul; un claxon trîmbiță o dată în timp ce taxiul cotea pe alee. Eddie simți un val de ușurare. Petrecuseră cele cincisprezece minute vorbind despre Pacino în loc de Derry, de Mike Hanlon și Henry Bowers, și asta era bine. Bine pentru Myra și la fel de bine pentru el. Nu voia să se gîndească sau să vorbească nici un moment despre acele lucruri, dacă nu era absolut necesar.

Se ridică:

– Taxiul meu.

Myra sări atît de iute, încît călcă pe poala cămășii de noapte și căzu pe burtă. Eddie o prinse, dar era un moment extrem de critic: îl întrecea în greutate cu treizeci de kilograme.

Și iar începu să bîiguie.

– Eddie, *trebuie* să-mi spui!

– Nu pot. N-am timp.

– Niciodată nu mi-ai mai ascuns nimic, Eddie, se smiorcăi ea.

– Și nici acum nu-ți ascund. De fapt nu-ți ascund nimic. Nu-mi amintesc totul. Cel puțin deocamdată. Omul care a dat telefon a fost – îmi e – un prieten de demult. El...

– O să te-mbolnăvești, spuse ea disperată, urmîndu-l spre antreu. Știu c-o să te-mbolnăvești. Lasă-mă să vin cu tine, Eddie, te rog, o să am grijă de tine. Pacino poate să ia un taxi sau ceva, n-o să moară din asta, ce zici, bine?

Vocea i se înălța, devenind frenetică, și, spre groaza lui Eddie, începea să semene tot mai mult cu maică-sa, maică-sa așa cum arătase în ultimele luni dinaintea morții: bătrînă, grasă și nebună.

– Am să te frec pe spate și-o să am grijă să-ți iei medicamentele... Am... Am să te-ajut... N-am să vorbesc dacă tu nu vrei, da' tu poți să-mi spui totul... Eddie... *Eddie, te rog, nu pleca! Eddie, te rog! Te roooooog!*

Acum străbătea antreul spre ușă, cu pași mari, cu capul plecat, orbește, mișcîndu-se ca un om care înfruntă un vînt năprasnic. Iarăși îi șuiera respirația. Cînd ridică bagajele, acestea părură să cîntărească fiecare cîte cincizeci de kilograme. Îi simțea mîinile dolofane și roz atingînd, explorînd, trăgînd cu dorință neajutorată, dar nici un pic de putere reală, încercînd a-l seduce cu lacrimile ei dulci și grijului, căutînd să-l tragă înapoi.

N-am să reușesc! își spuse cu disperare. Acum astma se înrăutățise față de vremea cînd era copil. Întinse mîna spre clanță, dar aceasta părea că se retrage din calea lui, se retrage în negrul spațiului cosmic.

– Dacă rămîi acasă, am să-ți fac un cozonac cu smîntînă, bîigui Myra. O să ronțăim floricele... Îți fac mîncarea ta de curcan favorită... Ți-o fac pentru mîine la micul dejun, dacă vrei... Chiar acum m-apuc de ea... și ciorbă de potroace... *Eddie, te rog, mi-e frică, mă sperii așa de rău!*

Îl apucă de guler și îl trase înapoi, ca un polițai grăsan punînd laba pe un băiat suspect care încearcă să fugă. Cu un ultim efort istovit, Eddie își văzu de drum... Iar cînd ajunse la capătul absolut al puterilor și al capacității de a rezista, simți cum strînsoarea slăbește.

Femeia scoase un ultim vaiet.

Degetele lui Eddie cuprinseră clanța – ce binecuvîntat de rece era! Deschise ușa și văzu un taxi așteptîndu-l afară, ca un ambasador

din țara celor cu mintea întreagă. Noaptea era senină. Stelele străluceau, vii.

Se răsuci spre soția sa, cu răsuflarea-i șuierînd și țiuind:

– Trebuie să-ți intre în cap că nu-i o treabă pe care *vreau* s-o fac. Dacă aveam de ales – cît de cît de ales – nu mă duceam. Te rog, înțelege asta, Marty. Plec, dar am să mă întorc.

Oh, dar asta mirosea a minciună.

– Cînd? Peste cît timp?

– O săptămînă. Zece zile poate. Sigur nu mai mult de atît.

– O săptămînă! zbieră ea, apăsîndu-și pieptul cu mîinile ca o divă dintr-o operă proastă. O săptămînă! Zece zile! Te rog, Eddie! *Te rooooo...*

– Marty, termină. Bine? Atît te rog și eu: încetează.

Ca prin farmec, se supuse: încetă și îl privi cu ochii ei umezi, umflați, fără furie, dar speriată pentru el și pentru sine. Și, poate pentru prima oară în toți anii de cînd o cunoștea, Eddie simți că o putea iubi în deplină siguranță. Făcea asta parte din despărțire? Probabil că da. Nu... Trage apa după *probabil. Știa* că da. Deja se simțea ca o făptură azvîrlită în mijlocul unei furtuni de nisip.

Dar poate că totul era în regulă. Asta voia să spună? Că în sfîrșit trăsese concluzia că e bine dacă o iubește? Că era în regulă, deși arăta ca mama lui în tinerețe și chiar dacă mînca gogoși în pat în timp ce se uita la *Hardcastle and McCormick* sau *Falcon Crest,* și firimiturile cădeau întotdeauna în partea lui de pat, și, cu toate că nu era deloc isteață, înțelegea și-i trecea cu vederea remediile din dulăpiorul farmaceutic, pentru că și le avea pe ale ei proprii în frigider?

Sau oare...

Poate că...

La toate astea se gîndise într-un fel sau altul, într-un moment sau altul, pe parcursul vieților lor ciudat împletite, ca fiu, ca amant și ca soț; acum, aflat pe punctul de a părăsi domiciliul pentru ceea ce părea a fi absolut ultima oară, o nouă posibilitate îi veni în minte, și uimirea perplexă îl atinse ca aripa unei păsări uriașe.

Era posibil ca Myra să fie chiar *mai* speriată decît el?

Era posibil ca mama lui să fi fost?

O altă amintire despre Derry îi țîșni din subconștient, ca un foc de artificii sfîrîind a jale. Pe Center Street, în inima orașului, era un magazin de pantofi. *The Shoeboat.* Mama lui îl dusese într-o zi acolo – nu

credea să fi avut mai mult de cinci, șase ani – și-i spusese să fie cuminte pînă îșI lua ea o pereche de pantofi albi pentru o nuntă. Așa că a fost cuminte, în timp ce mama vorbea cu domnul Gardener, care era unul dintre vînzători, dar el n-avea decît cinci ani (sau poate șase), și, după ce mama refuză a treia pereche de pantofi albi, Eddie se plictisi și merse într-un colț retras să se uite la un lucru pe care îl zărise acolo. Mai întîi crezuse că e doar o ladă mare. Ajungînd mai aproape, trase concluzia că era un fel de birou. Dar sigur era cel mai trăsnit birou pe care-l văzuse în viața lui. Era atît de îngust! Din lemn șlefuit și lucios, avea o mulțime de încrustații. O scară cu trei trepte urca spre el, și Eddie nu văzuse niciodată un birou cu *scări.* Cînd ajunse alături, observă că în partea de jos a chestiei asemănătoare cu un birou se aflau o fantă, un bulon lateral, iar deasupra – pasionant! – avea ceva ce arăta exact ca Telescopul Cosmic al Căpitanului Video.

Eddie trecu în partea cealaltă, iar acolo găsi o inscripție. Probabil că avea cel puțin șase ani, căci fusese capabil s-o citească, silabisind fiecare cuvînt cu voce șoptită:

„VI SE POTRIVESC PANTOFII?
PRIVIȚI ȘI CONTROLAȚI!"

Se întoarse, urcă cele trei trepte pînă la mica platformă, după care își introduse piciorul în fanta din partea inferioară a mașinăriei. *I se potriveau* pantofii? Eddie nu știa, dar murea de dorință să *privească și să controleze.* Își potrivi chipul în viziera de cauciuc și apăsă pe buton. O lumină verde îi inundă ochii. Eddie sughiță. Vedea un picior plutind înăuntrul unui pantof umplut cu fum verde. Dădu din degete, iar degetele piciorului pe care-l privea se mișcară la rîndul lor – erau ale lui, sigur ale lui erau, exact cum bănuise. Și atunci își dădu seama că nu numai degetele și le vedea; își putea vedea și *oasele*! Oasele de *la picior!* Petrecu degetul mare peste al doilea (ca pentru a se feri de consecințele unei minciuni), iar oasele de pe lumea cealaltă formară un X care nu era alb, ci verde-spiriduș. Putea să vadă...

În clipa aceea mama lui zbieră – un sunet crescînd în panică, sfîșiind liniștea magazinului de pantofi, ca tăișul unei coase ce-a luat-o razna, ca un clopot de foc, ca un cavaler al apocalipsului. Își smulse fața uimită, stupefiată, din vizor și o văzu năvălind spre el prin

magazin cît o țineau picioarele ei încălțate doar în ciorapi, cu rochia fîlfîind. Răsturnă un scaun, iar una dintre chestiile alea de măsurat piciorul care întotdeauna îl gîdilau la talpă zbură cît colo. Pieptul îi palpita. Gura îi devenise un cerc stacojiu de oroare. Mai multe chipuri se întoarseră să-i urmărească traseul.

– *Eddie, pleacă de-acolo!* răcni. *Pleacă de-acolo! Mașinile-alea-ți dau cancer! Pleacă de-acolo! Eddie! Eddieeeeee...*

Păși înapoi, ca și cum deodată mașina s-ar fi înroșit în foc. În panica sa uluită, uită de scărița din spatele lui. Călcîiele îi depășiră treapta de sus și se înclină ușor pe spate, cu brațele rotindu-i-se înnebunite în lupta fără sorți de izbîndă de a-și regăsi echilibrul pierdut. Și nu-și spusese el oare, cu un soi de bucurie demență: *Cad! O să văd cum e cînd cazi și dai cu capu'! Unu-zero pentru mine!?...* Nu se gîndise așa? Sau poate era doar bărbatul care își impunea propriile sale idei de adult peste ce-o fi gîndit mintea lui de copil, mereu vuind de bănuieli confuze și imagini semipercepute (imagini ce își pierdeau sensul prin însăși vivacitatea lor) – ce-o fi gîndit... Sau ce-o fi încercat să gîndească?

Oricum, era o problemă discutabilă. Nu căzuse. Mama ajunsese la timp. Îl prinsese în brațe. El izbucnise în lacrimi, dar nu căzuse.

Toată lumea se uita la ei. Își amintea asta. Își amintea cum domnul Gardener ridicase măsurătorul-de-pantofi și verificase micile dispozitive glisante, să se asigure că mergeau bine, în timp ce alt vînzător punea la loc scaunul căzut, fîlfîind o dată din brațe, cu dezgust amuzat, înainte de a-și afișa iarăși fața amabil-neutră de comerciant. Cel mai bine își amintea obrazul umed al mamei și răsuflarea ei fierbinte, acră. Și-o amintea șoptindu-i iar și iar în ureche:

– Să nu mai faci *niciodată* asta, să nu mai faci *niciodată* asta, să nu mai faci *niciodată.*

Era formula pe care mama lui o folosea ca să alunge necazurile. Același lucru îl plasmodiase cu un an înainte, cînd descoperise că guvernanta îl dusese pe Eddie la piscina publică din Derry Park, într-o zi de vară înăbușitor de caldă – asta se întîmplase pe cînd spaima de poliomielită de la începutul anilor cincizeci tocmai începea să se astîmpere. Îl tîrîse afară din bazin, spunîndu-i că nu trebuie să mai facă *niciodată* asta, *niciodată, niciodată,* și toți copiii îi priviseră la fel cum îi priveau acum vînzătorii și clienții, iar răsuflarea ei avusese același iz acru.

Îl tîrîse afară din magazin, strigînd la vînzători că au să se întîlnească în instanță cu toții dacă i se întîmpla ceva rău băiatului ei. Lacrimile înfricoșate ale lui Eddie continuaseră să curgă necontenit tot restul dimineții, iar astma îi dăduse de furcă toată ziua. În noaptea aceea zăcuse treaz ore întregi după ora la care adormea de obicei, întrebîndu-se ce anume era cancerul, dacă era mai grav ca polio, dacă te omora, iar dacă da, în cît timp și cît de rău te durea pînă să mori. Se mai întrebase și dacă pe urmă o să ajungă în iad.

Amenințarea fusese serioasă, atîta lucru înțelesese și el. Îi fusese foarte frică. Din cauza asta știa. Atît de frică.

– Myra, spuse el, peste golful de lacrimi, îmi dai o sărutare?

Myra îl sărută și îl îmbrățișă în același timp atît de strîns, încît oasele spinării îi pîrîiră.

Dacă am fi în apă, cugetă el, *ne-ar îneca pe amîndoi.*

– Nu-ți fie teamă, îi șopti Eddie la ureche.

– N-am încotro! se tîngui ea.

– Știu.

Și observă că, deși îl strîngea ca într-o menghină, astma i se potolise. Nota aceea șuierătoare din respirație nu se mai auzea.

– Știu, Myra.

Șoferul de taxi claxonă din nou.

– O să mă suni? întrebă ea cu glas tremurător.

– Dacă pot.

– Eddie, nu poți, te rog, să-mi spui ce este?

Și dacă-i spunea? Cît avea să contribuie la liniștirea ei?

Marty, în seara asta am primit un telefon de la Mike Hanlon și am sporovăit o vreme, dar tot ce-a spus se reduce, în esență, la doar două idei: „A început iar", a spus Mike și „Ai să vii? " m-a întrebat Mike. Iar acum am febră, Marty, atît numai că-i o febră pe care n-o poți stinge cu aspirină, și mi s-a scurtat respirația într-un fel pe care afurisitul de inhalator nu-l poate atinge, pentru că sufocarea nu pleacă din gît sau din plămîni, ci din jurul inimii. Am să mă întorc la tine dacă pot, Marty, dar mă simt ca un om care stă la gura unei vechi galerii de mină ce se surpă peste tot – stă acolo și-și ia rămas bun de la lumina zilei.

Da – păi, sigur! Asta precis o s-o liniștească!

– Nu. Nu cred că-ți pot spune ce este.

Și înainte ca ea să mai poată scoate o vorbă, înainte să poată începe iar *(Eddie, ieși din taxiul ăla! O să faci cancer!)*, porni cu pași întinși, îndepărtîndu-se de ea, mai repede, și mai repede. Cînd ajunse la taxi aproape alerga.

Myra încă mai stătea în ușă cînd mașina dădu înapoi pînă în stradă, încă mai stătea acolo cînd demară spre oraș – o uriașă și neagră femeie-umbră-decupată în lumina ce se revărsa din casă. Eddie îi făcu semn cu mîna, iar ea îi răspunse.

– Încotro ne îndreptăm în seara asta, prietene? întrebă taximetristul.

– Penn Station, spuse Eddie, iar mîna i se relaxa pe inhalator.

Astma i se dusese de unde o fi venit să rumege printre asalturile asupra bronhiilor lui. Se simțea... aproape bine.

Dar avu mare nevoie de inhalator patru ore mai tîrziu, trezindu-se dintr-o picoteală ușoară cu un zvîcnet spasmodic ce îl făcu pe individul în costum de om de afaceri, așezat în fața lui, să lase jos ziarul, privindu-l cu o curiozitate vag temătoare.

M-am întors, Eddie! țipă cu voioșie astma. *M-am întors și, oh, de data asta s-ar putea chiar să te-omor! De ce nu? Tre' s-o fac într-o bună zi, pricepi? Nu pot să fut vîntu' cu tine la nesfîrșit!*

Pieptul lui Eddie tresălta și se zbătea. Bîjbîi după inhalator, îl găsi, și-l ațintì spre gîtlej și apăsă trăgaciul. Apoi se rezemă de spătarul înalt, dîrdîind, așteptînd alinarea, gîndindu-se la visul din care tocmai se deșteptase. Vis? Hristoase, de n-ar fi decît atît! Se temea să nu fie mai mult amintire decît vis. Înlăuntrul său văzuse o lumină verde, precum cea din aparatul cu raze X de la magazinul de pantofi, și un lepros putrezind alerga după un băiat care țipa, pe nume Eddie Kaspbrak, prin tuneluri subterane. Și băiatul fugea, fugea.

(fuge destul de repede, *îi spusese antrenorul Black mamei lui și fugea foarte repede de arătarea aia ce se ținea după el; oh, da' n-ar strica s-o crezi, pariez pe blana de pe tine)* în visul ăsta în care avea unsprezece ani, apoi simțise un miros ca al morții timpului, și cineva a aprins un chibrit, iar el s-a uitat în jos și a văzut chipul în descompunere al unui băiat numit Patrick Hockstetter, un băiat care dispăruse în iulie 1958, și viermii colcăiau în obrajii lui Patrick Hockstetter, și duhoarea aia putredă, înfiorătoare, ieșea *dinlăuntrul* lui Patrick Hockstetter, și în visul acela, care era mai mult amintire decît vis, privise într-o parte și văzuse două cărți de școală umflate de apă și acoperite cu mucegai verde: *Roads to Everywhere* și *Understanding*

Our America. Se aflau în această stare pentru că acolo jos domnea o umezeală pestilențială („Cum am petrecut vacanța de vară", compunere de Patrick Hockstetter – „Am petrecut-o mort într-un tunel! Creștea mușchiul pe cărțile mele și se umflaseră pînă la grosimea unor cataloage Sears"!) Eddie deschise gura să țipe, și acela a fost momentul cînd degetele leprosului îi viermuiră peste obraz și i se vîrîră în gură, și atunci se trezi tresărind atît de puternic, încît se pomeni nu în canalizare sub Derry, statul Maine, ci într-un vagon luxos aproape de locomotiva unui tren gonind peste Rhode Island sub o lună mare și albă.

Omul din fața lui ezită, se gîndi că ar fi mai înțelept să-și țină gura, după care spuse:

– Vă simțiți bine, domnule?

– O, da, răspunse Eddie. Am adormit și-am avut un vis urît. M-a apucat astma.

– Înțeleg.

Ziarul se ridică din nou. Eddie văzu că era cel pe care mama sa îl numea uneori *The Jew*[1] *York Times.*

Privi pe fereastră la peisajul adormit, luminat doar de o lună ca de basm. Din loc în loc se zăreau case, izolate sau grupuri, majoritatea întunecate, cîteva cu lumina aprinsă. Dar luminițele păreau meschine și batjocoritoare, pe lîngă văpaia spectrală a lunii.

Credea că luna îi vorbește, își spuse Eddie. *Henry Bowers. Doamne, nebun mai era.* Se întrebă pe unde o fi acum Henry Bowers. Mort? La închisoare? Hoinărind peste cîmpii pustii undeva în inima țării, ca un virus incurabil, jefuind magazine în ceasurile de somn adînc dintre unu și patru dimineața sau poate ucigînd unii oameni destul de proști ca să încetinească văzîndu-i degetul mare arătînd în lungul drumului, pentru ca astfel să transfere dolarii din portofelele lor într-al lui?

Posibil, posibil.

Într-un azil de stat? Privind la luna asta aproape plină? Vorbindu-i? Ascultînd răspunsuri pe care numai el le putea auzi?

Eddie găsi această ipoteză și mai posibilă. Se înfioră. *În sfîrșit îmi amintesc de copilăria mea,* își spuse. *Îmi amintesc cum mi-am petre-*

[1] *Jew,* „evreu" (n. tr.).

cut eu vacanța de vară în acel an 1958 mort și tulbure. Simțea că acum își poate fixa atenția asupra aproape oricărei scene din vara aceea, numai că nu voia să o facă. *Oh, Doamne, de-aș putea numai să uit iarăși totul.*

Își rezemă fruntea de geamul murdar al ferestrei, cu inhalatorul între degetele moi ale unei mîini, ca un fetiș, privind cum noaptea flutura în jurul trenului.

Spre nord, gîndi el, dar nu era adevărat.

Nu spre nord. Pentru că ăsta nu-i un tren; e o mașină a timpului. Nu spre nord; înapoi. Înapoi în timp.

I se păru că aude luna șoptind.

Eddie Kaspbrak apucă strîns inhalatorul și închise ochii, încercînd să se împotrivească neașteptatei amețeli.

5

Beverly Rogan ia bătăiță

Tom aproape adormise cînd sună telefonul. Se chinui să se ridice, după care simți unul dintre sînii lui Beverly apăsîndu-i umărul în timp ce se întindea și ea deasupra lui, să răspundă. Căzu la loc pe pernă, întrebîndu-se buimac oare cine suna la telefonul lor de acasă, noaptea la ora aia. O auzi pe Beverly spunînd alo, apoi ațipi iar. Răsese aproape trei cutii cu cîte șase beri în timpul meciului de base-ball și era dărîmat.

Apoi, vocea lui Beverly, ascuțită și curioasă – *„Ceee?"* – îi sfredeli urechea ca un tîrnăcop de spart gheața, și deschise iarăși ochii. Încercă să se salte în capul oaselor, dar cablul telefonului aproape îl sugrumă.

– Ia drăcia asta de pe mine, Beverly, mormăi, iar ea se ridică repede și dădu ocol patului, ținînd firul de telefon cu degetele încordate.

Părul roșu-închis i se unduia peste cămașa de noapte în valuri naturale pînă aproape de talie. Păr de curvă. Ochii ei nu se îndreptau, bîlbîindu-se, spre fața lui ca să citească starea vremii emoționale înscrisă acolo, iar lui Tom Rogan nu-i plăcea asta. Se ridică în șezut.

Începea să-l doară capul. Căcat, probabil că-l durea de mult, dar nu-ți dai seama atunci cînd dormi.

Intră în baie, urină un răstimp ce i se păru de trei ore, după care trase concluzia că, de vreme ce tot se sculase, n-ar strica să mai bea o bere încercînd să scape de blestemul iminentei mahmureli.

Trecînd înapoi prin dormitor în drum spre scară, cu șortul său de boxer care fîlfîia ca o velă de corabie sub burta apreciabilă și cu brațele ca niște butuci (arăta mai degrabă a docher decît a președinte și manager general al firmei Beverly Fashions, Inc.), aruncă o privire peste umăr și mugi ursuz:

– Dacă-i bivolița aia de Lesley, zi-i să halească vreun fotomodel și să ne lase să dormim!

Beverly ridică privirea, clătină din cap în semn că nu era Lesley, apoi reveni cu ochii la telefon. Tom simți mușchii cefei încordîndu-i-se. Se simțea concediat. Concediat de Milady. Mifutuilady. Se părea că vor avea probleme. Poate că Beverly avea nevoie de un curs scurt de reîmprospătare a memoriei în legătură cu cine comanda în casa aia. Posibil. Uneori avea nevoie de așa ceva. Învăța încet.

Coborî la parter, tropăi prin culoarul ce ducea la bucătărie, trăgîndu-și absent turul pantalonilor din crăpătura curului, și deschise frigiderul. Mîna sa întinsă nu dădu peste nimic mai alcoolic decît o farfurie albastră Tupperware cu niște resturi de tăieței Romanoff. Toată berea se dusese. Pînă și cutia pe care o ținea ascunsă în spate (așa cum păstra o hîrtie de douăzeci de dolari împăturită sub permisul de conducere, pentru urgențe) se consumase. Jocul durase paisprezece runde și tot degeaba. White Sox pierduseră. Ciurdă de pămpălăi.

Ochii lui lunecară spre sticlele cu tărie de pe raftul cu geam, deasupra barului de bucătărie, și o clipă se văzu turnîndu-și o dușcă de Beam peste un singur cub de gheață. Apoi o luă înapoi spre scară, știind că nu făcea decît să caute și mai mult buclucul cu lumînarea. Aruncă o privire spre cadranul pendulei vechi de la piciorul scării și văzu că trecuse de miezul nopții. Informația asta nu-i îmbunătățiți cu nimic starea de spirit, care nu era prea grozavă niciodată, nici chiar în cele mai fericite momente ale existenței sale.

Urcă treptele cu încetineală deliberată, conștient – prea conștient – de cît de tare îi bătea inima. Ka-bum, ka-buf. Ka-bum, ka-buf. Ka-bum, ka-buf. Îl enerva să-și audă inima bătîndu-i deopotrivă în urechi și în încheieturile mîinilor, la fel ca și în piept. Uneori, cînd se

întîmpla asta, și-o imagina nu ca pe un organ ce se contractează și se relaxează, ci în chip de cadran mare așezat în stînga pieptului, cu acul apropiindu-se amenințător de zona roșie. Nu-i plăcea căcatul ăsta; nu de căcatul ăsta avea nevoie. Ce-i trebuia lui era o noapte de somn bun.

Da' pizda aia cretină cu care era însurat tot la telefon era.

– Înțeleg asta, Mike... da... da, *sînt*... știu... dar...

O tăcere mai lungă.

– Bill *Denbrough?* exclamă ea, și spărgătorul de gheață îi perforă iarăși timpanul.

Rămase în fața ușii de la dormitor pînă își recapătă suflul. Acum iar bătea ka-buf, ka-buf, ka-buf; bubuitul neregulat încetase. Își închipui acul ieșind din zona roșie, apoi izgoni gîndul. Era om, pentru Dumnezeu, și încă unul al naibii de zdravăn, nu un furnal cu termostatul stricat. Era într-o formă grozavă. Era ca fierul. Și dacă ea avea nevoie să reînvețe asta, se bucura să-i predea lecția.

Dădu să intre, apoi se răzgîndi și mai rămase un moment acolo unde se găsea, ascultînd-o, fără să-i pese în mod deosebit cu cine vorbea sau ce spunea, doar urmărind cum tonul vocii ei se ridica și cobora, însă ceea ce simțea era vechea, familiara, surda mînie.

O întîlnise într-un bar de burlaci din centrul Chicago-ului, cu patru ani în urmă. Conversația mersese destul de ușor, pentru că amîndoi lucrau în Standard Brands Building și aveau multe cunoștințe comune. Tom lucra la King & Landry, Public Relations, la etajul patruzeci și doi. Beverly Marsh – așa o chema pe-atunci – era designer-asistent la firma Delia Fashions, la doisprezece. Delia, care avea să se bucure ulterior de o faimă modestă în Midwest, se îngrijea de tineri – fustele, bluzele, șalurile și pantalonii purtînd eticheta „Delia" se vindeau pe scară largă în magazinele pe care Delia Casterman le numea „prăvălii-de-tineret", în timp ce Tom le spunea „dughene-de-capete-pătrate". Aproape imediat Tom Rogan pricepu două lucruri despre Beverly Marsh: era extrem de atrăgătoare și era vulnerabilă. În mai puțin de o lună îl știu și pe cel de-al treilea: era talentată. *Foarte* talentată. În modelele ei de rochii și bluze banale întrezări o mașină de făcut bani cu un potențial aproape înspăimîntător.

Nu prin dughenele-de-capete-pătrate însă, cugetă el, dar n-o spuse (cel puțin nu atunci). *Gata cu lumina proastă, gata cu prețurile calice, gata cu expunerile căcăcioase undeva-n fundul prăvăliei,*

între calabalîcul farmaceutic și tricourile grupurilor rock. Căcatul ăsta lasă-l pentru fomiști.

Aflase multe despre ea înainte ca Beverly să știe că prezenta pentru el un real interes, și chiar aceasta fusese intenția lui Tom. Toată viața căutase pe cineva ca Beverly Marsh, așa că se repezi asupra ei cu iuțeala unui leu care atacă o antilopă. Asta nu însemna că vulnerabilitatea ei ar fi sărit în ochi – te uitai și vedeai o femeie trăsnet, suplă, dar bine clădită. Nu avea șolduri prea mari, însă deținea un fund nemaipomenit și cea mai formidabilă pereche de sîni pe care-o văzuse în viața lui. Tom Rogan era omul țîțelor, întotdeauna fusese, și aproape toate fetele înalte aveau țîțe dezamăgitoare. Purtau cămăși subțiri și sfîrcurile lor te scoteau din minți, dar cînd le scoteai cămășile alea subțiri descopereai că de fapt sfîrcurile erau cam tot ce aveau. Țîțele propriu-zise arătau ca butoanele-mîner ale unui sertar de birou. „O grămadă de carne dusă pe apa sîmbetei", îi plăcea colegului său de cameră să spună, dar, după părerea lui Tom, colegul de cameră era atît de plin de căcat, încît putea de la un kilometru.

Oh, zău că o găsise destul de arătoasă, cu caroseria aia dinamită și cascada teribilă de păr roșu, ondulat. Dar era slabă... slabă, într-un anume sens. Ca și cum ar fi emis semnale radio pe care numai el le putea recepționa. Puteai strîmba din nas la anumite lucruri – cît de mult fuma (dar de asta aproape o vindecase), felul neastîmpărat în care-i umblau ochii, fără a întîlni niciodată cu adevărat privirea interlocutorului, abia atingînd-o fugar din timp în timp și apoi sărind sprinten în altă parte; felul cum îi arătau unghiile, îngrijite, dar tăiate brutal de scurt. Tom observase acest amănunt încă de la prima întîlnire. Ea își luase paharul cu vin alb, el îi văzuse unghiile și își spusese: *Le are așa de scurte fiindcă și le roade.*

Poate leii nu gîndesc, cel puțin nu în felul cum gîndesc oamenii... Dar văd. Iar cînd antilopele o iau la fugă de lîngă izvor, alarmate de mirosul acela de covor prăfuit al morții ce se apropie, felinele pot observa care dintre ele rămîne la coada turmei, poate pentru că are un picior scrîntit, poate pentru că e pur și simplu mai greoaie din fire... Sau poate fiindcă simțul de autoconservare îi e mai slab dezvoltat. Și s-ar putea chiar ca unele antilope – și unele femei – să *dorească* să fie doborîte. Deodată auzi un sunet care îl smulse violent din meditație – țăcănitul brichetei.

Furia mocnită reveni. Stomacul i se umplu cu o fierbințeală care nu era întru totul neplăcută. Fuma. Beverly fuma. Îi ținuse cîteva Seminarii Speciale Tom Rogan asupra acestui subiect. Și poftim, iar o făcea, învăța încet, de acord, dar un profesor bun se simte în largul său cu elevii care învață încet.

– Da, spunea ea acum. M-hmm... Bine. Da...

Ascultă, apoi scoase un rîset straniu, tremurat, pe care nu i-l mai auzise niciodată.

– Două lucruri, dacă vrei, te rog – rezervă-mi o cameră și zi o rugăciune pentru mine. Da, bine... Mm-hmm... Și eu. Noapte bună.

Închise telefonul în timp ce el intra în odaie. Avusese de gînd să pară val-vîrtej, răcnind la ea să-l închidă, să-l închidă *acum, ÎN CLIPA ASTA!*, dar, cînd o văzu, vorbele i se opriră în gît. O mai văzuse astfel și înainte, dar numai de două, trei ori. O dată înaintea primei lor mari prezentări, o dată înaintea primei vizionări private pentru cumpărători naționali și o dată cînd se duseseră la New York pentru Premiile Internaționale de Design Vestimentar.

Umbla prin dormitor cu pași mari, cămașa de noapte din dantelă albă mulîndu-i-se pe trup, cu țigara între dinți (Doamne, detesta felul cum îi stătea cu chiștocul în gură), lăsînd în urmă, peste umărul stîng, un fuior subțire și alb ca fumul unui coș de locomotivă.

Dar expresia întipărită pe fața ei îl oprise cu adevărat, fața ei făcuse ca strigătul plănuit să i se stingă în gît. Inima îi palpită – *ka-BUMM!* –și tresări, zicîndu-și că nu frică era ceea ce simțea, ci numai surpriza de a o vedea astfel.

Era o femeie care nu se trezea complet la viață decît atunci cînd ritmul muncii ei se apropia de un punct culminant. Fiecare dintre aceste ocazii ținute minte fusese, firește, legată de carieră. Cu acele prilejuri văzuse o femeie diferită de cea pe care o cunoștea atît de bine – o femeie care-i futea sensibilul radar-al-fricii cu rafale violente de paraziți. Femeia ce ieșea la iveală în momentele de stres era puternică, dar nervoasă, neînfricată, dar imprevizibilă.

Acum se îmbujorase puternic. Ochii îi erau dilatați și scăpărători, fără o singură umbră de somn. Părul îi fîlfîia și se vălurea. Și... Oh, ia uitați, stimați telespectatori și dragi radioascultători! Ia priviți *aici!* Scoate o valiză din șifonier? O *valiză!* Pe toți sfinții, zău că da!

Rezervă-mi o cameră... Zi o rugăciune pentru mine...

Ei bine, nu avea nevoie de cameră în nici un hotel, oricum nu în viitorul previzibil, pentru că mititica Beverly Rogan va sta chiar aici, acăsică, mulțumesc foarte mult, și-o să pape masa de dimineață, prînz și seară în picioare trei-patru zile de acum înainte.

Dar era foarte posibil să aibă nevoie de o rugăciune, două, pînă să mîntuiască el cu ea.

Beverly propti valiza de piciorul patului și se duse la dulapul său. Deschise sertarul de sus, scoase două perechi de blugi și una de reiați. Le îndesă în valiză. Înapoi la dulap, cu țigara înșirînd fum peste umăr. Înhăță un pulover, vreo două tricouri, una dintre vechile bluze de la Ship'n Shore, cu care arăta infect, dar la care refuza să renunțe. Indiferent cine o sunase, în mod sigur nu era un mahăr. Își lua haine mizerabile, numai bune pentru un sejur la cort.

Nu că l-ar fi interesat în mod deosebit cine o chemase sau unde își închipuia ea că se duce, de vreme ce oricum nu avea să plece nicăieri. Nu astea erau lucrurile care-i ciocăneau constant în mintea-i amorțită și dureroasă de prea multă bere și prea puțin somn.

Ci țigara.

Cică le aruncase pe toate. Dar se ascunsese de el – dovada-i stătea înfiptă între dinți chiar acum. Și, pentru că încă nu-l observase cum se uita la ea din ușă, își îngădui plăcerea de a-și aminti cele două seri în care se asigurase de deplina lui stăpînire asupra ei.

Nu vreau să mai fumezi prin preajma mea, îi spusese el în timp ce se întorceau acasă de la o petrecere în Lake Forest. În octombrie, atunci se întîmplase. *Trebuie să mă-nec cu căcatul ăsta la petreceri și la birou, da' n-am nevoie să-l înghit și cînd sînt cu tine. Știi cum e? Am să-ți spun adevărul – n-o să-ți placă, da ăsta-i adevărul. E ca și cum ar trebui să mănînci mucii altcuiva.*

Crezuse că vorbele astea o să trezească o slabă scînteie de protest, dar ea doar îl privise în felul ei sfios, dornic de a plăcea. Vocea îi sunase șoptită și moale și supusă: *Bine, Tom.*

Atunci, arunc-o.

O aruncase. Tom fusese foarte bine dispus tot restul nopții.

După cîteva săptămîni, ieșind de la un film, Beverly aprinsese pe negîndite o țigară în foaier, pufăind din ea pe cînd traversau parcarea spre mașină. Era o seară mohorîtă de noiembrie, cu vîntul ciopîrțind ca un maniac fiecare centimetru pătrat de piele pe care îl găsea expus. Tom ținea minte că simțea mirosul lacului, așa cum se întîmplă

uneori în nopțile reci – un miros fad, de pește și de pustiu. O lăsă să-și fumeze țigara. Ba încă îi deschise și portiera, odată ajunși la mașină. Urcă la volan, închise portiera dinspre el și spuse: *Bev?*

Femeia scoase țigara din gură, se întoarse spre el, întrebătoare, iar el își descarcă nervii, mîna-i desfăcută și cu pielea aspră lovind-o peste obraz destul de puternic ca să simtă înțepături în palmă, destul de tare ca să-i azvîrle capul pe spate, în tetieră. Ochii lui Beverly se dilatară de surpriză și durere.... Și încă ceva. Își duse instantaneu mîna la obraz să cerceteze fierbințeala și înțepăturile ce i-l amorțeau. Țipă *Auuu! Tom!*

O privi, cu ochii îngustați și cu un zîmbet rece pe buze, complet treaz, gata să vadă ce va urma, cum o să reacționeze. Membrul i se întărea în pantaloni, dar abia dacă observă. Asta era pentru mai tîrziu. Pe moment, lecția era în plină desfășurare. Reluă în minte cele întîmplate. Fața ei. Care fusese acea a treia expresie, prezentă doar o fracțiune de secundă și dispărută apoi? Mai întîi surpriza. Pe urmă durerea. Și în sfîrșit

(nostalgia)

imaginea unei amintiri... a unei anumite amintiri. Nu se zărise decît o clipă. Credea că nici măcar Beverly nu își dăduse seama de ea.

Acum totul depindea de primul lucru pe care îl va spune. Știa asta la fel de bine cum își știa propriul nume.

Nu spuse *Ticălosule!*

Nu spuse *La revedere, mușchi.*

Nu spuse *Am terminat cu tine, Tom.*

Nu făcu decît să se uite la el cu ochii ei răniți, căprui, înotînd în lacrimi și spuse: *De ce-ai făcut asta?* Apoi încercă să mai adauge ceva, dar în loc de asta izbucni în plîns.

Arunc-o.

Ce? Ce, Tom? Rimelul îi șiroia pe față lăsînd dîre mocirloase. Nu-l deranja. Oarecum îi plăcea s-o vadă astfel. Arăta oribil, dar avea și ceva sexy. Curvesc. Ceva ce îl excita.

Țigara. Arunc-o.

Înțelese. Și imediat apăru și expresia de culpabilitate.

Am uitat! țipă. *Atîta tot!*

Arunc-o, Bev, sau mai încasezi una.

Coborî geamul și azvîrli țigara. Apoi se întoarse iar spre el, speriată și palidă la față, și totuși netulburată.

Nu poți... Nu trebuie să dai în mine. Asta-i o bază proastă pentru o... o... o relație de durată. Încerca să găsească un ton potrivit, un ritm matur al vorbirii, și nu reușea. O făcuse să regreseze. Era în mașina lui, cu o copilă. Voluptuoasă și sexy ca dracu', dar o copilă.

Nu pot și nu trebuie sînt două treburi diferite, copilu', spuse el. Își stăpînea glasul, dar pe dinăuntru tremura și țopăia de bucurie. *Și eu o să fiu ăla care hotărăște ce-nseamnă o relație de durată și ce nu. Dacă poți trăi cu asta, bine. Dacă nu, poți să pleci la plimbare. Eu n-am să te opresc. S-ar putea să-ți ard un șut în cur ca dar de adio, da' n-am să te opresc. Trăim într-o țară liberă. Mai mult ce pot să spun?*

Poate c-ai spus deja destul, șopti ea, iar el o mai plesni o dată, mai tare decît prima oară, pentru că nici o știoarfă n-avea să facă *vreodată* pe deșteapta cu Tom Rogan. Ar fi pocnit-o pînă și pe Regina Angliei dacă făcea pe deșteapta cu el.

Obrazul lui Beverly se izbi de bordul capitonat. Mîna îi bîjbîi după clanța ușii, apoi căzu moale. Se ghemui în colț ca un iepure, cu o mînă peste gură, cu ochii mari, umezi și speriați. Tom o privi un moment, apoi coborî și ocoli mașina prin spate. Îi deschise portiera. Răsuflarea lui era ca un fum în aerul întunecat și vîntos al nopții de noiembrie, iar mirosul lacului îi inunda nările.

Vrei să te dai jos, Bev? Am văzut c-ai căutat clanța, așa că bănuiesc că probabil vrei să cobori. Nici o problemă. E-n regulă. Ți-am cerut să faci un lucru și mi-ai zis c-ai să-l faci. Pe urmă, nu l-ai făcut. Deci vrei să ieși? Hai. Ieși. Ce futu-i mă-sa, corect? Ieși. Vrei să ieși?

Nu, șopti ea.

Ce? Nu te-aud!

Nu, nu vreau să ies, spuse ea puțin mai tare.

Cum – țigările alea-ți dau emfizem? Dacă nu poți vorbi, să-ți aduc un megafon, futu-i mama mă-sii. Asta-i ultima ta șansă, Beverly. Vorbește tare să te-aud: vrei să ieși din mașina asta sau vrei să vii înapoi cu mine?

Vreau să vin înapoi cu tine, rosti ea și-și împreună mîinile peste fustă, ca o fetiță. Nu se uita la el. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Bine, spuse el. *Perfect. Dar mai întîi spui treaba asta pentru mine, Bev. Spui „Am uitat că n-am voie să fumez în fața ta, Tom"*

Acum îl privi, cu ochi îndurerați, rugători, muți. Mă poți pune să spun asta, grăiau ochii ei, dar, te rog, nu. Nu. Te iubesc, nu putem sfîrși odată?

Nu – nu puteau. Pentru că acesta nu era capătul dorinței ei, și o știau amîndoi.

Zi-o.

Am uitat că n-am voie să fumez în fața ta, Tom.

Bun. Acum zi „Iartă-mă"

Iartă-mă, repetă ea posomorîtă.

Țigara zăcea fumegînd pe asfalt ca o bucată tăiată dintr-un fitil. Oamenii care ieșeau din cinematograf le aruncau cîte o privire, bărbatul stînd în picioare lîngă portiera deschisă a unui Vega ultimul tip, femeia așezată înăuntru, cu mîinile unite cuminți în poală, capul plecat, becul din plafon conturîndu-i auriu cascada moale a părului.

Călcă țigara. O strivi de asfalt.

Acum zi: „Niciodată n-am s-o mai fac fără permisiunea ta"

Niciodată n-am...

Vocea-i începu să se împiedice.

...Niciodată...n-n-n...

Zi, Bev.

...Niciodată s-s-o mai f-f-fac. Fără p-permisiunea ta.

Așa că trînti portiera și ocoli din nou mașina pînă la locul șoferului. Se așeză la volan și conduse pînă la apartamentul său din centru. Nici unul nu scoase o vorbă. Jumătate din relație se stabilise în parcare. A doua jumătate se stabili după patruzeci de minute, în patul lui Tom.

Nu voia să facă dragoste, spusese Beverly. Îi citi însă un alt adevăr în ochi și în poziția țanțoșă a picioarelor, iar cînd îi scoase bluza, avea sfîrcurile tari ca piatra. Gemu cînd el i le atinse și țipă ușurel cînd i-l supse mai întîi pe unul, apoi pe celălalt, frămîntîndu-le neîncetat în timp ce-o făcea. Beverly îi apucă mîna și și-o vîrî între picioare.

Credeam că nu vrei, spuse el, iar ea întoarse fața în altă parte... Dar nu-i dădu drumul mîinii, și mișcarea legănată a șoldurilor se acceleră.

O împinse înapoi pe pat... Iar acum era blînd, nu-i smulgea lenjeria, ci i-o scotea cu un respect grijuliu, aproape sfios.

Pătrunderea în ea a fost ca o lunecare într-un ulei rafinat.

Se mișcară împreună, folosind-o, dar lăsînd-o să-l folosească și ea la rîndul ei, iar Beverly ajunse la orgasm aproape imediat, țipînd și înfigîndu-și unghiile în spatele lui. Apoi se legănară împreună în balansuri prelungi și lente și, la un moment dat, i se păru că are iarăși orgasm. Tom se apropia și el de punctul culminant, după care începea

să se gîndească la felul în care echipa White Sox își poate mări golaverajul sau la cine încerca să-l taie din contul Chelsey la serviciu, și-i trecea. Pe urmă ea începu să se grăbească, ritmul dizolvîndu-i-se pînă la urmă într-un galop excitat. Îi privi fața, cercurile de rimel ca ochii unui raton, rujul întins, și se simți deodată zburînd delirant în abis.

Femeia zvîcnea din șolduri tot mai tare și mai tare – pe vremea aia nu turna în el atîta bere, iar abdomenele lor se sincronizau într-o cadență tot mai rapidă.

Aproape de capăt zbieră și îl mușcă de umăr cu dinții ei mici și egali.

De cîte ori ți-a venit? o întrebă el, după ce făcură duș.

Beverly întoarse capul, iar cînd vorbi vocea îi era atît de înceată, încît aproape că n-o auzi.

Asta nu-i un lucru pe care să-l întrebi.

Nu? Cine ți-a mai spus-o și p-asta? Domnu' Rogers?

Îi cuprinse fața într-o mînă, cu degetul mare apăsîndu-i adînc într-un obraz, celelalte înfundîndu-se în celălalt, iar între ele – bărbia în căușul palmei.

Spune-i lui Tom. M-auzi, Bev? Spune-i lui tati.

De trei ori, răspunse ea amărîtă.

Bun, făcu el. *Poți să fumezi o țigară.*

Îl privi neîncrezătoare, cu părul său roșu răspîndit peste perne, fără nimic altceva pe ea decît o pereche de chiloței decoltați. Doar uitîndu-se la ea așa, și iar i se punea motorul în mișcare. Dădu din cap.

Haide, confirmă. *E-n regulă.*

Își celebraseră căsătoria civilă după trei luni. Veniseră doi prieteni de-ai lui; singura prietenă a ei prezentă fusese Kay McCall, căreia Tom îi zicea „curva aia țîțoasă de la muierile emancipate"

Toate aceste amintiri fulgerară prin mintea lui Tom în interval de cîteva secunde, ca o bobină de film derulată cu acceleratorul, în timp ce stătea în ușă privind-o. Ajunsese la sertarul de jos a ceea ce numea ea cîteodată „biroul meu de week-end", iar acum îndesa în valiză lenjerie – nu chestii de genul celor care-i plăceau lui, satinuri lunecoase și mătăsuri netede; astea erau bumbacuri, bulendre de fetiță, majoritatea decolorate și cu smoculeț de elastic rupt în talie. O cămășuță de bumbăcel arătînd ca scoasă din „Căsuța din preerie". Bîjbîi prin fundul sertarului să vadă ce altceva o mai fi zăcînd pitit pe-acolo.

Între timp, Tom Rogan înainta peste covorul aspru spre șifonierul lui. Picioarele îi erau desculțe și trecerea neauzită, ca o adiere de

vînt. De țigară era vorba. Asta îl scosese cu adevărat din minți. Trecuse mult timp de cînd Beverly uitase acea primă lecție. Mai fuseseră și alte lecții de învățat de atunci, foarte multe, și fuseseră zile de vară cînd ea purtase bluze cu mînecă lungă sau chiar pulovere încheiate la toți nasturii pînă la gît. Zile înnorate cînd umblase cu ochelari de soare. Dar lecția aia, prima, fusese esențială și atît de neașteptată...

Uitase de telefonul ce-l trezise din somnul dulce. Țigara era problema. Dacă acum fuma, însemna că îl uitase pe Tom Rogan. Temporar, firește, doar temporar, dar pînă și temporarul dura prea al dracului de mult. Ce anume ar fi putut-o face să îl uite nu conta. Nu trebuia ca asemenea lucruri să se întîmple în casa lui sub *nici un* motiv.

În cîrligul de pe fața interioară a ușii dulapului atîrna o curea lată din piele neagră. Nu avea cataramă; i-o scosese demult. Era îndoită la un capăt, acolo unde ar fi stat catarama, iar această parte îndoită forma un laț prin care acum Tom Rogan își strecură mîna.

Tom, ai fost rău! spunea cîteodată mama lui – mă rog, „cîteodată" poate că nu era cuvîntul cel mai potrivit; probabil „adesea" ar fi fost mai nimerit. *Vino-aici, Tommy! Trebuie să-ți dau o bătăiță.* Viața lui de copil fusese punctată de bătăițe. Pînă la urmă scăpase, la Wichita State College, dar se părea că nu există scăpare totală, căci continua să-i audă vocea în vis: *Vino-aici, Tommy, trebuie să-ți dau bătăiță. Bătăiță...*

Fusese cel mai mare din cei patru copii. La trei luni după nașterea mezinei, Ralph Rogan murise – mă rog, „murise" poate că nu era cuvîntul cel mai potrivit; probabil „s-a sinucis" ar fi fost mai nimerit ca mod de exprimare, de vreme ce turnase o cantitate generoasă de leșie într-un țap de gin și dăduse pe gît licoarea asta diavolească așezat pe tronul din baie. Doamna Rogan găsise de lucru la uzinele Ford. Tom, deși nu avea decît unsprezece ani, devenise bărbatul familiei. Și dacă o scrîntea – dacă fetița făcea-n scutece după ce bona pleca și mizeria mai era acolo cînd venea mămica... Dacă uita s-o salute pe Megan la colțul cu Broad Street și-l vedea năsoasa aia de doamnă Gant... Dacă se întîmpla să se uite la *American Banstand* în timp ce Joey făcea balamuc în bucătărie... Dacă se-ntîmpla oricare dintre lucrurile astea sau dintr-o mie de alte lucruri... Atunci, după ce copiii mai mici se culcau, nuiaua ieșea la iveală, iar mama lui își rostea invocația: *Vino-aici, Tommy. Trebuie să-ți dau bătăiță...*

Mai bine să dai bătăiță decît să iei bătăiță.

Dacă nu învățase nimic altceva pe marea autostradă cu plată a vieții, măcar adevărul ăsta îl învățase.

Așa că șfichiui o dată cu capătul liber al curelei și strînse lațul. Apoi închise pumnul peste el. Se simțea bine. Îl făcea să se simtă om mare. Fîșia de piele atîrna din pumnul său strîns, ca un șarpe negru mort. Migrena îi trecuse.

Beverly găsise acel ultim obiect în fundul sertarului: un sutien vechi din bumbac alb, ale cărui cupe erau ca obuzele. Gîndul că acel telefon după miezul nopții ar fi putut proveni de la un amant ieși scurt la suprafață, după care se cufundă la loc. Așa ceva era ridicol. O femeie care fuge să se întîlnească nu își împachetează bluzele Ship'n Shore decolorate și chiloții de bumbac K-Mart cu plesnituri și noduri în elastic. Și, pe urmă, n-ar îndrăzni.

– Beverly, spuse el încet, iar ea se întoarse pe dată, surprinsă, cu ochii larg deschiși și părul lung înfoindu-i-se.

Cureaua ezită... Se înmuie puțin. O privi, simțind din nou acel mugur de neliniște. Da, așa arătase înainte de marile prezentări, iar atunci el nu-i stătea în cale, înțelegînd că era atît de plină de un amestec de frică și agresivitate competițională, încît parcă i s-ar fi umplut capul cu gaz lampant: cea mai mică scînteie și făcea explozie. Ea nu văzuse în prezentări o șansă de a se despărți de Delia Fashions, de a-și face un rost – sau o avere – a ei și numai a ei. Dacă n-ar fi fost decît atît, ar fi fost bine. Dar, dacă asta ar fi fost tot, atunci însemna că nu era chiar atît de talentată. Beverly privise acele prezentări ca pe un soi de examen în urma căruia primea calificări de la profesori extrem de exigenți. Cea pe care o vedea Tom cu acele prilejuri era un soi de creatură fără chip. Nu avea față, dar avea un nume – *Autoritate.*

Toată acea nervozitate i se citea acum pe față, i se citea în ochii mari. Dar nu numai acolo; plutea peste tot în jurul ei, o aură aproape vizibilă, o tensiune lăuntrică transformînd-o într-o făptură mai îndrăzneață și mai periculoasă decît i se păruse în ani de zile. Îi era teamă pentru că ea era acolo, în întregime, era esența *ei* diferită de cea care dorea Tom Rogan să fie, acea *ea* pe care el o făurise.

Beverly arăta șocată și speriată. Iar însuflețirea ce pusese stăpînire pe ea avea un aer sălbatic. Obrajii îi ardeau într-o culoare febrilă, și totuși, sub pleoapele inferioare avea pete albe strălucitoare părînd aproape ca o a doua pereche de ochi. Fruntea îi era transpirată.

Iar țigara încă îi mai stătea împlîntată în gură, de parcă se credea Franklin Delano Roosevelt. Țigara! Doar văzînd-o, furia surdă se prelingea iar peste el într-un val verde-otravă. Din străfundurile minții, își aminti cum îi spusese ceva într-o noapte, afară, în întuneric, cu un glas înfundat și nepăsător: *Într-o zi ai să mă omori, Tom. Știi asta? Într-o zi pur și simplu ai să mergi prea departe și ăla va fi sfîrșitul. O să plesnească ceva-n tine.*

El răspunsese: *Fă cum zic eu, Bev, și ziua aia n-o să vină niciodată.*

Acum, înainte ca mînia să-i șteargă totul dinaintea ochilor, se întrebă dacă la urma urmei ziua aceea nu cumva sosise.

Țigara. Lasă telefonul, bagajele, expresia ciudată de pe chip. Au să se ocupe de țigară. Pe urmă o s-o fută. Pe urmă o să discute și restul. La vremea aia, s-ar putea chiar să pară un lucru important.

– Tom, spuse ea. Tom, trebuie să...

– Fumezi.

Glasul lui părea să vină de la distanță, ca dintr-un aparat de radio.

– Se pare că ai uitat, copilu'. Unde le ții ascunse?

– Uite, am s-o sting, replică Beverly și se duse spre ușa băii.

Aruncă țigara – chiar de la distanța aia putea vedea urmele de dinți adînci în filtru – în closet. *Fssss.* Se întoarse.

– Tom, era un prieten de demult. Un prieten de *foarte* demult. Trebuie să...

– Să-ți ții gura, asta trebuie! strigă Tom la ea. Doar să-ți ții gura!

Dar frica pe care voia s-o vadă – frica de el – nu apăru pe fața ei.

Se citea o anume frică, însă ieșise din telefon și nu trebuia ca frica lui Beverly să vină din direcția aia. Era aproape ca și cum n-ar fi văzut cureaua, nu l-ar fi văzut *pe el,* iar Tom simți un fior de stinghereală. Oare *era* el acolo? Întrebare idioată, dar *era* oare?

Atît de cumplită și primară era această întrebare, încît un moment se simți în pericol de a ieși complet despuiat din rădăcina sinelui său, plutind pur și simplu ca un fulg pe aripile vîntului. Apoi își veni în fire. Era acolo, sigur că da, și cu asta, destule palavre psihofutologice pentru o singură noapte. Era acolo, era Tom Rogan, *Tom pe-toți-sfinții Rogan* și, dacă pizda asta smintită nu se corija și n-o lua pe calea cea dreaptă în următoarele treizeci de secunde, urma s-arate de parcă ar fi îmbrîncit-o un conductor nasol dintr-un mărfar în viteză.

– Tre' să-ți dau bătăiță, spuse. Îmi pare rău, iubito.

Mai văzuse el amestecul ăla de frică și agresivitate. Acum însă, pentru prima oară, fulgeră spre el.

– Lasă aia jos, răspunse Beverly. Trebuie s-ajung la O'Hare cît pot de repede.

Ești *aici, Tom?* Chiar *ești?*

Izgoni gîndul. Fîșia de piele ce fusese odinioară curea se legăna încet în fața lui ca un pendul. Ochii femeii tresăriră o fracțiune de secundă, apoi își recăpătară fermitatea.

– Uite ce e, Tom. S-a întîmplat un necaz în orașul meu natal. Necaz foarte mare. Am avut pe vremuri un prieten. Cred că s-ar putea zice că era iubitul meu, doar că nu eram destul de mari pentru așa ceva. Nu era decît un puști de unsprezece ani ce se bîlbîia rău pe vremea aia. Acum e romancier. Chiar i-ai citit una dintre cărți, cred... *Torentul negru!*

Îi cercetă chipul, dar nu găsi nici un semn de aducere aminte. Doar cureaua pendulînd înainte și înapoi, înainte și înapoi. Stătea cu capul plecat și picioarele lui butucănoase ușor depărtate. Atunci Beverly își trecu neliniștită mîna prin păr – distrasă – ca și cum ar fi avut multe lucruri importante la care să se gîndească, fără să fi văzut măcar centura, și acea întrebare sîcîitoare, groaznică ieși din nou la suprafață: *Ești aici? Ești sigur?*

– Cartea aia a zăcut pe-aici săptămîni de-a rîndul și nici măcar nu am făcut legătura. Poate c-ar fi trebuit s-o fac, da' sîntem cu toții mai bătrîni și nu m-am mai gîndit la Derry de multă, multă vreme. Oricum, Bill avea un frate, George, iar George a fost ucis înainte ca eu să-l fi cunoscut cu adevărat pe Bill. A murit asasinat. Și pe urmă, în vara următoare...

Dar Tom ascultase destule nebunii, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Înainta spre ea repede, arcuindu-și brațul peste umăr ca un om pe cale să arunce o suliță. Cureaua șuieră prin aer. Beverly o văzu sosind și încercă să se ferească, dar lovi cu umărul drept ușa băii și se auzi un plesnet cărnos cînd centura îi lovi antebrațul, lăsînd o dîră roșie.

– Îți dau bătăiță, repetă Tom.

Glasul îi era normal, poate chiar puțin înduioșat, dar dinții i se arătau într-un zîmbet alb și înghețat. Voia să vadă expresia aceea în ochii ei, privirea aceea plină de frică, teroare și rușine, privirea aceea care spunea *Da, ai dreptate, o merit,* privirea aia care zicea *Da, ești aici, sigur că da, îți simt prezența.* După aceea dragostea se putea întoarce,

și asta era drept și bine, căci o *iubea.* Putea chiar să aibă o discuție, dacă așa voia ea, despre cine o sunase și despre toată povestea asta. Dar acestea urmau să se întîmple mai tîrziu. Deocamdată, lecția era în plină desfășurare. Vechiul un-doi. Mai întîi bătăiță, pe urmă futaiul.

– Regret, iubito.

– Tom, nu face as...

Lovi lateral și văzu cum cureaua îi linge șoldul. Se auzi o plesnitură savuroasă cînd își încheie traiectoria pe fesă. Și...

Și, Iisuse, o apuca! Apuca de curea!

O clipă, Tom Rogan fu atît de uluit de acest neașteptat act de insubordonare, încît aproape scăpă instrumentul de pedeapsă. L-*ar fi* scăpat chiar, dacă nu era lațul, care stătea la loc sigur în pumnul lui.

O smuci înapoi.

– Să nu mai încerci *niciodată* să-mi smulgi ceva din mînă, spuse cu glas răgușit. M-auzi? Mai fă tu o dată chestia asta, și-o lună o să te pișii suc de zmeură.

– Încetează, Tom, spuse Beverly, și însuși *tonul* ei îl înfurie – suna ca o educatoare vorbindu-i de sus unui țînc năzbîtios de șase ani.

– *Trebuie* să plec. Nu-i glumă. Au murit oameni, și am făgăduit, demult...

Tom nu auzi mare lucru din toate astea. Mugi și se năpusti spre ea cu capul în piept, cureaua vîjîind orbește. O lovi, împingînd-o din ușă de-a latul dormitorului, își dădu brațul pe spate, o lovi, dădu brațul pe spate, o lovi, dădu brațul pe spate, lovi. Mai tîrziu, în cursul dimineții, nu avea să-și mai poată ridica brațul mai sus de nivelul ochilor fără să fi înghițit trei tablete de codeină, dar deocamdată nu era conștient de nimic în afara faptului că îl *sfida.* Nu numai că fumase, *încercase să-i smulgă cureaua,* și, oh, oameni buni, oh, stimați telespectatori și dragi radioascultători, ea singură o ceruse, iar el era gata să depună mărturie în fața lui Dumnezeu Atotputernicul că avea s-o încaseze.

O mînă de-a lungul peretelui, cu o ploaie de lovituri. Mîinile i se ridicaseră să își apere fața, dar tot restul trupului era descoperit. Centura scotea pocnete groase de gîrbaci în odaia tăcută. Beverly însă nu țipa, așa cum făcea uneori, și nu se milogea de el să înceteze, așa cum făcea de obicei. Și culmea: nu plîngea, așa cum făcea *întotdeauna.* Singurele sunete erau cureaua și respirațiile lor, a lui grea și aspră, a ei iute și ușoară.

Femeia se repezi spre pat și spre măsuța de toaletă de alături. Avea umerii înroșiți de loviturile curelei. Părul i se învăpăia ca focul. Tom tropăi după ea, mai încet, dar mare, foarte mare – făcuse sport pînă îi plesnise un tendon al lui Ahile, cu doi ani în urmă, și de atunci greutatea îi cam scăpase un pic din mînă (sau poate „un pic mai mult" ar fi fost o exprimare mai potrivită), însă mușchii încă mai erau la locul lor, odgoane tari în teaca grăsimii. Îl alarma, totuși, faptul că își pierdea suflul foarte repede.

Beverly ajunse la măsuță, iar el crezu că se va chirci acolo sau poate va încerca să se pitească dedesubt. Cînd colo, bîjbîi... Se întoarse... Și deodată aerul se umplu de proiectile. Arunca în el cu cosmeticele. O sticlă de Chantilly îl pocni în capul pieptului, îi căzu la picioare și se sparse. Fu învăluit în mireasma îmbătătoare a florilor.

– *Potolește-te!* scoase el un răget. *Potolește-te, cățea blestemată!*

În loc să se potolească, mîinile ei zburau peste talmeș-balmeșul de deasupra oglinzii, înșfăcînd ce găseau, azvîrlind. Își atinse pieptul, unde îl nimerise sticluța de parfum Chantilly, incapabil să creadă că dăduse în el cu un obiect, în timp ce altele zburau în jurul lui. Dopul din sticlă îl tăiase. Nu cine știe ce tăietură, abia o mică zgîrietură triunghiulară, dar nu cumva era de față o anume cucoană cu păr roșu care avea să vadă răsăritul soarelui dintr-un pat de spital? A, da, era. O anume cucoană care...

Un borcănel de cremă îl izbi, cu putere neașteptată, deasupra sprîncenei drepte. Auzi un bufnet surd, care părea să-i răsune *în* cap. Lumina albă explodă peste cîmpul vizual al acelui ochi, iar el căzu înapoi cu un pas, rămînînd cu gura căscată. Acum un tub de Nivea îl nimeri în burtă cu un mic plesnet, iar ea – chiar așa? era cu *putință!* – da! *Țipa* la el!

– *Mă duc la aeroport, ticălosule! M-auzi ce-ți spun? Am treabă și mă duc! Fă bine și dă-te din calea mea, fiindcă MĂ DUC!*

Din ochiul drept îi curgea sînge fierbinte. Și-l șterse cu dosul degetelor.

Rămase pe loc o clipă, holbîndu-se la ea, de parcă n-ar mai fi văzut-o în viața lui. Într-un fel, nici nu o văzuse. Sînii lui Beverly tresăltau. Fața, toată roșeață și paloare lividă, îi ardea. Buzele-i erau trase înapoi, dezvelind dinții într-un rînjet de fiară, însă golise măsuța. Muniția se terminase. Încă-i mai putea deslușI frica în ochi... Dar tot nu era frica de el.

– Pune hainele alea-napoi, spuse Tom, chinuindu-se să nu gîfîie în timp ce vorbea.

N-ar fi sunat bine; ar fi sunat a slăbiciune.

– Pe urmă pui valiza la loc și te bagi în pat. Și dacă faci toate astea, poate că n-o să te bat prea rău. Poate c-ai să poți ieși din casă peste două zile în loc de două săptămîni.

– Tom, ascultă-mă.

Vorbea rar. Privirea îi era foarte limpede:

– Dacă te mai apropii de mine, te omor. Înțelegi asta, troacă de mațe ce ești? Te omor.

Și deodată – poate datorită scîrbei absolute de pe fața ei, a silei, poate pentru că-l făcuse troacă de mațe sau poate numai din cauza felului rebel în care i se înălțau și coborau sînii – îl sufocă teama. Nu era un mugur sau un boboc, ci o întreagă blestemată de *grădină*, teama, oribila teamă de faptul că el nu era *acolo*.

Tom Rogan se repezi la nevastă-sa, de astă dată fără să mai răcnească. Tăcut, ca o torpilă spintecînd apa. Acum intenția sa probabil că nu mai era s-o bată și s-o subjuge, ci să-i facă lucrul pe care cu atîta pripeală spusese ea că i l-ar face lui.

Crezuse că o să fugă. Probabil spre baie. Poate către scări. Nu fugi, rămase. Șoldul ei se izbi de perete cînd își aruncă toată greutatea în măsuța de toaletă, împingînd-o în sus și spre el, rupîndu-și două unghii pînă în carne cînd sudoarea palmelor făcu să-i alunece mîinile.

O clipă, masa se ținu în echilibru, apoi începu să se încline înainte. Valsa pe un picior, oglinda reflectînd lumina și aruncînd o unduire ca de acvariu peste tavan, după care se repezi în față. Marginea dinainte izbi partea de sus a coapselor lui Tom, trîntindu-l pe spate. Se auzi un clinchet melodios cînd sticlele dinăuntru se rostogoliră, spărgîndu-se. Tom văzu oglinda căzînd pe podea la stînga lui și scăpă cureaua, pe cînd încerca să își apere ochii cu brațul. Cioburile argintii împroșcară pardoseala. Simți cîteva înțepîndu-l, dîndu-i sîngele.

Acum Beverly plîngea, cu aerul scăpîndu-i din piept în suspine înalte, stridente. Mereu și mereu se văzuse pe sine părăsindu-l, lăsînd în urmă tirania lui Tom la fel cum o lăsase și pe a tatălui ei, furișîndu-se în noapte, cu valizele îngrămădite în portbagajul mașinii. Nu era o femeie proastă, cu siguranță nici chiar acum destul de proastă, stînd pe buza acelui dezastru incredibil, ca să creadă că nu-l iubise pe Tom și că într-un fel sau altul nu-l mai iubea încă. Dar acest

sentiment nu reușise să-i înăbușe teama... Și ura... Și disprețul față de sine însăși pentru a-l fi ales din motive cețoase, îngropate în vremuri ce trebuia să fi trecut de mult. Nu i se frîngea inima; părea mai degrabă să-i clocotească în piept, topindu-se. Se temea că dogoarea inimii s-ar putea curînd să-i nimicească în flăcări mințile.

Dar mai presus de toate astea, ciocănind monoton în străfundurile creierului, auzea glasul sec, ferm al lui Mike Hanlon. *S-a întors, Beverly... S-a întors... Și ai promis...*

Toaleta se mișca în sus și în jos. O dată. De două ori. A treia oară. Părea că respiră.

Mișcîndu-se cu agilitate atentă, ținînd colțurile gurii trase în jos, cuprinsă de convulsii, ocoli măsuța, pășind pe vîrfuri printre cioburile oglinzii, și apucă bucata de piele exact în timp ce Tom împinse toaleta într-o parte. După aceea se retrase, strecurîndu-și mîna în laț. Își scutură părul din ochi și se uită să vadă ce va face.

Tom se ridică. Cioburile îl tăiaseră pe obraz. O zgîrietură oblică trasa o linie fină ca firul de păr peste frunte. Miji ochii spre ea în timp ce se ridica încet în picioare, iar Beverly văzu stropi de sînge pe chiloții albi.

– Dă-ncoace cureaua aia!

În loc să i-o dea, o mai petrecu de două ori peste mînă și îl privi sfidătoare.

– Potolește-te, Bev! În clipa asta.

– Dacă te-apropii de mine, te bat de te caci pe tine.

Cuvintele îi ieșeau pe gură, dar lui Beverly nu-i venea să creadă că le rostește. Și, în fond, cine mai era și acest pitecantrop în chiloți pătați de sînge? Soțul ei? Tatăl ei? Amantul din facultate care într-o noapte îi rupsese nasul, aparent dintr-un capriciu? *Oh, Doamne ajută-mă,* își spuse ea. *Doamne ajută-mă acum.* Și totuși, gura îi turuia mai departe:

– Și pot s-o fac. Ești gras și greoi, Tom. Plec și cred că poate n-o să mă mai întorc. Cred că s-a terminat.

– Cine-i Denbrough ăsta?

– Las-o baltă. Am fost...

Își dădu seama prea tîrziu că întrebarea fusese o diversiune. Se năpustise asupra ei înainte ca ultimul cuvînt să i se fi desprins de pe buze. Beverly repezi centura prin aer într-un arc, iar sunetul pe care

îl scoase cînd îl plesni peste gură a fost asemănător cu cel făcut de un dop cînd sare dintr-o sticlă de șampanie.

Tom chelălăi și își acoperi gura cu mîinile; avea ochii uriași, îndureraţi și șocați. Sîngele începu să i se prelingă printre degete și peste palme.

– Mi-ai spart buza, curvo! zbieră înăbușit. Ah, Doamne, mi-ai spart *buza!*

Sări din nou la ea, cu mîinile întinse și gura ca o pată roșie umedă. Buzele păreau să-i fi plesnit în două locuri. Îi zburase coroana unui dinte din față. Sub ochii ei, o scuipă într-o parte. O parte din Beverly dădea înapoi la vederea acestei scene. Dar cealaltă Beverly simțea că exultă aidoma unui deținut eliberat de un cutremur monstruos. Acelei Beverly îi plăcea la nebunie tot ce se întîmplase. *Preferam să-l înghiți!* își spuse aceea. *Să-ți fi stat în gît!*

Această din urmă Beverly izbi o ultimă dată – cu acea curea folosită de el pe fesele, picioarele, sînii ei. Curea folosită pe trupul său de nenumărate ori în ultimii patru ani. Cîte lovituri primeai depindea de cît de rău o scrîntiseși. Vine Tom acasă și cina e rece? Două curele. Lucrează Bev la studio pînă tîrziu și uită să sune acasă? Trei curele. Oh, hei, ia uite la asta – Beverly a primit încă o amendă pentru parcat neregulamentar. O curea... Peste sîni. Se pricepea. Rareori lăsa urme. Nici măcar nu durea prea mult. Cu excepția umilinței. *Asta* durea. Iar ceea ce durea cel mai rău era știința faptului că o parte din ea savura durerea. Savura umilința.

Urma scapă turma, își spuse ea și lovi.

Repezi cureaua jos, o abătu lateral și îl pocni în boașe cu un zgomot înfundat, greu, zgomotul scos de bătătorul de covoare. N-a fost nevoie de nimic mai mult. Toată puterea lui Tom Rogan se risipi de îndată.

Slobozi un scheunat subțire, vlăguit și căzu în genunchi ca pentru rugăciune. Își duse mîinile între picioare. Capul îi căzuse pe spate. Venele i se reliefau – odgoane pe gîtul gros. Gura îi era o tragică grimasă a durerii. Genunchiul stîng îi ateriza într-un ciob gros și ascuțit al sticlei de parfum sparte, și se răsturnă tăcut pe o parte, ca o balenă. O mînă i se desprinse de pietrele-i prețioase ca să apuce genunchiul zdrelit.

Sîngele, își spuse Beverly. *Doamne sfinte, sîngerează peste tot.*

Va trăi, replică rece noua Beverly – cea care părea să fi ieșit la iveală o dată cu telefonul lui Mike Hanlon. *Tipii ca el supraviețuiesc*

întotdeauna. Fă bine și cară-te de aici pînă nu-i vine ideea că mai are chef de încă un dans. Sau pînă nu se duce-n pivniță să-și ia pușca.

Făcu un pas înapoi și simți durerea străpungîndu-i piciorul cînd călcă pe un ciob al oglinzii sparte. Se aplecă să apuce mînerul valizei. Nu-și luă nici un moment ochii de la el. Ieși pe ușă cu spatele. Ținea valiza cu ambele mîini în fața ei, și aceasta i se lovea de fluierele picioarelor în ritmul pașilor. Călcîiul tăiat lăsa amprente sîngerii. Cînd ajunse la scară, se răsuci și coborî repede, nelăsîndu-și răgaz să gîndească. Oricum nu credea să-i mai fi rămas înăuntru vreun gînd coerent, cel puțin nu pentru o bună bucată de vreme.

Simți o atingere ușoară pe gambă și zbieră.

Privi în jos și observă că era capătul curelei, încă o mai avea petrecută în jurul mîinii. În lumina difuză semăna mai mult ca oricînd cu un șarpe mort. O aruncă peste balustradă, cu fața schimonosită de dezgust, și o urmări cum aterizează pe covorul holului de jos.

La baza scării, apucă tivul cămășii de noapte din dantelă albă și și-o trase peste cap. Era murdară de sînge, nu suporta să o mai simtă pe ea nici o clipă, orice s-ar întîmpla. O azvîrli cît colo, iar cămașa pluti spre ficusul de lîngă ușa livingului, umflîndu-se ca o parașută dantelată. Se aplecă, goală, peste valiză. Sfîrcurile îi erau reci, tari ca niște gloanțe.

– BEVERLY, MIȘCĂ-ȚI CURU-AICEA SUS!

Icni, tresări și se aplecă la loc peste geamantan. Dacă avea atîta forță ca să răcnească în halul ăsta, ei îi rămăsese mult mai puțin timp decît crezuse. Deschise valiza și scoase chiloți, o bluză, o pereche de blugi vechi. Și le trase pe ea stînd în picioare lîngă ușă, fără a-și lua o clipă ochii de la scări. Dar Tom nu apăru în vîrful acestora. Îi mai lătră de două ori numele, și de fiecare dată Beverly zvîcni la auzul sunetului, cu ochii hăituiți și buzele trase înapoi, dezvelindu-și dinții într-un rînjet de care nu își dădea seama.

Își încheie nasturii cît putu de repede. Cei doi de sus lipseau (era o ironie a sorții cît de puțin apuca să coasă pentru nevoile ei proprii) și bănuia că arată ca o curvișteină cu jumătate de normă căutînd un ultim client pentru una scurtă, înainte să pună punct nopții – dar nu avea de ales.

– TE OMOR, CURVO! FUTU-TE-N CUR DE CURVĂ!

Beverly trînti capacul geamantanului și îl prinse în catarame. Mîneca unei bluze ieșea afară ca o limbă. Privi în jur o dată, iute, bănuind că nu va mai vedea în viața ei casa aceea.

Gîndul acesta nu îi aduse decît ușurare. Deschise ușa și ieși.

Se îndepărtase cale de trei cvartale, umblînd fără nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta, cînd își dădu seama că era în picioarele goale. Cel la care se tăiase – stîngul – pulsa mocnit. Trebuia să se încalțe cu ceva, și era aproape ora două noaptea. Portofelul și carnetul de cecuri îi rămăseseră acasă. Scotoci prin buzunarele blugilor și nu găsi decît niște scame. Nu avea nici măcar zece cenți. Privi în jur la cartierul luxos în care se afla – vile frumoase, peluze și plante tunse, ferestre întunecate.

Și deodată izbucni în rîs.

Beverly Rogan se așeză pe un zid scund de piatră, cu valiza între picioarele murdare, și rîse. Stelele erau pe cer, și cît de viu străluceau! Își lăsă capul pe spate și rîse spre stele, înviorarea aceea năvalnică spălînd-o pe dinăuntru ca un tsunami ce o înălța și o curăța; o forță atît de puternică, încît orice gînd conștient se pierdea; singur sîngele ei cugeta, și vocea lui unică, puternică, îi vorbi într-un fel de limbaj nearticulat al dorinței, deși ce anume dorea nici nu știa, nici nu-i păsa. Era destul să simtă acea căldură umplînd-o cu insistența ei. *Dorință,* își spuse, iar înlăuntrul ei mareea înviorătoare păru să capete viteză, zorind-o ca spre o zdrobire inevitabilă.

Rîdea spre stele, înspăimîntată, dar liberă; teroarea pe care o simțea era tăioasă ca o durere și dulce ca un măr pîrguit de octombrie și, cînd se aprinse lumina într-un dormitor de la etajul casei căreia îi aparținea micul zid de piatră, apucă mînerul geamantanului și fugi în noapte, continuînd să rîdă.

6

Bill Denbrough își ia liber

– *Pleci?* repetă Audra.

Îl privea uimită, puțin speriată, după care își trase sub ea picioarele desculțe. Dușumeaua era rece. Toată casa era rece. Sudul Angliei cunoscuse o primăvară excepțional de umedă, și nu numai o dată, cu

prilejul obișnuitelor lui plimbări de seară și dimineață, Bill Denbrough se pomenise gîndindu-se la Maine... Gîndindu-se, surprins, la Derry.

Căsuța avea încălzire centrală – așa spusese reclama, și cu siguranță că se găsea un cuptor jos în pivnița mică și ordonată, înghesuit în ceea ce fusese odinioară buncărul de cărbuni – dar el și Audra descoperiseră încă de la începutul sezonului că ideea de încălzire centrală a britanicilor nu coincidea deloc cu cea americană. Părea că englezii considerau că ai încălzire centrală atîta vreme cît nu trebuia să străpungi o pojghiță de gheață în toaletă cînd te ușurai dimineața. Acum era dimineață – opt și un sfert. Bill pusese receptorul în furcă de cinci minute.

– Bill, nu poți să *pleci,* așa. *Știi* asta.

– Trebuie.

În capătul opus al încăperii se găsea un bufet. Se îndreptă spre el, luă o sticlă de Glenfiddich de pe raftul de sus și își turnă o porție. Cîțiva stropi se prelinseră peste buza paharului.

– Futu-i, murmură el.

– Cine era la telefon? De ce ți-e teamă, Bill?

– Nu mi-e teamă.

– Zău? Așa-ți tremură mîinile întotdeauna? Întotdeauna îți bei primul pahar înainte de micul dejun?

Bill se înapoie la scaunul său, cu poalele halatului fîlfîindu-i în jurul gleznelor, și se așeză. Încercă să zîmbească, dar era o strădanie jalnică, așa că renunță.

La TV, crainicul BBC frămînta aluatul știrilor proaste din acea dimineață, înainte de a trece la scorul meciurilor de fotbal din seara anterioară. Cînd sosiseră în sătucul Fleet, cu o lună înaintea deschiderii programate a sezonului de vînătoare, se minunaseră amîndoi de calitatea tehnică a televiziunii britanice – pe ecranul unui aparat color, marca Pye, imaginea era extraordinar de bună. *Mai multe linii sau cam așa ceva,* spusese Bill. *Nu știu ce e, da-i grozav,* replicase Audra. Asta se întîmplase înainte de a descoperi că partea cea mai mare a programului consta în filme americane ca *Dallas* și interminabile emisiuni sportive britanice, de tot soiul, de la cele obscure și plicticoase (campionate de aruncat săgeți, în care toți participanții arătau ca niște luptători de *sumo* hipertensivi) pînă la cele doar plicticoase (fotbalul englezesc era groaznic; crichetul era și mai groaznic).

– M-am gîndit mult la *acasă* în ultima vreme, spuse Bill și sorbi din băutură.

– Acasă? întrebă soția lui, arătînd atît de sincer nedumerită încît Bill rîse.

– Sărăcuța Audra! Măritată de aproape unsprezece ani cu băiatu' și nu știi mai nimic despre el. Ce zici de asta?

Rîse iar și dădu pe gît restul paharului. Rîsul lui avea o tonalitate care o impresiona pe Audra la fel de mult ca și paharul de scotch din mîna lui la ora aceea a dimineții. Suna de parcă ar fi vrut realmente să fie un urlet de durere.

– Billy, știu că te iubesc. De unsprezece ani, e mai mult decît destul.

– Știu, îi zîmbi el – un zîmbet tandru, obosit și înfricoșat.

– Te rog. Te rog să-mi spui despre ce e vorba.

Îl privi cu frumoșii ei ochi cenușii, așezată acolo într-un fotoliu peticit, de casă cu chirie, cu picioarele strînse sub poala cămășii de noapte, o femeie pe care o iubise, o luase de soție și încă o mai iubea. Încercă să-i citească în ochi, să vadă ce știa. Încercă să privească totul ca pe o povestire. Putea, dar știa că nu s-ar vinde bine.

Iată un băiat sărac din statul Maine care se duce la universitate cu o bursă. Toată viața a dorit să ajungă scriitor, dar cînd se înscrie la cursurile de creație literară se pomenește rătăcit fără busolă pe un tărîm straniu și înspăimîntător. Uite unul care vrea să fie un al doilea Updike. Uite altul care se vrea o versiune din New England a lui Faulkner – numai că dorește să scrie romane în vers alb despre viața amară a celor sărmani. O fată o admiră pe Joyce Carol Oates, dar e de părere că, întrucît Oates a fost formată într-o societate caracterizată prin discriminarea dintre sexe, ea e „radioactivă în sens literar" Oates e incapabilă să fie pură, susține fata asta. Ea va fi mai pură. Un student mic și gras nu poate sau nu vrea să vorbească decît în șoaptă. Ăsta a scris o piesă cu nouă personaje. Fiecare dintre ele nu rostește decît cîte un singur cuvînt. Pas cu pas, spectatorii își dau seama că, dacă pui alături cuvintele izolate, iese fraza „Războiul nu este decît unealta negustorilor șovini ai morții" Piesa acestui băiat primește un zece de la omul care ține seminarul de Creație literară. Profesorul a publicat patru volume de poezie și teza de doctorat, toate la Editura Universității. Fumează pipă și poartă un medalion al păcii. Piesa grăsanului șoptitor e jucată de o trupă de gherilă teatrală în

timpul grevei pacifiste care duce la închiderea campusului în mai 1970. Profesorul joacă unul dintre cele nouă roluri.

Între timp, Bill Denbrough a scris o povestire polițistă, trei povestiri science-fiction și mai multe proze horror tributare din cale-afară lui Edgar Allan Poe, H.P Lovecraft și Richard Matheson (mai tîrziu avea să spună că aceste povestiri semănau cu un dric de la jumătatea secolului trecut, echipat cu macara și vopsit în roșu).

Una dintre povestirile SF îi aduce nota opt.

Aceasta e mai bună, scrie instructorul pe pagina de titlu. *În contraatacul extratereștrilor depistăm cercul vicios conform căruia violența generează violență; mi-a plăcut în mod deosebit nava spațială cu „vîrf ascuțit" ca simbol al invaziei socio-sexuale. Cîtă vreme aceasta rămîne pe tot parcursul povestirii o aluzie oarecum confuză, este interesant.*

Toate celelalte lucrări ale lui nu obțin mai mult de nota șapte.

Pînă la urmă, într-o zi, se ridică în picioare după discutarea vinietei unei tinere măslinii. Vinieta reprezenta o vacă. Și vaca aceasta inspecta un bloc motor aruncat pe un cîmp părăsit (după un război atomic sau nu). Discuția respectivă a durat cam șaptezeci de minute. Fata cu ten măsliniu fumează țigară de la țigară, își rîcîie cînd și cînd coșurile de pe frunte și insistă asupra faptului că vinieta respectivă reprezintă o declarație socio-politică în maniera primelor scrieri ale lui Orwell. Cei mai mulți din clasă – și instructorul – sînt de acord, dar totuși discuția se tîrîie mai departe.

Cînd Bill se ridică, toată clasa se întoarce spre el. E înalt și are o anume ținută.

Vorbind cu grijă, fără a se bîlbîi (nu s-a mai bîlbîit de mai bine de cinci ani), spune:

– Nu înțeleg nimic din toate astea. *Nimic* nu înțeleg. De ce trebuie o povestire să fie socio-cutare? Politică... istorie... cultură... Astea nu sînt ingrediente firești ale unei povestiri, dacă e bine scrisă? Vreau să zic...

Privește în jur, vede ochi ostili și își dă seama ca prin ceață că ceilalți văd în intervenția lui un soi de atac. Poate chiar o fi. Cred, pricepe el, că poate au în mijlocul lor un negustor al morții.

– Vreau să zic... Voi nu puteți lăsa o poveste să rămînă *doar poveste?*

Nu răspunde nimeni. Liniștea se prelungește. Stă acolo uitîndu-se de la o pereche de ochi reci la alta. Fata măslinie pufăie un nor de fum și își strivește țigara într-o scrumieră pe care a adus-o în raniță.

În cele din urmă, instructorul spune încet, ca unui copil căruia i-au venit dracii în mod inexplicabil:

– Crezi că William Faulkner spunea doar *povești*? Crezi că pe Shakespeare nu-l interesa decît să scoată o *para*? Haide, Bill. Spune-ne ce părere ai.

– Am părerea că sînteți destul de aproape de adevăr, răspunde Bill după un lung răstimp în care a analizat onest întrebarea, și citește în ochii lor un soi de blestem.

– Eu sînt de părere, spune instructorul, jucîndu-se cu pixul și zîmbindu-i lui Bill printre ochii întredeschiși, că mai ai *foarte mult* de învățat.

Aplauzele pornesc de undeva din fundul clasei.

Bill pleacă... Dar revine săptămîna următoare, hotărît să nu se lase. Între timp a scris o povestire intitulată *Bezna,* despre un băiețel care descoperă un monstru în pivnița casei. Băiețelul îl înfruntă, se luptă cu el și pînă la urmă îl ucide. Simte un fel de exaltare sacră în timp ce scrie povestirea; ba chiar are senzația că nu *spune* povestea, ci mai curînd îi îngăduie acesteia *să se scurgă prin el.* La un moment dat, lasă jos creionul și își scoate mîna încinsă și îndurerată în gerul de decembrie, unde aproape fumegă datorită schimbării de temperatură. Se învîrte, cu cizmele verzi și scurte scîrțîind în zăpadă ca niște balamale de fereastră care trebuie să fie unse, iar capul pare că i se *umflă* de apăsarea povestirii; îl cam sperie felul acesta de a se grăbi să iasă la lumină. Simte că, dacă nu poate scăpa grăbindu-și mîna, gîndurile o să-i împingă afară ochii din cap, sub imperiul nevoii de a ieși la iveală și a se concretiza. „Îi dau una de-o să sară căcatu' din ea", îi mărturisește el nopții vîntoase de iarnă și rîde puțin – un rîs tremurător. E conștient că a descoperit, în fine, cum să facă acest lucru – după zece ani de încercări, a găsit deodată butonul de pornire al enormului buldozer mort care-i ocupa atîta spațiu în cap. A pornit. Huruie, huruie. N-are nimic drăgălaș mașinăria asta mare. N-a fost concepută ca să ducă fete drăguțe la serbările de bacalaureat. Nu e un simbol al condiției sociale. E o treabă serioasă. Poate doborî fel de fel de lucruri. Dacă nu se păzește, o să-l doboare și pe el.

Dă buzna înăuntru și termină *Bezna,* cu creierul încins pînă la incandescent. Scrie pînă la patru dimineața și cade în cele din urmă adormit peste manuscris. Dacă cineva ar spune că de fapt a scris despre fratele său, George, ar rămîne surprins. Nu s-a mai gîndit la George de ani de zile – sau cel puțin așa crede el cu toată sinceritatea.

Povestirea se înapoiază de la instructor cu nota patru spintecînd pagina de titlu. Dedesubt sînt mîzgălite două cuvinte, cu majuscule. „MACULATURĂ", zbiară unul. RAHAT, urlă celălalt.

Bill duce teancul de cincisprezece pagini manuscrise la soba cu lemne și deschide ușița. E la un pas de a le azvîrli înăuntru, cînd îl izbește absurdul gestului. Se așază în balansoar, privește la afișul cu Grateful Dead și izbucnește în rîs. Maculatură? Perfect! Maculatură să fie! Pădurile-s pline!

– Să cadă naibii toți copacii! exclamă Bill și rîde pînă îi țîșnesc lacrimi din ochi și i se rostogolesc pe față.

Bate din nou la mașină foaia de titlu, cea cu sentința instructorului pe ea, și trimite lucrarea la o revistă pentru bărbați numită *Cravata albă* (deși, din cîte poate observa Bill, i-ar sta mult mai bine intitulată *Fete goale care arată a toxicomane*). Totuși, această revistă flendurită spune că achiziționează povestiri horror, iar cele două numere pe care le-a cumpărat de la magazinul local pentru adulți conțineau într-adevăr patru povestiri horror prinse ca într-un sandviș între fetele goale, și reclamele de filme porcoase, și pilule pentru potență. Una dintre ele, scrisă de un anume Dennis Etchison, era chiar bună.

Trimite *Bezna* fără prea mari speranțe – a oferit destule proze la reviste fără a cîștiga nimic altceva decît plicurile cu refuzul – și e năuc de bucurie cînd redactorul literar al *Cravatei albe* o cumpără pe două sute de dolari, plata la apariție. Redactorul adjunct adaugă o scurtă notă care apreciază povestirea drept „cea mai păcătoasă proză horror de la *Borcanul* lui Ray Bradbury" Mai spune: „Ce păcat că o vor citi doar vreo șaptezeci de oameni din întreaga țară", dar lui Bill Denbrough nu-i pasă. Două sute de dolari!

Se duce la consilierul său cu o cerere de retragere de la cursul de Creație literară. Consilierul își pune pe ea apostila. Bill Denbrough anexează cererii nota de felicitare a redactorului literar adjunct și le prinde pe amîndouă pe avizierul de la ușa instructorului de creație literară. În colțul avizierului vede o caricatură antirăzboinică. Și

deodată, ca acționînd sub imperiul propriei lor voințe, degetele lui scot stiloul din buzunarul de la piept și scriu peste desen următoarele: *Dacă literatura și politica ajung vreodată să poată face într-adevăr schimb de locuri, am să mă sinucid, pentru că nu știu ce altceva aș putea face. Vedeți, politica se schimbă mereu. Prozele, niciodată.* Stă, iar apoi, simțindu-se cam meschin (dar incapabil să se abțină), adaugă: *Sînt de părere că mai aveți foarte mult de învățat.*

Cererea de retragere îi este returnată prin poșta campusului după trei zile. Instructorul a avizat-o. În spațiul marcat „CALIFICATIVUL ÎN MOMENTUL RETRAGERII", instructorul nu i-a acordat un șapte, la care i-ar fi dat dreptul media la momentul respectiv; în schimb, un nou patru este mîzgălit cu furie peste linia calificativului. Dedesubt, instructorul a scris: „Crezi că banii dovedesc ceva, Denbrough?"

– Păi, în fond, da, i se adresează Bill Denbrough apartamentului său gol, și încă o dată începe să rîdă nebunește.

În ultimul an de facultate îndrăznește să scrie un roman, pentru că nu are idee în ce se avîntă. Scapă din această experiență zgîriat și speriat... Dar viu și cu un manuscris de aproape cinci sute de pagini. Îl trimite la *The Viking Press,* știind că va fi primul dintre multele popasuri ale cărții lui, în care e vorba de fantome... Dar îi place sigla acelei edituri – corabia regilor mării –, ceea ce face din ea un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. După cum are să reiasă, primul popas e și ultimul. Editura Viking cumpără cartea... Iar pentru Bill Denbrough începe basmul. Omul care cîndva era cunoscut ca Bill Bîlbîitul a devenit un autor de mare succes la vîrsta de douăzeci și trei de ani. Trei ani mai tîrziu și la trei mii de mile distanță de New England, atinge o celebritate stranie căsătorindu-se cu o vedetă de cinema mai vîrstnică decît el cu cinci ani.

Gazetarii de scandal le acordă șapte luni. Nu pariază, spun ei, decît că sfîrșitul va sosi prin divorț sau anulare. Prietenii (și dușmanii) aflați de ambele laturi ale uniunii sînt cam de aceeași părere. Lăsînd la o parte diferența de vîrstă, deosebirile sînt uluitoare. El e înalt, chelește deja, are tendința să se îngrașe. Vorbește încet de față cu alții, iar uneori pare aproape taciturn. Audra, pe de altă parte, are părul roșcat, trup ca de zeiță și e superbă – seamănă mai puțin a femeie pămînteană decît a făptură dintr-o specie semidivină.

A fost angajat să scrie scenariul după cel de al doilea roman al său, *Torentul negru* (mai mult pentru că dreptul de a face cel puțin

prima ciornă de scenariu era o condiție obligatorie a vînzării), iar ciorna iese destul de bine. E invitat la Universal City pentru versiuni ulterioare și întîlniri de producție.

Agenta lui, Susan Browne, e o femeie scundă. Are exact un metru și cincizeci și doi. Este energică și emfatică.

– N-o face, Billy! îi spune ea. Las-o baltă! Au băgat o grămadă de bani în treaba asta și au să ia pe careva bun să scrie scenariul. Poate chiar pe Goldman.

– Pe cine?

– William Goldman. Singurul scriitor bun care s-a dus vreodată acolo și le-a făcut pe amîndouă.

– Ce tot vorbești, Suze?

– A rămas acolo și-a rămas bine. Șansele de a reuși în amîndouă treburile sînt ca șansele de a învinge cancerul pulmonar – se poate face, da' cine are chef să-ncerce? O să arzi tot, în sex și alcool. Sau în vreunele din drogurile astea noi și sofisticate.

Ochii fascinanți și căprui ai Susanei scînteiază vehement spre el:

– Și dacă pînă la urmă cine știe ce sac-de-osînză primește angajamentul în locul unuia ca Goldman, ce? Cartea-i aici pe raft. Nu pot schimba un cuvînt din ea.

– Susan...

– Ascultă la mine, Billy! Ia banii și fugi. Ești tînăr și puternic. Asta le place la tine. Du-te acolo, și mai întîi au să te despartă de propriul tău respect față de tine, și pe urmă de capacitatea de a mai scrie un rînd drept. Și, ultima chestie, dar nu cea din urmă, o să te supună la teste. Scrii ca un adult, dar nu ești decît un puști cu o frunte foarte înaltă.

– Trebuie să mă duc.

– Da' ce, s-a bășit careva aici înăuntru? i-o întoarce ea. Sînt sigură că pute ceva.

– Dar trebuie. *Trebuie.*

– Iisuse!

– Trebuie să scap din New England!

Se teme să spună ceea ce urmează – e ca și cum ar murmura un blestem –, dar i-o datorează:

– Trebuie să scap din Maine.

– *De ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu știu. Pur și simplu.

– Îmi spui o realitate, Bill, sau doar vorbești ca un scriitor?

– E o realitate.

Conversația asta o poartă în pat unul lîngă altul. Sînii ei sînt mici ca două piersici și dulci ca piersicile. O iubește mult, deși nu așa cum știu amîndoi că ar fi bine să iubești. Susan se ridică în capul oaselor, cu un fald din cearșaf în poală, și își aprinde o țigară. Plînge, dar Bill se îndoiește că își dă seama că el știe asta. Doar luciul acela în ochii ei. Ar fi lipsit de tact să vorbească despre lacrimile ei, așa că nu o face. Nu o iubește în felul acela cu adevărat bun, însă ține nebunește la ea.

– Atunci, du-te, spune femeia cu o voce seacă, de afaceri, în timp ce se întoarce spre el. Sună-mă cînd ești gata și dacă o să mai ai puterea s-o faci. Eu am să vin să adun cioburile. Dacă mai rămîne ceva.

Versiunea cinematografică a *Torentului negru* se intitulează *Puțul demonului negru,* iar Audra Phillips e trecută în fruntea distribuției. Titlul e oribil, dar filmul este chiar bun. Și singura parte din el pe care și-o pierde la Hollywood e inima.

– Bill, spuse din nou Audra, smulgîndu-l din amintiri.

Observă că închisese televizorul. Aruncă o privire spre fereastră și zări ceața turtindu-și nasul de geamuri.

– Am să-ți explic cît de mult pot, spuse. O meriți. Dar mai întîi faci două lucruri pentru mine.

– Bine.

– Mai fă-ți o ceașcă de ceai și spune-mi ce știi despre mine. Sau ce crezi că știi.

Îl privi nedumerită, după care se duse la scrin:

– Știu că ești din Maine, spuse Audra, turnîndu-și ceai din ceainicul rămas de la micul dejun.

Nu era englezoaică, dar o undă de engleză repezită i se strecurase în voce – suvenir din rolul jucat în *Camera de la mansardă,* filmul pe care veniseră să-l turneze aici. Era primul scenariu original al lui Bill. I se propusese, de asemenea, să regizeze filmul. Slavă Domnului că refuzase! Plecarea sa acum ar fi încurcat totul. Știa ce o să spună toți, toată echipa. Billy Denbrough își dă în sfîrșit arama pe față. Încă un împuțit de scriitor, mai nebun ca un șoarece căzut în căcăstoare.

Dumnezeu știa cît de nebun se simțea în acel moment.

– Știu că ai avut un frate pe care l-ai iubit foarte mult și care a murit, urmă Audra. Știu că ai crescut într-un oraș numit Derry, v-ați mutat la Bangor cam la doi ani după moartea fratelui tău, și pe urmă

la Portland, cînd aveai paisprezece ani. Știu că tatăl tău a murit de cancer la plămîni cînd aveai șaptesprezece ani. Și că ai scris un best-seller pe cînd erai încă în facultate, plătindu-ți taxele cu o bursă și cu o slujbă cu jumătate de normă într-o fabrică de textile. Probabil că asta ți s-a părut foarte ciudat... schimbarea survenită în materie de venituri. De perspective.

Se întoarse spre el, și atunci Bill îi văzu expresia întipărită pe față: conștientizarea spațiilor ascunse dintre ei doi.

– Știu că ai scris *Torentul negru* după un an și ai venit la Hollywood. Iar în săptămîna dinaintea începerii filmărilor ai întîlnit o femeie foarte zăpăcită pe nume Audra Phillips, care știa un pic din toate prin cîte trecuseși – starea aceea cumplită –, pentru că și ea fusese simpla Audrey Philpott cu cinci ani în urmă. Iar femeia asta se îneca...

– Audra, nu.

Ochii ei erau fermi, susținîndu-i privirea:

– Oh, de ce nu? Hai să spunem adevărul și să-l facem pe diavol de rușine. Mă înecam. Mă înecam. Descoperisem bombonicile cu doi ani înainte să te-ntîlnesc pe tine, iar după un an descoperisem și cocaina, și mai bună încă... O bombonică dimineața, cocaina după-amiaza, vine seara, valium la culcare. Vitaminele Audrei. Prea multe interviuri importante, prea multe roluri bune. Semănăm atît de mult cu un personaj dintr-un roman de Jacqueline Susann, încît era de-a dreptul zglobiu de vesel. Știi cum mi se par acum timpurile alea, Bill?

– Nu.

Sorbi din ceai, nedesprinzîndu-și o clipă ochii dintr-ai lui, și zîmbi sarcastic:

– Parc-aș fi fugit pe banda rulantă de la aeroport. Te-ai prins?

– Nu tocmai, nu înțeleg ce vrei să...

– La aeroport e un trotuar rulant. Lung cam de o jumătate de kilometru.

– Știu trotuarul ăla, spuse Bill, dar nu-mi dau seama ce vrei să...

– Stai doar acolo și ajungi la locul de preluare a bagajelor. Dar, dacă vrei, poți nu doar să te lași dus. Poți să mergi pe banda asta. Sau să fugi. Și ți se pare că nu faci decît să umbli normal, sau să alergi normal, sau să o iei normal la trap sau la galop – orice – pentru că trupul tău uită că *de fapt* depășești viteza pe care o are deja banda rulantă. De asta au pus aproape de capăt semnele alea pe care scrie „ÎNCETINIȚI, TROTUAR MOBIL". Cînd te-am întîlnit pe tine,

mă simțeam de parcă fugisem drept peste capătul chestiei ăleia, pe o dușumea care stătea nemișcată. Așa eram, cu restul trupului la zece kilometri mai în față decît picioarele. Nu poți să-ți ții echilibrul așa. Mai devreme sau mai tîrziu, cazi drept în nas. Doar că eu n-am căzut. Pentru că m-ai prins tu.

Puse deoparte ceașca de ceai și aprinse o țigară, fără a-l scăpa din ochi. Nu putu observa că-i tremurau mîinile decît în pîlpîirea flăcării brichetei, care săgeta mai întîi prin dreapta țigării, apoi prin stînga, înainte de-a o nimeri.

Trase adînc în piept și suflă un jet de fum:

– Ce știu eu despre tine? Știu că dădeai impresia că țineai totul sub control. Asta o știu. Niciodată nu păreai grăbit să ajungi la vreo recepție sau la o întrunire ori petrecere. Plin de încredere că toate sînt la locul lor... Dacă așa doreai să fie. Vorbeai fără grabă. O parte din asta era accentul tărăgănat din Maine, cred, dar cel mai mult te reprezenta pe tine însuți. Ai fost primul om pe care l-am întîlnit acolo care a avut curajul să nu se grăbească. Trebuia să încetinesc și eu ca să te-ascult. M-am uitat la tine, Bill, și am văzut un om care nu avea să fugă niciodată pe banda pietonală, pentru că știa că-l va duce la țintă. Păreai absolut neatins de nebunie și isterie. Nu închiriai cîte un Rolls ca să te poți fîțîi pe Rodeo Drive sîmbăta după-amiaza. Nu puneai propriile tale plăci de înmatriculare pe mașina lustruită a cine știe cărei companii de închirieri. Nu aveai agent de presă care să planteze articole în *Variety* – sau în *The Hollywood Reporter. Nu apăreai niciodată în emisiunile lui Carson.*

– Nu invită scriitori decît dacă știu să facă și scamatorii, zîmbi el. E ca o lege federală.

Crezu că o va face să surîdă, dar se înșelă.

– Știu că ai fost acolo cînd am avut nevoie de tine. Cînd am ieșit în zbor de pe banda rulantă ca O.J. Simpson în reclama aia Hertz veche. Poate că m-ai salvat de la a înghiți o pastilă după prea mult achiu. Sau poate că mi-aș fi revenit singură, și totul nu e decît o mare dramatizare a mea proprie. Dar... Nu simt că-i adevărat. Nu pe dinăuntru, acolo unde sînt eu, cea reală.

Stinse țigara, după numai două fumuri.

– Știu că te-am avut alături întotdeauna de atunci încoace. Iar eu am fost alături de tine. Ne potrivim la pat. Asta e mare lucru pentru mine. Dar ne potrivim și în afara lui, și asta e și mai mare lucru. Mă

simt ca și cum aș putea să îmbătrînesc alături de tine, și încă să rămîn vitează. Știu că bei prea multă bere și nu faci destulă mișcare; știu că în unele nopți visezi urît...

Era uimit. Uimit rău. Aproape speriat:

– Nu visez niciodată.

Audra zîmbi:

– Așa le spui reporterilor cînd te întreabă de unde-ți vin ideile. Dar nu-i adevărat. Doar dacă nu-i o simplă indigestie din cauza căreia începi să gemi noaptea în somn. Și nu cred că-i asta, Billy.

– Vorbesc? întrebă el prudent.

Nu-și putea aduce aminte nici un vis. Nici un fel de vis, frumos *sau* urît.

Audra dădu din cap:

– Cîteodată. Dar nu înțeleg ce spui. Și de cîteva ori ai plîns.

O privi inexpresiv. Avea un gust neplăcut în gură; i se prelingea pe limbă și în gîtlej ca o aspirină dizolvată. *Deci acum știi ce gust are frica,* își spuse. *Era vremea să afli, ținînd seama de cît ai scris pe tema asta.* Bănuia că e un gust cu care va trebui să se obișnuiască. Dacă trăia îndeajuns de mult.

Brusc, amintirile încercară să dea năvală. Parcă un sac negru înapoia minții s-ar fi umflat, amenințînd să reverse

(vise)

imagini toxice din subconștient, în cîmpul vizual al creierului comandat de mintea sa rațională în stare de veghe – și dacă asta se întîmpla dintr-o dată, îl va face să înnebunească. Încercă să le împingă înapoi și reuși, dar nu înainte de a auzi un glas – ca al cuiva îngropat de viu – un glas ce striga de sub pămînt. Era glasul lui Eddie Kaspbrak.

Mi-ai salvat viața, Bill! Băieții ăia mari mă fac de tot căcatu' Uneori cred că vor să mă omoare...

– Brațele tale, spuse Audra.

Bill și le privi. Pielea i se făcuse de găină. Dar nu vîrfuri mici de ac, ci cocoloașe mari și albe ca ouăle insectelor. Priviră amîndoi, fără o vorbă, de parcă ar fi admirat un exponat de mare valoare. Încet, pielea își recăpătă aspectul neted.

În tăcerea care urmă, Audra spuse:

– Și mai știu un singur lucru. Azi-dimineață ți-a dat telefon cineva din State și a spus că trebuie să mă părăsești.

Bill se ridică, privi scurt la sticlele de băutură, apoi se duse în bucătărie și reveni cu un pahar cu suc de portocale:

– Știi că am avut un frate și știi că a murit, dar nu știi că a fost ucis. Audra trase iute aer în piept.

– Ucis! Oh, Bill, de ce nu mi-ai...

– Spus?

Rîse. Același sunet lătrător:

– Nu știu.

– Ce s-a întîmplat?

– Pe vremea aia locuiam în Derry. Fusese o inundație, dar aproape se terminase, iar George se plictisea. Eu zăceam la pat, bolnav de gripă. M-a rugat să-i fac o bărcuță dintr-o foaie de ziar. Învățasem asta în tabără, cu un an în urmă. A spus că o s-o pună să plutească prin rigolă pe străzile Witcham și Jackson, pentru că încă mai erau pline de apă. Așa că i-am făcut bărcuța, iar el mi-a mulțumit și s-a dus afară, și aia a fost ultima oară cînd l-am mai văzut viu pe fratele meu George. Dacă n-aveam gripă, poate că l-aș fi putut salva.

Tăcu, frecîndu-și obrazul stîng cu palma dreaptă. Ochii, măriți de lentilele ochelarilor, păreau îngîndurați... Dar nu se uita la ea.

– S-a întîmplat chiar acolo, pe Witcham Street, nu prea departe de intersecția cu Jackson. Cel care l-a omorît i-a smuls brațul, așa cum un copil de clasa a doua ar smulge aripa unei muște. Medicul legist a conchis că murise fie din cauza șocului, fie a hemoragiei. Din cîte-mi puteam da eu seama, diferența nu făcea nici cît o ceapă degerată.

– *Hristoase, Bill!*

– Presupun că te întrebi de ce nu ți-am spus niciodată. Adevărul e că și eu mă întreb. Iată, sîntem căsătoriți de unsprezece ani, și pînă azi n-ai știut ce s-a întîmplat cu Georgie. Eu știu totul despre familia ta – pînă și despre mătuși și unchi. Știu că bunicul tău a murit în garajul lui din Iowa City, moșmondind cu drujba cînd era beat. Știu lucrurile astea pentru că oamenii căsătoriți, indiferent cît sînt de ocupați, ajung să afle aproape totul după o vreme. Și dacă chiar se plictisesc și încetează să mai asculte, oricum prind cumva de veste – prin osmoză. Sau mă înșel?

– Nu, spuse ea cu voce slabă. Nu te înșeli, Bill.

– Iar noi am fost întotdeauna dispuși să vorbim unul cu altul, nu-i așa? Vreau să zic, nici unul dintre noi nu s-a plictisit vreodată atît de tare, încît să fie nevoie de osmoză.

– Păi, răspunse Audra, așa credeam și eu pînă azi.

– Haide, Audra. Știi tot ce mi s-a întîmplat în ultimii unsprezece ani de viață. Fiecare aranjament, fiecare idee, fiecare guturai, fiecare prieten, fiecare tip care mi-a făcut vreodată rău sau a încercat măcar. Știi că m-am culcat cu Susan Browne. Știi că uneori mă fac al dracului cînd beau și pun discurile prea tare.

– Mai ales Grateful Dead, comentă Audra, iar Bill rîse.

De astă dată zîmbi și ea.

– Mai știi și chestiile cele mai importante – lucrurile la care năzuiesc.

– Da. Așa se pare. Dar...

Se opri, clătină din cap, stătu un moment pe gînduri.

– Cît de mult are de-a face telefonul ăsta cu fratele tău, Bill?

– Lasă-mă să-ți povestesc cum știu eu. Nu încerca să mă grăbești pînă-n miezul problemei, că mă-ncurc. E atît de mare... Și atît de... atît de bizar de groaznică... Încît încerc să mă strecor tîrîș pînă acolo, înțelegi... Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-ți spun despre Georgie.

Îl privi, se încruntă, clătină ușor din cap – *nu înțeleg.*

– Ce-ncerc eu să-ți spun, Audra, e că nici măcar nu m-am mai *gîndit* la George de douăzeci de ani și mai bine.

– Dar mi-ai spus că aveai un frate numit...

– Am repetat un *fapt.* Atîta tot. Numele lui era un simplu cuvînt. Nu arunca absolut nici o umbră în mintea mea.

– Dar cred că poate a aruncat o umbră peste visele tale, spuse Audra. Vocea îi era foarte calmă.

Gemetele? Plînsul?

Îi aprobă spusele dînd din cap.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, încuviință Bill. De fapt, aproape sigur ai dreptate. Dar visele pe care nu ți le amintești nu contează cu adevărat, nu-i așa?

– Chiar vrei să spui că nu te-ai gîndit la el *deloc!*

– Da. Asta e.

Pe chipul ei se putea citi doar scepticism:

– Nici măcar la felul cumplit cum și-a pierdut viața?

– Nu pînă în ziua de azi, Audra. Audra se uită la el și clătină iar din cap.

– M-ai întrebat înainte de a ne căsători dacă am vreun frate sau vreo soră și ți-am spus că am avut un frate care a murit cînd eram

copil. Știai că părinții mei muriseră, iar tu aveai o familie atît de mare, încît îți ocupa toată atenția. Dar asta nu-i *tot*.

– Ce vrei să zici?

– Nu numai George a zăcut în gaura aia neagră. Nu m-am mai gîndit la *Derry* de douăzeci de ani. Nici la cei cu care eram prieten – Eddie Kaspbrak și Richie Gură-spartă, Stan Uris, Bev Marsh...

Își trecu mîinile prin păr și rîse strepezit.

– E ca și cum ai avea un caz de amnezie atît de grav, că nici măcar nu-ți dai seama că-l ai. Iar cînd a dat telefon Mike Hanlon...

– Cine-i Mike Hanlon?

– Alt puști cu care eram prieteni – cu care m-am împrietenit după ce-a murit Georgie. Sigur că acum nu mai e puști. Nici unul dintre noi nu mai este. Mike era la telefon. A zis: „Alo – vorbesc cu casa Denbrough?" și eu am zis „Da", iar el zice „Bill? Tu ești?", „Da", zic, și el zice „Aici Mike Hanlon" Numele ăsta nu însemna nimic pentru mine, Audra. Putea foarte bine să fi zis că vinde enciclopedii sau discuri cu Burl Ives. Și pe urmă zice: „Din Derry". Și, cînd a zis asta, parcă s-a deschis în mine o ușă prin care a năvălit o lumină oribilă și mi-am amintit cine era. Mi-am amintit și de Georgie. Mi-am amintit de toți ceilalți. Și toate astea s-au întîmplat...

Bill pocni din degete.

– Uite-așa. Și am știut că o să-mi ceară să vin.

– Să te duci înapoi în Derry.

– Mhm.

Își scoase ochelarii, se frecă la ochi, o privi. Niciodată în viața ei nu mai văzuse un om care să arate atît de înspăimîntat.

– Înapoi în Derry. Pentru că am promis, a spus el, și într-adevăr am promis. Am *promis*. Cu toții. Noi, copiii. Stăteam în rîul care curgea prin mijlocul Maidanului și ne țineam de mînă și ne-am tăiat palmele cu un ciob de sticlă ca și cînd ne-am fi jucat de-a frații de cruce, doar că totul era real.

Întinse spre ea palmele, și în centrul fiecăreia Audra observă o mulțime de linii albe care ar fi putut să fie țesut cicatrizat. Îl ținuse de mînă – de *ambele* mîini – de nenumărate ori, dar niciodată pînă acum nu mai remarcase cicatricele acelea mici din palmă. Erau palide, da, dar ar fi crezut...

La petrecere! Petrecerea aceea!

Nu cea unde se întîlniseră, deși această a doua petrecere forma un epilog perfect pentru prima, fiind banchetul de încheiere a filmărilor la *Puțul demonului negru.* O beție zgomotoasă, bairam în toată regula. Poate că un pic mai puțin vulgară decît alte cîteva petreceri din Los Angeles la care participase, fiindcă filmările decurseseră mai bine decît ar fi avut ei dreptul să spere, și o știau cu toții. Pentru Audra Phillips mersese chiar și mai bine, căci se îndrăgostise de William Denbrough.

Care era numele așa-zisei chiromante? Nu și-l putea aminti acum, doar atît știa – că era una dintre cele două asistente ale machiorului. Ținea minte că fata își scosese bluza la un moment dat în timpul petrecerii (dezvăluind un sutien *foarte* străveziu) și și-o legase pe cap ca o basma țigănească. Amețită zdravăn cu drog și vin, citise în palme tot restul serii... Sau, cel puțin, pînă i se rupsese filmul.

Audra nu mai ținea minte dacă fata citise corect sau nu, inteligent sau neghiob; ea însăși era destul de trotilată în seara aia. Ceea ce își *amintea* era că, la un moment dat, fata apucase palma lui Bill și pe a ei și-i declarase perfect potriviți. Erau gemeni-de-viață, spusese ea. Își aducea aminte cum privea, mai mult decît doar puțin geloasă, la tînăra ce urmărea liniile palmei lui cu unghia ei elegant lăcuită – ce prostie părea totul, în mai mult decît ciudata subcultură a lumii filmului din Los Angeles, unde bărbații le plesneau pe femei peste poponeață la fel de banal cum le ciupeau de obraji bărbații din New York! Dar atingerea aceea avusese ceva intim și jinduitor.

Pe atunci, în palmele lui Bill nu se aflau cicatrice.

Privise șarada cu ochiul amantei geloase și era sigură de amintirea ei. Sigură de acel *fapt.*

Îi și spuse aceasta lui Bill.

– Ai dreptate, o aprobă el. Atunci nu le aveam. Și, deși nu pot jura, cred că nu le aveam nici aseară, în oraș, la restaurant. Ralph și cu mine am făcut iarăși *skanderberg* și cred c-aș fi observat.

Îi rînji, uscat, fără umor și cu teamă:

– Cred că au reapărut cînd mi-a dat telefon Mike Hanlon. Asta cred.

– Bill, nu e cu putință!

Dar întinse mîna după țigări. Bill își privea mîinile:

– Stan a făcut-o. Ne-a tăiat palmele cu un ciob de sticlă de Coca-Cola. Acum îmi amintesc foarte limpede.

Ridică privirea spre Audra și, în spatele ochelarilor, ochii îi erau triști și nedumeriți.

– Îmi amintesc cum scînteia în soare bucățica aia de sticlă. Era una dintre alea noi, străvezii. Înainte sticlele de Coca erau verzi, mai ții minte?

Femeia clătină din cap, dar el n-o văzu. Continua să-și studieze palmele.

– Mi-l aduc aminte pe Stan cum și-a tăiat ultimul mîinile, făcîndu-se că vrea să-și spintece venele în loc să-și taie doar palmele puțin. Cred că nu era decît o poantă, dar aproape că am făcut o mișcare spre el... Ca să-l opresc. Pentru că o secundă, două, păruse că o ia în serios.

– Bill, nu, îl opri ea cu voce joasă.

De data aceasta, a fost nevoită să își susțină încheietura mîinii drepte, mîna cu bricheta, cu cealaltă.

– Cicatricele nu se pot reface. Sau sînt, sau nu sînt.

– Le-ai văzut cumva și înainte? Asta vrei să-mi spui?

– Sînt foarte palide, spuse Audra mai tăios decît intenționase.

– Tuturor ne-a curs sînge. Stăteam cu picioarele în apă, nu departe de locul unde Eddie Kaspbrak, Ben Hanscom și cu mine construiserăm digul atunci cînd...

– Doar nu le referi la arhitect, nu?

– Există un arhitect cu numele ăsta?

– Doamne, Bill, dar a construit noul centru de comunicații al BBC-ului! Ăia încă se mai ceartă dacă-i un vis sau un avorton!

– Mă rog, nu știu dacă-i aceeași persoană. Nu mi se pare probabil, dar cred că s-ar putea să fie el. Ben, cel pe care-l cunoșteam eu, părea priceput la construcții. Stăteam cu toții acolo, iar eu țineam mîna stîngă a lui Bev Marsh în mîna mea dreaptă și mîna dreaptă a lui Richie Tozier în stînga. Stăteam acolo în apă ca scoși dintr-o cristelniță și țin minte că vedeam la orizont turnul de apă din Derry. Era la fel de alb pe cît ți-ai închipui că sînt cămășile arhanghelilor, și am promis, am *jurat* că dacă nu s-a terminat totul, dacă va mai începe vreodată să se întîmple... ne vom întoarce. Și o s-o facem din nou. Și-o să-i punem capăt. Pentru totdeauna.

– *Cui* să-i puneți capăt? țipă ea, furioasă. La *ce* să puneți capăt? Despre ce futu-i mama mă-sii tot vorbești?

– Aș fi vrut să nu mă în-în-întrebi..., începu Bill, apoi se opri.

Audra văzu o expresie de groază buimacă întinzîndu-i-se pe față, ca o pată.

– Dă-mi o țigară!

Îi întinse pachetul. Aprinse una. Nu-l mai văzuse în viața ei fumînd.

– Mai aveam și obiceiul să mă bîlbîi.

– Tu te bîlbîiai?

– Da. Pe vremea aia. Ai spus că eram singurul bărbat pe care l-ai cunoscut la Los Angeles care îndrăznește să vorbească rar. Adevărul e că nu îndrăzneam să vorbesc repede. Nu era cumpănire. Nu era deliberare. Nici înțelepciune nu era. Toți bîlbîiții vindecați vorbesc foarte tărăgănat. E unul dintre trucurile pe care le înveți, ca acela de a te gîndi la numele al doilea înainte de a te prezenta cuiva, pentru că bîlbîiții au mai mult de furcă la substantive decît la oricare alte cuvinte, și cuvîntul care le creează cele mai mari greutăți pe lumea asta e primul lor nume.

– Bîlbîit.

Afișă un mic zîmbet, ca și cum i-ar fi spus o glumă, iar ea nu prinsese poanta.

– Pînă a murit Georgie, m-am bîlbîit într-un mod destul de rezonabil, spuse Bill, care deja începuse să audă cuvintele dublate în minte, ca și cum ar fi fost despărțite infinitezimal în timp.

Vorbele îi ieșeau pe gură lin, în stilul lui obișnuit, încet și cadențat, dar în gînd auzea cuvinte ca *Georgie* și *rezonabil* încălecîndu-se, devenind *Ge-Ge-Georgie* și *re-re-rez-z-zonabil.*

Vreau să spun că am avut cîteva momente grele de tot – de obicei cînd eram strigat la lecție, mai ales dacă știam într-adevăr răspunsul și doream să-l spun –, dar cel mai adesea reușeam. După ce a murit George, a devenit mult mai rău. Apoi, în jurul vîrstei de paisprezece-cincisprezece ani, lucrurile au început din nou să se amelioreze. M-am dus la Liceul Chevrus High, din Portland, iar acolo era o logopedă, doamna Thomas, cu adevărat extraordinară. M-a învățat cîteva trucuri extrem de folositoare. Ca, de pildă, să mă gîndesc la numele al doilea înainte de a spune „Salut, eu sînt Bill Denbrough" cu voce tare. Învățam franceza și m-a pus să traduc, în cazul că mă împiedic rău de vreun cuvînt. Așa că, dacă stai în clasă și te simți de parc-ai fi cel mai mare găoz din lume zicînd „a-a-a-ceastă ca-ca-ca-ca" iar și iar ca o placă stricată, o dai pe franțuzește și *ce livre* îți iese de la sine din gură. A mers de fiecare dată. Și imediat ce-o spuneai în

franceză puteai reveni la engleză și spuneai „această carte" fără absolut nici o problemă. Dacă te poticneai la un cuvînt cu *s*, ca sirenă sau stai, puteai să-l spui cu limba între dinți; ssirenă, sstai. Și nu te bîlbîiai deloc. Toate astea m-au ajutat, dar cel mai mult a contat faptul că am uitat complet orașul Derry și tot ce s-a întîmplat acolo. Pentru că atunci am uitat. Pe vremea cînd locuiam la Portland și învățam la Chevrus. N-am uitat totul dintr-o dată, dar acum, privind în urmă, aș spune că s-a întîmplat într-un interval de timp remarcabil de scurt. Poate că nici patru luni. Bîlbîiala și amintirile mi s-au șters împreună. Cineva a dat cu buretele pe tablă și toate vechile ecuații au dispărut.

Bău ce-i mai rămăsese din suc.

– Cînd m-am bîlbîit la „întrebi", adineaori, a fost pentru prima oară în poate douăzeci și unu de ani.

O privi.

– Mai întîi cicatricele, apoi bî-bî-bîlbîiala. Îl a-a-uzi?

– Faci dinadins! exclamă Audra, speriată rău.

– Nu. Cred că n-am nici o cale să conving pe cineva de asta, dar e adevărat. Bîlbîială e ciudată, Audra. Îți dă fiori. La un anumit nivel, nici măcar nu-ți dai seama că se întîmplă. Dar... mai e și un lucru pe care poți să-l auzi în minte. Ca și cum o parte a capului tău ar funcționa cu o secundă în avans față de restul. Sau unul dintre sistemele alea de reverberare pe care, în anii cincizeci, puștii aveau obiceiul să le pună în rablele lor, astfel ca sunetul difuzorului din spate să iasă cu o fracțiune de secundă du-după sunetul din difuzorul din fa-față.

Se ridică și începu să umble neliniștit prin încăpere. Arăta obosit, iar Audra se gîndi cu oarecare stînjeneală cît de greu muncise el în ultimii treizeci de ani, ca și cum ar fi fost posibil să-și justifice mediocritatea talentului prin muncă furioasă, aproape fără o clipă de răgaz. Se pomeni chinuită de un gînd foarte incomod, și încercă să-l alunge, dar nu voia să se dea dus. Dacă în realitate la telefon fusese Ralph Poster, invitîndu-l pe Bill în oraș la cîrciumă pentru o oră de *skanderberg* sau table, ori poate fusese Freddie Firestone, producătorul filmului *Camera de la mansardă,* care voia să îl consulte într-o problemă sau alta? Poate fusese o greșeală.

La ce duceau asemenea gînduri?

Păi, la ideea că toată afacerea asta cu Derry și Mike Hanlon nu era decît o halucinație. O halucinație declanșată de o cădere nervoasă incipientă.

Dar cicatricele, Audra – cum îți explici cicatricele? Are dreptate. Nu erau acolo... Și acum sînt. Ăsta-i adevărul, și-l știi foarte bine.

– Spune-mi și restul, îi ceru ea. Cine l-a ucis pe fratele tău George? Ce-ați mai făcut, tu și ceilalți copii? Ce ați promis?

Se apropie de ea, îi îngenunche în față ca un petitor de modă veche și îi apucă mîinile:

– Cred că ți-aș putea spune, zise el încetișor. Cred că, dacă aș dori-o într-adevăr, aș putea. Cea mai mare parte nu mi-o aduc aminte nici măcar acum, dar o dată ce voi fi început să vorbesc, îmi voi aminti. Simt amintirile alea... Așteaptă să se nască. Sînt ca niște nori grei de ploaie. Numai că ploaia asta va fi foarte murdară. Plantele care cresc după o asemenea ploaie ar fi niște monștri. Poate că sînt în stare să le fac față împreună cu ceilalți...

– Ei știu?

– Mike spunea că i-a sunat pe toți. Crede că vor veni... cu excepția lui Stan, poate. A spus că vocea lui Stan suna foarte straniu.

– Mie *totul* îmi sună foarte straniu. Mă sperii cumplit de tare, Bill.

– Iartă-mă, spuse el și o sărută.

Parcă ar fi primit o sărutare de la un om complet străin; simți că-l ura pe Mike Hanlon.

– M-am gîndit că ar trebui să-ți explic cît de mult pot; că ar fi mai bine decît să mă furișez nevăzut în noapte. Cred că unii dintre ei poate tocmai asta și fac. Dar trebuie să mă duc. Și cred că Stan va fi acolo, indiferent cît de ciudat îi suna vocea. Sau poate că mi se pare așa numai pentru că nu-mi pot imagina că eu însumi nu m-aș duce.

– Din cauza fratelui tău?

Bill clătină încet din cap:

– Ți-aș putea spune că da, dar ar fi o minciună. L-am iubit. Știu cît de neobișnuit trebuie să ți se pară asta după ce ți-am spus că nu m-am gîndit la el timp de douăzeci de ani, Audra, dar l-am iubit ca *dracu'* pe băiatul ăla.

Zîmbi puțin:

– Era cam neastîmpărat, dar l-am iubit, înțelegi? Audra, care avea o soră mai mică, dădu din cap:

– Înțeleg.

– Dar nu de George e vorba. Nu pot să explic ce e. Mă...

Privi pe fereastră la ceața zorilor:

– Mă simt ca o pasăre cînd vine toamna și știe... Știe pur și simplu că trebuie să zboare acasă. Ăsta-i instinctul, puiule... Și cred instinctul e scheletul de fier pe care sînt clădite toate concepțiile noastre despre libera voință. Doar dacă nu vrei să pui gura la fundul de la aragaz, sau să mușți din pistol, sau să te arunci în prăpastie poți să spui *nu* anumitor lucruri. Dar nu poți refuza să alegi cînd *ai* de ales. Nu poți opri destinul, așa cum nu poți opri zborul unei mingi de base-ball. Trebuie să mă duc. Promisiunea aia... Îmi stă în creier ca un cîr-cîrlig de undiță.

Audra se ridică și păși cu grijă spre el; părea foarte fragilă, parcă aproape gata să se spargă. Îi puse o mînă pe umăr și îl întoarse spre ea.

– Atunci, ia-mă cu tine.

Expresia de groază care i se ivi atunci pe chip – nu groază *de* ea ci *pentru* ea – era atît de copleșitoare în sinceritatea ei, încît femeia se trase înapoi, pentru prima oară înspăimîntată cu adevărat.

– Nu, spuse Bill. Nici să nu te gîndești la asta, Audra. Nici să te gîndești *vreodată* la asta. N-ai să te apropii la mai mult de cîteva mii de kilometri de Derry. Cred că Derry urmează să fie un loc foarte nefast în următoarele cîteva săptămîni. Ai să stai aici, și ai să ai vezi de treabă, și ai să prezinți scuzele mele oriunde trebuie. Fă bine și promite-mi asta!

– Trebuie să promit? întrebă ea, nedesprinzîndu-și o clipă ochii dintr-ai lui. Trebuie, Bill?

– Audra...

– Trebuie? Tu ai făcut o promisiune și uite în ce te-ai băgat! Și pe mine alături de tine, de vreme ce sînt soția ta și te iubesc.

Mîinile lui mari i se strînseră dureros pe umeri:

– Promite-mi! Promite! P-Pr-Pr-Pro-oo...

Nu mai putu îndura cuvîntul acela agățat în gura lui ca un pește zbătîndu-se în cîrlig.

– Promit, bine? Promit! izbucni ea în lacrimi. Acum ești fericit? Iisuse! Ești nebun, toată povestea asta-i o nebunie, dar promit!

O cuprinse cu un braț și o conduse spre canapea. Îi aduse un brandy. Audra sorbi din pahar, regăsindu-și puțin cîte puțin controlul.

– Cînd pleci, așadar?

– Azi. Cu Concorde. Pot să-l prind la fix dacă merg cu mașina pînă la Heathrow în loc să iau trenul. Freddie mă voia pe platou după prînz. Tu te duci înainte, la nouă, și nu știi nimic.

Audra dădu din cap fără tragere de inimă.

– Am să fiu la New York înainte de-a ieși cine știe ce drăcie. Și la Derry pînă la apusul soarelui, dacă prind legăturile po-po-potrivite.

– Și eu cînd te mai văd ? întrebă ea încet.

Petrecu brațul peste umerii ei și o strînse la piept, dar nu-i răspunse la întrebare.

DERRY: PRIMUL INTERLUDIU

„Cîți ochi omenești... Au reușit să le întrezărească
secreta anatomie de-a lungul veacurilor?“

Clive Barker,
Cărți însîngerate

Fragmentul de mai jos și toate celelalte fragmente ale Interludiului *sînt extrase din* Derry: O istorie neoficială a orașului, *de Michael Hanlon. Acesta este un set nepublicat de însemnări și fragmente de manuscris anexe (ce se succed ca niște consemnări zilnice) găsite în seiful Bibliotecii Publice din Derry. Titlul atribuit e cel înscris pe coperta dosarului cu file detașabile în care au fost păstrate aceste note anterior prezentei lor publicări. Pe de altă parte, autorul se referă la această lucrare în mai multe rînduri pe parcursul propriilor lui însemnări sub titlul:* Derry: Privire prin ușa din spate a iadului.

Este de presupus că domnul Hanlon s-a gîndit destul de serios la ideea publicării unei lucrări accesibile publicului larg.

2 ianuarie 1985

Poate fi bîntuit un oraș *întreg*?

Bîntuit în sensul în care se presupune că ar fi bîntuite unele case?

Nu numai o singură clădire din acel oraș, sau colțul unei singure străzi, sau un singur teren de baschet într-un părculeț izolat, al cărui coș de baschet fără plasă se profila în asfințit aidoma cine știe cărui instrument de tortură obscur și însîngerat, nu numai o singură zonă – ci *totul.* Întreaga localitate.

Se poate așa ceva?

Ascultați:

Bîntuit: „Vizitat adesea de fantome sau spirite". Funk și Wagnalls.

Bîntuire: „Recurență mintală persistentă; dificultate de a uita" Aceiași Funk și prietenul său.

A bîntui: „A apărea sau a reveni adesea, în special sub formă de fantomă". *Dar* – și acum ascultați! – „*Un loc vizitat frecvent:* cuib, bîrlog, speluncă..." Sublinierile îmi aparțin, desigur.

Și încă una. Aceasta, precum cea de dinainte, e o definiție a *bîntuirii* ca substantiv și este cea care mă sperie cu adevărat: „*Loc unde se hrănesc animalele.*"

Animale ca acelea care l-au bătut pe Adrian Mellon după care l-au aruncat de pe pod?

Ca animalul care aștepta sub pod?

Un loc unde se hrănesc animalele.

Ce anume se hrănește în Derry? Ce anume se hrănește *cu* Derry?

Știți, într-un fel e interesant – nu știam că e posibil ca un om să ajungă atît de speriat cum sînt eu de la afacerea Adrian Mellon încoace, și încă să mai fie în viață, necum să mai poată funcționa. E ca și cum aș fi căzut într-o poveste, și toată lumea știe că nu e cazul să te simți atît de speriat pînă la *sfîrșitul* poveștii, cînd cel care bîntuie prin beznă iese în sfîrșit din culise ca să se hrănească... Cu tine, desigur.

Cu *tine*.

Dar dacă aceasta e o poveste, nu este una dintre ororile acelea clasice ale lui Lovecraft, sau Bradbury, sau Poe. Vedeți, știu – nu totul, dar destul. N-am început doar cînd am deschis ziarul *News* din Derry într-o zi din septembrie trecut, am citit stenograma audierii preliminare a tînărului Unwin și mi-am dat seama că acel clovn care l-a ucis pe George Denbrough e posibil să se fi întors. Practic, am început cam prin 1980 – cred că atunci o anume parte din mine care dormea s-a deșteptat... Știind că timpul *său* s-ar putea să se apropie iar.

Care parte? Presupun că vigilența.

Sau poate o fi fost glasul Țestoasei. Da... Cred mai curînd că asta a fost. Știu că la fel ar crede și Bill Denbrough.

Am descoperit știri despre orori vechi în cărți vechi; am citit date despre atrocități de demult în periodice de demult; întotdeauna îndărătul minții, în fiecare zi puțin mai tare, am auzit cochilia vuind de o anume forță crescîndă, închegîndu-se; părea că adulmec aroma amară de ozon a trăsnetelor ce vor veni. Am început să fac însemnări pentru o carte pe care aproape sigur nu voi apuca să trăiesc suficient ca să o scriu. Și în același timp mi-am văzut de viața mea. Pe un anume nivel al minții am trăit și trăiesc cu cele mai grotești, cele mai sucite orori; pe un altul am continuat să duc viața prozaică a bibliotecarului de orășel. Pun cărțile în rafturi; întocmesc fișe pentru noii abonați; închid lectorii de microfilme pe care îi lasă uneori în funcțiune cititorii neglijenți; glumesc cu Carole Danner despre cît de mult

mi-ar plăcea să mă culc cu ea, iar ea îmi răspunde în glumă cît de mult i-ar plăcea să se culce cu mine. Și amîndoi știm că ea de fapt glumește, iar eu de fapt nu glumesc, după cum la fel de bine știm amîndoi că ea n-o să stea multă vreme într-un loc pierdut ca Derry, iar eu voi fi aici pînă mor, lipind pagini rupte în *Business Week,* așezîndu-mă la întrunirile lunare de achiziție cu pipa într-o mînă și teancul de *Library Journals* în cealaltă... și trezindu-mă din somn în puterea nopții, cu pumnii îndesați în gură ca să-mi înăbuș urletele.

Nu există nici un strop de adevăr în convențiile romanelor gotice. Părul nu mi-a albit. Nu am devenit somnambul. N-am început să fac comentarii oculte, nici să port un talisman în buzunarul hainei mele sport. Cred că rîd puțin mai mult, atîta tot, și uneori probabil că hohotele mele par cam ascuțite și ciudate, căci se întîmplă ca oamenii să mă privească intrigați atunci cînd rîd.

O parte din mine – partea pe care Bill ar numi-o glasul Țestoasei – spune că ar trebui să-i chem pe toți, în seara asta. Dar sînt eu oare, chiar și acum, absolut sigur? *Vreau* să fiu absolut sigur? Nu – bineînțeles că nu. Dar, Doamne, ceea ce i s-a întîmplat lui Adrian Mellon seamănă atît de mult cu ceea ce i s-a întîmplat lui George, fratele lui Bill Bîlbîitul, în toamna anului 1957.

Dacă *a început* din nou, îi *voi* chema. Trebuie. Dar nu încă. Oricum e prea devreme. Ultima oară a început încet și nu s-a pus cu adevărat în mișcare pînă în vara lui 1958. Așa că... Aștept. Și umplu așteptarea cu niște cuvinte scrise în acest caiet și cu momente lungi cînd mă privesc în oglindă ca să-l văd pe străinul în care s-a transformat băiatul de odinioară.

Chipul băiatului era studios și timid; chipul bărbatului e cel al unui casier de bancă dintr-un western, tipul care n-are niciodată riduri, cel care abia apucă să ridice mîinile și să facă o mutră speriată cînd intră hoții. Iar dacă scenariul cere ca cineva să fie împușcat de bandiți, el e acela.

Același bătrîn Mike. Cu ochii puțin cam holbați, poate, și cam buhăit de nesomn, dar nu atît cît să observați dacă nu-l priviți cu atenție... Ca de la apropierea unui sărut, și de mult n-am mai stat atît de aproape de cineva. Dacă îmi aruncați o privire fugară, s-ar putea să vă gîndiți: *Citește prea multe cărți,* dar nimic mai mult. Mă îndoiesc că ați bănui cît de greu se luptă omul cu față blîndă ca a casierului de bancă, se luptă să nu-și piardă mințile...

Dacă vei da telefoanele acelea, s-ar putea să-i ucidă pe unii dintre ei.

Acesta e unul dintre lucrurile pe care a trebuit să le privesc în față de-a lungul nopților nesfîrșite cînd somnul nu mai voia să vină, nopți cînd stăteam întins acolo în pat cu pijamaua mea albastră, cu ochelarii puși cu grijă pe noptieră lîngă paharul cu apă pe care întotdeauna îl pun acolo în caz că mă trezesc noaptea și mi-e sete. Zac astfel în întuneric și iau sorbituri mici din apă și mă întreb cît de mult – sau cît de puțin – își amintesc ei. Într-un fel, sînt convins că nu-și mai aduc aminte *nimic* din tot ce s-a-ntîmplat, pentru că nu au *nevoie* să-și aducă aminte. Eu sînt singurul care aude glasul Țestoasei, singurul care își amintește, pentru că sînt singurul care a stat aici în Derry. Și, fiindcă s-au împrăștiat în cele patru vînturi, n-au nici o posibilitate de a cunoaște modelul identic urmat de viețile lor. A-i aduce înapoi, a le arăta acest model... Da, i-ar putea ucide pe unii dintre ei. I-ar putea ucide pe *toți.*

Așa că revăd totul în minte iar și iar; îi revăd pe *ei,* încercînd să-i reconstitui așa cum erau și așa cum ar putea fi acum, încercînd să mă hotărăsc care anume dintre ei e cel mai vulnerabil. Richie Gură-spartă Tozier, mă gîndesc uneori – el era cel pe care Criss, Huggins și Bowers păreau să pună mîna cel mai adesea, în ciuda faptului că Ben era atît de gras și fugea atît de încet. Lui Richie îi era îngrozitor de teamă de Bowers – tuturor ne era frică de el –, dar și tovarășii lui se temeau de el ca de Dumnezeu. Dacă îi dau telefon acolo, în California, ce-ar crede oare? S-ar gîndi că s-au întors bătăușii, doi din mormînt, iar al treilea din casa de nebuni de la Juniper Hill, unde bate cîmpii și-n ziua de azi? Uneori mă gîndesc că Eddie era cel mai slab. Eddie, cu mama lui cea uriașă și tiranică și cumplitele lui crize de astmă. Beverly? Ea încerca întotdeauna să vorbească așa de dur, însă era la fel de speriată ca toți ceilalți. Bill Bîlbîitul, făcînd față unei orori ce nu se va șterge cînd își pune husa pe mașina de scris? Stan Uris?

Un cuțit de ghilotină stă suspendat deasupra vieților lor, tăios ca briciul, dar, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt mai convins că habar nu au de prezența lui. Eu sînt cel care ține mîna pe pîrghie. Pot s-o trag doar deschizîndu-mi agenda telefonică și sunîndu-i, unul cîte unul.

Poate că nu va trebui s-o fac. Mă agăț de speranța tot mai palidă că am confundat țipetele iepurești ale propriei mele minți sfioase cu glasul mai profund și mai adevărat al Țestoasei. La urma urmei, ce

știu eu? Mellon în iulie. Un copil găsit mort pe Neibolt Street în octombrie trecut, un altul găsit în Memorial Park la începutul lui decembrie, chiar înainte de prima zăpadă. Poate o fi făcut-o vreun vagabond, așa cum susțin ziarele. Sau un nebun care de atunci a plecat din Derry ori s-a sinucis din cauza remușcării și a dezgustului de sine, cum scrie în unele cărți că ar fi făcut și Jack Spintecătorul.

Poate.

Dar micuța Albrecht a fost găsită exact peste drum de casa aceea blestemată de pe Neibolt Street... Și a fost omorîtă în aceeași zi cu George Denbrough, în urmă cu douăzeci și șapte de ani. Iar micuțului Johnson, cel găsit în Memorial Park, îi lipsea un picior, smuls chiar de sub genunchi. Memorial Park este, desigur, locul Turnului de apă din Derry, iar băiatul a fost găsit aproape de baza acestuia. Turnul se află la o aruncătură de băț de Maidan; și mai este și locul unde Stan Uris i-a văzut pe băieții aceia.

Băieții aceia morți.

Totuși, încă se mai poate ca totul să nu fie decît fum și miraje. Se *poate*. Sau coincidență. Sau poate ceva aflat între una și alta – un soi de ecou malefic. E cu putință așa ceva? Simt că s-ar putea. Aici, în Derry, s-ar putea *orice*.

Cred că ceea ce a fost aici înainte încă se află aici – lucrul acela care era aici în 1957 și 1958; lucrul care a fost aici în 1929 și 1930, cînd *The Black Spot* a fost ars pînă în temelii de Legiunea din Maine pentru Decența Albă; lucrul care a fost aici în 1904 și 1905 și la începutul lui 1906 – cel puțin pînă a explodat oțelăria Kitchener; lucrul care a fost aici în 1876 și 1877, lucrul care s-a arătat tot cam la fiecare douăzeci și șapte de ani. Uneori vine puțin mai devreme, alteori puțin mai tîrziu... Dar vine întotdeauna. Pe măsură ce mă întorc tot mai adînc în trecut, însemnările greșite sînt tot mai greu de depistat, căci notele sînt din ce în ce mai sumare, iar petele albe din istoria narativă a regiunii, mereu mai mari. Dar a ști unde să cauți – și *cînd* să cauți – contribuie mult la rezolvarea problemei. Căci el se întoarce... Se întoarce întotdeauna.

El.

Monstrul. Baubaul copilăriei noastre.

Așa că – da: cred că va trebui să dau telefoanele acelea. Cred că noi sîntem cei destinați. Din cine știe ce motiv, sîntem cei aleși pentru a-l opri pentru totdeauna. Ursită oarbă? Noroc orb? Sau tot

păcătoasa aia de Țestoasă? Oare ne comandă la fel cum și vorbește? Nu știu. Și mă îndoiesc că ar avea vreo importanță. Cu mulți ani în urmă, Bill a spus *Țestoasa nu ne poate ajuta* și, dacă atunci a fost adevărat, înseamnă că trebuie să fie adevărat și acum.

Mă gîndesc la noi cum stăteam în apă, ținîndu-ne de mîini, făcînd promisiunea de a reveni dacă va începe vreodată din nou – stăteam acolo ca niște druizi strînși în cerc, cu mîinile sîngerîndu-și propria promisiune, palmă pe palmă. Un ritual poate la fel de vechi ca însăși omenirea, un cep dat pe neștiute în copacul atotputerii – cel care crește pe linia de hotar dintre tărîmul a tot ceea ce știm și cel a tot ceea ce bănuim. Pentru că asemănările...

Dar aici îmi fac propriul meu număr Bill Denbrough, bîlbîindu-mă iar și iar pe același teren, recitînd fapte și multe supoziții neplăcute (și mai curînd ridicole), care devin tot mai obsesive cu fiecare paragraf. Zadarnic. Inutil. Periculos, chiar. Dar e atît de îngrozitor de greu să aștepți derularea evenimentelor.

Caietul ăsta ar trebui să fie un efort de a trece dincolo de această obsesie, lărgindu-mi cîmpul atenției – la urma urmei, în povestea asta sînt mai mult de șase băieți și o fată, nici unul dintre ei fericit, nici unul acceptat de semenii lor, care s-au poticnit de un coșmar în timpul unei veri fierbinți pe vremea cînd Eisenhower era încă președinte. E o încercare de a da puțin camera înapoi, dacă vreți – de a vedea tot orașul, un loc unde aproape treizeci și cinci de mii de oameni lucrează, și mănîncă, și dorm, și se împerechează, și fac cumpărături, și conduc mașina, și se plimbă, și se duc la școală, și intră la închisoare, și uneori dispar în întuneric.

Ca să știi ce anume *este* un loc, cred cu adevărat că trebuie să știi ce anume *a fost*. Iar dacă ar trebui să aleg o zi cînd toate astea au reînceput pentru mine, ar fi ziua de primăvară timpurie din 1980 cînd m-am dus să-i fac o vizită lui Albert Garson, care a murit vara trecută – în vîrstă de nouăzeci și unu de ani, era la fel de plin de vremuri trecute ca și de onoruri. A fost bibliotecar-șef aici din 1914 pînă în 1960, un interval de timp incredibil (dar el însuși era un om incredibil), și intuiam că, dacă exista vreun om care să știe care istorie din zona aceasta putea constitui un bun punct de pornire, Albert Garson era acela. I-am pus întrebarea stînd amîndoi așezați pe veranda casei sale, iar el mi-a dat răspunsul vorbind într-un fel de croncănit – înfrunta deja cancerul la gît care în cele din urmă avea să-l coste viața.

– Nici una nu face o para chioară. Cum știi și tu al naibii de bine.
– Atunci, de unde ar trebui să încep?
– Ce să începi, pentru numele lui Dumnezeu?
– Cercetarea istoriei acestei regiuni. A orașului Derry.
– Aha. Bine. Începe cu volumele lui Fricke și Michaud. Se pare că-s cei mai buni.
– Și după ce le-am citit...
– Să le citești? Pentru Dumnezeu, nu! Aruncă-le la coș! Ăsta să-ți fie primul pas. Pe urmă citește-l pe Buddinger. Branson Buddinger a fost un cercetător al naibii de dezordonat și suferea de cancer osos în ultima fază, dacă-i adevărat măcar jumătate din ce am auzit cînd eram tînc, da' cînd a venit la Derry avea inima la locul ei. Cele mai multe le-a priceput prost, da' le-a priceput prost cu *simțire*, Hanlon.

Am rîs puțin, iar Carson a rînjit cu buzele lui ca pielea tăbăcită – expresie de bună dispoziție care era, la drept vorbind, cam înspăimîntătoare. În clipa aceea arăta ca un vultur păzind fericit un animal proaspăt ucis, așteptînd să atingă exact stadiul potrivit de descompunere gustoasă înainte de a-și începe cina.

– Cînd ai terminat cu Buddinger, citește-l pe Ives. Notează-i pe toți oamenii cu care a stat de vorbă. Sandy Ives încă mai lucrează la University of Maine. Folclorist. După ce l-ai citit, fă-i o vizită. Oferă-i o cină. Eu l-aș duce la Orinoka, pentru că la Orinoka cina pare că nu se mai sfîrșește *niciodată*. Stoarce-l. Umple un carnețel cu nume și adrese. Vorbește cu bătrînii cu care a vorbit și el – cu ăia de-au mai rămas; mai sîntem destul de puțini, a-ha-ha-ha! – și mai scoate niște nume și de la ei. De-acum, o să ai toate datele care îți trebuie, dacă ești măcar pe jumate așa de isteț pe cît cred eu că ești. Dacă iei la numărat destui oameni, ai să afli cîteva lucruri care nu-s scrise în nici o istorie. Și s-ar putea să descoperi că-ți tulbură somnul.
– Derry...
– Ce-i cu el?
– Derry e un loc rău, nu-i așa?
– Un loc rău? repetă Carson cu croncănitul acela șoptit al lui. Da' ce-i aia bun? Ce-nseamnă cuvîntul ăsta? Un loc bun înseamnă poze cu soarele care apune peste Kenduskeag? Dacă asta este, atunci Derry e un loc bun, pentru că există o droaie de poze drăguțe cu el. E bun un afurist de comitet de fete bătrîne uscate strînse ca să salveze conacul guvernatorului sau să pună o placă memorială în fața

Turnului de Apă? Dacă *asta-i* bun, atunci Derry e la fel de bun ca ploaia, pentru că avem prea multe mîțe bătrîne care își vîră nasul în treburile tuturor. E bună statuia aia urîtă a lui Paul Bunyan în fața Centrului Orășenesc? Oh, să am eu numai un camion plin cu napalm și vechea mea brichetă Zippo, ce-aș mai avea grijă de chestia *aia* împuțită, poți să fii sigur... Da' dacă estetica unora e destul de largă ca să includă și statuile de plastic, atunci Derry e bun. Întrebarea e ce înseamnă „bun" pentru tine, Hanlon? Hai? Mai la obiect, ce *nu* înseamnă „bun"?

N-am putut decît să clatin din cap. Fie știa, fie nu știa. Fie avea să-mi spună, fie nu.

– Te referi la poveștile neplăcute pe care poate ai să le auzi sau la alea pe care le știi deja? *Întotdeauna* se găsesc povești neplăcute. Istoria unui oraș e ca un conac dărăpănat plin de odăi și cămăruțe, de tobogane pentru rufe și mansarde, și fel de fel de mici ascunzători excentrice... Ca să nu mai vorbim și de un tunel secret sau chiar două, la o adică. Dacă te apuci să explorezi Conacul Derry, o să dai peste tot soiul de lucruri. Da. S-ar putea să-ți pară rău mai tîrziu, da' ai să le găsești și, o dată ce-ai găsit un lucru, nu mai ai cum să-l „dez-găsești", nu? Unele odăi sînt încuiate, da' se mai află și chei... Se află și chei.

Ochii îi lucirăspre mine cu șiretenie bătrînească:

– S-ar putea să ajungi să crezi că te-ai împiedicat de cel mai rău secret al orașului... Dar întotdeauna mai e unul. Și încă unul. Și încă unul.

– Dumneata...

– Cred că acum va trebui să te rog să mă scuzi. Azi mă doare foarte rău gîtul. E vremea să-mi iau medicamentul și să trag un pui de somn.

Cu alte cuvinte, uite cuțitul, uite furculița, prietene; vezi ce poți tăia cu ele.

Am început cu istoria lui Fricke și cu cea a lui Michaud. Am urmat sfatul lui Carson și le-am aruncat la coș, dar mai întîi le-am citit. Erau atît de proaste pe cît sugerase el. Am citit istoria lui Buddinger, am copiat notele de subsol și le-am pornit pe urme. Asta mi-a adus mai multe satisfacții, dar notele de subsol sînt niște ciudățenii, știți – ca potecile ce se întretaie printr-o țară sălbatică și anarhică. Se bifurcă, pe urmă iarăși se bifurcă; la tot pasul poți s-o iei pe o cale greșită care te duce fie într-o fundătură blocată de hățișuri, fie într-o mlaștină cu nisipuri mișcătoare. „Dacă găsiți o notă de subsol",

a spus odată un profesor de studiul bibliotecilor unei clase din care făceam și eu parte, „călcați-o pe cap și omorîți-o înainte să facă pui"

Iar ele *fac* pui, și uneori progenitura e de soi, deși eu cred că cel mai adesea nu e. Cele din rigida *Istoria Vechiului Derry* (Orono: University of Maine Press, 1950) a lui Buddinger rătăcesc prin moștenirea unui secol de cărți uitate și disertații prăfuite în domeniul istoriei și al folclorului, prin articole din reviste defuncte și printre teancuri de rapoarte și registre municipale de ți-o iau mințile razna.

Conversațiile cu Sandy Ives au fost mai interesante. Sursele lui se întretăiau cu ale lui Buddinger din cînd în cînd, dar niciodată nu era mai mult de-o simplă intersectare. Ives și-a petrecut o bună parte din viață trecînd pe hîrtie povești orale – basme, cu alte cuvinte – aproape textual, practică în care Branson Buddinger fără îndoială că ar fi văzut urmarea unei poteci lăturalnice.

Ives scrisese un ciclu de articole despre Derry în anii 1963-1966. Majoritatea moșnegilor cu care vorbise atunci erau de mult duși la vremea cînd mi-am început eu investigațiile, dar aveau fii, fiice, nepoți, veri. Și, desigur, unul dintre marile adevăruri ale lumii e acesta: pentru fiecare moșneag care moare se naște un nou moșneag. Iar o poveste bună nu moare niciodată; întotdeauna e preluată de generațiile următoare. Am șezut pe multe verande și prispe din spatele caselor, am băut o groază de ceai, bere Black Label, bere de casă, bere-de-rădăcini, apă de la robinet, apă de izvor. Am ascultat multe, iar rolele magnetofonului meu se învîrteau.

Atît Buddinger, cît și eu eram complet de acord într-o problemă: grupul originar de coloniști albi număra cam trei sute de persoane. Englezi. Aveau o cartă și erau cunoscuți oficial drept Compania Derry. Pămîntul atribuit lor acoperea zona cunoscută azi ca Derry, cea mai mare parte din Newport și mici zone din orașele înconjurătoare. Iar în anul 1741, toată lumea din orașul Derry pur și simplu a dispărut. Erau aici în luna iunie a acelui an – o comunitate care pe vremea aceea număra circa trei sute patruzeci de suflete – dar, o dată sosită luna octombrie, nu mai erau. Micul sat cu căsuțe de lemn se înalța complet pustiu. Una dintre ele, ridicată cîndva cam pe locul unde se intersectează astăzi Witcham Street cu Jackson, a ars pînă-n temelii. Istoria lui Michaud declară ferm că toți sătenii au fost masacrați de către indieni, dar nu există nici o bază reală pentru această

ipoteză – cu excepția singurei case arse. Mai probabil, soba cuiva s-a încins prea tare, iar casa s-a mistuit în flăcări.

Masacru indian? Îndoielnic. Nici un os, nici un cadavru. Inundație? Nu în acel an. Molimă? Nici un cuvînt despre așa ceva în orașele din jur.

Pur și simplu au dispărut. Cu toții. Toți trei sute patruzeci. Fără urmă.

Din cîte știu eu, singurul caz cît de cît asemănător în istoria americană îl reprezintă dispariția coloniștilor de pe Insula Roanoke, Virginia. Fiecare școlar din țară știe despre asta, dar cine are cunoștință despre dispariția de la Derry? Nici măcar oamenii care trăiesc aici, se pare. Am făcut un sondaj printre elevii din ciclul inferior care urmează cursul obligatoriu de istorie a statului Maine și nici unul nu știa o iotă despre asta. Apoi am controlat textul „Maine odinioară și în zilele noastre" Indexul numără peste patruzeci de referiri la Derry, majoritatea privind anii înfloritori ai industriei de cherestea. Nimic despre dispariția coloniștilor originari... Și totuși, această – cum să-i spun? – această *tăcere* se integrează perfect în tiparul general.

Există un soi de perdea de tăcere care ascunde multe dintre cele întîmplate aici... Și totuși, oamenii *vorbesc.* Cred că nimic nu i-ar putea opri pe oameni să vorbească. Dar trebuie să asculți din greu, iar acesta e un talent deosebit. Mă pot lăuda că mi l-am dezvoltat în ultimii patru ani. Dacă n-aș fi făcut-o, atunci s-ar putea spune că aptitudinea mea pentru această muncă e într-adevăr slabă, căci am practicat-o foarte mult. Un bătrîn mi-a povestit cum nevastă-sa auzise voci vorbindu-i din țeava de scurgere a bucătăriei în cele trei săptămîni dinainte să le moară fiica – asta s-a întîmplat la începutul iernii 1957-1958. Fata despre care vorbea a fost una dintre primele victime ale valului de omoruri care a început cu George Denbrough și nu s-a sfîrșit pînă în vara următoare.

– O grămadă-ntreagă de voci, toate bîiguind laolaltă, mi-a spus.

Avea o stație Gulf pe Kansas Street și vorbea printre drumuri încete, șchiopătînde, spre pompe, unde umplea rezervoare de benzină, verifica nivelul uleiurilor și ștergea parbrizele. Zise că odată le-a răspuns chiar, deși era speriată.

– S-a aplecat drept peste gaură și a hăulit în jos, „Tu care mama dracu' mai ești?" spune. „Cum îți zice?" Și toate vocile alea au răspuns, zice – mormăieli și bîlbîieli și urlete și chiote, zbierate și rîsete și te miri ce. Și zice că spuneau ce-i grăise omu' posedat lu' Iisus,

ziceau: „Legiune e numele nostru", zice nevastă-mea. Nu s-a mai apropiat de ghiveta aia doi ani. Preț de ăi doi ani, după ce stăteam aici-șa douășpe ceasuri pe zi, de mă cocoșam, treb'ia să mă duc acas' și să spăl toate vasele alea împuțite.

Sorbea dintr-o cutie de Pepsi din automatul de lîngă ușa biroului, om la șaptezeci și doi-și trei de ani, în salopetă gri decolorată de lucru, cu rîuri de riduri șiroindu-i de la colțurile ochilor și ale gurii.

– De-acu' oi credea probabil că-s țicnit de-a binelea, da' să-ți mai zic io cevașilea, dacă-nchizi numa' rîjnița aia, colo-șa.

Am oprit magnetofonul și i-am zîmbit:

– Ținînd seama de unele lucruri pe care le-am auzit în ultimii cîțiva ani, ar trebui să te-ndepărtezi cale de-o poștă ca să mă convingi că ești țicnit.

Zîmbi și el, dar fără pic de haz.

– Într-o seară spălam vasele, ca de-obicei – asta era-n toamna lu' cinzeșopt, după ce lucrurile s-au potolit. Nevastă-mea era sus, dormea. Betty fuse singuru' copil care-a găsit Dumnezeu v'odată de cuviință să ni-l deie, și după ce-a murit nevastă-mea petrecea bună parte din timpu-i dormind. Am tras dopu' și apa a-nceput să curgă pe țeavă. Știi zgomotu' pe care-l scoate apa cu săpun d-adevăratelea cînd curge pe țeavă? Ca un soi de supt, ca o rîgîială. Scotea zgomotu-ăla, da' io nu mă gîndeam la asta, numa' ca să mă duc să tai niște surcele-n hambar, și tomnai cîn' zgomotul ăla începe să se stingă, o auzii pe fiică-mea d-acolo de jos. O auzii pe Betty d-undeva din țevile alea reci. Rîdea. Era undevașilea-n întuneric colo jos și se rîdea. Numa' că suna nițel mai ca un zbieret, dacă stăteai s-asculți atent. Sau și una, și alta. Zbiera și se rîdea colo jos în țevi. Asta fu singura oară c-auzii una ca asta. Poate mi-oi fi-nchipuit numa'. Da' N-aș prea-ș crede.

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el. Lumina ce-i cădea pe față prin geamurile murdare îl încărca de ani, făcîndu-l să arate bătrîn ca Matusalem. Țin minte că în acel moment mi s-a făcut frig. Tare frig.

– Crezi că-ți înșir brașoave? mă întrebă.

Bătrînul care să tot fi avut cam patruzeci și cinci de ani în 1957, bătrînul căruia Dumnezeu îi dăruise o singură fiică, pe nume Betty Ripsom. Betty fusese găsită pe Outer Jackson Street imediat după Crăciunul din acel an, înghețată, cu rămășițele spintecate.

– Nu, am spus. Nu cred că-mi înșiri brașoave, domnule Ripsom.

– Și zău că zici drept, spuse el cu un soi de mirare. Ți-o citesc pe față.

Cred că atunci a mai vrut să-mi spună ceva, dar clopoțelul din spatele nostru a sunat ascuțit, și o mașină a trecut peste furtunul întins pe asfalt și a frînat lîngă pompe. Cînd s-a auzit clopoțelul, am tresărit amîndoi, iar eu am scos un țipăt mic. Ripsom s-a ridicat în picioare și a șontîcăit afară spre mașină, ștergîndu-și mîinile pe un ghemotoc de cîlți. Cînd a revenit înăuntru, m-a privit de parcă eram mai curînd un străin insipid care tocmai se întîmplase să se abată din stradă. Mi-am luat rămas-bun și am plecat.

Buddinger și Ives mai cad de acord asupra unui aspect: lucrurile chiar nu sînt în regulă aici, în Derry; în Derry lucrurile nu au fost *niciodată* în regulă.

L-am văzut pentru ultima oară pe Albert Carson doar cu o lună înainte să moară. Cancerul i se agravase; din gît îi ieșeau șoapte răgușite.

– Tot te mai gîndești să scrii o istorie a orașului Derry, Hanlon?

– Mai cochetez cu ideea, am răspuns, dar bineînțeles că nu plănuisem niciodată să scriu o istorie a orașului – nu tocmai – și cred că o știa.

– Ți-ar lua douăzeci de ani, șopti el, și nimeni n-ar citi-o. Nimeni n-ar *vrea* s-o citească. Las-o baltă, Hanlon.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

– Știi, Buddinger s-a sinucis.

Sigur că știam asta – dar numai pentru că oamenii întotdeauna vorbesc, iar eu învățasem să ascult. Articolul din *News* o calificase drept cădere accidentală și era adevărat că Branson Buddinger căzuse. Ceea ce neglija să menționeze *News* era faptul că Buddinger căzuse de pe un taburet, în debara, și că la ora aia tocmai avea un știreang la gît.

– Știi despre ciclu?

L-am privit uluit.

– O, da, șopti Carson. Eu știu. La fiecare douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani. Și Buddinger știa. Mulți moșnegi știu, deși e un lucru de care nu vorbesc cu voce tare, nici chiar dacă îi umpli cu rachiu. Las-o baltă, Hanlon.

Întinse o mînă ca o gheară de pasăre. Mă strînse de încheietură, și am simțit cancerul fierbinte care scăpase de sub control și îi făcea prăpăd prin trup, devorînd tot și toate dinăuntru – ceea ce nu însenina că la vremea aia mai putea să-i fi rămas prea multe organe sănătoase; dulapurile lui Albert Carson erau aproape goale.

– Michael – asta-i o treabă în care nu-i bine să te bagi. Aici în Derry sînt chestii care mușcă. Las-o baltă. *Las-o baltă.*

– Nu pot.

– Atunci, păzea, spuse el.

Deodată am văzut ochii uriași și înfricoșați ai unui copil privind de pe fața acelui bătrîn muribund. *Păzea.*

Derry.

Orașul meu natal. Botezat după comitatul cu același nume din Irlanda.

Derry.

Aici m-am născut, în spitalul din Derry; am învățat la Școala Elementară din Derry; am urmat gimnaziul la Școala Medie de pe Number 9 Street, liceul la Derry. Apoi am studiat la Universitatea Statului Maine – „nu-i în Derry, da-i imediat mai încolo pe drum", cum zic moșnegii –, după care m-am întors aici. La Biblioteca Publică din Derry. Sînt un mic orășean ducînd o viață de mic orășean, unul dintre cîteva milioane.

Dar...

Dar:

În 1879, o echipă de tăietori de lemne a găsit rămășițele unei alte echipe ce petrecuse iarna înzăpezită într-o tabără în amonte pe rîul Kenduskeag – în capătul locului pe care copiii încă îl mai numesc Maidanul. Erau nouă cu totul, toți nouă tăiați în bucăți. Se rostogoliseră capete... Ca să nu mai vorbim de brațe... Un picior sau două... Iar penisul unui bărbat fusese țintuit cu un cui pe perete.

Dar:

În 1851, John Markson și-a otrăvit toată familia, apoi, așezat în mijlocul cercului pe care-l făcuse din cadavrele lor, a înfulecat o ciupercă „zîrna-albă" întreagă. Chinurile morții trebuie că i-au fost cumplite. Polițistul orașului, care l-a găsit, a scris în raportul său că mai întîi avusese impresia că hoitul rînjește la el; a scris despre „groaznicul zîmbet alb al lui Markson" Zîmbetul alb era un dumicat întreg de ciupercă ucigașă ce-i umplea toată gura; Markson continuase să mănînce chiar și în timp ce crampele și sfîșietoarele spasme musculare îi torturaseră trupul muribund.

Dar:

În Duminica Paștilor din 1906, proprietarii Oțelăriei Kitchener, care se înalță pe locul unde se află acum nou-nouțul Derry Mall, au organizat o căutare a ouălor de Paști pentru „toți copiii cuminți din

Derry" Căutarea a avut loc în uriașa hală a turnătoriei. Zonele periculoase au fost închise, iar angajații s-au oferit voluntari să stea de pază pentru a se asigura că nici unei fete și nici unui băiat mai îndrăzneț nu-i venea ideea să se strecoare pe sub bariere și să exploreze locurile. Cinci sute de ouă de Paști din ciocolată legate cu panglici viu colorate au fost ascunse în tot restul fabricii. Conform spuselor lui Buddinger, era cîte un copil pentru fiecare dintre aceste ouă. Au luat-o la fugă chicotind, și țopăind, și chiuind prin liniștea duminicală a Oțelăriei, găsind ouăle sub giganticele cuve basculante, în sertarele de la biroul maistrului, puse în echilibru între angrenajele mari și ruginite ale roților dințate, prin matrițele de la etajul trei (în fotografiile vechi, acestea arată ca niște forme de cozonac din bucătăria unui uriaș). Trei generații de Kitcheneri erau de față ca să asiste la goana veselă și să acorde premii la sfîrșitul căutării, care avea să aibă loc la ora patru, indiferent că fuseseră găsite sau nu toate ouăle. De fapt totul s-a terminat cu patruzeci și cinci de minute mai devreme, la trei și un sfert. Acela a fost momentul cînd oțelăria a explodat. Șaptezeci și doi de oameni au fost scoși morți din ruine, înainte de apusul soarelui. Totalul a fost de o sută de cadavre. Optzeci și opt dintre victime erau copii. În miercurea următoare, cînd orașul încă mai zăcea contemplînd în tăcere înlemnită tragedia, o femeie a găsit capul băiețelului de nouă ani Robert Dohay agățat în crengile mărului ei din spatele casei. Micul Dohay avea ciocolată în dinți și sînge în păr. A fost ultimul dintre morții înregistrați. Din opt copii și un adult nu s-a mai găsit nici urmă. A fost cea mai mare tragedie din istoria orașului Derry, mai mare chiar decît focul de la *The Black Spot* din 1930, și nu i s-a găsit niciodată vreo explicație. Toate cele patru boilere ale Oțelăriei au fost lichidate. Nu numai închise; lichidate.

Dar:

Rata criminalității în Derry e de șase ori mai mare decît în oricare alt oraș asemănător ca mărime din New England. Mi-am găsit concluziile preliminare în această privință atît de greu de crezut, încît i-am oferit cifrele unuia dintre salahorii de la liceu, care, cînd nu stă în fața calculatorului său, își petrece timpul la mine în bibliotecă. El a mers cu cîțiva pași mai departe – zgîndărește un salahor, și vei găsi un perfecționist – adăugînd încă o duzină de orășele în ceea ce numea el „fondul comun" și oferindu-mi un grafic pe computer pe a cărui linie Derry iese în evidență ca un deget cangrenat. „Probabil

că oamenii sînt aici al dracu' de iuți la mînie, domnule Hanlon", a fost singurul lui comentariu. Nu i-am răspuns. Dacă aș fi făcut-o, poate că i-aș fi spus că oricum în Derry *ceva* este tare iute la mînie.

Aici, în Derry, copiii dispar inexplicabil și fără a mai fi găsiți, într-un ritm de patruzeci-șaizeci pe an. Majoritatea sînt adolescenți. Se presupune că fug de acasă. Cred că unii chiar asta fac.

Iar în perioada a ceea ce Albert Carson ar numi, fără îndoială, termenul ciclului, rata dispariților înregistrează un salt uriaș. În anul 1930, de exemplu – anul cînd a ars *The Black Spot* –, au avut loc peste *o sută șaptezeci* de dispariții de copii în Derry – și trebuie să rețineți că acestea nu sînt decît disparițiile raportate la poliție și, prin urmare, documentate. *Nimic surprinzător în asta,* mi-a spus actualul șef al poliției cînd i-am arătat statistica. *Erau anii de Criză. Majoritatea probabil s-au săturat să mai mănînce supă de cartofi sau să meargă acasă lihniți de foame și au luat-o la drum, în căutare de ceva mai bun.*

În timpul anului 1958, o sută douăzeci și șapte de copii, în vîrstă de trei pînă la nouăsprezece ani, au fost dați dispăruți în Derry. *Am avut vreo Criză în 1958?* l-am întrebat pe șeful Rademacher. *Nu,* a răspuns el. *Dar oamenii se mută des, Hanlon. Mai ales pe copii îi mănîncă tălpile. S-au certat cu bătrînii într-o seară cînd au venit tîrziu de la întîlnire și pac, s-au dus.*

I-am arătat șefului Rademacher fotografia lui Chad Lowe apărută în numărul din aprilie 1958 al revistei *News. Credeți că ăsta a fugit de acasă după o ceartă cu bătrînii fiindcă a venit tîrziu de la întîlnire, domnule șef Rademacher? Avea trei ani și jumătate cînd nu l-a mai văzut nimeni.*

Rademacher m-a fixat cu o privire acră și mi-a spus că sigur că i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu mine, dar, dacă nu mai e nimic altceva, el are treabă. Am plecat.

Bîntuit, bîntuire, a bîntui.

Adesea vizitat de fantome sau spirite, de pildă prin țevile de sub chiuvetă; a apărea sau a reveni frecvent, ca de exemplu la fiecare douăzeci și cinci, douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani; loc unde se hrănesc animalele, ca în cazurile lui George Denbrough, Adrian Mellon, Betty Ripsom, micuței Albrecht, micului Johnson.

Loc unde se hrănesc animalele. Da, asta-i explicația care mă bîntuie pe mine.

Dacă se mai întîmplă ceva – indiferent ce – am să dau telefoanele. Va trebui. Între timp, îmi rămîn supozițiile, neliniștea și amintirile – blestematele mele de amintiri. A, și încă un lucru – am acest caiet, nu-i așa? Zidul plîngerii mele. Și iată-mă stînd aici, cu mîna tremurîndu-mi atît de tare, încît aproape că nu pot scrie, iată-mă așezat aici în biblioteca pustie după ora închiderii, ascultînd sunetele abia auzite din rafturile cufundate în întuneric, privind umbrele aruncate de globurile galbene cu lumină difuză, pentru a mă asigura că nu se mișcă... Sau că nu se schimbă.

Iată-mă stînd aici lîngă telefon.

Pun pe el mîna liberă... O las să alunece în jos... Ating orificiile discului care m-ar putea pune în legătură cu ei toți, cu vechii mei prieteni.

Împreună am coborît în adîncuri.

Împreună am coborît în întuneric.

Am mai ieși oare din beznă dacă ne-am duce acolo și a doua oară?

Nu cred.

Dă, Doamne, să nu fiu nevoit să-i chem.

Dă, Doamne!

Partea a doua

DERRY: AL DOILEA INTERLUDIU

„Eu sînt ceea ce vedeți.
Tinerețea îngropată înlăuntru-mi
poate depune mărturie. Rădăcini?
Toți avem rădăcini."

William Carlos Williams,
Paterson

„Mă întreb uneori ce o să se aleagă de mine,
Tristețea verii nu-i chip s-o vindec."

Eddie Cochran

Capitolul 4
Ben Hanscom trage o căzătură

1

În jurul orei 11.45, una dintre stewardesele ce serveau la clasa întîi pe linia Omaha-Chicago zborul 41, United Airlines, are un șoc îngrozitor. Cîteva clipe, crede că pasagerul de la 1-A a murit.

Cînd s-a îmbarcat, la Omaha, și-a spus în sinea ei: „Oh băiete, bucluc la orizont. E beat ca un porc" Duhoarea de whisky din jurul capului lui i-a amintit fugar de norul de praf care-l înconjoară întotdeauna pe băiețelul nespălat din benzile desenate Peanuts *– Pig Pen, așa îl cheamă. Era neliniștită în legătură cu Primul Serviciu, care constă în servirea tăriei. Avea convingerea că va cere de băut porție probabil dublă. Atunci ar fi trebuit să se hotărască dacă-l servește sau nu. De asemenea, ca să fie și mai multă distracție, în seara asta au fost fulgere și trăsnete pe tot traseul și e absolut sigură că la un moment dat individul, un tip costeliv îmbrăcat în blugi și catifea reiată, va începe să vomite.*

Dar, cînd a venit Primul Serviciu, omul cel înalt nu a comandat decît un pahar cu sifon, pe un ton extrem de politicos. Lampa lui de serviciu nu s-a aprins, iar stewardesa îl uită curînd cu totul, pentru că zborul e dintre cele cu probleme. Este de fapt un zbor de soiul acelora pe care vrei să le uiți de cum se încheie, unul din acelea în timpul cărora ai putea – dacă ai avea timp – să-ți pui cîteva întrebări pe tema propriei tale supraviețuiri.

Cursa United 41 face slalom printre vîrtejuri urîcioase de tunete și fulgere, aidoma unui schior iscusit. Aerul e foarte dur. Pasagerii

exclamă și fac glume proaste și neliniștite pe seama fulgerelor pe care le pot vedea aprinzîndu-se și stingîndu-se printre coloanele groase de nori ce înconjoară avionul!

– Mămico, Doamne-Doamne le face poze la îngeri? întrebă un băiețel, iar mama lui, verde la față, scoate un rîs forțat.

Primul Serviciu reiese ca fiind singurul serviciu la bordul Cursei 41 în seara asta. Semnalul de prindere a centurilor se aprinde la douăzeci de minute după decolare și așa rămîne. Totuși, stewardesele rămîn pe culoarul dintre fotolii, răspunzînd apelurilor care sînt trase ca artificiile în timpul petrecerilor din înalta societate.

– Ralph e ocupat în seara asta, îi spune stewardesa-șefă, trecînd pe lîngă ea.

Se înapoiază la clasa „turist" cu o provizie proaspătă de pungi pentru rău de avion. E o frază semi-codificată, semi-banc. Ralph e *întotdeauna ocupat în timpul zborurilor cu probleme. Avionul se clatină, cineva țipă încet, stewardesa se răsucește puțin și întinde mîna, ca să-și recapete echilibrul, și se pomenește privind în ochii holbați, lipsiți de expresie, ai omului de pe locul 1-A.*

O, Doamne sfinte, e mort, își spune ea. *Băutura pe care-a tras-o înainte să urce... Pe urmă hapurile... Inima... Spaima de moarte.*

Ochii omului înalt sînt ațintiți asupra ei, dar nu o văd. Nu se clintesc. Sînt perfect sticloși. Cu siguranță sînt ochii unui mort.

Stewardesa se întoarce dinspre privirea aceea cumplită, cu inima bătîndu-i în gît la galop, întrebîndu-se cum să procedeze, ce să facă și mulțumindu-i lui Dumnezeu că cel puțin omul nu avea un vecin de scaun care să țipe, stîrnind panică. Hotărăște s-o înștiințeze mai întîi pe stewardesa-șefă, apoi echipajul de bărbați din față. Poate vor putea să-l înfășoare într-o pătură și să-i închidă ochii. Pilotul va ține aprins anunțul de prindere a centurilor chiar dacă văzduhul se liniștește, așa că nimeni n-o să iasă pe interval să meargă la toaletă, iar cînd ceilalți pasageri vor debarca au să creadă doar că doarme dus...

Aceste gînduri îi trec repede prin minte, și se răsucește să mai privească o dată, să fie sigură. Ochii lipsiți de viață și vedere îi fixează pe-ai ei... Iar apoi cadavrul ridică paharul cu sifon și soarbe din el.

Chiar în acel moment avionul se clatină din nou, se înclină, iar micul țipăt de surpriză al stewardesei se pierde printre celelalte, mai energice, strigăte de frică. Atunci ochii omului se mișcă – nu mult, dar îndeajuns ca fata să înțeleagă faptul că e viu și o vede. Și își

spune: Ia te uită, cînd a venit la bord credeam că are cincizeci și ceva, dar nu-i nici pe departe așa de bătrîn, cu tot părul lui cărunt.

Se apropie de el, deși poate auzi sunetul nerăbdător al butoanelor de apel în spatele ei (Ralph e într-adevăr ocupat astă-seară: după aterizarea în deplină siguranță la O'Hare, peste treizeci de minute, stewardesele vor arunca mai bine de șaizeci de pungi pentru rău de avion).

– E totul în regulă, domnule? îl întrebă ea, surîzătoare.

Își simte surîsul fals, ireal.

– Totul e bine și minunat, spune omul cel slab.

Fata aruncă o privire spre eticheta de clasa întîi fixată în micul suport de pe spătarul fotoliului și vede că se numește Hanscom.

– Bine și minunat. Da' ne cam scutură-n seara asta, nu-i așa? Nu vă mai vedeți capul de treabă, bănuiesc. Nu vă deranjați pentru mine. Mi-e...

Afișează un zîmbet lugubru, un zîmbet care o trimite cu gîndul la sperietorile de ciori filfîind pe cîmpiile moarte de noiembrie.

– Mi-e bine și mă simt minunat.

– Păreați

(mort)

nu prea în apele dumneavoastră.

– Mă gîndeam la zilele de altădată. Abia în seara asta, mai devreme, mi-am dat seama că a existat *și așa ceva, alte vremuri, cel puțin în ce mă privește pe mine.*

Alte butoane de apel apăsate.

– Sînteți bună, domnișoară? o chemă nervos cineva.

– Ei, dacă sînteți absolut sigur că vă simțiți bine...

– Mă gîndeam la un stăvilar pe care l-am construit cu niște prieteni de ai mei, spune Ben Hanscom. Primii prieteni pe care i-am avut în viața mea, se pare. Ei construiau stăvilarul, cînd...

Se întrerupe, face o mutră uluită, apoi izbucnește în rîs. E un rîs sincer, aproape rîsul lipsit de griji al unui băiețandru, și sună foarte ciudat în avionul ăsta care se zguduie și se zgîlțîie.

– ...Cînd le-am căzut și eu pe cap. Și aproape asta am făcut, literalmente. Oricum, făceau un tărăboi infernal cu stăvilarul ăla. Mi-aduc aminte de asta.

– Stewardesă?

– Scuzați-mă, domnule – ar trebui să-mi fac iar rondul.

– Sigur că da.

Fata se îndepărtează grăbită, bucuroasă să scape de căutătura aceea – moartă, aproape hipnotică.

Ben Hanscom întoarce capul spre fereastră și privește afară. Fulgerele explodează înăuntrul uriașilor nori cumulus la cincisprezece kilometri depărtare de aripa din dreapta. În străfulgerările bîlbîite de lumină, norii par niște enormi creieri transparenți, plini de gînduri negre.

Caută în buzunarul vestei, dar dolarii de argint nu mai sînt. Au trecut din buzunarul său într-al lui Ricky Lee. Deodată își dorește să fi păstrat măcar unul. Poate i-ar fi prins bine. Sigur că te poți duce la orice bancă – cel puțin atunci cînd nu țopăi la opt mii de metri înălțime, poți – și să scoți de-acolo un pumn de dolari din argint, dar nu ai ce face cu tartinele alea nenorocite de cupru pe care în vremurile astea guvernul încearcă să le facă să treacă drept bani adevărați. Iar pentru vîrcolaci, vampiri și tot soiul de chestii care colcăie sub lumina stelelor, de argint ai nevoie; argint cinstit. Ai nevoie de argint ca să oprești un monstru. Ai nevoie...

Închide ochii. În jurul lui, văzduhul e plin de clopote. Avionul se leagănă, se zguduie și saltă, iar văzduhul e plin de clopote. Clopote?

Nu... clopoței.

Erau clopoței, era clopoțelul, clopoțelul tuturor clopoțeilor, cel pe care l-ai așteptat tot anul după ce te-ai săturat de școală, și asta se întîmplă întotdeauna cam pe la sfîrșitul primei săptămîni. Clopoțelul, cel care anunță din nou libertatea, apoteoză a tuturor clopoțeilor de școală.

Ben Hanscom stă în fotoliul lui de clasa întîi, suspendat printre tunete, la opt kilometri altitudine, cu chipul întors spre fereastră, și simte zidul timpului subțiindu-se dintr-o dată; un soi de peristaltism cumplit/minunat a început să se producă, își spune: O, Doamne, sînt digerat de propriul meu trecut.

Fulgerele îi joacă năzuros pe față și, deși n-o știe, tocmai s-a schimbat data. 28 mai 1985 a devenit 29 mai peste regiunea întunecată și furtunoasă care e în noaptea asta vestul Illinois-ului; fermieri cu spinarea frîntă de muncă dorm buștean dedesubt și-și visează visele lor încîlcite și cine știe ce s-ar putea mișca în hambarele lor și în pivnițele și tarlalele lor în timp ce fulgerul pășește și tunetul glăsuiește? Nimeni nu știe aceste lucruri; nu știu decît că puterea s-a dezlănțuit în noapte și că văzduhul e înnebunit de înaltele voltaje ale furtunii.

Dar clopoței răsună la opt mii de metri înălțime, în timp ce avionul răzbate iar în cer deschis, în timp ce înaintarea îi devine din nou stabilă; sînt clopoței, este clopoțelul, în timp ce Ben Hanscom doarme; și, în timp ce doarme, zidul dintre trecut și prezent dispare complet, iar el se rostogolește în urmă prin ani ca un om care cade într-un puț adînc – Navigatorul Timpului, *poate, al lui Wells, căzînd cu o treaptă de fier ruptă în mînă, tot mai jos spre țara Mormolocilor, unde mașinile bubuie iar și iar în tunelurile nopții. E anul 1981, e 1977, 1969; și deodată iată-l aici, aici în iunie 1958; lumina bogată a verii scaldă totul și, pe sub pleoapele adormite, pupilele lui Ben Hanscom se contractă la comanda creierului său care visează, care nu mai vede întunericul așternut peste statul Illinois, ci lumina strălucitoare a soarelui unei zile de iunie în Derry, Maine, cu douăzeci și șapte de ani în urmă.*

Clopoței.

Clopoțelul.

Școala.

Școala s-a...

Școală s-a

2

sfîrșit!

Sunetul clopoțelului zornăia necontenit în lungul coridoarelor școlii din Derry, o clădire mare din cărămidă ce se înalța pe Jackson Street, iar la auzul său copiii din clasa a cincea în care învăța și Ben Hanscom scoseseră un chiot spontan – iar doamna Douglas, îndeobște cea mai severă dintre profesoare, nu făcu nici un efort să-i potolească. O fi știut că era imposibil.

– Copii! strigă ea cînd rumoarea se stinse. Puteți să fiți atenți încă un ultim moment?

Acum în clasă se răspîndi un murmur de sporovăială agitată, amestecată cu cîteva gemete. Doamna Douglas ținea în mînă carnetele de note.

– Zău că sper c-am trecut! îi ciripi Sally Mueller lui Bev Marsh, care stătea pe rîndul de alături.

Sally era isteață, drăguță, vioaie. Bev era și ea drăguță, dar pe fața ei nu se vedea nici pic de vioiciune în acea după-amiază, chiar dacă era ultima zi de școală. Ședea privindu-și posomorîtă pantofii ieftini. Pe un obraz avea o vînătaie îngălbenită, în curs de dispariție.

– Mi se rupe dac-am trecut sau nu, răspunse Bev.

Sally strîmbă din nas. Domnișoarele nu folosesc un asemenea limbaj, dădea de înțeles grimasa ei. Apoi se întoarse spre Greta Bowie. Probabil că numai tulburarea de a fi auzit clopoțelul anunțînd sfîrșitul unui alt an de școală o făcuse pe Sally să uite de sine și să-i vorbească lui Beverly, își spuse Ben. Sally Mueller și Greta Bowie proveneau amîndouă din familii bogate, cu case pe West Broadway, cîtă vreme Bev venea la școală dintr-unul dintre blocurile alea de apartamente jegoase de pe Lower Main Street. Lower Main Street și West Broadway nu erau despărțite decît de trei kilometri, dar pînă și un puști ca Ben știa că distanța reală era comparabilă cu cea dintre Pămînt și planeta Pluto. Tot ce aveai de făcut era să te uiți la puloverul ei ieftin, la fusta prea mare, căpătată probabil de la Armata Salvării, și la mocasinii scîlciați, ca să știi cît de departe erau una de alta. Dar Ben o plăcea totuși mai mult pe Beverly – *mult* mai mult. Sally și Greta aveau haine frumoase, și bănuia că își ondulează părul sau și-l fac permanent sau cam așa ceva o dată pe lună, însă nu credea că asta schimbă în vreun fel adevărul. Puteau ele să-și facă părul permanent o dată pe *zi,* că tot o pereche de mucoase încrezute erau.

Pe Beverly o găsea mai drăguță... Și *mult* mai frumoasă, deși nici într-un milion de ani n-ar fi îndrăznit să-i spună una ca asta. Și totuși, uneori, în puterea iernii, cînd lumina de afară părea galben-somnoroasă, ca o pisică încovrigată pe sofa, cînd doamna Douglas torcea înainte despre matematici (cum se face împărțirea printr-un împărțitor mai mare decît 12, sau cum se găsește numitorul comun a două fracții pentru a le putea aduna), sau citea întrebările din *Shining Bridges,* ori vorbea despre zăcămintele de cositor din Paraguay, în zilele acelea cînd părea că școala nu o să se mai sfîrșească niciodată și cînd părea că asta nici nu prea conta, pentru că afară întreaga lume era o morcirlă... În zilele acelea Ben se uita uneori cu coada ochiului la Beverly, pîndindu-i fața, iar inima îl durea cu disperare și totodată îi devenea oarecum mai plină. Bănuia că făcuse o

pasiune pentru ea sau era îndrăgostit, și de asta se gîndea la Beverly întotdeauna cînd The Penguins cîntau la radio „Înger pămîntesc – draga mea dragă / te iubesc tot timpul..." Mda, era o prostie, sigur că da, fleșcăită ca un șervețel folosit, dar era bine, pentru că nu avea s-o spună niciodată. Se gîndea că băieților grași nu li se îngăduie să iubească fetele drăguțe decît în taină. Dacă ar fi spus cuiva ce simțea (dar nici n-avea cui să-i spună), persoana aceea probabil c-ar fi rîs pînă o lovea un atac de cord. Iar dacă i-ar spune vreodată lui Beverly, fie ar fi rîs și ea (ceea ce era rău), fie ar fi scos horcăieli de scîrbă (ceea ce era și mai rău).

– Acum vă rog să vă ridicați în picioare imediat ce vă strig numele. Paul Anderson... Caria Bordeaux... Greta Bowie... Calvin Clark... Cissy Clark...

În timp ce erau strigați pe nume, elevii de clasa a cincea ai doamnei Douglas veneau în față unul cîte unul (cu excepția gemenilor Clark, care mergeră împreună ca de obicei, ținîndu-se de mînă, imposibil de deosebit decît prin lungimea părului lor blond, aproape alb, și prin faptul că ea purta rochie, iar el blugi), își luau carnetele de note în culoarea pieii de căprioară, cu steagul american și Legămîntul de Credință în față și Tatăl Nostru în spate, și ieșeau din clasă ca anesteziați... După care tropăiau pe culoar spre locul unde ușile mari de la intrare fuseseră deschise. Iar apoi pur și simplu fugeau afară în soarele verii și dispăreau: unii pe biciclete, alții zburdînd, unii călărind cai nevăzuți și plesnindu-se cu palmele pe șolduri, imitînd astfel ropotul copitelor, alții cu brațele aruncate unul peste umerii celuilalt, cîntînd „Ai mei ochi văzut-au strălucirea școlii în flăcări" pe melodia de la „Imnul de luptă al Republicii"

– Marcia Fadden... Frank Frick... Ben Hanscom...

Se ridică, furînd o ultimă privire spre Beverly Marsh, ca să o aibă amintire pe tot timpul verii (sau cel puțin așa credea el atunci), și înainta spre catedra doamnei Douglas, un băiețandru de unsprezece ani cu o poponeață cam de mărimea statului New Mexico – zisa poponeață, împachetată într-o pereche de blugi noi oribili care aruncau săgeți mici de lumină din capsele de aramă și *făceau fșșt-fșșt-fșșt* după cum i se frecau una de alta coapsele grase. Șoldurile i se balansau ca ale unei fete. Stomacul se legăna dintr-o parte în alta. Purta o cămașă groasă și largă, deși era o zi călduroasă. Aproape întotdeauna purta cămăși groase, pentru că îi era grozav de rușine cu pieptul lui,

și așa îi fusese începînd din prima zi de școală de după vacanța de Crăciun, cînd venise cu una dintre cămășile Ivy League noi pe care i le dăduse mama sa, dar Belch Huggins, dintr-a șasea, croncănise: „Hei, băieți! Ia uitați ce i-a adus Moș Crăciun lui Ben Hanscom! O pereche mare de țîțișoare!" Belch aproape leșinase de deliciul propriului banc. Alții rîseseră la rîndul lor – printre ei și cîteva fete. Dacă în clipa aceea s-ar fi căscat în fața lui o gaură ducînd sub pămînt, Ben ar fi sărit în ea fără un sunet... Sau poate cu un abia auzit murmur de recunoștință.

Din ziua aceea nu mai purta decît cămăși groase. Avea patru – parașuta maro, parașuta verde și cele două parașute albastre. Era una dintre puținele privințe în care reușise să-i reziste mamei sale, una dintre puținele dîre pe care le simțise silit, în copilăria sa mai mult benignă, să le tragă în praf. Dacă ar fi văzut-o și pe Beverly Marsh că rîde alături de ceilalți, în ziua aceea, ar fi murit pe loc.

– A fost o plăcere să te am în clasă anul ăsta, Benjamin, spuse doamna Douglas în timp ce-i dădea carnetul de note.

– Mulțumesc, doamnă Douglas.

Un falset batjocoritor pluti de undeva din spatele clasei:

– Mul-ciu-meee, doa'nă Dougwiss.

Era Henry Bowers, bineînțeles. Henry era cu Ben în clasa a cincea în loc să fie într-a șasea cu prietenii săi, Belch Huggins și Victor Criss, pentru că rămăsese repetent cu un an în urmă. Ben bănuia că Bowers va rămîne iar repetent. Numele său nu fusese strigat cînd doamna Douglas înmînase carnetele, și asta însemna bucluc. Pe Ben îl neliniștea treaba asta, pentru că, dacă Henry rămînea iar, Ben însuși era în parte răspunzător... Iar Henry știa asta.

În cursul tezelor finale ale anului, din săptămîna anterioară, doamna Douglas îi mutase prin clasă la întîmplare, trăgîndu-le numele dintr-o pălărie pusă pe catedră. Ben ajunsese să stea lîngă Henry Bowers în ultimul rînd. Ca de obicei, Ben își înconjurase foaia cu brațul și se aplecase peste ea, simțind apăsarea oarecum liniștitoare a burții în pupitru și lingîndu-și din cînd în cînd creionul ca să-i vină inspirația.

Cam pe la jumătatea tezei de marți, care se întîmplase să fie la matematică, o șoaptă plutise peste culoarul dintre bănci pînă la Ben. Era tot atît de scăzută, de nepăsătoare și de expertă precum șoapta

unui pușcăriaș veteran dînd mai departe un mesaj în curtea de plimbare a închisorii.

– Dă-mi și mie să copiez!

Ben privise la stînga, drept în ochii negri și furioși ai lui Henry Bowers. Henry era un băiat mare, chiar și pentru cei doisprezece ani ai lui. Avea brațele și picioarele vînjoase de mușchii antrenați la fermă. Tatăl lui, despre care toți spuneau că e nebun, își extinsese puțin proprietatea în capătul Kansas Street, aproape de limita orașului Newport, iar Henry petrecea cel puțin treizeci de ore pe săptămînă prășind, plivind, sădind, scoțînd pietroaiele, tăind lemne și secerînd, dacă era ceva de secerat.

Părul lui Henry era tuns foarte scurt, rebel la înfățișare, lăsînd să i se vadă printre fire albul scalpului. Își ungea freza cu gel dintr-un tub pe care îl purta mereu în buzunarul din față al blugilor și, ca atare, părul de deasupra frunții îi arăta întocmai ca dinții unei mașini de tuns iarba. Un miros de sudoare și gumă Juicy Fruit plutea întotdeauna în jurul lui. La școală purta o jachetă roz de motociclist, cu un vultur pe spate. Odată, la școală, unul din clasa a patra fusese destul de necugetat ca să rîdă de jacheta lui. Henry se întorsese spre micul înfumurat, mlădios ca o nevăstuică și iute ca o viperă, și-i pompase două cu pumnul mînjit de muncă. Înfumuratul rămăsese fără trei dinți din față. Henry se alesese cu o vacanță de două săptămîni. Ben sperase, cu nădejdea imprecisă și totuși arzătoare a celor călcați în picioare și terorizați, că Henry va fi exmatriculat, nu suspendat. Nici vorbă de așa noroc. Iarba rea nu piere. Odată încheiată perioada de suspendare, Henry revenise fudul în curtea școlii, mirosind a nenorocire în jacheta sa roz de motociclist, cu părul ceruit atît de gros, încît părea să-i răcnească din țeastă. Ambii ochi purtau urmele umflate și colorate ale bătăii pe care i-o administrase tatăl său nebun pentru că „s-a bătut în curtea școlii". Semnele bătăii se șterseseră pînă la urmă; pentru copiii care erau nevoiți însă, într-un fel sau altul, să coexiste cu Henry în Derry, lecția nu se șterse. Din cîte știa Ben, de atunci nimeni nu mai scosese o vorbă despre jacheta roz de motociclist, cu vultur pe spate, a lui Henry.

Cînd îi șoptise sumbru lui Ben să-l lase să copieze, trei gînduri îi trecuseră acestuia ca fulgerul prin minte – care era atît de suplă și iute pe cît de obez îi era trupul – în interval de cîteva secunde.

Primul era acela că, dacă doamna Douglas o să-l prindă pe Henry furînd răspunsurile de pe foaia lui, amîndoi vor primi zero pe lucrare. Al doilea, că, dacă nu-l lăsa pe Henry să copieze, acesta aproape sigur îl va prinde după ore și-i va administra *lui* legendarul pumn, probabil cu Huggins ținîndu-l de un braț și Criss de celălalt.

Acestea era gîndurile unui copil, nimic surprinzător, pentru că *era* copil. Al treilea și cel din urmă gînd însă era mai sofisticat – aproape adult.

S-ar putea să mă prindă, bine. Dar poate aș reuși să mă țin la o parte din calea lui în ultima săptămînă de școală. Sînt aproape sigur că pot, dacă încerc. Și, pînă trece vara, o să uite, cred. Mda. E destul de prost. Dacă nu ia teza asta, probabil că iar rămîne repetent. Și, dacă rămîne, eu o să i-o iau înainte. N-o să mai fiu cu el în clasă... Am să merg în treapta întîi înaintea lui. Aș... aș putea să scap.

– Dă să copiez, șopti iarăși Henry.

Ochii săi negri erau acum aprinși, poruncitori. Ben clătină din cap și își strînse și mai tare brațul în jurul colii de hîrtie.

– Pun eu mîna pe tine, grasule, șopti Henry, puțin mai tare de astă dată.

Pînă acum hîrtia îi rămăsese albă ca zăpada, cu excepția numelui. Era disperat. Dacă pica la examene și rămînea iar repetent, taică-său avea să-l omoare în bătaie.

– Lasă-mă să copiez, c-o-ncurci!

Ben clătină din nou capul, cu obrajii tremurîndu-i. Era speriat, dar și hotărît. Își dădu seama că, pentru prima oară în viața lui, se angajase în mod conștient într-o anume acțiune, iar asta îl speria de asemenea, deși nu știa exact de ce – aveau să treacă mulți ani pînă să înțeleagă faptul că sîngele rece cu care își făcuse socotelile, calcularea atentă și pragmatică a consecințelor, cu interferențele ei de maturitate în devenire, îl înspăimîntaseră mai mult chiar decît Henry. Pe Henry putea să-l fenteze. Maturitatea, cînd probabil va gîndi astfel aproape tot timpul, va pune mîna pe el pînă la urmă.

– Vorbește cineva acolo-n spate? întrebase atunci, foarte deslușit, doamna Douglas. Dacă da, vreau să înceteze *chiar acum.*

În următoarele zece minute domnise tăcerea; capetele tinere rămăseseră aplecate studios peste foile de teză ce miroseau a cerneală

violetă aromată, după care șoapta lui Henry plutise iarăși peste spațiul dintre bănci, subțire, abia auzită, înfiorătoare în certitudinea calmă a promisiunii:

– Ești mort, grasule!

3

Ben își luă carnetul de note și evadă, recunoscător zeilor care au grijă de băieții grași în vîrstă de unsprezece ani, pentru că Henry Bowers nu avusese voie să iasă primul din clasă, conform ordinii alfabetice, astfel ca să-l pîndească pe Ben afară.

Nu fugi pe culoar cum făcuseră ceilalți copii. *Putea* să fugă, și încă destul de repede pentru un băiat de proporțiile lui, dar era conștient cît de comic arăta cînd o făcea. Merse totuși cu pași grăbiți și ieși din holul răcoros, mirosind a cărți, în soarele strălucitor de iunie. Rămase un moment cu chipul întors în lumină, mulțumindu-i pentru căldura ei și libertatea lui. Pînă în septembrie mai era un milion de ani. O fi spus altfel calendarul, dar ceea ce spunea calendarul era o minciună. Vara avea să fie mult mai lungă decît suma zilelor ei și îi aparținea lui. Se simțea înalt cît Turnul de Apă și lat cît tot orașul.

Cineva îl îmbrînci – îl îmbrînci tare. Gîndurile plăcute la vara ce i se așternea înainte fură alungate din mintea lui Ben, în timp ce se clătina disperat să-și păstreze echilibrul pe marginea treptelor de piatră. Apucă balustrada metalică la timp ca să scape de o căzătură păcătoasă.

– Dă-te din calea mea, băi butoi de mațe.

Era Victor Criss, cu părul pieptănat peste cap în stil Elvis lucind de briantină. O luă în jos pe trepte și de-a lungul zidului spre poarta din față, cu mîinile în buzunarele blugilor, gulerul cămășii întors în sus ca o glugă și clemele de pe ghetele inginerești clănțănind.

Ben, cu inima încă bătîndu-i repede din cauza sperieturii, văzu că Belch Huggins stătea de cealaltă parte a străzii, pufăind dintr-un chiștoc. Ridică o mînă spre Victor și-i pasă țigara cînd acesta ajunse lîngă el. Victor trase un fum, îi înapoie chiștocul lui Belch, apoi arătă spre locul unde stătea Ben, aflat acum la jumătatea scării. Spuse ceva

și amîndoi pufniră. Chipul lui Ben se înroși mocnit. Întotdeauna îți veneau de hac. Parcă așa îi era scris.

– Îți place locu-ăsta așa de mult c-o să stai aici toată ziua? întrebă o voce lîngă umărul lui.

Ben se întoarse, iar obrajii i se încinseră și mai tare. Era Beverly Marsh, cu părul ei castaniu-roșcat ca un nor amețitor în jurul capului și peste umeri și ochii de un fermecător verde-cenușiu. Puloverul ei, cu mînecile trase pînă la coate, era destrămat la gît și aproape la fel de lăbărțat ca și cămașa groasă a lui Ben. Prea lăbărțat, cu siguranță, ca să poți spune dacă avea deja oarece instalații pe piept, dar lui Ben nu-i păsa; cînd te-apucă dragostea înainte de pubertate, îți poate veni în valuri atît de limpezi și puternice, încît nimeni nu-i în stare să-i înfrunte cerințele, iar Ben nu făcu acum nici un efort în acest sens. Pur și simplu se lăsă biruit. Se simțea prostește, dar și exaltat, și mizerabil de stingherit, cum în viața lui nu mai fusese... Și totuși se simțea binecuvîntat. Emoțiile acestea fără nădejde se contopiră într-un amestec îmbătător ce-l făcea să se simtă și amețit, și vesel.

– Nu, cîrîi el. N-aș crede.

Un rînjet larg i se întinse pe față. Știa cît de idiot trebuie că arată, dar nu părea să și-l poată reține.

– Păi, bine. Fiindcă școala s-a terminat, cum știi. Slavă Domnului.

– Vacanță...

Alt cîrîit. Trebui să-și dreagă glasul, iar roșeața i se înteți.

– Vacanță plăcută, Beverly!

– Și ție, Ben. Ne vedem anu' viitor.

Fata coborî repede treptele, iar Ben văzu totul cu ochiul lui de îndrăgostit: materialul viu colorat al fustei, tresăltările părului roșu pe spatele puloverului, tenul lăptos, o mică tăietură în curs de vindecare pe partea dinapoi a unei pulpe și (dintr-un oarecare motiv, aceasta din urmă îi provocă un nou val de sentimente care-l străbătură cu atîta tărie, încît trebui să se agațe iar de balustradă; sentimentul era uriaș, nedeslușit, foarte scurt din fericire; poate un semnal sexual, fără înțeles pentru trupul lui, în care glandele endocrine dormeau încă fără vise, și totuși la fel de orbitor ca fulgerul unei furtuni de vară) o brățară aurie strălucitoare pe care o purta pe glezna dreaptă chiar deasupra pantofului, făcîndu-i cu ochiul sub razele soarelui.

De pe buzele-i amorțite îi scăpă un sunet – un fel de sunet. Coborî treptele ca un bătrîn nevolnic și se opri la baza lor, uitîndu-se după ea pînă coti la stînga și dispăru după gardul viu înalt ce despărțea curtea școlii de trotuar.

4

Rămase acolo doar o clipă, după care, în timp ce copiii continuau să șiroiască pe lîngă el în grupuri iuți, țipînd, își aminti de Henry Bowers și se grăbi să dea colțul clădirii. Traversă terenul de joacă al copiilor mici, trecîndu-și degetele peste lanțurile leagănelor ca să le facă să clincăne și pășind peste șotroane. Ieși pe poarta mult mai mică ce dădea în Charter Street și o luă spre stînga, fără o singură privire în urmă, către hardughia de cărămizi unde își petrecuse majoritatea zilelor săptămînii în ultimele nouă luni. Îndesă carnetul de note în buzunarul de la spate și începu să fluiere. Purta o pereche de adidași, dar, din cîte își putea da seama, tălpile lor nu atinseseră nici o clipă trotuarul cale de vreo opt cvartale.

Școala se terminase imediat după prînz; mama lui nu avea să fie acasă cel puțin pînă la șase, pentru că vinerea, după muncă, se ducea direct la Shop'n Save. Tot restul zilei îi aparținea.

Coborî în McCarron Park și șezu o vreme sub un copac, șoptind doar din cînd în cînd „O iubesc pe Beverly Marsh", simțindu-se cu capul tot mai ușor și mai romantic de fiecare dată cînd o spunea. La un moment dat, cînd o ceată de băieți se abătu prin parc și ei începură să aleagă echipele pentru un meci de base-ball, șopti de două ori cuvintele „Beverly Hanscom", și trebui apoi să-și îngroape fața în iarbă pînă i se răcori obrajii aprinși.

Puțin după aceea se ridică și străbătu parcul spre Costello Avenue. O plimbare cale de încă cinci străzi avea să-l ducă la Biblioteca Publică – despre care bănuia că îi fusese tot timpul adevărata destinație. Aproape ieșise din parc, cînd un elev din clasa a șasea, pe nume Peter Gordon, îl văzu și răcni:

– Băi, țîțe! Vrei să joci? Avem nevoie de cineva pe dreapta!

Urmă o explozie de hohote. Ben scăpă de ea cît putu de repede, adunîndu-și gîtul în guler ca o broască țestoasă retrăgîndu-se în carapace.

Totuși, una peste alta, se socotea norocos; altă dată băieții s-ar fi putut lua după el, poate doar ca să-l pună pe fugă, poate să-l dea de-a dura prin noroi ca să vadă dacă plînge. Azi însă erau prea absorbiți să dea drumul la joc – discutau cu aprindere dacă puteai sau nu să folosești degetele sau să dai cu banul cînd alegeai bîta pentru primele trageri, care echipă va primi ultimele garantate, tot tacîmul. Ben îi lăsă bucuros pradă acelor operațiuni aproape oculte care precedau primul meci al verii și își văzu de drum.

Trei străzi mai încolo, pe Costello Avenue, dibui ceva interesant, poate chiar folositor, sub gardul viu din fața unei case. Prin ruptura unei pungi vechi de hîrtie lucea ceva de sticlă. Cu piciorul, Ben trase punga mai aproape. Părea că într-adevăr dăduse norocul peste el. Înăuntru erau patru sticle mari de sifon și patru de bere. Cele mari valorau cîte cinci cenți fiecare, iar cele de Rheingold cîte doi cenți. Douăzeci și opt de cenți sub gardul cine știe cui, așteptînd doar să vină să-i înhațe de acolo vreun puști. Vreun puști *norocos*.

– Ăsta-s eu, spuse Ben fericit, fără nici cea mai vagă idee ce surprize îi mai rezerva restul zilei. O luă iarăși din loc, ținînd punga de fund ca să nu se rupă de tot. Costello Avenue Market era după primul colț în josul străzii, iar Ben intră acolo. Schimbă sticlele pe bani și cea mai mare parte din bani pe dulciuri.

Se opri la fereastra magazinului de zaharicale ieftine, arătînd cu degetul, încîntat ca întotdeauna de zgomotul pe care-l scotea ușița glisantă cînd vînzătorul o împingea prin șănțulețul ei cu rulmenți. Ceru cinci acadele roșii și cinci negre, zece cutiuțe cu bere de rădăcini (două la un cent), de cinci cenți o fîșie cu dropsuri (cinci la rînd, cinci rînduri pe o fîșie de cinci cenți, și le mîncai direct din hîrtie), un pachet de Likem Ade și un pachet de capse dulci pentru pistolul său de acasă.

Ben ieși cu o punguță de hîrtie cafenie plină cu dulciuri în mînă și patru cenți în buzunarul din față al blugilor săi noi. Privi la punga cafenie cu povara ei de zaharicale și deodată un gînd încercă să iasă la lumină

(dacă mai mănînci așa, Beverly Marsh n-o să se uite niciodată la tine),

dar era un gînd neplăcut, așa că îl alungă. Cu destulă ușurință: era un gînd obișnuit să fie alungat.

Dacă l-ar fi întrebat cineva „Ben, te simți singur?" s-ar fi uitat la acel cineva sincer surprins. Întrebarea nu-i trecuse niciodată prin minte. Nu avea nici un prieten, dar avea cărțile și visurile lui; avea modelele sale Revell; avea un set gigantic de Lincoln Logs și construia cu ele tot felul de chestii. Mama sa exclamase odată că aceste case din Lincoln Logs ale lui Ben arătau mai bine decît unele adevărate care se făceau după proiect. Mai avea și un Set Constructor bunicel. Spera să primească Super Setul de ziua lui, în octombrie. Cu acela putea fabrica un ceas care chiar să arate ora și o mașină cu angrenaje adevărate înăuntru. Singur? ar fi putut întreba la rîndul lui, buimăcit de-a binelea. Hmm? Ce?

Un copil orb din naștere nici măcar nu știe că este orb pînă nu îi spune cineva. Și nici măcar atunci nu are decît o idee pur teoretică despre ceea ce înseamnă orbirea; doar cei care au apucat să vadă pricep cu adevărat situația. Ben Hanscom nu avea simțul singurătății, pentru că niciodată nu fusese altfel decît singur. Dacă această condiție ar fi fost nouă sau mai precis conturată, ar fi putut-o înțelege, dar singurătatea îi cuprindea întreaga viață, ba încă îi și depășea limitele. Pur și simplu *era* acolo, asemenea degetului său mare dublu-articulat sau micii ciobituri caraghioase dintr-un dinte său din față, crestătura aceea mică peste care începea să-și treacă limba cînd era nervos.

Beverly era un dulce vis; acadelele erau o dulce realitate. Zahărul era prietenul lui. Așa că spuse gîndului străin să facă pași, și acesta o șterse repede, fără mult tărăboi. Iar între Costello Avenue Market și bibliotecă înfulecă toate dulciurile din pungă. Voia sincer să păstreze capsele dulci pentru diseară, cînd se va uita la televizor – îi plăcea să le încarce una cîte una, în patul micului pistol din plastic, îi plăcea să audă țăcănitul primitor al micului arc dinăuntru, și cel mai mult îi plăcea să și le tragă în gură una cîte una, ca un copil care se sinucide cu bomboane. Diseară la televizor era *Whirlybirds,* cu Kenneth Tobey în rolul neînfricatului pilot de elicopter, și *Dragnet,* unde cazurile erau adevărate, dar numele fuseseră schimbate pentru a-i proteja pe cei nevinovați, și filmul său polițist favorit, *Highway Patrol,* cu Broderick Crawford în rolul agentului rutier Dan Matthews. Broderick Crawford era eroul personal al lui Ben. Broderick Crawford era *rapid,* Broderick Crawford era *rău,* Broderick Crawford n-o lua

în barbă absolut de la nimeni... Și, minunea-minunilor, Broderick Crawford era gras.

Ajunse la colț și traversă spre Biblioteca Publică. De fapt aceasta era compusă din două clădiri – vechiul corp de piatră în față, construit cu bani cîștigați pe cherestea în 1890, și noua aripă de gresie înălțată în spate, care găzduia Biblioteca pentru Copii. Biblioteca pentru Adulți și cea a copiilor erau legate printr-un coridor de sticlă.

Atît de aproape de centrul orașului, Kansas Street avea sens unic, așa că Ben privi doar într-o direcție – la dreapta – înainte de a traversa. Dacă s-ar fi uitat la stînga, ar fi avut un șoc serios. Căci, la umbra unui uriaș stejar bătrîn de pe gazonul din fața Primăriei Derry, cu un cvartal mai în jos, se aflau Belch Huggins, Victor Criss și Henry Bowers.

5

– Hai pe el, Hank.

Victor aproape gîfîia.

Henry îl privea pe puțoiul ăla mic și gras trecînd grăbit strada, cu burta tresăltîndu-i, cu părul lipit de țeastă bîțîindu-i-se înainte și înapoi, dînd din cur ca o fată, în blugii lui cei noi. Aprecie distanța dintre ei trei – aflați aici pe peluza Casei Comunitare – și Hanscom și pe cea dintre Hanscom și siguranța bibliotecii. Se gîndi că poate l-ar fi prins înainte de a ajunge înăuntru, dar s-ar fi putut ca Hanscom să înceapă să țipe. N-ar fi trecut de rondul cu panseluțe. Dar, dacă trecea, putea interveni vreun adult, iar Henry n-avea chef de asemenea intervenții. Cățeaua de Douglas îi spusese că picase și la engleză, și la matematică. Îl va trece, promisese ea, dar asta avea să-l coste patru săptămîni de dres busuiocul pe timpul verii. Henry ar fi preferat să rămînă repetent. Dacă repeta clasa, taică-său nu-l bătea decît o dată. Cu Henry dus la școală patru ore pe zi în cel mai plin sezon al fermei, bătrînul era în stare să-l bată de zece ori, poate chiar și mai mult. Se resemnase cu acest viitor sumbru numai pentru că avea de gînd să-i paseze totul poponarului ăstuia grăsun chiar azi după-amiază.

Cu dobîndă. Cu vîrf și îndesat.

– Mda, haidem, spuse Belch.

– Așteptăm să iasă.

Îl priviră pe Ben deschizînd una dintre marile uși duble și intrînd, după care se așezară, fumară și spuseră bancuri cu comis-voiajori, așteptînd.

Pînă la urmă avea să iasă, Henry știa. Iar, cînd va ieși, Henry avea de gînd să-l facă să-i pară rău că s-a născut vreodată.

6

Ben iubea biblioteca.

Îndrăgea răcoarea ei, chiar și în cea mai caldă zi a unei lungi veri fierbinți; îi plăcea liniștea ei murmurîndă, spartă doar de șoapte ocazionale, zgomotul înfundat al bibliotecarului ștampilînd cărți și fișe sau foșnetul paginilor întoarse în Sala de lectură, unde-și făceau veacul bătrînii, citind ziare ce fuseseră cusute de vergele lungi. Iubea calitatea luminii ce pătrundea pieziș prin ferestrele înalte și înguste, după-amiaza, sau ardea în băltoace lenețe proiectate de globurile agățate în șir, în serile de iarnă cînd afară șuiera vîntul. Îi plăcea mirosul cărților – o mireasmă de mirodenii, ireală, ca de basm. Umbla uneori printre rafturile cu volume pentru adulți, privind la miile de cărți și imaginîndu-și o lume de vieți înăuntrul fiecăreia, la fel cum se plimba cîteodată pe strada lui în crepusculul aprins și fumuriu-cețos de octombrie tîrziu, cu soarele doar cît o mică linie portocaliu-mohorîtă la orizont, închipuindu-și viețile duse înapoia tuturor ferestrelor – oameni rîzînd sau certîndu-se, aranjînd florile sau hrănind copii, ori animale, ori propriile lor chipuri în timp ce priveau la televizor. Îi plăcea cum era încălzit culoarul de sticlă ce lega Biblioteca pentru Copii de clădirea veche, încălzit chiar și iarna, doar dacă ultimele cîteva zile nu fuseseră noroase; doamna Starrett, bibliotecara-șefă de la secția pentru copii, îi spunea că asta se datorează unui fenomen numit efect de seră. Pe Ben îl încîntase ideea. Peste ani de zile, avea să construiască aprig discutatul centru de comunicații al BBC-ului din Londra, iar disputele puteau face prăpăd încă o mie de ani de atunci încolo, și totuși nimeni nu avea să știe (cu excepția

lui Ben însuși) că acel centru de comunicații nu era altceva decît coridorul de sticlă al Bibliotecii Publice din Derry așezat pe verticală. La fel de mult îi plăcea și Biblioteca pentru Copii, deși nu avea nimic din farmecul umbros pe care-l găsea în vechea bibliotecă, cu globurile și scările ei de fier curbate, prea înguste ca să treacă pe ele două persoane – una trebuia întotdeauna să rămînă în urmă. Biblioteca pentru Copii era luminoasă și însorită, puțin cam zgomotoasă, în ciuda inscripțiilor „HAI SĂ FACEM LINIȘTE, VREȚI?" instalate peste tot. Cea mai mare parte a zarvei se auzea de obicei din Colțul Ursulețului Pooh, unde copiii mici se duceau să se uite la cărți cu poze. Azi, cînd Ben intră, acolo tocmai începuse ora poveștilor. Miss Davies, drăguța bibliotecară tînără, citea *Cei trei iezi bosumflați.*

– *Cine face tropa-trop pe podețul meu?*

Miss Davies vorbea cu vocea joasă, mîrîită, a personajului din poveste. Cîțiva dintre micuți își acoperiră gura cu mîinile și chicotiră, dar cei mai mulți o priveau solemni, acceptînd glasul acesta la fel cum acceptaseră și glasurile din visele lor, iar ochișorii lor gravi reflectau eterna fascinație a basmului; i se va veni de hac monstrului... sau se va ospăta?

Afișe viu colorate erau prinse pretutindeni. Aici, un copil cuminte din desene animate se spăla pe dinți pînă ce gura îi era plină de spumă ca botul unui cîine turbat; colo, un copil rău din desene animate fuma (CÎND VOI CREȘTE MARE VREAU SĂ FIU BOLNAV TARE, LA FEL CA TĂTICUL, scria dedesubt); dincolo, o fotografie minunată alcătuită dintr-un miliard de mici puncte luminoase strălucind în întuneric. Motoul de sub ea spunea:

„O SINGURĂ IDEE APRINDE O MIE DE LUMÎNĂRI
Ralph Waldo Emerson"

Se vedeau invitații să ÎNCERCAȚI EXPERIENȚA DE A FI CERCETAȘ. Un afiș avansa ideea conform căreia CLUBUL FETELOR DE ASTĂZI PREGĂTEȘTE FEMEILE DE MÎINE. Se găseau formulare de semnături pentru softball și formulare de semnături pentru Teatrul Copiilor de la Casa Comunitară. Și, firește, un anunț invitîndu-i pe cei mici la PROGRAMUL LECTURILOR DE VARĂ. Una dintre marile pasiuni ale lui Ben era programul lecturilor de vară.

Cînd iscăleai, primeai o hartă a Statelor Unite. Apoi, pentru fiecare carte pe care o citeai și-i făceai un rezumat, te alegeai cu abțibildul cîte unui stat pe care să-l lipești pe hartă. Abțibildul venea completat cu păsările statului respectiv, flora, anul admiterii în Uniune și ce președinți, în cazul că ar fi existat vreunul, proveniseră din acel stat. Cînd le aveai pe toate patruzeci și opt aplicate pe hartă, căpătai o carte gratis. Bună treabă! Ben plănuia să facă întocmai cum îi propunea postèrul: „Nu pierdeți vremea, semnați chiar azi"

Pus la vedere în mijlocul acestei orbitoare și plăcute beții de culori se afla un afiș simplu și fără înfloriturl, lipit pe masa bibliotecarei – nici urmă de caricaturi sau fotografii fanteziste aici, doar litere negre pe hîrtie de afiș albă, atenționînd:

„NU UITAȚI STINGEREA
7 după-amiaza
DEPARTAMENTUL POLIȚIEI DERRY"

Simpla sa vedere îi dădu lui Ben un fior. În nerăbdarea lui de a-și lua carnetul de note, făcîndu-și griji în legătură cu Henry Bowers, stînd de vorbă cu Beverly și începîndu-și vacanța de vară, uitase cu totul de stingere și de crime.

Oamenii se contraziceau în privința numărului acestora, dar toată lumea era de acord că avuseseră loc cel puțin patru crime din iarnă încoace – cinci, dacă îl puneai la socoteală și pe George Denbrough (mulți erau de părere că moartea micului Denbrough fusese fără îndoială un soi de accident monstruos). Prima de care era toată lumea sigură era Betty Ripsom, găsită a doua zi după Crăciun în zona construcțiilor care barau Jackson Street. Fata, în vîrstă de treisprezece ani, fusese mutilată și înghețase în pămîntul gloduros. Asta nu scria în ziar, nici nu era un lucru pe care vreun adult să i-l fi spus lui Ben. Pur și simplu îl aflase din conversații auzite în treacăt.

Cam după trei luni și jumătate, nu mult după ce începuse sezonul de pescuit păstrăvi, la vreo treizeci de kilometri est de Derry, un pescar își agățase cîrligul în ceva ce i se păruse la început a fi un băț. Se dovedise că era mîna, încheietura și primii zece centimetri ai antebrațului unei fete. Acul undiței se înfipsese în pielea dintre degetul mare și cel arătător ale acestui groaznic trofeu.

Poliția Statului găsise restul trupului lui Cheryl Lamonica la șaizeci și trei de kilometri în aval, prins într-un copac ce căzuse de-a curmezișul apei în cursul iernii trecute. Doar norocul făcuse ca leșul să nu fie deversat în Penobscot și apoi în mare, în timpul viiturilor de primăvară.

Tînăra Lamonica avea șaisprezece ani. Era din Derry, dar nu mergea la școală; cu trei ani în urmă adusese pe lume o fetiță, Andrea. Ea și fiica ei locuiau cu părinții lui Cheryl. „Era cam sălbăticuță cîteodată, da' era o fată bună la inimă", spusese tatăl ei, suspinînd, poliției. „Andi tot întreabă « Unde-i mami? » și nu știu ce să-i spun."

Dispariția fetei fusese înregistrată cu cinci săptămîni înainte de găsirea cadavrului. Ancheta polițienească asupra morții lui Cheryl Lamonica a început cu o supoziție destul de logică: aceea că o asasinase unul dintre băieții cu care umbla. Se-nvîrtea cu o mulțime de băieți. Mulți erau de la baza aeriană de lîngă Bangor. „Băieți drăguți, cei mai mulți", spusese mama victimei. Unul dintre „băieții drăguți" fusese un colonel de patruzeci de ani cu nevastă și trei copii în New Mexico. Altul ispășea o pedeapsă pentru jaf armat, în Shawshank.

Un amant, bănuia poliția. Sau poate doar un străin. Un maniac sexual.

Dacă era un maniac sexual, se părea că are și mania băieților. La sfîrșitul lui aprilie, un profesor de treapta întîi, la o plimbare prin sînul naturii cu elevii săi de clasa a opta, zărise o pereche de tenișI roșii și o pereche de pantalonași din catifea reiată albastră ieșind din gura unui tub de beton, pe Merit Street. Acel capăt al străzii fusese blocat cu capre de lemn. Asfaltul era spart din toamna trecută. Autostrada în extindere avea să treacă și pe aici, în drumul ei spre Bangor.

Trupul îi aparținuse băiețelului Matthew Clements, în vîrstă de trei ani, dat dispărut de către părinții lui doar cu o zi înainte (fotografia îi apăruse pe prima pagină în *News,* un puști mititel și brunet hlizindu-se obraznic în aparat, cu o șepcuță Red Sox așezată în vîrful capului). Familia Clements locuia pe Kansas Street, tocmai în cealaltă parte a orașului. Mama copilului, atît de împietrită de durere, încît părea că trăiește într-un glob din sticlă, a spus poliției că Matty se plimba cu tricicleta în sus și în jos pe trotuarul de lîngă casa lor, aflată la colțul Kansas Street cu Kossuth. Ea se dusese să își pună rufele în uscător și, cînd s-a uitat din nou pe fereastră după Matty, acesta dispăruse. Nu a mai văzut decît tricicleta, răsturnată pe iarba

dintre trotuar și carosabil. O roată din spate încă se mai învîrtea alene. S-a oprit sub ochii ei.

Asta a fost suficient pentru Borton, șeful Poliției. Într-o sesiune specială a Consiliului Orășenesc, în seara următoare, a propus stingerea la ora șapte; ideea lui a fost adoptată cu unanimitate de voturi și s-a pus în aplicare începînd de a doua zi. Copiii mici urmau să fie supravegheați de un „adult calificat" la orice oră din zi și din noapte. Cel puțin așa se arăta în articolul din cotidianul *News*. La școala lui Ben se ținuse o reuniune specială, în urmă cu o lună. Șeful s-a urcat pe scenă, și-a agățat degetele mari în centura pistolului și i-a asigurat pe copii că nu au de ce să se teamă cîtă vreme respectă cîteva reguli simple: nu stați de vorbă cu străini, nu primiți să vă ia cu mașina oameni pe care nu-i cunoașteți *bine*, nu uitați niciodată că polițistul e prietenul vostru... Și respectați ora de stingere.

Cu două săptămîni în urmă, un băiat pe care Ben nu-l cunoștea decît vag (învăța în cealaltă clasă a cincea de la Derry Elementary) privise într-una dintre gurile de canal de pe Neibolt Street și văzuse cum plutește ceva ce părea o grămadă de păr. Acest băiat, pe care-l chema Frankie sau Freddy Ross (sau poate Roth), ieșise să caute bunătăți cu o șmecherie inventată de el însuși, o drăcie pe care o numea FABULOSUL BĂȚ CU GUMĂ. Cînd vorbea despre acesta îți puteai da seama că așa se și gîndea la el, cu litere mari (și poate chiar luminate în neon). FABULOSUL BĂȚ CU GUMĂ era o cracă de mesteacăn cu un cocoloș mare de gumă de mestecat lipit în vîrf. În timpul liber, Freddy (sau Frankie) umbla cu bățul lui prin Derry, iscodind în canale și rigole. Uneori vedea bani – mai mult monede de un cent, dar cîteodată și de zece sau chiar de un sfert. Odată banul depistat, Frankie-sau-Freddy și FABULOSUL BĂȚ CU GUMĂ intrau în acțiune. O împunsătură-n jos prin grătar, și moneda era ca și în buzunarul lui.

Ben auzise zvonuri despre Frankie-sau-Freddy și bățul său cu gumă mult înainte ca puștiul să se bucure de o lugubră și neașteptată popularitate prin descoperirea cadavrului Veronicăi Grogan.

– Chiar că-i un ordinar, îi mărturisise lui Ben un băiat pe nume Richie Tozier într-o zi, la ora de lucru.

Tozier era un copil uscățiv, cu ochelari. Ben bănuia că fără ei Tozier vedea probabil la fel de bine ca domnul Magoo; ochii săi măriți înotau dincolo de lentilele groase într-o expresie de surprindere

perpetuă. Avea și niște dinți din față uriași, care-i aduseseră porecla de Castorul. Învăța în aceeași clasă cu Freddy-sau-Frankie. Adăugă:

– Vîră bățu' ăla cu gumă prin toate canalele cît e ziulica de lungă și pe urmă noaptea mestecă guma din vîrf.

– Na poftim, scîrboasă chestie! exclamase Ben.

–Te c'ed, iepu'aș, făcuse graseiat Tozier, plecînd.

Frankie-sau-Freddy învîrtise FABULOSUL BĂȚ CU GUMĂ prin grătarul gurii de canal, crezînd că a găsit o perucă. Se gîndea să o pună la uscat pentru a i-o da maică-sii de ziua ei. După cîteva minute, tocmai cînd era pe cale să se lase păgubaș, din canalul înfundat un chip ieșise la suprafața apei mîloase, un chip cu frunze veștede lipite de obrajii albi și cu noroi în ochii holbați.

Freddy-sau-Frankie fugise acasă urlînd.

Veronica Grogan învățase în clasa a patra la Neibolt Street Church School, care era condusă de niște oameni pe care mama lui Ben îi numea „Hristosarii" Fusese înmormîntată în ziua cînd ar fi trebuit să împlinească zece ani.

După această întîmplare îngrozitoare, Ariene Hanscom îl chemă într-o seară pe Ben lîngă ea în living-room și se așezară pe canapea. Luîndu-i mîinile într-ale ei, îl privise drept în față. Puțin stînjenit, Ben îi înfruntase privirea.

– Ben, spuse ea într-un tîrziu, tu ești nebun?

– Nu, mamă, răspunse Ben, simțindu-se mai jenat ca oricînd.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Nu-și amintea s-o fi văzut în viața lui pe mama sa arătînd atît de gravă.

– Nu, repetă ea ca un ecou. Cred că nu ești.

Apoi tăcu o lungă bucată de vreme, fără să se uite la Ben, ci privind, gînditoare, afară pe fereastră. Ben se întrebă un moment dacă nu cumva uitase cu totul de el. Era o femeie încă tînără – doar treizeci și doi de ani –, dar creșterea unui băiat de una singură își lăsase amprenta pe trăsăturile ei. Lucra patruzeci de ore pe săptămînă în sala de ambalaj la Țesătoriile Stark's din Newport, iar după lucru, din cauza prafului și scamelor, tușea atît de mult și atît de tare, încît Ben se speria. În nopțile acelea stătea treaz ore în șir, privind pe fereastra de lîngă pat, în întuneric, întrebîndu-se ce s-ar alege de el dacă ea ar muri. Bănuia că atunci ar ajunge orfan. Poate avea să devină un „copil al statului" (credea că asta înseamnă că trebuie să stai cu fermierii care te pun la muncă din zori și pînă-n seară), s-ar putea să fie

trimis la Orfelinatul din Bangor. Încerca să își spună că e o prostie să-și facă asemenea griji, dar nu-i folosea absolut la nimic. Nu numai pentru sine se îngrijora; se gîndea și la ea. Era o femeie dură mama și insista să aibă ea ultimul cuvînt în majoritatea privințelor, dar era o mamă bună. O iubea foarte mult.

– Știi despre crimele alea, spuse ea, privindu-l din nou, în sfîrșit. Ben dădu din cap.

– La început oamenii au crezut că erau...

Ezită înaintea cuvîntului următor, niciodată rostit în prezența fiului ei pînă atunci, dar împrejurările erau ieșite din comun, așa că se forță să o facă.

– ...Crime sexuale. Poate au fost, poate n-au fost. Poate că s-au sfîrșit, poate nu. Nimeni nu mai poate fi sigur de nimic, decît că prin oraș umblă un nebun care vînează copii, înțelegi ce-ți spun, Ben?

Ben dădu din cap.

– Și știi la ce mă refer cînd spun că s-ar putea să fi fost crime sexuale?

Nu știa – nu foarte exact – dar dădu iarăși din cap. Dacă mama lui simțea că trebuie să-i vorbească despre păsări și albine la fel ca și de treaba cealaltă, bănuia că-i va veni să moară de jenă.

– Sînt îngrijorată pentru tine, Ben. Sînt îngrijorată că nu mă ocup destul de tine.

Ben se foi și nu zise nimic.

– Stai mult timp singur. Prea mult, cred. Trebuie...

– Mama...

– Taci cînd îți vorbesc, ceru ea, iar Ben tăcu. Trebuie să fii atent, Benny. Vine vara și nu vreau să-ți stric vacanța, dar trebuie să ai grijă. Vreau să fii acasă la ora cinei în fiecare zi. La ce oră luăm cina?

– La șase.

– Ora exactă! Așa că ascultă ce-ți spun: dacă pun masa și torn laptele și nu-l văd pe Ben spălîndu-se pe mîini la chiuvetă, am să mă duc drept la telefon, sun la poliție și te dau dispărut, înțelegi ce-ți spun?

– Da, mama.

– Și mă crezi că vorbesc foarte serios?

– Da.

– Probabil s-ar dovedi că am făcut-o degeaba, dacă va trebui s-o fac. Știu ce fac băieții și uită de trecerea timpului. Știu că se cufundă în jocurile și planurile lor din vacanța de vară – urmăresc albinele înapoi

la stup, sau bat mingea, sau aruncă la țintă, sau mai știu eu ce. După cum vezi, am o vagă idee despre ce anume faceți tu și prietenii tăi.

Ben încuviință sobru, gîndindu-se că, dacă nu știa că el n-are prieteni, probabil că nu știa mai nimic din cîte credea ea că știe despre copilăria lui. Dar nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i spună așa ceva. În nici un caz.

Femeia scoase ceva din buzunarul rochiei de casă și i-o întinse. Era o cutie mică de plastic. Ben o deschise. Cînd văzu ce avea înăuntru, rămase cu gura căscată.

– *Oleu!* exclamă el, cu o admirație deloc prefăcută. *Mersi!*

Era un ceas Timex cu numere mici argintii și curea din imitație de piele. I-l potrivise și îl întorsese; îi auzea ticăitul.

– Maaamă! E cel mai cel!

O îmbrățișă entuziasmat și o sărută zgomotos pe obraz. Mama sa zîmbi, bucuroasă că el se bucura, și înclină din cap. Apoi deveni din nou gravă.

– Pune-ți-l, ține-l la tine, poartă-l, întoarce-l, ascultă-l, nu-l pierde.

– Bine.

– Acum, că ai ceas, nu mai ai nici un motiv să vii tîrziu acasă. Ține minte ce am spus: dacă n-ai apărut la timp, o să te caute poliția la cererea mea. Cel puțin pînă-l prind pe ticălosul care omoară copii, să nu îndrăznești să întîrzii nici un minut, sau pun imediat mîna pe telefon.

– Da, mama.

– Încă un lucru. Nu vreau să umbli singur. Ai destulă minte ca să nu primești dulciuri sau invitații de la străini – amîndoi sîntem de acord că nu ești nebun – și ești destul de mare pentru vîrsta ta, dar un om adult, mai ales unul nebun, poate învinge un copil. Cînd te duci în parc sau la bibliotecă, du-te cu un prieten al tău.

– Așa am să fac, mama.

Doamna Hanscom privi din nou pe fereastră și lăsă să-i scape un oftat plin de necaz:

– Lucrurile merg din ce în ce mai rău. Oricum, orașul ăsta are un nu-știu-ce urît. Mereu am fost de părerea asta.

Îl privi din nou, încruntată:

– Mare hoinar mai ești, Ben. Sînt convinsă că știi aproape fiecare loc din Derry, nu-i așa?

Ben nu credea că știe nici pe departe fiecare loc, dar cunoștea destule. Și era atît de fascinat de ceasul primit pe neașteptate în dar,

încît ar fi fost de acord cu mama lui în seara aceea chiar și dacă ar fi venit cu sugestia că John Wayne ar fi trebuit să-l joace pe Adolf Hitler într-o comedie muzicală despre Al Doilea Război Mondial. Dădu din cap.

– *N-ai văzut* niciodată nimic, nu? îl întrebă ea. Nimic sau pe nimeni... mă rog, suspect? Nimic ieșit din comun? Nimic care să te sperie?

Și, în plăcerea datorată ceasului, în sentimentul lui iubitor pentru ea, în încîntarea de băiețel față de îngrijorarea ei (care era în același timp puțin înfricoșătoare în fervoarea ei nestăpînită și nedisimulată), aproape că-i spuse despre ce se întîmplase în ianuarie trecut.

Deschise gura, după care ceva – un fel de intuiție – i-o închise la loc.

Ce era, exact, acel ceva? Intuiție. Nimic mai mult... Nimic altceva. Pînă și copiii pot intui din cînd în cînd răspunderile complexe ale iubirii și simt că în unele cazuri poate fi mai bine să își țină gura. Aceasta era o parte din motivul pentru care tăcu Ben. Dar mai era și altceva, ceva nu tot atît de nobil. Putea fi mai aspră mama sa. Putea fi un șef adevărat. Niciodată nu-l făcea „gras", spunea că e „mare" (uneori amplificat în „mare pentru vîrsta lui"), iar cînd rămînea mîncare de la cină i-o aducea adesea lui în timp ce se uita la televizor sau își făcea lecțiile, iar el mînca, deși o parte neclară din el îl ura pentru că o face (dar niciodată nu o detesta pe mama lui pentru că-i punea mîncarea în față – Ben Hanscom n-ar fi îndrăznit să-și urască mama; cu siguranță că Dumnezeu l-ar fi trăsnit pe loc dacă simțea, fie și preț de o secundă, o asemenea pornire bestială și nerecunoscătoare). Și poate că o parte din el și mai nedeslușită – îndepărtatul Tibet al celor mai ascunse gînduri ale lui Ben – îi suspecta motivele acestei îmbuibări constante. Să fi fost numai iubire la mijloc? Nu putea fi și altceva? Cu siguranță, nu. Dar... Era totuși nedumerit. Mai la obiect, iată, mama lui nu știa că nu are prieteni. Această îndepărtare de realitate îl făcea să nu aibă încredere în ea, îl făcea nesigur de reacția ei față de istorisirea întîmplării pe care o pățise în ianuarie. Dacă într-adevăr *se întîmplase* ceva. A veni acasă la 6.00 și a sta acolo poate că nu era chiar atît de rău. Putea citi, se putea uita la televizor, putea

(mînca)

clădi fel de fel cu jocul de construcții și cu Setul Constructor.

Dar a trebui să stea în casă toată ziua, asta ar fi foarte rău... Iar dacă spunea ce văzuse – sau i se păruse că vede – în ianuarie – tocmai asta s-ar fi putut să i se întîmple.

Așa că, din anumite motive, Ben își ținu gura.

– Nu, mama, spuse. Doar pe domnul McKibbon băgîndu-și nasul prin gunoaiele altora.

Asta o făcu să rîdă – nu-i plăcea McKibbon, care era republican, precum și „Hristosar" –, iar rîsul ei puse capăt discuției. În noaptea aceea Ben nu adormi pînă tîrziu, dar nu-l tulburară nici un fel de gînduri că ar fi aruncat în derivă, fără părinți, printr-o lume cîinoasă. Se simțea iubit și în siguranță, așa cum stătea întins în patul lui, privind la razele de lună ce intrau pe fereastră, revărsîndu-se peste așternuturi și podea. Din cînd în cînd își ducea ceasul la ureche să-i asculte ticăitul sau îl apropia de ochi pentru a-i admira luciul spectral al cadranului cu cifre fosforescente.

Într-un tîrziu adormi și visă că juca baseball cu ceilalți băieți pe locul viran din spatele depoului de camioane al fraților Tracker. Tocmai dăduse o lovitură extraordinară, iar coechipierii îl întîmpinară ovaționînd în terenul propriu. Îl loviră pe spate prietenoși și exuberanți. Îl ridicară pe umeri, purtîndu-l spre locul unde le zăcea împrăștiat echipamentul, în vis, aproape plesnea de mîndrie și fericire... Iar apoi privise spre terenul central, unde un gărduleț din eclise însemna hotarul dintre lotul de zgură și bălăriile de pe dîmbul dinapoia acestuia, spre Maidan. În mijlocul buruienilor și tufișurilor acelora încîlcite se afla o siluetă abia conturată în penumbre. Într-o mînă îmbrăcată în mănușă albă ținea un snop de baloane – roșii, galbene, albastre, verzi. Cu cealaltă îi făcea semn să se apropie. Nu putea vedea fața personajului, dar îi distingea bine costumul larg cu nasturi uriași portocalii în față și papion galben pleoștit.

Era un clovn.

Te c'ed, iepu'aș, încuviință un glas-fantomă.

Cînd Ben se trezi a doua zi dimineață, uitase visul, dar perna era umedă... Ca și cum ar fi plîns în somn.

7

Urcă treptele spre biroul principal din Biblioteca pentru Copii, scuturîndu-se de stropii gîndului pe care i-l deșteptase avizul cu stingerea, la fel de nepăsător cum se scutură un cîine de apă după scăldat.

– Bună, Benny, îl salută doamna Starrett.

La fel ca doamna Douglas, îl simpatiza sincer pe Ben. Oamenii mari, în special cei care uneori trebuiau să-i stăpînească pe copii, ca parte a meseriei lor, îl plăceau în general, pentru că era politicos, meditativ, încet la vorbă, uneori chiar caraghios, dar foarte liniștit. Acestea erau exact aceleași motive pentru care majoritatea copiilor îl socoteau o scîrbă.

– Te-ai și săturat de vacanță?

Ben zîmbi. Era o vorbă de duh obișnuită a doamnei Starrett.

– Încă nu, spuse el, de vreme ce vacanța de vară a început – își privi ceasul – doar de o oră și șaptesprezece minute. Mai lăsați-mă o oră.

Doamna Starrett rîse, acoperindu-și gura ca să nu se audă prea tare. Îl întrebă pe Ben dacă voia să se înscrie în programul de lecturi pe timpul verii, iar Ben răspunse că da. Îi dădu o hartă a Statelor Unite. Ben îi mulțumi foarte mult.

Porni printre rafturi, scoțînd cîte o carte, uitîndu-se la ea, punînd-o înapoi. Alegerea cărților era treabă serioasă. Trebuia să ai grijă. Dacă erai om mare, puteai lua cît de multe pofteai, dar copiii nu aveau voie să împrumute decît cîte trei odată. Dacă nimereai o porcărie de carte, cu ea rămîneai.

În cele din urmă și le alese – *Buldozerul, Armăsarul negru* și una care părea un fel de foc tras la nimereală: o carte intitulată *Bolidul,* de un autor pe nume Henry Gregor Felsen.

– S-ar putea să nu-ți placă asta, remarcă doamna Starrett, ștampilînd cartea. E extrem de sîngeroasă. Le-o recomand adolescenților, mai ales celor care tocmai și-au luat permisul de conducere, pentru că îi pune pe gînduri. Presupun că pe unii îi domolește pentru o săptămînă încheiată.

– Păi, s-arunc o privire, spuse Ben, și-și luă cărțile la una dintre mesele îndepărtate de Colțul Ursulețului Pooh, lîngă Iedul Bosumflat.

Trudi o vreme la *Bolidul,* și n-o găsi prea nasoală. Chiar deloc nasoală. Era vorba de un puști care conducea grozav mașina, dar tot apărea polițaiul ăla de tot rahatul care-ncerca mereu să-l facă să circule mai încet. Ben descoperi că în Iowa, unde se petrecea acțiunea cărții, nu existau limitări de viteză. Asta era bine de știut.

După trei capitole ridică privirea și îi captă atenția un anunț nou-nouț. Afișul de deasupra (biblioteca era evident paradisul afișelor) arăta un poștaș fericit înmînînd o scrisoare unui copil la

fel de fericit. BIBLIOTECILE SÎNT ŞI PENTRU SCRIS, spunea afişul. DE CE NU I-AŢI SCRIE AZI UNUI PRIETEN? ZÎMBETE GARANTATE!

Sub afiş se aflau fante pline cu cărţi poştale timbrale, plicuri timbrate şi coli avînd pe antet un desen al Bibliotecii Publice Derry în cerneală albastră. Plicurile timbrate costau cinci cenţi bucata, cărţile poştale trei cenţi. Hîrtia era două coli un cent.

Ben căută în buzunar. Restul de patru cenţi din banii pe sticle erau la locul lor. Puse semn în *Bolidul* şi reveni la birou.

– Pot să iau şi eu o carte poştală din acelea, vă rog?

– Firește, Ben.

Ca de obicei, doamna Starrett era fermecată de politeţea sa gravă şi puţin întristată de gabaritul lui. Mama ei ar fi spus că băiatul ăsta îşi săpa groapa cu furculiţa şi cuţitul. Îi dădu cartea poştală şi îl urmări continuu cu privirea spre locul lui. Era o masă pentru şase persoane, dar Ben era singur. Nu-l văzuse niciodată cu vreun alt băiat. Cu atît mai rău, căci, după părerea ei, Ben Hanscom avea comori îngropate în el. I le-ar fi cedat unui explorator blînd şi răbdător... Dacă se întîmpla să apară vreunul.

8

Ben îşi luă pixul şi scrise simplu adresa pe cartea poştală: *Miss Beverly Marsh, Lower Main Street, Derry, Maine.* Nu cunoştea numărul casei, dar mama lui îi spusese că poştaşii ştiu destul de bine cine le sînt clienţii, după ce le-au dus un timp corespondenţa. Dacă factorul poştal care avea în grijă Lower Main Street putea duce la destinaţie cartea asta poştală, ar fi fost grozav. Dacă nu, pur şi simplu o să ajungă la oficiul scrisorilor cu adresanţi necunoscuţi, iar el va pierde trei cenţi. Cu siguranţă, n-avea să se mai întoarcă la Ben, căci nu intenţiona să îşi treacă pe ea numele şi adresa.

Ţinînd în mînă cartea poştală întoarsă cu numele adresantului spre înăuntru (nu îşi asuma nici un risc, chiar dacă nu vedea nici un cunoscut), luă cîteva coli de hîrtie din cutia de lemn de lîngă fişier.

Se duse înapoi la locul lui și începu să mîzgălească, să taie și iar să mîzgălească.

În ultima săptămînă de școală dinaintea tezelor citiseră și scriseseră haiku-uri la ora de engleză. Haiku era o specie poetică japoneză, scurtă, disciplinată. Un haiku, spusese doamna Douglas, nu putea să aibă decît șaptesprezece silabe, nici mai mult, nici mai puțin. Se concentra de obicei pe o unică imagine clară legată de o emoție anume: tristețe, bucurie, nostalgie, fericire... iubire.

Pe Ben, conceptul îl încîntase de-a dreptul. Îi plăceau orele de literatură, deși în general nu depășeau o plăcere moderată. Putea să-și facă temele, dar de regulă acestea nu conțineau nimic care să-l cucerească. Și totuși, în formula haiku-ului exista *ceva* care-i înflăcăra imaginația. Ideea îl făcea să se simtă fericit, la fel cum îl fericise și explicația doamnei Starrett despre efectul de seră. Haiku însemna poezie de calitate, simțea Ben, pentru că era poezie *structurată.* Nu avea reguli secrete. Șaptesprezece silabe, o singură imagine legată de o singură emoție, și o rezolvai. Bingo. Era curat, utilitar, avea sens și era dependent de propriile sale reguli. Chiar și cuvîntul în sine îi plăcea, o adiere de aer ruptă ca după o linie înțepată de sunetul „k" rostit din fundul gurii: *haiku.*

Părul ei, își spuse, și o revăzu coborînd scările școlii, cu părul revărsîndu-i-se pe umeri. Soarele nu strălucea cu el cît, mai degrabă, părea să ardă înlăuntrul lui.

Lucrînd cu grijă vreo douăzeci de minute (cu o pauză ca să se ducă și să-și mai ia hîrtii), tăind cuvintele ce erau prea lungi, schimbînd, excluzînd, Ben scoase la iveală următoarele:

„Părul tău, foc în ger,
Jar de ianuar,
Îmi arde inima."

Rezultatul nu-l încînta, dar era tot ce putea face mai bun. Se temea că dacă o mai sucea și o mai învîrtea mult, și-și făcea prea multe gînduri, se va enerva și va scrie ceva mult mai prost. Sau, mai rău, nu va mai scrie nimic. Nu voia să se întîmple una ca asta. Momentul în care Beverly se îndurase să-i vorbească fusese hotărîtor pentru Ben. Voia să și-l însemneze în memorie. Probabil fetei îi sfîrîiau călcîiele după vreun băiat mai mare – unul din clasa a șasea sau poate chiar a șaptea,

și va crede că acel băiat îi trimisese haiku-ul. Asta o va face fericită, și astfel ziua primirii lui îi va rămîne însemnată în memorie. Și, deși n-avea să știe niciodată că Ben Hanscom era cel care îi luminase viața preț de o clipă, era foarte bine așa; destul că o știa *el.*

Copie pe spatele cărții poștale poemul finisat (cu litere mari de tipar, ca și cum ar fi redactat un ultimatum de răscumpărare, nu o poezie de amor), își strecură pixul la loc în buzunar și ascunse cartea poștală sub ultima pagină a *Bolidului.*

Apoi se ridică și își luă la revedere de la doamna Starrett, în drum spre ieșire.

– La revedere, Ben, îl salută doamna Starrett. Vacanță plăcută, dar nu uita de stingere.

– Nu uit.

Străbătu cu pas leneș coridorul cu vitralii dintre cele două clădiri, savurînd căldura dinăuntru (*efect de seră,* își zise el plin de sine), urmată de răcoarea din biblioteca pentru oameni mari. Un bătrîn citea ziarul *News* într-unul din vechile fotolii capitonate peste măsură, comode, instalate în alcovul Sălii de lectură. Titlul de pe prima pagină, imediat sub manșetă, proclama fierbinte: „DULLES PLEDEAZĂ CA TRUPELE S.U.A. SĂ AJUTE LIBANUL LA NEVOIE!" Mai era și o fotografie a lui Ike[1] dînd mîna cu un arab în Grădina Trandafirilor. Mama lui Ben spunea că atunci cînd țara îl va alege pe Hubert Humphrey președinte, în 1960, poate că lucrurile se vor pune din nou în mișcare. Ben era vag conștient că se desfășura ceva numit recesiune și că mama lui se temea să nu fie concediată.

Un titlu mai mic, din jumătatea de jos a primei pagini, spunea că POLIȚIA CONTINUĂ CĂUTAREA PSIHOPATULUI.

Ben împinse ușa mare din față a bibliotecii și păși afară.

La marginea trotuarului se afla o cutie de scrisori. Ben scoase cartea poștală dintre pagini și o puse la cutie. Își simți inima iuțind puțin ritmul în timp ce cartonul îi luneca dintre degete. *Și dacă se prinde că-s eu?*

Nu fi bou, își răspunse tot el, cam alarmat de cît de atrăgătoare i se părea ideea.

---

[1] „Ike", Porecla lui Dwight David Eisenhower (1890-1969), al treizeci și patrulea președinte al S.U.A. (1953-1961) (n. tr.).

O luă pe Kansas Street, abia dîndu-și seama încotro se ducea și fără să-i pese deloc. O fantezie începuse să-i prindă contur în minte. Beverly Marsh se apropia de el, cu ochii ei verzi-cenușii larg deschiși și părul ca flacăra legat la spate în coadă de cal. *Vreau să te întreb ceva, Ben,* spunea în mintea lui această fată imaginară, *și trebuie să-mi juri că vei spune adevărul.* Și ridica spre el cartea poștală. *Tu ai scris asta?*

Teribilă închipuire. Minunată închipuire. Voia să se termine odată. Voia să nu se mai termine *niciodată.* Chipul începea iar să-i ardă.

Ben mergea, visa și își muta cărțile de la bibliotecă de sub un braț sub celălalt. Începu să fluiere. *Probabil ai să zici că-s groaznică,* spunea Beverly, *dar cred că vreau să te sărut.* Buzele i se despărțeau ușor.

Propriile lui buze deveniră deodată prea uscate ca să mai fluiere.

– Cred că vreau și eu, șopti el și afișă un zîmbet drogat, buimăcit și peste măsură de frumos.

Dacă în clipa aceea s-ar fi uitat în jos, ar fi văzut că alte trei umbre crescuseră pe asfalt în jurul umbrei lui; dacă ar fi ascultat, ar fi auzit clănțănitul cataramelor lui Victor în timp ce acesta, Belch și Henry se apropiau. Dar nici nu vedea, nici nu auzea. Ben era departe, simțind buzele moi ale lui Beverly cum lunecau ușor peste gura lui, ridicîndu-și timid mîinile să atingă focul irlandez din părul ei.

9

Asemenea multor alte orașe, mici și mari, Derry nu fusese proiectat – crescuse pur și simplu din nimic. Niște urbaniști adevărați nu l-ar fi amplasat niciodată acolo unde se afla. Centrul orașului era o vale formată de rîul Kenduskeag, care traversa districtul administrativ de la sud-vest la nord-est. Restul localității se împrăștia pe coastele colinelor din jur.

Valea în care se instalaseră cei care fondaseră orașul fusese mlăștinoasă și înțesată de vegetație. Iar rîul Penobscot, în care se vărsa Kenduskeag, era mare lucru pentru negustori și o adevărată pacoste pentru cei care își cultivau pămîntul sau își clădiseră casele prea aproape de apă – mai ales în apropiere de Kenduskeag, pentru că

acesta se revărsa cam o dată la fiecare trei-patru ani. Orașul încă mai era expus inundațiilor, în pofida uriașelor sume de bani cheltuiți în ultimii cincizeci de ani pentru rezolvarea acestei probleme. Dacă inundațiile nu ar fi fost cauzate decît de cele două rîuri, un sistem de diguri ar fi fost suficient. Dar mai erau și alți factori. Malurile joase ale rîului Kenduskeag erau unul dintre aceștia. Drenajul defectuos al întregii regiuni era un altul. Începînd din primele zile ale secolului, Derry cunoscuse multe inundații serioase și una catastrofală, în 1931. Ca să înrăutățească și mai mult situația, colinele pe care era construită o mare parte din oraș șiroiau de nenumărate mici pîrîiașe – Torrault Stream, în care fusese găsit cadavrul lui Cheryl Lamonica, era unul dintre acestea. În perioadele de ploi abundente, toate erau predispuse să dea pe afară. „Dacă plouă două săptămîni de-a rîndul, tot afurisitul de oraș se-alege cu o sinuzită purulentă", spusese odată tatăl lui Bill Bîlbîitul.

Rîul Kenduskeag era prins într-un canal de beton lung de trei kilometri, cît străbătea centrul orașului. Canalul trecea pe sub Main Street la intersecția dintre Main și Canal, devenind un rîu subteran cale de circa un kilometru înainte de a ieși din nou la suprafață, lîngă Bassey Park. Canal Street, pe care se aliniau majoritatea barurilor din oraș ca răufăcătorii înșirați la percheziție, mergea paralel cu Canalul spre ieșirea din localitate, astfel că o dată la cîteva săptămîni poliția trebuia să pescuiască din apă mașina cîte unui bețiv; apă care era poluată pînă în adîncuri de rețeaua de canalizare și de reziduurile industriale. Din cînd în cînd, în Canal se puteau prinde și pești, însă aceștia erau mutanți necomestibili.

În partea nord-estică a orașului – latura Canalului – rîul fusese supus, cel puțin într-o oarecare măsură. Un comerț înfloritor se desfășura pe toată lungimea lui, în ciuda inundațiilor. Oamenii se plimbau de-a lungul Canalului, cîteodată ținîndu-se de mînă (dacă vîntul bătea din direcția bună; dacă sufla din cea proastă, duhoarea răpea mult din romantismul unor asemenea promenade), iar în Bassey Park, așezat lîngă școala din partea opusă a Canalului, se instalau tabere de Mici Cercetași, iar Cercetașii boboci frigeau carne. În 1969, cetățenii aveau să descopere, șocați și scîrbiți, că acolo fumau hașiș și comercializau droguri o bandă de tineri hippy (dintre care unul îndrăznise chiar să-și coasă steagul american pe turul pantalonilor, și pîrțanul ăla bolșevic fusese bumbăcit cît ai zice pește). Prin '69,

Bassey Park devenise o adevărată farmacie în aer liber. *Așteptați numai,* spuneau oamenii... *Pînă să-i pună capăt, careva o să dea ortu' popii.* Și firește că pînă la urmă careva a pățit-o – un băiat de șaptesprezece ani fusese găsit mort în Canal, cu venele pline de heroină aproape pură, treabă căreia puștii-i ziceau „șină albă" După aceea, drogații începură să se îndepărteze de Bassey Park, și circulau chiar zvonuri că stafia acelui puști bîntuia zona. Era o poveste prostească, desigur, dar, dacă-i ținea la distanță pe aiuriții de soiul ăsta, era cel puțin o poveste prostească *de folos.*

În partea sud-vestică a orașului, rîul reprezenta o problemă și mai mare. Aici dealurile fuseseră despicate adînc de trecerea marelui ghețar și rănite și mai mult de nesfîrșita eroziune a apelor rîului Kenduskeag și ale rețelei lui de afluenți; straturile pietroase se arătau în multe locuri, ca oasele pe jumătate dezgropate ale unor dinozauri. Salariații vechi din Departamentul Lucrărilor Publice din Derry știau că, în urma primului îngheț serios de toamnă, puteau conta pe multe reparații de trotuare în partea sud-vestică a orașului. Asfaltul se contracta și devenea sfărîmicios, după care piatra se repezea brusc prin el, ca și cum pămîntul ar fi vrut să scoată pui.

Ceea ce creștea cel mai bine în solul puțin adînc rămas erau plantele cu rădăcini restrînse și firi aspre – buruieni și dăunători, cu alte cuvinte; copaci piperniciți, tufișuri joase și dese și infestații virulente de viță otrăvitoare și stejar veninos creșteau oriunde găseau un loc propice. Sud-vestul era ținutul unde terenul cobora abrupt spre regiunea cunoscută în Derry ca Maidanul. Maidanul – care era orice, *numai* sterp nu – era o parcelă de pămînt lăsat de izbeliște, lată cam de doi kilometri și lungă de cinci. Era mărginit de tronsonul superior al Kansas Street pe o parte și de Old Cape pe cealaltă. Old Cape era o zonă de locuințe cu chirii mici, iar pe acolo canalizarea era atît de proastă, încît umbla vorba despre toalete și conducte care practic explodaseră.

Rîul Kenduskeag curgea prin centrul Maidanului. Localitatea crescuse spre nord-est și de ambele laturi ale acestuia, dar singurele vestigii urbane de-acolo, jos, erau Casa Pompelor Derry numărul 3 (stația de pompare a canalizării municipale) și groapa de gunoaie a orașului. Văzut din văzduh, Maidanul arăta ca un pumnal mare și verde cu vîrful îndreptat spre centrul orașului Derry.

Pentru Ben, această geografie împerecheată cu geologie era doar o vagă conștientizare a faptului că acum nu mai avea în dreapta nici o casă; pămîntul coborîse. Un parapet șubred albit de vînturi și de ploi, înalt cam pînă la talie, însoțea trotuarul ca un simbolic gest de protecție. Putea auzi clipocitul slab al apei; era banda sonoră a fantezie sale care continua.

Se opri și privi peste Maidan, încă imaginîndu-și ochii *ei,* mirosul curat al părului.

De aici rîul Kenduskeag se vedea doar ca o înșiruire de licăriri prin spărturile frunzișului des. Unii copii spuneau că acolo jos se găseau, la vremea asta din an, țînțari mari cît vrăbiile; alții, că, de cum te apropiai de rîu, nimereai în nisipuri mișcătoare. Ben nu credea în povestea cu țînțarii, dar chestia cu nisipurile mișcătoare îl speria.

Puțin mai la stînga un stol de pescărușI dădeau tîrcoale și se repezeau în picaj: groapa de gunoi. Țipetele lor ajungeau pînă la el. De cealaltă parte se vedeau Derry Heights și, mai aproapé de Maidan, acoperișurile joase ale caselor din Old Cape. La dreapta față de Old Cape, țintind cerul ca un deget alb și bondoc, se înălța Turnul de Apă. Drept sub el ieșea din pămînt o conductă ruginită, revărsînd apă decolorată în josul colinei, într-un pîrîu scînteietor ce dispărea sub încîlceala de copaci și tufe.

Delicioasa fantezie cu Beverly a lui Ben fu întreruptă deodată de una mult mai macabră; ce-ar fi să iasă acum o mînă moartă din conductă, chiar în clipa asta, cînd se uita el într-acolo? Și dacă, atunci cînd se va răsuci în căutarea unui telefon ca să cheme poliția, va vedea stînd lîngă el un clovn? Un clovn caraghios îmbrăcat în costum larg cu pompoane mari portocalii în chip de nasturi? Dacă...

O mînă căzu pe umărul lui Ben, făcîndu-l să zbiere.

Auzi rîsete. Se răsuci pe călcîie, strîngîndu-se lîngă gardul alb ce despărțea trotuarul sigur și disciplinat al Kansas Street de haosul sălbatic al Maidanului (lemnăria trosni sonor) și-i văzu alături pe Henry Bowers, Belch Huggins și Victor Criss.

– Ura, Țîțosu', spuse Henry.

– Ce vreți? întrebă Ben, încercînd să facă pe viteazul.

– Vreau să te caftesc, spuse Henry.

Părea să privească sobru această perspectivă, grav chiar; dar, oh, ce-i mai scînteiau ochii lui negri!

– Tre' să te-nvăț o lecție, Țîțosu' N-o să te superi. Ție-ți place să-nveți chestii noi, nu-i așa?

Pași spre Ben. Ben se feri.

– Țineți-l, băieți!

Belch și Victor îl apucară de brațe. Ben guiță. Era un sunet laș, iepuresc și nevolnic, dar nu se putea stăpîni. *Te rog, Doamne, nu-i lăsa să mă facă să plîng și nu-i lăsa să-mi spargă ceasul,* se rugă înnebunit Ben. Nu știa dacă vor ajunge să-i spargă ceasul, dar era aproape sigur c-o să plîngă. Era aproape sigur c-o să plîngă din belșug, cu mult înainte de-a fi sfîrșit cu el.

– Măiculiță, face ca un porc, spuse Victor și îi răsuci la spate mîna lui Ben. Nu-i așa că face ca un porc?

– Pă bune, chicoti Belch.

Ben se aruncă întîi într-o parte, apoi în cealaltă. Belch și Victor se lăsară ușor antrenați de el, dîndu-i voie să tragă, pentru a-l smuci apoi la loc.

Henry înșfăcă poalele cămășii groase a lui Ben și o trase în sus, dezgolindu-i burta. Atîrna peste curea ca o umflătură moale.

– Ia la burdihanu-ăsta! strigă Henry cu dezgust uimit. Doamne ferește!

Victor și Belch rîseră iar. Ben se uită disperat în jur după ajutor. Nu văzu pe nimeni. În spatele lui, jos pe Maidan, greierii scîrțîiau și pescărușii țipau.

– Mai bine-o lăsați baltă! exclamă el; încă nu se smiorcăia, dar era aproape. Mai bine!

– Sau ce? întrebă Henry ca și cum l-ar fi interesat sincer. Sau ce, Țîțosule? Sau ce, ai?

Ben se pomeni deodată gîndindu-se la Broderick Crawford, care juca rolul lui Dan Matthews în *Highway Patrol* – ticălosul ăla era *dur,* ticălosul ăla era *rău,* de ticălosul ăla nu-și bătea nimeni joc – și atunci izbucni în lacrimi. Dan Matthews i-ar fi azvîrlit pe ăștia drept prin gard, în jos pe pantă, pînă-n hățișuri. Cu burta ar fi făcut-o.

– *Oh, boy,* ie-te-te la bebelușu'! hohoti Victor.

Belch i se alătură. Henry zîmbi puțin, dar fața sa continua să-și păstreze expresia aceea gravă, meditativă – acea privire întrucîtva aproape tristă. Pe Ben îl speria. Dădea de înțeles c-ar fi vorba de mai mult decît o simplă bătaie.

Ca pentru a-i confirma ideea, Henry vîrî mîna în buzunarul blugilor și scoase la iveală un briceag.

Teroarea explodă înlăuntrul lui Ben. Își zgîlțîise inutil trupul într-o parte și-n alta; acum, deodată, se repezi drept înainte. O clipă, crezu că a scăpat. Transpira din greu, iar băieții ce-l țineau de brațe i le simțiră lunecîndu-le umede printre degete. Belch reuși să-l țină de încheietura mîinii drepte, gata să-l scape. Din strînsoarea lui Victor se eliberă complet. Încă o smucitură...

Înainte de-a o fi putut face, Henry păși înainte și-i dădu un brînci. Ben zbură pe spate. Balustrada pîrîi mai tare de astă dată și o simți cedînd parțial sub greutatea lui. Belch și Victor îl înhățară din nou.

– Acuma-l țineți, spuse Henry. Se-aude?

– Sigur, Henry, replică Belch; părea un pic jenat. N-o să scape! Nu-ți face griji.

Henry înaintă pînă ce stomacul său plat aproape atinse pîntecele lui Ben. Acesta îl privi, cu lacrimile șiroindu-i neajutorate din ochii căscați. *Prins! Sînt prins!* se zbătea o parte din mintea lui. Încercă s-o oprească – nu putea gîndi deloc cu zbuciumul acela continuu – dar nu voia să înceteze. *Prins! Prins! Prins!*

Henry desfăcu lama, care era lungă, lată și avea gravat pe ea numele lui. Vîrful briceagului luci în soarele după-amiezei.

– Acum o să te pun la încercare, spuse Henry cu același glas îngîndurat. E perioada tezelor, Țîțosule, și-ai face bine să fii gata.

Ben plîngea. Inima îi bubuia nebunește în piept. Din nas îi curgeau muci și se adunau pe buza superioară. Cărțile de la bibliotecă zăceau împrăștiate la picioarele lui. Henry călcă pe *Buldozerul,* aruncă o privire în jos și o mătură în rigolă cu o lovitură laterală a ghetei sale negre, inginerești.

– Uite prima-ntrebare la teză, Țîțosu' Cînd zice cineva „Dă să copiez" în timpu' la teza de sfîrșit de an, tu ce-o să zici?

– Da! exclamă imediat Ben. O să zic da! Sigur! Bine! Copiază cît vrei!

Vîrful briceagului străbătu cele două degete de aer și apăsă stomacul lui Ben. Era rece ca o tavă cu gheață abia scoasă din frigider. Ben își supse burta din calea sa. O clipă, lumea se făcu cenușie. Gura lui Henry se mișca, dar Ben n-ar fi putut reproduce vorbele. Henry părea un televizor cu sunetul închis, iar lumea înota... Înota...

Să nu-ndrăznești să leșini! țipă glasul panicii. *Că, dacă leșini, s-ar putea să se enerveze așa de tare, c-o să te-omoare!*

Lumea reveni cu o oarecare claritate. Văzu că atît Belch, cît și Victor încetaseră să mai rîdă. Păreau nervoși... Aproape speriați. Vederea acestui lucru avu asupra lui Ben efectul unei pălmuiri care-i limpezi mințile. *Deodată nu mai știu ce vrea ăsta să facă sau pînă unde-o să meargă. Cît credeai tu că stau lucrurile de rău, uite cît de rău stau de fapt... Poate chiar ceva mai rău. Trebuie să judeci. Chit că n-ai mai făcut-o-n viața ta și poate nici n-o s-o mai faci vreodată, acum fă bine și judecă. Fiindcă ochii lui zic că ăștia au tot dreptul să fie nervoși. Ochii lui zic că-i sonat de-a binelea.*

– Greșit, Țîțosu', spuse Henry. Numa' să zică *careva* „Dă să copiez", mi se rupe-n paișpe ce faci. Te-ai prins?

– Da, făcu Ben, cu burta mîncîndu-l de sughițuri. Da, m-am prins.

– Ei, bine. Asta-i una greșită, da' alea marile abia vin. Ești gata pentru alea marile?

– Așa... așa cred.

O mașină se apropie încet de ei. Era un Ford '51 prăfuit, cu un moș și o babă proptiți pe scaunele din față ca o pereche de manechine lăsate de izbeliște într-un magazin părăsit. Ben văzu capul bătrînului întorcîndu-se lent spre el. Henry păși mai aproape de Ben, ascunzînd cuțitul. Ben simțea vîrful împungîndu-i carnea imediat deasupra buricului. Tot rece era. Nu pricepea cum se putea așa ceva, dar asta era situația.

– Dă-i bătaie, zbiară! șopti Henry. O să-ți culegi mațele futute de pe teniși.

Erau destul de aproape unul de altul ca să se sărute. Ben simțea aroma dulce de gumă Juicy Fruit din răsuflarea lui Henry.

Mașina trecu și își urmă drumul pe Kansas Street, încet și senin ca un car alegoric la Parada Turnirului Rozelor.

– Bun-așa, Țîțosu', auzi a doua-ntrebare. Dacă *io zic* „Dă să *copiez*" *la teză, tu* ce zici?

– Da. Zic da. Imediat.

Henry zîmbi.

– Mișto. P-asta ai nimerit-o, Țîțosule. Acum auzi a treia-ntrebare: cum să fiu eu sigur că nu uiți niciodată asta?

– Nu... Nu știu, șopti Ben.

Celălalt zîmbi iar. Chipul i se lumină și, o clipă, fu aproape frumos.

– Da' io știu! spuse el, de parcă ar fi descoperit un mare adevăr. Io știu, Țîțosule! O să-mi scrijelesc numele pe burdihanu' tău mare și gras!

Victor și Belch începură brusc să rîdă iar. O clipă, Ben simți ca un fel de ușurare uimită, gîndindu-se că totul n-a fost decît prefăcătorie – un mic bau! pe care cei trei i-l răcniseră în ureche ca să-l sperie de mama focului. Dar Henry Bowers nu rîdea, iar Ben înțelese dintr-o dată că Victor și Belch rîdeau fiindcă se simțeau *ei* ușurați. Era evident pentru amîndoi că Henry nu putea fi serios. Atît numai că Henry *era*. Era cît se poate de serios.

Briceagul lunecă în sus, lin ca prin unt. Sîngele izvorî într-o linie roșie pe pielea palidă a lui Ben.

– Băi! strigă Victor.

Cuvîntul ieși înăbușit, într-un icnet surprins.

– Ține-l, își dezveli Henry dinții. Tu numa' ține-l, se-aude?

Acum nu se mai vedea nimic grav și reflexiv pe chipul lui Henry; acum era chipul schimonosit al unui diavol.

– *Sfiinte Sisoie, Henry, nu-l tăia pe bune!* zbieră Belch, iar vocea îi era ascuțită, aproape ca cea a unei fete.

Atunci totul se întîmplă foarte repede, dar lui Ben Hanscom îi păru încet; totul se întîmplă parcă într-o serie de secvențe succesive, ca instantaneele de acțiune din foto-eseurile revistei *Life*. Panica i se risipi.

Descoperise deodată ceva înlăuntrul lui și, pentru că panica nu folosea la nimic, acel ceva o înfulecă pur și simplu dintr-o înghițitură.

În primul instantaneu, Henry îi smulsese cămașa pînă sus la sfîrcuri. Sîngele curgea din crestătura superficială ce i se înălța deasupra buricului.

În al doilea instantaneu, Henry trăgea cuțitul în jos, operînd rapid, ca un chirurg militar în delir sub bombardament aerian. Curse sînge proaspăt.

Înapoi, gîndi cu răceală Ben în timp ce sîngele se prelingea în jos și se aduna între betelia blugilor și piele. *Trebuie s-o iau înapoi. E singura direcție în care pot s-o iau.* Belch și Victor nu-l mai țineau. În ciuda ordinului lui Henry, se retraseseră. Se retraseseră cu groază. Dar, dacă fugea, Bowers l-ar fi prins.

În cel de-al treilea instantaneu, Henry unea cele două tăieturi verticale cu o linie orizontală scurtă. Acum Ben simțea cum sîngele îi curge în chiloți, și o dîră ca de melc i se tîra cleioasă pe coapsa stîngă.

Un moment Henry se dădu înapoi, încruntîndu-se cu concentrarea studiată a unui artist ce pictează un peisaj. *După H vine E,* își spuse Ben, și asta a fost suficient pentru a-l pune în mișcare. Făcu un pas mic înainte, iar Henry îl îmbrînci iarăși pe spate. Ben împinse cu picioarele, adăugînd propria sa forță celei a lui Henry. Izbi gărduleţul coşcovit dintre Kansas și panta spre Maidan. În același timp, ridică piciorul drept și îl înfipse în abdomenul lui Henry. Nu era un act represiv; Ben dorea doar să-și mărească forța de propulsie. Și totuși, cînd văzu expresia de surpriză absolută de pe chipul lui Henry, fu năpădit de o voioșie limpede și sălbatică – o senzație atît de intensă, încît preț de-o fracțiune de secundă crezu c-o să-i sară creștetul capului din loc.

Apoi se auzi un trosnet: balustrada frîntă. Ben îi văzu pe Victor și Belch prinzîndu-l pe Henry înainte să cadă cu fundul în rigolă lîngă rămășițele *Buldozerului,* iar în clipa următoare Ben cădea pe spate în gol. Dispăru cu un țipăt – pe jumătate rîs.

Ben lovi panta cu spinarea și cu fesele imediat sub conducta pe care o localizase mai devreme. Era bine că aterizase sub ea; dacă ar fi nimerit pe ea, putea să-și fi rupt șira spinării. Astfel, căzu pe o saltea groasă de buruieni și ferigi, abia simțind impactul. Făcu o tumbă înapoi, cu picioarele fulgerîndu-i peste cap. Aterizâ în poziție șezîndă și lunecă în jos pe povîrniș cu spatele, ca un copil pe un uriaș tobogan verde, cu cămașa adunată în jurul gîtului, cu mîinile căutînd să se agațe de ceva și nereușind decît să smulgă smoc după smoc de ferigi și măselariță.

Văzu culmea digului (părea cu neputință să fi stat el însuși adineaori acolo) îndepărtîndu-se cu viteză ameţitoare, ca în desenele animale.

Îi văzu pe Victor și Belch, cu fețele ca niște zerouri albe, holbîndu-se în jos după el. Avu răgaz să-și plîngă cărțile de la bibliotecă. Apoi se ciocni de ceva cu o forță zdrobitoare și aproape își mușcă limba.

Era un trunchi doborît, care opri căderea lui Ben și aproape îi rupse piciorul stîng. Se cățără cîțiva pași înapoi, în susul pantei, trăgîndu-și piciorul, cu un geamăt. Copacul se afla cam la jumătatea distanței. Jos, tufișurile erau mai dese. Apa din conductă îi șiroia peste mîini în pîrîiașe subțiri.

Un răcnet răsună de deasupra lui. Ben ridică din nou privirea și-l văzu pe Henry Bowers trecînd în zbor gardul, cu briceagul în dinți. Ateriza pe ambele picioare, încercînd cu greu să-și păstreze echilibrul. Patină pînă la capătul unei uriașe perechi de urme de tălpi, apoi o luă la fugă în josul povîrnișului, cu sărituri stîngace ca de cangur.

– *OO ăă eomoo, îouuee!* urla Henry cu briceagul între dinți, iar Ben n-avea nevoie de translator O.N.U. ca să-i traducă spusele lui Henry: *O să te-omor, Țîțosule!*

– *Oo ăă eomoo, fuhuhe-n huuu!*

Acum, cu sîngele rece, de general, pe care și-l descoperise sus pe trotuar, Ben înțelese ce avea de făcut. Reuși să se pună pe picioare chiar înainte de sosirea lui Henry – care acum avea cuțitul în mînă, întins drept în față ca o baionetă. Ben era vag conștient că i se sfîșiase cracul stîng al blugilor, iar piciorul îi sîngera mult mai abundent decît pîntecele... Dar îi susținea greutatea, și asta însemna că nu era rupt. Cel puțin asta *spera* că înseamnă.

Ben se adună ușor ca să-și mențină echilibrul precar și, cînd Henry își repezi spre el o mînă și descrise un arc larg cu cuțitul ținut în cealaltă, Ben păși lateral. Se dezechilibră, dar în timp ce cădea întinse piciorul zdrelit. Henry se împiedică de el, iar pămîntul îi fugi iute de sub tălpi. Pentru o clipă Ben rămase cu gura căscată, groaza fiindu-i învinsă de un amestec de uimire și admirație. Henry Bowers păru că zboară exact ca Superman peste copacul căzut care-l oprise pe Ben. Își ținea brațele întinse drept înainte, la fel cum și le ținea George Reeves în filmul de la televizor. Atît numai că George Reeves părea întotdeauna că zboară la fel de firesc ca și cum ar fi făcut baie sau și-ar fi luat gustarea pe veranda din spatele casei. Henry în schimb arăta de parcă i-ar fi înfipt cineva un vătrai încins în fund. Gura i se deschidea și i se închidea. Un fir de salivă se prelingea dintr-un colț și, în timp ce Ben îl privea, ajunse pînă pe lobul urechii lui Henry.

În clipa următoare Henry se prăvăli la pămînt. Briceagul îi zbură din mînă. Se rostogoli pe umăr, ateriză pe spate și lunecă în tufișuri cu picioarele desfăcute. Se auzi un țipăt. O bufnitură. Apoi, tăcere.

Ben rămase așezat, privind năucit la buruienile încîlcite din locul unde dispăruse Henry. Deodată, bolovani și pietricele începură să-i bombardeze spatele. Privi din nou în sus. Victor și Belch coborau și ei malul. Se mișcau cu mai multă grijă decît Henry și, prin urmare,

mai încet, dar aveau să-l ajungă în vreo treizeci de secunde cel mult, dacă nu făcea ceva.

Gemu. Nu avea să se sfîrșească niciodată nebunia asta?

Neslăbindu-i din ochi, se cățără peste trunchiul prăbușit și începu să coboare taluzul, clătinîndu-se și gîfîind. Simțea un junghi în coaste. Limba îl durea îngrozitor de tare. Acum tufișurile erau aproape cît el de înalte. Mirosul stăruitor și bogat al vegetației crescute la întîmplare îi umplea nările. Auzea apa curgînd undeva, clipocind peste pietre și susurînd printre ele.

Picioarele îi alunecară și iar o luă la vale, rostogolindu-se și patinînd, izbind cu dosul mîinii într-o piatră ascuțită, străbătînd un rug de spini care-i smulseră scame de bumbac albastru-cenușiu și fîșiuțe de carne din mîini și obraji.

Se opri brusc, cu picioarele în apă. Un pîrîu cotit își croia drum spre un pîlc des de lăstari din dreapta; sub ei domnea un întuneric de peșteră. Privi la stînga și îl văzu pe Henry Bowers zăcînd pe spate în mijlocul apei. Printre pleoapele întredeschise i se vedea albul ochilor. Sîngele i se prelingea dintr-o ureche.

O, Doamne, l-am omorît! O, Doamne, sînt un ucigaș! O, Doamne!

Uitînd că Belch și Victor erau în urma lui (sau poate înțelegînd că le va pieri cheful să-l snopească în bătaie descoperindu-și Neînfricatul Conducător mort), Ben plescăi vreo douăzeci de pași prin pîrîu, spre locul unde zăcea Henry cu cămașa zdrențe, cu blugii uzi, fără un pantof. Ben era vag conștient că mare lucru nu mai rămăsese nici din hainele sale, iar trupul îi era o rablă uriașă de suferință și durere. Cel mai rău se prezenta glezna stîngă; deja i se umflase în pantoful ud și îl chinuia atît de cumplit, încît nici nu pășea cu adevărat, ci se clătina ca un marinar care pune piciorul pe țărm pentru prima oară după o lungă călătorie pe mare.

Se aplecă peste Henry Bowers. Ochii lui Henry se deschiseră brusc. Îl înșfăcă pe Ben de gambă cu o mînă julilă și însîngerată. Gura i se mișca și, deși din ea nu ieșeau decît un șir de gîfîieli dezarticulate, Ben *tot* îi putea distinge cuvintele: *Te omor, grăsan de căcat.*

Henry încercă să se ridice, folosindu-se de piciorul lui Ben ca de o cîrjă. Ben se smuci înapoi ca turbat. Mîna lui Henry lunecă în jos, apoi se desprinse. Ben zbură înapoi, rotindu-și brațele, și se prăvăli în fund pentru a treia oară în ultimele patru minute, parcă hotărît să bată recordul. Își mușcă iarăși limba. În jurul său apa plescăi. Un

curcubeu sclipi o clipă înaintea ochilor lui Ben. Lui Ben i se rupea în paișpe de curcubeu. I se rupea și să fi găsit o oală cu aur. Chit că i-ar fi răscumpărat toată viața sa nenorocită și grăsană.

Henry se răsuci pe burtă. Încercă să se ridice. Căzu la loc. Reuși să se salte în patru labe. Și în sfîrșit se propti pe picioare. Holbă spre Ben doi ochi negri. Freza îi zbura în toate părțile, ca niște coceni de porumb pe care i-a bătut vîntul.

Ben se simți deodată furios. Nu – ceea ce-l încerca era mai mult decît o simplă furie. Era *furibund.* Se plimba și el cu cărțile lui de la bibliotecă sub braț, visînd nevinovat cu ochii deschiși că se sărută cu Beverly Marsh, fără să facă rău nimănui. Și ia te uită! Pantalonii ferfeniță. Glezna stîngă ruptă poate, oricum sigur scrîntită rău. Piciorul zgîriat pînă sus, limba tăiată aproape în două, inițiala lui Henry fir-ar al-dracu' Bowers încrustată pe burtă. Ce ziceți de căcarea asta a lumii, stimați telespectatori și radioascultători? Dar probabil că gîndul la cărțile de la bibliotecă, pentru care era răspunzător, a fost acela care-l făcu să se repeadă la Henry Bowers. Cărțile de la bibliotecă pierdute și cît de mustrători vor deveni ochii doamnei Starrett cînd îi va spune ce se întîmplase. Indiferent de motive – tăieturi, luxație, cărți sau poate chiar gîndul la carnetul de note leoarcă și probabil ilizibil în buzunarul de la spate – a fost suficient ca să-l pună în mișcare. Se năpusti, cu tenișii scîlciați clefăind prin apă, și-l pocni pe Henry drept în boașe.

Henry slobozi un zbieret răgușit care făcu păsările să-și ia zborul din copaci. Stătu crăcănat un moment, apucîndu-se cu mîinile de vintre și privindu-l pe Ben fără a-i veni să-și creadă ochilor.

– Îgh, făcu el cu glas mic.

– Corect, spuse Ben.

– Îgh, repetă Henry, cu glas și mai mic.

– Corect, repetă și Ben.

Henry se lăsă încet la loc în genunchi, nu atît căzînd, cît înmuindu-se. Încă îl mai privea pe Ben cu ochii aceia negri și neîncrezători.

– Îgh.

– *Al dracu'* de corect, replică Ben.

Henry căzu pe-o parte, continuînd să se țină de testicule, și începu să se tăvălească încet la stînga și la dreapta.

– Îgh, gemu. Coaiele mele. Îgh! Oh, mi-ai spart coaiele. Îgh-îgh!

Începea de-acum să-și recapete cît de cît puterile, și Ben porni să dea înapoi pas cu pas. Îi era scîrbă de ceea ce făcuse, dar mai era și plin de un soi de fascinație îndreptățită, paralizantă.

– Îgh! – ouăle mele, futu-i – îgh-ÎGH! – oh, futu-i, COAIELE MELE!

Ben ar fi putut rămîne în zonă – poate chiar pînă ce Henry își revenea îndeajuns ca să se ia după el –, dar în aceeași clipă îl lovi o piatră după ureche, trezindu-i o durere atît de profundă, de sfredelitoare, încît, pînă să simtă sîngele cald curgîndu-i din nou, crezu că îl înțepase o viespe.

Se răsuci și-i văzu pe ceilalți doi venind spre el cu pași mari prin pîrîu. Fiecare avea mîinile pline de pietre rotunjite de apă. Victor aruncă una, iar Ben o auzi șuierîndu-i pe lîngă tîmplă. Se chirci, și o alta îl nimeri în genunchiul drept, făcîndu-l să țipe de durere și surpriză. O a treia îi ricoșă din pometele stîng, iar ochiul de pe acea parte i se umplu de lacrimi.

Se împletici spre malul opus și îl urcă repede, agățîndu-se de rădăcinile ieșite din pămînt și trăgînd cu toată puterea de tufișuri. Reuși să ajungă în vîrf (un ultim proiectil îl lovi în fesă) și aruncă o privire iute peste umăr.

Belch îngenunchease lîngă Henry, în vreme ce Victor stătea la vreo cinci pași de ei, aruncînd cu pietre; una mare cît o minge de base-ball forfecă boschețiii mari cît un stat de om pe lîngă Ben. Văzuse destul; de fapt văzuse mai mult decît destul. Cel mai rău era că Henry se ridica din nou în picioare. Asemenea ceasului Timex al lui Ben, Henry putea să fie călcat în picioare și tot să mai ticăie. Ben se răsuci, repezindu-se orbește în tufișuri, într-o direcție unde spera că se află vestul. Dacă reușea să traverseze Maidanul pînă la Old Cape, putea cerși zece cenți de la cineva, luînd apoi autobuzul pînă acasă. Iar, odată ajuns acolo, o să încuie ușa după el și o să îngroape hainele astea zdrențuite și pline de sînge în lada de gunoi, iar visul nebunesc va lua în fine sfîrșit. Ben se văzu așezat în fotoliul său din living, proaspăt îmbăiat, cu halatul lui de baie pufos și roșu, privind desene animate cu Daffy Duck la *The Mighty Ninety* și bînd lapte printr-un pai de culoarea fragilor. *Ține-te de gîndul ăsta,* își spuse cu amărăciune și continuă să se poticnească prin bălării.

Niște tufe îi răsăriră în față. Ben le dădu la o parte. Spini se agățară de el, zgîriindu-l. Încercă să nu-i ia în seamă. Ajunse la o porțiune

de teren negru și murdar. Peste el se întindea un covor gros de plante care semănau cu bambușii, iar pămîntul emana un miros fetid. Un gînd amenințător

(nisipuri mișcătoare)

îi lunecă prin planul întîi al minții, ca o umbră, în timp ce privea pînza de apă stătută adîncindu-se în desișul ca de bambus. Nu voia să intre acolo. Chiar dacă nu era mlaștină, glodul i-ar fi smuls tenișii din picioare. Așa că se abătu spre dreapta, fugind prin fața așa-zișilor bambuși, și nimeri în cele din urmă într-un desiș de copaci adevărați.

Arborii, mai mult pini, erau deși, luptîndu-se între ei pentru un strop de spațiu și soare, dar buruienile se împuținaseră, așa că se putea mișca mai repede. Nu mai era sigur în ce direcție se îndrepta, însă tot avea un oarecare avans. Maidanul era încadrat de orașul Derry pe trei laturi și retezat de extensia aproape terminată a autostrăzii pe cea de-a patra. Mai devreme sau mai tîrziu ieșea el *undeva.*

Stomacul îi pulsa dureros și își ridică rămășițele cămășii. Tresări și trase aer printre dinți, sîsîind. Burta lui arăta ca un glob grotesc pentru pomul de Crăciun, toată roșie de sînge închegat și mînjită cu verde de la lunecușul pe pantă. Trase poalele cămășii la loc în jos. Vederea mizeriei ăleia îl făcea să vomite.

Acum auzea de undeva din față un murmur – o singură notă statornică. Un adult, concentrat doar să iasă naibii de acolo (între timp, pe Ben îl atacaseră țînțarii și, chiar dacă nu arătau nici pe departe cît vrăbiile, erau destul de mari), nu i-ar fi dat atenție sau pur și simplu nici nu l-ar fi auzit. Dar Ben nu era decît un băiețandru, și începuse deja să-și învingă frica. Se îndreptă spre stînga, strecurîndu-se printre niște tufe scunde de dafin. Dincolo de ele, ieșind din pămînt, văzu vîrful unui cilindru de ciment; avea aproape un metru înălțime și un metru și ceva lățime. Era astupat cu un capac găurit din fier, care purta inscripția „DEPART. CANALIZARE DERRY" De la apropierea asta, zgomotul părea mai mult un vuiet decît un murmur – venea de undeva dinăuntru, din adîncuri.

Ben își lipi ochiul de o gaură de aerisire, dar nu putu să vadă nimic. Auzea vuietul și apa curgînd pe jos pe undeva, dar atîta tot. Trase aer în piept, prinse un damf de duhoare acră, în același timp umedă și căcăcioasă, și se trase înapoi cu o tresărire. Era un canal, nimic mai mult. Sau poate o combinație de canal și tunel de drenaj – se găseau dintr-astea cu toptanul în Derry cel conștient de pericolul

inundațiilor. Nu era mare lucru. Îi dăduse însă un fior ciudat. În parte, aceasta se datora întîlnirii cu opera omului în haosul acela de sălbăticie luxuriantă, dar bănuia că restul pornea de la forma obiectului în sine – cilindrul acela de beton răsărind din pămînt. Ben citise *Mașina timpului* de H.G. Wells cu un an în urmă, mai întîi versiunea Classics Comics, apoi toată cartea. Cilindrul cu chepeng de fier perforat îi amintea de puțurile care coborau spre tărîmul morlocilor cocîrjați și oribili.

Se îndepărtă repede, încercînd să găsească din nou drumul spre vest. Ajunse la un mic luminiș și se întoarse pînă ce ajunse cu umbra în spatele său. Apoi porni în linie dreaptă.

După cinci minute auzi iar apă curgînd, undeva în față, și voci. Voci de copii.

Se opri să asculte, și în acel moment auzi trosnet de crengi și alte glasuri din spate. Le cunoștea foarte bine. Le aparțineau lui Victor, Belch și unicului, fără pereche, Henry Bowers.

Din cîte se părea, coșmarul încă nu luase sfîrșit.

Ben privi în jur căutînd un loc pe unde să intre în pămînt.

10

Ieși din ascunzătoare după vreo două ore, mai murdar ca oricînd, dar și un pic răcorit. Oricît de incredibil ar fi părut, moțăise.

Cînd îi auzise pe cei trei în urma lui, căutîndu-l încă, Ben îngheță, ca un animal prins în lumina farurilor unui camion ce se apropie. Un soi de paralizie stranie începuse să pună stăpînire pe el. Gîndul de a se trînti pur și simplu la pămînt, ghemuit ca un arici, și de a-i lăsa să-i facă ce voiau îi trecuse prin cap. Era o idee nebunească, dar părea, de asemenea, o idee *bună*.

Dar Ben nu făcu așa, ci porni spre sunetul apei curgînd și spre vocile de copii, încercă să le descîlcească glasurile și să prindă sensul cuvintelor lor – orice, numai să se lepede de acea înfricoșătoare paralizie a spiritului. Un plan. Vorbeau despre un anume plan. Un glas sau două îi păreau vag cunoscute. Se auzi un plescăit, urmat de un hohot de rîs. Rîsul îl umplu pe Ben de un fel de dor prostesc și-l

făcu, mai mult decît orice altceva, să fie și mai conștient de situația periculoasă în care se afla.

Dacă tot avea să fie prins, n-ajuta la nimic să le asigure și ăstorlalți copii o doză din medicamentul său. Ben coti din nou la dreapta. Asemenea atîtor oameni corpolenți, era uluitor de vioi. Trecu pe lîngă băieți destul de aproape ca să le vadă umbrele mișcîndu-se încoace și încolo, între el și lumina reflectată din apă, dar ei nici nu-l văzură, nici nu-l auziră. Treptat, glasurile începură să se piardă în urmă.

Ajunse la o cărare îngustă, bătătorită. O examină un moment, apoi clătină ușor din cap. Traversă și se afundă iarăși în hățișuri. Acum se deplasa încet, împingînd tufișurile în lături, în loc să le calce în picioare. Continua să înainteze paralel cu apa unde se jucau ceilalți copii. Chiar și prin boscheții dintre el și rîu putea să vadă că acesta era mult mai lat decît pîrîiașul în care căzuseră el și Henry.

Dădu peste un alt cilindru din beton, abia vizibil în mijlocul unor rugi de mure, murmurînd liniștit, ca pentru sine. Dincolo de el, malul cobora abrupt spre cursul de apă, și un ulm bătrîn, noduros se cocîrja peste rîu. Rădăcinile sale, pe jumătate dezgropate de eroziunea malului, semănau cu o claie de păr nespălat.

Sperînd că nu vor fi păianjeni sau șerpi, dar prea obosit și amorțit de frică pentru a-i mai păsa cu adevărat, Ben își croi drum printre rădăcini pînă în grota puțin adîncă de dedesubt. Se lăsă pe spate. O rădăcină îl împunse ca un deget mînios. Își schimbă puțin poziția și rădăcina ajunse să-l susțină confortabil.

Iată-i pe Henry, Belch și Victor. Sperase să se lase păcăliți, urmînd poteca, dar nici vorbă de așa noroc. Stătură o clipă chiar lîngă el – atît de aproape, încît ar fi putut întinde mîna din ascunziș să-i atingă.

– Pe pariu că mucoșii ăia mici de-acolo-șa l-au văzut, spuse Belch.

– Păi, hai și-om vedea, replică Henry, și porniră înapoi pe unde veniseră.

După cîteva momente Ben îl auzi răcnind:

– Băăă, futu-vă muma-n cur, ce faceți acilea?

Urmă un soi de răspuns, dar Ben nu-și putu da seama ce anume: copiii erau prea departe, iar rîul ce curgea chiar pe-alături – era chiar rîul Kenduskeag – făcea prea mult zgomot. I se păru însă că băiatul era speriat. Îl înțelegea prea bine.

Apoi Victor Criss mugi ceva din care Ben nu înțelese nimic:

– Ce dig nenorocit de pici!

Dig de pici? *Drac* de pici? Sau poate Victor spusese ce drac nenorocit de pici și Ben nu auzise bine.

– Hai să-l spargem! propuse Belch.

Se auziră strigăte de protest, urmate de un țipăt de durere. Cineva izbucni în plîns. Da, Ben îi înțelegea pe deplin. Nu fuseseră în stare să-l prindă (cel puțin nu încă), dar găsiseră o altă gașcă de copii la îndemînă ca să-și descarce furia.

– Sigur, sparge-l, aprobă Henry.

Plescăieli. Țipete. Hohote de rîs groase și cretine ale lui Belch și Victor. Un răcnet chinuit și furios al cuiva mai mic.

– Nu-ncerca tu să mă faci pe mine de căcat, băi bîlbîit mucos ce ești, spuse Henry Bowers. Nu mă mai face nimeni de căcat pe ziua de azi.

Se auzi un trosnet. Zgomotul apei curgînd în aval deveni mai puternic și vui scurt înainte de-a reveni la vechiul ei clipocit pașnic. Deodată Ben înțelese. Dig de pici, da, asta spusese Victor. Copiii – doi sau trei, după cîte se părea cînd trecuse pe lîngă ei – construiau un dig. Henry și amicii săi tocmai îl făcuseră praf. Ben presupuse chiar că știa cine era unul dintre copii. Singurul „bîlbîit mucos" pe care îl cunoștea de la Derry School era Bill Denbrough, care învăța în cealaltă clasă a cincea.

– Nu trebuia să faci asta! exclamă un glas subțire și speriat, iar Ben îl recunoscu și pe acesta, deși nu-i putu atașa imediat și un chip. De ce-ai făcut-o?

– Finc-așa mi-a *venit*, fututule, mugi Henry.

Răsună o lovitură înfundată. Îi urmă un zbieret de durere. Zbieretul fu urmat de plînsete.

– Gura, făcu Victor. Ciocu' mic, pușt iu', sau îți trag urechile-n jos și le fac nod sub barbă.

Plînsul se transformă într-un șir de smiorcăieli înăbușite.

– Ne ducem, spuse Henry, da-nainte să ne ducem vreau să știu o treabă. Ați văzut un pici gras pe-aci acu' vreo zece minute? Un pici gras plin tot de sînge și tăiat?

Un răspuns prea scurt ca să însemne altceva decît nu.

– Băi, sigur? întrebă Belch. N-ar strica, băi puță-n gură.

– S-s-sînt si-si-sigur, replică Bill Denbrough.

– 'Ai să mergem, făcu Henry. O fi luat-o-napoi pe-acolo.

– Tai-tai, băieții, strigă Victor Criss. Chiar că era un dig de pici, pă bune. Vi-i mai bine fără el.

Plescăituri. Glasul lui Belch răsună iar, acum însă mai departe. Ben nu putu distinge cuvintele. De fapt nici nu *voia* să distingă cuvintele. Mai aproape, băiatul care plînsese își revenea. Se auzeau sunete consolatoare din partea celuilalt băiat. Ben trăsese concluzia că nu erau decît ei doi – Bill Bîlbîitul și plîngărețul.

Rămase pe jumătate așezat, pe jumătate culcat, acolo unde se găsea, ascultîndu-i pe cei doi băieți de lîngă rîu și zgomotele făcute de Henry și de dinozaurii săi îndepărtîndu-se spre partea opusă a Maidanului. Razele soarelui îi licăreau în ochi și formau bănuți mici de lumină pe rădăcinile încîlcite de deasupra și dimprejurul lui. Aici înăuntru era murdar, dar era și comod... Sigur. Zgomotul apei curgătoare avea un efect liniștitor. Pînă și plînsetul copilului era oarecum liniștitor. Durerile și junghiurile i se înăbușiseră într-o pulsație mocnită, iar zgomotul dinozaurilor se stinsese complet. Avea să aștepte o vreme, doar ca să fie sigur că nu se mai întorceau, după care va pleca.

Ben auzea duduitul instalațiilor de drenaj răzbătînd prin pămînt – putea chiar să-l simtă: o vibrație joasă, constantă, care din pămînt intra prin rădăcina de care stătea el rezemat, pînă în spinarea lui. Din nou se gîndi la morloci, la carnea lor dezgolită; și-o închipuia mirosind la fel ca aerul umed și fetid ce ieșise prin ventilațiile capacului aceluia de fier. Se gîndi la puțurile lor înfundate adînc sub scoarță, puțuri cu scări ruginite înfipte în pereți. Alipi, iar la un moment dat gîndurile i se prefăcură în vis.

11

Nu pe morloci îi visă. Visă ceea ce i se întîmplase în ianuarie, pățania pe care nu fusese în stare să i-o povestească mamei lui.

Se petrecuse în prima zi de școală după lunga vacanță de Crăciun. Doamna Douglas rugase un voluntar să stea după ore și să o ajute la număratul cărților predate în ultima zi dinainte de vacanță. Ben ridicase mîna.

– Mulțumesc, Ben, spuse doamna Douglas, dăruindu-i un zîmbet atît de radios, încît îl încălzi din creștet pînă în tălpi.

– Linge-n-cur, remarcă abia auzit Henry Bowers.

Era cea mai rea și în același timp cea mai bună zi de iarnă din Maine; fără un nor, însorită, dar înspăimîntător de geroasă. Pentru a înrăutăți și mai mult temperatura de minus 26°C, sufla un vînt puternic, iar gerul te pătrundea pînă în măduva oaselor.

Ben număra cărțile și striga numerele; doamna Douglas le trecea pe o listă (fără a se osteni să-l controleze nici măcar prin sondaj, observă el cu mîndrie), după care duseră amîndoi cărțile în sala de depozitare, prin holuri ale căror calorifere trosneau molcom. La început, școala fusese plină de sunete: uși de dulapuri trîntite, țăcănitul mașinii de scris a doamnei Thomas în birou, repetițiile ușor afone ale corului de la etaj, buf-buf-buf-ul nervos al mingilor de baschet din sala de sport și scîrțîitul urmat de tropote ale baschetiștilor, după cum alergau jucătorii spre coșuri sau coteau brusc pe terenul din lemn ceruit.

Puțin cîte puțin, toate aceste sunete încetară, pînă ce, cînd ultimul set de cărți a fost pus la loc (cu una mai puțin, dar ce conta? oftă doamna Douglas – nu există pădure fără uscături), nu mai rămase decît zgomotul radiatoarelor, fîșîitul slab al măturii domnului Fazio care împingea rumegușul colorat pe planșeul holului de la etaj și urletul vîntului de afară.

Ben privi spre unica fereastră, îngustă, a depozitului de cărți și văzu cerul întunecîndu-se rapid. Era patru după-amiază, iar asfințitul se apropia. Membrane de zăpadă uscată zburau suflate peste jungla de gheață a terenului de sport, învîrtejindu-se printre balansoarele înghețate cu capătul în pămînt. Doar dezghețurile din aprilie aveau să spargă această sudură hibernală. Nu văzu nici un trecător pe Jackson Street. Mai stărui un moment cu privirea, sperînd să treacă vreo mașină prin intersecția Jackson-Witcham, dar nu apăru nici una. Toți locuitorii din Derry, mai puțin el și doamna Douglas, păreau să fi murit sau să fi fugit departe, cel puțin din cît vedea el de acolo.

Privi spre ea și observă, cu un fior de spaimă adevărată, că simțea exact aceleași lucruri ca și el. I-o citea în ochi. Erau adînci, îngîndurați și absenți, nu ochii unei profesoare de peste patruzeci de ani, ci ai unui copil. Ținea mîinile împreunate chiar sub sîni, ca într-o rugăciune.

Mi-e frică, își spuse Ben, *și-i e frică și ei. Dar de ce ne e frică de fapt?*

Nu știa. Apoi femeia îl privi și lăsă să-i scape un rîs scurt, aproape încurcat.

– Te-am făcut să întîrzii. Îmi pare rău, Ben.

– N-are nimic.

Coborî privirea spre pantofi. O iubea puțin – nu cu sentimentul onest și deplin pe care îl revărsase asupra domnișoarei Thibodeau, învățătoarea sa din clasa întîi... Dar o *iubea.*

– Dacă eram cu mașina, te luam, spuse ea. Dar n-o am. Soțul meu trece să mă ia pe la cinci și un sfert. Dacă vrei să aștepți, am putea...

– Nu, mulțumesc, refuză Ben. Trebuie s-ajung acasă pînă atunci. De fapt nu ăsta era adevărul, dar simțea o aversiune bizară la gîndul de a-l întîlni pe soțul doamnei Douglas.

– Poate mama ta ar putea...

– Nici ea nu conduce. Nu-i nimic. Stau doar la o milă de-aici.

– O milă nu-i mult pe vreme frumoasă, dar poate fi un drum foarte lung pe timpul ăsta. Ai să intri undeva dacă ți se face prea frig, da, Ben?

– Ăă, sigur... O să intru la Costello's Market și stau puțin lîngă sobă sau văd eu. Domnul Gerdeau n-o să se supere. Și am și pantalonii de zăpadă. Și fularul nou, de la Crăciun.

Doamna Douglas păru mai liniștită... Apoi privi din nou spre fereastră:

– Pare să fie așa de frig afară... O vreme așa de... de potrivnică.

Ben nu cunoștea cuvîntul, dar înțelese imediat ce însemna. *Tocmai s-a întîmplat ceva – ce?*

Și își dădu seama dintr-o dată că încetase să o mai vadă ca profesoară; că, pentru prima dată în viața lui, îi apărea ca ființă omenească. Asta se întîmplase. Îi văzuse fața într-un mod cu totul diferit și, din cauza asta, devenise o față nouă – fața unei poete istovite. Și-o putea închipui mergînd acasă cu soțul ei, așezată lîngă el în mașină, cu mîinile împreunate în poală, în timp ce caloriferul fîsîia, iar bărbatul vorbea despre ce-a mai făcut azi. Și-o imagina pregătind cina pentru amîndoi. Un gînd bizar îi trecu prin minte, iar pe buze i se ivi o întrebare convențională: *Aveți copii, doamnă Douglas?*

– Mă gîndesc adesea în perioada asta a anului că oamenii chiar nu trebuie să locuiască atît de departe de ecuator, murmură profesoara. Cel puțin nu la latitudinea asta.

Apoi zîmbi, și o parte din sentimentul de înstrăinare se șterse, fie de pe fața ei, fie din ochii lui, și reuși să o vadă din nou, cel puțin

parțial, la fel ca întotdeauna. *Dar n-o vei mai vedea niciodată așa, nu în întregime,* își spuse el dezamăgit.

– Mă simt bătrînă pînă primăvara, după care mă simt iar tînără. Așa mi se întîmplă în fiecare an. Ești sigur c-o să-ți fie bine, Ben?

– O să fie bine.

– Da, și eu cred. Ești un băiat bun, Ben.

Ben coborî din nou ochii spre vîrfurile ghetelor, roșind, îndrăgostit de ea mai tare ca oricînd.

Pe hol, domnul Fazio spuse, fără a ridica privirea de pe rumegușul roșu:

– Ai grijă la degerături, băiete.

– O să am.

Ajunse la dulăpior, îl deschise și trase pe el pantalonii matlasați. Suferise de necaz cînd mama lui insistase să-i poarte și iarna asta în zilele deosebit de reci, văzînd în ei o îmbrăcăminte de preșcolar, dar în acea după-amiază se bucură că-i avea. Porni încet spre ușă, încheindu-și fermoarul hainei, legînd strîns șireturile glugii, trăgîndu-și pe mîini mănușile croșetate. Ieși și se opri un moment în zăpada de pe prima treaptă a scării din față, ascultînd cum ușa se trîntea ușurel și se încuia în urma sa.

Școala Derry dormita sub un cer cu pielea învinețită. Vîntul bătea încontinuu. Cîrligele corzii de la catarg își zăngăneau darabana singuratică pe oțelul stîlpului. Vîntul tăie numaidecît în carnea caldă și nepregătită a feței lui Ben, amorțindu-i obrajii. *Ai grijă la degerături, băiete.*

Își trase repede fularul în sus pînă ce arătă ca o caricatură mică, dolofană, a lui Red Ryder. Cerul acela ce se întuneca avea un fel de frumusețe fantastică, dar Ben nu zăbovi să-l admire; era prea frig pentru așa ceva. Își văzu de drum.

La început vîntul îl bătu din spate, și lucrurile nu stătură chiar așa de rău; de fapt părea chiar să-l ajute. Ajuns însă la Canal Street, trebui s-o ia la dreapta și aproape împotriva vîntului. Acum părea că-l împinge înapoi... Ca și cum ar fi avut o răfuială cu el. Fularul ajuta cît de cît, dar nu prea mult. Ochii îi lăcrimau, iar stropii ce-i picurau din nas înghețară într-o crustă casantă. Picioarele îi amorțiră. De cîteva ori se plesni cu palmele peste subsuori ca să și le încălzească. Vîntul chiuia și țipa cu un glas aproape omenesc.

Ben se simțea atît speriat, cît și înviorat. Speriat, pentru că acum putea înțelege unele povestiri pe care le citise, ca *Focul* de Jack London, unde oamenii mureau înghețați. Ar fi fost foarte posibil să mori într-o asemenea noapte, o noapte cînd temperatura putea coborî la −26°C.

Înviorarea era greu de explicat. O senzație de însingurare – oarecum melancolică. Se găsea afară; plutea pe aripile vîntului și nici unul dintre oamenii aflați în spatele pătratelor viu luminate ale ferestrelor nu-l vedea. Ei erau înăuntru, înăuntru la lumină și căldură. Nu știau că trecuse pe lîngă ei; numai el știa. Era un lucru tainic.

Aerul îl ardea ca acele, dar era proaspăt și curat. Aburi albi îi țîșneau pe nas în jeturi drepte.

Și, o dată cu apusul soarelui, ultima geană de lumină a zilei dispărînd la orizont ca o linie galben-portocalie rece, sub primele stele – cioburi crude de diamant licărind pe cer –, Ben ajunse la Canal. Acum nu-l mai despărțeau de casă decît trei intersecții, și era nerăbdător să simtă căldura pe față și picioare, punîndu-i din nou sîngele în mișcare, pricinuindu-i înțepături.

Totuși se opri.

Canalul era înghețat în matca sa de beton ca un rîu încremenit de lapte bătut, cu suprafața vălurită, crăpată și încețoșată. Neclintit, era totuși pe deplin viu în acea aspru-puritană lumină de iarnă; își avea propria sa frumusețe, unică și greu de pătruns.

Ben se întoarse în partea cealaltă – spre sud-vest. Către Maidan. Privind în această direcție, avea din nou vîntul în spate. Îi umfla pantalonii. Canalul mergea drept între pereții săi de beton, cale de poate o jumătate de milă; apoi betonul înceta, iar rîul își croia drum unduit prin Maidan – la acea vreme a anului, o lume scheletică de rugi înghețați și crengi dezgolite repezindu-se în toate părțile.

Acolo, pe gheață, stătea o siluetă.

Ben o privi și își spuse: *S-ar putea să fie acolo un om, dar cum poate avea pe el ceea ce mi se pare mie că are? E imposibil, nu?*

Silueta era îmbrăcată în ceva ce părea a fi un costum de clovn alb-argintiu. Fîlfîia împrejuru-i în vîntul polar. Avea în picioare niște enormi pantofi portocalii, asortați cu nasturii-pompoane care se înșirau pe partea din față a costumului, într-o mînă strîngea un mănunchi de sfori ce se înălțau spre o mulțime de baloane, iar, cînd observă că acestea pluteau în direcția sa, Ben se simți cuprins și mai

puternic de sentimentul irealității. Închise ochii, și-i frecă și îi deschise iar. Baloanele continuau să plutească spre el.

Îi răsună în cap glasul domnului Fazio: *Ai grijă la degerături, băiete.*

Nu putea fi decît o halucinație sau un miraj provocat de cine știe ce ghidușie sucită a vremii. S-o fi aflat un om acolo jos, pe gheață; presupuse chiar că era posibil să fi purtat un costum de clovn. Dar baloanele nu aveau cum să se abată către Ben, împotriva vîntului. Totuși, ăsta era exact lucrul ce părea că se întîmplă.

Ben! strigă clovnul de pe gheață. Ben se gîndi că vocea nu exista decît în mintea lui, deși i se păruse că o aude cu adevărat. *Vrei un balon, Ben?*

Răzbătea ceva atît de rău din vocea aceea, atît de groaznic, încît Ben vru s-o ia la fugă cît putea de repede, dar picioarele-i păreau sudate de asfalt la fel de strîns ca și leagănele din curtea școlii țintuite în pămînt.

Plutesc, Ben! Toate plutesc! Încearcă unul și vezi!

Clovnul porni pe gheață spre podul Canalului, unde se afla Ben. Băiatul îl privi apropiindu-se, fără să se miște; privea așa cum privește pasărea șarpele care se tîrăște către ea. Gerul intens ar fi trebuit să facă baloanele să pocnească, dar acest lucru nu se întîmpla; pluteau deasupra și înaintea clovnului, deși mai normal ar fi fost să-i rămînă în urmă, încercînd să scape spre Maidan... De unde, îl asigura pe Ben o anume parte a minții, se ivise de la bun început arătarea. Acum Ben mai observă ceva.

Deși ultimele raze de lumină ale amurgului scăldau gheața Canalului într-un trandafiriu pal, clovnul nu avea umbră. Nici un fel de umbră, oricît de palidă.

O să-ți placă aici, Ben, spuse clovnul. Acum era destul de aproape, iar Ben auzea pocnetul comic al pantofilor săi pe gheața denivelată. *O să-ți placă aici, îți făgăduiesc, tuturor băieților și fetelor pe care le-ntîlnesc le place aici, căci e ca pe Insula Plăcerilor din* Pinocchio *și în Never-Never Land din* Peter Pan; *nu trebuie să crească mari niciodată, și asta-i ceea ce-și doresc toți prichindeii! Așa că, hai! Să admiri priveliștile, să-ți iei un balon, să dai de mîncare la elefanți, să te dai pe tobogan! Oh, ce-o să-ți mai placă și oh, Ben, ce-o să mai plutești...*

Și, cu toată frica, Ben descoperi că o parte din el *voia* un balon. Cine pe lume mai avea un balon care să zboare contra vîntului?

Cine mai *auzise* vreodată de așa ceva? Da... Voia un balon și voia să vadă fața clovnului, care stătea aplecată spre gheață, ca pentru a se feri de vîntul criminal.

Ce s-ar fi întîmplat dacă sirena de ora cinci instalată pe acoperișul Primăriei Derry nu suna chiar în acel moment Ben nu știu... Nu *vru* să știe. Important era că *sunase,* tîrnăcop sonor sfredelind gerul amarnic al iernii. Clovnul privi în sus, surprins, iar Ben îi văzu chipul.

Mumia! O, Doamne, asta-i mumia! a fost primul său gînd, însoțit de o groază vertiginoasă care-l făcu să-și încleștеze strîns mîinile pe parapetul podului pentru a nu leșina. Sigur că nu era mumia, *n-avea cum* să fie mumia. A, existau mumii egiptene, cu duiumul, știa foarte bine, dar primul lucru ce-i trecuse prin minte fusese că aceasta era *mumia* – monstrul prăfuit interpretat de Boris Karloff în filmul ăla vechi pentru care stătuse pînă noaptea tîrziu ca să-l vadă, luna trecută, la emisiunea *Shock Theater.*

Nu, nu era *acea* mumie. Nici nu putea fi. Monștrii din filme nu erau adevărați, toată lumea știa asta, pînă și copiii mici. Dar...

Clovnul nu purta machiaj. Nici nu era pur și simplu înfășurat în bandaje. *Avea* bandaje, majoritatea în jurul gîtului și-al mîinilor, fluturînd în bătaia vîntului, dar Ben vedea deslușit chipul clovnului. Era brăzdat adînc, cu pielea ca o hartă pergamentoasă, încrețită, obraji zdrențuiți, carne uscată. Fruntea-i era crăpată, dar nu sîngera. Buze moarte rînjeau peste mandibule în care dinții stăteau înfipți strîmb, ca niște pietre de mormînt. Avea gingiile roase și negre. Ben nu vedea nici un fel de ochi, dar *ceva* licărea departe în fundul puțurilor ca de cărbune ale acelor găvane zbîrcite, ceva asemănător cu nestematele reci bătute în ochii scarabeilor egipteni. Și, deși vîntul sufla în cealaltă direcție, i se părea că simte miros de scorțișoară și mirodenii, de lințoliu putred tratat cu preparate stranii, nisip, sînge atît de vechi, încît se uscase ca niște coji și fire de praf...

– Toți plutim aici, jos, croncăni mumia-clovn.

Iar Ben își dădu seama cu groază sporită că reușise să ajungă cumva la pod; acum se afla chiar sub el, întinzînd o mînă uscată și răsucită de pe care fîșiile de piele se cojeau precum niște flamuri zdrențuite după o bătălie pierdută, o mînă prin care se arătau oase ca fildeșul galben.

Un deget aproape descărnat îi mîngîie vîrful ghetei. Paralizia lui Ben se frînse. Tropăi pînă la capătul podului, cu semnalul de ora cinci

încă urlîndu-i în urechi; nu se opri decît cînd ajunse pe malul celălalt. Fusese un miraj, asta *trebuia* să fi fost. Pur și simplu clovnul nu avea cum să se fi apropiat atît de mult în timpul celor zece-cinsprezece secunde cît șuierase sirena.

Frica lui însă nu era miraj; nici lacrimile fierbinți ce-i țîșneau din ochi, înghețînd apoi pe obraji. Fugi, cu ghetele tropotind pe trotuar, iar în urma lui auzea mumia în costum de clovn cățărîndu-se afară din Canal, cu degetele străvechi și pietroase zgîriind fierul și cu tendoanele bătrîne scîrțîind ca niște balamale vechi și ruginite. Își auzea șuieratul uscat al respirației ieșindu-i și intrîndu-i pe nări la fel de sărac în umezeală ca și tunelurile de sub Marea Piramidă. Simțea mirosul de nisip și mirodenii al giulgiului și știa că dintr-o clipă-n alta mîinile, tot atît de descărnate precum construcțiile geometrice pe care le realiza cu Setul Constructor, i se vor așeza pe umeri. Aveau să-l întoarcă, iar el va privi la fața aceea zbîrcită, zîmbitoare. Torentul mort al răsuflării sale îl va învălui. Orbitele negre cu licărul lor îndepărtat se vor pogorî asupră-i. Gura știrbă se va căsca, iar el își va primi balonul. O, da. Cîte baloane poftea.

Dar cînd ajunse la colțul străzii lui, cu inima bătîndu-i nebunește, aproape să se spargă. Cînd în sfîrșit privi înapoi peste umăr, văzu că strada era pustie. Podul arcuit, cu parapetele sale scunde de beton și caldarîmul demodat, era și el gol. Nu putea vedea canalul propriu-zis, dar simțea că nici dacă ar fi putut n-avea să vadă ceva acolo. Nu, mumia nu fusese halucinație sau miraj; dacă existase în realitate, îl aștepta *sub* pod.

Dedesubt. Se ascundea dedesubt.

Ben se grăbi spre casă, privind în urmă la fiecare cîțiva pași, pînă ce ușa se închise în spatele lui, încuiată sigur. Îi explică mamei – care era teribil de ostenită după o zi mai grea ca oricînd la țesătorie, astfel că de fapt nu-i prea simțise lipsa – că o ajutase pe doamna Douglas să numere cărțile. Apoi se așeză la cina cu tăiței și curcan rămas de duminică. Se ghiftui cu trei porții, mumia părînd tot mai îndepărtată și asemănătoare unui vis, cu fiecare nouă farfurie plină. Nu fusese adevărată, asemenea lucruri nu erau niciodată adevărate, nu se trezeau deplin la viață decît între reclamele intercalate în filme la televizor, noaptea tîrziu, sau la matineele de sîmbătă, cînd, dacă aveai noroc, te puteai alege cu doi monștri pe un sfert de dolar – iar dacă aveai încă unul, cumpărai cîte floricele de porumb îți încăpeau în stomac.

Nu, nu erau adevărați. Monștrii de la televizor, și monștrii din filme, și cei din benzile desenate nu erau adevărați. Cel puțin pînă te vîrai în pat și n-aveai somn; cel puțin pînă ce ultimele patru acadele, învelite în pînză și păstrate sub pernă ca să alunge amenințările nopții, nu erau înfulecate; pînă cînd patul însuși nu se preschimba într-un lac de visuri grețoase, în timp ce vîntul urla afară și-ți era frică să privești spre fereastră fiindcă acolo putea fi o *față*, un *chip* bătrîn și rînjit care nu putrezise, ci doar se uscase ca o frunză veștedă, în loc de ochi cu diamante înfundate adînc în orbitele întunecoase; pînă vedeai o mînă sfîșiată, ca o gheară, ținînd un mănunchi de baloane: *Să admiri priveliștile, să-ți iei un balon, să dai de mîncare la elefanți, să te dai pe tobogan! Ben, oh, Ben, ce-o să mai plutești...*

12

Ben se deșteptă cu un icnet, visul despre mumie încă stăruindu-i în gînduri, cuprins de panică la vederea întunericului strîns, vibrînd în jurul lui. Tresări, iar rădăcina începu să-l mai susțină și îl împunse iarăși în spinare, exasperată parcă.

Văzu lumină și se tîrî într-acolo. Ieși în lumina soarelui de după-amiază și în șipotul rîului, și toate își regăsiră locul. Era vară, nu iarnă. Mumia nu-l dusese în cripta ei pustie; Ben se ascunsese de băieții cei mari într-o văgăună nisipoasă, sub un copac pe jumătate dezrădăcinat. Se găsea pe Maidan. Henry și haidamacii lui își făcuseră de cap în chip josnic cu doi copii ce se jucau lîngă rîu, pentru că nu fuseseră în stare să-l găsească pe Ben și să-și facă de cap cu el. *Tai-tai, băieți. Chiar că era un dig de pici, pă bune că era. Vi-i mai bine fără el.*

Ben își privi posac hainele ferfenițite. Mama sa avea să-i ofere șaisprezece variante diferite ale aceluiași sfînt iad.

Dormise destul cît să înțepenească. Se lăsă să lunece în josul malului și porni pe lîngă apă, strîmbîndu-se la fiecare pas. Era tot numai un ghiveci de junghiuri și dureri; se simțea de parcă Spike Jones ar fi cîntat o melodie rapidă pe cioburi de sticlă în aproape toți mușchii săi. Părea că e plin de sînge uscat sau în curs de uscare pe fiecare

părticică de piele expusă. Oricum copiii cu digul vor fi plecat de acolo, se mîngîie Ben. Nu știa sigur cît dormise, dar chiar o jumătate de oră să fi fost numai, întîlnirea cu Henry și amicii lui îi convinsese precis pe Denbrough și fîrtatul său că orice alt loc din lume – ca Timbuktu, eventual – ar fi mult mai sănătos pentru ei.

Ben își urmă amărît drumul, știind că, dacă cei mari se întorceau, nu mai avea nici o șansă să le scape. Aproape că nici nu-i mai păsa acum.

Dădu ocol unui cot strîns al rîului și, o clipă, nu făcu decît să stea pe loc, privind. Constructorii de diguri erau tot acolo. Unul dintre ei era într-adevăr Bill Bîlbîitul Denbrough. Îngenunchease lîngă celălalt băiat, care stătea rezemat de peretele malului. Capul îi căzuse atît de mult pe spate, încît mărul lui Adam îi ieșea în afară ca un triunghi. Sîngele i se închegase în jurul nasului, pe bărbie și în vreo două dîre ce-i mînjeau gîtul. Ținea fără vlagă ceva alb în mînă.

Bill Bîlbîitul privi brusc în jur și îl văzu pe Ben în apropiere. Ben observă cu teamă că se întîmpla ceva foarte grav cu băiatul rezemat de mal; Denbrough era vizibil speriat de moarte. Nefericit, se întrebă: *N-o să se sfîrșească niciodată ziua asta?*

– Mă-ntreb dacă tu-tu-tu m-ai pu-pu-tea ajuta, făcu Bill Denbrough. In-in-in-inha-la-la-toru' lu-lui s-a go-go-lit. Cred că s-ar pu-pu-putea să...

Chipul îi îngheță. Obrajii i se înroșiră ca focul. Scormonea în căutarea cuvîntului, bîlbîindu-se ca o mitralieră. Saliva îi zbura de pe buze și fu nevoie de aproape treizeci de secunde de gîngăveli pînă ca Ben să își dea seama că Denbrough încerca să-i spună că celălalt copil putea să moară.

Capitolul 5
Bill Denbrough zboară ca vîntul și ca gîndul, înghițind pămîntul (I)

1

Bill Denbrough gîndește: Al dracu' de-aproape sînt de călătoria în spațiu; parcă aș fi într-un glonț tras din pușcă.

Acest gînd, deși întru totul adevărat, nu e unul deosebit de plăcut. De fapt, în prima oră după decolarea (sau poate înălțare ar fi o definiție mai nimerită) aeronavei Concorde de la Heathrow, s-a războit cu o criză moderată de claustrofobie. Avionul e îngust – neliniștitor de îngust. Masa este mai mult decît excelentă, dar personalul de zbor care o servește trebuie să se cocoșeze, să se îndoaie și să se ghemuiască pentru a-și face treaba; par a fi o echipă de gimnastică. Faptul de a asista la acest serviciu chinuitor îi răpește lui Bill o parte din savoarea mîncării, deși pe vecinul de scaun nu pare să-l deranjeze cine știe ce.

La rîndul său, acesta e o altă pacoste. Gras și nu tocmai curat; o fi avînd el colonie Ted Lapidus pe suprafața pielii, dar pe dedesubt Bill detectează inconfundabilele mirosuri de jeg și sudoare. Nici în legătură cu cotul său stîng nu-și face mari probleme; cînd și cînd îl lovește pe Bill cu un sunet înfundat.

Ochii i se îndreaptă mai tot timpul spre afișajul digital din capătul salonului. Arată cît de repede zboară ghiuleaua asta britanică. Bill scoate stiloul din buzunarul cămășii și se folosește de vîrful lui pentru a apăsa pe butoanele ceasului cu computer dăruit de Audra la ultimul Crăciun. Dacă vitezometrul nu minte – iar Bill nu are absolut nici un motiv să creadă că ar minți – atunci se năpustesc prin

văzduh cu o viteză de aproape treizeci de kilometri pe minut. Nu e convins că voia să știe asta cu tot dinadinsul.

Dincolo de fereastră, care e mică și cu geam gros, vede un cer nu albastru, ci scăldat în purpuriu crepuscular, deși e amiază. În locul unde marea și cerul se întîlnesc, vede că linia orizontului e ușor arcuită. Poftim! *reflectează Bill,* șed aici cu o Bloody Mary în mînă și cotul unui grăsan nespălat înghiontindu-mă-n coaste și observ curbura Pămîntului.

Zîmbește puțin, gîndindu-se că un om care poate vedea așa ceva cu ochii lui n-ar trebui să se teamă de nimic. Dar se teme, *și nu numai de faptul că zboară cu treizeci de kilometri pe minut în carapacea asta strîmtă și fragilă. Aproape că* simte *cum Derry se repede spre el. Și chiar asta e expresia potrivită. Cu treizeci de kilometri pe minut sau nu, are senzația că stă perfect nemișcat, în vreme ce Derry se repede la el ca o fiară uriașă însetată de sînge, care a zăcut în așteptare prea mult timp și acum a ieșit în sfîrșit la iveală. Derry, ah, Derry! Să închinăm o odă acestui loc? Să cîntăm despre putoarea fabricilor și a rîurilor sale? Despre liniștea demnă a străzilor mărginite cu arbori? Despre bibliotecă? Despre Turnul de Apă? Despre Bassey Park? Despre Școala Elementară din Derry?*

Despre Maidan?

Lumini i se aprind în minte – reflectoare puternice. E ca și cum ar fi stat într-o sală de teatru întunecată timp de douăzeci și șapte de ani, așteptînd să se întîmple ceva, iar acum, în sfîrșit, a început. Dar decorul dezvăluit treptat de proiectoare nu e al vreunei comedii inofensive ca „Arsenic și dantelă veche"; lui Bill i se pare că seamănă mai mult cu „Cabinetul doctorului Caligari"

Toate poveștile astea pe care le-am scris, meditează el cu un soi de amuzament prostesc. Toate romanele astea. De la Derry veneau toate; Derry era sursa. Proveneau din ceea ce s-a petrecut în vara aceea și din ce i s-a întîmplat lui George în toamna de dinainte. Toți reporterii mi-au pus mereu ÎNTREBAREA ASTA... Iar eu le-am dat un răspuns greșit.

Cotul grasului îl împunge iarăși, și cîțiva stropi din pahar se varsă. Bill aproape că spune ceva, după care se gîndește mai bine.

ÎNTREBAREA ASTA desigur era „De unde vă inspirați?" O întrebare căreia Bill bănuia că toți autorii de ficțiune trebuie să-i răspundă – sau să se prefacă a-i răspunde – cel puțin de două ori pe

săptămînă, dar un băiat ca el, care își cîștiga pîinea scriind despre lucruri care nu s-au întîmplat niciodată și niciodată nu se vor putea întîmpla, era nevoit să-i răspundă – sau să se prefacă – mult mai des.

„Toți scriitorii au un furtun care coboară pînă în subconștient", le spunea el, omițînd să menționeze că se îndoia cu fiecare an ce trecea de existența acelei chestii care poartă numele de subconștient. *„Dar autorul care scrie proze horror are un furtun ce ajunge mult mai departe, poate... în sub-subconștient, dacă vreți."*

Elegant răspuns, dar nu crezuse niciodată în el cu adevărat. Subconștient? Bine, era ceva *acolo, sigur, dar Bill considera că lumea făcea prea mare tapaj de un mecanism care probabil era echivalentul cerebral al lăcrimatului ochilor cînd îți intră praf în ei sau al vînturilor trase la circa o oră după o cină copioasă. Probabil că a doua metaforă era mai bună, însă asta nu o puteai spune reporterilor cînd era vorba de tine; treburi ca visele și dorurile vagi sau senzațiile de* déjà-vu *chiar nu însemnau nimic mai mult decît o rafală de bășini mintale. Ei însă păreau să aibă nevoie de* ceva, toți *reporterii ăia cu blocnotesurile și micile lor magnetofoane japoneze, iar Bill voia să-i ajute pe cît îi stătea în putință. Știa că scrisul e o muncă grea, o muncă* al dracului *de grea. Nu avea nevoie să o îngreuneze pe a lor și mai mult, spunîndu-le: „Prietene, ai putea la fel de bine să mă-ntrebi « Cine-a tăiat brînza? » și-ai rezolvat-o"*

Acum își spunea: Ai știut întotdeauna că pun întrebarea greșită, chiar dinainte de a te suna Mike; acum știi și care era întrebarea potrivită. Nu de unde îți vin ideile, ci de ce-ți vin ideile. Aveai un furtun, foarte bine, dar nu ajungea nici la versiunea freudiană, nici la cea jungiană a subconștientului; nici vorbă de sistem interior de drenaj al minții, nici o cavernă plină de mormoloci așteptînd să se întîmple. La capătul celălalt al furtunului nu se afla decît Derry. Doar Derry. Și...

...Și cine-i ăsta, de face tropa-trop pe podețul meu?

Se îndreptă brusc de spate, și de astă dată el nu-și ține cotul acasă; i se afundă adînc în coastele voluminosului vecin de scaun.

– Fii mai atent, amice, spune grăsanul. E-nghesuială, cum vezi.

– Nu mă mai înghionti dumneata și am să-ncerc să nu te mai înghio-ghiontesc nici e-e-eu.

Grasul îi aruncă o privire acră, incredulă, gen ce-mama-dracu-vorbești-acolo. Bill nu face decît să-l străpungă cu privirea pînă ce omul întoarce capul, bombănind. Cine-i acolo?

Cine face tropa-trop pe podețul meu?

Se uită din nou pe fereastră și își spune: Zburăm ca vîntul și ca gîndul, înghițind pămîntul.

Pielea de pe brațe și ceafă i se face ca de găină. Dă pe gît dintr-o-nghițitură și restul din pahar. S-a mai aprins unul dintre reflectoarele alea mari.

Silver. Bicicleta lui. Așa o botezase, după cum se numea calul Călărețului Singuratic. O bicicletă mare, marca Schwinn, înaltă de șaptezeci de centimetri. „O să-ți rupi gîtul pe asta, Billy", spusese tatăl său, dar fără ca vocea să-i sune cu adevărat îngrijorată. Nu prea îl mai îngrijora nimic de cînd murise George. Fusese aspru înainte. Drept, dar aspru. După aceea, puteai să-l îmbrobodești. Avea gesturi părintești, făcea mișcări părintești, dar erau doar mișcări și gesturi, nimic mai mult. Părea că trage tot timpul cu urechea încercînd să-l audă pe George întorcîndu-se acasă.

Bill o văzuse în vitrina de la Bike and Cycle Shoppe, *pe Center Street. Se rezema posomorîtă pe cricul ei, mai mare decît cea mai mare dintre toate celelalte, mată în locurile unde ele luceau, dreaptă acolo unde restul erau curbate, arcuită unde erau drepte. Avea un carton proptit pe roata din față:*

„FOLOSITĂ
Preț negociabil"

Ceea ce se întîmplase de fapt a fost că Bill a intrat, iar proprietarul a fost cel care i-a oferit lui *un preț, pe care Bill l-a acceptat – n-ar fi știut să se tocmească la Cycle Shoppe nici dacă viața lui ar fi fost în joc, iar prețul (douăzeci și patru de dolari) propus de vînzător i se părea foarte cinstit; generos chiar. A plătit-o pe Silver cu bani economisiți în ultimele șapte-opt luni – bani de la ziua de naștere, bani de la Crăciun, bani cîștigați pe tuns iarba. Ochise bicicleta din vitrină încă de la Thanksgiving*[1]. A plătit-o și a dus-o acasă de îndată ce zăpada

[1] Sărbătoare oficială în amintirea primilor coloniști clin Mussachusetts (ultima joi din luna noiembrie) (n. red.).

a început să se topească. Era ciudat, căci niciodată pînă anul trecut nu se gîndise să aibă o bicicletă. Ideea păruse să-i răsară dintr-o dată în minte, poate într-una dintre zilele acelea nesfîrșite de după moartea lui George. De după asasinarea lui George.

La început, Bill aproape își rupsese *gîtul. Prima plimbare pe bicicleta cea nouă se sfîrșise cînd Bill s-a trîntit dinadins la pămînt ca să nu intre drept în gardul de scînduri din capătul Aleii Kossuth (nu atît de ciocnire se temuse, cît să nu treacă prin gard și să cadă de la douăzeci de metri înălțime pe Maidan). Ieșise din pățania asta cu o tăietură mai lungă de zece centimetri între încheietura mîinii stîngi și cot. După nici o săptămînă, se pomenise că nu poate frîna la timp și zburase prin intersecția Witcham Street și Jackson cu aproape șaizeci de kilometri pe oră, un băiețel pe un mastodont de bicicletă cenușie (Silver[1] nu era argintie decît prin cel mai energic efort al unei imaginații pline de voință), cu spițele roților din față și din spate mitraliind într-un uruit constant, și dacă venea vreo mașină ar fi fost tocmai bun de-ngropăciune. Ca și Georgie.*

Încetul cu încetul, învățase să o stăpînească pe Silver, pe măsură ce primăvara își urma cursul. Nici unul dintre părinții săi nu observă în acest răstimp că îi făcea ochi dulci morții, călare pe bicicletă. Se gîndi că, după primele cîteva zile, încetaseră să mai vadă cu adevărat bicicleta – pentru ei nu era decît o relicvă cu vopseaua dusă ce se sprijinea de garaj în zilele ploioase.

Totuși, Silver era mai mult decît o simplă epavă prăfuită. Nu arăta prea grozav, dar gonea ca vîntul. Prietenul lui Bill – singurul lui prieten adevărat – era un băiat pe nume Eddie Kaspbrak, iar Eddie le-avea cu mecanica. Îi arătase lui Bill cum s-o pună la punct pe Silver – ce șuruburi să strîngă și să verifice periodic, unde să ungă lanțul, cum să-l întindă, cum să peticească un cauciuc astfel încît să-l țină dacă rămînea în pană.

– Ar trebui s-o vopsești, și-l amintește el pe Eddie zicînd într-o bună zi.

Dar Bill nu voia s-o vopsească pe Silver. Din motive pe care nici măcar sieși nu și le putea explica. Își dorea bicicleta Schwinn întocmai așa cum era. Arăta ca un maidanez jigărit, soiul de bicicletă pe care un puști neglijent o lăsa de regulă afară în ploaie, o bicicletă toată

[1] În lb. engl., „argintiu" (n. red.).

numai scîrțîieli, zgîlțîieli și frecușuri greoaie. Arăta ca un maidanez tuberculos, dar fugea ca vîntul. Ar...

– Ar zbura ca vîntul și ca gîndul, înghițind pămîntul, spune Bill cu voce tare și rîde.

Vecinul cel gras îi aruncă o privire tăioasă; rîsul are aceeași tonalitate sinistră care mai devreme i-a dat fiori și Audrei.

Da, arăta destul de nasol, cu vopseaua cojită și portbagajul de modă veche montat deasupra roții din spate, cu trîmbița strămoșească și para ei de cauciuc negru – cornul acela era sudat pe vecie de ghidon, cu un șurub mare cît pumnul unui sugar. Destul de nasol.

Dar putea Silver să meargă? Putea? Maica Ta, Hristoase!

Și putea al dracului de bine, căci Silver îi salvase lui Bill Denbrough viața în cea de a patra săptămînă din iunie 1958 – săptămîna următoare după ce îl întîlnise pentru prima oară de Ben Hanscom, săptămîna în care el, Ben și Eddie construiseră stăvilarul, săptămîna cînd Ben, Richie Gură-spartă Tozier și Beverly Marsh își făcuseră apariția pe Maidan după matineul de sîmbătă. Richie stătea călare în spatele lui, pe portbagajul lui Silver, în ziua cînd Silver îi salvase viața lui Bill... Și Richie i-o salvase. Și își amintea casa din care fugiseră, sigur că da. Pe-asta și-o amintea prea bine. Casa aia blestemată de pe Neihold Street.

Gonise ca vîntul și ca gîndul în ziua aceea, o, da, fără îndoială, ce, nu știi? Îl întrecuse și pe diavol. Și ce mai diavol, cu ochii lucitori ca niște monede vechi, ucigătoare. Ce mai diavol bătrîn și păros, cu gura plină de dinți însîngerați. Dar toate astea, mai tîrziu. Dacă Silver îi salvase viața lui Richie și pe a lui în ziua aia, atunci poate că i-o salvase și pe a lui Eddie Kaspbrak în ziua cînd Bill și Eddie se întîlniseră cu Ben lîngă rămășițele făcute harcea-parcea ale digului lor de pe Maidan. Henry Bowers – care arăta ca și cum l-ar fi trecut cineva printr-un malaxor – îi zdrobise nasul lui Eddie, după care pe Eddie îl apucase astma așa de rîu, iar inhalatorul era gol. Așa că în ziua aceea tot Silver reușise. Silver fusese salvarea.

Bill Denbrough, care n-a mai pus mîna pe o bicicletă de aproape șaptesprezece ani, privește afară pe geamul unui avion în care n-ar fi avut nici o încredere – nici nu și l-ar fi imaginat măcar altundeva decît într-o revistă de science-fiction – în anul 1958. Hi-ho, Silver, HAAIIDEE! *strigă el în sinea sa, și trebui să închidă ochii cînd lacrimile amintirii îi înțepară cu mii de ace.*

Ce s-a întîmplat cu Silver? Nu-și poate aminti. Acea parte a scenei e cufundată încă în întuneric; proiectorul acela așteaptă să fie aprins. Poate că-i mai bine așa. Poate-i mai bine că e cruțat. Deocamdată.

Hi-ho.

Hi-ho, Silver.

Hi-ho, Silver.

2

...HAAIIDEE! strigă Bill.

Vîntul îi zbură cuvintele înapoi peste umăr ca pe o flamură de crep fluturîndă. Răsunau puternice și mărețe cuvintele acelea, într-un muget plin de triumf. Erau singurele vorbe pe care reușea să le rostească așa cum ar fi vrut.

Pedală pe Kansas Street spre oraș, cîștigînd viteză. Silver mergea bine, odată pusă în mișcare, dar s-o pui în mișcare era muncă, nu glumă. Privind bicicleta cenușie cum lua viteză, te simțeai ca și cum ai fi privit un avion uriaș rulînd pe pistă. Mai întîi nu-ți venea să crezi că o asemenea jucărie mătăhăloasă și amețită ar putea *vreodată* să se desprindă de pămînt – era o idee absurdă. Apoi îi vedeai însă umbra dedesubt și, înainte să apuci să le întrebi dacă nu cumva era un miraj, umbra rămînea departe în urmă și avionul era în zbor, tăindu-și cale prin văzduh, tot atît de blînd și grațios ca un vis dulce într-o minte mulțumită.

Așa era Silver.

Bill merse puțin pe drumul drept din josul colinei și începu să pedaleze mai repede, picioarele pompîndu-i în sus și în jos, așa cum stătea aplecat peste ghidonul bicicletei. Învățase foarte repede – după ce ghidonul respectiv îl pocnise de cîteva ori în cel mai rău loc unde poate fi pocnit un băiat – să-și tragă chiloții cît de sus putea înainte de-a încăleca pe Silver. Mai tîrziu în aceeași vară, observînd acest proces, Richie avea să spună: *Bill face asta pentru că-și închipuie că va avea într-o bună zi niște copii care să trăiască. Mie mi se*

pare o idee proastă, dar stai așa! Dacă va avea copii, ăștia ar putea foarte bine să semene cu nevastă-sa, corect?

El și Eddie coborîseră șaua la maximum, iar acum aceasta îl înghiontea și-i zgîria noada în timp ce muncea la pedale. O femeie care-și plivea grădinița cu flori puse mîna streașină la ochi să-l privească. Zîmbi vag. Băiatul de pe bicicleta uriașă îi amintea de o maimuță pe care o văzuse odată mergînd cu un monociclu la Circul Barnum & Bailey. *Nu m-aș mira să-și rupă gîtul, la o adică,* își spuse în sinea ei, revenind la buruieni. *Bicicleta aia e prea mare pentru el.* Dar, la urma urmei, ce-o privea pe ea?

3

Billy avu atîta minte încît să nu se ia la ceartă cu băieții cei mari cînd dădură buzna din tufișuri, arătînd ca niște vînători cu capsa pusă, pe urmele unei fiare care îl și schilodise pe unul dintre ei. Eddie însă se grăbise să deschidă gura, iar Henry Bowers se descărcase pe el.

Billy știa cine sînt, cum să nu; Henry, Belch și Victor erau cei mai răi golani din Școala Derry. Îl bătuseră de cîteva ori pe Richie Tozier, prietenul lui Bill. Din punctul de vedere al lui Bill, asta se întîmplase parțial din vina lui Richie; nu degeaba era cunoscut ca Richie Gură-spartă.

Într-o zi, în aprilie, cînd cei trei treceau pe lîngă el prin curtea școlii, Richie spusese ceva în legătură cu gulerele lor. Toți trei aveau gulerele întoarse în sus, la fel ca Vie Morrow în *The Blackboard Jungle.* Bill, care ședea rezemat de clădirea din apropiere și se juca nepăsător cu niște bile, nu auzise chiar totul. Nici Henry și amicii săi... Nu totul, dar destul ca să se întoarcă spre Richie. Bill bănuia că Richie voise să spună cu glas scăzut ceea ce spusese. Problema era că Richie *nu știa* ce anume înseamnă glas scăzut.

– Ce-ai zis, băi aragaz cu patru ochiuri? se interesă Victor Criss.

– N-am zis nimica, spuse Richie.

Și această dezmințire – împreună cu fața lui, neliniștită și speriată de-a binelea – ar fi putut pune capăt incidentului. Numai că gura

lui Richie era ca un cal îmblînzit doar pe jumătate, care are obiceiul să dea din copite fără motiv. Acum adăugă dintr-o dată:

– Ar trebui să-ți scoți ceara din urechi, barosanu' Nu vrei niște dinamită?

Rămaseră privindu-l o clipă fără a le veni să creadă, după care se luară după el. Bill Bîlbîitul urmărise cursa inegală de la început pînă la previzibilul sfîrșit, de la locul său de lîngă clădire. N-avea nici un rost să se amestece; găliganilor ălora le-ar fi convenit de minune să caftească doi puști la preț de unul singur.

Richie o luă la fugă pieziș prin curtea de joacă a copiilor mici, sărind peste șotroane și fentînd leagăne, nedîndu-și seama că intrase într-o fundătură decît atunci cînd nimeri în gardul legat cu lanț dintre curte și parcul învecinat cu incinta școlii. Așa că încercă să sară peste lanț, cu degetele agățîndu-i-se și cu vîrfurile tenișilor căutînd puncte de sprijin, și să fi tot ajuns la două treimi din înălțime, cînd Henry și Victor Criss îl traseră jos, Henry apucîndu-l de spatele jachetei și Victor înșfăcîndu-i turul pantalonilor. Richie zbieră în timp ce-l jupuiau de pe gard. Aterizâ cu spinarea pe asfalt. Ochelarii îi zburară de pe nas. Întinse mîna după ei, dar Belch Huggins le dădu un șut, drept pentru care rama avea să le fie lipită cu bandă adezivă în vara aceea.

Bill tresări și dădu ocol pînă în fața școlii. O observase pe doamna Moran, una dintre profesoarele de la clasa a patra, grăbindu-se deja să-i despartă, dar știa că pînă atunci au să i-o tragă urît de tot lui Richie – și, într-adevăr, cînd ea ajunse acolo, Richie plîngea. Bîz-bîz-bîz, baligă-de-mînz.

Bill nu avusese cu ei decît probleme minore. Își băteau joc de bîlbîiala lui, desigur. Cîte o cruzime întîmplătoare le însoțea ocazional zeflemelele; într-o zi ploioasă, în timp ce se duceau să-și ia gustarea în sala de sport, Belch Huggins îi zburase lui Bill din mînă geanta cu mîncare și o strivise pe podea sub una dintre ghetele sale inginerești, zdrobind tot ce era înăuntru.

– Vai, ie-ie-ie-te-te! țipase Belch cu spaimă batjocoritoare, ridicînd mîinile și fluturîndu-și-le în jurul feței. Pă-pă-pă-ca-cat de gu-gu-starea ta, fa-fa-fa-ță-de-cur!

Și o luase agale pe hol spre locul unde Victor Criss se rezema de țîșnitoarea din fața vestiarului băieților, gata să facă hernie de atîta rîs. Asta nu fusese totuși chiar așa de rea; Bill se milogise pentru o jumătate de corn de la Eddie Kaspbruk, iar Richie fusese încîntat să-i

ofere oul său piperat, unul dintre cele pe care mama sa i le pregătea cam la fiecare două zile și care-l făceau să-i vină să borască, susținea el.

Dar trebuia să te ții departe din calea lor, și, dacă nu puteai face asta, cel mai bine era să încerci să devii invizibil.

Eddie uitase regulile, așa că îi dăduseră borșul.

Nu-i fusese chiar așa de rău pînă ce băieții nu coborîră, plescăind pînă pe malul celălalt, chiar dacă nasul îi sîngera ca o fîntînă. Cînd batista lui Eddie ajunse udă leoarcă, Bill i-o dădu pe a sa și îl puse să-și așeze o mînă la ceafă și să dea capul pe spate. Bill și-o mai amintea pe mama sa cum îl sfătuia pe Georgie să facă la fel, pentru că și lui Georgie îi curgea cîteodată sînge din nas...

Of, dar tare rău îl mai durea să se gîndească la George.

Abia cînd se stinseră zgomotele făcute de băieții cei mari, aidoma unei turme de bizoni năvălind prin Maidan, iar hemoragia lui Eddie încetă complet, acestuia i se agravă astma. Începu să gîfîie după aer, cu mîinile desfăcîndu-i-se și apoi încleștîndu-se la loc ca niște capcane cu arcul slăbit, și respirația șuierîndu-i subțire în gîtlej.

– Rahat! icni Eddie. Astma! La naiba!

Bîjbîi după inhalator și într-un tîrziu și-l scoase din buzunar. Arăta ca o sticlă de Windex, cu dispozitivul de pulverizare în vîrf. Și-l îndesă în gură și apăsă trăgaciul.

– Mai bine? întrebă neliniștit Bill.

– Nu. E gol.

Eddie îl privi pe Bill cu ochi plini de panică ce voiau să-i spună: *M-am ars, Bill! M-am ars!*

Inhalatorul gol i se rostogoli din mînă. Rîul continua să șopotească, fără a-i păsa cîtuși de puțin că Eddie Kaspbrak abia dacă mai putea să respire. Bill își spuse într-o doară că băieții cei mari avuseseră dreptate într-o singură privință: chiar fusese un dig de pici. Dar se distraseră, fir-ar să fie, și se simți cuprins brusc de o furie surdă că nu se putea sfîrși altfel.

– Sta-sta-stai blînd, E-Eddie, spuse.

În următoarele circa patruzeci de minute, Bill șezu lîngă el, speranța că atacul de astmă al lui Eddie va trece pînă la urmă pălindu-i, înlocuită de îngrijorare. La vremea cînd apăru Ben Hanscom, îngrijorarea se transformase în frică reală. Nu numai că starea puștiului nu se ameliora; se înrăutățea. Iar farmacia din Center Street, de unde se aproviziona Eddie, era la o distanță de aproape cinci kilometri.

Ce se întîmpla dacă mergea să-i aducă lui Eddie ce trebuia și la înapoiere îl găsea fără cunoștință? Fără cunoștință sau

(nu, ei căcat, nu, te rog, nu te gîndi la asta)

sau chiar mort, insistă implacabil gîndul.

(ca Georgie, mort ca Georgie)

Nu fi așa de tîmpit! N-o să moară!

Nu, probabil că nu. Dar dacă se întorcea și îl găsea pe Eddie într-un talaz? Bill știa totul despre talazuri; dedusese chiar că își trăgeau denumirea de la valurile acelea mari pe care făceau unii surfing în Hawaii, și i se părea destul de nimerit – la urma urmei, ce altceva era un talaz dacă nu un val care-ți îneca tot creierul? În emisiunile medicale ca *Ben Casey,* oamenii se pomeneau mereu în talazuri, și uneori rămîneau așa în ciuda tuturor răcnetelor furibunde ale lui Ben Casey.

Așa că stătea acolo jos, știind că ar trebui să se ducă – nu-l putea ajuta cu nimic pe Eddie dacă rămînea pe loc – dar nevrînd să-l lase singur. O parte din el, irațională și superstițioasă, se simțea convinsă că Eddie va luneca în talaz în același minut în care el, Bill, îi va întoarce spatele. Atunci privi spre amonte și îl văzu acolo pe Ben Hanscom. Știa cine e Ben, sigur că da; cel mai gras copil din orice școală își avea propria lui (sau ei) notorietate nefericită. Ben învăța în cealaltă clasă a cincea. Bill îl vedea uneori în recreație, stînd singur – de obicei într-un colț – cu nasul într-o carte și mîncîndu-și gustarea dintr-o pungă de mărimea unui sac de spălătorie.

Privindu-l acum pe Ben, Bill își spuse că arăta chiar mai rău decît Henry Bowers. Era incredibil, dar adevărat. Bill nici măcar nu îndrăznea să își închipuie lupta cumplită în care se angajaseră cei doi. Părul lui Ben stătea în sus, sub forma unor țepi rebeli, îngălați de glod. Flanela sau cămașa – era greu de spus care variantă fusese valabilă în zorii zilei, și acum oricum nu mai conta – era o zdreanță sfîșiată, mînjită cu un amestec grețos de sînge și verzitură. Pantalonii îi erau rupți în genunchi.

Îl văzu pe Bill privindu-l și fu gata să dea înapoi, în ochi ivindu-i-se teama.

– N-n-n-u plec-c-c-ca! țipă Bill, ridicîndu-și în aer mîinile goale, cu palmele expuse, ca să-i arate că n-avea nici un gînd rău. A-a-avem nevoie de a-a-a-jutor.

Ben se apropie, cu privirea încă temătoare. Umbla de parcă un picior sau amîndouă l-ar fi chinuit de moarte.

– S-au dus? Bowers și ăia?

– D-da, răspunse Bill. Ascultă, p-oți sss-ă stai cu pr-prrr-ietenu' meu pî-pî-pî-pî-nă mă duc eu să-i aduc d-d-do-doc-toria? Are a-a-a-a-a...

– Astmă?

Bill dădu din cap.

Ben veni pînă la rămășițele stăvilarului și, strîmbîndu-se de durere, se lăsă într-un genunchi lîngă Eddie, care zăcea pe spate cu ochii aproape închiși și pieptul trudind.

– Care-a dat în el? întrebă Ben într-un tîrziu.

Ridică privirea, iar Bill văzu pe fața băiatului gras aceeași furie frustrată pe care o simțise și el.

– Henry Bowers?

Bill încuviință.

– Se leagă. Sigur, du-te. Stau eu cu el.

– M-mu-l-țumesc.

– Ei, nu-mi mulțumi, protestă Ben. Din cauza mea au dat peste voi. Du-te. Grăbește-te. Trebuie să fiu acasă la cină.

Bill plecă fără să mai scoată o vorbă. N-ar fi stricat dacă-i spunea lui Ben să nu pună la inimă – ceea ce se întîmplase nu fusese din vina lui Ben mai mult decît dintr-a lui Eddie, care deschisese gura ca prostul. Tipii ca Henry și haidamacii lui erau un accident pe care nu trebuie să-l chemi, că vine el singur – versiunea copiilor mici pentru inundații, tornade sau grindină. Ar fi prins bine să spună toate astea, dar acum era atît de încordat, încît i-ar fi trebuit cam douăzeci de minute, și pînă atunci Eddie luneca în talaz (ăsta era încă un lucru pe care Bill îl învățase de la doctorii Casey sau Kildare; niciodată nu *intrai* în talaz; întotdeauna *lunecai* în el).

O luă la goană în aval, aruncînd o privire peste umăr. Îl văzu pe Ben adunînd pietre de la marginea apei, cu o mutră amărîtă. O clipă, Bill nu-și putu da seama ce făcea, după care înțelese. Era un depozit de muniție. Doar pentru cazul că se întorceau.

4

Maidanul nu avea secrete pentru Bill. Se jucase acolo mult în acea primăvară, cîteodată cu Richie, cel mai adesea cu Eddie, uneori de unul singur. Sigur că nu explorase toată zona, dar se descurca fără

nici o problemă, de la Kenduskeag pînă înapoi pe Kansas Street. Ieși lîngă un pod de lemn unde Kansas Street traversa unul dintre micile pîraie fără nume care curgeau din rețeaua de drenaj a orașului Derry pînă în Kenduskeagul de jos. Silver stătea priponită sub acel pod, cu ghidonul legat de un pilon cu o bucată de sfoară, ca să nu-i ajungă roțile în apă.

Bill dezlegă sfoara, o vîrî în cămașă și urcă bicicleta pe trotuar prin forța brațelor, gîfîind și transpirînd, pierzîndu-și echilibrul de cîteva ori și aterizînd în fund.

Dar într-un tîrziu reuși să ajungă sus. Bill își azvîrli piciorul peste cadrul înalt.

Și, ca de obicei, odată ajuns călare pe Silver, deveni altul.

5

– Hi-ho, SILVER, HAAIIDEE!

Cuvintele izbucniră mai profunde decît glasul său normal – era aproape vocea bărbatului ce avea să devină. Silver cîștigă viteză treptat, iar păcănitul tot mai rapid al plăcuțelor de joc Bicycle prinse cu cîrlige de rufe lîngă spițe accentua accelerarea. Bill pedala ridicat de pe șa, cu mîinile încleștate pe ghidonul cu mînerele întoarse în sus. Arăta ca unul care încearcă să ridice o halteră extraordinar de grea. Tendoanele i se reliefaseră pe gît. Venele îi pulsau la tîmple. Gura i se răsucise într-o tremurătoare grimasă de efort, în timp ce ducea obișnuita luptă împotriva greutății și a inerției, spărgîndu-și plămînii ca să o pună pe Silver în mișcare.

Ca de obicei, efortul s-a dovedit pe măsura străduinței.

Silver începu să ruleze mai vioi. Casele lunecau lin îndărăt. La stînga, unde Kansas Street se întretăia cu Jackson, rîul Kenduskeag, neamenajat, era înlocuit de Canal. Dincolo de intersecție, Kansas Street se îndrepta cu repeziciune către Center și Main Streets, cartierul administrativ din Derry.

Aici răspîntiile erau frecvente, dar toate semnele de circulație îl favorizau pe Bill, iar posibilitatea ca un șofer să încalce într-o zi

semnul și să-l strivească transformîndu-l într-o umbră însîngerată pe asfalt nu-i trecuse niciodată prin cap. Era improbabil să-și fi schimbat stilul, chiar dacă acest gînd i-ar fi trecut prin minte. Poate ar fi făcut-o mai devreme sau mai tîrziu în viața lui, dar acea primăvară și vara timpurie fuseseră pentru el o perioadă ciudată și frumoasă. Ben ar fi fost uimit dacă cineva l-ar fi întrebat cît de singur se simte. Și ar fi fost și mai uluit cînd cineva l-ar fi întrebat dacă își dă seama că se joacă de-a moartea. *Si-gu-gu-gur că n-nu!* ar fi răspuns el imediat (și indignat), dar asta nu schimba cu nimic faptul că pedalările lui pe Kansas Street spre oraș semănau tot mai mult cu niște atacuri kamikaze pe măsură ce se încălzea vremea.

Acel tronson din Kansas Street era cunoscut sub denumirea de Up-Mile Hill. Bill îl atacă în plină viteză, aplecat peste ghidonul lui Silver, ca să reducă rezistența aerului, cu o mînă pe bara de cauciuc crăpată a goarnei, pentru a-i preveni pe neatenți, și cu părul roșcat fluturîndu-i peste cap într-o cascadă unduitoare. Păcănitul cărților de joc crescuse pînă la un vuiet constant. Strîmbătura încordată se transformase într-un rînjet neghiob. Locuințele din dreapta lăsaseră locul unor edificii administrative (majoritatea depozite și unități de ambalare a cărnii) ce se scurgeau într-o goană cețoasă, înspăimîntătoare, dar satisfăcătoare. La stînga sa, Canalul era o sclipire de foc în coada ochiului.

Hi-ho, SILVER, HAAIIDEE! răcni el triumfător.

Silver zbură peste prima curbă și, așa cum se întîmpla aproape întotdeauna în acest punct, picioarele băiatului pierdură contactul cu pedalele. Gonea liber, acum căzut pe de-a-ntregul în poala cărui zeu o fi fost însărcinat cu protecția băieților andrilor. Coti pe stradă, atingînd poate douăzeci de kilometri pe oră peste viteza permisă, de cincizeci.

Toate rămaseseră acum în urma lui: bîlbîială, ochii goi și răniți ai tatălui său pe cînd moșmondea prin atelierul din garaj, cumplita imagine a prafului pe pianul închis de la etaj – prăfuit pentru că mama lui nu mai cînta. Ultima oară o făcuse la înmormîntarea lui George – trei imnuri metodiste. George ieșind în ploaie, cu impermeabilul său galben, ținînd în mînă bărcuța din hîrtie de ziar cu luciul ei de parafină; domnul Gardener venind pe stradă după douăzeci de minute, cu micul trup neînsuflețit înfășurat într-un pled pătat de sînge; zbieretul sfîșiat al mamei. Toate rămaseseră în urmă. Era Călărețul Singuratic, era John Wayne, era Bo Diddley, era oricine

voia să fie. Dar nu cineva care să țipe, și să se sperie, și s-o cheme pe mă-mă-mămica.

Silver zbura, și Bill Denbrough Bîlbîitul zbura cu ea; umbra lor zbura în urmă-le. Goneau împreună pe Up-Mile Hill; spițele uruiau. Picioarele lui Bill regăsiră pedalele și începură să pompeze, vrînd să alerge și mai repede, vrînd să atingă cine știe ce viteză ipotetică – nu cea a sunetului, ci a memoriei – și să spargă zidul durerii.

Gonea, gonea, aplecat peste ghidon; gonea ca vîntul și ca gîndul. Intersecția pe trei direcții dintre Kansas Street, Center și Main se apropia repede. Era un coșmar pe sens unic și semnele de circulație, și semafoarele contradictorii chipurile ar fi fost corelate, dar de fapt nu erau. Rezultatul, proclamase editorialul din *Derry News* cu un an în urmă, era un giratoriu conceput în infern.

Ca întotdeauna, ochii lui Bill tresăriră la stînga și la dreapta, estimînd densitatea traficului, în căutarea spațiilor goale. Dacă judeca greșit – dacă se bîlbîia, s-ar fi putut spune – avea să fie grav rănit sau ucis.

Intră ca săgeata în traficul greoi ce înfunda intersecția, trecînd pe roșu și cotind spre dreapta ca să evite un Buick mătăhălos cu hublouri. Aruncă o privire iute înapoi peste umăr să se asigure că banda din mijloc era liberă. Privi din nou înainte și văzu că în vreo cinci secunde urma să se zdrobească de coada unei automacarale ce se oprise drept în centrul intersecției, în timp ce individul de la volan își lungea gîtul să citească toate semnele indicatoare, spre a se asigura că n-o luase pe un drum greșit urmînd să sfîrșească, mai știi, la Miami Beach.

Pista din dreapta lui Bill era ocupată de un autobuz al liniei interurbane Derry-Bangor. Lunecă totuși într-acolo și rase spațiul dintre macaraua oprită și autobuz, continuîndu-și drumul cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. În ultima clipă smuci capul puternic într-o parte, pentru a împiedica oglinda montată lîngă „locul mortului" din cabina macaralei să-i rearanjeze dantura. Gaze de eșapament fierbinți de la motorul diesel al autobuzului îi dantelară gîtlejul ca o dușcă de tărie. Auzi un scîrțîit subțire cînd ghidonul bicicletei pupă latura de aluminiu a mașinii. O clipă îl zări pe șoferul autobuzului, cu fața albă ca hîrtia sub șapca țuguiată a Companiei de Autobuze Hudson. Își agită pumnul spre Bill și strigă ceva. Bill se îndoi că era vorba de vreun compliment.

Iată un trio de babe traversînd Main Street de pe trotuarul cu New England Bank spre cel cu magazinul „The Shoeboat" Auziră uruitul aspru al roților și ridicară ochii. Gurile li se căscară la vederea băiatului pe o bicicletă uriașă care trecu la o palmă de ele ca o nălucă.

Partea cea mai rea – și cea mai bună – a parcursului rămăsese de acum în urmă. Privise în față posibilitatea cît se poate de reală a propriei sale morți, iar și iar, și fusese în stare să-și mute privirea, nu-și frînsese gîtul, nici lui, nici celor trei babe cu sacoșele încărcate de cumpărături, nu se făcuse afiș pe partea dinapoi a vechii automacarale Dodge.

Acum urca din nou panta, pierzînd viteza ca într-o hemoragie abundentă. Ceva – oh, zi-i dorință, suna destul de bine, nu-i așa? – îi sîngera deopotrivă. Toate gîndurile și amintirile îl ajungeau din urmă – salut, Bill, he-he, aproape te-am pierdut din ochi o vreme, da' iacătă-ne – alăturîndu-i-se, cățărîndu-i-se pe cămașă, sărindu-i în ureche și plonjîndu-i în creier ca niște prichindei care se dau pe tobogan. Le simțea ocupîndu-și locurile obișnuite, înghiontindu-și trupurile febrile. Mamă! Hăț! Iarăși sîntem în capul lui Bill! Ia hai să ne gîndim la George! Grozav! Cine vrea să-nceapă?

Gîndești prea mult, Bill.

Nu – nu asta era problema. Problema era că își *imagina* prea mult. Coti pe Richard's Alley, iar peste cîteva momente ieși în Center Street, pedalînd încet, simțind cum transpirația îi curge pe spinare și în păr. Descălecă de pe Silver în față la Center Street Drug Store și intră.

6

Înainte de moartea lui George, Bill i-ar fi vorbit domnului Keene fără nici o greutate. Farmacistul nu era tocmai drăguț – sau cel puțin aceasta era impresia lui Bill –, dar era destul de răbdător și nu îl tachina, nici nu se amuza pe seama lui. Acum însă bîlbîiala lui Bill se agravase mult, și îi era cu adevărat teamă că i s-ar putea întîmpla ceva rău lui Eddie dacă nu acționează mai repede.

Astfel că, atunci cînd domnul Keene spuse:

– Bună, Billy Denbrough, ce dorești?

Bill luă o mapă de reclamă pentru vitamine, o întoarse pe spate și scrise: *Eddie Kaspbrak și cu mine ne jucam pe Maidan. Are un atac rău de astmă, adică abia mai poate respira. Puteți să-mi dați o rezervă pentru inhalatorul lui?*

Împinse hîrtia peste placa de sticlă a tejghelei spre domnul Keene, care o citi, privind la ochii albaștri și îngrijorați ai lui Bill și spuse:

– Sigur. Stai aici unde ești și nu pune mîna pe nimic.

Bill se foi nerăbdător de pe un picior pe altul în timp ce domnul Keene se afla în cămăruța din spate. Deși acesta lipsi mai puțin de cinci minute, păru că trecuse un secol pînă să revină cu una dintre buteliile din plastic ale lui Eddie. I-o întinse lui Bill, zîmbi și spuse:

– Asta probabil că va rezolva problema.

– M-m-mu-mu-lțumesc, făcu Bill. Nu am ni-nici un b-b-ba-ba...

– Nu-i nimic, fiule. Doamna Kaspbrak are cont la noi. Am să i-l trec și pe ăsta. Sînt sigur că va dori să-ți mulțumească pentru amabilitate.

Răsuflînd ușurat, Bill îi mulțumi domnului Keene și plecă în grabă. Domnul Keene ieși de după tejghea, privindu-l cum se îndepărtează. Îl văzu pe Bill punînd inhalatorul în coșul bicicletei și încălecînd cu stîngăcie. *Oare chiar poate merge cu o bicicletă atît de mare?* se întrebă farmacistul. *Îndoi-m-aș. Îndoi-m-aș, zău.* Dar micul Denbrough reuși cumva s-o ia din loc fără să cadă în cap și se îndepărtă pedalînd încet. Bicicleta, care pentru domnul Keene arăta ca o glumă macabră, se balansa nebunește. Inhalatorul se rostogolea înainte și înapoi în coș.

Domnul Keene surîse vag. Dacă Bill ar fi văzut acel zîmbet, poate că ar fi făcut un pas însemnat spre confirmarea părerii sale că farmacistul nu era exact unul dintre campionii mondiali ai amabilității. Era acru, rînjetul unui om care a găsit multe de care să se mire, dar aproape nimic în folosul condiției umane. Da – avea să treacă doctoria de astmă a lui Eddie în contul Soniei Kaspbrak, iar ea va fi, ca de obicei, surprinsă – și mai curînd bănuitoare decît recunoscătoare – cît de ieftin era medicamentul. Alte prafuri erau atît de *scumpe,* spunea ea. Doamna Kaspbrak, știa, se număra printre acei oameni care cred că nimic din ce este ieftin nu poate fi de prea mare folos. Ar fi putut într-adevăr s-o jupoaie pentru *Soluția HidrOx.* Și au existat momente cînd a fost chiar tentat să o facă... Dar de ce să devină părtaș la nebunia femeii? Nu era în pragul falimentului ca să

se preteze la așa ceva.

Ieftin? Bineînțeles. Soluția HidrOx *(A se administra după necesități,* așa cum scria frumos la mașină pe eticheta lipită pe fiecare pompă inhalatoare) era miraculos de ieftină, dar pînă și doamna Kaspbrak avea toate motivele să admită că, în pofida acestui fapt, reușea să domolească astma fiului ei. Era ieftină pentru că nu consta decît într-o combinație de hidrogen și oxigen, cu o picătură de camfor adăugată pentru a le da vaporilor un gust vag de medicament.

Cu alte cuvinte, doctoria de astmă a lui Eddie era apă de la robinet.

7

Lui Bill îi luă mai mult ca să ajungă înapoi, căci acum pedala la deal. În cîteva rînduri trebui să descalece și s-o împingă pe Silver. Pur și simplu nu avea puterea musculară necesară pentru a face bicicleta să urce pante mai abrupte.

La vremea cînd priponi bicicleta și își croi drum înapoi spre rîu, se făcuse patru și zece. Fel de fel de bănuieli negre i se încrucișau în minte. Amicul Hanscom va fi dezertat, lăsîndu-l pe Eddie să moară. Sau bătăușii puteau să fi făcut cale întoarsă și să-i bată măr pe amîndoi. Sau... Mai rău ca orice... Omul care se ocupă cu omorîtul copiilor îi venise de hac unuia sau amîndurora. Așa cum făcuse cu George.

Știa că circulaseră multe zvonuri și speculații în legătură cu asta. Bill se bîlbîia rău, dar nu era surd – deși oamenii păreau uneori să-l creadă astfel, de vreme ce vorbea numai cînd era absolut necesar. Unii socoteau că moartea fratelui său nu avea absolut nici o legătură cu cazurile Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Matthew Clements și Veronica Grogan. Alții susțineau că George, Ripsom și Lamonica fuseseră uciși de un singur om, iar celelalte două cazuri erau opera unui „asasin plagiator" Un al treilea curent de gîndire afirma că pe băieți îi omorîse cineva, iar pe fete altcineva.

Bill credea că toți fuseseră asasinați de aceeași persoană. Dacă *era* o persoană. Cîteodată își punea întrebări în legătură cu asta. La fel cum se întreba uneori și despre sentimentele sale față de Derry în vara aceea. Să fi fost oare tot consecința morții lui George felul cum

părinții săi păreau să-l ignore acum, atît de pierduți în jalea lor pentru fiul cel mic, încît pur și simplu nu puteau înțelege simplul fapt că Bill era încă viu și putea păți și el ceva? Se combinau aceste lucruri cu celelalte crime? Șoaptele pe care le auzea uneori (și cu siguranță nu erau variațiuni ale propriei sale voci, căci acestea nu se bîlbîiau – erau blînde, dar sigure) îl sfătuiau să facă anumite lucruri, dar nu și altele. Oare aceste lucruri făceau ca acum orașul Derry să pară întrucîtva altfel? Oarecum amenințător, cu străzi neexplorate, care nu erau ospitaliere, ci păreau a se căsca într-un soi de tăcere rău-prevestitoare? Aceasta făcea ca unele chipuri să pară tainice și înfricoșate?

Nu știa, dar credea – la fel cum credea și că toate crimele erau opera unui singur factor – că Derry *chiar* se schimbase și că moartea fratelui său semnalase începerea acestei schimbări. Supozițiile sumbre din capul său proveneau de la ideea că orice se putea întîmpla de acum în Derry. *Orice.*

Dar totul era în regulă. Ben Hanscom era tot acolo, așezat lîngă Eddie. Eddie însuși stătea acum așezat, cu mîinile moi în poală și capul plecat, continuînd să șuiere din piept. Soarele coborîse destul de mult ca să proiecteze umbre lungi și verzi peste rîu.

– Frate, da' zău c-ai venit repede, spuse Ben, ridicîndu-se. Nu te așteptam înainte de încă o juma' de oră.

– Am o bi-bi-bicicletă ra-rapidă, răspunse Bill cu oarecare mîndrie.

Un moment, cei doi se priviră prudenți, bănuitori. Apoi Ben încercă un zîmbet, iar Bill surîse la rîndul său. Băiatul era gras, dar părea un tip ca lumea. Și rămăsese la post. Asta probabil că-l costase ceva sudoare, cîtă vreme Henry și amicii săi încă se mai învîrteau pe acolo pe undeva. Bill îi făcu cu ochiul lui Eddie, care se uita la el cu recunoștință.

– Po-poftim treaba, E-E-E-Eddie.

Îi vîrî în mînă inhalatorul. Eddie și-l repezi în gura căscată, apăsă pe trăgaci și începu să gîfîie convulsiv. Apoi se lăsă pe spate, cu ochii închiși. Ben privi toate astea cu neliniște.

– Băi! Chiar i-a fost rău, nu?

Bill dădu din cap.

– Mi-a fost frică o vreme, urmă Ben cu glas scăzut. Mă-ntrebam ce-am să fac dacă-i vine vreo convulsie sau i se întîmplă ceva. Tot încercam să-mi aduc aminte chestiile pe care ni le-au spus la adunarea aia de Cruce Roșie din aprilie. Tot ce mi-a venit în cap a fost că să-i

bag un băț în gură ca să nu-și muște limba.

– Cred că asta-i pentru e-e-epileptici.

– A... Mda, cred că ai dreptate.

– N-o s-să aibă o c-co-convulsie, oricum, precizează Bill. Do-do-doc-toria aia o să-i fa-facă bine. U-U-Uite.

Respirația chinuită a lui Eddie încetase. Deschise ochii și-i privi pe cei doi băieți.

– Mersi, Bill, murmură. Asta chiar a fost una căcătoare.

– Cred c-a-nceput cînd ți-au terciuit nasul, mm? întrebă Ben.

Eddie rîse jalnic, se ridică în picioare și își bagă inhalatorul în buzunarul de la spate.

– Nici măcar nu mă gîndeam la nas. Mă gîndeam la mămica.

– Mda? Zău?

Ben părea surprins, dar mîna i se ridică pe zdrențele cămășii și începu să dibuie pe acolo cu nervozitate.

– Un ochi doar s-arunce maică-mea la sîngele de pe cămașă și direct la Camera de Urgență de la Derry Home o să mă ducă, în circa cinci secunde, continuă Eddie.

– De ce? întrebă Ben. S-a oprit doar, nu? Ia uite, mi-aduc aminte de puștiul ăla cu care eram la grădiniță, Scooter Morgan... i-a dat și lui sîngele pe nas odată cînd a căzut de pe paralele. Pe *el* l-au dus la Camera de Urgență, da' numai fiindcă nu i se mai oprea.

– Așa? făcu Bill, cu interes. A mu-mu-rit?

– Nu, da' a lipsit de la școală o săptămînă.

– Nu contează dacă mi s-a oprit sau nu, reveni Eddie posomorît. Oricum o să mă ducă. O să creadă că mi l-am rupt și am așchii de os înfipte-n creier sau mai știu eu ce.

– Po-po-poa' să-ți intre oase-n cr-crrr-creier? întrebă Bill.

Se anunța a fi cea mai interesantă conversație pe care o purtase de săptămîni de zile.

– Nu știu. Dacă e să te iei după maică-mea, poa' să ți se-ntîmple orice, răspunse Eddie și se întoarse din nou spre Ben. Mă duce la Urgență cam o dată, de două ori pe lună. Nu pot să sufăr locul ăla. Infirmierul ăla odată – îl știți? – i-a zis c-ar trebui să plătească chirie.

– Mamăăă! exclamă Ben.

Se gîndea că mama lui Eddie chiar trebuie să fie cam sucită; nu-și dădea seama de faptul că acum ambele mîini i se încurcau prin rămășițele cămășii.

– De ce nu zici pur și simplu nu? Cam așa: „I-auzi, mama, mă simt grozav, vreau doar să stau acasă și să mă uit la televizor"

– Auuu, făcu Eddie stînjenit și nu mai spuse nimic.

– Tu ești Bill Denbrough.

– D-da'. Și el e E-E-E-he-E-E...

– Eddie Kaspbrak, îl ajută Eddie. Nu pot să sufăr cînd îmi bîlbîi numele, Bill.

– Ia-artă-mă.

– Ei, mă bucur să vă cunosc pe-amîndoi, replică Ben.

Suna puțin sclifosit și cam nepotrivit cu împrejurările. Între cei trei se lăsă tăcerea. Nu era o liniște întru totul incomodă. În adîncurile ei, se împrieteniră.

– De ce te fugăreau ăia? întrebă Eddie într-un tîrziu.

– Ăia-n-to-to-to-tdeauna fugăresc pe ci-cineva, spuse Bill. Mi-i gr-grr-grrreață de futangiii ăștia.

Ben tăcu un moment – mai mult cu admirație – la auzul felului cum folosea Bill ceea ce mama sa numea cîteodată Vorba Aia Chiar Urîtă. Ben nu rostise cu voce tare Vorba Aia Chiar Urîtă niciodată în viața lui, deși o scrisese (cu litere extrem de mici) pe un stîlp de telegraf, la penultimul Halloween.

– Bowers a nimerit alături de mine la teză, spuse el într-un tîrziu. Voia să copieze de pe lucrarea mea. Nu l-am lăsat.

– Precis că vrei să mori de tînăr, făcu admirativ Eddie.

Bill Bîlbîitul izbucni în rîs. Ben îi aruncă o privire tăioasă, trase concluzia că nu rîdea *de* el (era greu de spus *de unde* a știut, dar asta era) și zîmbi.

– Se vede că așa stă treaba, spuse. Oricum, o să facă școala de vară, așa că el și ăia doi s-au luat de mine, și asta-i tot.

– A-arăți de parcă te-te-te-au om-morît, spus Bill.

– Am căzut de pe Kansas Street pînă-aici. În jos pe pantă, precizează el și se uită la Eddie. Probabil c-o să ne-ntîlnim la Urgență, dacă stau să mă gîndesc. Cînd o băga maică-mea un ochi la hainele astea, o să mă *interneze* acolo.

De astă dată Bill și Eddie izbucniră amîndoi în rîs, iar Ben li se alătură. Rîsul îi dădea dureri de burtă, dar hohoti totuși, ascuțit și cam isteric. În cele din urmă trebui să se așeze pe mal, iar pocnetul moale al fundului său la contactul cu noroiul îl făcu s-o ia de la capăt. Îi plăcea cum se acompania rîsul lui cu al lor. Era un sunet pe care

nu-l mai auzise în viața sa: nu rîsete amestecate – pe astea le auzise de-o grămadă de ori –, ci un rîs din care al său făcea parte integrantă.

Ridică ochii spre Bill Denbrough, privirile li se întîlniră, și nu le trebui altceva să înceapă iarăși.

Bill își săltă pantalonii, își fîlfîi gulerul cămășii și începu să se fîțîie prin jur prefăcîndu-și mersul, țopăind posomorît. Vocea îi coborî cînd spuse:

– Am să te-omor, puștiule. Nu-mi vinde tu mie gogoși. Sînt tăntălău, da-s mare. Po' să crap nucile cu capu' Po' să mă piș acid și să mă cac beton. Mă cheamă Dulceațămică Bowers și io mi-s ăl-mai-tare-din-parcare pîn' Derry.

Acum Eddie se prăbușise pe malul rîului și se tăvălea, ținîndu-se de pîntece și urlînd. Ben se cocîrjase, cu capul între genunchi, din ochi îi țîșneau lacrimi, mucii îi atîrnau din nas în franjuri lungi și albe. Hohotea ca o hienă.

Bill se așeză lîngă ei și, puțin cîte puțin, toți trei se liniștiră.

– Un singur lucru bun iese din toate astea, spuse după o vreme Eddie. Dacă Bowers e la școala de vară, n-o să-l prea vedem pe-aici.

– Vă jucați mult pe Maidan? întrebă Ben.

Era o idee care lui nu i-ar fi trecut prin minte nici într-o mie de ani – nu cînd Maidanul avea reputația pe care-o avea – dar acum, că se afla aici, nu i se părea deloc rău. De fapt, fîșia asta a malului secund era foarte plăcută în timp ce după-amiaza își croia încet drum spre asfințit.

– No-no-normal. E li-liniștit. Ma-mai ni-nimeni nu ne d-de-deranjează a-aici. Ne pr-prostim cît avem chef. B-B-Bowers și ă-ăilal-ț-ț-ții oricum nu prea v-v-vin pe-a-a-aici.

– Tu și Eddie?

– R-Rr-Rrr... scutură Bill din cap.

Cînd se bîlbîia, chipul i se schimonosea ca o cîrpă de vase udă, observă Ben, și deodată îi trecu prin cap un gînd ciudat: Bill nu se bîlbîise deloc cînd maimuțărise felul de-a vorbi al lui Henry Bowers.

– *Richie!* exclamă în sfîrșit Bill, tăcu o clipă, apoi urmă: Richie T-Tozier are obiceiu' să v-vină și el. Da' e-el și ta-taică-su aveau de curățat p-p-p...

– Podul, traduse Eddie și aruncă o piatră în apă.

Pleosc.

– Mda, îl știu, răspunse Ben. Voi veniți des pe-aici, băieți, mm?

Ideea îl fascina – și-l mai făcea și să simtă un soi de jind prostesc.

– De-de-destul de d-d-des, spuse Bill. D-de ce n-n-ai v-v-veni și tu mî-mîî-mîîîi-ne? E-eu și E-E-Eddie î-încercam să facem un d-d-di-diii-diii... stăvilar.

Ben nu găsi nimic de spus. Era uluit nu numai de ofertă, ci și de dezinvoltura cu care sosise aceasta.

– Poate ar fi mai bine să facem altceva, propuse Eddie.

Stăvilarul oricum nu ieșise prea grozav.

Ben se ridică și păși spre rîu, scuturîndu-și mizeria de pe șuncile enorme. Mai rămăseseră grămezi încleiate de crenguțe pe ambele părți ale apei, dar în rest tot ce asamblaseră fusese dus de curent.

– V-ar trebui niște scînduri, spuse Ben. Faceți rost de scînduri și puneți-le la rînd... Față în față... Ca feliile de pîine într-un sandviș.

Bill și Eddie îl priveau nedumeriți. Ben se lăsă într-un genunchi:

– Uite. Scînduri aici și aici. Le înfigeți în albia rîului, față-n față. Înțelegeți? Pe urmă, înainte să le ducă apa, umpleți spațiul dintre ele cu pietre și nisip...

– U-u-um-plem, spuse Bill.

– Hm?

– Um-mmm-*plem.* A-adică *noi.*

– A, făcu Ben, simțindu-se (și arătînd, era sigur) ca un prost, dar nu-i păsa deloc, căci deodată simți o mare fericire. Nici măcar nu-și putea aminti cînd se simțise ultima oară atît de fericit.

– Mda. *Noi.* Oricum, dacă umpleți – dacă *umplem* – spațiul de la mijloc cu pietre și alte chestii, va rezista. Scîndura din amonte o să se rezeme de pietre și pămînt pe măsură ce se adună apa. A doua scîndură o să se aplece și, după o vreme, are s-o ia apa, cred, dar dacă punem o a treia scîndură... Ei, da' uite aici.

Desenă în noroi cu un băț. Bill și Eddie Kaspbrak se aplecară, studiind cu interes sobru acest mic plan:

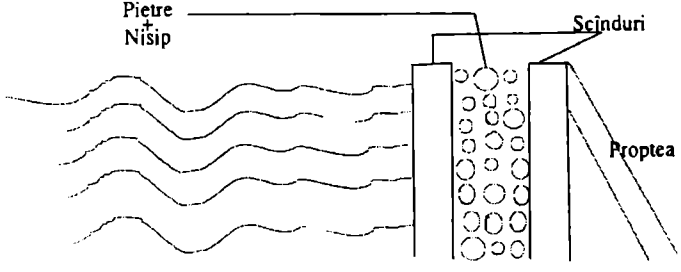

– Tu ai mai *construit* vreun stăvilar pînă acum? întrebă Eddie. Vocea îi suna plină de respect, aproape minunîndu-se.

– Nu.

– Atunci d-d-de unde știi că o să ț-ț-ține?

Ben îl privi pe Bill cu mirare:

– Normal c-o să țină. De ce n-ar ține?

– D' de u-unde *ș-șș-tii*? insistă Bill.

Ben recunoscu în tonul întrebării nu neîncrederea sarcastică, ci un sincer interes.

– C-cum poți s-ssă fii *sigur*?

– Pur și simplu știu, replică Ben.

Își privi iar proiectul schițat în noroi, ca pentru a și-o confirma sieși. Nu mai văzuse în viața lui un baraj nici pe hîrtie, nici în realitate și n-avea nici cea mai vagă idee că ceea ce tocmai făcuse era reprezentarea destul de corectă a unei astfel de construcții.

– Bi-bine, acceptă Bill, și-l bătu pe Ben pe spate. Ne v-vedem mî-îî-îine.

– La ce oră?

– E-eu și E-Eddie o să v-venim aici pe la o-o-opt-jjj-jumate s-sau cam a-așa ceva...

– Dacă eu și mămică-mea n-o să fim încă la coadă la Urgență, spuse Eddie și oftă.

– Eu o să aduc niște scînduri, spuse Ben. Moșul ăla cu-o stradă mai încolo are o grămadă. Am să șutesc cîteva.

– Mai adu și niște provizii, adăugă Eddie. Potol. Știi tu, tartine, covrigei.

– În regulă.

– N-n-n-ai niște pi-pi-stoale?

– Am o pușcă Daisy cu aer comprimat. Mi-a dat-o maică-mea de Crăciun, da-și iese din papuci dacă trag cu ea în casă.

– A-a-ad-o. Poate o să ne jucăm și de-a p-pac-pac.

– Grozav, făcu încîntat Ben. Auziți, acum trebuie să mă uș-chesc, băieți.

– Ș-și noi.

Plecară împreună de pe Maidan. Ben îl ajută pe Bill s-o împingă pe Silver în sus pe taluz. Eddie venea în urma lor, șuierînd iar și privind nefericit la cămașa pătată de sînge.

Bill își luă rămas-bun, după care începu să pedaleze, strigînd „Hi-ho, Silver, HAAIIDEE!" din toți bojocii.

– E *gigantică* țoacla! exclamă Ben.

– Pe blana de pe tine, încuviință Eddie.

Mai trăsese o gură din inhalator și respiră din nou normal.

– Cîteodată merge așa de repede, că pur și simplu mă cac pe mine de frică. Băiat bun, Bill ăsta.

Ultimele cuvinte le spuse ca din întîmplare, dar în ochi i se citea ceva mai profund. Adorație.

– Știi ce s-a-ntîmplat cu frate-său, nu?

– Nu. Ce-a pățit?

– A fost omorît astă-toamnă. L-a omorît unu' I-a smuls brațul cu totul, așa, cum smulgi aripa de la o muscă.

– Iisuse-*nene!*

– Bill se bîlbîia doar un pic. Acum chiar e nasol. Ai observat că se bîlbîie?

– Ei... Puțin.

– Da' nu i se bîlbîie *creierii* – te-ai prins ce vreau să zic?

– Mda.

– Oricum, ți-am spus doar fiindcă, dacă vrei să fii prieten cu Bill, e mai bine să nu-i vorbești despre frățiorul lui. Nu-l lua la întrebări, nu-i zice nimic. E morcovit rău pe chestia asta.

– Nenică, da' și eu aș fi! exclamă Ben.

Acum își amintea vag despre băiețelul care fusese ucis toamna trecută. Se întrebă dacă maică-sa se gîndise la George Denbrough cînd îi dăduse ceasul pe care-l purta acum la mînă sau numai la omorurile mai recente.

– S-a întîmplat atunci, după inundația aia mare?

–Da.

Ajunseseră la colțul dintre Kansas și Jackson Streets, unde erau nevoiți să se despartă. Ici și colo se zbenguiau copii, jucînd leapșa sau aruncînd cu mingi de base-ball. Un băiețaș bondoc cu pantaloni albaștri trecu țopăind plin de importanță pe lîngă Ben și Eddie, avînd pe cap o căciulă din blană de raton pusă invers, astfel încît coada îi atîrna între ochi. Învîrtea un cerc și țipa:

– Cioco-Hoop, băieții! Cioco-Hoop, nu vreți și voi?

Cei doi băieți mai mari se uitară după el, amuzați, după care Eddie spuse:

– Ei, eu tre' să mă duc.

– Ia stai așa, îl opri Ben. Mi-a venit o idee, dacă chiar nu vrei să te duci la Urgență.

– A, așa? îl privi Eddie, neîncrezător, dar cu speranță timidă în ochi.
– Ai o fisă de cinci cenți?
– Am una de zece. Și ce-i cu asta?
Ben ochi petele cafenii ce se uscau pe cămașa lui Eddie:
– Intră la magazin și ia-ți o ciocolată cu lapte. Toarnă cam juma' de pahar pe cămașă. Pe urmă, cînd ajungi acasă, îi zici maică-tii că ai vărsat-o pe toată.
Ochii lui Eddie se luminară. În cei patru ani de cînd murise tatăl său, vederea mamei slăbise considerabil. Din motive de mîndrie (și pentru că nu știa să conducă mașina), refuza să consulte un oculist și să-și facă ochelari. Petele de sînge învechit și cele de cacao arătau cam la fel. Poate...
– S-ar putea să țină, spuse el.
– Dar să nu-i spui că eu am fost cu ideea, dacă se prinde.
– Nu-i spun, promise Eddie. La revedere și mașina cu bere.
– Bine.
– Nu, îl corectă răbdător Eddie. Cînd zic așa, trebuie să zici: *Pa și pusi, da' eu beau cola.*
– Aha! Pa și pusi, da' eu beau cola.
– Te-ai prins, zîmbi Eddie.
– Știi ceva? mai spuse Ben. Chiar sînteți mișto, băieți.
Eddie se arătă mai mult decît jenat; părea aproape nervos.
– Bill este, murmură el și o luă din loc.
Ben îl privi îndepărtîndu-se pe Jackson Street, apoi se întoarse spre casă. După trei străzi văzu trei mutre foarte cunoscute stînd în stația de autobuz. Erau cu spatele la Ben, lucru al dracului de norocos pentru el. Se piti după un gard, cu inima bătîndu-i puternic. Peste cinci minute, rata Derry-Newport-Haven opri în stație. Henry și amicii săi își zvîrliră chiștoacele în stradă și se urcară în autobuz.
Ben așteptă pînă ce mașina nu se mai văzu, apoi se grăbi spre casă.

8

În noaptea aceea lui Bill Denbrough i se întîmplă un lucru cumplit. A doua oară.
Mama și tatăl său erau la parter, privind la televizor, fără a vorbi prea mult, așezați la capetele opuse ale canapelei, ca niște proptele

de cărți pe raft. Fusese o vreme cînd camera cu televizorul era plină de vorbărie și rîsete, uneori atît de mult din amîndouă, încît nu se mai auzea nimic de la televizor. „Gălăgia, Georgie!" va fi mugit Bill. „Nu mai hali tu toate floricelele de porumb și-o să tac", i-o întorcea George. „Maaa, zi-i lu' Bill să-mi dea floricelele." „Bill, dă-i floricelele. George, să nu-mi mai zici Maaa. Maaa, meee fac oile." Sau tatăl lor spunea o glumă și rîdeau cu toții, chiar și mami. George nu prindea întotdeauna poantele – Bill știa –, dar rîdea pentru că toți ceilalți rîdeau.

În vremurile acelea, mama și tata erau tot proptele pe canapea, dar el și George erau cărțile. Bill încercase să fie carte între ei cînd se uitau la televizor de la moartea lui George încoace, dar era supă reîncălzită. Sleiala venea din ambele direcții, iar resoul lui Bill nu era destul de puternic ca să-i facă față. Și atunci trebuia să părăsească încăperea, deoarece această răceală îi înghețа întotdeauna obrajii și-l făcea să lăcrimeze.

– V-vreți s-a-a-uziți un banc pe care l-am auzit la ș-șc-școală? încercase el o dată, cu cîteva luni în urmă.

Tăcere. La televizor, un criminal se ruga de fratele său, preot, să-l ascundă. Tatăl lui Bill ridicase ochii de pe revista *True* în care se uita și-i aruncase lui Bill o privire surprinsă. Apoi se cufundase iarăși în lectură. Se uita la poza unui vînător prăbușit într-un troian, deasupra căruia un urs polar uriaș își arăta colții. „Sfîrtecat de ucigașul întinderilor albe", glăsuia titlul articolului. Bill își spusese: *Las' că știu eu unde-s niște întinderi albe – între tătici și mămici, pe sofaua asta.*

Mama sa nici măcar nu ridicase privirea.

– Zice, cică de-de cî-cîți f-f-francezi e nevoie ca să în-nn-șurubeze un be-be-bec, se avîntă Bill.

Simțea cum o peliculă fină de sudoare îi acoperea fruntea, așa cum i se întîmpla uneori la școală cînd știa că profesoara îl lăsase în pace destul timp și trebuia curînd să-l întrebe și pe el ceva. Glasul îi era prea puternic, dar nu putea să-l mai coboare. Cuvintele îi reverberau în cap ca niște tălăngi demente, cu ecou, ciocnindu-se, împrăștiindu-se iar.

– Ș-ș-știți cî-cîți?

– Unul care să țină becul și patru învîrt casa, replică absent Zack Denbrough, și dădu pagina revistei.

– Ai spus ceva, dragă? întrebă maică-sa.

Iar la *Four Star Playhouse,* fratele care era popă îi spuse fratelui care era vagabond să se predea și să se roage pentru iertarea păcatelor.

Bill stătea acolo, transpirat, dar înfrigurat – atît de înfrigurat... Îi era frig pentru că el nu era *de fapt* singura carte dintre proptelele acelea două; Georgie încă se mai afla acolo, doar că acum era un Georgie pe care nu putea să-l vadă, un Georgie care n-avea să mai ceară niciodată floricelele sau să urle că Bill îl ciupește. Această nouă versiune a lui Georgie nu era niciodată arțăgoasă. Era un Georgie cu un singur braț, care avea chipul palid și îngîndurat în aura alb-albăstrie a televizorului, și poate că nu de la părinți, ci dinspre George venea de fapt marele îngheț; poate că George era adevăratul ucigaș din întinderile albe. Pînă la urmă, Bill fugise de acel frate rece și invizibil, în camera lui, unde s-a trîntit cu fața în jos pe pat și a început să hohotească în pernă.

Odaia lui George rămăsese întocmai la fel ca în ziua morții lui. La un moment dat, Zack adunase o grămadă de jucării de-ale lui Georgie într-o cutie, cam după două săptămîni de la moartea lui, avînd intenția să le ducă la Armata Salvării, presupunea Bill. Sharon Denbrough îl prinsese ieșind cu cutia în brațe, iar mîinile îi zburaseră spre cap ca niște păsări albe speriate, afundîndu-se în păr, unde se încleștaseră în pumni care smulgeau. Bill urmărise scena și se prăbușise lîngă perete, în pragul leșinului. Mama sa arăta la fel de nebună ca Elsa Lanchesler în filmul *Mireasa lui Frankenstein.*

– *Să nu-NDRĂZNEȘTI să-i iei lucrurile!* zbierase femeia.

Zack tresări, apoi duse cutia cu jucării înapoi în camera lui George, fără o vorbă. Le pusese exact în aceleași locuri de unde le luase. Bill intrase și își surprinsese tatăl îngenunchind lîngă patul lui George (pe care mama continua să-l schimbe, deși mai rar acum; doar o dată pe săptămînă), cu capul rezemat de brațele sale păroase și voinice. Bill văzu că tatăl său plîngea, iar asta îi spori groaza. O posibilitate înspăimîntătoare îi trecu deodată prin minte: poate că uneori lucrurile nu o iau doar razna și pe urmă se opresc; poate cîteodată pur și simplu o iau tot mai strîmb și mai strîmb, pînă ce se alege praful.

– T-ta-tati...

– Du-te, Bill, spuse tatăl său.

Glasul îi era sufocat și tremurător. Spinarea i se înălța și cobora. Bill dorea grozav de tare să atingă spatele tatălui său, să vadă dacă

nu cumva mîna lui va fi poate în stare să oprească palpitația aceea necontenită. Dar nu îndrăznise.

– Du-te, șterge-o de-aici!

Plecă, furișîndu-se prin holul de la etaj și auzindu-și mama care plîngea la rîndul ei, în bucătărie. Sunetul era ascuțit și neajutorat. Bill se gîndi: *De ce plîng atît de departe unul de altul?*, după care izgoni gîndul.

9

În prima seară din vacanța de vară Bill intră în camera lui Georgie. Inima îi bătea greu în piept și își simțea picioarele țepene și stîngace de atîta încordare. Venea adesea în odaia lui George, dar asta nu însemna că-i și plăcea acolo. Camera era atît de plină de prezența lui George, încît părea bîntuită. Intra și nu se putea abține să-și închipuie că din clipă-n clipă ușa dulapului s-ar putea deschide scîrțîind, iar de acolo apărea Georgie, dintre cămășile și pantalonii care încă mai stăteau agățați ordonat înăuntru, un Georgie îmbrăcat într-o pelerină acoperită de pete și dîre roșii, o pelerină galbenă. Ochii lui vor fi fost goi și cumpliți, ochii unui monstru dintr-un film de groază. Iar, cînd ieșea din dulap, galoșii săi scoteau sunete clefăitoare în timp ce străbătea încăperea spre locul unde Bill stătea pe pat, înghețat de spaimă...

Dacă s-ar fi întrerupt curentul electric în vreo seară cînd ședea acolo pe patul lui George, privind la pozele de pe peretele camerei lui sau la machetele de deasupra scrinulețului lui George, era sigur că un atac de inimă, probabil fatal, va urma în primele zece secunde. Dar cu toate astea intra. Bătălia purtată cu spaima de George-fantoma era o nevoie mută și neîndurătoare – o foame crîncenă – de a trece într-un fel sau altul peste moartea fratelui său și de a găsi o cale normală pe care să-și continue viața. Nu să-l uite pe George, ci să găsească un mod de a-l face mai puțin *înfiorător*. Înțelegea că părinții săi nu reușeau asta, iar, dacă el avea de gînd s-o facă pentru sine, trebuia s-o facă *prin* el însuși.

Dar nu venea numai pentru sine; venea și pentru George. Îl iubise pe George. A, avuseseră și ei momentele lor împuțite – Bill trăgîndu-i lui George ca indienii o subțirică bună, George pîrîndu-l

pe Bill cînd acesta se furișa la parter și mînca restul de glazură cu cremă de lămîie –, dar cel mai adesea se înțeleseseră bine. Era destul de rău că George murise. Dar că el îl prefăcea pe George într-un soi de monstru dintr-un film de groază... Asta era și mai rău.

Îi era dor de băiețel, acesta era adevărul. Ducea lipsa vocii, a rîsului său – îi lipsea felul cum ochii lui George se ațintеau încrezători într-ai lui, nutrind convingerea că Bill va avea un răspuns la orice întrebare. Și, mai presus de toate, o ciudățenie: avea momente cînd simțea că-l iubea cel mai mult pe George atunci cînd îi era frică, pentru că pînă și atunci cînd se temea – simțămintele apăsătoare că un George-monstru ar putea pîndi în dulap sau sub pat – în camera aceea își amintea cel mai bine dragostea sa pentru George și pe cea a lui George față de el. În efortul de a reconcilia aceste două stări emotive – dragoste și groază – Bill simțea că se află cel mai aproape de locul unde se găseau acceptarea și înțelegerea.

Acestea nu erau lucruri despre care să fi putut vorbi; în mintea lui, ideile nu reprezentau decît un amestec incoerent. Dar inima sa caldă și plină de dorință înțelegea, și nimic altceva nu mai avea importanță.

Uneori se uita prin cărțile lui George, alteori îi mîngîia jucăriile.

Nu privise în albumul de fotografii al lui George din decembrie trecut.

Acum, în seara de după întîlnirea cu Ben Hanscom, Bill deschise ușa dulapului lui George (îmbărbătîndu-se ca întotdeauna, gata să dea cu ochii de George însuși, înfășurat în pelerina sa plină de sînge, printre hainele atîrnate, așteptîndu-se, ca întotdeauna, să vadă o singură mînă palidă, cu degetele ca niște pești, bîjbîind prin beznă, încercînd să-l apuce de braț) și luă albumul de pe ultimul raft.

FOTOGRAFIILE MELE scria cu litere aurii pe copertă. Mai jos (acum banda adezivă era vag îngălbenită și dezlipită la margini), imprimate cu grijă, cuvintele GEORGE ELMER DENBROUGH, 6 ANI. Bill îl luă cu el pe patul în care dormise Georgie, inima bătîndu-i mai tare ca oricînd. N-ar fi putut spune ce anume îl făcuse să ia din nou albumul cu fotografii. După ceea ce se întîmplase în decembrie...

Mă mai uit o dată, atîta tot. Doar ca să mă conving că prima oară n-a fost adevărat. Că prima oară a fost o glumă sinistră a propriei tale imaginații.

Mă rog, era și asta o idee.

Poate chiar să fi fost adevărat. Dar Bill bănuia că nu era vorba decît de album, atîta tot. Exercita asupra lui o anume fascinație bolnăvicioasă. Ceea ce văzuse sau ce *crezuse* că vede...

Deschise acum albumul. Era plin de poze pe care George își convinsese mama, tatăl, mătușile și unchii să i le dea lui. Pentru George nu conta că erau fotografii ale unor oameni și locuri cunoscute sau nu; ideea fotografiei propriu-zise era aceea care-l fascina. Cînd nu avea succes cu pisălogelile, se așeza turcește pe pat, acolo unde stătea Bill acum, și se uita la fotografiile vechi, întorcînd cu grijă paginile, studiind cu atenție imaginile alb-negru. Iat-o pe mama lor cînd era tînără și extraordinar de atrăgătoare; iată-l pe tata, la optsprezece ani, cu încă doi tineri înarmați cu pușți, ce zîmbeau lîngă leșul cu ochii deschiși al unui cerb; unchiul Hoyt în picioare pe niște stînci, cu o știucă în mînă; tanti Fortuna, la Tîrgul Agricol Derry, mîndru îngenuncheată lîngă un coș de roșii pe care ea însăși le cultivase; un Buick vechi; o biserică; o casă; un drum care ducea de undeva altundeva. Toate aceste fotografii, făcute de persoane uitate și din motive uitate, ferecate aici în albumul unui băiețel mort.

Bill se văzu pe sine la vîrsta de trei ani, așezat într-un pat de spital, cu un turban de bandaje acoperindu-i părul. Bandajele îi coborau pe lîngă obraji și pe sub falca fracturată. Îl lovise o mașină în parcare pe Center Street. Își amintea foarte puțin din șederea la spital, doar atît că-i dăduseră înghețată cu lapte de pasăre, cu paiul, și-l duruse îngrozitor capul timp de trei zile.

Iată toată familia pe gazonul cu iarbă al casei, Bill în picioare lîngă mama sa și ținînd-o de mînă, iar George, doar un bebeluș pe atunci, adormit în brațele lui Zack. Iar aici...

Nu era sfîrșitul albumului, dar era ultima pagină care conta, căci următoarele rămăseseră libere. George la școală, fotografiat în octombrie, anul trecut, cu nici zece zile înaintea morții. Purta o cămașă cu un guler prea tare scrobit. Părul său vîlvoi era pieptănat lins, dat cu apă. Se hlizea, dezvăluind două goluri în care aveau să-i crească dinți noi – *doar dacă-ți mai cresc și după ce mori,* cugetă Bill și se cutremură.

Privi fix fotografia o bucată de vreme, și tocmai dădea să închidă albumul, cînd ceea ce se întîmplase în decembrie se întîmplă din nou.

În fotografie, ochii lui George se rotiră. Se ridicară și îi întîlniră pe ai lui Bill. Zîmbetul artificial al lui George se transformă într-un

rînjet oribil. Ochiul drept îi clipi complice: *Pe curînd, Bill. În dulap. Poate la noapte.*

Bill aruncă albumul cît colo. Își astupă gura cu palmele.

Albumul se lovi de perete și căzu pe jos, deschis. Paginile se întoarseră, deși nu sufla nici o adiere. Se deschise de la sine din nou la poza aceea groaznică, poza sub care scria PRIETENII ȘCOLII 1957-1958.

Din fotografie începu să curgă sînge.

Bill rămăsese încremenit, cu limba umflîndu-i-se, cu pielea încrețită și părul măciucă. Ar fi vrut să zbiere, dar sunetele scîncite ce i se tîrîră afară din gît păreau a fi tot ce-i stătea în putință.

Sîngele curse peste pagină și începu să picure pe podea.

Bill fugi din cameră, trîntind ușa în urma sa.

Capitolul 6
UNUL DINTRE DISPĂRUȚI: POVESTE DIN VARA LUI 1958

1

N-au fost găsiți toți. Nu; n-au fost găsiți toți. Și, din timp în timp, s-au emis presupuneri greșite.

2

Din Derry News, *21 iunie 1958 (pagina 1):*
DISPARIȚIA UNUI BĂIAT PROVOACĂ NOI TEMERI

Edward L. Corcoran, domiciliat pe Charter Street 73, Derry, a fost dat dispărut aseară de către mama sa, Monica Macklin, și tatăl vitreg, Richard P. Macklin. Micul Corcoran are zece ani. Dispariția sa a provocat noi temeri asupra faptului că tinerii și copiii din Derry sînt vînați de un ucigaș.

Doamna Macklin a spus că băiatul a dispărut din 19 iunie, cînd nu s-a mai întors acasă de la școală, după ultima zi de curs de dinaintea vacanței de vară.

Întrebați de ce au amînat cu mai mult de douăzeci și patru de ore reclamarea dispariției fiului lor, domnul și doamna Macklin au refuzat să răspundă. Șeful Poliției, Richard Borton, nu a dat nici el vreo declarație, dar o sursă din Departamentul Poliției a înștiințat

ziarul News *că relațiile micului Corcoran cu tatăl său vitreg nu erau dintre cele mai bune și că mai înnoptase și alteori în afara casei. Sursa bănuiește că mediile de absolvire a anului școlar ar fi putut avea un rol în refuzul băiatului de a reveni acasă. Supraveghetorul-șef al Școlii din Derry, Harlot Metcalf, a păstrat tăcerea asupra mediilor de promovare ale elevului Corcoran, afirmînd că nu sînt destinate publicității.*

„Sper ca dispariția acestui băiat să nu provoace temeri inutile", a declarat aseară comisarul Borton. „Starea de spirit a comunității e agitată; lucru de înțeles, dar vreau să subliniez faptul că în fiecare an se înregistrează între treizeci și cincizeci de minori dispăruți. Majoritatea reapar, vii și nevătămați, în cel mult o săptămînă de la depunerea reclamației inițiale. Acesta va fi și cazul lui Edward Corcoran, cu voia Domnului."

Borton și-a reiterat și convingerea că asasinatele lui George Denbrough, Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, Matthew Clements și Veronica Grogan n-au fost opera uneia și aceleiași persoane. „Se remarcă deosebiri esențiale între toate crimele", a subliniat Borton, dar a refuzat să dea amănunte. A mai spus că poliția locală, acționînd în strînsă cooperare cu Biroul Ministerului de Justiție al Statului Maine, continuă să urmărească un număr de piste. Întrebat aseară, în cursul unui interviu telefonic, cît de sigure sînt aceste piste, șeful Borton a replicat: „Foarte sigure" Întrebat dacă ne putem aștepta la o arestare apropiată, în oricare dintre cazuri, Borton a refuzat orice comentariu.

Din Derry News, *22 iunie 1958 (pagina 1):*
CURTEA ORDONĂ O EXHUMARE NEAȘTEPTATĂ

Într-o nouă și bizară întorsătură a cazului dispariției lui Edward Corcoran, Judecătorul Curții Districtuale din Derry, Erhardt K. Moulton, a ordonat exhumarea fratelui mai mic al minorului Corcoran, Dorsey, ieri după-amiază. Ordinul Curții a dat curs unei duble cereri din partea Procurorului Districtual și a medicului legist.

Dorsey Corcoran, care locuise și el cu mama și tatăl său vitreg pe Charter Street, la numărul 73, a murit din cauze raportate ca accidentale în luna mai a anului 1957. Băiatul a fost adus la Derry Home Hospital suferind de fracturi multiple, inclusiv fractură craniană. Richard P. Macklin, tatăl vitreg al băiatului, a fost cel care

l-a internat. A declarat că Dorsey Corcoran se juca pe o scară cu șipci în garaj și căzuse, pare-se, din vîrful acesteia. Băiatul a decedat fără a-și mai recăpăta cunoștința, trei zile mai tîrziu.

Edward Corcoran, în vîrstă de zece ani, a fost dat dispărut miercuri seară. Întrebat dacă domnul sau doamna Macklin sînt suspectați fie de moartea fiului mai mic, fie de dispariția celui mai mare, comisarul Richard Borton a refuzat să dea vreo declarație.

Din Derry News, *24 iunie 1958 (pagina 1):*
MACKLIN ARESTAT PENTRU OMOR ÎN BĂTAIE

Suspectat pentru dispariția neelucidată

Șeful Poliției din Derry, Richard Borton, a convocat ieri o conferință de presă cu scopul de a anunța că Richard P. Macklin, domiciliat în Charter Street 73, a fost arestat și inculpat pentru uciderea fiului său adoptiv, Dorsey Corcoran. Micul Corcoran a murit la Derry Home Hospital, din cauze raportate ca „accidentale", la data de 31 mai anul trecut.

„Raportul medico-legal demonstrează că băiatul era bătut cu bestialitate", a spus Borton. Deși Macklin pretindea că acesta căzuse de pe o scară în timp ce se juca în garaj, Borton a afirmat că raportul Institutului Medico-Legal de District arată că Dorsey Corcoran a fost bătut grav cu un corp contondent. Întrebat ce obiect ar fi acesta, Borton a răspuns: „Se poate să fi fost un ciocan. Pe moment lucrul important este concluzia examenului medico-legal; și anume că băiatul a primit lovituri repetate cu un obiect destul de dur ca să-i rupă oasele. Contuziile, în special cele craniene, nu sînt deloc asemănătoare cu cele care puteau surveni în urma unei căzături. Dorsey Corcoran a fost maltratat pînă la un pas de moarte, dus în camera de urgență a Spitalului Derry Home și lăsat să moară acolo."

Întrebat dacă medicii care l-au tratat pe micul Corcoran și-ar fi putut neglija îndatoririle atunci cînd a fost cazul să raporteze fie bănuiala că băiatul a fost maltrat, fie cauza propriu-zisă a morții, Borton a spus: „Vor avea de răspuns unor întrebări serioase cînd domnul Macklin va fi adus în instanță"

Cerîndu-i-se o părere despre posibilele implicații ale acestor noi evoluții asupra recentei dispariții a fratelui mai mare al lui Dorsey

Corcoran, Edward, dat dispărut de către Richard și Monica Macklin în urmă cu patru zile, comisarul Borton a răspuns: „Cred că situația se prezintă mult mai gravă decît am bănuit la început, nu vi se pare?"

Din Derry News, *25 iunie 1958 (pagina 2):*
PROFESOARA DECLARĂ CĂ EDWARD CORCORAN AVEA „ADESEA VÎNĂTĂI"

Henrieta Dumont, care predă la clasa a cincea a Școlii Elementare de pe Jackson Street, a declarat că Edward Corcoran, care e dat dispărut de aproape o săptămînă, venea adesea la școală „plin de vînătăi" Doamna Dumont, care predă la una dintre cele două clase a cincea încă de la sfîrșitul celui de Al Doilea Război Mondial, a spus că băiatul a venit la școală într-o zi, cam cu trei săptămîni înainte să dispară, „avînd amîndoi ochii aproape închiși. Cînd l-am întrebat ce i s-a întîmplat, a răspuns că tatăl său « l-a luat la trosneală » pentru că nu-și mîncase cina"

Întrebată de ce nu a reclamat o bătaie evident atît de brutală, doamna Dumont a spus: „Nu era pentru prima oară cînd vedeam așa ceva în cariera mea de profesoară. De primele cîteva ori cînd am avut cîte un elev ai cărui părinți confundau violența cu disciplina, am încercat să intervin. Prim-adjuncta pe vremea aceea, doamna Gwendolyn Rayburn, mi-a recomandat să nu mă amestec. Ea mi-a spus că, atunci cînd salariații școlii se implică în cazuri de presupusă molestare a copiilor, situația se întoarce întotdeauna împotriva școlii la vremea achitării taxelor. M-am dus la director, iar acesta mi-a spus s-o las baltă, altfel voi fi sancționată. L-am întrebat dacă o sancțiune în asemenea împrejurări mi s-ar înscrie în cartea de muncă. Răspunsul a fost că o sancțiune nu trebuie să figureze obligatoriu în cartea de muncă. Am priceput aluzia."

Întrebată dacă atitudinea rămăsese și acum aceeași în sistemul școlar din Derry, doamna Dumont a spus: „Ei bine, dumneavoastră cum vi se pare, avînd în vedere situația despre care discutăm? Și aș mai putea adăuga și că n-aș sta acum de vorbă cu dumneavoastră dacă m-aș pensiona la sfîrșitul acestui an școlar"

Doamna Dumont a continuat: „De vreme ce s-a întîmplat astfel„ eu îngenunchez în fiecare seară și mă rog ca Eddie Corcoran să se fi săturat pur și simplu de ticălosul care este tatăl său vitreg și să fi

fugit. Mă rog ca, atunci cînd va citi în ziar sau va auzi la radio că Macklin a fost închis, Eddie să se întoarcă acasă"

Într-un scurt interviu telefonic, Monica Macklin a respins cu aprindere acuzațiile doamnei Dumont. „Rich nu-l bătea niciodată pe Dorsey, și nici pe Eddie nu l-a bătut", a spus domnia sa. „V-o spun acum, iar cînd voi muri am să mă înfățișez la Tronul Judecății. Îl voi privi pe Dumnezeu drept în ochi și-l voi spune și Lui același lucru."

Din Derry News, *28 iunie 1958 (pagina 2):*
„TĂTICU' A TREBUIT SĂ MĂ IA LA TROSNEALĂ FINCĂ-S RĂU", I-A SPUS PRICHINDELUL EDUCATOAREI DE LA GRĂDINIȚĂ ÎNAINTE DE A FI OMORÎT ÎN BĂTAIE

O educatoare de grădiniță locală, care a refuzat să-și decline identitatea, i-a spus ieri unui reporter de la News *că micul Dorsey Corcoran a venit la programul său bisăptămînal de grădiniță cu luxații grave ale degetului mare și ale altor trei degete de la mîna dreaptă, la nici o săptămînă înaintea morții sale, ca urmare a unui pretins accident în garaj.*

„Îl durea așa de tare, încît sărmanul mititel nu și-a putut colora desenul", a spus educatoarea. „Degetele îi erau umflate ca niște cîrnați. Cînd l-am întrebat pe Dorsey ce i s-a întîmplat, a spus că tatăl său (tatăl vitreg, Richard P. Macklin) îi dăduse degetele peste cap deoarece călcase pe o dușumea pe care mama sa tocmai o spălase și o ceruise. « Tăticu' a trebuit să mă ia la trosneală fincă-s rău », s-a exprimat el. Mi-a venit să plîng, privind la sărmanele lui degețele. Dorea foarte mult să-și coloreze afișul, la fel ca ceilalți copii, așa că i-am dat o aspirină pentru copii și l-am lăsat să coloreze în timp ce restul aveau Ora Poveștilor. Îi plăcea mult să coloreze desenele – asta-i plăcea cel mai mult –, iar acum mă bucur că am reușit să-i dăruiesc un strop de fericire în ziua aceea. Cînd a murit, nu mi-a trecut nici un moment prin minte că s-ar putea să fie și altceva decît un accident. Cred că la început mi-am zis că probabil a căzut fiindcă nu se putea ține prea bine cu mîna aceea. Acum mă gîndesc că pur și simplu nu mi-ar fi venit să cred că un adult ar putea face un asemenea lucru unui copilaș. Abia acum m-am lămurit. Ce n-aș da să nu mă fi lămurit!"

Fratele mai mare al lui Dorsey Corcoran, Edward, în vîrstă de zece ani, este în continuare dat dispărut. Din celula sa de la închisoarea Comitatului Derry, Richard Macklin continuă să nege orice rol atît în moartea fiului său vitreg mai mic, cît și în dispariția celui mai mare.

Din Derry News, *30 iunie 1958 (pagina 5):*
MACKLIN INTEROGAT ÎN LEGĂTURĂ CU ASASINAREA LUI GROGAN ȘI CLEMENTS

Oferă alibiuri de nezdruncinat, declară o sursă.

Din Derry News, *6 iulie 1958 (pagina 1):*
MACKLIN VA FI INCULPAT NUMAI PENTRU UCIDEREA FIULUI SĂU VITREG, DORSEY, AFIRMĂ BORTON

Edward Corcoran e tot dispărut.

Din Derry News, *24 iulie 1958 (pagina 1):*
PLÎNGÎND, TATĂL VITREG RECUNOAȘTE CĂ ȘI-A CIOMĂGIT DE MOARTE FIUL

Într-o evoluție dramatică a procesului intentat lui Richard Macklin pentru uciderea fiului vitreg, Dorsey Corcoran, Macklin a cedat sub severul interogatoriu al Procurorului Districtual, Bradley Whitsun, și a recunoscut că îl bătuse pe băiețelul în vîrstă de patru ani cu un ciocan, pe care apoi l-a îngropat în fundul grădinii de zarzavaturi a soției, înainte de a duce copilul la camera de urgență a Spitalului Derry Home.

Toată asistența a rămas năucită și tăcută în timp ce Macklin, suspinînd, după ce anterior mărturisise că își bătea ambii fii vitregi „din cînd în cînd, dacă o căutau cu lumînarea, pentru binele lor propriu", și-a depănat povestea.

„Nu știu ce m-a apucat. L-am văzut că iar se cățăra pe afurisita aia de scară, am înșfăcat ciocanul de pe bancul unde stătea și am început să dau în el. N-am vrut să-l omor. Dumnezeu mi-e martor că nici o clipă n-am vrut să-l omor."

„V-a spus vreo vorbă înainte de a leșina?" a întrebat Whitsun.

„A spus « Gata, tăticule, iartă-mă, te iubesc »", a replicat Macklin.

„Ați încetat?"

„Într-un tîrziu", a spus Macklin.

Atunci a început să plîngă atît de isteric, încît judecătorul Erhardt Moulton a suspendat ședința.

Din Derry News, *18 septembrie 1958 (pagina 16):*
UNDE ESTE EDWARD CORCORAN?

Tatăl său vitreg, care execută o sentință de doi pînă la zece ani în Închisoarea de Stat Shawshank pentru asasinarea fiului său mai mic în vîrstă de patru ani, Dorsey, continuă să susțină că habar nu are unde este Edward Corcoran. Mama sa, care a înaintat acțiune de divorț împotriva lui Richard P. Macklin, spune că, în opinia ei, viitorul său fost soț minte. Oare?

„Eu, unul, nu prea cred", afirmă Părintele Ashley O'Brian, care îi asistă pe deținuții catolici la Shawshank. Macklin a început să urmeze inițierea în credința catolică la scurt timp după ce a fost închis, iar Părintele O'Brian a petrecut mult timp alături de el. „Îi pare sincer rău pentru ceea ce a făcut", continuă Părintele O'Brian, adăugînd că, atunci cînd l-a întrebat inițial pe Macklin de ce vrea să fie catolic, Macklin a răspuns: „Aud că au un canon de pocăință și am nevoie de multă de-asta, altminteri am s-ajung în iad cînd oi muri"

„Știe ce i-a făcut băiatului mai mic", a spus Părintele O'Brian. „Dacă i-a făcut ceva și celui mai mare nu-și amintește. În ce-l privește pe Edward, socoate că e nevinovat."

Cît de nevinovat este Macklin în privința fiului sau vitreg, Edward, e o întrebare care continuă să-i frămînte pe cetățenii din Derry; dar acuzatul a fost absolvit în mod convingător de celelalte infanticiduri care au avut loc aici. A reușit sa furnizeze alibiuri solide pentru primele trei și se afla la închisoare cînd au fost comise altele șapte, la sfîrșitul lui iunie, în iulie și în august.

Toate cele zece crime rămîn nerezolvate.

Într-un interviu exclusiv pentru News, *săptămîna trecută, Macklin a pretins din nou că nu știe nimic de soarta lui Edward Corcoran. „Îi băteam pe amîndoi", a spus el într-un monolog chinuit, adesea întrerupt de accese de plîns. „Îi iubeam, dar îi băteam. Nu știu de ce, nu mai mult decît știu de ce mă lăsa Monica sau de ce a mințit pentru mine după ce a murit Dorsey. Cred că l-aș fi putut ucide și pe Eddie la fel de ușor cum l-am ucis pe Dorsey, dar jur înaintea lui Dumnezeu,*

și a lui Iisus, și a tuturor sfinților din ceruri că n-am făcut-o. Știu că nimeni nu mă crede, dar n-am făcut-o. Cred că doar a fugit. Dacă-i așa, atunci trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta."

Întrebat dacă e conștient de eventuale goluri în memorie – dacă nu e posibil să-l fi omorît pe Edward, ștergîndu-și apoi fapta din minte – Macklin a replicat: „N-am habar de nici un gol. Știu doar prea bine ce-am făcut. I-am dat viața mea lui Hristos și am să-ncerc să-mi petrec tot restul ei răscumpărîndu-mi vina."

Din Derry News, *27 ianuarie 1960 (pagina 1):*
CADAVRUL ACELA NU ESTE AL MINORULUI CORCORAN, ANUNȚĂ BORTON

Șeful Poliției, Richard Borton, le-a spus azi-dimineață reporterilor că trupul în stare avansată de putrefacție al unui băiat cam de aceeași vîrstă cu Edward Corcoran, care a dispărut de la domiciliul său din Derry în luna iunie a anului 1958, nu e, *categoric, cel al copilului dispărut. Cadavrul a fost găsit la Aynesford, Massachusetts, îngropat într-o ruină de pietriș. Atît Poliția Statului Maine, cît și cea din Massachusetts au presupus la început că acest trup i-ar fi putut aparține micului Corcoran, considerînd că e posibil să fi fost acostat de un agresor de copii după ce fugise de acasă, de pe Charter Street, unde fratele său mai mic fusese omorît în bătaie.*

Fișele stomatologice au dovedit în mod concludent că trupul găsit în Aynesford nu este acela al minorului Corcoran, care acum e dat dispărut de douăsprezece luni.

Din Portland Press-Herald, *19 iulie 1967 (pagina 3):*
UN ASASIN CONDAMNAT SE SINUCIDE ÎN FALMOUTH

Richard P. Macklin, condamnat pentru asasinarea fiului său vitreg în vîrstă de patru ani, cu nouă ani în urmă, a fost găsit mort în mica sa locuință de la etajul trei al unui bloc din Falmouth, ieri spre seară. Eliberat pe cuvînt de onoare, omul, care trăise și lucrase liniștit în Falmouth de la eliberarea sa din Închisoarea de Stat Shawshank în 1964, se pare că s-a sinucis.

„Biletul pe care l-a lăsat indică o stare mentală extrem de confuză", a spus comisarul adjunct al Poliției din Falmouth, Brandon K. Roche.

El a refuzat să divulge conținutul mesajului, dar o sursă din Departamentul Poliției a informat că nu consta decît în două fraze: „Azi-noapte l-am văzut pe Eddie. Era mort"

Respectivul „Eddie" poate fi fiul vitreg al lui Macklin, fratele băiatului pentru a cărui ucidere Macklin a fost condamnat în 1958. Dispariția lui Edward Corcoran a fost aceea care a dus finalmente la condamnarea lui Macklin pentru moartea băiatului mai mic. Cel mare e dat dispărut de nouă ani. Într-o scurtă acțiune judecătorească, în 1966, mama băiatului și-a declarat fiul mort din punct de vedere legal, ca să poată intra astfel în posesia contului de economii al lui Edward Corcoran. Contul conținea suma de șaisprezece dolari.

3

Nici vorbă, Eddie Corcoran era mort.

Murise în noaptea de 19 iunie, iar tatăl său vitreg nu avea absolut nimic de-a face cu asta. Murise în timp ce Ben Hanscom stătea în casă uitîndu-se la televizor cu mama sa, în timp ce mama lui Eddie Kaspbrak pipăia neliniștită fruntea fiului, căutînd semne ale bolii ei favorite, „febra-fantomă", în timp ce tatăl vitreg al lui Beverly Marsh – un domn care prezenta, cel puțin ca temperament, o remarcabilă asemănare cu tatăl lui Eddie și Dorsey Corcoran – proptea un șut înalt în *derrière*-ul fetei și-i spunea „să te cari de-aici și să ștergi împuțitele-alea de vase cum ț-a zis mă-ta", în timp ce la Mike Hanlon urlau niște liceeni (dintre care unul avea să-l procreeze peste cîțiva ani pe acel splendid și preacinstit homofob John „Webby" Garton), trecînd cu un Dodge vechi în timp ce Mike smulgea buruienile din grădina aflată lîngă mica locuință de pe Witcham Road a familiei Hanlon, nu departe de ferma tatălui nebun al lui Henry Bowers, în timp ce Richie Tozier arunca pe furiș o privire la fetele pe jumătate dezbrăcate dintr-un exemplar al revistei *Gem* pe care-l găsise în fundul sertarului de rufe-și-ciorapi al tatălui său și se alegea cu o erecție în toată regula și în timp ce Bill Denbrough arunca în perete albumul de fotografii al fratelui său mort, cuprins de groază și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Deși nici unul dintre ei nu avea să își amintească mai tîrziu, cu toții ridicară ochii în aceeași clipă cînd muri Eddie Corcoran... Ca și cum ar fi auzit un țipăt de departe.

Ziarul *News* avusese perfectă dreptate într-o singură privință: carnetul de note al lui Eddie era atît de dezastruos încît acestuia să-i fie teamă să se întoarcă acasă, la tatăl său vitreg. De asemenea, în luna aceea mama lui și soțul ei păreau a se certa mai tot timpul. Iar asta înrăutățea și mai mult lucrurile. Cînd se încingeau de-a binelea, mama răcnea o grămadă de acuzații dintre cele mai incoerente. Tatăl vitreg răspundea mai întîi cu mormăieli, apoi cu țipete să-și țină gura și, în cele din urmă, cu mugetele furibunde ale unui bivol care primise un snop de ace de arici în bot. Totuși, nu-i văzuse niciodată bătîndu-se. Nu credea că tatăl său vitreg ar îndrăzni chiar și așa ceva. Pumnii erau păstrați pentru Eddie și Dorsey pe vremuri, iar acum, că Dorsey murise, Eddie căpăta porția fratelui, pe lîngă a sa proprie.

Aceste meciuri cu răgete soseau și se sfîrșeau ciclic. Cel mai frecvent aveau loc la sfîrșitul lunii, cînd veneau notele de plată. Un polițist chemat de cîte un vecin trecea pe la ei o dată sau de două ori, cînd scandalul ajungea la culme, și le spunea s-o lase mai moale. De obicei asta punea capăt la toate. Mama era dispusă să facă un gest obscen spre polițai, provocîndu-l s-o bage la zdup dacă are curajul, însă tatăl său se rățoia doar rareori la reprezentanții autorității.

Tatălui îi era frică de polițiști, își spunea Eddie.

În aceste perioade de încordare băiatul se ținea deoparte. Era mai înțelept. Dacă nu sînteți de aceeași părere, uitați-vă doar ce-a pățit Dorsey. Eddie nu știa datele concrete și nici nu voia să le știe, dar avea opinia lui în legătură cu Dorsey. Considera că acesta se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit: garajul, în ultima zi a lunii. Lui Eddie îi spuseseră că frățiorul său căzuse de pe scara din garaj – „Dacă nu i-am spus de șaizeci de ori să nu se apropie de ea, nu i-am spus niciodată", afirmase tatăl său vitreg –, dar maică-sa nu-l mai privea decît din întîmplare... Iar cînd ochii li se întîlneau, Eddie vedea în ei o lucire speriată pe care nu o agrea deloc. Tatăl vitreg ședea tăcut la masa din bucătărie, cu o litră de Rheingold, fără să se uite la nimic pe sub sprîncenele lui groase, coborîte. Eddie păstra distanța. Cînd taică-său vitreg răcnea, totul era, de obicei – nu întotdeauna, dar de obicei da –, în regulă. Cînd tăcea, trebuia să ai grijă.

Cu două seri în urmă aruncase cu un scaun în Eddie cînd băiatul se ridicase să vadă ce era pe celălalt canal la televizor – pur și simplu apucase unul dintre scaunele de aluminiu din bucătărie, își luase avînt cu el pe deasupra capului și-l trimisese în zbor. Îl nimerise pe Eddie în fund, doborîndu-l. Și acum îl mai durea fundul, dar știa că ar fi putut să fie și mai rău: putea să fi fost capul.

Urmase apoi noaptea cînd babacul se sculase dintr-o dată și-i frecase lui Eddie părul cu o mînă de piure de cartofi, absolut fără nici un motiv. Într-o zi, în septembrie anul trecut, Eddie venise de la școală și lăsase ca prostul să se trîntească în urma sa ușa cu plasa de țînțari, în timp ce tatăl său vitreg trăgea un pui de somn. Macklin a ieșit din dormitor în șortul său înfoiat, cu părul zburlit, cu obrajii țepoși de barba celor două zile de week-end și cu respirația acră de bere. „Ia, Eddie", spusese el, „trebuie să te iau la trosneală finc-ai trîntit fututa aia de ușă." În lexiconul lui Rich Macklin, „te iau la trosneală" era un eufemism pentru „te bat de te caci pe tine".

Ceea ce-i și făcu lui Eddie. Eddie își pierdu cunoștința cînd babacul îl azvîrli în antreul din față. Acolo, mama sa montase o pereche de cîrlige de haine, la mică înălțime, mai ales ca să-și agațe el și Dorsey pardesiele în ele. Aceste cîrlige își înfipseră degetele tari de oțel în șalele lui Eddie, care în acel moment leșină. Cînd își reveni, peste zece minute, își auzi mama țipînd că-l duce pe Eddie la spital și n-o poate opri nimeni.

– După ce s-a-ntîmplat cu Dorsey? răspunsese taică-său. Vrei la răcoare, femeie?

Asta puse capăt discuției despre spital. Îl ajută pe Eddie să meargă în camera lui, unde se întinse dîrdîind pe pat, cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Singura dată cînd a părăsit odaia în următoarele trei zile a fost atunci cînd erau amîndoi plecați de acasă. Atunci șchiopăta încet pînă în bucătărie, gemînd slab, și scotea de sub chiuvetă sticla cu whisky a tatălui său vitreg. Cîteva înghițituri amorțeau durerea. În a cincea zi, durerea trecuse aproape de tot, dar Eddie urinase cu sînge timp de aproape două săptămîni.

Iar ciocanul nu mai era în garaj.

De asta ce ziceți? Ce ziceți de *asta,* stimați telespectatori și dragi radioascultători?

A, ciocanul marca Craftsman – ciocanul obișnuit – era tot acolo. Cel fără amortizor lipsea. Ciocanul special al babacului, cel pe care

lui Eddie și lui Dorsey li se interzisese să-l atingă. „Dacă v-atingeți de paiu' ăsta", le spusese el în ziua cînd îl cumpărase, „amîndoi o să vă faceți fular din mațe." Dorsey întrebase timid dacă ciocanul ăla era foarte scump. Babacul îi spusese că făcea o treabă a dracului. Era umplut cu rulmenți și nu-l puteai face să ricoșeze, oricît de tare loveai cu el. Acum dispăruse.

Mediile lui Eddie nu erau dintre cele mai grozave, pentru că începuse să lipsească mult de la școală de cînd se recăsătorise mama sa, însă nu era nicidecum un băiat prost. Socotea că știe ce se întîmplase cu ciocanul acela. Se gîndea că poale tatăl vitreg îl folosise asupra lui Dorsey, iar apoi îl îngropase în grădină sau îl aruncase în Canal. Era cam ceea ce se întîmpla adesea în poveștile de groază pe care le citea Eddie, cele pe care și le ținea pe raftul de sus al dulapului.

Se apropie de Canal, care își încrețea suprafața între malurile lui de beton ca o mătase unsă cu ulei. Un ciob de lună, în formă de bumerang, licărea pe suprafața întunecată. Se așeză, bălăbănindu-și alene tenișii, și izbi cimentul într-un tam-tam neregulat. Ultimele șase săptămîni fuseseră complet secetoase, iar apa curgea cu trei metri, poate, mai jos de tălpile tocite ale pantofilor lui. Dar, dacă priveai cu luare-aminte la marginile Canalului, puteai recunoaște feluritele niveluri pînă la care se înălța uneori. Betonul era mînjit cu brun-închis chiar deasupra nivelului actual al apei. Fîșia aceea cafenie pălea treptat spre galben, apoi pînă la o culoare aproape albă la înălțimea unde călcîiele tenișilor lui Eddie luau contact cu taluzul la fiecare balans.

Rîul curgea lin și tăcut de sub o arcadă de ciment care pe dinăuntru era căptușită cu macadam, prin dreptul locului unde stătea Eddie, iar apoi, spre podul pietonal acoperit, din lemn, dintre Bassey Park și liceu. Parapetele și puntea de scînduri – pînă și grinzile de sub acoperiș – erau înțesate cu o încîlceală de inițiale, numere de telefon și declarații. Declarații de dragoste; declarații despre cutare-și-cutare că vrea s-o „sugă" sau s-o „frece"; declarații că cei descoperiți sugînd-o sau frecînd-o o să rămînă fără prepuț sau cu găoazele înfundate cu smoală fierbinte; ocazionale declarații excentrice care sfidau orice definiție. Una care-l lăsase pe Eddie nedumerit pentru toată primăvara spunea: SALVAȚI EVREII RUȘI! RECOMPENSE ÎNSEMNATE!

Ce însemna asta? Însemna ceva? Avea vreo importanță?

În seara aceasta Eddie nu intră pe Puntea săruturilor, nu se grăbea deloc să traverseze pe malul cu liceul. Se gîndea să se culce

eventual în parc, poate pe frunzele veștede de sub estrada fanfarei, dar deocamdată se simțea foarte bine șezînd acolo unde era. Îi plăcea în parc și venea aici deseori atunci cînd voia să mediteze. Uneori se foiau oameni prin pîlcurile de copaci ce împestrițau parcul, dar Eddie îi lăsa în pace, iar ei îl lăsau în pace la rîndul lor. Auzise în curtea școlii povești sinistre despre homosexualii care se învîrteau prin Bassey Park după apusul soarelui, și accepta aceste istorii fără a le pune sub semnul întrebării, dar el, unul, nu fusese deranjat niciodată. Parcul era un loc liniștit, și considera că zona lui preferată era aceea unde stătea acum. Îi plăcea acolo în toiul verii, cînd apa scădea atît de mult, încît șipotea peste pietre și chiar se desfăcea în pîrîiașe izolate care șerpuiau și coteau și uneori se împreunau din nou. Îi plăcea la sfîrșitul lui martie și începutul lui aprilie, imediat după dezgheț, cînd stătea cîteodată în picioare lîngă Canal (era prea frig ca să se așeze; i-ar fi înghețat fundul) timp de o oră sau chiar mai mult, cu gluga canadienei sale vechi, acum mai mică decît el cu doi ani, trasă pe cap și cu mîinile vîrîte în buzunare, fără să-și dea seama că trupul său costeliv se cutremura și dîrdîia. Canalul deținea o putere feroce, irezistibilă, în cele vreo două săptămîni de după topirea gheții. Băiatul era fascinat de felul cum apa clocotea alb la ieșirea de sub arcada cu macadam și vuia prin dreptul lui, purtînd cu sine bețe, crengi și tot felul de gunoaie lăsate de oameni. Nu o dată se imaginase pe sine plimbîndu-se în martie pe lîngă Canal cu taică-său vitreg și dîndu-i ticălosului un brînci. Acesta ar fi urlat, căzînd, cu brațele rotindu-i-se să-și mențină echilibrul, iar Eddie ar fi stat pe parapetul de beton privindu-l dus de curent, cu capul ca un bulgăre negru săltînd prin mijlocul torentului năvalnic și înspumat. Ar fi stat acolo, da, și-ar fi pus mîinile pîlnie la gură și ar fi strigat: ASTA A FOST PENTRU DORSEY, PULANGIU STRICAT CE EȘTI! CÎND AJUNGI ÎN IAD, SĂ-I SPUI LUI DRACU' CĂ ULTIMUL LUCRU PE CARE L-AI AUZIT AM FOST EU CARE-ȚI ZICEAM SĂ-ȚI ALEGI PE CINEVA LA FEL DE MARE CA TINE! Așa ceva n-avea să se întîmple niciodată, firește, dar era o fantezie absolut strașnică. Un vis măreț pe care să-l visezi în timp ce stăteai acolo lîngă Canal, un vi...

O mînă se închleștа pe glezna lui Eddie.

Privea peste Canal către școală, avînd pe față un surîs somnolent și frumos, închipuindu-și-l pe tatăl său vitreg purtat de unda violentă a viiturii de primăvară, purtat pe veci afară din viața lui. Strînsoarea

ușoară, și totuși fermă îl făcu să tresară atît de tare, încît aproape că se dezechilibră și căzu de-a berbeleacul în Canal.

E unul dintre poponarii de care tot vorbesc băieții ăia mari, își spuse Eddie și privi în jos. Gura i se căscase moale. Urina șiroi fierbinte în jos pe picioarele lui și-i pătă blugii, înnegrindu-i în lumina lunii. Nu era un poponar.

Era Dorsey.

Era Dorsey așa cum îl înmormîntaseră. Dorsey cu tricoul său albastru și pantalonii gri, numai că acum tricoul era tot numai zdrențe pline de noroi. Din cămașa lui nu mai rămăseseră decît niște fîșii galbene, pantalonii i se lipeau uzi de picioarele subțiri ca două bețe. Iar capul lui Dorsey era *turtit,* ca și cum ar fi fost înfundat la ceafă, și, ca rezultat, fruntea îi ieșea în afară.

Dorsey rînjea.

– *Eddieeee,* croncăni frățiorul mort, întocmai ca unul din aceia care reveneau întotdeauna de pe lumea cealaltă în benzile desenate.

Rînjetul lui Dorsey se lăți. Luciră dinți galbeni, și undeva departe în bezna aceea păreau să colcăie niște vietăți.

– *Eddieeee... Am venit să te văd, Eddieeeee...*

Eddie încercă să zbiere. Unde de șoc cenușii se rostogoliră peste el și avu curioasa senzație că plutea. Dar nu visa; era treaz. Mîna de pe pantoful lui era albă ca burta unei broaște. Picioarele desculțe ale fratelui său se țineau cumva agățate de beton. Un călcîi îi era smuls de o mușcătură.

– *Vino jos, Eddieeeee...*

Eddie nu putu să țipe. Plămînii săi nu conțineau destul aer ca să reușească un răcnet. Slobozi un fel de geamăt ciudat, strident. Orice sunet mai puternic părea mai presus de puterile lui. Nici o problemă. Într-o secundă sau două mintea avea să-i plesnească și nimic nu va mai conta. Mîna lui Dorsey era mică, dar necruțătoare. Fesele lui Eddie lunecau pe beton spre marginea Canalului.

Continuînd să scoată sunetul acela ascuțit, întinse mîna în spate, apucă marginea de ciment și se trase înapoi. Simți mînuța alunecînd o clipă de pe piciorul lui, auzi un șuierat furios și avu timp să gîndească: *Ăsta nu-i Dorsey. Nu știu ce e, dar nu-i Dorsey.* Apoi adrenalina îi inundă trupul și porni tîrîș, încercînd s-o ia la fugă chiar înainte de a se ridica în picioare, cu respirația sacadată în șuierături scurte, țipătoare.

Mîini albe apărură pe buza de ciment a Canalului. Se auzi un plesnet ud. Stropi de apă zburară în sus de pe pielea moartă palidă, în lumina lunii. Acum fața lui Dorsey apăru deasupra malului. Ochii înfundați în orbite luceau cu scînteieri roșii, difuze. Părul ud îi stătea lipit de craniu. Pe obraji șiroia noroiul.

În sfîrșit pieptul lui Eddie se desferecă. Sorbi adînc aer și îl prefăcu în urlet. Se ridică în picioare și fugi. Fugi privind înapoi peste umăr, simțind nevoia să vadă unde era Dorsey, iar rezultatul fu că nimeri drept într-un ulm uriaș.

Avu senzația că cineva – babacul, de pildă – îi detonase un calup de dinamită în umărul stîng. Stele fulgerară și i se înșurubară în creier. Căzu la rădăcina copacului ca tras în țeapă, cu sîngele prelingîndu-i-se din tîmpla stîngă. Pluti astfel în apele semileșinului timp de un minut și jumătate. Apoi reuși să se ridice din nou în picioare. Îi scăpă un geamăt în timp ce încerca să înalțe brațul stîng. Și-l simțea amorțit și îndepărtat. Așa că ridică mîna dreaptă și se frecă la cap, care-l durea îngrozitor.

Atunci își aminti de ce începuse să fugă cu toată viteza pînă în trunchiul ulmului și privi în jur.

Văzu malul Canalului, alb ca un os și drept ca o coardă în lumina lunii. Nici urmă de arătarea din Canal... Dacă existase măcar vreo arătare. Se întoarse mai departe, completînd încet cele trei sute șaizeci de grade. Bassey Park era cufundat în tăcere și tot atît de încremenit ca o fotografie alb-negru. Sălcii plîngătoare își lăsau spre pămînt brațele subțiri și tenebroase; la adăpostul lor s-ar fi putut ascunde orice cocoșat dement.

Eddie o luă din loc, încercînd să se uite în toate părțile deodată. Umărul luxat îi palpita în sincron dureros cu bătăile inimii.

Eddieeeee, se tîngui vîntul printre crengi, *nu vrei să mă veeeeezi, Eddieeeee?* Simți niște degete fleșcăite, de cadavru, mîngîindu-l pe-o parte a gîtului. Se răsuci pe călcîie, cu mîinile repezindu-i-se în sus. În timp ce picioarele i se încurcau unul într-altul și cădea, văzu că nu erau decît ramurile sălciilor unduindu-se în vînt.

Se ridică iar. Voia să fugă, însă, cînd încercă, o altă încărcătură de dinamită îi explodă în umăr și se văzu nevoit să stea pe loc. Știa că de-acum ar trebui să-și învingă frica, spunîndu-și că nu e decît un pici prost care se sperie de un reflex al luminii sau poate a adormit fără să-și dea seama și a avut un coșmar. Totuși, nu asta se întîmpla; ba chiar dimpotrivă. Acum inima-i bătea atît de repede, încît nu mai

putea distinge pulsațiile separate și avea certitudinea că în curînd îi va pocni în cioburi de spaimă. Nu putea fugi, dar cînd ieși dintre sălcii izbuti să șchiopăteze ceva mai repede.

Își ațintí ochii spre felinarul ce lumina intrarea principală a parcului. Se îndreptă în direcția aceea, reușind să mai accelereze puțin pasul și spunîndu-și *Am să ies la lumină și nimeni n-o să vină. Am să ies la lumină și nimeni n-o să vină. Lumină vie, n-o să-mi vină mie frica pîn' la ziuă, ce mai bucurie...*

Ceva se ținea după el.

Eddie putea auzi cum făptura își forța drumul prin desișul de sălcii. Dacă se întorcea, ar fi văzut creatura. Se apropia. Îi auzea pașii, un soi de tîrșîit molatic, dar nu se uita înapoi, nu, o să se uite numai înainte, la lumină, lumina n-avea nici o vină, își va urma goana pînă la lumină, și aproape ajunsese acolo, aproape...

Mirosul a fost cel care l-a făcut să privească în urmă. Copleșitor miros, de parcă niște pești fuseseră lăsați să se strice într-un maldăr zemos de stîrvuri în arșița verii. Era duhoarea unui ocean mort.

Acum nu se mai ținea după el Dorsey; era Creatura din Laguna Neagră. Botul făpturii era lung și plisat. Lichid verde picura din fantele negre, ca niște guri verticale, ale obrajilor. Avea ochii albi și gelatinoși. Degetele prinse între ele cu membrane se sfîrșeau în gheare ca bricele. Respirația îi era bolborosită și profundă, ca zgomotul scos de un scafandru cu tubul de oxigen dereglat. Cînd îl văzu pe Eddie privind înapoi, buzele negre-verzui i se zbîrciră dezvelind colții enormi într-un zîmbet mort și lipsit de expresie.

Se împleticea după el, șiroind de apă, iar Eddie înțelese dintr-o dată. Voia să-l ducă înapoi la Canal, să-l tîrască în bezna umedă a tunelului subteran de aducție. Să-l mănînce acolo.

Eddie încercă să sprinteze. Lumina de neon de la poartă se apropiase. Îi putea distinge haloul de fluturi și molii. Un camion trecu, îndreptîndu-se spre Drumul Național 2, cu șoferul muncind la schimbătorul de viteze, iar prin mintea disperată și îngrozită a lui Eddie trecu gîndul că poate acesta bea cafea dintr-o ceașcă și asculta la radio o melodie a lui Buddy Holly, complet neștiutor că la nici două sute de metri distanță un băiat era pe cale să moară în următoarele douăzeci de secunde.

Duhoarea. Doborîtoarea duhoare a făpturii. Apropiindu-se. Înconjurîndu-l.

Se împiedică de o bancă din parc. Niște copii o răsturnaseră nepăsători în cursul serii, alergînd ca să ajungă acasă înaintea stingerii. Scîndura băncii ieșea din iarbă, o nuanță de verde pe o alta, aproape invizibilă în întunericul scăldat de lună. Muchea îi reteză lui Eddie fluierele picioarelor, iscînd un fulger de durere tăioasă ca sticla spartă. Picioarele-i fugiră de sub trup, și el se prăbuși în iarbă.

Privi în urmă și văzu Creatura pogorîndu-se asupra sa, cu ochii ca ouăle la tigaie lucind, cu solzii picurînd clisă de culoarea algelor, cu branhiile ce-i brăzdau gîtul umflat și obrajii închizîndu-se.

– *Îh!* icni Eddie.

Părea singurul sunet pe care-l mai putea scoate.

– *Îh! Îh! Îh! Îh!*

Acum se tîra, cu degetele înfigîndu-i-se adînc în pămîntul reavăn. Limba îi atîrna din gură.

În secunda dinainte ca mîinile cornoase și cu miros de pește ale Creaturii să i se încleștеze împrejurul gîtului, un gînd liniștitor îi trecu prin minte: *Ăsta-i un vis; pesemne că-i un vis. Nu există în realitate Creatura, nu există Laguna Neagră, și chiar dac-ar fi, aia era în America de Sud sau în mlaștinile Floridei sau alt loc la fel. E doar un vis și-am să mă trezesc la mine-n pat sau poate-n frunzele de sub estradă și-am să...*

Apoi mîinile batracianului îi înșfăcară beregata, iar strigătele răgușite ale lui Eddie se sufocară; în timp ce Creatura îl întorcea pe spate, cîrligele chitinoase ce răsăreau din mîinile acelea îi zgîriară pe gît semne sîngerînde, într-o caligrafie curioasă. Se holbă în ochii albi și arzători. Simțea pielițele dintre degete apăsîndu-i gîtlejul ca niște instrumente chirurgicale făcute din alge vii. Văzul ascuțit de groază observă înotătoarea, ceva între o creastă de cocoș și dorsala veninoasă a unei scorpii-de-mare, înălțîndu-se în creștetul bulbucat și împlătoșat al Creaturii. În timp ce mîinile se strîngeau, tăindu-i respirația, reuși să vadă pînă și felul cum lumina albă a neonului dobîndea o nuanță verde-fumurie filtrată prin membrana acelei înotătoare cervicale.

– Nu... ești... adevărat..., mai sughiță Eddie, dar norii cenușii îl năpădeau, și-și dădu seama vag că acea Creatură era cît se poate de adevărată. La urma urmei, îl omora.

Și totuși, o urmă de rațiune îi rămase chiar și pînă la sfîrșitul sfîrșitului: pe cînd monstrul își încîrliga ghearele în carnea moale a gîtului, în vreme ce artera sa carotidă se despica într-un șuvoi fierbinte și nedureros ce împroșca solzii reptilieni ai arătării, mîinile lui Eddie

dibuiră pe spinarea Creaturii, pipăind după un fermoar. Nu căzură decît cînd monstrul îi smulse capul de pe umeri cu un mormăit gros și satisfăcut.

Iar, în timp ce imaginea lui Eddie despre ceea ce era acest monstru începu să pălească, Creatura porni numaidecît să ia o altă înfățișare.

4

Neputînd dormi, hărțuit de visuri rele, un băiat pe nume Michael Hanlon se sculă curînd după întîia geană de lumină a primei zile propriu-zise din vacanța mare. Lumina era palidă, adunată într-o ceață deasă, coborîtă, care avea să se împrăștie pe la ora opt, ridicînd cortina unei perfecte zile de vară.

Dar asta mai tîrziu. Deocamdată lumea toată era cenușie și roză, tot atît de tăcută ca o pisică pășind pe un covor.

Mike, îmbrăcat în reiați, tricou și pantofi negri, coborî de la etaj, mîncă un castronaș de cereale (nu-i prea plăceau fulgii de grîu, dar dorise surpriza gratuită din cutie – un Inel Decodificator Magic Captain Midnight), apoi sări pe bicicletă și pedală spre oraș, luînd-o pe trotuar din cauza ceții. Ceața schimba totul, făcea ca lucrurile cele mai banale, ca hidranții de incendiu și semnele de circulație, să se transforme în obiecte ale misterului – apariții ciudate și un pic sinistre. Puteai auzi mașinile, dar nu le vedeai, iar din cauza straniei calități a negurii nu-ți dădeai seama dacă erau departe sau aproape pînă nu le vedeai de-a binelea ieșind val-vîrtej din pîclă cu halouri fantomatice de umezeală aureolîndu-le farurile.

Coti la dreapta pe Jackson Street, depășind centrul orașului, după care traversă spre Main Street prin Palmer Lane – iar în timpul drumului pe o scurtătură, cît un cvartal, trecu prin dreptul casei unde avea să locuiască la maturitate. Nu-i aruncă nici o privire; o simplă vilișoară cu două etaje, garaj și un mic spațiu verde. Nu-i transmise nici o vibrație deosebită băiatului în trecere care avea să-și petreacă acolo cea mai mare parte a vieții sale de adult, ca proprietar și unic locatar.

Ajuns pe Main Street, o luă din nou la dreapta spre Bassey Park, hoinărind mai departe, nefăcînd altceva decît să pedaleze și să se bucure de nemișcarea zorilor. Odată trecut de poarta principală, descălecă de pe bicicletă, propti cricul și porni pe jos spre Canal. Din cîte

știa, încă nu era îmboldit de nimic mai mult decît o simplă toană. Cu siguranță nu-i dădu prin gînd că visele din noaptea trecută aveau ceva de-a face cu actualul lui traseu; nici măcar nu mai ținea minte exact ce anume visase – doar că visele se succedaseră unul după altul pînă ce se trezise la ora cinci, transpirat, dar dîrdîind, și cu ideea că n-ar strica să ia repede micul dejun, și apoi să iasă la plimbare prin oraș.

Aici, în Bassey, ceața avea un miros care nu-i plăcea: un miros marin, sărat și vechi. Îl mai simțise și înainte, desigur. În cețurile din faptul zilei puteai adulmeca adesea oceanul, deși Derry se afla la șaptezeci de kilometri depărtare de coastă. În dimineața asta însă mirosul părea mai dens, mai pătrunzător. Aproape primejdios.

Ceva îi fură privirea. Se aplecă și culese de jos un briceag de buzunar cu două lame, ieftin. Cineva scrijelise pe plasele inițialele E.C. Mike îl privi gînditor un moment, apoi îl vîrî în buzunar. Ce-am găsit și n-am furat numai Dumnezeu mi-a dat.

Privi în jur. Aici, unde găsise cuțitul, se afla o bancă răsturnată. O îndreptă, potrivindu-i picioarele de fier la loc în gropile pe care le scobiseră în luni sau ani de zile. Înapoia băncii văzu un loc cu iarbă strivită... Și, pornind de-acolo, două făgașuri. Iarba se ridica la loc, însă acele șănțulețe erau încă destul de vizibile. Se îndreptau către Canal.

Și mai era și sînge.

(pasărea, adu-ți aminte de pasăre, adu-ți aminte de)

Dar nu voia să-și aducă aminte de pasăre, așa că izgoni gîndul: *S-au bătut niște cîini, asta-i tot. Unu dintre ei l-o fi mușcat nasol pe celălalt.* Era o ipoteză convingătoare, de care totuși nu se lăsa convins. Gîndurile despre pasăre tot încercau să-i revină – cea pe care o văzuse la Oțelăria Kitchener, cea pe care Stan Uris nu avea s-o fi găsit niciodată în atlasul său ornitologic.

Încetează. Pleacă de-aici.

Dar, în loc să plece, porni pe urma făgașelor. În acest timp, ticlui în cap o povestioară. Era cu crime. Iată copilul, întîrziat acasă, vezi dumneata, mult peste stingere. Ucigașul pune mîna pe el. Și cum se descotorosește de cadavru? Îl tîrăște pînă la Canal și-l aruncă în apă, evident! Întocmai ca într-un film al lui Alfred Hitchcock.

Urmele după care se ținea *puteau* să fi fost lăsate de o pereche de pantofi sau teniși tîrîți pe jos, era bănuiala lui Mike.

Băiatul se înfioră și privi în jur șovăitor. Povestea era un pic cam prea veridică.

Și dacă nu un om a făcut-o, ci un monstru? Ca unul dintr-o bandă desenată de groază, sau dintr-o carte de groază, sau un film de groază, sau (un vis urît)
un basm.

Decise că povestea nu-i plăcea. Era prostească. Încercă să și-o alunge din minte, dar nu se dădea dusă. Ei și? Las-o să stea acolo. Era o prostie. Plimbarea prin oraș în dimineața asta era o prostie. Urmărirea acelor două dîre prin iarba culcată la pămînt era o prostie. Tatăl lui va fi avînd pentru el destule treburi de făcut azi pe acasă. Mai bine să se întoarcă și să înceapă, sau, cînd cea mai fierbinte parte a după-amiezei va da peste el, o să-l prindă în hambar dînd cu furca la fîn. Da, mai bine să meargă înapoi. Și chiar asta va face.

Sigur că da, își spuse. *Pe pariu?*

În loc să se înapoieze la bicicletă, să se suie pe ea și s-o ia spre casă pentru a-și începe treaba, urmări șanțurile din iarbă. Ici și colo se uscau stropi de sînge. Nu mult totuși, nu atît de mult cît fusese în locul acela răscolit de lîngă banca pe care o ridicase la loc.

Acum, Mike auzea Canalul șopotind liniștit. O clipă mai tîrziu văzu marginea de beton materializîndu-se din ceață.

În iarbă mai era ceva. *Sfinte, asta chiar că-i ziua ta de găsit chestii pe jos,* îi șopti propria-i minte cu haz îndoielnic, apoi undeva țipă un pescăruș, iar Mike tresări, gîndindu-se iarăși la pasărea pe care o văzuse în ziua aceea, în ziua aceea nu mai de mult de astă-primăvară.

Orice-o fi în iarbă, nu vreau nici măcar să mă uit. Și asta era, oh, atît de adevărat, dar poftim, se și aplecă deasupra, cu mîinile înfipte deasupra genunchilor, să vadă ce e.

Un petic smuls dintr-o haină, cu un strop de sînge pe el. Pescărușul țipă iarăși. Mike privi mica zdreanță însîngerată și își aminti ce i se întîmplase astă-primăvară.

5

În lunile aprilie și mai ale fiecărui an, ferma Hanlon se deștepta din picoteala ei hibernală.

Mike prindea de veste că a venit primăvara nu atunci cînd răsăreau primele flori de șofran sub ferestrele de la bucătăria mamei sale

sau cînd copiii începeau să audă brotăcei la școală, nici chiar cînd senatorii de la Washington o tuleau la sezonul de base-ball (de obicei, îmbătîndu-se praștie cu acest prilej), ci numai atunci cînd tatăl său mugea cerîndu-i să-l ajute să împingă afară din hambar corcitura lor de camion. Jumătatea din față era un Ford Model-A vechi, iar partea din spate o camionetă cu bena asemănătoare unui coteț de găini antic și de demult. Dacă iarna nu fusese prea geroasă, cei doi puteau adesea să pornească motorul împingînd mașina pe aleea în pantă. Cabina șoferului nu avea uși; și nici parbriz nu avea. Scaunul era o jumătate de sofa veche pe care Will Hanlon o salvase din groapa de gunoi a orașului Derry. Maneta schimbătorului de viteze se termina cu un glob de sticlă.

O împingeau în josul aleii, cîte unul de fiecare parte, iar cînd lua viteză, Will sărea înăuntru, răsucea cheia de contact, acționa bujiile, apăsa pe ambreiaj, băga într-a-ntîia cu mîna sa mare încleștată de globul schimbătorului de viteze. Pe urmă răcnea:

– Du-mă peste deal!

Pompa în ambreiaj, iar vechiul motor de Ford începea să tușească, să se înece, să sughițe, să dea rateuri... Și uneori chiar se întîmpla să meargă, la început hurducat, apoi tot mai lin. Will vuia pe drum spre Rhulin Farms, lua curba pe aleea lor (dacă ar fi luat-o pe dincolo, probabil că Butch, tatăl cel nebun al lui Henry Bowers, i-ar fi zburat creierii cu pușca de vînătoare), apoi vîjîia înapoi, motorul fără surdină duduind strident în timp ce Mike sărea pe loc de încîntare, chiuind, iar mama sa stătea în ușa bucătăriei, ștergîndu-și mîinile cu un prosop de vase și simulînd un dezgust pe care nu-l simțea cu adevărat.

Alteori, motorul nu se ambala, iar Mike trebuia să aștepte pînă ce tatăl său se întorcea din hambar, aducînd manivela și bombănind în barbă. Mike era absolut sigur că unele cuvinte astfel murmurate erau înjurături, iar atunci i se făcea un pic cam frică de el. (Abia mult mai tîrziu, în cursul uneia dintre vizitele acelea interminabile în salonul de spital unde Will Hanlon trăgea să moară, avea să descopere că tatăl său bombănea fiindcă îi era teamă de manivelă: o dată sărise perfidă înapoi, zburase din locaș și-i sfîșiase colțul gurii).

– Stai la o parte, Mikey, spunea el, potrivind manivela în locașul ei, la baza radiatorului.

Iar cînd în fine pornea, spunea că la anul o să-l dea pe un Chevrolet, dar n-o făcea niciodată. Hibridul acela vechi era și acum în spatele casei, scufundat în bălării pînă la osii și la cotețul-benă.

Cînd mergea, iar Mike ședea pe locul mortului, simțind mirosul de ulei încins și gaze albastre de eșapament, încîntat de briza răcoroasă ce năvălea înăuntru prin spațiul gol unde se aflase odinioară parbrizul, își spunea: *Iată iar primăvara. Ne trezim cu toții.* Iar în sufletul său se înălța un chiot mut ce zguduia pereții acelei camere cum nu se poate mai vesele. Tot ceea ce-l înconjura îi era drag, iar, mai presus de orice, tata, care rînjea spre el, strigînd:

– Țin-te bine, Mikey! O facem pe puica asta să zboare! Băgăm în sperieți oarece păsări!

Apoi o tăia pe șosea, roțile dinapoi ale camionetei scuipînd în urmă noroi negru și cocoloașe de lut cenușiu, amîndoi săltînd pe canapeaua-scaun în cabina deschisă, rîzînd ca doi scrîntiți. Will conducea mașina prin iarba înaltă a cîmpului din spate, pe care-o țineau pentru fîn, fie spre cîmpul din sud (cartofi), fie spre cel de la apus (porumb și fasole) sau de la răsărit (mazăre, dovlecei și pepeni). La trecerea lor, din iarbă țîșneau în fața camionului păsări, cîrîind îngrozite. Odată zburase o ieruncă, pasăre magnifică, brună ca frunzele toamnei tîrzii, sfîrîitul exploziv al aripilor ei putîndu-se auzi chiar și peste urletul motorului.

Aceasta reprezenta pentru Mike Hanlon ușa deschisă spre primăvară.

Munca din acel an începu cu strînsul pietrelor. Zi de zi, timp de-o săptămînă, scoteau camioneta și încărcau platforma cu pietre care ar fi putut rupe brăzdarul plugului cînd va veni vremea să întoarcă pămîntul și să semene. Cînd și cînd, mașina se înțepenea în pămîntul gloduros de primăvară, iar Will murmura întunecat în barbă... Alte înjurături, presupunea Mike. Cunoștea unele dintre cuvinte și expresii; altele, ca „pui de curvă", îl nedumereau. Întîlnise cuvîntul în Biblie și, din cîte știa, o curvă era o femeie care venea dintr-un loc numit Babilon. Odată se hotărîse să-l întrebe pe Tătuțu, dar camioneta se afundase în noroi pînă la suspensii, iar pe fruntea tatălui se vedeau nori de furtună, așa că decisese să aștepte vremuri mai bune. Pînă la urmă îl întrebase pe Richie Tozier, mai tîrziu în același an, iar Richie îi spusese că tatăl *lui* îi spusese că o curvă era o femeie care primea bani ca să aibă relații sexuale cu bărbații.

– Ce-i aia sexuale? întrebase Mike, însă Richie se îndepărtase apucîndu-se de cap.

Cu un prilej Mike îşi întrebase tatăl de ce, dacă tot adunau pietrele în fiecare lună aprilie, întotdeauna se găseau şi mai multe în aprilie următor.

Stăteau lîngă locul de descărcare, înainte de asfinţit, în ultima zi a recoltei de pietre din acel an. Un drum de pămînt bătătorit, nu chiar atît de serios ca să se poată numi şosea, ducea din capătul inferior al cîmpului de la apus pînă la această groapă din apropierea rîului. Groapa era o întindere plină de pietre adunate de-a lungul anilor de pe pămînturile lui Will.

Privind în jos la acel ţinut arid, pe care-l lucrase la început de unul singur şi apoi cu ajutorul fiului său (undeva sub pietre ştia că se aflau resturile putrezite ale cioturilor pe care le smulsese unul cîte unul înainte ca vreun cîmp să poată fi desţelenit), Will îşi aprinsese o ţigară şi spusese:

– Tătuţul meu avea obicei să-mi spună că Dumnezeu a iubit pietrele, muştele de casă, buruienile şi oamenii sărmani mai mult decît pe toate celelalte creaţiuni ale Sale, şi de-asta a făcut atît de multe.

– Dar parc-ar veni înapoi în fiecare an.

– Da, aşa cred şi eu, răspunse Will. E singurul fel în care se poate explica.

Un cufundar ţipă de pe celălalt mal, în amurgul stins ce împrumutase apei un roşu-portocaliu intens. Era un sunet singuratic, atît de singuratic încît făcu braţele obosite ale lui Mike să se înăsprească, acoperite cu piele de găină.

– Te iubesc, tăticuţule, spuse el deodată, simţind o dragoste atît de puternică, încît lacrimile îi înţepară ochii.

– Păi, şi eu te iubesc, Mike, murmură tatăl său şi-l strînse cu putere în braţele-i vînjoase.

Mike simţi materialul aspru al flanelei bărbatului pe obraz.

– Acum ce-ai zice să ne-ntoarcem? Ajungem taman la vreme ca să facem fiecare cîte-o baie pînă ce buna noastră femeie pune cina pe masă.

– Aşe! exclamă Mike.

– Aşe eşti tu, spuse Will Hanlon.

Şi amîndoi izbucniră în rîs, obosiţi, dar simţindu-se bine, cu braţele şi picioarele trudite, dar nu din cale-afară, cu mîinile pline de bătături ca piatra, dar fără să-i doară prea rău.

A venit primăvara, își spuse Mike în noaptea aceea, moțăind în camera lui, pe cînd mama și tata priveau *The Honeymooners* în cealaltă odaie. *Primăvara a venit iar, mulțumescu-Ți Ție, Doamne, mulțumescu-Ți foarte tare.* Și întorcîndu-se către somn, scufundîndu-se în apele-i line, auzi din nou țipătul acelui cufundar, depărtarea bălților contopindu-se cu dorința din visele lui. Primăvara era o vreme agitată, dar grozavă.

După strînsul pietrelor, Will parca mașina în iarba înaltă din spatele casei și scotea din hambar tractorul. Acum urma să are, tatăl său conducînd tractorul, iar Mike fie stînd la spate și ținîndu-se de scaunul de fier, fie mergînd pe-alături ca să culeagă pietrele pe care le scăpaseră și să le arunce în lături. Venea apoi semănatul, iar semănatului îi urmau muncile de vară: prășitul... prășitul... prășitul. Mama sa avea să le îmbrace în țoale noi pe Larry, Moe și Curly, cele trei sperietori, iar Mike își va ajuta tatăl să pună urlătorile pe creștetul fiecărei căpățîni umplute cu paie. O urlătoare era o cutie de conserve cu ambele capete tăiate. Legai o bucată de sfoară unsă din greu cu ceară și sacîz, întinsă, de-a curmezișul pe mijlocul cutiei, iar cînd vîntul sufla prin ea, isca un sunet înfiorător – un fel de croncănit jalnic. Păsările ce prădau recolta pricepeau destul de curînd că Larry, Moe și Curly nu reprezentau nici o amenințare, dar urlătorile le speriau întotdeauna.

Cu începere din iulie, prășitul era însoțit de cules – mai întîi mazărea și ridichile, apoi lăptucile și roșiile care încolțiseră în răsadnițe, pe urmă porumbul și fasolea în august, alt porumb și altă fasole în septembrie, după care pepenii și dovleceii. Pe undeva prin mijlocul tuturor acestora apăreau cartofii noi, iar mai tîrziu, cînd zilele se scurtau, iar aerul devenea mai tăios, Mike și Tătuțu' luau urlătorile (uneori în timpul iernii acestea dispăreau; se părea că în fiecare primăvară trebuia să facă altele noi). A doua zi, Will îl chema pe Norman Sadler (care era la fel de tălîmb ca fiul său, Moose, dar infinit mai bun la inimă), iar Norman venea cu mașina sa de scos cartofi.

În următoarele trei săptămîni, toți culegeau cartofii. Pe lîngă familie, Will tocmea trei-patru liceeni să-i ajute la cules, plătindu-i cu un sfert de dolar pe fiecare butoiaș. Camioneta luneca încet în lungul și-n latul răzoarelor de pe cîmpul din miazăzi, cel mai mare dintre toate; încet de tot, cu parapetul coborît și bena plină de butoiașe, fiecare marcat cu numele persoanei care-și aduna în el cartofii

culeși; iar la sfîrșitul zilei Will își deschidea portofelul vechi și crăpat și-l plătea pe fiecare culegător. Mike își primea plata, la fel și mama lui; banii erau ai lor, iar Will Hanlon nu-i întreba niciodată ce făceau cu ei. Mike primise o participare de cinci la sută în afacerile fermei la vîrsta de cinci ani – destul de mare, îi spusese atunci Will, ca să țină-n mînă o prășitoare și să spună cu ce se deosebește mătrăguna de mazăre. În fiecare an mai primise cîte un procent și tot în fiecare an, a doua zi după Thanksgiving, Will calcula profiturile fermei și anunța partea lui Mike... Dar Mike nu vedea nici o para din *acei* bani. Treceau în contul său pentru facultate și nu trebuia să fie atinși sub absolut nici un motiv.

În sfîrșit sosea și ziua cînd Normie Sadler își conducea culegătoarea de cartofi acasă; de-acum văzduhul devenise cenușiu și rece, iar pe stiva de pepeni galbeni îngrămădiți lîngă hambar se așternea promoroaca. Mike stătea în ușa dinspre curte, cu nasul roșu și mîinile murdare vîrîte în buzunarele blugilor, privindu-și tatăl cum conducea mai întîi tractorul, apoi camioneta înapoi în hambar. Își spunea în sinea sa: *Ne pregătim să mergem iar la culcare. Primăvara... A dispărut. Vara... S-a dus. Vremea recoltei... A trecut.* Tot ce mai rămînea acum era capătul toamnei: pomi desfrunziți, pămînt înghețat, o dantelărie de gheață de-a lungul malurilor rîului. Pe cîmpii, ciorile poposeau uneori pe umerii lui Moe, Larry și Curly și stăteau acolo cît pofteau. Sperietorile erau mute, inofensive.

Mike nu era tocmai întristat de gîndul unui nou sfîrșit de an – la nouă-zece ani era încă prea mic ca să-i inspire metafore ale morții –, pentru că mai avea destule în față: săniușul în McCarron Park (sau pe Rhulin Hill, acolo în Derrytown, dacă erai viteaz, deși acela era mai mult pentru băieții cei mari), patinaj, lupte cu bulgări de zăpadă, construcții de fortărețe. Era vremea să se gîndească la expediția prin nămeți după un brad de Crăciun, împreună cu Tătuțul, și la schiurile Nordica pe care poate le va primi, poate nu, de la Moș Crăciun. Iarna era grozavă... Dar privindu-și tatăl cum ducea camioneta la loc în hambar

(primăvara a dispărut, vara s-a dus, vremea recoltei a trecut)

simțea întotdeauna o anume tristețe, zborul spre sud al stolurilor de păsări migratoare îl întrista, sau felul cum cădea pieziș o anumită rază de lumină îl făcea uneori să-i vină a plînge fără nici un motiv serios. *Ne pregătim să mergem iar la culcare...*

N-avea parte doar de școală și muncă, muncă și școală; Will Hanlon îi spusese nu o dată soției sale că un băiat avea nevoie și de timp pentru pescuit, chiar dacă nu la pescuit se ducea de fapt. Cînd Mike venea acasă de la școală, mai întîi își punea cărțile pe televizorul din salon, apoi își pregătea un soi de gustare (îi plăceau îndeosebi tartinele cu unt de arahide și ceapă, un gust care-o făcea pe maică-sa să-și ridice brațele cu groază neajutorată), iar pe urmă studia biletul pe care i-l lăsase tatăl său, spunîndu-i lui Mike unde s-a dus el, Will, și ce treburi are Mike de făcut – anumite răzoare de plivit sau cules, coșuri de cărat, hambarul de curățat, orice. Dar cel puțin într-o zi de școală pe săptămînă – și uneori în două – nu-l aștepta nici un bilet. Iar în acele zile Mike se ducea la pescuit, chiar dacă nu pescuia de fapt. Erau zile grozave acelea... Zile cînd n-avea nici un loc anume unde să se ducă și, prin urmare, nu simțea nici o nevoie de-a se grăbi într-acolo.

Din cînd în cînd, tatăl său îi lăsa un alt fel de bilet: „Nici o treabă", s-ar fi putut spune. „Du-te la Old Cape și uită-te la șinele de tramvai." Mike se ducea în cartierul Old Cape, găsea străzile cu liniile încă încastrate în ele și le cerceta îndeaproape, minunîndu-se la gîndul acelor ciudate trenuri care circulaseră drept prin mijlocul străzii. În acele seri, putea sta de vorbă cu tata despre ele, iar acesta îi arăta poze din albumul său cu Derry din vremea cînd chiar funcționau tramvaiele: o prăjină comică se înălța de pe acoperișul tramvaiului pînă la un cablu electric, iar pe laterale se aflau reclame de țigări. Cu un alt prilej, îl trimisese pe Mike la Memorial Park, unde se găsea Turnul de Apă, să privească baia păsărelelor, iar odată merseseră împreună la tribunal să vadă cumplita mașinărie pe care comisarul Borton o găsise în pod. Dispozitivul acela se numea scaunul-de-vagabonzi. Era turnat din fier, avea cătușe fixate pe brațe și picioare, iar din spătar ieșeau noduri rotunjite. Îi amintea lui Mike de o fotografie pe care o văzuse într-o carte – o imagine a scaunului electric de la Sing-Sing. Borton l-a lăsat pe Mike să se așeze în scaunul-de-vagabonzi și să încerce cătușele.

După ce prima impresie incomodă a cătușelor la mîini și la picioare se șterse, Mike își privi întrebător tatăl și pe comisarul Borton, neștiind sigur de ce se considera asta o pedeapsă atît de groaznică pentru un „baga" (cum îi numea Borton) dintre cei care poposiseră în oraș prin anii douăzeci-treizeci. Nodurile îl jenau puțin cînd

ședea, sigur, iar cătușele de la mîini și picioare îl împiedicau să se mute într-o poziție mai confortabilă, dar...

– Ei, tu ești doar un puștan, spuse Borton, rîzînd. Cît cîntărești? Treizeci, patruzeci de kile? Ăi mai mulți baga pe care i-a instalat în scaunul ăsta șeriful Sully pe vremuri aveau de două ori pe-atît. Se simțeau un pic incomod după vreo oră, foarte incomod după două-trei și rău de-a binelea după patru sau cinci ore. După șapte-opt ore începeau să chiräie, iar după cinșpe-saișpe mai mult ședeau și plîngeau. Iar la vremea cînd tura lor de două'ș patru de ore se-ncheia, erau gata să se juruie în fața lui Dumnezeu că data viitoare cînd or mai lua-o cu ia-mă-nene prin New England au să se țină cît mai departe de Derry. Din cîte știu eu, ăi mai mulți s-au ținut de cuvînt. Două'ș patru de ore-n scaunul-de-vagabonzi erau al dracu' de convingătoare.

Deodată, în scaun părură că se află mai multe umflături, apăsîndu-l mai adînc în fese, în șira spinării, în noadă, chiar și în ceafă.

– Acum pot să mă scol, vă rog? zise el politicos, iar comisarul Borton rîse iar.

Urmă un moment, o clipă de panică, în care Mike crezu că polițistul doar va legăna cheia de la cătușe prin fața ochilor săi, spunînd: *Sigur, o să-ți dau drumul... Cînd ți-ai făcut cele două'ș patru de ore.*

– De ce m-ai dus acolo, tăticuțule? întrebă el în drum spre casă.

– Ai să știi cînd vei fi mai mare, replică Will.

– Nu prea-ți place de comisarul Borton, nu-i așa?

– Nu, răspunse tatăl său, atît de sec, încît Mike nu îndrăznise să-l mai întrebe nimic.

Dar lui Mike îi plăceau majoritatea locurilor din Derry unde-l ducea sau îl trimitea tatăl său, astfel încît, la vîrsta de zece ani, acesta reușise să-i transmită fiului interesul său propriu față de istoria orașului Derry.

Uneori, ca de pildă atunci cînd își plimba degetele peste suprafața fin pietruită a postamentului pe care era amplasată baia păsărilor din Memorial Park sau cînd se lăsa pe vine să privească mai de aproape șinele de tramvai ce străbăteau Mont Street în Old Cape, îl izbea un profund simț al timpului... Timpul ca ceva material, ceva care deținea o greutate nevăzută, așa cum se presupunea că lumina soarelui ar avea greutate (unii dintre copiii de la școală rîseseră cînd doamna Greenguss le spusese asta, dar Mike fusese prea buimăcit de idee ca să

rîdă; primul său gînd fusese *Are lumina greutate? O, Doamne, asta-i teribil!)...* Timpul ca ceva care în cele din urmă îl va înghiți cu totul.

Primul bilet pe care i-l lăsase tatăl său în primăvara anului 1958 era mîzgălit pe dosul unui plic și stătea fixat sub o solniță. Aerul era cald, primăvăratic, minunat de dulce, iar mama sa deschisese toate ferestrele. *Nici o treabă,* scria în bilet. *Dacă vrei, fugi cu bicicleta pînă la Pasture Road. Ai să vezi o mulțime de cărămizi și mașini vechi îngrămădite pe cîmpul din stînga. Aruncă o privire, ia un suvenir. Nu te apropia de gaura pivniței! Și să fii acasă pînă nu se-ntunecă! Știi tu de ce.*

Mike știa de ce, sigur că știa.

Îi spuse mamei unde se ducea, iar femeia se încruntă:

– De ce nu-l întrebi pe Randy Robinson dacă nu vrea să meargă și el cu tine?

– Da, bine, o să trec să-i spun, încuviință Mike.

Așa a făcut, dar Randy plecase la Bangor cu tatăl său să cumpere răsaduri de cartofi. Prin urmare, Mike merse singur pe bicicletă pînă la Pasture Road. Era ceva drum – puțin peste șase kilometri. Mike socoti că era cam ora trei cînd își rezemă bicicleta de un gard cu stinghii de lemn din latura stîngă a drumului și sări pîrleazul pe cîmpul de dincolo. Îi rămînea o oră să-l exploreze, iar apoi trebuia s-o ia din nou spre casă. De obicei, mama sa nu-și făcea griji pentru el cîtă vreme se întorcea pînă la șase, cînd punea ea cina, dar un episod memorabil îl învățase minte că anul ăsta lucrurile nu stăteau la fel. Cu acel unic prilej cînd întîrziase la cină, femeia devenise aproape isterică. Se luase după el cu o cîrpă de vase, plesnindu-l, în timp ce Mike o privea cu gura căscată din ușa bucătăriei, coșul de răchită cu un păstrăv-curcubeu în el zăcîndu-i la picioare.

– Să nu mă mai sperii *vreodată* așa! zbierase mama lui. Să n-o mai faci *niciodată! Niciodată! Niciodată-niciodată-niciodată!*

Fiecare exclamație fusese punctată de cîte o lovitură cu cîrpa. Mike se așteptase ca tatăl său să intre și să potolească spiritele, dar Will n-o făcuse... Poate o fi știut că, dacă intervenea, soția sa își va îndrepta spre el furia-i de pisică sălbatică. Mike învățase lecția; o lovitură cu cîrpa de șters vase fusese de ajuns. Acasă pînă nu se-ntunecă! Da, coniță, 'țeles!

Străbătu cîmpul spre ruinele uriașe ce se înălțau în centru. Erau, firește, rămășițele Oțelăriei Kitchener – trecuse de multe ori pe

acolo, dar niciodată nu-i dăduse prin cap să le exploreze cu adevărat, și nici nu auzise vreun copil spunînd că ar fi făcut-o. Acum, oprindu-se să examineze cîteva cărămizi răsturnate ce formaseră un tumul grosolan. Își spuse că pricepea de ce. Cîmpia era orbitor de luminoasă, scăldată în soarele de primăvară (cînd și cînd, cu trecerea cîte unui nor prin dreptul acestuia, un oblon de umbră uriaș luneca încet peste cîmpie), dar cu toate astea domnea ceva înfricoșător – o tăcere meditativă pe care n-o spărgea decît vîntul. Se simțea ca un explorator care a găsit ultimele resturi ale cine știe cărui oraș pierdut.

Puțin mai la dreapta, văzu latura rotunjită a unui cilindru masiv de țiglă prăbușit în iarba înaltă. Alergă într-acolo. Era coșul principal de fum al oțelăriei. Se uită în gura hornului și simți un fior rece sfredelindu-i șira spinării. Era destul de mare ca să fi putut intra în el dacă voia. Dar n-avea nici un chef; Dumnezeu știe ce mîzgă ciudată îl putea aștepta acolo, agățată de căptușeala interioară afumată, sau ce gîngănii ori jivine păcătoase își putuseră dura cuib înăuntru. Vîntul sufla în rafale. Cînd acestea atingeau deschizătura coșului doborît, el se tînguia lugubru, cu același sunet ca al aerului ce făcea să vibreze sforile ceruite pe care el și tatăl său le întindeau în urlători primăvară de primăvară. Păși înapoi neliniștit, gîndindu-se dintr-o dată la filmul pe care-l văzuse împreună cu tata cu o seară înainte la *Early Show*. Se intitula *Rodan* și păruse grozav de distractiv pe moment, Will rîzînd și țipînd „Pune mîna pe păsăroi, Mikey!" de fiecare dată cînd își făcea Rodan apariția, iar Mike împușcînd din deget pînă ce mama își vîrîse capul pe ușă și le spusese să tacă din gură c-o apucă durerea de cap de-atîta gălăgie.

Acum nu mai părea tot atît de nostim. În film, Rodan fusese eliberat din măruntaiele Pămîntului de către minerii ăia japonezi care săpau cel mai adînc tunel din lume. Și, privind în scobitura neagră a conductei aceleia, nu era deloc greu să-ți închipui pasărea chircită în celălalt capăt, cu aripile din piele, ca de liliac, strînse pe spate, privind la mica față rotundă a băiatului ce scruta bezna, privind cu ochii ei încercuiți cu auriu...

Înfiorîndu-se, Mike se retrase.

Porni pe lîngă coșul ce se afundase în pămînt pînă la jumătatea circumferinței. Solul se înălța ușor, și un impuls îl făcu să se cațăre deasupra. Hornul era mult mai puțin înspăimîntător pe dinafară, avînd exteriorul din țiglă încălzit de soare. Se ridică în picioare și o

luă de-a lungul lui, cu brațele întinse lateral (suprafața era destul de lată ca să-și facă vreo grijă c-ar putea cădea, iar el își imagina că e un echilibrist pe sîrmă la circ), desfătîndu-se cu vîntul ce-i sufla prin păr.

În capăt, sări jos și începu să cerceteze împrejurimile: alte cărămizi, matrițe îndoite, cioturi de lemn, piese de mașinării ruginite. *Ia un suvenir,* îl îndemnase biletul tatălui său; voia unul ca lumea.

Hoinări apropiindu-se de pivnița deschisă a fabricii, privind rămășițele, atent să nu se taie în sticlele sparte. Erau o groază de cioburi pe acolo.

Mike nu uitase de pivniță și de avertismentul tatălui său; nu uitase nici de moartea care lovise acolo cu vreo cincizeci de ani în urmă. Bănuia că, dacă exista în Derry vreun loc bîntuit de stafii, apoi aici era. Dar, fie în ciuda acestui fapt, fie tocmai din cauza lui, era hotărît să stea pînă va găsi ceva care merita cu adevărat să fie dus acasă și arătat tatei.

Înainta încet și grav spre groapă, paralel cu marginea ei neregulată, cînd un glas șoptit înlăuntrul său îl preveni că se apropiase prea mult, că un mal slăbit de ploile primăverii i se poate surpa sub tălpi, rostogolindu-l în gaură, unde numai Dumnezeu știa ce fiare ascuțite puteau aștepta să-l străpungă ca pe un gîndac și să-l lase pradă spasmelor unei morți ruginite.

Ridică de jos o cercevea de fereastră și o aruncă în lături. Iată un polonic îndeajuns de mare pentru masa unui uriaș, cu coada încreștită și răsucită de vreun inimaginabil fulger fierbinte. Iată un piston prea mare ca să-l urnească măcar, necum să-l mai și ridice. Păși peste el și...

Și dacă dau de-un craniu? se întrebă Mike deodată. *Craniul unuia dintre copiii care au fost omoriți aici în timp ce căutau ouă de Paști din ciocolată atunci, în o mie nouă sute și cît o mai fi fost?*

Privi în jur la cîmpul gol, spălat de soare, răscolit serios de gîndul ce-i venise în minte. Vîntul îi sună în urechi cu ecoul grav al unei scoici și o nouă umbră pluti încet peste cîmpie, ca umbra tăcută a unui liliac gigantic... Sau a unei păsări. Deveni din nou conștient de liniștea ce domnea aici și de cît de straniu arăta cîmpul cu grămezile sale de zidărie împrăștiate, cu matahalele de fiare eșuate aplecîndu-se încoace și-ncolo. Părea că o oribilă bătălie se purtase pe acele locuri cu mult timp în urmă.

Ia nu mai fi așa de tont, își spuse stînjenit. *Au găsit tot ce era de găsit, acum cincizeci de ani. După ce s-a întîmplat. Și chiar dacă nu,*

vreun alt copil – sau om mare – va fi găsit... restul... de-atunci. Sau crezi poate că ești singura persoană care a venit vreodată aici după suvenire?

Nu... Nu, nu cred asta. Dar...

Dar ce? întrebă latura rațională a minții lui, iar lui Mike i se păru că vorbea puțin cam prea tare, cam prea iute. *Chiar dacă încă ar mai fi ceva de găsit, va fi putrezit de mult. Așa că?...*

Mike găsi în bălării un sertar de birou spart. Îi aruncă o privire, îl împinse într-o parte și se mai apropie cîțiva pași de pivniță, unde se aflau mai multe lucruri. Precis avea să găsească acolo ceva.

Dar dacă sînt fantome? Asta-i problema. Dacă văd niște mîini că ies de după marginea beciului și dacă încep să iasă copiii îmbrăcați în ce-a mai rămas din hainele lor de Duminica Paștilor, haine care-s cu totul putrezite, și rupte, și însemnate cu cincizeci de ani de mîl de primăvară și ploi de toamnă și cocoloașele zăpezilor de iarnă? Copii fără capete (auzise la școală că după explozie o femeie găsise capul uneia dintre victime într-un pom din curtea ei dosnică), *copii fără picioare, copii spintecați ca peștele cod, copii exact ca mine care poate-or fi venit să se joace... Acolo jos unde-i întuneric... Sub grinzile de fier înclinate și sub uriașele roți dințate ruginite...*

Of, termină, pentru Dumnezeu!

Dar un fior își croi drum pe spinarea lui, și decise că se făcuse vremea să ia ceva – orice – și să spele putina de acolo. Se aplecă, aproape la întîmplare, și scoase la iveală o roată dințată de vreo șapte țoli în diametru. O curățâ iute de noroi. Apoi vîrî suvenirul în buzunar. Acum putea să plece. Avea să plece, da...

Dar picioarele i se mișcară încet în direcția nedorită, spre beci, și își dădu seama cu un soi de groază scîrbită că murea de dorință să se uite înăuntru. Trebuia *să vadă.*

Se agățâ de o grindă de susținere spongioasă care ieșea din pămînt și se aplecă înainte, încercînd să privească în jos, înăuntru. N-o putea face tocmai bine. Ajunsese la vreo cinci metri de margine, dar încă mai era puțin cam prea departe pentru a zări fundul pivniței.

Nu-mi pasă dac-o văd pîn-la fund sau nu. Acum plec. Mi-am luat suvenirul. N-am nevoie să mă uit în nici o groapă veche. Iar în biletul Tătuțului scria să mă țin departe de ea.

Dar nefericita curiozitate, aproape febrilă, care pusese stăpînire pe el nu voia să-i dea pace. Se apropie de pivniță pas cu pas, îngrețoșat,

conștient că, de îndată ce bîrna de lemn îi va fi scăpat din mînă, nu va mai avea de ce să se țină, conștient și că aici solul era într-adevăr moale și sfărîmicios. Ici și colo, în lungul marginii, putea zări adînciturі ca niște morminte surpate, și știa că erau locurile fostelor alunecări de teren.

Cu inima bubuindu-i în piept precum pașii cadențați cu strășnicie ai unor bocanci soldățești, ajunse pe mal și privi în jos.

Cuibărită în beci, pasărea ridică privirea.

În primul moment, Mike nu era sigur de ceea ce vedea. Toți nervii, toate căile din trupul lui păreau înghețate, inclusiv cele care conduceau gîndurile. Nu era numai șocul de a vedea o pasăre monstruoasă, o pasăre cu pieptul la fel de portocaliu ca al unei prigori și ale cărei pene aveau banala culoare cenușiu-zburlită a celor de vrabie; în cea mai mare parte a fost șocul lucrului absolut neașteptat. Se pregătise să vadă mașinării monolitice pe jumătate scufundate în băltoace stătute și glod negru; cînd colo, privea în jos spre un cuib imens ce umplea subsolul de la un capăt la altul și dintr-o margine în cealaltă. Fusese construit din destulă iarbă pentru a face din ea o duzină de căpițe, dar iarba aceasta era argintie și învechită. Pasărea ședea în mijloc, cu ochii ei strălucitori pe margini, negri ca smoala proaspătă și fierbinte, și preț de-o clipă nebunească, înainte ca paralizia să i se frîngă, Mike se putu vedea oglindit în amîndoi.

Și atunci pămîntul începu deodată să-și mute locul și să-i fugă de sub picioare. Auzi scrîșnetul rădăcinilor cedînd și-și dădu seama că aluneca.

Cu un țipăt, se aruncă înapoi, rotind brațele și încercînd astfel să-și țină echilibrul. Dar și-l pierdu și căzu cu o bufnitură greoaie pe suprafața așternută cu resturi. Un colț dur și bont de metal îi împunse dureros spinarea, și avu timp să se gîndească la scaunul-de-vagabonzi înainte de-a auzi sfîrîitul exploziv al aripilor păsării.

Se adună în genunchi, se tîrî, privi peste umăr și o văzu înălțîndu-se din groapă. Pintenii solzoși erau de un portocaliu-crepuscular. Aripile bătînde, fiecare de peste trei metri lungime, suflau iarba în toate părțile, fără nici o noimă, ca vîntul iscat de palele unui elicopter. Făptura slobozi un ciripit zbîrnîitor, ca un zbieret. Cîteva pene smulse îi lunecară din aripi și descriseră spirale în jos, spre fundul pivniței.

Mike sări în picioare și o luă la fugă.

Alergă peste cîmpie, temîndu-se acum să mai privească în urmă. Pasărea nu *arăta* ca Rodan, dar el simțea că e *spiritul* lui Rodan, ridicîndu-se din beciul Oțelăriei Kitchener ca dintr-o înfricoșătoare cutie-cu-arc. Se poticni, căzu într-un genunchi, se ridică și-și reluă goana.

Ciudatul zbieret-ciripit răsună iar. O umbră îl acoperi, iar cînd privi în sus, văzu arătarea: trecuse la nici doi metri de creștetul lui. Ciocul de un galben-murdar se deschidea și se închidea, dezvăluind o căptușeală roz. Se roti, revenind spre Mike. Curentul stîrnit de aripi îi suflă peste față, purtînd cu el un miros uscat și urît: praf din poduri, vechituri moarte, perne putrede.

O zbughi la stînga, unde văzu din nou hornul căzut. Fugi din răsputeri într-acolo, mîncînd pămîntul. Pasarea zbieră, și-i auzi fîlfîitul aripilor. Sunau ca niște pînze de corabie. Ceva îl pocni în moalele capului. O flacără fierbinte îi brazdă ceafa. O simți răspîndindu-se pe cînd sîngele începea să-i șiroiască sub gulerul cămășii.

Pasărea dădu iar ocol, vrînd să-l ia în gheare și să-l poarte ca șoimul de cîmp. Vrînd să-l ducă în cuibul ei. Vrînd să-l mănînce.

În timp ce zbura spre el, în picaj, cu ochii negri și groaznic de *vii* fixați într-ai lui, Mike o tăie brusc spre dreapta. Scăpă ca prin urechile acului. Mirosul prăfos al aripilor era copleșitor, insuportabil.

Acum alerga paralel cu hornul prăbușit, țiglele acestuia zburînd pe-alături. Îi putea zări capătul. Dacă reușea să ajungă acolo și s-o cîrmească la stînga, să intre înăuntru, putea fi în siguranță. Aproape că nu izbuti. Pasărea se repezea din nou la el, încetinindu-și zborul pe măsură ce se apropia, cu aripile bătînd și împingînd aerul ca un uragan, cu ghearele solzoase orientate acum către el și coborînd. Răcni iarăși, și de astă dată lui Mike i se păru că distinge în glas triumful.

Trase capul în piept, și-l acoperi cu brațul și se repezi ca un berbec drept înainte. Ghearele se încleștară și un moment pasărea îl prinse de antebraț. Strînsoarea părea menghina unor degete incredibil de puternice, terminate cu unghii dure. Mușcau precum niște dinți. Fîlfîitul aripilor îi spărgea timpanele ca tunetul. Își dădea seama vag de penele ce cădeau prin jur, unele atingîndu-i obrajii ca niște sărutări fantomatice. Apoi pasărea luă înălțime, și o clipa doar Mike se simți tras în sus, îndreptat de spinare, ridicat pe vîrfuri... Și preț de-o secundă, înghețat, își simți tălpile pantofilor pierzînd contactul cu pămîntul.

– *Dă-mi DRUMUL!* zbieră el și-și răsuci brațul. Un moment ghearele rezistară, după care mîneca de la cămașă i se sfîșie. Căzu la loc. Pasărea mugi. Mike își reluă goana, trecînd printre penele cozii, înecîndu-se cu mirosul acela uscat. Parcă ar fi fugit printr-o perdea de pene.

Încă tușind, cu ochii înțepeniți de lacrimi și de cine știe ce praf toxic o fi înveșmîntat penele păsării, căzu grămadă în hornul prăvălit. Acum nu-l mai interesa ce o fi pîndind înăuntru. Fugi prin întuneric, sughițurile lui gîfîinde trezind un ecou plat. Înaintă douăzeci de pași poate, după care se răsuci spre cercul de lumină a zilei. Pieptul i se înălța și cobora în spasme repezi. Deodată fu conștient că, dacă judecase greșit fie mărimea păsării, fie lărgimea gurii coșului, își pusese singur capăt zilelor, la fel de sigur ca și cum și-ar fi proptit în cap pușca tatălui său și ar fi apăsat pe trăgaci. Nu mai avea nici o ieșire. Nu era o simplă conductă, era o fundătură. Celălalt capăt al hornului zăcea îngropat în pămînt.

Pasărea urlă din nou, și deodată lumina din capătul coșului fu astupată, iar zburătoarea ateriză afară pe pămînt. Îi vedea picioarele cu solzi galbeni, gros fiecare cît gamba unui bărbat. Apoi își lăsă capul în jos și privi înăuntru. Mike se pomeni holbîndu-se în ochii aceia hidos de strălucitori ca smoala încinsă, cu verighetele irișilor lor aurii. Ciocul păsării se deschidea și se închidea, se deschidea și se închidea, și de fiecare dată cînd se închleșta răsuna un clănțănit sonor, ca zgomotul pe care-l auzi în urechi cînd îți pocnești zdravăn fălcile. *Tăios,* își spuse el. *Are ciocul tăios. Cred că știam că păsările au ciocuri tăioase, dar niciodată pînă acum nu m-am gîndit la asta.*

Pasărea începu să se îndese în gura hornului.

– Nu! țipă Mike. Nu, nu poți!

Lumina scădea pe măsură ce tot mai mult din trupul păsării se înghesuia în deschizătură *(o, Doamne, de ce nu mi-a venit în minte că păsările sînt mai mult pene? De ce nu mi-a venit în minte că poate să se comprime?).* Lumina scădea... Scădea... Se stinse. Acum nu mai domneau decît un întuneric de cerneală, sufocantul miros de pod al păsării și freamătul dens al penelor.

Mike căzu în genunchi și începu să pipăie pardoseala arcuită a hornului, cu mîinile desfăcute larg. Găsi o bucată de țiglă spartă, cu muchiile tăioase îmblănite de ceva ce părea mușchi. Își luă avînt

cu brațul înapoi și o azvîrli. Se auzi un zgomot înfundat. Pasărea își slobozi iarăși țipătul zbîrnîit, ciripitor.

– Ieși *afar'* de-aici! urlă Mike.

Se lăsă tăcerea... Și apoi sunetul acela scîrțîit și fremătător începu iar, pe cînd pasărea își reluă înaintarea prin conductă. Mike bîjbîi pe jos, găsi alte țigle și începu să le arunce una după alta. Bufneau lovind pasărea și ricoșau cu zăngăneli în pereții hornului.

Te rog, Doamne, răsună gîndul incoerent. *Te rog, Doamne, te rog, Doamne, te rog, Doamne...*

Îi trecu prin minte că ar trebui să se retragă în scobitura coșului. Străbătuse în fugă fosta parte de jos; logic era să se îngusteze pe măsură ce continua spre vîrf. Putea să se retragă și să se ascundă, ascultînd foșnetul acela scăzut și sec, în timp ce pasărea își croia drum după el. Se putea retrage și, cu puțin noroc, poate ajungea dincolo de locul pînă unde era posibilă înaintarea păsării.

Și dacă pasărea rămîne înțepenită?

Dacă se întîmpla asta, om și pasăre aveau să moară acolo împreună. Aveau să moară acolo împreună și să putrezească acolo împreună. În beznă.

– *Te rog, Doamne!* zbieră Mike, fără a-și da cîtuși de puțin seama că răcnise cu voce tare.

Mai aruncă o bucată de țiglă, iar de astă dată impulsul se dovedi mai puternic – simți, așa cum avea să le spună celorlalți mult mai tîrziu, că parcă era *cineva* în spatele lui în acel moment, și acel *cineva* îi împinsese brațul cu o teribilă forță. Acum nu mai răsună nici un bufnet moale; în locul acestuia se auzi un zgomot ca plescăitul pe care-l scoate mîna unui copil plesnind suprafața jeleului semisolid dintr-un castron. Pasărea țipă nu de furie, ci cu reală durere. Pîrîitul tenebros al aripilor ei umplu hornul; aerul înecăcios îl inundă pe Mike ca un uragan, fluturîndu-i hainele, făcîndu-l să tușească, să se sufoce și să dea-napoi prin volbura de praf și mucegai.

Se făcu din nou lumină, mai întîi cenușie și slabă, crescînd apoi, mobilă, în timp ce pasărea se retrăgea de la gura coșului. Mike izbucni în lacrimi, căzu iarăși în genunchi și începu să scotocească înnebunit după alte bucăți de țiglă. Fără nici un gînd conștient, o luă la fugă înainte cu ambele mîini pline de țigle (în lumina nou-apărută putea să vadă că cioburile erau împroșcate cu licheni și mucegai

gri-albăstrui, ca suprafața lespezilor de mormînt), pînă ce ajunse aproape în gura conductei. Avea de gînd să țină pasărea la distanță.

Fiara se aplecă, înclinînd capul așa cum fac uneori păsările dresate, iar Mike văzu că ultima sa lovitură își atinsese țința. Ochiul drept al păsării era aproape distrus. În locul globului aceluia sclipitor de smoală proaspătă se găsea acum un crater plin de sînge. Zeamă alb-cenușie se scurgea din colțul orbitei, picurînd pe lîngă cioc. Paraziți mărunți forfoteau și viermuiau în scurgerea aceea purulentă. Îl văzu și se năpusti. Mike începu să dea în ea cu bucăți de țiglă. O loveau în cap și în cioc. Bestia se retrase o clipă, apoi atacă iar, cu ciocul căscat, dezvăluind din nou interiorul acela trandafiriu și încă ceva, care-l făcu pe Mike să încremenească un moment, rămînînd el însuși cu gura căscată. Limba păsării era argintie, cu suprafața crăpată labirintic, aidoma celei a unui ținut vulcanic, ce a fost pîrjolită mai întîi, apoi prefăcută în zgură.

Iar pe limbă, precum niște ciuperci bizare ce își înfipseseră acolo rădăcinile, se aflau mai multe umflături portocalii.

Mike își aruncă ultimele proiectile drept în botul acela căscat, și pasărea dădu iar înapoi, țipînd neputincioasă, de furie și durere. O clipă Mike îi zări degetele de reptilă... Apoi aripile uriașe răscoliră aerul, și dispăru.

O clipă mai tîrziu băiatul ridică fața – o față cenușiu-pămîntie pe sub noroiul, praful și fărîmele de mucegai pe care aripile-ventilator ale păsării le suflaseră peste el – la auzul țăcănitului de gheare pe țiglă. Singurele locuri curate de pe chipul lui Mike erau urmele spălate de lacrimi.

Pasărea umbla înainte și înapoi pe deasupra: *tac-tac-tac-tac.* Mike se retrase un pas, mai adună muniție și o îngrămădi cît mai aproape de gura hornului. Dacă făptura revenea, voia s-o poată bombarda decisiv. Lumina de-afară era încă puternică – acum, că sosise luna mai, mai era destul pînă să se întunece – dar dacă pasărea pur și simplu găsea de cuviință să aștepte?

Mike înghiți în sec, iar laturile uscate ale gîtlejului i se frecară una de alta timp de o clipă.

Deasupra: *tac-tac-tac.*

Acum avea o grămadă bunișoară de muniție. În penumbra de aici, dincolo de locul pînă unde lumina piezișă a soarelui forma în horn o spirală, aceasta semăna cu o grămăjoară de cioburi măturate

la un loc de o gospodină. Mike își frecă de blugi palmele murdare și așteptă să vadă ce se va mai întîmpla.

Trecu un răstimp pînă să se petreacă ceva – cinci minute sau douăzeci și cinci, nu putea ști. Era conștient doar de umbletul păsării încoace și încolo pe deasupra sa, aidoma pașilor unuia suferind de insomnie la ora trei dimineața.

Apoi aripile fîlfîiră din nou. Ateriză în fața deschizăturii hornului. Mike, îngenuncheat chiar lîngă grămada de țigle, începu să catapulteze proiectile spre ea încă înainte de a-și fi putut pleca măcar capul. Una dintre ele izbi un picior cu platoșe galbene și făcu să curgă sînge atît de închis la culoare, încît părea la fel de negru ca și ochii păsării. Mike scoase un strigăt triumfător, glasul său răsunînd subțire și aproape neauzit pe sub cîrîitul furibund al fiarei.

– *Cară-te de-aici!* strigă băiatul. *Am să dau în tine pînă te cari de-aici, jur pe Dumnezeu că așa voi face!*

Pasărea zbură la loc deasupra hornului și își reluă plimbarea.

Mike aștepta.

În cele din urmă, aripile sfîrîiră iar, semn că pasărea își luase zborul. Mike rămase în așteptare, convins că picioarele galbene, atît de asemănătoare cu ale unei găini, vor apărea din nou. Nu apărură. Mai aștepta, cu gîndul că era un soi de șiretlic, dar dîndu-și seama într-un tîrziu că nu aștepta deloc din cauza asta. Aștepta pentru că îi era frică să se despartă de siguranța acelei văgăuni.

Las-o baltă! Lasă baltă chestiile astea! Nu-s un iepuraș fricos!

Luă cît de multe cioburi de țiglă putea ține în mîini și își mai puse cîteva și în cămașă. Păși afară din horn, încercînd să se uite în toate părțile deodată și dorindu-și nebunește să fi avut ochi și la spate. Nu văzu decît cîmpul întinzîndu-se în față și împrejurul lui, presărat cu rămășițele ruginite ale Oțelăriei Kitchener sfărîmate de explozie. Se roti pe călcîie, încredințat că va vedea pasărea cocoțată pe marginea coșului ca un vultur, un vultur chior de-acum, nedorind decît ca băiatul să-l vadă înainte de a ataca pentru ultima oară, folosindu-și ciocul ascuțit la împuns, sfîșiat și smuls.

Dar pasărea nu mai era acolo. Plecase de-a binelea. Lui Mike îi cedară nervii.

Slobozi un țipăt frînt de frică și o luă la goană spre gardul bătut de vremuri dintre cîmp și drum, scăpînd din mîini ultimele bucăți de țiglă. Majoritatea celorlalte îi căzură de sub cămașă cînd aceasta îi

ieși din pantaloni. Sări pîrleazul proptindu-se într-o mînă, ca un erou dintr-un film de aventuri, înșfăcă ghidonul bicicletei și alergă pe lîngă ea cale de patruzeci de pași pînă să sară în șa. Apoi pedală înnebunit, neîndrăznind să se uite în urmă și fără să încetinească decît atunci cînd ajunse la intersecția dintre Pasture Road și Outer Main Street, unde era trafic mare de mașini.

Cînd ajunse acasă, tatăl său schimba bujiile tractorului. Will observă că Mike era plin de praf și mucegai din cap pînă în picioare. Băiatul nu ezită decît o fracțiune de secundă, după care-i spuse tatălui că trăsese o căzătură de pe bicicletă în drum spre casă, cotind brusc ca să evite o gură de canal.

– Nu ți-ai rupt nimic, Mikey? întrebă Will, cercetîndu-și puțin mai îndeaproape fiul.

– Nu, Tătuțule.

– Ceva scrîntit?

–Nț.

– Precis?

Mike dădu din cap.

– Ți-ai luat un suvenir?

Mike vîrî mîna în buzunar și găsi roata dințată. I-o arătă tatălui său, care îi aruncă scurt o privire, iar apoi smulse o așchie de țiglă din pernița cărnoasă aflată imediat sub degetul mare al lui Mike. Aceea părea să-l intereseze mai mult.

– Din hornul ăla vechi? întrebă Will. Mike confirmă.

– Ai intrat acolo? Mike confirmă iar.

– Ai văzut ceva înăuntru? întrebă Will, după care, ca pentru a da întrebării o tentă de glumă (deși nu sunase deloc a glumă), adăugă:

– Vreo comoară îngropată?

Zîmbind puțin, Mike clătină din cap.

– Ei, să nu-i spui mamei că te-ai învîrtit pe-acolo. M-ar împușca pe mine primul, iar pe tine pe urmă.

Își privi fiul și mai atent:

– Mike, *sigur* n-ai pățit nimic?

– Hmm?

– Ai ceva cearcăne la ochi.

– Cred că-s puțin cam obosit, răspunse Mike. Sînt vreo opt-zece mile pîn-acolo și-napoi, nu uita. Vrei să te-ajut cu ceva la tractor, Tătuțule?

– Nu, am cam terminat cu meșteritul pe săptămîna asta. Intră-n casă și spală-te.

Mike porni, iar atunci tatăl său îl mai strigă o dată. Băiatul întoarse capul.

– Nu vreau să te mai duci pe-acolo, spuse Will, cel puțin nu înainte să se limpezească toată beleaua asta și să-l prindă pe-ăla care face toate grozăviile. N-ai văzut pe nimeni acolo, nu-i așa? Nu s-a luat nimeni după tine, n-a vrut nimeni să-ți facă ceva rău?

– N-am văzut nici țipenie de om, replică Mike.

Will înclină din cap și își aprinse o țigară:

– Cred că n-am făcut bine trimițîndu-te acolo. Locurile vechi ca ăsta... pot fi cîteodată periculoase.

Ochii li se întîlniră un moment.

– E-n regulă, Tătuțule, încuviință Mike. Oricum nu voiam să mă mai duc. A fost destul de înspăimîntător.

– Cu atît mai bine, dădu iarăși Will din cap. Acum mergi de te spală. Și zi-i mamei să pună trei-patru cîrnați în plus.

Mike făcu întocmai.

6

Acum nu te mai gîndi la asta, își spuse Mike Hanlon, privind șanțurile care mergeau pînă la buza din beton a Canalului și acolo se opreau. *Nu te mai gîndi la asta, poate că oricum n-a fost decît un vis, și...*

Pe marginea Canalului se vedeau pete de sînge uscat.

Mike le privi, apoi se uită în Canal. Apa neagră curgea lin prin dreptul lui. Șiroaie de spumă galben-murdară se agățau de pereții Canalului, desprinzîndu-se cînd și cînd, pentru a pluti în jos, formînd rotocoale și serpentine lenețe. O clipă – o clipă doar – două asemenea cheaguri de spumă se alăturară părînd a forma o față, un chip de copil, cu ochii dați peste cap într-un avatar al groazei și agoniei.

Lui Mike i se opri respirația, ca agățat într-un spin.

Spuma se desfăcu, redeveni lipsită de sens, și în aceeași clipă la dreapta sa răsună un plescăit sonor. Capul lui Mike zvîcni scurt cu o mică tresărire, și pentru o clipă i se păru că vede ceva în umbrele

tunelului de aducție pe unde Canalul ieșea din nou la suprafață, după cursul său pe sub centrul orașului.

Apoi dispăru.

Deodată, înfrigurat și dîrdîind, băgă mîna în buzunar după briceagul pe care îl găsise în iarbă. Îl aruncă în Canal. Se auzi un plescăit mic, un val începu să formeze cercuri și pe urmă, alungit de curent, luă forma unui vîrf de săgeată... Apoi, nimic.

Nimic, cu excepția fricii care îl sufoca și a certitudinii ucigătoare că în apropierea lui se afla ceva, ceva ce se holba la el, cîntărindu-și șansele în așteptarea unui moment prielnic pentru a-l ataca.

Se răsuci, vrînd să meargă pe jos înapoi la bicicletă – fuga ar fi dat credit temerilor și l-ar fi discreditat pe el însuși –, și atunci plescăitul acela se auzi iar. De astă dată mai tare. Și gata cu respectul față de el însuși. Se pomeni alergînd cît îl țineau picioarele, mîncînd pămîntul spre poartă și spre bicicletă, săltînd cricul cu un călcîi și pedalînd cu toată viteza către stradă. Mirosul marin era dintr-o dată prea dens... *mult* prea dens. Domnea pretutindeni. Iar apa picurînd de pe ramurile ude ale copacilor părea că răsună mult prea tare.

Ceva venea după el. Auzea pași grei, tîrșiți prin iarbă. Se ridică în picioare pe pedale, lăsîndu-se cu toată greutatea, și zbură pe Main Street fără o singură privire în urmă. O luă spre casă cît de repede putea, întrebîndu-se ce dracu-l apucase să vină aici din capul locului... ce anume îl atrăsese acolo.

Iar atunci încercă să se gîndească la muncă, la toată treaba pe care o avea și la nimic altceva decît la treabă. După o vreme chiar reuși.

Iar cînd văzu a doua zi titlul din ziar (DISPARIȚIA UNUI BĂIAT PROVOACĂ NOI TEMERI), se gîndi la cuțitul de buzunar pe care-l aruncase în Canal – briceagul cu inițialele E.C. zgîriate pe prăsele. Se gîndi la sîngele pe care-l văzuse în iarbă.

Și se mai gîndi și la făgașele acelea care se opreau la marginea Canalului.

Capitolul 7
STĂVILARUL DE PE MAIDAN

1

Văzut de pe autostradă la ora cinci fără un sfert dimineața, Bostonul pare un oraș al morților meditînd la vreo mare tragedie din trecut – o molimă poate sau un blestem. Mirosul de sare, greu și cleios, se ridică din ocean. Fuioare de ceață matinală ascund aproape orice mișcare. Așezat la volan, conducîndu-și pe Storrow Drive Cadillac-ul '84 negru pe care l-a închinat de la Butch Carrington la Cape Cod Limousine, Eddie Kaspbrak reflectează la faptul că acestui oraș i se poate simți vîrsta; poate că nicăieri altundeva în America nu se percepe această senzație de vechime. Bostonul e un prichindel în comparație cu Londra, un tanc pe lîngă Roma, dar, cel puțin după standardele americane, e un oraș bătrîn, foarte bătrîn. Și-a păstrat locul pe aceste coline joase vreme de trei sute de ani, cînd Taxele de Timbru și Ceai nu existau nici în gînd măcar, cînd Paul Revere și Patrick Henry nici nu se născuseră.

Vîrsta, tăcerea sa și mirosul cețos al mării – toate aceste lucruri îl făceau pe Eddie să se simtă neliniștit. Cînd e neliniștit, Eddie întinde mîna după inhalator. Și-l înfundă în gură și trage un nor de vapori înviorători în gîtlej.

Pe străzile prin care trece sînt *unii oamenii, un pieton, doi, pe zebre – contribuind la impresia că s-a rătăcit cumva într-o poveste lovecraftiană cu orașe osîndite, păcate străvechi și monștri cu nume imposibil de pronunțat. Aici, adunate în jurul unei stații de autobuz cu un semn pe care scrie „CENTRUL ORAȘULUI, PIAȚA KENMORE",*

vede ospătărițe, surori, funcționare municipale, cu fețele nemachiate și buhăite de nesomn.

Bună treabă, *zice în sinea sa Eddie, trecînd acum pe sub o inscripție ce anunță „TOBIN BRIDGE"* Bună treabă, mergeți cu autobuzul. Lăsați naibii metroul. Metroul e o socoteală proastă; eu nu m-aș vîrî acolo, să fiu în locul vostru. Acolo, jos, nu! Nu în tuneluri.

Păcătos gînd îi trece prin cap; dacă nu se descotorosește de el, va folosi curînd iarăși inhalatorul. Traficul mai intens de pe Tobin Bridge îl bucură. Trece pe lîngă șantierul unui monument. Pe zidul de cărămizi e pictat un reproș destul de îngrijorător: „MAI ÎNCET! AVEM TOT TIMPUL!"

Iată un indicator verde reflectorizant care anunță „SPRE DRUMUL NAȚIONAL 95 MAINE, NEW ENGLAND, TOATE DIRECȚIILE" Aruncă o privire și deodată un fior îi cutremură trupul pînă în măduva oaselor. O clipă, mîinile îi rămîn sudate de volanul Cadillac-ului. I-ar conveni să creadă că e semnalul vreunei boli, o viroză sau poate una dintre „febrele-fantomă" din imaginația mamei sale, dar știe el ce știe. Este orașul din urma lui, rezemat în tăcere pe muchea de cuțit ce separă ziua de noapte, și ceea ce promite indicatorul că îl așteaptă. Îi e rău, de acord, nici o îndoială, dar nu-i vorba de nici un virus sau febră-fantomă. L-au intoxicat propriile lui amintiri.

Mi-e frică, *își spune Eddie.* Asta a fost întotdeauna la baza problemei. Doar frică. Asta a fost totul. Dar pînă la urmă cred că i-am venit cumva de hac. Ne-am folosit de ea. Însă acum?

Nu-și poate aduce aminte. Se întreabă dacă vreunii dintre ceilalți pot. Pentru binele lor, al tuturor, speră că da.

Un camion mîrîie prin stînga lui. Eddie are farurile aprinse încă, iar acum trece un moment pe faza lungă, în timp ce camionul se înscrie plin de siguranță în fața sa. O face pe negîndite. Meseria lui de șofer l-a transformat într-un adevărat robot atunci cînd se află la volan. Șoferul nevăzut aprinde pozițiile ca răspuns, repede, de două ori, mulțumindu-i lui Eddie pentru politețe. De-ar fi totul atît de simplu și de clar, *cugetă Eddie.*

Urmează semnele indicatoare spre DN-95. Spre nord circulația e redusă, deși observă că pistele ce duc către sud încep să se aglomereze încă de la această oră matinală. Mașina uriașă a lui Eddie plutește înainte, ghicind în prealabil majoritatea semnelor de circulație și înscriindu-se pe banda potrivită cu mult înainte de a fi nevoie.

Au trecut ani de zile – ani, literalmente – de cînd a ghicit destul de prost. Își alege benzile la fel de mașinal cum i-a semnalizat „de acord să te înscrii" camionagiului, la fel cum și-a găsit cîndva drumul prin labirintul cărărilor de pe Maidanul din Derry. Faptul că n-a mai ieșit în viața lui cu mașina din centrul Bostonului, unul dintre cele mai încîlcite orașe americane pentru un om aflat la volan, nu pare să conteze mai deloc.

Deodată își mai amintește ceva despre vara aceea, un lucru pe care i l-a spus într-o zi Bill:

– A-ai în ca-cap o b-b-bu-bu-solă, E-E-Eddie.

Ce i-a mai plăcut! Aceeași plăcere o simte și cînd automobilul marca Dorado trece ca săgeata prin intersecție. Accelerează pînă la o sută de kilometri pe oră și găsește o melodie lentă la radio. Presupune că atunci și-ar fi dat și viața pentru Bill, dacă i s-ar fi cerut; dacă Bill i-ar fi cerut-o, Eddie pur și simplu i-ar fi răspuns: „Sigur, Bill Barosane... Te-ai gîndit și cînd s-o fac?"

Eddie rîde de acest gînd – nu tocmai un sunet, doar un pufnet, dar zgomotul îl face să tresară și izbucnește de-a binelea în rîs. Rareori rîde în ultima vreme, și cu siguranță că nu se aștepta să găsească prea multe „chicuri" (vorba lui Richie, însemnînd chicoteli, *ca în „Ai tras ceva chicuri bune pe ziua de azi, Eds? ") în pelerinajul ăsta sinistru. Dar, dacă Dumnezeu e destul de negru-la-suflet ca să-i afurisească pe credincioși cu ceea ce-și doresc mai mult în viață, atunci poate că e și El uneori destul de glumeț să-ți dăruiască unul sau două chicuri bune la drum.*

– Ai tras ceva chicuri bune-n ultima vreme, Eds? se întreabă el cu o voce tare și rîde iar.

Frate, da' ce nu mai putea suferi cînd Richie îl numea Eds... Însă îi și plăcea. La fel cum ajunsese și lui Ben Hanscom să-i placă atunci cînd Richie îi zicea Clăiță. Era ceva... ca un nume de taină. O identitate secretă. *O modalitate de a fi niște oameni care nu aveau nimic de-a face cu temerile părinților lor, cu speranțele și cerințele lor necontenite. Richie nu-și putea face iubitele Voci pe-o nimica toată, dar poate știa cît de important era pentru niște netoți ca ei să devină uneori altcineva.*

Eddie aruncă o privire la mărunțișul aliniat în ordine pe bordul Dorado-ului – alinierea monedelor e altul dintre trucurile acelea automate ale meseriei. Cînd ajungi pe autostrăzile cu plată, n-ai nici un

chef să cotrobăiești după bani potriviți, nici un chef să descoperi că ai intrat într-o bandă cu automat de încasări și n-ai la tine cît îți trebuie.

Printre fise se află și două-trei piese de argint. Sînt monede, reflectează Eddie, pe care n-ai să le găsești poate decît în buzunarele șoferilor și taximetriștilor din zona New Yorkului, în vremurile astea, la fel cum singurul loc unde ai șanse să vezi o grămadă de hîrtii de doi dolari e ghișeul casieriei de la curse. Întotdeauna ține cîteva la îndemînă, pentru că încasatorii-roboți de la podurile George Washington și Triboro le primesc.

Altă lumină dintre acelea i se aprinde deodată în cap: dolari de argint. Nu sandvișurile alea false, din cupru, ci dolari de argint adevărați, *cu Lady Liberty învești mîntată în rochiile ei de voal întipărită pe ei.*

Dolarii de argint ai lui Ben Hanscom. Da, dar nu cumva Bill sau Ben sau Beverly au folosit odată una dintre piesele alea de argint ca să le salveze tuturor viața? Nu-i tocmai sigur de asta, de fapt nu-i chiar sigur de nimic... Dar dacă pur și simplu nu vrea să-și amintească?

Acolo înăuntru era întuneric, *își spune deodată.* Atîta lucru mi-aduc aminte. Era întuneric-beznă.

Acum orașul Boston a rămas departe în urmă, iar ceața începe să se risipească. În față se află MAINE, NEW ENGLAND, TOATE DIRECȚIILE. Derry *e în față și în Derry mai e ceva ce-ar fi trebuit să fie mort de douăzeci și șapte de ani, și totuși cumva n-a murit. Ceva cu tot atît de multe fete ca și Lon Chaney, comicul de la televizor. Dar ce este* cu adevărat *acest ceva? Nu l-au văzut în cele din urmă așa cum era în realitate, cu toate măștile înlăturate?*

Ah, își poate aminti măcar atît... Dar nu este destul.

Își amintește că ținea la Bill Denbrough; asta își amintește bine. Bill nu a rîs niciodată de astma lui. Bill nu i-a zis niciodată fătălău-poponău. Îl iubea pe Bill la fel cum ar fi iubit un frate mai mare... Sau un tată. Bill știa tot felul de chestii. Locuri de mers. Locuri de văzut. Bill n-avea niciodată nimic împotrivă. Cînd fugeai cu Bill, fugeai ca vîntul și rîdeai... Și rareori fuga pînă la tăierea respirației părea atît de grozavă, atît de futu-i de grozavă, *iar Eddie era gata s-o spună lumii întregi. Cînd fugeai cu Bill Barosanul, te alegeai cu chicuri zi de zi.*

– Normal, copilu', ZI de ZI, rostește el pe-o Voce Richie Tozier și rîde iar.

Bill venise cu ideea să facă stăvilarul de pe Maidan și, într-un fel, stăvilarul era acela care-i adunase pe toți laolaltă. Ben Hanscom fusese cel care le arătase cum se poate construi digul – și l-au clădit atît de bine, încît au intrat la mare belea cu domnul Nell, polițaiul de serviciu –, dar ideea fusese a lui Bill. Și, deși cu toții, mai puțin Richie, văzuseră lucruri extrem de ciudate – lucruri înfricoșătoare – în Derry de la începutul anului, Bill era acela care găsise curajul de a spune ceva cu glas tare.

Stăvilarul.

Stăvilarul ăla blestemat.

Își aminti de Victor Criss: „Tai-tai, băieții. Chiar că era un dig de pici, pe bune. Vi-i mai bine fără el"

A doua zi, Ben Hanscom, surîzător, le spunea:

– Am putea.

– Am putea să...

– Am putea să inundăm

2

tot Maidanul dacă vrem.

Bill și Eddie îl priviră pe Ben cu îndoială, apoi toate materialele pe care le adusese Ben cu el: niște scîndùri (furate din curtea domnului McKibbon, da' nu face nimic, că și domnul McKibbon probabil tot de la altcineva le-a șterpelit), un baros, o lopată.

– Nu-ș' ce să zic, spuse Eddie, aruncîndu-i o privire lui Bill. Ieri, cînd am încercat, n-a ieșit o treabă prea bună. Curentul tot ducea bețele.

– Ăsta o să țină, îi asigură Ben.

Îl privi și el pe Bill în așteptarea deciziei finale.

– Păi, hai s-s-să-ncercă-căm, spuse Bill. L-am che-chemat și pe R-R-R-Richie Tozier, azi d-dimineață. O s-s-s-apară și el ma-mai tî-tîrziu, a z-z-zis. Poate că el și S-St-t-anley o să ne dea o mînă de a-ajutor.

– Care Stanley? întrebă Ben.

– Uris, răspunse Eddie.

Încă îl mai privea prudent pe Bill, care azi părea oarecum altfel – mai calm, mai puțin entuziasmat de ideea digului. Azi Bill părea palid. Cu mintea aiurea.

– Stanley Uris? Nu cred că-l știu. Învață la noi la școală?

– E de vîrsta noastră și tocmai a terminat-o pe-a patra, spuse Eddie. A-nceput școala mai tîrziu c-un an, pentru că a fost foarte bolnav cînd era mic. Dacă ți se pare c-ai încasat-o nasol ieri, n-ar strica să te bucuri că nu ești tu în locul lui Stan. Pe Stan se găsește oricînd careva să-l trîntească de toți pereții.

– E e-e-evreu, zise Bill. Mu-multor co-co-pii nu le p-p-p-lace de el f-f-fiindcă-i evreu.

– A, așa? făcu Ben, impresionat. Evreu, zici? Tăcu, apoi spuse cu grijă:

– E ca și cum ai fi turc sau mai degrabă, să zicem, egiptean?

– C-cred că-i mai curînd ca un fel de t-tu-turc, răspunse Bill. Ridică una dintre scîndurile aduse de Ben și o privi. Avea cam doi metri lungime și aproape unul lățime.

– Ta-ta-ta zice că cei mai mulți e-evrei au na-nasu' mare și mulți ba-ba-bani, da' S-S-St-St...

– Da' Stan are nasu' ca toată lumea și-i întotdeauna lefter, încheie Eddie.

– Mda, încuviință Bill și, pentru prima oară în acea zi, afișă un zîmbet larg.

Ben zîmbi.

Eddie zîmbi și el.

Bill aruncă scîndura într-o parte, se ridică în picioare și își scutură turul pantalonilor. Merse pînă la marginea apei, iar ceilalți doi băieți i se alăturară. Bill își înfundă mîinile în buzunarele de la spate și oftă adînc. Eddie era sigur că Bill se pregătea să spună un lucru serios. Privi de la Eddie la Ben și apoi iar la Eddie, acum fără să mai surîdă. Lui Eddie i se făcu dintr-o dată teamă.

Dar tot ce spuse Bill atunci fu:

– Ai la tine in-in-inhalatorul, E-Eddie?

Eddie se bătu cu palma pe buzunar:

– Sînt încărcat pentru vînătoare de urși.

– Ia zi, cum a mers cu ciocolata cu lapte? întrebă Ben.

– A mers *trăsnet!* rîse Eddie.

Izbucni în hohote împreună cu Ben, în timp ce Bill se uita la ei, zîmbind nedumerit. Eddie îi explică, iar Bill dădu din cap, începînd și el să rîdă.

– Ma-ma-mamei lui E-E-Eddie îi e f-f-frică să nu s-ss-ssse spargă, că pe urmă n-o s-ssă mai poată să primească de-de-despăgubiri.

Eddie mîrîi și se prefăcu că vrea să-l împingă în apă.

– Ia vezi, fața-ca-și curu', spuse Bill cu vocea semănîndu-i sinistru cu a lui Henry Bowers. O să-ți sucesc capu' de-o să po' să te uiți cîn' te ștergi la cur.

Ben se frînse de mijloc, guițînd de atîta rîs. Bill îi aruncă o privire, ținîndu-și mîinile încă în buzunarele de la spate ale blugilor și continuînd să zîmbească, dar din nou cam distrat, cam vag. Se uită la Eddie, după care arătă cu capul spre Ben.

– Cam m-mo-moale puștiu', comentă el.

– Mda, se arătă Eddie de acord, simțind însă, cumva, că nu făceau decît să mimeze că se distrează de minune.

Bill avea ceva în cap. Probabil avea s-o dea pe gură cînd va fi gata; întrebarea era: voia Eddie să știe despre ce-i vorba?

– Puștiu-i înapoiat mintal.

– Împăiat, spuse Ben, chicotind încă.

– Ce f-faci, ne-a-a-arăți cum se co-co-nstruiește un s-ss-tăvilar sau ai d-dde gînd să ș-ședzi aici pe bă-bă-băsănău' ăla ma-mare a-aal tău to-toată zi-ziua?

Ben se ridică din nou în picioare. Privi mai întîi spre rîu, care curgea pe lîngă ei cu viteză moderată. Kenduskeagul nu era cine știe cît de larg în acea parte a Maidanului, dar ieri îi învinsese. Nici Eddie, nici Bill nu fuseseră în stare să găsească o soluție de a se opune curentului. Ben însă zîmbea, zîmbetul omului care meditează la un lucru nou... Ceva amuzant și nu foarte greu. Eddie își spuse: *Știe cum – chiar cred că știe.*

– Haide, zise Ben. Voi, băieți, vă scoateți pantofii, fiindcă o să vă udați la picioruțe.

Mama din capul lui Eddie vorbi pe dată, cu vocea la fel de severă și poruncitoare ca a unui agent de circulație: *Să nu cumva să îndrăznești, Eddie! Să nu-ndrăznești! Apa la picioare, asta-i o cale – una dintre miile de căi – pe care încep răcelile, iar răcelile duc la pneumonie, așa că să nu care cumva să faci una ca asta!*

Bill și Ben se așezaseră pe mal și își scoteau tenișii și ciorapii. Ben își sufleca plin de ifose pantalonii. Bill se uită la Eddie. Ochii-i erau limpezi și calzi, înțelegători. Eddie fu sigur dintr-o dată că Bill Barosanul știa exact la ce se gîndise și i se făcu rușine.

_ V-v-vii?

– Da, sigur, murmură Eddie.

Se așează pe țărm și se descălță, în timp ce maică-sa-i zdrăngănea în cap... Dar vocea ei devenea tot mai îndepărtată și cu ecou, observă el ușurat, ca și cum cineva i-ar fi agățat bluza la spate cu un cîrlig mare de pescuit, iar acum o trăgea cu lanseta mai departe de el, printr-un coridor foarte lung.

3

Era una dintre zilele acelea de vară perfecte pe care, într-o lume unde totul fuge și zboară, nu le uiți niciodată. O adiere blîndă ținea la distanță majoritatea țînțarilor și a mușteIor. Cerul era de un albastru-viu, strălucitor. Temperatura înregistra puțin peste douăzeci și cinci de grade Celsius. Păsărelele cîntau și își vedeau de treburile lor păsărești prin tufișuri și copacii mijlocii. Eddie trebui să-și folosească o dată inhalatorul, după care pieptul i se ușură, iar beregata păru că i se dilată ca prin minune pînă la proporțiile unei autostrăzi. Petrecu restul dimineții cu butelia uitată în buzunarul de la spate.

Ben Hanscom, care păruse atît de timid și nesigur în ajun, deveni un general plin de încredere în sine de îndată ce se implică pe de-a-ntregul în construirea propriu-zisă a digului. Din cînd în cînd se urca pe mal și stătea acolo cu mîinile pline de noroi proptite în șolduri, privind cum avansa lucrarea și mormăind în sinea sa. Uneori își trecea cîte o mînă prin păr, iar pe la ceasurile unsprezece acesta îi stătea zburlit ca niște țepi trăsniți, comici.

La început, Eddie simți o anume nesiguranță, apoi un fior de încîntare, și în cele din urmă o senzație cu totul nouă – una care era în același timp bizară, covîrșitoare și plină de însuflețire. Era un sentiment atît de străin stării sale de spirit obișnuite, încît n-a fost în stare să-i atribuie un nume decît seara, culcat în pat cu ochii în tavan,

trecînd în revistă întreaga zi. *Putere.* Asta era ceea ce simțise. Putere. Avea să meargă, pe toți sfinții, și avea să meargă mai bine decît visaseră el și Bill – și poate Ben însuși – c-o să se poată.

Îl vedea și pe Bill implicîndu-se – la început doar puțin, rumegînd încă cine știe ce i-o fi umblat prin minte, iar apoi, pas cu pas, lăsîndu-se absorbit cu totul. O dată sau de două ori îl bătu pe Ben pe umărul său cărnos și-i spuse că era un tip incredibil. Ben roși de plăcere de fiecare dată.

Ben le ceru lui Eddie și lui Bill să pună una din scînduri peste matcă și s-o țină în timp ce el folosea barosul ca s-o înfigă în albia rîului.

– Uite – a intrat, da' trebuie s-o țineți, altfel curentul o s-o smulgă ca pe-o nimica toată, îi spuse el lui Eddie.

Așa că Eddie rămase în mijlocul apei ca să țină scîndura, în timp ce apa se revărsa pe deasupra, transformîndu-i mîinile în două stele de mare unduitoare.

Ben și Bill amplasară o a doua scîndură la doi coți mai în aval față de prima. Ben lovi din nou cu barosul ca să o fixeze, iar Bill o ținu în timp ce Ben începu să umple spațiul dintre cele două scînduri cu pămînt nisipos din mal. Mai întîi nu făcu decît să se reverse pe după capetele scîndurilor, sub formă de noroi grunjos, iar Eddie crezu că n-o să țină deloc, dar cînd Ben începu să adauge pietre și nămol din matca rîului, norii de umplutură scăpată prinseră să scadă. În nici douăzeci de minute crease un canal compact de pămînt și pietre între cele două scînduri de la mijlocul rîului. Lui Eddie i se părea o iluzie optică.

– Dacă am avea ciment adevărat în loc de noroi și pietroaie... Ăștia ar trebui să mute tot orașul... Pînă în partea dinspre Old Cape, pe la mijlocul săptămînii viitoare, spuse Ben, aruncînd în sfîrșit lopata deoparte și așezîndu-se pe mal să-și recapete suflul.

Bill și Eddie rîseră, iar Ben rînji la ei. Cînd rînjea, pe trăsăturile feței i se așternea expresia bărbatului chipeș ce avea să devină. Apa începuse de acum să se adune înapoia scîndurii de sus.

Eddie întrebă ce vor face cu apa care scăpa pe de lături.

– Las-o să curgă. Nu contează.

– Nu contează?

– Nț.

– De ce?

– Nu pot să-ți explic exact. Trebuie să lași apa să mai și curgă.

– De unde știi?

Ben ridică din umeri. *Știu și gata,* spunea gestul, iar Eddie tăcu.

După ce se odihni, Ben luă o a treia scîndură – cea mai groasă dintre cele patru sau cinci pe care le cărase cu multă trudă prin tot orașul pînă pe Maidan – și o propti cu grijă în scîndura din aval, fixînd bine un capăt în matcă și potrivindu-l pe celălalt în scîndura pe care o ținuse Bill, alcătuind astfel propteaua pe care o reprezentase în micul său desen de cu o zi înainte.

– În regulă, spuse el, dîndu-se înapoi; le zîmbi. Acum ar trebui să-i puteți da drumul, băieți. Umplutura dintre scînduri va suporta cea mai mare parte din presiunea apei. Restul îi revine proptelei.

– N-o s-o ia apa? întrebă Eddie.

– Nț. Apa doar o s-o-mpingă și mai adînc.

– Și dacă ai g-gr-greșit cu ceva, o s-s-să te o-o-o-morîm, îl amenință Bill.

– Corect, încuviință Ben, pe un ton prietenos.

Bill și Eddie păși înapoi. Cele două scînduri care formau baza stăvilarului pîrîiră un pic, se înclinară un strop... Și atîta tot.

– *Că-ca-m-aș!* exclamă Eddie, excitat.

– E g-gr-ozav, spuse Bill, surîzînd.

– Mda, făcu și Ben. Hai să mîncăm.

4

Se așezară pe mal și mîncară fără să vorbească prea mult, privind apa ce se strîngea mai sus de dig și se prelingea pe după capetele planșelor. Afectaseră deja geografia țărmurilor, constată Eddie: curentul deviat tăia în ele scobituri dantelate. Sub ochii lui, noul curs al rîului mînca pe dedesubt malul opus îndeajuns ca să provoace o mică avalanșă.

În amonte de stăvilar, apa forma un iaz aproximativ circular, iar într-un loc inundă de-a binelea malul. Pîrîiașe strălucitoare, cu reflexii vii, șiroiau prin iarbă și lăstăriș. Eddie începu să-și dea seama de lucrul pe care Ben îl știuse de la bun început: digul era deja construit. Spațiile dintre scînduri și țărmuri îndeplineau rolul de vane. Ben nu fusese în stare să-i spună asta lui Eddie, pentru că nu cunoștea

cuvîntul. Deasupra scîndurilor, rîul căpătase o înfățișare umflată. Șipotul apei puțin adînci ce-și bolborosea drumul peste bolovani și pietriș încetase; toate pietrele din amonte de dig erau cufundate în apă. Din cînd în cînd, tot mai mult pămînt și noroi, mușcat de curentul din ce în ce mai larg, cădea în apă plescăind.

În aval de stăvilar, cursul rîului era aproape gol; fire subțiri șerpuiau neobosite prin mijloc, dar cam asta era tot. Pietre care zăcuseră pe fundul apei Dumnezeu știe cîtă vreme se uscau acum la soare. Eddie privi cu mirare pietrele acelea în curs de uscare... Și avu un simțămînt ciudat. Ei o făcuseră. *Ei.* Văzu o broască țopăind printre ele și își spuse că poate domnul Broscoi se întreba unde s-o fi dus apa. Eddie rîse zgomotos.

Ben își strîngea ordonat ambalajele goale în geanta de mîncare pe care o adusese cu el. Atît Eddie, cît și Bill fuseseră uluiți de mărimea gustării pe care Ben o așternuse cu eficiență practică: două tartine cu șuncă, un sandviș cu ceapă, un ou răscopt (inclusiv un dram de sare înfășurată într-o bucățică de hîrtie ceruită), două calupuri de smochine, trei fursecuri uriașe cu ciocolată și un covrig.

– Ce-a zis mămică-ta cînd a văzut cît de rău te zdreliseși? îl întrebă Eddie.

– Hmmmm? ridică Ben privirea dinspre helești tot mai larg din susul digului, rîgîind politicos în dosul palmei. A! Ei bine, știam că ieri după-amiază făcea piața, așa c-am reușit să ajung înaintea ei acasă. Am făcut o baie și m-am spălat pe cap. Pe urmă am aruncat blugii și cămașa pe care le-avusesem pe mine. Nu știu dac-o să se prindă c-au dispărut sau nu. Cămașa poate că nu, am o grămadă de cămăși, da' se pare c-o să trebuiască să-mi cumpăr o pereche nouă de blugi înainte de-a începe să-și bage nasul prin sertarele mele.

Gîndul de-a arunca banii pe un articol atît de neesențial așternu o umbră trecătoare peste chipul lui Ben.

– C-c-cum a rămas cu vî-vî-nătăile pe ca-care le-aveai?

– I-am spus că mă bucurase așa de tare încheierea scolii, încît am ieșit pe ușă-n fugă și-am căzut pe scări, explică Ben și se arătă puțin surprins și întristat cînd Eddie și Bill izbucniră în rîs.

Bill, care mesteca o bucată din prăjitura oribilă făcută de mama sa, scuipă un jet cafeniu de firimituri și îl apucă un acces de tuse. Eddie, continuînd să urle, îl pocni în spinare.

– Păi, aproape c-am căzut pe scări, continuă Ben. Doar că din cauză că m-a împins Victor Criss, nu fiindcă aș fi fugit.

– Mie mi-ar fi ca-cald ca la o că-că-milă-ntr-o că-cămașă gr-gr-groasă ca aia, spuse Bill, terminîndu-și ultimul dumicat de prăjitură.

Ben ezită. O clipă, păru că nu va spune nimic.

– Sînt mai bune cînd ești gras, zise el într-un tîrziu. Cămășile groase, vreau să zic.

– Din cauza burdihanului? întrebă Eddie.

Bill strîmbă din nas.

– Din cauza ți-ți-ți...

– Da a țițelor. Și ce-i cu-asta?

– Da, făcu și Bill moale. Ce-ce-i cu asta?

Urmă un moment de tăcere stingheră, după care Eddie spuse:

– Uite ce neagră se face apa cînd se scurge pe lîngă stăvilar.

– Oh, fir-ar a dracu'! sări Ben în picioare. Curentul smulge umplutura! Măi să fie, bine era dacă aveam ciment!

Avaria fu remediată rapid, dar chiar și Eddie putea să vadă ce s-ar fi întîmplat dacă nu era acolo cineva care să toarne aproape permanent umplutură proaspătă: eroziunea avea să sfîrșească prin a răsturna planșa din amonte peste cea din aval, și totul se dărîma.

– Putem înălța capetele, spuse Ben. Asta n-o să oprească eroziunea, dar o va încetini.

– Dacă folosim nisip și noroi, n-o să le ia apa? întrebă Eddie.

– O să punem bucăți de pămînt.

Bill dădu din cap, zîmbi și făcu un semn de aprobare cu degetul mare și arătătorul mîinii drepte.

– Hai să-i d-dă-dăm bătaie. Eu o-o sss-ă le sap și t-tu-mi a-a-răți un' să l-le pu-pun, Big Ben.

Din spatele lor, o voce veselă și ascuțită strigă:

– Sfinte Sisoie, careva puse bazinul de-not pe Maidan, cu păru' de la buric cu tot!

Eddie se răsuci, observîndu-l pe Ben cum se crispa la auzul vocii străine, cum i se subțiau buzele. În picioare, mai sus de ei, în amontele rîului, pe cărarea pe care o traversase Ben în ajun, se aflau Richie Tozier și Stanley Uris.

Richie coborî țopăind pînă lîngă apă, îl privi pe Ben cu oarecare interes, apoi îl ciupi pe Eddie de obraz.

– Nu *face* asta! Nu pot să te sufăr, Richie.

– A, ba mori de plăcere, Eds, aruncă Richie, radios. Deci, ce zici? Ai ceva chicuri bune pe ziua de azi, sau ce?

5

Cei cinci încetară lucrul pe la ora patru. Se așezară mai sus pe mal – locul unde Bill, Ben și Eddie lăsaseră gustarea se afla acum sub apă – și își priviră opera. Pînă și lui Ben îi venea cam greu să-și creadă ochilor. Avea un sentiment de împlinire obosită amestecată cu frică stînjenitoare. Se pomeni gîndindu-se la *Fantasia* lui Walt Disney din 1940, la felul cum Mickey Mouse fusese destul de priceput cît să pună măturile în mișcare... Dar nu atît ca să le mai și oprească.

– Mă fut că nu-mi vine să cred, șopti încetișor Richie Tozier și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

Eddie îi aruncă o privire, dar acum Richie nu-și făcea nici un număr al lui, fața îi era gînditoare, aproape solemnă.

De cealaltă parte a apei, unde solul mai întîi se înalța, pentru ca apoi să se încline într-o pantă blîndă, creaseră o mică și nouă mlaștină. Ferigi și tufișuri de ilice ieșeau din treizeci de centimetri de apă. Chiar în timp ce stăteau acolo puteau vedea balta expulzînd pseudopode noi, răspîndindu-se constant spre apus. Dincolo de stăvilar, Kenduskeagul, puțin adînc și inofensiv nu mai departe de zorii aceleiași zile, devenise o fîșie neclintită de apă umflată.

Pe la ora două, iazul tot mai întins de dincolo de dig înghițise atît de mult din maluri, încît scurgerile crescuseră pînă aproape de mărimea unor rîuri în sine. Toată lumea în afară de Ben plecase într-o expediție de urgență la groapa cu gunoi a orașului, să aducă materiale noi. Ben rămăsese pe loc, cîrpind metodic spărturile. Căutătorii prin gunoaie reveniseră nu numai cu scînduri, dar și cu patru anvelope tocite, cu portiera ruginită a unui Hudson Horet 1949 și cu o bucată mare de panou din tablă ondulată. Sub conducerea lui Ben, construiseră pe lîngă stăvilarul inițial două aripi, blocînd din nou scurgerea apei pe de lături – și, cu aripile trase înapoi sub un anume unghi construit împotriva curentului, digul ajunse să funcționeze chiar mai bine decît la început.

– Îl pupă mă-sa rece pe bulangiu, comentă Richie. Ești un geniu, băiatu'

Ben zîmbi:

– N-a fost mare lucru.

– Am niște țigări Winston, anunță Richie. Cine vrea una?

Scoase din buzunarul pantalonilor pachetul roșu-cu-alb boțit și îl întinse celor din jur. Eddie, gîndindu-se ce iad va ieși din astma lui la o țigară, refuză. Stan refuză și el. Richie scoase un plic de chibrituri cu cuvintele „ROI-TAN" pe copertă și aprinse mai întîi țigara lui Ben, apoi pe a lui Bill. Era pe cale să și-o aprindă și pe a sa, cînd Bill îi suflă flacăra.

– Mersi nespus, Denbrough, pișăciosule, spuse Richie.

Bill zîmbi a scuză.

– Tr-tr-trrrei pe-un chi-chi-brit. A-a-duce ghi-ghinion.

– Ghinion ați avut voi, gagiilor, cînd v-ați născut, spuse Richie și își aprinse țigara cu un alt chibrit.

Se întinse pe pămînt cu brațele sub cap. Țigara i se ițea în sus dintre dinți.

– Winston are gust bun, cum ar trebui să aibă orice țigară.

Întoarse puțin capul și-i făcu cu ochiul lui Eddie:

– N-am dreptate, Eds?

Eddie observă că Ben îl privea pe Richie cu un amestec de uimire, admirație și îngrijorare. Îl înțelegea prea bine. Pe Richie Tozier îl cunoștea de patru ani și încă nu putea pricepe ce anume avea Richie în cap. Știa că Richie primea pe temele de școală numai zece și nouă, dar mai știa că Richie lua cu regularitate șapte și șase la purtare. Taică-său îl ciufulea de-a binelea pe chestia asta, maică-sa plîngea pur și simplu de fiecare dată cînd Richie aducea acasă notele proaste la conduită, iar Richie jura că o să se îndrepte, și poate chiar o făcea... Timp de un trimestru sau două. Necazul cu Richie era că nu putea sta locului mai mult de un minut și nu-și putea ține gura nici o secundă. Aici pe Maidan asta nu-l băga în cine știe ce belele, dar Maidanul nu era țara unde umblă cîini cu covrigi în coadă, iar ei nu puteau fi Băieții Sălbatici mai mult de cîteva ore în șir – ideea unui Băiat Sălbatic cu inhalatorul în buzunar îl făcuse pe Eddie să zîmbească. Partea proastă a Maidanului era că întotdeauna trebuia să pleci de acolo. Afară, în lumea largă, palavrele lui Richie îl băgau mereu la apă – cu adulții, ceea ce nu era bine, și cu tipi de teapa lui Henry Bowers, ceea ce era și mai rău.

Intrarea pe care și-o făcuse nu de mult era un exemplu perfect. Ben Hanscom abia dacă deschisese gura să spună salut, cînd Richie îi și căzuse în genunchi la picioare, începuse apoi o serie de salamalecuri gigantice, cu brațele întinse, cu mîinile făcînd *pleosc* pe malul noroios la fiecare nouă plecăciune. În același timp, începuse să vorbească folosind una dintre Vocile lui.

Richie avea cam o duzină de Voci diferite. Ambiția sa, îi spusese el lui Eddie într-o după-amiază ploioasă cînd se aflau amîndoi în odăița cu căpriori de deasupra garajului familiei Kaspbrak, citind benzi desenate cu Little Lulu, era să devină cel mai mare ventriloc din lume. Avea să ajungă mai mare și decît Edgar Bergen, zicea el, și va fi în *The Ed Sullivan Show* în fiecare săptămînă. Eddie îi admirase această ambiție, dar prevedea unele probleme. Mai întîi, toate Vocile lui Richie sunau al dracului de asemănător cu Richie Tozier. Asta nu însemna că Richie nu putea fi teribil de nostim din cînd în cînd; sigur că putea fi. Cînd era vorba de energii verbale și bășini sonore, terminologia lui Richie era Aceeași: o numea A Trage Una Bună și Trăgea Unele Bune de ambele soiuri frecvent... De obicei însă, în companii nepotrivite. În al doilea rînd, cînd Richie o dădea pe ventrilocvism, i se mișcau buzele. Și nu doar puțin, la emiterea sunetelor „p" și „b", ci foarte mult și pe toate sunetele. În al treilea rînd, cînd Richie spunea că-și va arunca Vocea, de obicei n-ajungea prea departe. Majoritatea prietenilor erau prea amabili – sau prea amețiți de farmecul lui Richie, uneori încîntător, cel mai adesea extenuant – ca să-i pomenească aceste mici lipsuri.

Bătînd mătănii frecvente în fața uimitului și jenatului Ben Hanscom, Richie vorbea în ceea ce numea el Vocea Negrului Jim.

– Fi's al naibii, zău că-i Clăiță Calhoun! țipă Richie. Să nu cădeț' pe mine, Nene Calhoun, conașule! Zău c-o să mă faceți chisăliță, fi's al naibii! Trii su-de livre dă cărniță dă purcel, ob'șopt dă dește dă la o țiță la alta. Clăiță miroase tocmai ca o balegă de panteră. Las' c-o să vă-ndrum io pa un' s-o luat', Nene Clăiță, conașule. Mi-s bun la-ndrumatelea! Numa' să nu picaț' cumvașilea pă băiatu' negru ici-șa dă față!

– N-nu-ți face gr-grrr-iji, spuse Bill. Nu-i de-decît R-RR-Richie. E so-so-sonat.

Richie sări în picioare.

– Te-am auzit, Denbrough. Fă bine și lasă-mă-n pace, sau îi dau lui Clăiță un brînci peste tine.

– Pa-pa-partea cea m-mm-mmmai bună din tine a cu-cu-curs pe pi-pi-cioru' lu' ta-tac-tu, spuse Bill.

– Just, replică Richie, da' ia uite ce multă materie de soi a rămas. Ce mai faci, Clăiță? Richie Tozier mi-s pe nume, treaba mea sînt Voci și Glume.

Își repezi mîna înainte. Complet derutat, Ben o întinse pe-a lui. Richie și-o trase înapoi. Ben clipi din ochi. Înmuindu-se, Richie îi strînse mîna.

– Pe mine mă cheamă Ben Hanscom, în caz că te interesează, se prezentă Ben.

– Te-am văzut prin școală, spuse Richie; întinse un braț spre lacul tot mai mare. Asta trebuie c-a fost ideea ta. Pișăcioșii ăștia n-ar fi-n stare să aprindă niște artificii cu un aruncător de flăcări.

– Vorbește în numele tău, Richie, spuse Eddie.

– O – vrei să spui c-a fost ideea *ta*, Eds? Iisuse, iartă-mă!

Se prăvăli în fața lui Eddie și începu iar să bată mătănii nebunești.

– Școală, gata, mă stropești cu noroi! țipă Eddie.

Richie sări în picioare pentru a doua oară și-l ciupi pe Eddie de obraz.

– Lugu, lugu, *lugu!* exclamă el.

– Termină, nu pot să *sufăr* chestia asta!

– Liniște la galerie, Eds – cine-a făcut digul?

– B-B-Ben ne-a a-a-rătat, răspunse Bill.

– Bună treabă.

Richie se întoarse și-l descoperi pe Stanley Uris stînd în spatele lui, cu mîinile în buzunare, privind calm spectacolul lui Richie.

– Ăsta de-aici e Stan Omu' Uris, îi spuse Richie lui Ben. Stan e ovrei. Și l-a omorît și pe Hristos. Cel puțin așa mi-a zis Victor Criss într-o zi. De-atunci mă tot țin după Stan. Mi-nchipui că, dacă-i așa de bătrîn, ar trebui să ne poată face cinste c-o bere. Just, Stan?

– Cred că de taică-meu era vorba, spuse Stan cu voce joasă și plăcută, iar asta îi cocoșă pe toți, inclusiv pe Ben.

Eddie rîse pînă-l apucă țiuitul și începură să-i curgă lacrimile.

– Una bună! strigă Richie, zburînd prin jur cu brațele azvîrlite deasupra capului ca un arbitru de fotbal semnalînd că punctul în plus a fost valabil. Omu' A TRAS UNA BUNĂ! Momente ce vor rămîne în istorie! Bravo, bravo, bravo!

– Să trăiești, îl salută Stan pe Ben, părînd că nu-l ia deloc în seamă pe Richie.

– Salut, replică Ben. Am fost colegi de clasă într-a doua. Tu erai tipul care...

...Nu zicea niciodată nimic, încheie Stan, zîmbind discret.

– Exact.

– Stan n-ar zice căcat nici să aibă gura plină, interveni Richie. *Ceea* ce i se întîmplă *FREE-cvent* – bravo-bravo-BRA...

– Gu-gu-gura, Richie, îl admonestă Bill.

– Bine, da' mai întîi tre' să vă mai zic ceva, oricît nu-mi convine. Cred că rămîneți fără dig. Valea o să se inunde, bibicilor. Femeile și copiii se salvează primii.

Și, fără să se ostenească să-și ridice pantalonii – sau măcar să se descalțe – Richie sări în apă și începu să trîntească bulgări de pămînt la locul lor pe aripa apropiată a stăvilarului, unde curentul stăruitor smulgea din nou umplutura în șiroaie noroioase. O fîșie de bandă adezivă de la Crucea Roșie îi era înfășurată în jurul unuia dintre brațele ochelarilor, iar capătul desprins i se bălăngănea pe obraz în timp ce lucra. Bill prinse privirea lui Eddie, zîmbi vag și ridică din umeri. Ăsta era Richie. Putea să te scoată din minți... Dar era plăcut să-l ai prin preajmă.

Lucrară la dig timp de vreo oră. Richie respectă comenzile lui Ben – care redevenise destul de șovăielnic, cu încă doi băieți cărora să le fie general – absolut de bunăvoie și le duse la îndeplinire într-un ritm infernal. Odată efectuată fiecare misiune, i se prezenta din nou lui Ben pentru noi ordine, executînd un salut britanic cu dosul mîinii și pocnindu-și călcîiele tenișilor uzi. Din cînd în cînd, începea să-i hărțuiască pe ceilalți cu una din Vocile lui: Comandantul German, Toodles Majordomul Englez, Senatorul Sudist (care suna teribil de asemănător cu Foghorn Leghorn și care, cu trecerea timpului, avea să evolueze transformîndu-se într-un personaj numit Colonelul Buford, cel Bălos și Gîngăvit). Lucrul nu mergea înainte pur și simplu; *gonea* înainte. Iar acum, cînd mai era puțin pînă la ora cinci, în timp ce stăteau așezați pe mal să se odihnească, se părea că ceea ce spusese Richie era adevărat: îl pupase mă-sa rece pe bulangiu. Portiera de mașină, bucata de tablă ondulată și cauciucurile vechi deveniseră stadiul al doilea al stăvilarului, proptite de la spate cu o uriașă colină de pămînt și pietre în pantă. Bill, Ben și Richie fumau; Stan se lungise pe spate. Un străin ar fi putut crede că doar se uită la cer, dar Eddie știa el ce știa. Stan privea spre copacii de dincolo de rîu, cu

ochii în patru după vreo pasăre, două, pe care să le poată înscrie diseară în caietul său ornitologic. Eddie nu făcea decît să șadă cu picioarele încrucișate, simțind o oboseală plăcută și destul de moleșită. În clipa aceea, ceilalți i se păreau a fi cea mai grozavă gașcă cu care să te întovărășești. Se simțeau *bine* împreună; se potriveau de minune unul în conturile celuilalt. Nu își putea explica mai bine de atît această senzație, și, de vreme ce nimic nu părea să aibă nevoie de vreo explicație, hotărî că putea pur și simplu s-o ia ca atare.

Îl privi pe Ben, care-și ținea stîngaci țigara pe jumătate fumată și scuipa des, ca și cum nu i-ar fi plăcut cine știe ce gustul. În timp ce Eddie îl privea, Ben strivi chiștocul lung și îl acoperi cu țărînă.

Ben ridică ochii, îl văzu pe Eddie uitîndu-se la el și privi în altă parte, jenat.

Eddie îi aruncă o privire lui Bill și văzu pe fața acestuia ceva ce nu-i plăcu. Bill se uita peste rîu, printre copacii și desișurile de pe malul celălalt, cu ochii îngîndurați și cenușii. Expresia aceea meditativă îi reapăruse pe chip. Eddie își spuse că Bill arăta aproape ca un om bîntuit de strigoi.

Parcă citindu-i gîndul, Bill își roti privirea pînă la el. Eddie zîmbi, dar Bill nu-i întoarse zîmbetul. Stinse țigara și-i privi pe ceilalți. Pînă și Richie se retrăsese în tăcerea propriilor lui gînduri, eveniment ce se petrecea la fel de rar ca eclipsele de lună.

Eddie știa că Bill rareori spunea ceva important dacă nu se făcea tăcere deplină, fiindu-i atît de greu să vorbească. Și deodată își dori să fi avut ceva de spus sau ca Richie să înceapă cu una dintre Vocile sale. Deodată fu sigur că Bill avea să deschidă gura și să spună un lucru cumplit, ceva care va schimba totul. Eddie întinse mîna, instinctiv, după inhalator, îl trase afară din buzunar și îl apucă strîns. O făcu fără a-și da măcar seama.

– Po-po' să vă zzz-zic ceva, bă-băieți? întrebă Bill.

Îl priviră cu toții. *Trîntește un banc, Richie!* își spuse Eddie. *Trîntește una, zi o măgărie pe bune, fă-l de căcat, puțin îmi pasă, doar să-și țină gura. Indiferent despre ce-i vorba, nu vreau s-aud, nu vreau să se schimbe nimic, nu vreau să mă sperii.*

În minte, un glas tenebros, horcăitor șopti: *Îți bat un număr pe zece cenți.*

Eddie se cutremură și încercă să-și alunge din gînd acea voce și imaginea pe care i-o readusese brusc înaintea ochilor: casa de pe

Neibolt Street, curtea din față năpădită de buruieni, florile-soarelui gigantice dînd din capete în grădina neîngrijită.

– Ia zi, Bill Barosane, spuse Richie. Care-i treaba?

Bill deschise gura (mai multă neliniște în partea dinspre Eddie), o închise (binecuvîntată ușurare dinspre Eddie) și o redeschise (neliniște reînnoită).

– Da-da-da-că r-rr-rrîdeți, ni-niciodată n-am sssă mai v-vv-orbesc cu voi, îi preveni Bill. I-o pr-prrr-prostie, da' jur că nu vă torn go-go-gogoși. S-sss-a întîmplat de-de-de-ade-de-de-vărate-telea.

– N-o să rîdem, spuse Ben și-i privi pe ceilalți. Nu-i așa?

Stan dădu din cap. La fel și Richie.

Eddie vru să spună: *Ba o să rîdem, Billy, o să rîdem de-o să ne doară burta și-o să zicem că ești tăntălău de-a binelea, așa că de ce nu-nchizi tu guriță chiar acum?* Dar firește că nu putu spune nimic de acest fel. La urma urmei, ăla era Bill Barosanul. Nu, nu va rîde. În viața lui nu simțise că-i vine mai puțin să rîdă.

Așa că rămaseră așezați acolo lîngă digul pe care Ben le arătase cum să îl facă, privind de la chipul lui Bill la lacul tot mai întins și la mlaștina de asemenea tot mai lată de dincolo de el, apoi din nou la chipul lui Bill, ascultîndu-l tăcuți în timp ce le povestea ce i se întîmplase cînd a deschis albumul de fotografii al lui George – cum fotografia de școală a lui Georgie întorsese capul și-i făcuse cu ochiul, cum sîngerase cartea cînd o aruncase cît colo prin odaie. Era un recital lung și dureros, iar, la vremea cînd se sfîrși, chipul lui Bill era roșu și asudat. Eddie nu-l mai auzise în viața lui bîlbîindu-se atît de rău.

În cele din urmă totuși povestea a fost spusă. Bill privi în jur la ceilalți, atît sfidător, cît și speriat. Eddie văzu o expresie identică pe chipurile lui Ben, Richie și Stan. Era o frică solemnă și uimită. N-o badijona nici un pic incredulitatea. În clipa aceea simți impulsul să sară în picioare și să strige: *Ce istorie tîmpită! Nu crezi o iotă din idiotenia asta, nu-i așa, și chiar dacă o crezi, nu crezi că noi o credem, este? Pozele de școală n-au cum să facă cu ochiul! Cărților nu le poate curge sînge! Ți-ai pierdut mințile, Bill Barosane!*

Dar n-o putea face, pentru că expresia aceea de teamă solemnă se citea și pe fața lui. N-o vedea, dar putea s-o simtă.

Vino-napoi aciia, puștiule, șopti glasul horcăit. *Ți-o sug pe gratis. Vino-napoi aciia!*

Nu, gemu în sinea sa Eddie. *Te rog, du-te, nu vreau să mă mai gîndesc la asta.*

Vino-napoi aciia, puștiule.

Iar acum Eddie văzu altceva – nu pe fața lui Richie, cel puțin așa crezu el, dar pe ale lui Stan și Ben cu siguranță. Știa ce era acel altceva; știa fiindcă aceeași expresie se așternuse și pe fața lui.

Recunoaștere.

Sug pe gratis.

Casa de la numărul 29, pe Neibolt Street, imediat lîngă depourile din Derry. Era veche și bătută-n scînduri, cu veranda scufundîndu-i-se treptat în pămînt, cu gazonul prefăcut în cîmp sălbatic. O tricicletă veche, ruginită și răsturnată, se ascundea în iarba înaltă, din care i se înălța oblic o roată.

Dar în stînga verandei se afla un loc întins cu iarbă tocită de unde se puteau vedea ferestrele murdare ale pivniței încastrate în fundația dărăpănată, de cărămidă. Într-una dintre aceste ferestre văzuse Eddie Kaspbrak pentru întîia oară, cu șase săptămîni în urmă, fața leprosului.

6

Sîmbăta, cînd nu găsea pe nimeni cu care să se joace, Eddie mergea adesea la depouri. N-avea nici un motiv anume; îi plăcea pur și simplu să se ducă acolo.

Pedala pe bicicletă pînă la Witcham Street, după care o tăia către nord-vest de-a lungul Drumului 2 la intersecția acestuia cu Witcham. Seminarul Teologic Neibolt Street era amplasat la colțul Drumului 2 cu Neibolt, cam la doi kilometri distanță. O clădire din lemn, ponosită, dar îngrijită, cu o cruce mare în vîrf și cuvintele „LĂSAȚI COPIII SĂ VINĂ LA MINE" scrise deasupra ușii din față, cu litere aurite de o jumătate de metru înălțime. Cîteodată, sîmbăta, Eddie auzea muzică și glasuri cîntînd înăuntru. Erau melodii religioase, dar, indiferent cine-o fi fost, pianistul părea mai degrabă un soi de Jerry Lee Lewis decît un muzicant bisericesc. Nici cîntecele nu i se păreau lui Eddie prea religioase, deși conțineau o grămadă de chestii despre „frumosul Sion" și despre a fi „spălat în sîngele mielului" și „ce mai

prieten avem în Iisus" Cei care cîntau păreau că se distrează prea grozav ca să fie într-adevăr vorba de o muzică sfîntă, după părerea lui Eddie. Și totuși sunetul muzicii îi plăcea – la fel cum îi plăcea să-l audă pe Jerry Lee răcnind *Whole Lotta Shakin' Goin' On.* Uneori se oprea o vreme peste drum, rezemîndu-și bicicleta de un copac și prefăcîndu-se că citește pe iarbă, dar de fapt desfătîndu-se cu muzica.

În alte sîmbete, Seminarul Teologic era închis și tăcut, iar el pedala pînă la depou fără să se oprească, spre locul unde Neibolt Street se sfîrșea într-o parcare cu buruieni crescîndu-i printre crăpăturile asfaltului. Acolo își proptea bicicleta de gardul de lemn și privea cum trec trenurile. Sîmbăta circulau o mulțime de trenuri. Mama sa îi spunea că pe vremuri puteai lua trenul de persoane pînă la ceea ce pe atunci se numea Gara Neibolt Street, dar trenurile de persoane încetaseră să mai treacă pe acolo cam de pe timpul Războiului din Coreea. „Dacă te urcai în trenul spre nord, ajungeai la Gara Brownsville", spunea ea, „iar de la Brownsville puteai prinde trenul care să te ducă tot drumul de-a latul Canadei, dacă aveai poftă, pînă la Oceanul Pacific. Trenul spre sud te ducea la Portland, iar de acolo la Boston, și de la Gara de Sud toată țara îți aparținea. Dar trenurile de persoane s-au dus de acum pe urmele tramvaielor; pare-se că nimeni nu mai vrea să ia trenul cînd poate foarte bine să sară într-un Ford și să plece. Poate că nici n-ai să călătorești vreodată cu unul"

Însă mărfarele mari și lungi continuau să treacă prin Derry. Se îndreptau spre sud încărcate cu pulpă lemnoasă, hîrtie și cartofi, și spre nord cu mărfuri fabricate pentru orașele acelea din ținutul pe care locuitorii statului Maine îl numeau uneori Marele Nordic – Bangor, Millinocket, Machias, Presque Isle, Houlton. Lui Eddie îi plăcea în mod deosebit să se uite la transportoarele de mașini, purtîndu-și spre nord povara de Forduri și Chevieuri lucitoare. *Am să-mi iau într-o zi o mașină ca astea,* își făgăduia el. *Ca una din astea sau chiar mai bună. Poate chiar un Cadillac!*

Erau șase linii cu totul, adunîndu-se în gară ca niște fire de păianjen ce se strîng spre centru: liniile Bangor și Great Northern dinspre nord, Great Southern și Western Maine dinspre apus, Boston și Maine de la sud și Southern Seacoast de la răsărit.

Într-o zi, cu doi ani în urmă, cînd Eddie stătea lîngă linia din urmă și privea un tren trecînd, un lucrător feroviar beat aruncase spre el cu o cutie dintr-un vagon ce se deplasa încet. Eddie se ferise,

sărind înapoi, deși cutia căzuse în zgură la vreo trei metri depărtare. Înăuntru era ceva, ceva viu care colcăia și se mișca. „Ultima cursă, băiețaș!" strigase lucrătorul beat. Scosese dintr-un buzunar al jachetei sale de doc o sticlă plată și cafenie, o săltase în sus, băuse, după care o azvîrlise și pe ea în zgură, unde se sfărîmase. Arăta cu degetul spre cutie: „Du-le-acas'" la maică-ta! Complimente din partea Liniei-Litoralului-Futu-i-Sudic-Spre-Bunăstare!" Se aplecase în afară ca să strige aceste ultime cuvinte, în timp ce trenul se îndepărta, acum luînd viteză, și într-o clipă de îngrijorare Eddie se temuse că va cădea din tren de-a berbeleacul.

Odată trenul dispărut, Eddie se îndreptă spre cutie și se aplecă prudent asupra ei. Îi era teamă să se apropie prea mult. Vietățile dinăuntru erau lunecoase și tîrîtoare. Dacă omul din tren țipa doar că-s pentru el, Eddie le-ar fi lăsat bucuros acolo. Dar spusese du-le-acas' la maică-ta, și, la fel ca și Ben, cînd cineva spunea mămica, Eddie tresărea.

Dibui o bucată de funie într-una dintre magaziile goale și legă lădița pe portbagajul bicicletei. Mama sa privise în cutie cu mai multă prudență decît Eddie însuși, iar apoi zbierase – dar de plăcere, mai curînd decît de spaimă. În lădiță erau patru languste, mari de cîte două livre, cu cleștii încordați. Le prepară pentru cină și se ofuscă peste măsură cînd Eddie refuză să se atingă măcar de una.

– Ce crezi tu că mănîncă Rockefellerii în seara asta, acasă la ei în Bar Harbor? întrebă ea indignată. Ce crezi că mănîncă ăia grozavii la Douăzeci-și-unu și la Restaurantul Sardi-s, în New York City? Unt de arahide și tartine cu jeleu? Mănîncă *languste,* Eddie, la fel ca noi! Acuma, haide – fă o încercare!

Dar Eddie nu vru – cel puțin așa spune mama lui. Poate avea dreptate, dar băiatul simțea înlăuntrul său mai degrabă că nu putea decît că nu voia. Se tot gîndea la felul cum mișunau prin ladă și la țăcăniturile pe care le scoteau cleștii lor. Ea continua să-i spună cît de delicioase sînt și ce mai delicatesă pierde, pînă începu să se sufoce și trebui să folosească inhalatorul. Abia atunci îl lăsă în pace.

Eddie se retrase în camera sa și se apucă de citit. Mama lui îi telefonă prietenei ei, Eleanor Dunton. Eleanor veni în vizită și amîndouă se puseră pe răsfoit numere vechi din *Photoplay* și *Screen Secrets,* chicotind la rubricile de scandal și îmbuibîndu-se cu salată de langustă rece. A doua zi dimineață, cînd Eddie se sculă să meargă la școală, mama lui era încă în pat, sforăind sonor și slobozind vînturi dese ce

sunau ca niște semnale lungi și moi de corn (Trăgea Unele Bune, cum ar fi spus Richie). Nu mai rămăsese nimic în castronul unde fusese salata de languste, decît cîteva cocoloașe micuțe de maioneză.

Acela a fost ultimul tren de pe linia Southern Seacoast văzut vreodată de Eddie, iar cînd îl întîlni pe domnul Braddock, șeful Gării Derry, îl întrebă ce se întîmplase.

– Dat faliment Compania, spuse domnul Braddock. Asta-i tot. Tu nu citești ziarele? Se-ntîmplă d-astea pîn toată țara. Acuma ia mergi de acilea. Acilea nu-i loc pen' copii.

După aceea, Eddie începuse să se plimbe uneori de-a lungul liniei 4, care fusese cea a Companiei Southern Seacoast, ascultînd un conductor mental ce intona denumiri în capul lui, înșirîndu-le într-o dulce și monotonă litanie cu accent din Downeast, denumirile acelea, numele acelea vrăjite: Camden, Rockland, Bar Harbor (pronunțat Baa Haabaa), Wiscasset, Bath, Portland, Ogunquit, Bewricks; umbla spre est pe lîngă linia 4 pînă obosea, iar bălăriile crescute între traverse îl umpleau de tristețe. Odată ridicase ochii și văzuse pescărușii (probabil niște simple păsări bătrîne și îngrășate la groapa de gunoi, care nu dădeau nici o ceapă degerată pe faptul că nu văzuseră în viața lor oceanul, dar arunci nu se gîndise la asta) rotindu-se și țipînd deasupra, iar sunetul vocilor lor îl făcuse chiar să plîngă puțintel.

Cîndva existase o poartă la intrarea în triaj, dar o suflase de la locul ei o vîntoasă și nimeni nu se ostenise s-o înlocuiască. Eddie venea și pleca în voie, deși domnul Braddock îl dădea afară dacă îl prindea pe acolo (pe el sau pe oricare alt copil, la drept vorbind). Mai erau și șoferi de camion care te luau la goană uneori (dar nu prea departe), crezînd că dai tîrcoale doar ca să șterpelești ceva – ceea ce copiii și făceau adesea.

În cea mai mare parte a timpului însă locul era liniștit. Avea o gheretă de pază, dar stătea goală, cu geamurile sparte de pietre. Încă din 1950 nu mai funcționase acolo un serviciu de securitate cu program complet. Domnul Braddock îi gonea pe copii ziua, iar un paznic de noapte dădea trei-patru ronduri într-un Studebaker vechi cu un far montat lîngă fereastra de aerisire, și atîta tot.

Totuși, uneori mai apăreau pe acolo vagabonzi și cerșetori. Dacă îl speria ceva la depou pe Eddie, apoi aceștia erau – bărbați cu obrajii nerași, pielea crăpată, bășici pe mîini și bube dulci la gură. Făceau blatul pe tren o vreme, pe urmă se dădeau jos o vreme și stăteau prin

Derry o vreme, după care săreau într-un alt tren și se duceau altundeva. Unora le lipseau cîteva degete. De obicei erau beți și dornici să știe dacă nu cumva ai vreo țigară.

Unul dintre aceștia se tîrîse într-o zi de sub veranda casei de pe Neibolt Street 29 și se oferise să-i sugă puțulica lui Eddie pe douăzeci și cinci de cenți. Eddie dăduse înapoi, cu pielea rece ca gheața și gura uscată ca iasca. Una dintre nările haimanalei era complet mîncată. Puteai privi drept în fosa roșie și rîioasă.

– N-am la mine două'ș cinci de cenți, spuse Eddie, retrăgîndu-se către bicicletă.

– Îți bat un număr pe zece, croncăni vagabondul, înaintînd spre el.

Purta pantaloni vechi din flanelă verde. Puroi galben i se usca pe poale. Se descheie la șliț și vîrî mîna înăuntru. Încerca să rînjească. Nasul îi era o oroare roșie.

– N-am... n-am nici zece cenți, spuse Eddie.

Și deodată își zise în sinea sa: *O, Doamne, are lepră! Dacă m-atinge, o iau și eu!* Pierzîndu-și controlul, o luă la fugă. Îl auzi pe individ repezindu-se într-o goană tîrșîită pe urmele lui, cu pantofii vechi, legați cu sfoară, lipăind și clămpănind peste iarba neîngrijită din jurul casei goale.

– Vino-napoi aciia, puștiule! Te frec pe gratis. Vino-napoi aciia! Eddie sărise pe bicicletă, cu plămînii țiuindu-i de acum, simțindu-și beregata îngustîndu-se cît urechea acului. O greutate îi apăsa pieptul. Se lăsă pe pedale și tocmai începu să ia viteză, cînd una dintre mîinile zdrențărosului lovi portbagajul. Bicicleta se clătină. Eddie privi în urmă și-l văzu pe vagabond alergînd pe lîngă roata din spate *(!!AJUNGÎNDU-L!!)*, cu buzele trase de peste cioturile negre ale dinților, într-o expresie care ar fi putut însemna fie disperare, fie furie.

În pofida pietrelor ce-i împovărau pieptul, Eddie pedalase și mai repede, așteptîndu-se ca mîna cu crustă de scabie a haimanalei să i se încleștеze din clipă-n clipă pe braț, smulgîndu-l din șa și trîntindu-l în șanț, unde Dumnezeu știa ce avea să i se-ntîmple. Nu îndrăznise să privească în jur decît după ce trecuse ca fulgerul prin dreptul Seminarului Teologic și prin intersecția cu Drumul 2. Vagabondul dispăruse.

Eddie ținu pentru el cumplita întîmplare timp de aproape o săptămînă, după care le-o împărtăși lui Richie Tozier și lui Bill Denbrough, într-o zi cînd se uitau la benzi desenate deasupra garajului.

– N-avea lepră, tăntălăule, spuse Richie. Avea Sif...

Eddie îl privise pe Bill să vadă dacă nu cumva Richie îl lua la mișto – n-auzise niciodată pînă atunci de vreo boală numită Sift. Suna ca o născocire a lui Richie.

– Există așa ceva, Sift, Bill?

Bill dădu din cap grav.

– Doar că se zice *S-SS-Sif,* nu Sift. E pr-prescurtarea de la sifilis.

– Asta ce mai e?

– I-o boală pe care-o iei cîn' te fuți, explică Richie. Știi cum e cînd te fuți, nu, Eds?

– Normal, răspunse Eddie.

Spera că nu roșise. Știa că, după ce crești mai mare, îți iese o substanță din penis cînd acesta ți se întărește. Vincent „Boogers" Taliendo îl pusese la curent cu restul problemei, într-o zi la școală. Ceea ce faci cînd te fuți, conform spuselor lui Boogers, e să-ți freci scula de burta unei fete pînă se întărește (scula ta, nu burta fetei). Pe urmă te mai freci nițel pînă începe „să-ți vină fioru'" Cînd Eddie întrebase ce înseamnă asta, Boogers clătinase doar din cap într-un mod misterios. Boogers spunea că nu poți descrie în cuvinte această senzație, dar o recunoști de cum ți-a venit. Spunea că o poți exersa în cada de la baie, frecîndu-ți scula cu săpun Ivoriu (Eddie o încercase și pe asta, dar singurul fior care-i venise fusese, după o vreme, nevoia de a urina). Oricum, continuă Boogers, după ce-ți „venea fiorul", îți ieșea substanța aia din penis. Majoritatea copiilor îi ziceau smac, spuse Boogers, dar fratele lui mai mare îi spusese că termenul cu adevărat științific era lapți. Iar după ce „îți venea fiorul", trebuia să-ți apuci scula și s-o ațintești repede astfel ca să-ți poți împroșca lapții în buricul fetei, de cum țîșneau. De-acolo îi intrau în burtă și înăuntru se făcea un copil.

Fetelor le place chestia asta? îl întrebase Eddie pe Boogers Taliendo. Căci el, personal, era copleșit.

Cred că le-o plăcea, replică Boogers, arătînd el însuși nelămurit.

– Acum ciulește urechea, Eds, spuse Richie, fiindcă mai tîrziu s-ar putea să urmeze întrebări. Unele femei au boala asta. Și unii bărbați, da' mai mult femeile. Omu' poate s-o ia de la femeie...

– Sau de la alt ti-ti-tip dacă-s po-po-popo-popo-nari, adăugă Bill.

– Just. Important e că iei Sifu' dacă te cordești cu cineva care deja-l are.

– Și ce-ți face?

– Te face să putrezești, spuse Richie cu simplitate.

Eddie se holbă la el, îngrozit.

– E nasol, știu, da-i adevărat, continuă Richie. Nasul e primul care ți se duce. La unii care au Sif, le cade nasul de pe față. Pe urmă, scula.

– Te-te-te ro-ro-rog, îl imploră Bill. Tocmai am mî-mî-mîncat.

– Hei, omule, asta-i știință, spuse Richie.

– Și care-i diferența între lepră și Sif? întrebă Eddie.

– Lepra n-o iei cînd te fuți, răspunse prompt Richie, iar apoi izbucni într-un ropot de rîs care-i lăsă atît pe Bill, cît și pe Eddie complet derutați.

7

Ca urmare a acelei zile, casa de pe Neibolt Street 29 căpătase în imaginația lui Eddie un soi de aură. Cînd se uita la curtea ei năpădită de buruieni, la veranda năruită și la scîndurile bătute-n cuie peste ferestre, simțea că pune stăpînire pe el o fascinație nesănătoasă. Și, în urmă cu șase săptămîni, își parcase bicicleta pe acostamentul prunduit al străzii (trotuarul se sfîrșea cu patru case mai încolo) și traversase peluza spre veranda casei.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar în gură îi apăruse iarăși gustul acela uscat – ascultînd relatarea lui Bill despre înfiorătoarea fotografie, știu că ceea ce simțise la apropierea de acea casă era cam același lucru pe care-l simțise Bill intrînd în camera lui George. Nu se simțea în deplinătatea controlului asupra propriilor lui simțuri. Se simțea *împins*.

Parcă nici nu i s-ar fi mișcat picioarele; în loc de asta, casa însăși, melancolică și tăcută, părea să se tragă mai aproape de locul unde stătea el.

Vag, auzi un motor diesel în triaj – duduitul, și trosnetul de lichid metalic al tampoanelor cuplîndu-se. Trăgeau niște vagoane pe linia moartă și alegeau altele. Se forma un tren.

Mîna lui Eddie apucă inhalatorul, dar, curios, astma nu i se declanșă ca în ziua cînd fugise de vagabondul cu nasul putred. Nu-l stăpînea decît senzația aceea de a sta încremenit și de a privi casa lunecînd constant către el, ca pe niște șine ascunse. Eddie se uită sub

verandă. Acolo nu era nimeni. Nu-l surprindea cu adevărat. Se afla în toiul primăverii, iar haimanalele apăreau în Derry cel mai adesea între sfîrșitul lui septembrie și începutul lui noiembrie. În perioada acelor circa șase săptămîni, cine voia se putea alege cu o zi-muncă pe vreuna dintre fermele de la periferie, dacă arăta măcar pe jumătate decent. Erau de cules cartofi și mere, parapete de legat cu sîrmă, acoperișuri de hambare și șoproane care aveau nevoie de petice înainte de sosirea lunii decembrie, cu șuieratul ei iernatic.

Nici un vagabond sub verandă, dar belșug de semne că fuseseră pe acolo. Cutii de bere goale, sticle de bere goale, sticle de rachiu goale. O pătură scorțoasă de atît praf zăcea rezemată de fundația din cărămizi, ca un cîine mort. Se mai vedeau grămezi de ziare mototolite și un pantof vechi, și mirosea a gunoi. Pe jos erau așternute straturi groase de frunze moarte.

Fără a vrea s-o facă, dar incapabil să se stăpînească, Eddie se tîrî sub verandă. Acum își putea simți bătăile inimii bubuindu-i în țeastă, azvîrlindu-i dinaintea ochilor pete de lumină albă.

Dedesubt duhoarea era și mai rea – trăscău, sudoare și miasma frunzelor descompuse. Cele mai vechi nici măcar nu foșniră sub mîini și genunchi. Acestea, împreună cu ziarele vechi, nu făcură decît să ofteze.

Sînt un bagabont, gîndi Eddie incoerent. *Sînt un bagabont și fac blatu' pe tren. Asta fac. Bani n-am, casă n-am, da' am o sticlă, ș-un dolar, ș-un culcuș. Culeg mere săptămîna asta și cartofi cea viitoare și cîn' geru-ngheață țărna ca banii-ntr-un seif de bancă, păi atuncea sălt într-un vagon cu miros de sfeclă de zahăr, am să șed în colț și-am să trag peste mine nește fîn dacă se află și am să beu un strop la mădelu' și-am să-mbuc o bucăturică la mădelu' și mai curînd ori mai tîrziu o s-ajung la Portland sau la Beantown și, dacă nu mă caftește careva carici de la paza feroviară, am să sălt în vreunu' din vagoanele-ălea 'Bama Star și am s-o iau spre sud și cînd ajung acolo o să culeg lămîi, sau chitre, sau portocale. Și, dacă mă dă afară, o să fac șosele să facă pași pe ele turiștii. Pe toți dracii, am mai făcut-o și-al' dată, nu că da? Nu mi-s decît un bagabont bătrîn și fără nime-n lume, n-am un ban, n-am o casă, da un lucru tot am: am o boală care mă mîncă de viu. Pielea-mi crapă, dinții-mi cad, și știi ceva? Po' să mă simț cum mă stric ca un măr de se moaie, po' s-o simț cum*

se-ntîmplă, cum mă mîncă dinăuntru spre afară, cum mă mîncă, mîncă, mîncă.

Eddie trase deoparte pătura țeapănă, apucînd-o delicat între degetul mare și arătător, cu o strîmbătură provocată de senzația de îngălare. Una dintre ferestrele acelea joase de la pivniță se afla imediat în spatele păturii, cu un ochi spart, iar celălalt opac de jeg. Se aplecă spre ea, acum simțindu-se aproape hipnotizat. Se aplecă mai aproape de fereastră, mai aproape de întunericul beciului, inspirînd acel miros al vechimii, al mucegaiului și putreziciunii uscate, tot mai aproape de beznă, și cu siguranță că leprosul l-ar fi prins dacă astmei nu-i venea să lovească exact în acel moment. Îi înhăță plămînii cu o forță nedureroasă, dar totuși înspăimîntătoare; răsuflarea lui Eddie dobîndi de îndată tonalitatea cea familiară și atît de detestată.

Se trase înapoi, și în acel moment apăru fața. Sosirea ei a fost atît de bruscă, atît de surprinzătoare (și totuși, în același timp, atît de *previzibilă),* că Eddie n-ar fi putut să țipe nici dacă nu avea un atac de astmă. Ochii i se bulbucară. Gura i se crăpă întredeschisă. Nu era haimanaua cu nasul descompus, dar existau unele asemănări. Asemănări cumplite. Și totuși... Arătarea aceea nu putea fi un om. Nimic nu putea să fie atît de putrezit, și totuși să rămînă în viață.

Pielea frunții îi era complet despicată. Osul alb, învelit într-o membrană de mucozități, se ivea prin crăpătură ca lentila unui reflector grețos. Nasul era o punte de zgîrci crud deasupra a două canale roșii căscate. Un ochi era de un albastru vesel. Cealaltă orbită era umplută cu o masă de țesut spongios brun-negricios. Buza de jos a leprosului atîrna ca o bucală de ficat. Sus nici nu mai avea buză; dinții îi ieșeau din gură într-un inel rînjit.

Aruncă o mînă prin ochiul de geam spart. Pe cealaltă o azvîrli prin sticla murdară din stînga, spărgînd-o. Mîinile încleștate, hrăpărețe, îi viermuiau de ulcerații. Pe ele gîndaci grăbiți mișunau încoace și încolo.

Piuind sufocat, Eddie se tîrî de-a-ndăratelea. Aproape că nu putea să mai respire. Inima îi era o mașinărie care o luase razna-n piept. Leprosul părea că poartă resturile zdrențuite ale vreunui ciudat costum argintiu. Vietăți îi colcăiau printre lațele de păr brunet.

– Vrei să-ți sug puțulica, Eddie? horcăi apariția, rînjind cu rămășițele-i de gură. Fredonă: Bobby-o suge pe-o para și ți-o face cînd oi vrea, cinșpe cenți de ți-o plăcea.

Îi făcu cu ochiul:

– Adică eu, Eddie – Bob Gray. Iar acum, că am făcut cunoștință cum se cuvine...

O mînă i se prăvăli pe umărul drept al lui Eddie. Băiatul zbieră subțirel.

– Nu-i nimica, spuse leprosul, iar Eddie văzu cu groază, ca prin vis, că se tîra afară pe fereastră.

Scutul osos dinapoia frunții jupuite rupse stinghia îngustă de lemn dintre cele două ochiuri de geam. Mîinile-i scărmănau pămîntul plin de frunze putrede. Umerii argintii ai costumului... Salopetă... Ce-o fi fost... Începură să se îndese prin deschizătură. Acel unic ochi albastru și arzător nu se desprindea o clipă de fața lui Eddie.

– Uite-acuma vin, Eddie, nu-i nimica, croncăni arătarea. O să-ți placă aicea jos cu noi. Unii dintre prietenii tăi sînt aici.

Mîna i se întinse din nou, iar undeva într-un colț al minții sale zbierînde, înnebunite de panică, Eddie fu convins, înghețat deodată, că, dacă făptura aceea îl atingea pe piele, va începe și el să putrezească. Gîndul îi frînse paralizia. Se tîrî îndărăt pe palme și genunchi, apoi se întoarse și se repezi către celălalt capăt al verandei. Razele soarelui, căzînd în fascicule înguste și prăfuite prin crăpăturile dintre scîndurile verandei, îi îmbătrîneau fața clipă cu clipă, împingea cu capul prin pînze de păianjen pline de praf ce i se agățau în păr. Privi înapoi peste umăr și văzu că leprosul ieșise pe jumătate.

– Nu-ți ajută la nimic fuga, Eddie, strigă.

Eddie ajunsese în capătul tunelului. Acolo se afla un panou cu incrustații. Soarele răzbătea prin el, întipărindu-i diamante de lumină pe obraji și pe frunte. Înclină capul și se năpusti prin ele fără nici o ezitare, smulgînd întregul paravan cu un țipăt de cuie ruginite. Dincolo creștea un hățiș de trandafiri, iar Eddie își croi drum prin rugi, ridicîndu-se totodată în picioare, fără a simți spinii ce-i zgîriau crestături superficiale de-a lungul brațelor, pe obraji și pe gît.

Se întoarse și porni de-a-ndăratelea cu genunchii moi, scoțîndu-și inhalatorul din buzunar și apăsînd pe trăgaci. Sigur se întîmplase cu adevărat? Nu cumva se gîndise la vagabondul ăla, iar mintea sa... Mă rog, pur și simplu

(dăduse un spectacol)

îi proiectase un film, un film de groază? Ca unul dintre filmele acelea de la matineu, sîmbăta, cu Frankenstein și Omul-lup, pe care

le vedea uneori la „Bijou" sau la „Gem" ori la „Aladdin" Sigur, asta era tot. Se speriase de unul singur! Ce mai tălîmb!

Avu chiar timp să slobozească un rîs zguduit la gîndul nebănuitei vivacități a imaginației lui înainte ca mîinile putrezinde să se repeadă afară de sub verandă, răscolind rugii de trandafiri cu ferocitate dementă, trăgînd de ei, smulgîndu-i, presărîndu-i cu broboane de sînge.

Eddie zbieră.

Leprosul se tîra afară. Purta un costum de clovn, văzu el acum – un costum de clovn cu nasturi mari portocalii în față. Îl văzu pe Eddie și rînji. Jumătatea sa de gură se căscă moale și limba i se rostogoli afară. Eddie mai scoase un țipăt, dar nimeni n-ar fi putut să audă zbieretul sufocat al băiatului în hărmălaia motorului diesel din triaj. Limba leprosului nu ieșise pur și simplu din gură; avea cel puțin un metru lungime și se desfășurase ca o serpentină de petrecere. Avea capătul în forma unui vîrf de săgeată ce se tîra pe jos. Spumă cleioasă și gălbuie se prelingea pe ea. Pe deasupra colcăiau gîndacii.

Tufișurile de trandafiri, care în momentul cînd Eddie se repezise prin ele purtau primele semne de verde crud, deveniră acum de un negru mort, dantelat.

– Muie, șopti leprosul și se ridică în picioare clătinat.

Eddie o luă la fugă spre bicicletă. Era aceeași goană ca și data trecută, doar că acum avea calitatea unui coșmar, unde nu te poți mișca decît cu încetineala cea mai chinuitoare, oricît de tare ai încerca să te grăbești... Iar în visurile acelea nu cumva auzi sau simți întotdeauna ceva, vreun monstru care te ajunge din urmă? Nu-i simți de fiecare dată răsuflarea puturoasă, așa cum o simțea acum Eddie?

Un moment îl încercă o speranță sălbatică: poate chiar *era* un coșmar. Poate că se va trezi în patul lui de acasă, scăldat în sudoare, tremurînd, poate chiar plîngînd... Dar viu. *În siguranță.* Apoi izgoni gîndul. Farmecul acestuia era ucigător, mîngîierea îi era fatală.

Nu încercă să se urce imediat pe bicicletă; fugi în schimb ținînd-o de ghidon, cu capul în piept. Avea senzația că se înecă, nu în apă, ci în încleștarea sălbatică a propriului său piept.

– Muiuț, șopti iarăși leprosul. Să vii cînd vrei, Eddie. Adu-ți și prietenii.

Degetele sale putrede părură că-i ating ceafa, deși poate că nu era decît un fir de păianjen atîrnînd de sub verandă, care i se prinsese în păr și-i mîngîia pielea crispată. Eddie sări pe bicicletă și se îndepărtă

pedalînd, fără să-i pese că beregata i se îngustase din nou, fără să-i pese nici cît o ceapă degerată de astma lui, fără să privească în urmă. Nu privi înapoi pînă nu ajunse aproape de casă, și firește că în urma sa nu era nimic, atunci cînd în fine se uită, decît doi copii îndreptîndu-se spre parc ca să se joace cu mingea.

În noaptea aceea, culcat pe pat, țeapăn ca un par, cu o mînă încleștată strîns pe inhalator și cu ochii fixați în penumbră, îl auzi pe lepros șoptind: *Nu-ți ajută la nimic fuga, Eddie.*

8

– Mamăă, spuse cu respect Richie. Era primul lucru pe care-l spuse vreunul dintre ei de cînd își terminase Bill Denbrough istorisirea.

– Ma-ma-mai ai o ți-ți-igară, R-R-Richie?

Richie i-o dădu pe ultima din pachetul pe care-l șterpelise aproape gol din biroul tatălui său. Ba încă i-o mai și aprinse.

– Nu cumva ai visat, Bill? întrebă pe neașteptate Stan. Bill clătină din cap.

– N-n-nici un v-vvis.

– Real, spuse Eddie cu glas scăzut.

Bill îi privi tăios:

– Ce-ce-ce?

– Real, am zis, îl privi Eddie aproape mustrător. S-a întîmplat cu adevărat. A fost *real.*

Și înainte de a se putea opri – înainte chiar de a ști c-o va face – Eddie se pomeni povestindu-le întîmplarea cu leprosul ce ieșise tîrîș din pivnița casei de pe Neibolt Street 29. Pe la jumătatea relatării începu să gîfîie și trebui să recurgă la inhalator. Iar la sfîrșit izbucni într-un plîns ascuțit, scuturîndu-se din tot trupul său slăbuț.

Îl priviră cu toții stînjeniți, după care Stan îi puse o mînă pe spate. Bill îl îmbrățișă stîngaci, în timp ce restul se uitau în altă parte, încurcați.

– Nu fa-face nimic, E-Eddie. E-n re-re-regulă.

– L-am văzut și eu, spuse deodată Ben Hanscom.

Vocea îi era lipsită de intonație, răgușită și speriată.

Eddie ridică privirea, cu chipul încă ud de lacrimi și ochii roșii, hăituiți:

–Ce?

– L-am văzut pe clovn. Doar că nu arăta așa cum ai spus tu – cel puțin nu atunci cînd l-am văzul eu. Nu era deloc descompus. Era... era uscat.

Tăcu, înclină capul și își privi mîinile, care zăceau palide pe coapsele lui elefantine.

– Cred că era mumia.

– Ca-n filme? întrebă Eddie.

– Ca-n filme, dar *nu* la fel ca-n filme, răspunse rar Ben. În filme se vede că-i fals. Te sperii, da' poți să-ți dai seama că are o treabă pusă pe el, înțelegeți? Toate bandajele alea arată prea ca scoase din cutie sau cam așa ceva. Da' individul ăsta... Arăta așa cum ar trebui să arate o mumie adevărată, cred. Dacă ai găsi pe bune una într-o cameră sub o piramidă, vreau să zic. Mai puțin costumul.

– C-c-ce-ce-ce co-stum?

Ben se întoarse spre Eddie.

– Un costum argintiu cu nasturi mari portocalii în față.

Eddie rămase cu gura căscată. O închise, apoi spuse:

– Dacă faci mișto de mine, mai bine zi. Eu tot... Eu tot îl mai visez pe ăla de sub verandă.

– Nu glumesc, îl încredință Ben și începu să-și spună povestea. Le-o spuse încet, începînd cu oferta sa de a o ajuta pe doamna Douglas să numere și să pună la loc cărțile și terminînd cu propriile sale coșmaruri. Vorbea cumpătat, fără a-i privi pe ceilalți. Vorbea ca și cum i-ar fi fost o rușine teribilă de comportarea sa. Nu ridică din nou capul pînă nu sfîrși povestirea.

– Precis că ai visat, spuse într-un tîrziu Richie.

Îl văzu pe Ben tresărind și se grăbi să adauge:

– Acuma n-o lua ca pe-o chestie, Big Ben, da' trebuie să pricepi că baloanele nu pot, vezi tu, să plutească împotriva vîntului...

– Nici pozele nu pot face cu ochiul, i-o întoarse Ben.

Richie privi de la Ben la Bill, tulburat. A-l acuza pe Ben că a visat era una; a-l acuza pe Bill era cu totul altceva. Bill era șeful lor, cel la care se uitau cu toții de jos în sus. Nimeni n-o spunea cu voce tare; nimeni n-avea nevoie s-o spună. Dar Bill era omul cu ideile,

tipul care putea găsi ceva de făcut într-o zi plicticoasă, cel care-și amintea jocuri pe care ceilalți le uitaseră. Și, într-un anume fel straniu, la Bill toți simțeau ceva încurajator, de adult – poate era un sentiment de responsabilitate, senzația că Bill își va asuma răspunderea, dacă era vreo răspundere de asumat.

Adevărul era că Richie credea povestea lui Bill, cît era ea de nebunească. Și poate că nu voia s-o creadă pe a lui Ben... Sau pe-a lui Eddie, că tot veni vorba.

– Ţie nu ți s-a-ntîmplat nimic de genul ăsta, mm? îl întrebă Eddie pe Richie.

Richie tăcu, începu să spună ceva, scutură din cap, tăcu iar, apoi zise:

– Cea mai înspăimîntătoare chestie pe care-am văzut-o-n ultima vreme a fost Mark Prenderlist trăgînd o pișare în McCarro Park. Ăl mai urît porc din cîți ați văzut.

– Tu ce ai de spus, Stan? întrebă Ben

– Nu, făcu Stan grăbit și-și mută privirea.

Chipul său mic era palid, cu buzele strînse atît de puternic încît i se albiseră.

– S-s-s-a-ntîmplat ceva, S-St-Stan? întrebă Bill.

– Nu, v-am mai spus!

Stan sări în picioare și merse pînă la taluz, cu mîinile în buzunar. Rămase cu ochii la apa ce se scurgea peste digul inițial, adunîndu-se după cea de-a doua vană.

– Ei, haide, Stanley! zise Richie într-un falset ascuțit.

Asta era alta dintre Vocile lui: *Granny Grunt.* Cînd vorbea cu Vocea sa de Mamaie Mîrîială, Richie se bîțîia cu un pumn proptit în șale și șuiera din belșug. Și, cu toate astea, suna mai asemănător cu Richie Tozier decît cu oricine altcineva.

– Fii băiat cuminte, Stanley, zi-i la mămăica ta de clovnul cel *răăăăău* și-am să-ți dau o prăjitură cu frișca. Doar zi-i...

– *Taci din gură!* răcni deodată Stan, răsucindu-se spre Richie, care, uluit, făcu un pas înapoi. *Gura!*

– Bravo, măi dragă șefule, făcu Richie și se așeză.

Îl privi cu neîncredere pe Stan Uris. Pete vii de culoare ardeau în obrajii lui Stan, dar arăta mai mult speriat decît furios.

– Nu-i nimic, spuse calm Eddie. Nu contează, Stan.

– Nu era un clovn, spuse Stanley, ochii fugindu-i de la unul la altul.

Părea că în el se dădea o luptă.

– Po-po-po' să z-zici, spuse Bill, vorbind la fel de calm. No-noi am zi-zis.

– Nu era un clovn. Era...

Acesta fu momentul cînd glasul cu bătaie lungă, înăsprit de whisky, al domnului Nell îi întrerupse, făcîndu-i pe toți să tresară de parcă ar fi fost împușcați:

– *Iee*-zuse Cristoase-ntr-o cîrjă cordită trasă-de-căruțe! Ia te uită ce mizerie! Ieezuse Cristoase!

Capitolul 8
Camera lui Georgie și casa de pe Neibolt Street

1

Richard Tozier închide radioul, la care Madonna își urla melodia Like a Virgin *pe WZON (un post care se autodeclară a fi „Rockerul stereo – unde medii din Bangor!" cu un soi de frecvență isterică), trage pe dreapta drumului, oprește motorul Mustang-ului pe care i l-au închiriat la Aeroportul Bangor Internațional oamenii Companiei Avis și coboară. Aude în propriile-i urechi efortul și destinderea pieptului care respiră. A văzut un semn care i-a făcut spinarea să izbucnească într-o piele de găină cu buburuze tari.*

Merge pînă în fața mașinii și pune o mînă pe capotă. Aude motorul ticăind încetișor pînă se răcește. Undeva, o gaiță țipă scurt, apoi tace. Se aud greieri. În materie de coloană sonoră, asta-i tot.

A văzut semnul, îl depășește și deodată iată-l din nou în Derry. După douăzeci și cinci de ani, Richie Gură-spartă Tozier s-a întors acasă. S-a...

Un chin arzător îi înfige deodată ace în ochi, retezîndu-i firul gîndurilor. Sloboade un mic țipăt gîtuit, iar mîna îi zboară către față. Singura dată cînd a mai simțit ceva asemănător, măcar pe departe, cu durerea asta fierbinte a fost atunci cînd i s-a prins o geană sub una dintre lentilele de contact, în facultate – și atunci n-o pățise decît la un singur ochi. Durerea cumplită de acum i-i sfîșie pe amîndoi.

Însă durerea dispare înainte să-și cuprindă obrajii în palme.

Își coboară încet mîinile, gînditor, și privește în lungul Drumului Național 7 A evitat bariera de la ieșirea Etna-Haven, nevrînd, din cine știe ce motiv pe care nu-l înțelege, să intre pe la barieră, care era încă în construcție aproape de Derry pe vremea cînd el și familia sa își scuturau călcîile de praful acestui orășel ciudat și porneau spre Midwest. Nu – pe la barieră ar fi fost mai scurt, dar n-ar fi fost calea cea bună.

Așa că mersese cu mașina pe Drumul Național 9, prin grupul de case adormite care era Haven Village, apoi cotise pe Drumul 7 Pe măsură ce se apropia, lumina zilei creștea.

Iar acum semnul. Un semn de același soi cu cele care marcau hotarele a peste șase sute de orașe din Maine, dar cum îl mai făcea acesta să i se strîngă inima!

Comitatul
Penobscot
D
E
R
R
Y
Maine

Mai încolo, un semn al firmei Elks; un semn Rotary Club; și, completînd treimea, un semn proclamînd că „LEII DIN DERRY URLĂ DUPĂ FONDUL UNIFICAT!" Dincolo de acesta, tot Drumul 7 continuă în linie dreaptă între taluzurile masive cu brazi și molizi. În lumina tăcută a zorilor, copacii par la fel de visători ca fumul de țigară albastru-cenușiu tasat în aerul neclintit al unei odăi ferecate.

Derry, *își spune el.* Derry, Doamne, nu mă lăsa.

Iată-l, pe Drumul Național 7 Opt kilometri mai în sus, dacă timpul sau tornadele nu te vor fi șters în răstimpul care a trecut, se află Fermele Rhulin, de unde mama sa cumpăra întotdeauna ouă și aproape întotdeauna legume. După încă două mile, Drumul 7 devenea Witcham Road și, firește, în cele din urmă Witcham Road se preschimba în Witcham Street. Și pe undeva pe acolo, între Fermele Rhulin și oraș, va trece cu mașina prin dreptul locuinței familiei Bowers, iar apoi pe lîngă cea a familiei Hanlon. Iar la un kilometru dincolo de casa Hanlon va vedea prima scînteiere a Kenduskeag-ului

și primul desiș de oțetar. Lunca luxuriantă care, din nu se știe ce motiv, fusese cunoscută sub numele de Maidanul.

Chiar nu știu dacă pot face față tuturor lucrurilor ăstora, *cugetă Richie.* Mai bine zis, hai s-o spunem pe-a dreaptă, fraților. Pur și simplu nu știu dacă pot.

Toată noaptea dinainte trecuse pentru el ca într-un vis. Tot timpul cît și-a văzut de drum, mergînd mereu înainte, străbătînd kilometru după kilometru, visul a continuat. Dar acum a luat sfîrșit – sau mai curînd indicatorul i-a pus capăt – și s-a trezit în fața unui adevăr ciudat: visul era realitate. Derry *este realitatea.*

Se pare că pur și simplu nu poate înceta să-și aducă aminte, crede că amintirile au să-l scoată din minți pînă la urmă, iar acum își mușcă buza și își împreunează mîinile, strîns, ca pentru a le împiedica să se desfacă în bucăți. Simte că el se va *sparge în bucăți, și asta repede. Pare să fie o anume parte nebună din el care chiar abia așteaptă să se întrebe cum va scăpa întreg din cele cîteva zile ce-l așteaptă. Și...*

Iar acum firul gîndurilor i se frînge iarăși.

O căprioară iese în drum. Poate deslușii bocănitul slab al copitelor sale moi, de primăvară, pe asfalt.

Răsuflarea lui Richie se taie în plină expirație, apoi se reia încet. Privește năucit, o parte din el gîndindu-se că niciodată n-a văzut așa ceva la Rodeo Drive. Nu avea nevoie să se întoarcă acasă pentru a vedea una ca asta.

E o ciută. A ieșit din pădurea de pe dreapta și poposește în mijlocul Drumului Național 7, cu picioarele din față de-o parte a liniei albe întrerupte, cu cele posterioare de cealaltă. Ochii ei negri îl privesc pe Rich Tozier cu blîndețe. Citește în ochii aceia interes, dar nici un pic de teamă.

O privește minunîndu-se, socotind că e de bun augur, sau un semn prevestitor, ori cine știe ce rahat din ăsta. Iar apoi, absolut pe neașteptate, îi vine în minte domnul Nell. Ce i-a mai speriat în ziua aia, dînd buzna peste ei, la sfîrșitul povestirii lui Bill și al poveștii lui Ben și-a lui Eddie! Toată gașca al dracu' de-aproape fusese s-ajungă drept în rai.

Acum, privind ciuta, Rich trage adînc aer în piept și se pomenește vorbind pe-o Voce de-ale lui... Dar, pentru prima oară în douăzeci și cinci de ani sau chiar mai mult, e Vocea Copoiului Irlandez, una pe care și-o încorporase în repertoriu după ziua aceea memorabilă. Iese

de-a rostogolul în tăcerea zorilor, ca o uriașă bilă de bowling – și sună mai tare și mai enorm decît ar fi crezut Richie vreodată:

– Iee-zuse Cristoase-ntr-o cîrjă cordită trasă-de-căruțe! Ce face-o fătucă drăguță ca tine-n sălbăticia asta, cerboaico? Iezuse Cristoase! Du-te matale acasă pînă nu mă hotărăsc să-i zic de tine lu' Părintele O'Staggers!

Înainte ca ecourile să se fi stins, înainte ca prima gaiță ofuscată să poată începe să-l mustruluiască pentru acest sacrilegiu, ciuta dă spre el din coadă ca dintr-un steag alb de pace și dispare între pinii fumurii din stînga șoselei, lăsînd în urmă doar o grămăjoară de căcăreze aburinde, pentru a-i arăta că, pînă și la treizeci și șapte de ani, Richie Tozier încă mai e capabil să Tragă Una Bună din cînd în cînd.

Richie începe să rîdă. La început chicotește doar, după care îl izbește propriul său caraghioslîc – cum stă acolo în lumina zorilor unei zile din Maine, la cinci mii cinci sute de kilometri de casă, răcnind la un cerb cu accentul unui polițist irlandez. Chicotelile devin un șirag de sughițuri, sughițurile se prefac în pufnete, pufnetelor le iau locul hohotele, și pînă la urmă nu mai poate face altceva decît să se țină de mașină, în timp ce lacrimile îi șiroiesc pe obraji și se întreabă ca prin ceață dacă o să-și ude sau nu pantalonii. De fiecare dată cînd dă semne că ar începe să-și recapete controlul, ochii i se fixează pe grămăjoara de căcăreze și iar izbucnește în hohote.

Fornăind și sfîrîind pe nas, e în stare în cele din urmă să se urce la loc și să pornească motorul Mustang-ului. Un camion Orinco plin cu îngrășăminte chimice duduie pe alături stîrnind o rafală de vînt. După ce trece de el, Richie demarează și își reia drumul spre Derry. Acum se simte mai bine, stăpîn pe sine... Sau poate nu e decît faptul că înaintează din nou, înghițind kilometri, iar visul și-a reintrat în drepturi.

Din nou începe să se gîndească la domnul Nell – la domnul Nell și la ziua aceea, lîngă stăvilar. Domnul Nell îi întrebase cine venise cu ideea aia șmecherească. Îi revede pe toți cinci cum se uitau stingheriți unul la altul și își amintește cum Ben a făcut într-un tîrziu un pas în față, cu obrajii palizi și ochii în pămînt, cu fața tremurîndu-i toată într-un efort amarnic de-a nu începe să înșire verzi și uscate. Bietul băiat credea că poate va încasa de la cinci la zece ani la închisoarea Shawshank pentru refularea canalelor din Witcham Street, își spune acum Richie, dar, cu toate astea, luase toată povestea asupra lui. Și, făcînd-o, îi silise pe ceilalți să păsească și ei înainte pentru a-l

susține. Aveau de ales între a o face și a fi considerați băieți răi. Lași. Tot ceea ce nu erau eroii de la televizor. Iar asta îi sudase laolaltă, la bine și la rău. Și se părea că-i sudase laolaltă pentru încă douăzeci și șapte de ani de atunci încolo. Uneori evenimentele sînt ca niște piese de domino. Prima o doboară pe a doua, a doua o răstoarnă pe a treia și gata treaba.

Cînd, se întreabă Richie, a devenit prea tîrziu pentru a mai face calea-ntoarsă? Cînd au apărut el și Stan și au intrat în gașcă, ajutînd la construirea digului? Cînd Bill le-a spus cum a întors capul fotografia de școală a fratelui său și i-a făcut cu ochiul? Poate... Dar Rich Tozier e de părere că piesele de domino au început cu adevărat să cadă atunci cînd Ben Hanscom a făcut un pas înainte și a spus:

– Eu le-am arătat

2

cum s-o facă. Eu sînt de vină.

Domnul Nell stătea acolo și se uita la ei, cu buzele strînse, cu mîinile pe cureaua de piele neagră crăpată. Se uita de la Ben la heleșteul tot mai întins de dincolo de stăvilar și apoi iar la Ben, cu expresia unui om căruia nu-i vine să creadă ce vede cu ochii lui. Era un irlandez mătăhălos, cu părul albit prematur, pieptănat pe spate în valuri ordonate pe sub șapca albastră și țuguiată. Avea ochii de un albastru-viu, nasul roșu-aprins. Pe obraji i se vedeau noduri mici de capilare sparte. Nu depășea înălțimea mijlocie, dar celor cinci băieți aliniați în fața lui le părea înalt de cel puțin doi metri.

Domnul Nell deschise gura să vorbească, dar, înainte de a scoate o vorbă, Bill Denbrough păși deja lîngă Ben.

– E-e-e-eu a-a-a-a-m fo-fo-fo-st cu-cu i-i-i-i-ideea, reuși el să spună pînă la urmă.

Gîfîia, cu răsuflare gigantică și hulpavă, în timp ce domnul Nell stătea acolo privindu-l impasibil, cu insigna aruncîndu-i luciri imperiale în soare, iar Bill izbuti să bîlbîie restul celor pe care le-avea de spus: nu Ben era de vină; Ben pur și simplu se întîmplase să treacă pe acolo și le arătase cum să facă mai bine ceea ce oricum făceau, dar prost.

– Și eu, spuse Eddie cu bruschețe și pași de cealaltă parte a lui Ben.

– Ce-i aia „și eu"? întrebă domnul Nell. Aista ți-i numele ori adresa, amice?

Obrajii lui Eddie se aprinseră vîlvătaie – culoarea năpădindu-l pînă la rădăcina firelor de păr.

– Eram cu Bill încă înainte de-a veni Ben, spuse el. Atît am vrut să zic.

Richie făcu și el un pas lîngă Eddie. Îi răsări în minte ideea că o Voce sau două l-ar mai putea înveseli puțin pe domnul Nell, aducîndu-i în cap gînduri mai luminoase. Gîndindu-se a doua oară (iar gîndurile de-a doua oară erau, pentru Richie, lucruri extrem de rare și minunate), conchise că o Voce sau două n-ar fi făcut poate decît să agraveze și mai mult situația. Domnul Nell nu părea să se afle în ceea ce Richie denumea uneori o dispoziție chicoticoasă. De fapt, domnul Nell arăta ca și cum chicotelile ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi avut în minte. Așa că spuse doar atît:

– Am fost și eu.

O rosti cu glas scăzut, apoi își forță gura să se închidă.

– Și eu, adăugă Stan, trecînd lîngă Bill.

Acum toți cinci stăteau în fața domnului Nell, la rînd. Ben privi dintr-o parte în alta, mai mult decît buimăcit – era aproape stupefiat de sprijinul lor. Un moment, Richie își spuse că moș Clăiță era pe cale să izbucnească în lacrimi de recunoștință.

– Iezus, făcu iar domnul Nell și, deși suna profund dezgustat, la față arăta parcă gata să izbucnească-n rîs. Mai jalnică ceată de băieți n-am văzut în viața mea. Dacă voi ișTia știț' cum staț', socot c-o să s-aleagă ceva dosuri ferbinți desar' Orcum, nu mi-s sigur că n-o să fie.

Richie nu se mai putu abține; gura pur și simplu i se căscă și imediat o luă la galop, așa cum făcea atît de des.

– Cum mer'e treaba acas' în bătrîna țară, domnu' Nell? Ah, da' priveliște mai ești mata pen' ochii care dor, precis și daulică-Doamne, strașnic om ești mata, cinste matale și bătrînei...

– Cinste-o fi pentru turu' nădragilor matale în vreo trei secunde, dragă amice, spuse uscat domnul Nell.

Bill se întoarse spre el, arătîndu-și colții:

– Pentru nu-nu-numele lui Du-Dumnezeu, R-R-Richie, ți-ți-ține-ți *GURA!*

– Bună povață, jupînaș William Denbrough, spuse domnul Nell. Pui prinsoare că Zack habar n-are că mi-ești aicea pe Maidan și te joci pîntre căcățeii plutitori, nu?

Bill coborî ochii și clătină din cap. Bujori aprinși îi ardeau în obraji.

Domnul Nell se întoarse spre Ben:

– Nu țiu minte cum te cheamă, fiule.

– Ben Hanscom, domnule, șopti Ben.

Domnul Nell dădu din cap și privi din nou spre stăvilar:

– Ăsta a fost ideea ta?

– Cum să-l construim, da.

Acum șoapta lui Ben fu aproape neauzită.

– E, grozav inginer mai mi-ești, băiețoi, da' nu știi o iotă cum stă treaba cu Maidanu-ăsta în sistemul de drenaj din Derry, este?

Ben dădu din cap că nu.

Nu fără blîndețe, domnul Nell îi spuse:

– Rețeaua are două părți. O parte duce gunoaiele omenești solide – căcatul, de nu-ți ofensez gingașele urechiușe. Cealaltă parte duce lăturile – apa trasă din WC-uri sau scursă pe țevi din chiuvete, mașini de spălat și dușuri; mai e și apa care curge prin gurile de canal pînă-n subteran. Ei bine, n-ați cauzat nici o problemă cu solidele, slavă Domnului – astea toate se pompează în Kenduskeag, un pic mai jos. Poate să fie oarece maldăre cît toate zilele într-acolo-n jos la o juma' de kilometru, uscîndu-se la soare mulțămită la ce-ați făcut, da' puteți fi ca și siguri că la nimeni nu i se lipește căcatu' de tavan din cauza voastră. Da' cîn' e vorba de zoaie... E, pentru zoaie nu e nici un fel de pompe. Aste toate curge-n josu' pantei în ce numește inginerașii canalele gravitaționale. Și pui prinsoare că știi unde sfîrșește toate ăle canale gravitaționale, nu, băiețoi?

– Acolo sus, spuse Ben, arătînd spre zona din amonte de dig, zona pe care în mare măsură o scufundaseră.

O făcu fără a ridica privirea. Lacrimi mari începeau să i se prelingă încet pe obraji. Domnul Nell s-a prefăcut că nu observă.

– Așa-i, dolofanul meu prieten. Toate ăle canale gravitaționale se varsă în cursuri de apă care apoi se varsă-n Maidanul de sus. De fapt, o bună parte din ăle pîrîiașe care șipotesc în jos sînt zoaie și numai zoaie, ieșind din canale pe care nici măcar nu le vezi, așa de-adînc îs îngropate-n buruieni. Căcatu-o ia-ntr-o parte și toate ălelante o

ia-n ailantă, Domnul ținâ mintea deșteaptă, omule; și nu vă dete nici o clipă prin cap că vă petrecurăți ziua toată bălăcindu-vă-n pișatu' și lăturile vechi din tot Derryu'?

Eddie începu deodată să icnească și trebui să recurgă la inhalator.

– Ce-ați făcut voi a fost să dați apa-napoi în ca la f'o șase din ale opt bazine ce servesc Witcham, Jackson, Kansas și încă vreo patru-cinci străduțe care trec printre ele, îl fixă domnul Nell pe Bill cu o privire rece. Unu' din ele servește tomnai inima și casa lu' mata, jupînaș Denbrough. Așa că uite unde-am ajuns, chiuvete care nu mai curg, mașini de spălat ce nu mai curg, țevi de evacuare ce se varsă-n beciuri într-o veselie...

Ben lasă să-i scape un suspin sec, ca un lătrat de maidanez răpciugos. Ceilalți se întoarseră spre el, apoi priviră în altă parte. Domnul Nell puse o mînă mare pe umărul băiatului. Era bătătorită și tare, dar și blîndă în același timp.

– Ei, ei. Nu-i nevoie s-o iei așa, băiețoi. Poate că nu-i chiar atîta de rău, cel puțin nu încă; poate c-am exagerat un piculeț ca să-nțelegeți ce vreau să zic. M-au trimis în jos să văd dacă nu cumva s-a prăvălit vreun pom peste rîu. Se mai întîmplă și d-astea din cînd în cînd. Nu-i nevoie să știe altcineva decît mine și voi cinci că n-a fost tomnai asta. Avem noi trebi mai importante de ce să ne facem griji în oraș în zilele-astea decît niticâ apă refulată. O să trec în raport că am localizat blocajul și că niște băieți veniră și m-ajutară să-l dau din calea apei. Nu c-o să vă zic pe nume. N-o să vă citeze nimeni pentru că ați clădit diguri pe Maidan.

Trecu cu privirea peste toți cinci. Ben se ștergea furios la ochi cu batista; Bill privea îngîndurat stăvilarul; Eddie își ținea inhalatorul într-o mînă; Stan stătea lîngă Richie cu mîna pe brațul acestuia, gata să-l strîngă – tare – dacă Richie ar fi dat cel mai mic semn că ar fi avut și altceva de spus în afară de „vă mulțumim foarte mult"

– N-aveți voi băieți nici o treabă-ntr-un loc murdar ca ăsta, continuă domnul Nell. O fi probabil vreo șaizeci de boli felurite plutind pe aicea.

Plutind-ul îl pronunțase ca pe *împletind,* de parcă era vorba de ceea ce fac fetele cu părul lor dimineața.

– Groapa de gunoi într-o parte, pîraie pline de pișat și lături, balegă și zoaie, microbi și bîzdîgănii, nisipuri mișcătoare... Chiar

n-aveți voi nici o treabă-ntr-așa un loc murdar. Doar avem patru parcuri curate-n oraș, să vă jucați voi, băieții, cu mingea cît îi ziulica de lungă, și uite că io vă prinz aicea. Ieezuse Cristoase!

– N-n-n-ne p-p-pl-place a-a-a-ici, spuse deodată, sfidător, Bill. Cî-cînd v-v-ve-nim a-a-ici, ni-ni-meni nu ne pu-pune să st-t-tăm pe ba-ba-ba-ba-ră.

– Ce-a zis? îl întreabă domnul Nell pe Eddie.

– A zis că cînd venim aici nimeni nu ne pune să stăm pe bară, spuse Eddie.

Vocea îi era subțire și țiuitoare, dar și de o inconfundabilă fermitate.

– Și nu greșește. Cînd unii ca noi se duc în parc și zic că hai să jucăm un base-ball, ceilalți zic sigur, ce vrei să fii, a doua sau a treia?

Richie țistui din buze:

– Eddie Trage Una Bună! Și... *Na-Ți-O Frîntă!*

Capul domnului Nell zvîcni spre el.

Richie ridică din umeri:

– Scuze. Da' are dreptate. Și Bill are și el dreptate. Ne place aici.

Richie crezu că asta îl va înfuria din nou pe domnul Nell, dar polițistul cu părul alb îl luă prin surprindere – îi lua pe toți prin surprindere –cu un surîs:

– Mda, făcu el. Și mie-mi plăcea aicea băiet fiind, zău că da. Și n-o să vă opresc io pe voi. Da' ciuliți urechea la ce vă zic acuma.

Ridică la ei degetul și-l priviră toți cu seriozitate.

– Dacă mai veniți la joacă aicea, veniți în ceată ca acum. Împreună. Pricipirăți?

Încuviințară.

– Asta-nseamnă-mpreună *tot timpu'* Fără jocuri de-a v-ați ascunselea unde vă-mpărțiți unu' cîte unu' cîte unu' Știți cu toții ce se-ntîmplă în orașul ăsta. Cu toate astea, nu vă interzic să veniți aici, mai mult fincă oricum o să veniți aici. Da', pentru binele vostru propriu, aicea or' oriunde altundeva, stați în ceată. Îl privi pe Bill.

– Ești de altă părere ca mine, jupînaș Bill Denbrough?

– N-N-NU, domnule, spuse Bill. O-o să stăm îm-îm-îm-...

– Pentru mine asta merge binișor, spuse domnul Nell. Bate palma. Bill întinse mîna, iar domnul Nell i-o strînse.

Richie se desprinse de Stan și făcu un pas înainte.

– Sigur ca daulică-Doamne, domnu' Nell, s'teți un prinț pîntre oameni, zău că da! Un om dă ispraaavă! Un om dă mare, maaare ispravă!

Întinse și el mîna, apucă laba uriașă a irlandezului și o scuturâ cu putere, rînjind tot timpul. Pentru nedumeritul domn Nell, băiatul arăta ca o parodie hidoasă a lui Franklin D. Roosevelt.

– Mulțumesc, băietul meu, spuse domnul Nell, retrăgîndu-și mîna. Da' la asta ar mai trebui să lucrezi oleacă. Pînă una alta, ai un accent cam tot atîta de irlandez ca al lui Groucho Marx.

Ceilalți băieți rîseră, mai mult cu ușurare. Chiar și în timp ce rîdea, Stan îl fulgeră pe Richie cu o privire plină de reproș:

Bagă-ți mințile-n cap, Richie!

Domnul Nell dădu mîna cu toți, pe-a lui Ben strîngînd-o la urmă.

– N-ai nimica de ce să-ți fie rușine decît că judecași prost, băețoi. Cît despre chestia aia de colo... Unde-ai văzut cum se face, într-o carte?

Ben clătină din cap.

– Ti-ai închipuit-o doar tu singur?

– Da, domnule.

– Măi să fie dacă asta nu-l bate și pe Harry! O să faci lucruri de seamă-ntr-o zi, n-am nici o-ndoială. Da' Maidanu' nu-i ăl mai bun loc ca să le faci.

Privi în jur gînditor:

– Mare brînză n-o să se facă niciodat-aicea. Păcătos loc, oftă el. Desfăceți-l, dragii mei băieți. Desfăceți-l imediat. Io cre' c-o să șez la umbra tufișului ăstuia să răsuflu olecuță pînă faceț' treaba.

Spunînd aceste din urmă cuvinte, îl privi ironic pe Richie, ca pentru a-l invita la o nouă explozie.

– Da, domnule, zise umil Richie, și nimic mai mult.

Domnul Nell dădu din cap, satisfăcut, iar băieții se puseră pe lucru, apelînd încă o dată la Ben – de-acum ca să le arate cel mai rapid mod de a dezmembra ceea ce-i învățase să clădească. Între timp, domnul Nell dădu la iveală din tunică o sticlă cafenie și se servi cu o dușcă zdravănă. Tuși, apoi respirația îi năvăli afară într-un oftat exploziv și se uită la băieți cu ochi apoși, benigni.

– Și cam ce-oți avea-n sticla aceea, domnu'? întrebă Richie din locul unde stătea cufundat pînă la genunchi în apă.

– Richie, chiar nu poți să-ți ții gura? șuieră Eddie.

– Asta? îl privi domnul Nell pe Richie cu ușoară surprindere și se uită apoi iarăși la sticlă; n-avea pe ea nici un fel de etichetă. Asta-i doctoria de tuse a zeilor, băietul meu. Acu' ia să vedem noi dacă ești în stare să-ți încovoi spinarea măcar pe-aproape pe-atîta de iute pe cît îți umblă limba.

3

Mai tîrziu, Bill și Richie mergeau împreună pe Witcham Street. Bill o împingea pe Silver; după ce mai întîi construiseră, apoi demontaseră digul, pur și simplu nu mai avea energia necesară ca s-o aducă pe Silver la viteză de deplasare. Amîndoi băieții erau murdari, neîngrijiți și istoviți de-a binelea.

Stan îi invitase la el să joace Monopoly sau Parcheesi, dar nu vru nici unul. Se făcuse tîrziu. Ben, cu glasul obosit și deprimat, zise că el se duce acasă să vadă dacă nu cumva i-o fi adus cineva înapoi cărțile de la bibliotecă. Avea ceva speranțe în sensul ăsta, de vreme ce Biblioteca Derry insista să scrie adresa abonatului, precum și numele acestuia pe buzunărașul pentru fișă al fiecărei cărți. Eddie zise că merge să vadă „The Rock Show" la televizor, fiindcă avea să apară Neil Sedaka și voia să se convingă dacă Neil Sedaka era sau nu negru. Stan îi spuse lui Eddie să nu fie așa de prost, Neil Sedaka era alb, puteai să-ți dai seama că e alb doar ascultîndu-l. Eddie susținea că nu-ți poți da seama de nimic ascultînd; pînă anul trecut fusese convins că Chuck Berry e alb, dar cînd *el* apăruse în „Bandstand" reieșise că e negru.

– Maică-mea *tot* crede că-i alb, așa că un lucru bun tot e, spuse Eddie. Dacă descoperă că-i negru, probabil că nici n-o să mă mai lase să-i ascult cîntecele.

Stan parie cu Eddie pe patru cărticele umoristice că Neil Sedaka era alb, și amîndoi porniră împreună spre casa lui Eddie să lămurească problema.

Și iată-i rămași doar pe Bill și Richie, îndreptîndu-se într-o direcție care după un timp avea să-i ducă acasă la Bill, nevorbind prea mult nici unul. Richie se pomeni gîndindu-se la povestirea lui Bill despre fotografia care întorsese capul și clipise din ochi. Și, în pofida oboselii, îi veni o idee. Era nebunească... Dar totodată avea și o anume atracție.

– Billy, băiatu' taichii, spuse el. Ia să stăm noi un momențel. Fă o pauză. Io mi-s mort.

– N-avem noi ba-bafta asta, spuse Bill, dar se opri.

O culcă pe Silver grijuliu la marginea spațiului verde al Seminarului Teologic, și cei doi băieți se așezară pe treptele late de piatră care urcau spre ciudata construcție victoriană.

– Ce mai z-z-zi, murmură morocănos Bill; avea sub ochi pete purpurii-întunecate; la față arăta alb și sleit. N-ar strica să dai telefon acasă cî-cînd ajungem la mi-mine. Ca să nu-și iasă din pepeni ai tă-tăi.

– Mda. Fii sigur. Ascultă, Bill...

Richie tăcu o clipă, cu gîndul la mumia lui Ben, la leprosul lui Eddie și la ceea ce aproape că le spusese Stan. Un moment ceva îi înotă prin cap, ceva în legătură cu statuia aia a lui Paul Bunyan de lîngă Primărie. Dar acela fusese doar *un vis,* pentru numele lui Dumnezeu.

Alungă aceste gînduri irelevante și se repezi cu capul înainte:

– Hai să mergem la tine, ce zici? Să aruncăm o privire în camera lui Georgie. Vreau să văd și eu poza aia.

Bill îl privi șocat, încercă să vorbească, dar nu putu; tensiunea era pur și simplu prea mare. Se mulțumi să scuture violent din cap.

– Ai auzit povestea lui Eddie, stărui Richie. Și pe-a lui Ben. Crezi ce-au spus?

– Nu ș-ș-știu. Cr-red că po-poate au vă-zut ce-ceva.

– Mda. Și eu. Toți copiii care-au fost omorîți pe-aici, cred că *toți* vor fi avut povești de spus și ei. Singura diferență între Ben și Eddie și copiii ăilalți e că Ben și Eddie n-au fost prinși.

Bill ridică sprîncenele, dar nu se arătă prea surprins. Richie bănuise că Bill ar fi ajuns și de unul singur la concluzia asta. Nu putea el vorbi prea grozav, dar tîmpit nu era.

– Așa că ia s-o luăm un pic la puricat, Bill Barosane. Un tip ar putea să se îmbrace într-un costum de clovn și să omoare copii. Nu știu de ce ar vrea, da' nimeni nu poate spune de ce fac nebunii ce fac, just?

– J-jj-jjj...

– Just. Nu diferă prea mult de Jokerul din revistele cu Batman. Simplul fapt de-a-și auzi ideile rostite cu voce tare îl surescita pe Richie. Se întrebă scurt dacă încerca într-adevăr să dovedească ceva sau doar arunca un ecran de fum din cuvinte pentru a putea să vadă camera aia, poza aia. Pînă la urmă probabil că nici nu prea conta. Pînă la urmă poate că simpla imagine a ochilor lui Bill luminîndu-se de propriul lor interes era destul.

– D-d-da' cu-cu-cum se lea-lea-gă po-po-poza?

– *Tu* cum crezi, Billy?

Cu o voce joasă, fără a-l privi pe Richie, Bill spuse că nu credea c-ar avea ceva de-a face cu crimele.

– Cred că nu era decît fa-fantoma lui G-G-Georgie.

– O fantomă într-o *poză*?

Bill dădu din cap.

Richie se gîndi la cele auzite. Ideea fantomelor nu-i dădea deloc de furcă minții sale de copil. Era sigur că există asemenea lucruri. Părinții lui erau metodiști, iar Richie se ducea la biserică în fiecare duminică, precum și la întrunirile de joi seară ale tinerilor metodiști. Cunoștea deja mult din Biblie și știa că Biblia credea în fel de fel de ciudățenii. Conform Bibliei, Dumnezeu însuși era cel puțin pe-o treime Duh, iar aceasta nu era decît începutul. Puteai spune că Biblia credea în demoni, pentru că Iisus alungase o hoardă întreagă de soiul ăla. Mai erau și unele chicoticoase de-a binelea. Cînd Iisus l-a întrebat pe cel care avea demoni cum îl cheamă, demonii au răspuns și I-au spus să se înroleze în Legiunea Străină. Sau cam așa ceva. Biblia credea în vrăjitoare – altfel ar mai fi spus „Să nu lași vrăjitoarea să trăiască"? Unele chestii din Biblie erau chiar mai reușite decît cele din benzile desenate horror. Oameni fierți în ulei sau spînzurîndu-se ca Iuda Iscarioteanul; povestea despre felul cum Regele Ahaz cel rău a căzut din turn și toți cîinii au venit și i-au lipăit sîngele; uciderea în masă a pruncilor, ce însoțise atît nașterea lui Moise, cît și pe cea a lui Iisus Hristos; oameni care ieșeau din morminte sau zburau prin văzduh; soldați care dărîmau ziduri prin vrăjitorie; profeți care vedeau viitorul și se luptau cu monștri. Toate astea erau scrise în Biblie și fiece cuvînt din ea era adevărat – așa spunea reverendul Craig și la fel spuneau și părinții lui Richie, iar Richie nu spunea nici el altminteri. Era perfect dispus să acorde încredere explicației lui Bill; logica ei era ceea ce îl tulbura.

– Dar ai spus că-ți era frică. De ce-ar vrea fantoma lui George să te sperie, Bill?

Bill ridică o mînă și se șterse la gură. Mîna îi tremura ușor.

– Pr-probabil că e su-su-supărat pe mi-mi-mi-ne. Fiindcă l-am lăsat să să să mo-mo-moară. Eu am fost de vi-vi-vi-nă. L-am trimis afară cu ba-ba-ba...

Era incapabil să rostească acel cuvînt, așa că în locul său își undui mîna prin aer. Richie dădu din cap, în semn că înțelesese ce voia să spună Bill... Dar nu și că era de acord.

– Eu n-aș crede. Dacă-l înjunghiai pe la spate sau îl împușcai, altfel stăteau lucrurile. Sau dacă-i dădeai, să zicem, o pușcă încărcată de-a tatălui tău să se joace cu ea, și el se împușca. Dar n-a fost nici o pușcă, a fost doar o barcă. Nici măcar n-ai vrut să-i faci rău; de fapt – ridică Richie un deget și îl amenință cu el pe Bill avocățește – n-ai vrut decît ca puștiul să se distreze un pic, corect?

Bill cugetă – cugetă cu disperare. Ceea ce tocmai spusese Richie îl făcea să se simtă mai bine față de moartea lui George, pentru prima oară în luni de zile, dar rămînea o parte din el care insista cu calmă fermitate că nu *trebuia* să se simtă mai bine. *Bineînțeles* că tu ai fost de vină, stăruia partea aceea din el; nu întru totul poate, dar cel puțin parțial.

Dacă nu, cum se face că a apărut locul ăla rece pe canapea, între mama și tatăl tău? Dacă nu, cum de nimeni nu mai scoate vreo vorbă la masa de seară? Acum nu-s decît zăngăneli de cuțite și furculițe pînă nu mai suporți și întrebi dacă poți fi scu-scu-scu-scuzat, vă rog.

Era ca și cum *el* ar fi fost duhul, o prezență ce vorbea și se mișca, dar nu era chiar auzită sau văzută, un lucru simțit vag, și totuși neacceptat ca fiind real.

Nu-i plăcea gîndul că s-ar fi putut da vina pe el, însă unica alternativă la care se putea gîndi pentru a-și explica atitudinea părinților era mult mai rea: aceea că toată iubirea și atenția pe care i le acordaseră ei înainte fuseseră cumva rezultatul prezenței lui George, iar odată George dispărut nu mai rămăsese nimic pentru el... Și toate acestea se petrecuseră la întîmplare, fără nici un strop de logică. Iar dacă-ți lipeai urechea de ușa *aia,* puteai auzi vînturile nebuniei suflînd pe afară.

Așa că revedea tot ceea ce făcuse, ce spusese și simțise în ziua morții lui Georgie, o parte din el nădăjduind că spusele lui Richie erau întemeiate, cealaltă parte sperînd la fel de intens că nu. Nu se purtase ca un sfînt de frate mai mare față de George, cel puțin de atît era sigur. Se certaseră, se bătuseră, sigur că da. Precis că și în ziua aia îi trăsese cîteva scatoalce!

Nu. Nici o ceartă. Pe de o parte, însuși Bill se simțise încă prea moale ca s-o pună de o gîlceava adevărată cu George. Dormise, visînd ceva, visînd un fel de

(țestoasă)

animal mic și ciudat, nu își putea aminti întocmai ce anume, și se trezise pe sunetul ploii ce slăbea afară și al lui George murmurînd nefericit pentru sine în sufragerie. Îl întrebase pe George ce se întîmplase. Băiețelul intrase și-i spusese că încearcă să facă o bărcuță de

hîrtie după instrucțiunile din „Cea mai bună carte de activități practice", dar tot greșea. Bill îi spusese lui George să aducă la el cartea. Și acum, așezat lîngă Richie pe treptele Seminarului, își aminti cum se luminaseră ochii lui Georgie cînd barca ieșise bine și ce strașnic îl făcuse să se simtă privirea aceea, George spunînd prin ea că e într-adevăr un gagiu pe cinste, un *tip* ce nu se lasă pînă nu iese bine treaba. Făcîndu-l să se simtă, pe scurt, ca un frate mai mare.

Bărcuța îl ucisese pe George, dar Richie avea dreptate – nu era același lucru cu a-i fi dat lui George pe mînă un pistol încărcat cu care să se joace. Bill nu știuse ce urma să se întîmple. Nu avea cum.

Inspiră adînc, cutremurîndu-se, și simți ceva ca o piatră – ceva ce nici măcar nu știuse că se află acolo – rostogolindu-i-se afară din piept. Dintr-o dată se simți mai bine, mai bine în legătură cu orice.

Deschise gura să i-o spună lui Richie și izbucni în lacrimi.

Alarmat, Richie îl cuprinse pe Bill cu brațul de umeri (după o privire iute aruncată în jur ca să se asigure că nu se uită nimeni care i-ar putea lua drept o pereche de poponeți).

– N-ai nimic, spuse el. N-ai nimic, Billy, da? Haide, închide robinetele.

– *N-am v-v-vrut să m-mm-mmm-mmmoară!* suspină Bill. *N-NU M-M-AM GÎ-GÎ-GÎ-GÎN-DIT DE-DELOC L-L-LA A-A-AS-TA!*

– Hristoase, Billy, știu că nu. Dacă voiai să-i faci de petrecanie, îi dădeai un brînci pe scări sau mai știu eu ce, îl bătu Richie pe umăr cu stîngăcie, îmbrățișîndu-l scurt și strîns înainte de a-i da drumul. Hai, lasă-te de bîzîit, bine? Parc-ai fi un bebeluș.

Încet, lacrimile lui Bill se uscaseră. Încă-l mai durea, dar această durere părea mai curată, ca și cum și-ar fi făcut singur o tăietură, scoțîndu-și din trup un lucru care putrezea înăuntru. Iar sentimentul acela de ușurare continua să-l inunde.

– N-n-am vrut s-să m-m-m-oară, repetă Bill, și da-dacă sp-sp-spui la ci-ci-neva c-am pl-plî-plîns, îți tr-trr-ag u-una-n na-nas!

– N-o să spun, promise Richie, nu-ți face griji. Era frate-tău, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă frate-meu ar fi omorît, aș plînge de să mă cac pe mine.

– Tu-tu-tu n-n-ai nici un f-frate.

– Da, da' dac-aveam.

– Chi-chiar a-a-așa?

– Normal.

Richie tăcu, fixîndu-l pe Bill cu ochi prudenți, încercînd să se convingă de faptul că trecuse într-adevăr de ce era mai greu. Încă își mai ștergea cu batista ochii înroșiți, dar Richie trase concluzia că probabil trecuse.

– Tot ce-am vrut să zic e că nu știu de ce ar vrea George să te bîntuie. Așa că poate poza are ceva de-a face cu... Mă rog, cu ălălalt. Clovnul.

– Po-po-poate că G-G-George n-n-nu ș-șșș-știe. Poate c-că cr-crede...

Richie înțelese ce încerca să spună Bill și făcu un gest de lehamite cu mîna:

– După ce crăpi, știi tot ce-au gîndit vreodată oamenii despre tine, Bill Barosane.

Vorbea cu aerul indulgent al unui mare profesor care corijează ideile infatuate ale unui mocofan de la țară.

– Scrie-n Biblie, zice-așa, „Da, chiar dacă acum nu putem vedea prea multe în oglindă, vom vedea prin ea ca printr-o fereastră după ce murim" E din Prima Epistolă către Thesalonicieni sau A Doua către Babilonieni, am uitat care. Înseamnă..

– Îmi da-da-dau și eu seama ce î-î-în-seamnă.

– Și ce părere ai?

–Hm?

– Hai să urcăm în camera lui și s-aruncăm o privire. Poate găsim un indiciu despre cine omoară toți copiii.

– N-n-n-a-n-am curaj.

– Nici eu, spuse Richie, crezînd că nu era decît încă un imbold, o vorbă aruncată ca să-l pună pe Bill în mișcare, iar în clipa următoare ceva greu se dădu peste cap în regiunea mijlocie a corpului său și descoperi că nu mințise: făcea pe el de frică.

4

Cei doi băieți se strecurară în casa familiei Denbrough ca două stafii.

Tatăl lui Bill era încă la lucru. Sharon Denbrough se afla în bucătărie, citind un ziar la masa de gătit. Mirosul cinei – cod – plutea pînă în holul din față. Richie dădu un telefon acasă pentru ca mama lui să știe că n-a murit, ci e doar la Bill.

– E cineva acolo? strigă doamna Denbrough cînd Richie puse jos receptorul.

Înghețară, uitîndu-se unul la altul cu mutre vinovate, după care Bill răspunse:

– E-eu sînt, ma-mami! Și R-R-R-R-R...

– Richie Tozier, doamnă, răcni Richie.

– Bună, Richie, strigă din nou doamna Denbrough, cu vocea deconectată, aproape complet absentă. Iei masa cu noi?

– Mulțumesc, doamnă, da' o să treacă mama să mă ia peste-o juma' de oră.

– Salut-o din partea mea, bine?

– Da, doamnă, sigur că da.

– Ha-haide, șopti Bill. Destul cu-cu vorbăria.

Urcară la etaj și străbătură culoarul spre camera lui Bill. Era ordonată așa cum trebuie să fie camera unui băiat cuminte, adică privitul ei i-ar fi dat mamei băiatului în chestiune doar o durere de cap moderată. Rafturile erau pline cu un talmeș-balmeș de cărți și reviste. Erau și alte reviste, plus cîteva machete și jucării, pe masă. Mai era acolo și o mașină de scris veche marca Underwood. Părinții i-o dăruiseră de Crăciun cu doi ani în urmă, iar Bill o folosea cîteodată la scris povestiri. Făcea asta mai des de la moartea lui George. Ficțiunea părea să-i șteargă amintirile, părea să-l împace cu el însuși și cu viața.

În partea opusă patului, pe podea, era un fonograf cu un maldăr de haine împăturite puse pe capac. Bill le băgă în sertarele biroului, apoi luă de pe acesta discurile. Scotoci printre ele, alegînd cam o jumătate de duzină. Le puse pe pliantul gros al patefonului și porni aparatul. Formația *Fleetwoods* începu să cînte *Come Softly, Darling.*

Richie se apucă de nas.

Bill rînji, în ciuda inimii ce-i bubuia în piept.

– Nu-nu le-le pla-pla-ace rock and r-roll-u' Pe ă-ăsta mi l-l-au dat de zi-zi-ua mea. Plus două cu P-Pat B-B-Boone și T-T-Tommy Sands. Pe L-L-Little R-Richard și Sc-creamin J-Jay Hawkins îi țin pentru cînd ei nu-nu-s a-acasă; și ma-ma-mama, dac-aude mu-muzica, o să cre-crea-dă că sîntem în ca-camera mea. Ha-haidem.

Odaia lui George era de cealaltă parte a holului. Avea ușa închisă. Richie îi aruncă o privire și își umezi buzele.

– N-o țin încuiată? îl întrebă el în șoaptă pe Bill.

Deodată se pomeni sperînd că *era* încuiată. Deodată începu să nu mai fie atît de sigur că ideea aceasta fusese a lui.

Bill, palid la față, scutură din cap și răsuci mînerul ușii. Păși înăuntru și privi înapoi spre Richie. După o clipă, Richie îl urmă. Bill închise ușa după ei, înecîndu-i pe *Fleetwoods.* Richie tresări ușor la țăcănitul slab al broaștei.

Se uită în jur, cu teamă și în același timp teribil de curios. Primul lucru pe care-l percepu era mirosul de mucegai uscat al aerului – *De mult n-a mai deschis nimeni aici o fereastră,* își spuse el. *Ce mama dracu, de mult n-a mai respirat nimeni aici. Exact așa se simte.* Se înfioră puțin la acest gînd și își umezi din nou buzele.

Privirea îi căzu pe patul lui George și se gîndi cum dormea acum George sub o plapumă de țărînă în Cimitirul Mount Hope. Putrezind acolo. Fără a avea mîinile împreunate, căci pentru vechea treabă cu împreunarea avea nevoie de două mîini, iar George fusese înmormîntat doar cu una.

Un mic sunet scăpă din gîtul încleștat al lui Richie. Bill se răsuci și îl privi întrebător.

– Ai dreptate, spuse răgușit Richie. Te ia cu fiori aici. Nu pot să-mi dau seama cum ai suportat să intri singur.

– A-a fost fra-fratele meu, răspunse simplu Bill. Cîteodată-mi vi-vine, atîta tot-tot.

Pe pereți se găseau postere – afișe de copii mici. Unul îl prezenta pe Tom cel Grozav, personajul de desene animate din programul cu Captain Kangaroo. Tom se dădea peste cap în aer ținîndu-se de mînă cu Crabby Appleton, care era, firește, Putred Pînă-n Măduva Oaselor. Un altul îi arăta pe nepoții lui Donald Duck, Huey, Louie și Dewie mărșăluind prin sălbăticie cu bonetele lor din blană de raton Junior Woodchucks. Un al treilea desen, pe care George îl colorase cu mîna lui, era cu Mr. Do oprind circulația pentru ca un grup de copilași în drum spre școală să poată traversa strada. „MR. DO SPUNE SĂ AȘTEPȚI TRECEREA GĂRZII!" scria dedesubt.

Puștiul nu se prea pricepea să nu iasă din contur, cugetă Richie și se cutremură. Oricum puștiul n-avea să se mai îndrepte vreodată. Richie privi spre masa de lîngă fereastră. Doamna Denbrough rezemase acolo toate carnetele de note ale lui George, întredeschise. Uitîndu-se la ele, știind că nicicînd nu se vor mai adăuga altele, știind că George murise înainte de-a învăța să nu depășească linia la

colorat, știind că viața i se sfîrșise irevocabil și etern doar cu acele carnete de grădiniță și de clasa întîi, tot adevărul idiot al morții căzu cu un dangăt la locul său în mintea lui Richie pentru prima oară în viața sa. Era ca și cum un uriaș seif de fier i-ar fi căzut în creier, înfundîndu-se acolo.

Și eu pot muri! zbieră deodată la el propria-i minte, pe un ton de groază trădată. *Oricine poate! Oricine poate!*

– *Oh, Doamne, oh, Doamne, Dumnezeule,* murmură cu un glas răvășit.

Nu a fost în stare să rostească mai multe cuvinte.

– Mda, aproape că șopti Bill și se așeză pe patul lui George. Uite.

Richie urmări degetul întins al lui Bill și văzu albumul de fotografii zăcînd închis pe jos. „FOTOGRAFIILE MELE", citi Richie. „GEORGE ELMER DENBROUGH, 6 ANI."

6 ani! zbieră mintea lui pe același ton de trădare ascuțită. *6 ani pe vecie! Oricine poate! Rahat! Futu-i!*

– Era de-de-deschis, spuse Bill. Î-înainte.

– Deci s-a închis, rosti fără chef Richie și se așeză pe pat lîngă Bill, privind spre albumul fotografic. Multe cărți se-nchid de capul lor.

– *Pa-pa-paginile,* poate, da' n-nu și *co-co-perta.* S-a în-închis singur.

Îl privi solemn pe Richie, cu ochii foarte neguroși pe fața palidă, obosită.

– Da-dar v-v-vrea să-să-l de-deschizi iar. Așa cr-cred.

Richie se ridică și porni încet spre albumul de fotografii. Obiectul căzuse la baza unei ferestre acoperite cu perdele subțiri. Privind afară, văzu mărul din curtea dosnică a familiei Denbrough. Un balansoar gol se legăna încet înainte și înapoi, agățat de o cracă neagră, contorsionată.

Își coborî din nou ochii spre albumul lui George.

O pată maronie și uscată colora grosul paginilor la mijlocul albumului. Putea să fi fost sos vechi de roșii. Sigur; era destul de ușor să ți-l închipui pe George admirîndu-și fotografiile în timp ce mînca un hot dog sau un hamburger mare și zemos; ia o îmbucătură zdravănă și un strop de sos împroașcă pagina. Puștii fac tot timpul chestii de-astea tîmpite. Putea fi suc de roșii. Dar Richie știa că nu era așa ceva.

Atinse scurt albumul, apoi trase mîna. Era rece la atingere. Stătuse într-un loc unde razele fierbinți ale soarelui de vară, cît de cît

filtrate prin perdelele acelea străvezii, trebuia să fi căzut pe el toată ziua. Dar îl simțise rece.

Ei bine, am să-l las pur și simplu în pace, își spuse Richie. *Oricum nu vreau să mă uit în tîmpitul lui de album vechi, să văd o mulțime de oameni pe care nu-i cunosc. Cred că poate am să-i spun lui Bill că m-am răzgîndit și că putem să ne ducem în camera lui și să ne uităm pe reviste o vreme, și pe urmă plec acasă și-mi iau cina și mă duc la culcare devreme fiindcă-s al naibii de obosit, și mîine dimineață cînd mă scol sînt sigur c-am să fiu convins că treaba aia nu era decît ketchup. Exact asta am să fac. Bravo, măi.*

Așa că deschise albumul cu mîini ce păreau să se afle la o mie de kilometri depărtare de el, la capătul unor brațe lungi de plastic, și se uită la chipurile și locurile din albumul lui George, mătușile și unchii, țîncii, casele, vechile Ford-uri și Studebaker-uri, liniile telefonice, cutiile poștale, gardurile de șipci, urmele de roți cu apă noroioasă în ele, Roata Mare de la Easty County Fair, Turnul de Apă, ruinele Oțelăriei Kitchener...

Degetele lui Richie răsfoiau tot mai repede și deodată apărură pagini fără fotografii. Reveni fără să vrea, dar incapabil să se abțină. Iată o fotografie a centrului orașului Derry, Main Street și Canal Street prin jurul lui 1930, iar după ea nu mai urma nimic.

– Nu-i nici o poză de școală a lui George aici, constată Richie și îl privi pe Bill cu un amestec de ușurare și exasperare. Ce fel de poantă îmi coci, Bill Barosane?

– C-c-ce?

– Poza asta a centrului de pe vremuri e ultima din album. Tot restul foilor sînt goale.

Bill se sculă de pe pat și veni lîngă Richie. Privi la fotografia cu centrul orașului Derry așa cum fusese cu aproape treizeci de ani în urmă: mașini și camioane demodate, felinare de modă veche cu ciorchini de globuri ca niște struguri albi, pietoni pe lîngă Canal prinși în plin mers de țăcănitul unui aparat de fotografiat. Dădu pagina și, întocmai cum spusese Richie, nu mai urmă nimic.

Nu, stai – nu *chiar* nimic. Era un colțar de studio, un reper de soiul celor care se folosesc la fixarea fotografiilor în albume.

– *A f-f-fost* aici, spuse el și bătu cu degetul în colțar. U-uite.

– Fir-aș! Ce crezi că s-a-ntîmplat cu ea?

– N-n-nu ș-șș-tiu.

Bill îi luase lui Richie albumul și acum îl ținea în poală. Dădu înapoi paginile, căutînd poza lui George. După un minut renunță; el, dar nu și foile. Continuară să se întoarcă de la sine, fîlfîind încet, dar constant, cu sonore foșnete hotărîte. Bill și Richie se uitară unul la altul, cu ochi mari, apoi din nou în jos. Ajunseră iarăși la acea ultimă fotografie, și paginile încetară să se mai întoarcă. Iată centrul orașului Derry în tonuri sepia; orașul așa cum fusese cu mult înainte ca Bill sau Richie să se fi născut.

– Ptiu! exclamă deodată Richie și-i luă iar albumul lui Bill.

Acum nu i se mai simțea teamă în voce, iar chipul îi fu inundat dintr-o dată de uimire.

– Căca-m-aș!

– C-ce? Ce e-e-este?

– Noi! Asta este! Doamne-sfinte-ptiu, *uită-te!*

Bill apucă o margine a albumului. Aplecați deasupra, împărțindu-l între ei, arătau ca doi băieți la repetiția de cor. Bill trase tăios aer în piept, iar Richie știu că văzuse și el.

Captivi sub suprafața lucioasă a acelei vechi fotografii alb-negru, doi băieți și mergeau pe Main Street spre locul unde Main și Center se intersectau – locul unde Canalul o lua pe sub pămînt pentru vreo doi kilometri. Cei doi băieți se distingeau clar profilați pe zidul scund de beton de la marginea Canalului. Unul purta pantaloni largi. Celălalt avea ceva arătînd aproape ca un costum marinăresc. În cap își trîntise o șapcă de tweed. Erau întorși pe trei sferturi spre cameră, privind ceva aflat de cealaltă parte a străzii. Băiatul cu pantaloni largi era Richie Tozier, fără nici o îndoială. Iar cel în costum de marinar și cu șapcă de tweed era Bill Bîlbîitul.

Se holbau hipnotizați la ei înșiși într-o fotografie aproape de trei ori mai bătrînă decît ei. Richie își simți gura uscată ca nisipul și netedă ca de sticlă. La cîțiva pași mai în fața băieților, în poză, se afla un om ținîndu-se de borul pălăriei, cu pardesiul încremenit pe veci în urma sa într-o bruscă rafală de vînt. Pe stradă se vedeau Ford-uri Model-T, un Pierce-Arrow, Chevrolet-uri cu treaptă.

– Nu-nu-nu-nu-mi vi-vi-ne să cr-crr-crred... începu Bill, și acela a fost momentul cînd imaginea s-a pus în mișcare.

Ford-ul Model-T, ce-ar fi trebuit să rămînă veșnic în mijlocul intersecției (sau cel puțin pînă ce chimicalele din vechea fotografie se dizolvau complet), o traversă, cu un nor de fum pufăindu-i intermitent

prin țeava de eșapament, își urmă drumul spre Up-Mile Hill. O mînă mică și albă ieși pe fereastra șoferului și semnaliza că va coti la stînga. O luă pe Court Street, trecînd de marginea albă a fotografiei și făcîndu-se astfel nevăzut.

Pierce-Arrow-ul, Chevrolet-urile, Packard-urile – toate începură să se deplaseze, alegîndu-și traseele separate prin intersecție. După aproximativ douăzeci și opt de ani, pulpana pardesiului trecătorului își încheie în sfîrșit fîlfîirea, își potrivi mai apăsat pe cap pălăria și își văzu de drum.

Cei doi băieți își desăvîrșiră întoarcerea, ajungînd cu fața, iar un moment mai tîrziu Richie văzu la ce se uitaseră, cînd o javră traversă la trap Center Street. Băiatul cu costum de marinar – Bill – duse două degete în colțurile gurii și fluieră. Năucit mai presus de orice capacitate de a se mișca sau gîndi, Richie își dădu seama că putea *auzi* fluieratul, putea *auzi* sunetul neregulat ca de mașină de cusut al motoarelor automobilelor. Sunetele erau slabe, precum cele auzite printr-un geam gros, dar *existau.*

Cîinele aruncă o privire spre cei doi băieți, după care își continuă drumul. Băieții se uitară unul la celălalt și rîseră ca niște veverițe. Dădură s-o ia din loc, și atunci Richie, cel în pantaloni largi, îl apucă pe Bill de braț și arată spre Canal. Se răsuciră într-acolo.

Nu, își spuse Richie, *nu faceți asta, nu...*

Se apropiară de zidul scund din beton și deodată clovnul răsări de după marginea sa ca o oribilă păpușă-cu-arc – un clovn cu fața lui Georgie Denbrough, cu părul lins pe spate, cu gura toată un rînjet hidos plin de fard sîngeriu, cu două găuri negre în loc de ochi. Într-o mînă ținea trei baloane pe o sfoară. Pe cealaltă o întinse spre băiatul în costum de marinar și-l înhăță de gît.

– *N-n-nu!* țipă Bill și-și repezi mîna spre fotografie, își repezi mîna *în* fotografie.

– *Oprește-te, Bill!* strigă Richie, înșfăcîndu-l.

Ajunse aproape prea tîrziu. Văzu vîrfurile degetelor lui Bill intrînd prin suprafața fotografiei în acea altă lume. Văzu degetele trecînd de la trandafiriul cald al țesuturilor vii la unificata culoare smîntînoasă care trecea drept alb în fotografiile vechi. În același timp, se micșorară și părură a se desprinde de restul trupului. Aidoma straniei iluzii optice pe care o avem cînd ne cufundăm mîna într-un bol

de sticlă plin cu apă: partea din mînă ajunsă sub apă pare că plutește, retezată, la cîțiva centimetri distanță de cea rămasă încă afară din apă.

O serie de tăieturi diagonale crestară degetele lui Bill în punctul unde începeau să mai fie degetele lui pentru a deveni fotodegete; parcă și-ar fi prins mîna între palele unui ventilator, și nu într-o fotografie.

Richie îi apucă antebrațul și îl trase cu o smucitură zdravănă. Căzură amîndoi pe jos. Albumul lui George izbi podeaua și se închise cu un pocnet sec. Bill își repezi degetele în gură. Lacrimi de durere îi inundară ochii. Richie putu vedea sîngele curgîndu-i pe palmă spre încheietura mîinii, în șuvițe vii.

– Dă să văd, ceru.

– Do-doare, scînci Bill, întinzînd mîna spre Richie cu palma în jos.

Tăieturi ca treptele unei scări îi străbăteau arătătorul, mijlociul și inelarul. Degetul mic abia dacă atinsese suprafața fotografiei (dacă aceasta avea o suprafață), și, deși acel deget nu fusese tăiat, Bill avea să-i spună mai tîrziu lui Richie că unghia îi era scurtată drept, ca de foarfecele unui manichiurist.

– Iisuse, Bill.

Leucoplast. Asta era tot ce-i putea trece prin minte. Doamne, avusese noroc – dacă nu trăgea brațul lui Bill atunci cînd o făcuse, degetele i-ar fi putut fi amputate, și nu doar tăiate adînc.

– Pe astea trebuie să le dregem. Maică-ta poate...

– La-la-las-o-n pa-pace p-pe ma-ică-mea, spuse Bill.

Apucă din nou albumul, stropind podeaua cu picături de sînge.

– Nu mai deschide chestia aia! strigă Richie, zgîlțîindu-l înnebunit de umăr. Iisuse Hristoase, Billy, aproape c-ai rămas fără *degete!*

Bill se smulse din mîna lui. Dădu paginile, iar pe chip i se așternuse o îndîrjire amarnică ce îl speria pe Richie mai mult decît orice altceva. Ochii lui Bill arătau aproape ca ai unui nebun. Degetele rănite întipăriră sînge proaspăt pe albumul lui George – încă nu arăta ca sucul de roșii, dar, după ce va fi avut puțin timp ca să se usuce, cu așa ceva urma să semene. Sigur că da.

Și iată din nou scena cu centrul orașului.

Ford-ul Model-T stătea în mijlocul intersecției. Celelalte mașini erau încremenite în locurile unde se aflaseră mai înainte. Omul care mergea spre răspîntie își ținea borul pălăriei; haina i se umfla încă o dată în vînt.

Cei doi băieți dispăruseră.

Nicăieri în poză nu se mai vedeau băieți. Dar...

– Uite, șopti Richie și îi arătă.

Avu grijă să-și țină vîrful degetului la o bună distanță de fotografie. Un arc se arăta imediat deasupra zidului scund de beton ce mărginea Canalul – partea de sus a ceva rotund.

Ceva ca un balon.

5

Ieșiră din camera lui George tocmai la timp. Mama lui Bill era o voce la baza scărilor și o umbră pe perete.

– Ce-ați făcut, băieți, v-ați luptat? întrebă ea cu asprime. Am auzit o bufnitură.

– Doar pu-pu-puțin, mami.

Bill îi aruncă lui Richie o privire pătrunzătoare. *Taci,* spunea aceasta.

– Ei bine, vreau să încetați. Am crezut că-mi cade tavanu-n cap.

– Bi-bi-bine.

O auziră înapoindu-se în partea din față a casei. Bill își înfășurase batista peste mîna ce-i sîngera; bandajul improvizat se înroșise și dintr-o clipă-ntr-alta avea să înceapă să picure. Băieții coborîră în baie, unde Bill își ținu mîna sub robinet pînă ce hemoragia se opri. Spălate, tăieturile arătau subțiri, dar nemilos de adînci. Privindu-le buzele albe și carnea roșie dinăuntru, lui Richie i se făcu rău de la stomac. Le bandajă cu leucoplast cît putu de repede.

– Do-do-doare ca dracu', spuse Bill.

– Păi ce ți-a venit să te repezi să-ți bagi mîna acolo, băi chiloți-uzi?

Bill își privi solemn inelele de plasture de pe degete, apoi ridică ochii spre Richie.

– A-a-a fost cl-ovnul, spuse el. C-clovnul e-era, dîndu-se drept G-G-George.

– Da, zise Richie. La fel cum tot Clovnul s-a dat drept bolnavul ăla pe care l-a văzut Eddie.

– L-le-leprosul.

– Just.

– Da' chia-chiar e-e un cl-cl-clovn?

– E un monstru, spuse plat Richie. Un fel de monstru. Un fel de monstru, chiar aici, în Derry. Și omoară copii.

6

Într-o sîmbătă, nu mult după incidentul cu stăvilarul de pe Maidan, cu domnul Nell și cu fotografia care se mișca, Richie, Ben și Beverly Marsh ajunseră să dea ochii nu cu un monstru, ci cu doi – și plătiră bani pentru asta. Richie, cel puțin, plăti. Acești monștri erau înfricoșători, dar nu tocmai primejdioși; își sfîșiau victimele pe ecranul de la „Aladdin Theater" în timp ce Richie, Ben și Bev priveau de la balcon.

Unul dintre monștri era un vîrcolac, interpretat de Michael Landon, și era mișto pentru că, pînă și cînd devenea lup, tot mai avea un soi de tunsoare ca o coadă de rață. Celălalt era motoristul āla făcut piftie, pe care-l juca Gary Conway. Era readus la viață de un descendent al lui Victor Frankenstein, care le dădea toate bucățile de care nu mai avea nevoie, unui cîrd de aligatori pe care-i ținea în pivniță, în program mai figurau: un Jurnal Movie Tone prezentînd ultima modă de la Paris și cele mai recente explozii de rachete Vanguard la Cape Canaveral, două desene animate Warner Brothers, unul cu Popeye și un Chilly Willy (din nu se știe ce motiv, pălăria pe care-o purta Chilly Willy îl înnebunea întotdeauna pe Richie), și „ASPECTE DIN ATRACȚIILE VIITOARE". Atracțiile viitoare includeau două filme pe care Richie le trecu imediat pe lista sa tre-să-văd: *I Married a Monster from Outer Space*[1] și *The Blob*[2].

Ben a fost foarte liniștit în timpul proiecției. Moș Clăiță aproape că fusese depistat mai devreme de Henry, Belch și Victor, iar Richie bănuia că nici nu-i stătea mintea la altceva. Ben însă uitase cu totul de cei trei ticăloși (ședeau jos, aproape de ecran, dînd unu-n altul cu cutii de floricele și hăulind). Motivul tăcerii lui era Beverly. Prezența

[1] *M-am căsătorit cu un monstru din spațiul cosmic*, Paramount 1958, Gene Fowler Ir. (n. tr.).

[2] *Cocoloșul*, Tonyly/Paramount 1958; Irvin S. Yeaworth Ir. (n. tr.).

ei era atît de copleșitoare, încît aproape îi făcea rău. Trupul întreg i se acoperise cu piele de găină și, dacă fata se mișca doar în scaun, fulgere fierbinți îi ardeau carnea, ca lovită de o febră tropicală. Cînd mîna lui Beverly o atingea pe a lui întinzîndu-se după floricele de porumb, tremura de exaltare. Mai tîrziu avea să-și spună că acele trei ore petrecute în întuneric lîngă Beverly fuseseră cele mai lungi și cele mai scurte ore din viața lui.

Richie, neștiind faptul că Ben ardea în focurile nimicitoare ale dragostei infantile, se simțea minunat. În letopisețul lui, singurul lucru mai grozav decît două filme cu Francis Catîrul Vorbitor era o pereche de filme de groază într-o sală plină cu copii, țipînd și zbierînd cu toții la secvențele sîngeroase. Cu siguranță că nu făcea nici o legătură între vreuna dintre isprăvile celor două filme American-International cu buget redus la care se uitau și ceea ce se întîmpla în oraș... Nu încă.

Văzuse reclama cu *Twin Shock Show Saturday Matinee*[1] în numărul de vineri dimineață al ziarului *News* și uitase aproape imediat cît de prost dormise cu o noapte înainte – și cum, într-un tîrziu, se dăduse jos din pat și aprinsese lumina din debara, o șmecherie cu-adevărat pușteasc, desigur, dar nu fusese în stare să pună pleoapă pe pleoapă pînă n-o făcuse. A doua zi dimineață însă lucrurile reintraseră în normal... Mă rog, aproape. Începu să-și spună că poate el și Bill n-avuseseră decît o halucinație în doi. Sigur că tăieturile de pe degetele lui Bill nu erau halucinație, dar poate că pur și simplu se tăiase în marginile unor foi din albumul lui Georgie. Hîrtia era destul de groasă. Nu era exclus. Poate. Pe de altă parte, nu exista nici o lege care să spună că trebuia să-și petreacă următorii zece ani gîndindu-se numai la asta, nu-i așa? Nnț!

Și astfel, ca urmare a unei experiențe care pe un adult l-ar fi putut trimite foarte bine fuga-fuga la cel mai apropiat felcer-de-scăfîrlie, Richie Tozier se sculă, mîncă un mic dejun gigantic cu clătite, văzu reclama celor două filme de groază în pagina de divertisment a ziarului, își controlă fondurile, le găsi cam scăzute (în fine... „inexistente" ar fi putut figura de fapt ca termen mult mai potrivit) și începu să-și piseze tatăl să-i dea treburi de făcut.

---

[1] „Șocuri gemene, sîmbăta la matineu" (n. tr.).

Tata, care venise la masă îmbrăcat deja în tunica sa albă de dentist, lăsă jos pagina de sport și își turnă o a doua ceașcă de cafea. Era un om plăcut la înfățișare, cu o figură oarecum prelungă. Purta ochelari cu rame de oțel, în creștetul capului i se forma un început de chelie și avea să moară de cancer la laringe în 1973. Privi la reclama pe care i-o arătă Richie.

– Filme de groază, spuse Wentworth Tozier.

– Îhî, încuviință Richie, rînjind.

– Se pare că mori dacă nu te duci.

– Îhî!

– Se pare că probabil ai să mori în convulsii de dezamăgire dacă nu ajungi să vezi spanacurile alea de filme.

– Îhî, îhî, o să mor! Știu c-o să mor! *Haaaa!* căzu Richie pe podea, apucîndu-se de beregată, cu limba ieșindu-i afară.

Acesta era modul recunoscut al lui Richie de a pune vraja în funcțiune.

– Oh, Doamne, Richie, ai de gînd, te rog, să încetezi? îi ceru maică-sa de lîngă aragaz, unde-i prăjea două ouă, ca să le trîntească peste clătite.

– Ei, Richie, spuse tatăl său în timp ce Richie revenea pe scaun. Cred că am uitat să-ți achit drepturile de luni. Asta-i singurul motiv la care mă pot gîndi că-ți mai trebuie bani și vineri.

– Păi...

– S-au dus?

– Păi...

– Ăsta-i un subiect extrem de profund pentru un băiat cu o minte atît de superficială, constată Wentworth Tozier și-și rezemă cotul pe masă și bărbia în căușul palmei, privindu-și singurul fiu cu ceva ce părea a fi o fascinație adîncă. Pe ce s-au dus?

Richie căzu imediat în Vocea lui Toodles Majordomul Englez.

– Păi, i-am cheltuit, nu-așa, dom' guv'nator? Pip-pip, hop-și-așa, și tot ăl putregoi! Partea mea din efortu' de război. Toți trebuirăm să dăm un pic ca să-l dăm de-a dura pe-mputitul de hun, nu-așa? Un pic de portiță udă, păi-nu? Un pic de arici ud, nu-că-da? Un pic de...

– Un pic de maldăr de rahat, rosti Went pe un ton prietenos și întinse mîna după conservele de fragi.

– Scutește-mă de vulgarități la masa de dimineață, dacă nu ți-e cu supărare, îi spuse Maggie Tozier soțului ei, în timp ce îi aducea lui Richie ouăle la masă.

Iar lui Richie îi zise:

– Oricum nu știu de ce vrei să-ți umpli capul cu mizerii groaznice ca alea.

– Au, mămico, spuse Richie.

Pe dinafară era zdrobit, pe dinăuntru jubila. Își putea citi amîndoi părinții ca pe niște cărți – cu paginile ferfeniță și grozav de îndrăgite – și era destul de sigur că va obține ceea ce dorea: de lucru și permisiunea de a se duce sîmbătă după-amiază la cinema.

Went se aplecă înainte spre Richie și afișă un zîmbet larg:

– Cred că te-am prins exact cum voiam.

– Zău, tăticule? îi întoarse Richie zîmbetul... puțin cam acru.

– Zău că da. Cunoști peluza noastră, Richie? Ești familiarizat cu peluza noastră?

– Zău că mi-s, dom' guv'nator, redeveni Richie Toodles – sau cel puțin încercă. Oleacă cam ciufulită, nu-i așa?

– Așa și așa, se arătă Went de acord. Iar dumneata, Richie, vei remedia această situație.

– Așa?

– Așa. Tunde-o, Richie.

– Bine, tăticule, sigur, răspunse Richie, deși în cap îi înmugurise deodată o bănuială cumplită.

Poate că tăticul său nu se referea numai la gazonul din fața casei.

Surîsul lui Wentworth Tozier se lăți cît rînjetul unui rechin cînd își încolțește prada.

– *Toată* peluza, o, idiot copil al meu. În față. În dos. Pe de lături. Și, cînd termini, am să-ți proptesc în palmă două hîrtiuțe verzi cu cineva care seamănă cu George Washington pe o parte și desenul unei piramide-n vîrf cu Ochiul Veșnic Treaz pe cealaltă.

– Nu mă prind, tăticule, spuse Richie, dar teamă-i era că se prinsese.

– Doi dolari.

– Doi dolari pentru *toată iarba!* strigă Richie, sincer lezat. Avem cel mai mare gazon din tot *cartierul!* Nu se poate, tăticule!

Went oftă și-și luă din nou ziarul. Richie putu citi titlul de pe prima pagină: „DISPARIȚIA UNUI BĂIAT PROVOACĂ NOI TEMERI". Se gîndi un moment la albumul sinistru al lui George Denbrough – dar aceea sigur fusese o halucinație... Și chiar dacă n-ar fi fost, se întîmplase ieri, iar acum era azi.

– Am impresia că nu dorești să vezi filmele alea atît de tare pe cît crezuseși, spuse Went din spatele ziarului.

O clipă mai tîrziu ochii săi apărură pe deasupra paginii, studiindu-l pe Richie. Studiindu-l cu un pic de mulțumire, la drept vorbind, așa cum un om cu careu își scrutează partenerul la pocher peste evantaiul de cărți.

– Cînd gemenii Clark o tund pe toată, le dai cîte doi dolari la *fiecare!*

– Așa e, recunoscu Went. Dar, din cîte știu, *ei* nu vor să meargă la cinema mîine. Sau, dacă vor, se vede că au fonduri suficiente în acest scop, pentru că n-au apărut în ultima vreme să verifice stadiul creșterii ierbii dimprejurul domiciliului nostru. Tu, pe de altă parte, *vrei* să te duci și descoperi că-ți lipsesc mijloacele de a o face. Acea apăsare pe care o simți în sectorul median poate fi rezultatul celor cinci clătite și două ouă pe care le-ai consumat la micul dejun, Richie, sau pur și simplu înghesuiala la care te-am prins. Nu-i așa?

Ochii lui Went se cufundară din nou după ziar.

– Mă șantajează, îi spuse Richie mamei sale, care mînca pîine prăjită uscată – iarăși încerca să mai dea jos din greutate. Ăsta-i șantaj, sper doar că știi asta.

– Da, dragă, știu asta, spuse maică-sa. Ai ou pe bărbie.

Richie își șterse oul de pe bărbie.

– Trei dolari dacă am făcut-o toată pînă diseară cînd te-ntorci acasă? întrebă el ziarul.

Ochii tatălui său reapărură scurt.

– Doi-cincizeci.

– Oh, Doamne, făcu Richie. Tu și Jack Benny.

– Idolul meu, zise Went de după ziar. Decide-te, Richie. Vreau să citesc scorurile astea la box.

– S-a făcut, spuse Richie și oftă.

Cînd propriii tăi părinți te-au înșfăcat de boașe, zău că știu cum să te strîngă. Era chicoticos de-a binelea, dacă stăteai să te gîndești. În timp ce tundea iarba, își exersa Vocile.

7

Termină – fața, dosul și laturile – pe la ora trei vineri după-amiază și își începu sîmbăta cu doi dolari și cincizeci de cenți în buzunarul blugilor. Al dracu' de-aproape de-o avere. Îl sună pe Bill, dar Bill îi

spuse posomorît că trebuie să se ducă la Bangor ca să i se facă un soi de test pentru terapia vorbirii.

Richie îl compătimi, apoi adăugă în cea mai bună Voce Bill Bîlbîitul a sa:

– Dă-dă-dă-i în mă-mă-mă-sa, Bi-Bi-Bill Ba-Ba-Barosane.

– Fa-fa-fața ta și do-do-osu' meu, T-T-Tozier, replică Bill și închise.

După aceea dădu telefon la Eddie Kaspbrak, dar Eddie suna și mai prăbușit decît Bill – maică-sa cumpărase pentru amîndoi cîte un abonament de autobuz pe toată ziua, explică el, și mergeau să le viziteze pe mătușile lui Eddie din Haven, Bangor și Hampden. Toate trei erau grase, la fel ca doamna Kaspbrak, și toate trei erau nemăritate.

– Toate-au să mă ciupească de obraz și-au să-mi spună ce mare am crescut, zise Eddie.

– Asta-i fiindcă știu și ele ce drăgălaș ești, Eds – exact ca mine. Am văzut ce scumpete ești de prima oară cînd te-am întîlnit.

– Uneori chiar că ești un găinaț, Richie.

– Numai unu de-ăsta-i recunoaște pe ăilalți, Eds, și tu-i știi pe toți. Vii săptămîna viitoare pe Maidan?

– Cred că da, dacă veniți și voi. Vrei să ne jucăm cu pistoalele?

– Poate. Da'... cred că eu și Bill Barosanul avem ceva să-ți zicem.

– Ce?

– De fapt e povestea lui Bill. La revedere. Succes la mătuși.

– Vezi să nu mă scap pe mine de atîta rîs.

Al treilea apel a fost către Stan, dar Stan era certat cu-ai lui, pentru că le spărsese geamul cel mare. Se juca de-a farfuriile zburătoare cu un platou de plăcintă și acesta aterizase greșit. Zzz-drang. Îl puseră la muncă tot sfîrșitul de săptămînă și probabil și următorul. Richie îl compătimi, iar apoi îl întrebă dacă vrea să vină pe Maidan săptămîna următoare. Stan spuse că da, probabil, dacă tatăl său nu ia hotărîrea să-l lege de glie sau cine știe ce.

– Ei, pe naiba, Stan, n-a fost decît un geam, spuse Richie.

– Da, da' unu' *mare,* preciză Stan și închise telefonul.

Richie porni spre ușa living-ului, apoi își aminti de Ben Hanscom. Răsfoi cartea de telefon, găsind numărul unei anume Ariene Hanscom. De vreme ce era singura doamnă Hanscom dintre cele patru familii consemnate, își închipui că trebuia să fie mama lui Ben și formă numărul.

– Mi-ar plăcea să vin, dar deja mi-am cheltuit cota, spuse Ben.

Părea deprimat și rușinat de această mărturisire – o risipise pe toată pe dulciuri, suc, cartofi pai și cornuri cu pastramă de vită.

Richie, care se scălda în aur (și căruia nu-i plăcea să meargă la filme singur), spuse:

– Eu am o grămadă de bani. Poți să mi-i dai cînd o să ai.

– Așa? Chiar? Faci tu asta?

– Sigur, zise Richie, mirat. De ce nu?

– În regulă! exclamă fericit Ben. Minunat, ar fi grozav! Două filme de groază! Ziceai că unul e cu vîrcolaci?

– Mhm.

– Frate, *mor* după filmele cu vîrcolaci!

– Ușurel, Clăiță, să nu-ți uzi nădragii.

Ben rîse.

– Ne vedem în față la Aladdin, bine?

– Da, grozav.

Richie puse receptorul în furcă și privi la el gînditor. Dintr-o dată îi dădu prin minte că Ben Hanscom se simțea singur. Iar asta îl făcu să se simtă, la rîndul său, ca un erou de legendă. Fluierînd, alergă la etaj să ia niște reviste pe care să se uite înainte de proiecție.

8

Ziua era însorită, răcoroasă, și vîntul adia ușurel. Richie mergea agale pe Center Street către „Aladdin", trosnindu-și degetele și cîntînd în surdină *Rochiri Robin.* Se simțea bine. Mersul la cinema îl făcea întotdeauna să se simtă bine – iubea lumea aceea magică, acele vise vrăjite. Îi părea rău pentru oricine avea de făcut treburi plicticoase într-o asemenea zi – Bill cu terapia sa de vorbire, Eddie cu mătușile lui, bietul Stan Omu' care-și va petrece după-amiaza rîcîind treptele verandei din față sau măturînd în garaj pentru că platoul de plăcinte pe care-l aruncase cotise la dreapta cînd ar fi trebuit s-o cotească la stînga.

Richie își avea yo-yo-ul vîrît în buzunarul de la spate, iar acum îl scoase și încercă din nou să-l strîngă. Aceasta era o dibăcie pe care Richie tînjea s-o dobîndească, dar, pînă una-alta, nici pomeneală.

Bulangiul ăla mic și țicnit pur și simplu n-avea chef. Fie cobora și sărea imediat înapoi în sus, fie cobora și rămînea mort la capătul firului.

Pe la jumătatea urcușului pe Center Street Hill văzu o fată cu fustă bej plisată și bluză albă fără mîneci, așezată pe o bancă în fața la Shook's Drug Store. Mînca un cornet cu ceva care părea înghețată de fistic. Păr arămiu-roșcat viu, cu luciri parcă rubinii sau alteori aproape blonde îi cădea pînă pe omoplați. Richie nu cunoștea decît o singură fată cu părul în nuanța aceea anume... Beverly Marsh.

Lui Richie îi plăcea mult Bev. Mă rog, o plăcea, dar nu în felul *ăla*. Îi admira înfățișarea (și știa că nu e singurul – fete ca Sally Mueller și Greta Bowie o urau pe Beverly ca focu', încă prea tinere ca să priceapă cum de ele puteau căpăta orice altceva atît de ușor... și totuși erau nevoite să concureze în materie de înfățișare cu o fată care locuia într-unul dintre apartamentele acelea sărăcăcioase de pe Lower Main Street), dar cel mai mult o plăcea pentru că se ținea tare și avea într-adevăr simț al umorului. Mai avea, de obicei, și țigări. O plăcea, pe scurt, pentru că era o băiată bună. Totuși, o dată sau de două ori se pomenise întrebîndu-se ce culoare avea lenjeria pe care o purta pe sub micul ei sortiment de fuste destul de decolorate, iar asta nu era o întrebare de soiul celor pe care ți le pui despre ceilalți băieți, nu-i așa?

Și, trebuia să admită Richie, era al dracului de drăguț(ă).

Apropiindu-se de banca unde stătea Bev mîncîndu-și înghețata, Richie își strînse pe mijloc cordonul unui raglan invizibil, trase pe ochi o invizibilă pălărie moale cu boruri late și se prefăcu a fi Humphrey Bogart. Adăugînd Vocea corectă, *deveni* Humphrey Bogart – cel puțin după umila sa părere. Altora le-ar fi sunat ca Richie Tozier cu o sinuzită ușoară.

– *Bună, iubito,* spuse el, lunecînd spre banca unde stătea fata și privind în lungul străzii. N-are nici un rost să aștepți autobuzul aici. Naziștii ne-au tăiat retragerea. Ultimul avion pleacă la miezul nopții. Să fii la bord. El are *nevoie* de tine, iubito. Și eu la fel... Da' o să mă descurc cumva.

– Salut, Richie, spuse Bev, și, cînd se întoarse spre el, băiatul îi văzu pe obrazul drept o vînătaie purpurie-negricioasă, ca umbra unei aripi de cioară.

Îl izbi din nou înfățișarea ei arătoasă... Doar că acum îi trecu prin minte că de fapt s-ar putea să fie chiar frumoasă. Pînă în acel moment nu se gîndise niciodată că pot exista fete frumoase și în afara

filmelor sau că el însuși ar putea cunoaște una. Poate că vînătaia era aceea care-i permitea să observe posibilitatea frumuseții ei – un contrast esențial, o vătămare deosebită ce atrăgea mai întîi atenția, iar apoi, într-un fel sau altul, definea restul: ochii albaștri-cenușii, roșeața naturală a buzelor, pielea de copil, imaculată, ca laptele. Peste nas i se așternuse un mic nor de pistrui.

– Vezi ceva verde? întrebă ea, smucind cu obrăznicie din cap.

– Pe tine, iubirea mea, răspunse Richie. Te-ai înverzit ca brînza Limberger. Da' după ce te-om scoate din Casablanca, o să intri în cel mai strașnic spital care se poate cumpăra cu bani. O să te albim noi la loc. Jur pe numele mamei mele.

– Cretin ești, Richie. Nu sună deloc ca Humphrey Bogart.

Dar, în timp ce spunea asta, zîmbi puțin.

Richie se așeză lîngă ea:

– Mergi la cinema?

– N-am bani, spuse Beverly. Pot să-ți văd și eu yo-yo-ul? I-l întinse.

– Ar trebui să-l iau înapoi, adăugă Richie. Trebuie să se strîngă, da' nu vrea. M-au tras în piept.

Fata își înfipse degetele în ochiul sforii, iar Richie își împinse ochelarii în sus pe șaua nasului ca să vadă mai bine ce face. Bev întoarse mîna invers, cu palma spre cer, și cu yo-yo-ul cuibărit frumos în valea de carne formată în căușul mîinii. Lăsă yo-yo-ul să se rostogolească peste degetul arătător. Acesta coborî pînă la capătul firului și se strînse. Cînd fata își arcui degetele într-un gest de chemare, se trezi prompt și urcă din nou pe fir pînă în palma ei.

– Oh căca-m-aș, ia te uită, exclamă Richie.

– Asta-i o copilărie, spuse Bev. Ia uită-te la asta!

Trimise iar yo-yo-ul în jos. Îl lăsă un moment să doarmă, după care îl plimbă într-o serie ageră de mici smucituri, în sus pe sfoară, pînă la loc în palmă.

– Of, termină, o rugă Richie. Nu pot suporta demonstrațiile.

– Da' de-asta ce zici? întrebă Bev, zîmbind dulce.

Făcu yo-yo-ul să se legene înainte și înapoi, bila de lemn roșu semănînd acum cu un Pendul Bo-Lo pe care-l avusese Richie mai demult. Încheie cu două cercuri uriașe (aproape lovind o cucoană vîrstnică și nehotărîtă, care îi fulgeră din priviri). Yo-yo-ul își sfîrși cursa în căușul palmei ei, cu firul înfășurat corect în jurul axului. Bev i-l înapoie lui Richie și se așeză din nou pe bancă. Richie se așeză

alături, cu falca atîrnîndu-i moale de admirație absolut neprefăcută. Bev îl privi și rîse cristalin:

– Închide gura, că intră musca.

Richie închise gura cu un clănțănit.

– În plus, ultima parte n-a fost decît baftă. Prima oară-n viața mea c-am făcut două cercuri mari la rînd fără să mă-ncurc.

Acum prin dreptul lor treceau alți copii, în drum spre cinematograf. Peter Gordon trecu însoțit de Marcia Fadden. Cică mergeau împreună, dar Richie își închipui că pur și simplu locuiau ușă-n ușă pe West Broadway și erau o asemenea pereche de tîmpiți, încît aveau nevoie unul de sprijinul și atenția celuilalt. Peter Gordon deja se bucura de o recoltă bunișoară de acnee, deși n-avea decît doisprezece ani. Uneori se învîrtea cu Bowers, Criss și Huggins, dar nu era chiar atît de viteaz ca să încerce ceva pe cont propriu.

Le aruncă o privire lui Richie și Bev, așezați împreună pe bancă, și cîntă:

– Richie și Beverly ie-te-teee! Sî-Ă-Rî-U-Tî-Î-Nî-Dî-U-Sî-Eee! Mai întîi amoru', pe urmă vine nunta...

...Și vine Richie cu cărucioru'! încheie Marcia, îndoindu-se de rîs.

– Ia loc p-asta, sufletele, spuse Bev și împunse aerul cu degetul mijlociu spre ei.

Marcia privi în altă parte, dezgustată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că cineva poate fi atît de nesimțit. Gordon o învălui cu brațul și strigă înapoi peste umăr către Richie:

– Poate te văd eu mai tîrziu, patru-ochi!

– Poate că vezi tu porjartieru' mă-tii! răspunse Richie dibaci (chiar dacă puțin cam pe negîndite).

Pe Beverly o pufni rîsul. O clipă se rezemă de umărul lui Richie, iar acesta abia avu timp să reflecteze că atingerea și senzația greutății ei ușor purtate nu erau tocmai neplăcute. Apoi se îndreptă la loc.

– Ce pereche de tălîmbi, spuse fata.

– Mda, cred că Marcia se pișă apă de roze, adăugă Richie, iar pe Beverly iar o apucară sughițurile.

– Chanel cinci, spuse ea, cu vocea înăbușită de mîinile puse peste gură.

– Pe pariu, aprobă Richie, deși n-avea nici cea mai vagă idee ce era Chanel cinci. Bev?

– Ce?

– Poți să-mi arăți și mie cum să-l fac să doarmă?

– Cred că da. Pîn-acum n-am mai arătat la nimeni.
– Tu cum ai învățat? Cine ți-a arătat?
Fata îi aruncă o privire dezgustată:
– Nimeni nu mi-a *arătat*. Pur și simplu m-am gîndit eu. Ca atunci cînd învîrți un baston. Mă pricep la de-astea...
– Nici urmă de îngîmfare în familia *ta*, comentă Richie, dîndu-și ochii peste cap.
– Ei, eu *sînt*. Da' n-am luat nici lecții, nici nimic.
– Chiar poți să-nvîrți?
– Sigur.
– Probabil ai să fii maestră de ceremonii în liceu, mm?
Beverly zîmbi. Era un soi de zîmbet pe care Richie nu-l mai văzuse înainte – înțelept, cinic, și în același timp trist. Dădu puțin înapoi dinaintea forței sale necunoscute, la fel cum se retrăsese din fața fotografiei cu centrul orașului aflate în albumul lui Georgie cînd aceasta începuse să se miște.
– Asta-i pentru fete ca Marcia Fadden, spuse Bev. Ea, și Sally Mueller, și Greta Bowie. Fete care se pișă apă de trandafiri. Tații lor le ajută să-și cumpere echipamentul de sport și uniformele. Avantaj ele. Eu n-am să fiu niciodată maestră de ceremonii.
– Ei, haide, Bev, asta nu-i o atitudine pe care s-o...
– Ba precis că e, dacă ăsta-i adevărul, ridică ea din umeri. Puțin îmi pasă. Cine are chef să facă salturi mortale și să-și arate chiloții la un milion de oameni? Ia uite, Richie. Fii atent la asta.
În următoarele zece minute, trudi să-i arate lui Richie cum se fac yo-yo-ul să doarmă. Spre sfîrșit, Richie începu într-adevăr să prindă șmecheria, deși cel mai adesea nu reușea decît să-l urce pînă la jumătatea sforii după ce-l trezea.
– Nu dai din degete destul de tare, asta-i tot, spuse Beverly.
Richie se uită la ceasul de la Merrill Trust, de pe partea cealaltă a străzii, și sări de la locul său, îndesîndu-și yo-yo-ul în buzunarul de la spate.
– Fir-ar să fie, tre' să mă duc, Bev. Am întîlnire cu moș Clăiță. O să creadă că m-am răzgîndit sau mai știu eu ce.
– Cine-i Clăiță?
– A, Ben Hanscom. Da' eu îi zic Clăiță. Știi tu, de la Haystack[1] Calhoun, ăla cu luptele.
Bev se încruntă la el.

[1] *Haystack*, „claie de fîn" (n. tr.).

– Nu-i prea drăguț din partea ta. Mie-mi place de Ben.

– Să nu mă biciui, coniță! chirăi Richie cu Vocea sa de Negrișor, rostogolindu-și ochii peste cap și fîlfîind din mîini. Să nu mă biciui, c-oi să hiu on negru de treabă, coniță, c-oi să...

– Richie, spuse subțire Bev.

Richie se potoli.

– Și mie-mi place de el. Am construit cu toții un stăvilar jos pe Maidan acu' cîteva zile și...

– Vă duceți acolo? Tu și cu Ben vă jucați acolo jos?

– Sigur. Sîntem o gașcă-ntreagă. E destul de mistocuț pe Maidan, mai spuse Richie și-și privi din nou ceasul. Acuma chiar trebuie să ies din scenă. M-așteaptă Ben.

– Bine.

Băiatul se opri, căzu o clipă pe gînduri și zise:

– Dacă tot nu faci nimic, hai și tu cu mine.

– Ți-am spus. N-am nici un ban.

– Îți plătesc eu biletul. Am la mine doi dolari.

Bev aruncă resturile cornetului de înghețată într-un coș de gunoi din apropiere. Ochii ei, nuanța aceea delicată de albastru-cenușiu, se întoarseră spre ai lui. Erau înecați într-un amuzament detașat. Simulă că-și aranjează părul și-l întrebă:

– Vai de mine, mi se propune cumva o întîlnire?

O clipă, Richie se simți nefiresc de intimidat. Chiar simți un val de roșeață ridicîndu-i-se în obraji. El, unul, lansase oferta într-un mod absolut natural, întocmai la fel cum o făcuse și cu Ben... Doar că lui Ben nu cumva îi spusese ceva și despre datorii? Ba da. Despre datorii însă nu-i spusese nimic lui Beverly.

Deodată Richie se simți cam bizar. Lăsase ochii în jos, dînd înapoi în fața privirii ei amuzate, și-și dădu seama acum că fusta fetei se ridicase puțin cînd ea se trăsese mai în față ca să arunce cornetul în coșul de hîrtii și-i putea vedea genunchii. Ridică privirea, dar asta nu-i folosi la nimic; acum se uita la reliefarea abia mijită a pieptului ei.

Richie, ca întotdeauna în asemenea momente confuze, se refugie în absurd.

– Da! O întîlnire! zbieră el, aruncîndu-se în genunchi dinaintea ei și ridicîndu-și spre cer mîinile încleștate. Te rog, vino! Te rog să vii! Nemilos ucide-m-oi de-oi zice nu, nu-așa? Așa-așa?

– Of, Richie, năuc mai ești, spuse ea, chicotind iar...

Dar nu cumva i se îmbujoraseră și ei o idee obrajii? Dacă da, asta o făcea să arate mai drăguță ca oricînd.

– Ridică-te pînă nu te-arestează.

Băiatul se ridică și căzu ca o plăcintă la loc lîngă ea. Simțea că-și recăpătase echilibrul. Puțină prosteală te-ajută întotdeauna cînd te-a zăpăcit o vrajă, era părerea lui.

– Vrei să vii?

– Sigur. Mulțumesc foarte mult. Ca să vezi! Prima mea întîlnire! Stai numai pînă mi-o trec diseară în jurnal.

Își împreună mîinile între sînii îmbobociți, flutură rapid din gene și rîse.

– Aș prefera să nu-i mai zici așa, spuse Richie.

Beverly oftă:

– Nu prea ai romantism în suflet.

– Pe cinstea mea că nu.

Dar într-un fel se simțea încîntat de el însuși. Lumea îi apăru deodată foarte limpede și foarte prietenoasă. Se pomeni privind-o din cînd în cînd cu coada ochiului. Beverly se uită în vitrinele magazinelor – la rochiile și cămășile de noapte de la Cornell-Hopley's, la prosoapele și oalele din vitrina Hambarului Sold –, iar el fura cîte-o privire spre părul ei, spre conturul feței. Observa felul cum îi ieșeau brațele goale prin găurile rotunde ale bluzei. Îi văzu tivul de la bareta furoului. Toate aceste lucruri îl delectau. N-ar fi putut spune de ce, dar ceea ce se întîmplase în camera lui George Denbrough nu i se păruse niciodată mai îndepărtat decît în clipa aceea. Era vremea să se ducă să-l întîlnească pe Ben, dar avea să mai stea acolo doar un moment în timp ce ochii ei parcurgeau vitrinele, fiindcă era bine să se uite la ea și să fie cu ea.

9

Copiii își achitau biletele de douăzeci și cinci de cenți la ghișeul cinematografului Aladdin și intrau în foaier. Privind prin ușile de sticlă, Richie observă un grup mare în jurul tonetei cu dulciuri. Mașina de popcorn funcționa în viteza a patra, răspîndind valuri de floricele cu capacul săltîndu-i în sus și în jos pe balamalele sale unse.

Nu-l vedea nicăieri pe Ben. O întrebă pe Beverly dacă nu-l zărise. Fata clătină din cap:

– O fi intrat deja.

– A spus că n-avea nici un chior. Iar Fiica lui Frankeslein de-acolo nu l-ar lăsa în veci să intre fără bilet, arătă Richie cu degetul mare spre doamna Cole, care rupea biletele la „Aladdin" încă dinainte ca filmele să fi prins grai.

Părul ei, vopsit în roșu-aprins, era atît de rar, încît i se vedea prin el pielea capului. Avea buze enorme, atîrnînde, pe care și le picta cu un ruj de culoarea prunei. Pete turbate de roșu îi acopereau obrajii. Sprîncenele le avea trasate cu dermatograf negru. Doamna Cole era o democrată perfectă. Ura toți copiii în mod egal.

– Frate, nu vreau să intru fără el, da-ncepe filmul, spuse Richie. Unde mama dracului o fi?

– Poți să-i cumperi un bilet și să-l lași la casă, spuse Bev, destul de rezonabil. Pe urmă, cînd vine...

Dar chiar atunci Ben apăru de după colțul Center Street cu Macklin. Gîfîia, iar burta îi tresalta pe sub cămașa groasă. Îl văzu pe Richie și ridică o mînă în semn de salut. Apoi o văzu pe Bev, iar mîna i se opri la mijlocul mișcării. Un moment, ochii i se dilatară; își încheie salutul și veni încet pînă sub copertina cinematografului, unde-l așteptau cei doi.

– Ura, Richie, spuse el, apoi îi aruncă lui Bev o privire scurtă – parcă s-ar fi temut că o privire prea lungă i-ar fi putut arde retina.

– Ura, Bev.

– Salut, Ben, răspunse ea, și o tăcere se instala între ei – nu era întocmai stingherită, ci era, i se păru lui Richie, aproape *puternică.*

Și simți un vag junghi de gelozie, pentru că se petrecuse ceva între ei și, indiferent ce-o fi fost, el era exclus.

– *Să trăiți, nea Clăiță!* salută el. Credeam că m-ai tras în piept. Filmele astea o să dea jos zece kile de pe burdihanu' tău. Zic io, zic io, au să-ți albească părul, băiatu' Cînd oi ieși din sala asta, o să ai nevoie de-un scutier să te-ajute la urcatul scării, așa de rău ai să dîrdîi.

Richie porni spre ghișeu, iar Ben îl atinse pe braț. Începu să vorbească, o privi pe Bev, care-i zîmbea, și trebui s-o ia de la capăt.

– Venisem, spuse el, da' am luat-o-napoi pe stradă, pînă după colț, cînd au apărut tipii.

– Care tipi? întrebă Richie, bănuind însă că știe deja.

– Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins și încă unii.

Richie fluieră.

– Or fi intrat deja în sală. Nu-i văd la dulciuri.

– Mda. Așa se pare.

– Eu să fiu în locul lor, nu mă osteneam să plătesc pentru două filme de groază, spuse Richie. Aș fi stat doar acasă și m-aș fi uitat în oglindă. Economiseam de-o bere.

Bev râse înveselită la auzul acestor vorbe, dar Ben nu zîmbi decît puțin. Henry Bowers începuse el, poate, doar cu gîndul să-l bată în ziua aia de săptămîna trecută, dar sfîrșise hotărît să-l ucidă. Ben era absolut sigur de asta.

– Îți spun eu ce facem, urmă Richie. Mergem la balcon. Ăia or sta jos în rîndul doi sau trei, cu cracii pe scaunele din față.

– Ești convins? întrebă Ben.

Nu era deloc sigur că Richie înțelegea ce vești proaste însemnau indivizii ăia... Henry, desigur, fiind cea mai proastă veste dintre toate.

Richie, care abia scăpase din ceea ce-ar fi putut să fie o bătaie a dracului de rea din partea lui Henry și a amicilor săi isterici cu trei luni în urmă (reușise să se facă pierdut în raionul de jucării al magazinului Universal Freese's), înțelegea despre Henry și ceata lui veselă mai multe decît își închipuia Ben.

– Dacă nu eram convins pe bune, nu intram, replică el. Vreau eu să văd filmele astea, Clăiță, da' nu vreau, să zicem, să *mor* pentru ele.

– Plus de asta, dacă ne fac nasoale, o să-i zicem lui Foxy să-i dea afară, spuse Bev.

Foxy era domnul Foxworth, subțiraticul, uscățivul, posomorîtul administrator al cinematografului Aladdin. Acum vindea acadele și floricele de porumb, cîntîndu-și litania de „Stați la coadă, stați la coadă, stați la coadă" Cu smokingul său jerpelit și cămașa fiartă îngălbenită, arăta ca un arendaș peste care-au dat timpuri grele.

Ben privi îndoielnic de la Bev la Foxy și apoi la Richie.

– Nu poți să-i lași p-ăia să-ți orînduiască viața, omule, zise Richie încetișor. Nu știi asta?

– Așa cred, oftă Ben.

De fapt nu știa așa ceva... Dar prezența lui Beverly acolo dăduse ecuației o întorsătură nebunească. Dacă ea n-ar fi venit, ar fi încercat să-l convingă pe Richie să meargă la film într-o altă zi. Iar dacă Richie insista, poate că Ben s-ar fi lăsat păgubaș. Dar Bev *era* cu ei. Nu voia să pară laș în fața ei. Iar gîndul de a fi împreună la balcon, pe întuneric (chiar dacă între ei se afla Richie, așa cum probabil avea să se și întîmple), îl atrăgea nespus.

– O să așteptăm pînă se dă drumul la proiecție și intrăm pe urmă, propuse Richie; rînji și-i dădu lui Ben un pumn în braț. Rahat, Clăiță, ce vrei, să trăiești în vecii vecilor?

Lui Ben i se împreunară sprîncenele, apoi izbucni în rîs. Richie rîse și el. Privindu-i, Bev începu și ea să rîdă.

Richie se apropie iarăși de ghișeu. Domnișoara Cole-Buze Hepatice îi aruncă o mutră acră.

– Săriu-mîniuța, doamnă schumpă, spuse Richie în cea mai bună Voce Baronul Găoz a sa. Strașnică nevoie-aș mai avea de trei bili-bi-letele la schumpu' matale de cinematograf americănesc.

– Ține-ți clanța și zi ce vrei, puștiule! lătră Buze Hepatice prin orificiul rotund tăiat în geam, iar ceva anume la felul cum îi săltau în sus și în jos sprîncenele dermatografiate îl neliniști pe Richie atît de mult, încît nu mai făcu decît să împingă prin fantă un dolar mototolit și să murmure:

– Trei, vă rog.

Trei bilete răsăriră prin fantă. Richie le luă, iar Buze Hepatice îi împinse înapoi o monedă de un sfert.

– Să nu faceți pe deștepții, să nu aruncați cu cutii de floricele, să nu urlați, să nu fugiți prin hol, să nu fugiți pe culoare.

– Nu, doamnă, spuse Richie, dînd înapoi pînă în locul unde stăteau Ben și Bev. Întotdeauna-mi crește inima cînd văd o bășină bătrînă ca aia, care chiar moare după copii.

Mai rămaseră o vreme afară, așteptînd să înceapă proiecția. Buze Hepatice îi fulgeră cu priviri bănuitoare din cușca ei de sticlă. Richie o desfătă pe Bev cu povestea stăvilarului de pe Maidan, trîmbițînd replicile domnului Nell cu noua sa Voce a Copoiului Irlandez. Nu peste mult timp Beverly chicotea, iar după încă puțin timp rîdea în hohote. Pînă și Ben surîdea puțin, deși ochii săi tot alergau de la ușile de sticlă ale cinematografului Aladdin la fața lui Beverly.

10

Balconul a fost o alegere bună. În timpul primului act din *I Was a Teenage Frankenstein,* Richie îi localiză pe Henry Bowers și amicii săi de-tot-căcatu'. Jos în rîndul doi, exact așa cum prevăzuse că

se vor așeza. Erau cinci sau șase cu totul, toți de clasele a cincea, a șasea și a șaptea, toți cu ciubotele lor de motocicliști cocoțate pe scaunele din fața lor. Foxy venea și le spunea să-și dea jos picioarele. Și le dădeau. Foxy pleca. Hopa sus cu cizmele de motocicliști, de cum se ducea. Peste cinci sau zece minute Foxy revenea și întreaga șaradă era jucată de la capăt. Foxy n-avea tocmai starea să-i scoată în șuturi din sală, și ei o știau prea bine.

Filmele au fost grozave. Frankensteinul adolescent era suficient de grosolan. Vîrcolacul adolescent, totuși, părea oarecum mai înspăimîntător... Poate și pentru că părea puțin cam trist. Ceea ce se întîmplase nu era din vina lui. Hipnotizatorul ăla îi futuse mințile, dar singurul motiv pentru care reușise era acela că puștiul transformat în lup mocnea de mînie și gînduri negre. Richie se pomeni întrebîndu-se dacă erau pe lume mulți oameni care să-și ascundă astfel gîndurile rele. Henry Bowes dădea pe dinafară de atîtea gînduri negre, dar cu siguranță că nu se ostenea să și le ascundă.

Beverly ședea între cei doi băieți, mînca floricele de porumb din cutiile lor, zbiera, își acoperea ochii, rîdea din cînd în cînd. Cînd Vîrcolacul o spintecă pe fata care se antrena în sala de gimnastică după ore, își îndesă fața în brațul lui Ben, iar Richie îl auzi pe Ben icnind de surprindere, în pofida urletelor celor două sute de copii de sub ei.

În cele din urmă Vîrcolacul a fost ucis. În secvența finală un polițist îi spunea solemn altuia că asta ar trebui să-i învețe minte pe oameni să nu-și mai bage nasul în treburi care e mai bine să fie lăsate în seama lui Dumnezeu. Cortina coborî și se aprinseră luminile. Izbucniră aplauze. Richie se simțea total satisfăcut, chiar dacă-l durea puțin capul. Probabil că trebuia să meargă la doctorul de ochi cît de curînd și să-și schimbe lentilele. Chiar că avea să poarte sticle de Coca-Cola la ochi pe vremea cînd va merge la liceu, își spuse el amărît.

Ben îl trase de mînecă.

– Ne-au văzut, Richie, spuse el cu voce uscată, plină de disperare.

–Hmmm?

– Bowers și Criss. S-au uitat încoace în drum spre ieșire. Ne-au văzut!

– Bine, bine, făcu Richie. Calmează-te, Clăiță. Doar *caaalmează-te.* O să ieșim pe ușa laterală. N-ai de ce să-ți faci griji.

Coborîră scara. Richie în frunte, Beverly la mijloc, Ben la urmă și privind înapoi peste umăr la fiecare doi pași.

– Ăia chiar ți-au pus gînd rău, Ben? întrebă Beverly.

– Da, așa se pare. M-am luat la bătaie cu Henry Bowers în ultima zi de școală.

– Te-a bătut?

– Nu chiar atît cît voia. De-asta-i și furios încă, cred.

– Moș Hank Moacă-de-Tanc a pierdut și el o cantitate măricică de piele, murmură Richie. Sau cel puțin așa am auzit. Cred că nici asta nu i-a prea făcut plăcere.

Împinse ușa de la ieșire și toți trei păși afară pe aleea ce lega cinematograful de lacto-barul Nan's. O pisică ce cotrobăia într-o ladă de gunoi sîsîi și fugi pe lîngă ei pe alee, care la capătul opus era blocată cu un gard de scînduri. Pisica se cățără pînă sus și sări dincolo. Un capac de pubelă zăngăni. Bev tresări, îl apucă pe Richie de braț, apoi rîse cu nervozitate.

– Cred că încă-s speriată de la filme, spuse ea.

– N-ai să..., începu Richie.

– Salut, fața-ca-și-curu, spuse Henry Bowers din spatele lor.

Speriați, cei trei se răsuciră. Henry, Victor și Belch stăteau în gura aleii, în spatele lor se mai aflau doi tipi.

– Of, *futu-i*, știam eu c-o să se-ntîmple, gemu Ben.

Richie se întoarse repede înapoi spre „Aladdin", dar ușa de ieșire se închisese în urma lor și nu exista nici o modalitate de-a o deschide pe dinafară.

– Zi pa, față-de-cur, spuse Henry și deodată se repezi la Ben.

Ceea ce se întîmplă în continuare i se păru lui Richie, atît pe loc, cît și mai tîrziu, ca făcînd parte dintr-un film – asemenea lucruri pur și simplu nu se întîmplau în viața reală, în viața reală, copiii mai mici încasează cafteala, își adună dinții de pe jos și o iau spre casă.

De astă dată nu se mai întîmplă așa.

Beverly făcu un pas înainte și lateral, aproape ca intenționînd să-i iasă lui Henry în întîmpinare, poate să-i strîngă mîna. Richie putu auzi placheurile celuilalt clănțănind. Victor și Belch veneau după el; ceilalți doi băieți stăteau la gura aleii, păzind-o.

– Lasă-l în pace! strigă Beverly. Alege-ți pe unu' mare cît tine!

– E mare cît un futut de camion Mack, curvo, se strîmbă Henry, deloc ca un gentelman. Acum ia cară-te din...

Richie întinse piciorul. Probabil că nici n-avusese de gînd. Piciorul i-o luă razna la fel cum îi ieșeau uneori pe gură, de capul lor, bancuri primejdioase pentru sănătate. Henry se împiedică de el și căzu

pe burtă. Suprafața din cărămizi a aleii era alunecoasă de la gunoiul împrăștiat din tomberoanele ce dădeau pe dinafară de pe partea cu lacto-barul. Henry se duse lunecînd ca o greutate de *carling*.

Începu să se ridice, cu cămașa pătată de cafea, noroi și bucățele de zarzavaturi.

– *Băi ăștia, vă OMOR!* urlă el.

Pînă în acel moment, Ben fusese îngrozit. Acum, ceva se frînse în el. Scoase un muget și apucă una din lăzile de gunoi. O clipă doar, ținînd-o-n sus, cu gunoiul risipindu-se care-ncotro, chiar *semăna* cu Haystack Calhoun. Chipul îi era palid și furios. Aruncă pubela. Aceasta îl izbi pe Henry în șale și-l doborî iarăși lat.

– Să plecăm de-aici! țipă Richie.

O luară la fugă spre gura aleii. Victor Criss le sări în față. Răcnind, Ben se plecă și-și repezi capul în plexul lui Victor.

– *Îîîgh!* icni Victor și căzu în fund.

Belch o apucă pe Beverly de coadă și o împinse violent în zidul de cărămizi al cinematografului. Beverly ricoșă și o rupse la fugă pe alee, frecîndu-și brațul. Richie alergă după ea, înhățînd din mers capacul unei pubele. Belch Huggins își repezi spre el un pumn mare cît o șuncă Daisy. Richie îl întîmpină cu capacul de oțel zincat. Pumnul lui Belch se opri în el. Răsună un *bonnngg!* sonor – un zgomot care era aproape melodios.

Richie simți șocul străbătîndu-i tot brațul, pînă la umăr. Belch zbieră și începu să țopăie, ținîndu-se de mîna ce i se umfla.

– Colo-șa îi cortu' lu' tătîne-mio, spuse confidențial Richie, executînd o Voce Tony Curtis foarte acceptabilă, apoi fugi după Ben și Beverly.

Unul dintre băieții de la gura aleii o prinsese pe fată. Ben se îmbrîncea cu el. Celălalt începu să-l boxeze mărunt pe Ben în rinichi. Richie dădu cu piciorul. Luă contact cu bucile boxerului. Băiatul urlă de durere. Richie apucă brațul lui Beverly cu-o mînă, iar pe-al lui Ben cu cealaltă.

– *Fugiți!* strigă el.

Băiatul cu care se luptase Ben o lăsă pe Beverly în pace și roti un pumn spre Richie. Urechea acestuia explodă în durere preț de-o clipă, apoi amorți și se încinse foarte tare. Un țiuit înalt începu să-i vîjîie prin cap. Semăna cu zgomotul pe care ar trebui să-l auzi cînd sora medicală a școlii îți pune căștile pe urechi ca să-ți controleze auzul.

Fugiră pe Center Street. Oamenii se întorceau să privească după ei. Burta mare a lui Ben dansa în sus și în jos. Coada-de-cal a lui Beverly tresalta. Richie îi dădu drumul lui Ben și-și ținu cu degetul mare de la mîna stîngă ochelarii proptiți pe frunte, ca să nu și-i piardă. Capul continua să-i sune și bănuia că i se va umfla urechea, dar se simțea minunat, începu să rîdă. Beverly i se alătură. Nu peste mult timp rîdea și Ben.

O tăiară pe Court Street și căzură moi pe o bancă din fața secției de poliție: în clipa aceea părea singurul loc din Derry unde puteau fi în siguranță. Beverly îi cuprinse pe Ben și Richie cu cîte un braț pe după gît. Îi strînse lîngă ea cu furie.

– A fost grozav! exclamă ea, cu ochii scînteietori. I-ați văzut pe-ăia? I-ați *văzut?!*

– I-am văzut, normal, gîfîi Ben. Și nu vreau să-i mai văd în viața mea.

Asta-i aruncă într-o nouă furtună de rîs isteric. Richie se tot aștepta ca banda lui Henry să apară de după colț pe Court Street și să se ia din nou după ei. Totuși, nu se putea opri din rîs. Beverly avea dreptate. Fusese grozav.

– Clubul Păguboșilor a Tras Una Bună! țipă exuberant Richie. Bravo! Bravobravo-bravo!

Își făcu mîinile pîlnie la gură și adoptă Vocea Ben Bernie:

– *Uau-uau-uau, copiii mei!*

Un polițist scoase capul pe-o fereastră deschisă de la etajul doi și strigă:

– Ia plecați de-aici, măi puștilor! Imediat! Faceți pași!

Richie căscă gura să zică una sclipitoare – absolut posibil, cu nou-nouța Voce a Copoiului Irlandez –, dar Ben îi dădu una în țurloi.

– Gura, Richie, spuse el, și prompt avu de furcă încercînd să creadă că fusese în stare să spună una ca asta.

– Corect, Richie, zise și Bev, privindu-l cu drag. Bip-bip!

– În regulă, acceptă Richie. Voi ce-oți vrea să facem? Vreți să mergem să-l găsim pe Henry Bowers și să-l întrebăm dacă nu vrea să punem de-o partidă de Monopoly?

– Mușcă-ți limba, spuse Bev.

– Hm? Asta ce mai înseamnă?

– Las-o baltă, unii sînt atît de *ignoranți!*

Șovăielnic, roșind din plin, Ben spuse:

– Ăla te-a tras de păr, Beverly?

Fata îi zîmbi drăgălaș, și în clipa aceea deveni sigură de un lucru pe care înainte îl bănuise doar – că Ben Hanscom era băiatul care-i trimisese cartea poștală cu acel mic și frumos haiku.

– Nu, nu m-a durut prea rău, răspunse ea.

– Hai să mergem pe Maidan, propuse Richie.

Și astfel, acela a fost locul unde s-au dus... Sau unde au evadat. Mai tîrziu, Richie avea să se gîndească la un sistem stabilit așa pentru tot restul verii. Maidanul devenise locul lor. Beverly, la fel ca Ben în ziua primei sale întîlniri cu băieții cei mari, nu mai fusese niciodată acolo. Pășea între Richie și Ben, în timp ce toți străbăteau în șir indian cărarea. Fusta îi tresaltă drăguț și, privind-o, Ben era conștient că-l inundau valuri de emoții, la fel de dureroase ca niște crampe la stomac. Fata purta brățara la gleznă. Strălucea în soarele după-amiezei.

Traversară brațul Kenduskeag-ului pe care băieții îl îndiguiseră (cursul apei se despărțea cam la șaptezeci de metri mai sus și se unea la loc mai departe, spre oraș) și păși pe pietre în aval de locul unde fusese stăvilarul, apoi găsiră o altă potecă și într-un tîrziu ieșiră pe malul brațului răsăritean al rîului, care era mult mai lat decît celălalt. Scînteia în lumina de după-amiază. Spre stînga, Ben putu vedea doi dintre cilindrii aceia de beton cu capace deasupra. Sub ei, niște țevi mari de ciment ieșeau pînă deasupra curentului. Șuvoaie subțiri de apă tulbure curgeau peste buza acestor conducte de evacuare, vărsîndu-se în Kenduskeag. *Careva se cacă mai sus în oraș si pe-aici iese*, cugetă Ben, amintindu-și explicația domnului Nell despre sistemul de drenaj din Derry. Simți un soi de mînie surdă și neajutorată. Cîndva probabil că trăiseră pești în rîul acela. Acum șansele de a prinde un păstrăv nu mai erau chiar atît de mari. Mai multe șanse aveai să prinzi un ghemotoc de hîrtie igienică folosită.

– Ce frumos e aici, oftă Bev.

– Mda, nu-i rău, se arătă Richie de acord. Mușteleș negre s-au dus și bate atîta briză cît să țină la distanță țînțarii.

O privi cu speranță:

– N-ai vreo țigară?

– Nu. Am avut cîteva, da' le-am fumat ieri.

– Foarte rău, spuse Richie.

Răsună semnalul unei goarne și priviră toți cum un mărfar lung se tîra spre triaj pe șinele din partea opusă a Maidanului. Frățioare, dacă era un tren de persoane, ar fi avut parte de o privelișteș

nemaipomenită, își spuse Richie. Mai întîi casele săracilor de la Old Cape, pe urmă bălțile cu bambus de pe celălalt mal al Kenduskeagului și în sfîrșit, înainte de a părăsi Maidanul, groapa de pietriș fumegîndă unde se arunca tot gunoiul din oraș.

Preț de numai o clipă, se pomeni gîndindu-se din nou la povestea lui Eddie – leprosul de sub casa abandonată de pe Neibolt Street. O alungă din minte și se întoarse spre Ben:

– Și așa, care zici c-a fost partea cea mai bună, Clăiță?

– Mm? se întoarse Ben vinovat spre el.

În timp ce Bev se uita peste Kenduskeag, pierdută în gîndurile ei, el îi privise profilul... Și vînătaia de pe pometele obrazului.

– De la *film,* Bulă. Care parte ți-a plăcut mai mult?

– Mi-a plăcut cînd dr. Frankenstein a început să arunce cadavrele la crocodilii de sub casă, răspunse Ben. Atunci mi-a plăcut cel mai mult.

– A fost oribil, zise Beverly și se înfioră. Nu suport chestiile-astea. Crocodili, pirania și rechini.

– Zău? Ce-s ăia pirania? întrebă Richie, plin de curiozitate.

– Peștișori micuți, spuse Beverly. Și au toți dințișori mititei, da' ai dracului de ascuțiți. Și dacă intri-ntr-un rîu unde-s și ei, te mănîncă tot pîn' la os.

– Mamăă!

– Am văzut odată un film și băștinașii ăia voiau să treacă un rîu, da' podul suspendat căzuse, povesti ea. Așa că au băgat în apă o vacă legată cu-o frînghie și au trecut în timp ce peștii pirania mîncau vaca. Cînd au scos-o afară, din vacă nu mai rămăsese decît scheletul. O săptămînă am avut coșmaruri.

– Băi frate, ce-aș mai vrea să am și eu niște pești din ăia, exclamă fericit Richie. I-aș pune lui Henry Bowers în cada de la baie.

Ben începu să chicotească:

– Nu cred că ăla face baie.

– De-asta nu știu, da' știu că mai bine am fi atenți la tipii ăia, interveni Beverly; își atinse cu degetele vînătaia de pe obraz. Tata mi-a tras-o peste scăfîrlie alaltăieri fiindc-am spart un vraf de farfurii. Una pe săptămînă mi-ajunge.

Urmă o clipă de liniște ce ar fi putut să fie stînjenitoare, dar n-a fost. Richie o sparse spunînd că lui i-a plăcut cel mai mult cînd adolescentul Vîrcolac îi venise de hac hipnotizatorului celui rău. Vorbiră despre filme – și despre alte filme de groază pe care le văzuseră, și

despre serialul *Alfred Hitchcock Presents* de la televizor – timp de o oră și mai bine. Bev zări niște părăluțe ce creșteau pe malul rîului și culese una. O ținu mai întîi sub bărbia lui Richie, apoi sub a lui Ben, ca să vadă dacă le plăcea untul. Spuse că le plăcea amîndurora. În timp ce le ținea floarea sub bărbie, fiecare era conștient de ușoara ei atingere pe umerii lor și de mirosul curat al părului. Fața i se apropie de a lui Ben doar pentru o clipă sau două, dar în noaptea aceea el visă felul cum îl priviseră ochii ei în acel scurt și nesfîrșit interval de timp.

Conversația începuse să cam lîncezească, în clipa cînd auziră trosnetele unor pași ce se apropiau pe cărare. Toți trei se întoarseră iute în direcția zgomotului, iar Richie deveni brusc conștient de faptul că aveau rîul în spate. Nu puteau fugi pe nicăieri.

Glasurile se apropiară. Cei trei săriră în picioare, Richie și Ben trecînd în fața lui Beverly fără a se gîndi măcar la ce făceau.

Paravanul de tufișuri din capătul potecii se agită – și deodată se ivi Bill Denbrough. Mai era cu el un băiat, unul pe care Richie îl cunoștea vag. Îl chema Bradley nu-știu-cum și sîsîia cumplit. Probabil mergea și el la Bangor cu Bill pentru chestia aia cu terapia vorbirii, presupuse Richie.

– Bill Barosanu'! exclamă el și trecu la Vocea lui Toodles: Bine ne pare să te vedem, domnu' Denbrough, stăpîne.

Bill se uită la ei și rînji – iar pe Richie îl cuprinse o certitudine aparte în timp ce Bill îl privea pe el, apoi pe Ben, pe Beverly și din nou pe Bradley Cum-L-o-Fi-Chemînd. Beverly făcea parte dintre ei. Ochii lui Bill o trădau clar. Bradley Cum-L-o-Fi-Chemînd, nu. Putea sta azi o vreme, putea chiar să mai vină pe Maidan – nimeni n-avea să-i spună nu, ce rău ne pare, lista de membri a Clubului Păguboșilor e completă, avem deja un membru cu defect de vorbire –, dar băiatul acela nu făcea parte din clubul lor. Nu făcea parte dintre *ei.*

Acest gînd conduse la o teamă bruscă, irațională. Un moment, se simți așa cum ți se întîmplă atunci cînd îți dai seama dintr-o dată că ai înotat prea departe și apa îți trece de creștetul capului. O străfulgerare intuitivă îl străbătu: *Noi sîntem atrași în ceva. Sîntem aleși. Nimic din toate astea nu-i întîmplător. Om fi oare deja cu toții!*

Apoi intuiția se destrămă într-un amestec de gînduri fără înțeles – ca cioburile unui geam scăpat pe-o dușumea de piatră. În plus, nici nu conta. Bill era aici, și Bill avea să se ocupe de toate; Bill nu lăsa lucrurile să scape de sub control. Era cel mai înalt dintre ei și cu

siguranță cel mai chipeș. Richie nu trebuia decît să se uite pe furiș la ochii lui Bev, ațintiți asupra lui Bill, și apoi la cei ai lui Ben, fixați cu înțelegere și nefericire pe fața fetei, ca să o știe. Bill mai era și cel mai puternic dintre toți – nu numai fizicește. Era mult mai mult de atît, dar, cum Richie nu cunoștea nici cuvîntul *charismă,* nici deplinul înțeles al cuvîntului *magnetism,* simți doar că puterea lui Bill avea izvoare adînci și se putea manifesta în multe feluri, unele dintre acestea neașteptate, probabil. Iar Richie bănuia că, dacă Beverly se îndrăgostea de el sau „îi cădea cu tronc" sau cum s-o fi zicînd, Ben n-ar fi gelos *(cum s-ar întîmpla,* medita Richie, *dacă i-aș cădea eu cu tronc);* ar accepta situația ca nicicum altfel decît firească. Și mai era ceva: Bill era *bun.* Era o prostie să te gîndești la așa ceva (de fapt nu se gîndea propriu-zis; o *simțea),* dar n-avea ce face. Bunătatea și forța păreau să emane dinspre Bill. Era aidoma unui cavaler dintr-un film vechi, un film prăfuit, dar avînd încă puterea de a te face să plîngi, să te bucuri, să aplauzi la sfîrșit. Puternic și bun. Iar cinci ani mai tîrziu, după ce amintirile sale despre ceea ce se întîmplase în Derry atît în timpul, cît și înaintea acelei veri vor fi început să se șteargă cu repeziciune, unui Richie Tozier trecut de adolescență avea să-i treacă prin minte că John Kennedy îi amintea de Bill Bîlbîitul.

De cine? Mintea sa avea să dea răspunsul.

Va fi ridicînd privirea, vag, nedumerit, pentru a clătina din cap. *Unu' pe care l-am cunoscut,* își va spune și va izgoni neclara tulburare împingîndu-și ochelarii pe nas și revenind la tema pentru acasă. *Un băiat pe care l-am cunoscut demult.*

Bill Denbrough își puse mîinile în șolduri, zîmbi radios și spuse:

– E-e-ei, ia-ia-tă-tă-ne... Acum c-c-c-ce fa-fa-facem?

– N-ai o țigară? întrebă cu speranță Richie.

11

Cinci zile mai tîrziu, pe cînd luna iunie se apropia de sfîrșit, Bill îi spuse lui Richie că voia să meargă pe Neibolt Street și să cerceteze veranda dedesubtul căreia Eddie îl văzuse'pe lepros.

Tocmai reveniseră acasă la Richie, iar Bill o purta pe Silver la pas. Pedalase cu Richie în spate cea mai mare parte a drumului spre casă,

o înviorătoare cursă de viteză prin Derry, dar avusese grijă să-l lase pe Richie să se dea jos cu o stradă înainte de locuință. Dacă mama sa îl vedea pe Bill ducîndu-l pe Richie pe bicicletă, iar o apucau dracii.

Coșul de sîrmă al lui Silver era plin de pistoale cu șase focuri, două ale lui Bill, trei ale lui Richie. Stătuseră pe Maidan aproape toată după-amiaza, jucîndu-se de-a pistolarii. Beverly Marsh se arătase pe la ora trei, îmbrăcată în blugi decoloraţi și agitînd o pușcă Daisy cu aer comprimat foarte veche, care-și pierduse aproape toată puterea – cînd apăsai pe trăgaciul ei înfășurat în bandă adezivă, slobozea un smiorcăit anemic. Specialitatea ei era ochitorul japonez. Se pricepea de minune la cățăratul în copaci și la împușcatul imprudenților care treceau pe dedesubt. Urma de pe obraz îi pălise, devenind un galben abia vizibil.

– Ce-ai spus? întrebă Richie. Era șocat... Dar și puțin intrigat.

– V-v-vreau să arunc o pr-privire sub ve-ve-veranda aia, spuse Bill.

Glasul îi era încăpățînat, dar prefera să nu se uite la Richie. Sus pe pomeții ambilor obraji îi apăruse cîte o pată de roșeață intensă. Ajunseră în fața casei lui Richie. Maggie Tozier stătea pe verandă, citind o carte. Le făcu cu mîna și strigă:

– Bună, băieți! Vreți niște ceai de la gheață?

– Venim imediat, mămico, răspunse Richie, apoi i se adresă lui Bill. N-o să fie nimic acolo. Probabil că a văzut doar un vagabond și s-a fleșcăit tot, pentru Dumnezeu, îl știi pe Eddie.

– M-m-mda. Îl șș-știu pe E-E-Eddie. D-da' ți-ții minte po-poza d-din a-a-album?

Richie se foi pe loc, încurcat. Bill ridică mîna dreaptă. Fîșiile de leucoplast nu mai erau, dar Richie putea să vadă cerculețele de țesut cicatrizat ce se vindeca pe primele trei degete ale lui Bill.

– Mda, da'

– A-a-scultă-m-mă, începu Bill să vorbească foarte rar, străpungînd ochii lui Richie cu ai săi.

Relată încă o dată similitudinile dintre povestirea lui Ben și cea a lui Eddie... Și le legă pe acestea cu ceea ce văzuseră în fotografia mișcătoare. Sugeră din nou că acel clovn îi omorîse pe băieții și fetele găsiți uciși în Derry din decembrie trecut.

– Șș-și po-po-poate că nu numai pe e-ei, încheie Bill. Cu-cum rămîne cu to-toți cei ca-care au di-dispărut? Cum rămîne cu E-E-Eddie Co-Cor-Corcoran?

– Ei, căcat, a fugit de frica lu' ta-su vitreg, replică Richie.

– E-ei, po-poate că d-da, și po-poate că n-n-nu. L-am cunoscut pu-puțintel ș-și eu și ș-știu că ta-ta-su-l bă-bă-bătea. Și ma-mai ș-știu și că a-avea obiceiu' să lipsească no-noaptea de-acasă cî-cîteodată ca să sca-cape de e-e-el.

– Așa că poate clovnul l-a prins cînd lipsea de-acasă, spuse îngîndurat Richie. Asta e?

Bill dădu din cap.

– Și ce vrei, atuncea? Să-i ceri autograful?

– Dacă cl-cl-cl-ovnul i-a omorît pe ce-ce-ceilalți, înseamnă că-că e-e-el l-a o-o-omorît și pe G-Georgie, spuse Bill.

Ochii săi îi prinseră pe ai lui Richie; erau ca ardezia – duri, neiertători, nedispuși la nici un compromis.

– V-vreau să-l o-o-mor.

– Iisuse Hristoase, făcu Richie speriat. Și cum ai s-o faci?

– Ta-tata are un pi-pi-pistol, continuă Bill; de pe buze îi zbură un strop de salivă, dar Richie abia dacă observă. N-n-nu știe că-că știu, da' ș-ș-știu. E pe raftul de su-sus în du-du-lapul lui.

– Asta ar fi grozav dacă-i un om, își dădu Richie cu presupusul, și dacă reușim să-l găsim așezat pe-un maldăr de oase de copii...

– Băieți, am turnat ceaiul! anunță voioasă mama lui Richie. Faceți bine de veniți să vi-l luați!

– Imediat, mămico! strigă iarăși Richie, oferind un larg zîmbet fals, care dispăru de îndată ce se întoarse din nou spre Bill. Pentru că n-aș împușca un om doar fiindcă poartă un costum de clovn, Billy. Tu ești cel mai bun prieten al meu, n-aș face-o și nu te-aș lăsa nici pe *tine* s-o faci dacă te-aș putea opri.

– Ș-și da-dacă chi-chiar e o gră-grămadă de oa-oase?

Richie își linse buzele și un moment nu spuse nimic. Apoi îl întrebă pe Bill:

– Ce-ai să faci dacă nu e un om, Billy? Dacă de fapt e un fel de monstru? Dacă există cu adevărat lucruri de astea? Ben Hanscom a spus că era mumia, și că baloanele pluteau împotriva vîntului, și că nu avea umbră. Pe urmă, poza din albumul lui Georgie... Sau ne-am imaginat totul, sau a fost o vrajă, și trebuie să-ți spun, frățioare, că nu cred că doar ne-am imaginat. Degetele tale sigur nu și-au imaginat, nu-i așa?

Bill clătină din cap.

– Așa că ce-o să facem dacă nu-i om, Billy?

– A-atunci va tre-tre-trebui să ne gî-gîndim la a-a-altceva.

– Zău că da, spuse Richie. Îmi dau seama. După ce tragi patru, cinci focuri și el tot o să vină spre noi ca adolescentul Vîrcolac din filmul ăla pe care l-am văzut eu, Ben și Bev, poți să-ți încerci pe el lovitura. Și, dacă nu ține nici cu praștia, o să arunc eu în el cu niște praf de strănutat al meu. Și dacă tot o să se mai țină după noi după *asta*, atunci pur și simplu o să zicem piua și-i spunem: „Ei, gata, stai așa. Nu facem nici o brînză, Domnule Monstru. Uite, trebuie să citesc despre treaba asta la bibliotecă. Vin imediat. *Mă* scuzi". Asta voiai să spui, Bill Barosane?

Își privi prietenul, cu tîmplele zvîcnindu-i. O parte din el voia ca Bill să insiste să cerceteze veranda acelei case vechi, dar o altă parte voia – voia cu *disperare* – ca Bill să renunțe la plan. În unele privințe, toate astea erau ca și cum ar fi păsit într-unul dintre filmele de groază de sîmbătă după-amiază de la „Aladdin", dar în alt sens – într-un sens crucial – nu era deloc același lucru. Pentru că toate astea nu erau sigure ca un film, unde știai că totul va ieși bine, și, chiar dacă nu ieșea, nu ți se lua nici o piele de pe fund. Fotografia din camera lui Georgie nu fusese ca un film. Crezuse că începe s-o uite, dar părea că se amăgise singur, pentru că acum putea vedea cicatricele acelea încolăcindu-se pe degetele lui Billy. Dacă nu l-ar fi tras înapoi...

Incredibil, Bill surîdea. *Surîdea* de-a binelea.

– A-a-ai v-vrut s-ssă te i-iau să te u-uiți la o po-poză. A-acuma vr-vreau eu să te ia-iau să te uiți l-la o ca-casă. Chit la chi-chit.

– Chit mănînci tu, spuse Richie și izbucniră amîndoi în rîs.

– Mî-mîine di-di-dimineață, conchise Bill, ca și cum s-ar fi aranjat.

– Și dacă-i un monstru? întrebă Richie, susținînd privirea lui Bill. Dacă pistolul lui taică-tău nu-l oprește, Bill Barosane? Dacă tot o să vină după noi?

– O-o-o s-să ne gî-gî-gîndim la a-a-ltceva, reluă Bill. Tre-trebuie.

Își dădu capul pe spate și rîse ca scos din minți. După o clipă, Richie începu și el să hohotească. Era imposibil să se abțină.

Urcară împreună aleea pietruită pînă la veranda lui Richie. Maggie pregătise pahare uriașe de ceai de la frigider cu fire de mentă înăuntru și un platou cu pișcoturi vanilate.

– V-vr-rrrei?

– Ei bine, nu, răspunse Richie. Da' o s-o fac.

Bill îl bătu pe spate, tare, și asta păru să facă frica suportabilă – deși Richie era deodată sigur (și nu se înșela) că somnul va întîrzia mult în acea noapte.

– Voi, băieți, se pare că aveți o discuție foarte importantă, spuse doamna Tozier, așezîndu-se cu cartea într-o mînă și cu un pahar cu ceai cu gheață în cealaltă.

Îi privi întrebătoare.

– Mh, Denbrough a venit cu ideea țicnită că Red Sox vor termina în divizia întîi, spuse Richie.

– E-eu și ta-ta-ta-ta-tata zi-zicem că au un șu-șut la a tre-treia, adăugă și Bill și sorbi din ceai. Fo-foa-foarte bu-bun cea-ceaiu', do-doamnă Tozier.

– Mulțumesc, Bill.

– Anul cînd echipa asta o să termine în prima divizie o să fie anul cînd o să scapi tu de bîlbîială, gură-de-păsat, spuse Richie.

– *Richie!* țipă doamna Tozier, șocată.

Mai că nu-și scăpă paharul cu ceai. Dar atît Richie, cît și Bill Denbrough rîdeau isteric, complet scoși din minți. Se uită de la fiul ei la Bill și iar la fiul ei, cuprinsă de o uimire ce era mai mult simplă perplexitate, dar, parțial, și o frică atît de subțire și ascuțită, încît își găsi drumul pînă în adîncurile inimii ei, vibrînd acolo ca un diapazon făurit din gheață limpede.

Nu-l înțeleg pe nici unul dintre ei, medită ea. *Unde se duc, ce fac, ce vor... Sau ce-o să se-aleagă de ei. Cîteodată, oh, cîteodată ochii le sînt sălbatici, și cîteodată mă tem pentru ei, și cîteodată mă tem de ei.*

Se pomeni gîndindu-se, nu pentru prima oară, că ar fi fost frumos dacă ea și cu Went ar fi putut să aibă și o fată, o fetiță drăguță și blondă pe care s-o fi putut îmbrăca duminica în fustițe și funde asortate și pantofi negri din imitație de piele. O fetiță drăguță care să-i ceară să coacă după ore cozonăcei și care să vrea păpuși în loc de cărți despre ventriloci și mașinuțe Revell care aleargă repede.

Cu o fetiță drăguță s-ar fi simțit în largul ei. Ar fi putut să o înțeleagă.

12

– L-ai luat? întrebă neliniștit Richie.

Mergeau la pas cu bicicletele alături pe Kansas Street, prin dreptul Maidanului, la zece dimineața a doua zi. Cerul era colorat într-un cenușiu mohorît. Se anunțase ploaie pentru acea după-amiază. Richie

nu reușise să adoarmă pînă după miezul nopții și era de părere că și Denbrough petrecuse o noapte destul de puțin odihnitoare; moș Bill Barosanul afișa o pereche asortată de pungi Samsonite, cîte una sub fiecare ochi.

– L-am lu-luat, răspunse Bill.

Bătu cu palma scurta de molton verde pe care-o avea pe el.

– Dă să văd, ceru Richie, fascinat.

– Nu acum, spuse Bill și rînji. S-ar putea să vadă ci-cineva. Da' u-uite ce-am mai a-adus.

Duse mîna la spate, pe sub haină, și-și scoase praștia Punct-Lovit din buzunarul dinapoi.

– Oh, căca-m-aș, am dat de belea, exclamă Richie, începînd să rîdă. Bill se prefăcu a fi lezat.

– Tu-tu-tu a-ai fost cu ideea, T-T-Tozier.

Bill primise praștia din aluminiu, de comandă, la ziua lui, cu un an în urmă. Fusese compromisul lui Zack între pistolul pe care-l dorea Bill și refuzul încăpățînat al mamei sale de-a se gîndi măcar să-i dea o armă de foc unui băiat de vîrsta lui Bill. Pliantul cu instrucțiuni spunea că praștia putea fi o minunată armă de vînătoare, o dată ce învățai s-o folosești – „în mîinile potrivite, praștia e la fel de ucigătoare și eficace ca un arc bun de frasin sau o armă de foc de mare putere", proclama broșura. Cu aceste virtuți conștiincios exprimate, broșura continua prin a preveni că praștia putea fi periculoasă; proprietarul nu trebuia să ochească nici o persoană cu vreunul dintre cele douăzeci de proiectile plumbuite care o însoțeau, la fel cum n-aveai voie să îndrepți spre nimeni un pistol încărcat.

Bill încă nu se descurca prea bine cu ea (și bănuia în sinea sa că nici n-o va face vreodată), dar împărtășea părerea că avertismentul din pliant era întemeiat – elasticul gros al praștiei avea bătaie puternică, iar cînd loveai cu ea o cutie de tinichea, îi făcea o gaură a dracului de mare.

– Ai mai făcut ceva progrese cu asta, Bill Barosane? întrebă Richie.

– Pu-pu-puțin.

Nu era adevărat decît în parte. După un îndelungat studiu al ilustrațiilor din pliant și destulă practică în Derry Park pînă își nenorocise brațul, ajunsese să poată nimeri ținta de hîrtie care sosise *și ea* împreună cu praștia, ca la vreo trei din zece încercări. Iar o dată reușise chiar din prima. O singură dată.

Richie întinse zgîrciul trăgînd de bucata de piele, îi încercă tăria, apoi îi înapoie lui Bill praștia. Nu spuse nimic, dar în adîncul său se îndoia că ar face cît pistolul lui Zack Denbrough, cînd era vorba să omoare monștri.

– Zău? făcu el. Ți-ai adus praștia, mare scofală. Asta nu-i nimic. Uite ce-am adus *eu,* Denbrough.

Și scoase din jachetă un pachețel care avea pe el o caricatură cu un om chel spunînd *Hap-CIU!* în timp ce obrajii i se umflau ca ai lui Dizzy Gillespie. „PRAFUL DE STRĂNUTAT AL LUI DR. WACKY", scria pe pachet.

Cei doi se priviră un lung răstimp și apoi izbucniră în hohote de rîs, dîndu-și unul altuia pumni în spate.

– Sî-sî-sîntem pre-pregătiți pentru o-o-orice, spuse într-un tîrziu Bill, tot chicotind și ștergîndu-se la ochi cu mîneca jachetei.

– Fața ta și curu' meu, Bill Bîlbîite, spuse Richie.

– Cre-cre-credeam că-i i-i-invers, replică Bill. Acum ascultă. O-o să-ți le-legăm bi-bi-bi... țoacla pe Maidan. U-unde-o la-las eu pe Silver cînd ne jucăm. Tu-tu vii că-călare în spa-spatele meu, în ca-caz că trebuie s-o luăm la să-să-sănătoasa.

Richie dădu din cap, nesimțind nici o pornire să îl contrazică. Rabla lui arăta ca o bicicletă de pigmeu pe lîngă costelivul edificiu ca o macara care era Silver. Știa că Bill e mai puternic, iar Silver mai rapidă.

Ajunseră la podeț, iar Bill îl ajută pe Richie să-și priponească bicicleta dedesubt. Se așezară și, cu duruitul ocazional al traficului bîzîindu-le pe deasupra capetelor, Bill deschise fermoarul scurtei de molton și scoase pistolul tatălui său.

– A-ai dracu' g-g-grijă, îl preveni Bill pe Richie. Întinzîndu-i-l după ce acesta își exprimă printr-un fluierat sincera aprobare. Pi-pistoa-lele ca ăsta n-n-au si-siguranță.

– E încărcat? întrebă Richie, covîrșit.

Pistolul, un Walther-PPK pe care Zack Denbrough îl primise în timpul ocupației, părea incredibil de greu.

– Nu-nu î-încă, răspunse Bill și se bătu peste buzunar. A-am luat niște g-g-g-gloanțe aici. Da' ta-ta-tata zi-zice că cî-cîteodată te uiți și pe-pe urmă, da-dacă pi-pi-pi-pistolul cr-crede că nu e-ești a-a-atent, se î-încarcă și-și-singur. A-așa ca să te po-poată î-îmî-împ-împușca.

Chipul său murmură un surîs straniu care spunea că, deși nu credea o asemenea prostie, în același timp o credea întru totul.

Richie înțelese. Obiectul deținea o fatalitate ferecată pe care nu o simțise niciodată în pistolul sau chiar în carabina tatălui său (deși carabina avea și ea ceva, nu-i așa? – ceva în felul cum stătea rezemată, mută și unsă, în colțul cămăruței din garaj; ca și cum ar fi putut spune *Aș putea să fiu rea dacă aș vrea; rea cît cuprinde, pe pariu,* dacă ar fi fost capabilă să vorbească). Dar pistolul acesta, Walther-ul ăsta... Parcă fusese fabricat anume pentru a ucide oameni. Cu un fior, Richie își dădu seama că *de-asta* și fusese făcut. Ce altceva puteai cere de la un pistol? Să-ți aprindă țigările?

Întoarse țeava spre sine, avînd grijă să-și țină mîinile departe de trăgaci. O singură privire aruncată în ochiul negru și fără pleoape al armei îl făcu să înțeleagă perfect ciudatul zîmbet al lui Bill. Și-l aminti pe tatăl său spunînd: *Dacă ții minte că nu există în lume nimic de soiul unui pistol neîncărcat, n-o să ai niciodată în viață probleme cu armele, Richie.* Îi dădu pistolul înapoi lui Bill, bucuros să se descotorosească de el.

Bill îl potrivi la loc în haină. Deodată, casa de pe Neibolt Street i se păru mai puțin înfricoșătoare lui Richie... Dar posibilitatea de a se vărsa într-adevăr sînge – asta părea cu mult mai puternică.

Îl privi pe Bill, vrînd poate iar să facă apel la ideea lui, dar văzu fața prietenului său, o citi, și nu spuse decît:

– Ești gata?

13

Ca de obicei, cînd în cele din urmă Bill își ridică al doilea picior de pe pămînt, Richie se simți convins că se vor răsturna, crăpîndu-și căpățînile proaste pe asfaltul nemilos. Uriașa bicicletă se clătina nebunește dintr-o parte în alta. Cărțile de joc prinse cu cîrlige de rufe pe aripile roților încetară să mai tragă foc cu foc și trecură pe foc automat. Balansul beat al bicicletei deveni mai pronunțat. Richie închise ochii și așteptă inevitabilul.

Atunci Bill răcni:

– *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Bicicleta lua tot mai mare viteză și în sfîrșit își încetă legănările încoace și încolo aducătoare de rău de mare. Richie slăbi strînsoarea de moarte pe după mijlocul lui Bill, apucîndu-se în schimb de fața portbagajului de deasupra roții dinapoi. Bill traversă Kansas Street înclinat într-o parte, goni pe străzi lăturalnice cu iuțeală mereu crescîndă și o luă spre Witcham ca și cum ar fi coborît un lanț de niveluri geografice. Ieșiră ca din pușcă de pe Strapham Street pe Witcham, cu o viteză uluitoare. Bill o aplecă pe Silver al dracului de jos pe-o latură și urlă iar:

– *Hai-ho, Silver!*

– Dă-i bice, Bill Barosane! țipă Richie, atît de speriat, încît aproape că făcea în pantaloni, dar în același timp rîzînd dezlănțuit. Calc-o-n picioare pe puicuța asta!

Bill își potrivi acțiunea cu îndemnul, ridicîndu-se și aplecîndu-se peste ghidon pentru a pompa în pedale într-un ritm dement. Privind spinarea lui Bill, care era uimitor de lată pentru un băiat de unsprezece-ani-mergînd-pe-doisprezece, privind-o cum se muncește sub haina de molton, umerii înclinîndu-se mai întîi într-o parte, apoi în alta, după cum își muta greutatea de pe o pedală pe alta, Richie se încredință dintr-o dată că erau invulnerabili... Aveau să trăiască în veci de veci. Mă rog... Poate nu *ei,* dar Bill cu siguranță. Bill nici n-avea idee cît era de puternic, cît de sigur și perfect era.

Alergau, casele rărindu-se acum puțin, iar străzile perpendiculare pe Witcham situîndu-se la intervale mai mari.

– *Hai-ho. Silver!* urla Bill.

Iar Richie mugea cu Vocea Negrului Jim, înaltă și ascuțită:

–Ha-ho Silvă', șefu', asta zic și io fugă! Zău că g'ozav mai fugi matale cu țoacla ici-șa! Ptiu, fir-aș al dracu'! Ha-ho, Silvă', HAAAI-DEEE!

Acum treceau pe lîngă cîmpii verzi ce se întindeau plate și lipsite de adîncime sub cerul plumburiu. Departe în față Richie vedea vechea gară de cărămizi. La dreapta ei, magaziile stăteau în șir. Silver se hurducă peste o cale ferată, apoi peste încă una.

Și iată Neibolt Street, desprinzîndu-se spre dreapta. „TRIAJUL DERRY" scria pe o pancartă albastră, sub cea cu numele străzii. Era ruginită și spînzurată strîmb. Dedesubt se afla un semn mult mai mare – fond galben, litere negre. Era aproape ca un comentariu asupra triajului însuși: „DRUM ÎNFUNDAT" anunța acesta.

Bill coti pe Neibolt Street, acostă lîngă trotuar și își puse piciorul iarăși pe sol.

– De-aici ha-ha-hai pe jos.

Richie sări de pe portbagaj cu un amestec de ușurare și regret.

– Bine.

O luară de-a lungul trotuarului, care era crăpat și plin de buruieni. Mai în față, în depouri, un motor diesel duduia încet, slăbi, apoi o luă de la capăt. O dată sau de două ori auziră muzica metalică a tampoanelor ciocnindu-se unele de altele.

– Ți-e frică? îl întrebă Richie pe Bill.

Bill, ducînd-o pe Silver de ghidon, îi aruncă lui Richie o privire scurtă și dădu din cap:

– M-mhm. Și ție?

– Normal că-mi e.

Bill îi povesti lui Richie că-l întrebase pe tatăl său despre Neibolt Street cu o seară în urmă. Tatăl lui spusese că o mulțime de feroviari locuiseră acolo pînă la sfîrșitul celui de Al Doilea Război Mondial – ingineri, conductori, semnalizatori, lucrători în triaj, hamali. Strada intrase în declin o dată cu triajul și, pe măsură ce Bill și Richie înaintau de-a lungul ei, casele deveneau tot mai rare, mai sărăcăcioase, mai murdare. Ultimele trei sau patru de pe ambele părți erau părăsite și bătute-n scînduri, avînd curțile năpădite de bălării. O inscripție „DE VÎNZARE" se bălăbănea singuratică pe veranda uneia. Lui Richie pancarta i se părea veche de o mie de ani. Trotuarul se sfîrși, iar acum pășeau pe o cărare bătătorită unde bălăriile creșteau fără prea mare tragere de inimă.

Bill se opri și arătă cu degetul:

– U-u-uite-o, spuse el încetișor.

Neibolt Street 29 fusese cîndva o vilă roșie, cochetă. Poate, își spuse Richie, aici locuise un mecanic, un burlac, nu cu pantaloni, ci în blugi și puzderie de mănuși dintre acelea cu manșete mari și scorțoase și vreo patru-cinci chipie groase ca pernele – un băiat care venea acasă o dată sau de două ori pe lună pe perioade de cîte trei-patru zile și asculta radioul în timp ce trebăluia prin grădină; un tip care mînca mai mult prăjeli (și *nici un fel* de legume, deși le cultiva pentru prieteni) și care, în nopțile cu vînt, se gîndea la Fata Rămasă în Urmă.

Acum zugrăveala roșie se decolorase pînă la un roz-fad care se cojea în pete urîte arătînd ca niște răni. Ferestrele erau ochi orbi, obloniți. Majoritatea țiglelor nu mai existau. Buruienile creșteau în neorînduială de ambele laturi ale casei, iar iarba era acoperită cu prima generație de păpădii a sezonului. La stînga, un gard înalt de scînduri, odinioară de un alb-ferches, dar acum șters într-un gri-mohorît, în ton cu cerul întristat, jos, se apleca beat înăuntrul și în afara tufărișului umed. Cam la jumătatea gardului Richie văzu un monstruos pîlc de floarea-soarelui – cea mai înaltă arăta cam ca la un metru șaizeci sau chiar mai mult. Avea o înfățișare puhavă și rea care nu-i plăcea. O adiere agită florile, și acestea părură că dau din capete laolaltă: *Au venit băieții, ce drăguț! Alți băieți. Băieții noștri.* Richie se cutremură.

În timp ce Bill o rezemă cu grijă pe Silver de un ulm, Richie examină casa. Văzu o roată ieșind din iarba deasă de lîngă verandă și i-o arătă lui Bill. Bill dădu din cap; era tricicleta răsturnată de care pomenise Eddie.

Priviră în sus și în jos pe Neibolt Street. Murmurul locomotivei diesel crescu și scăzu, apoi reîncepu. Sunetul părea să stea suspendat în aerul apăsător ca o vrajă. Strada era absolut pustie. Richie putea auzi mașinile trecînd în răstimpuri pe Drumul Național 2, dar de văzut nu le vedea.

Motorul diesel se înălță și se stinse, crescu și tăcu.

Enormele flori-ale-soarelui încuviințară cu înțelepciune. *Băieți proaspeți. Băieți buni. Băieții noștri.*

– E-e-ești g-ga-gata? întrebă Bill, iar Richie tresări puțin.

– Știi, tocmai mă gîndeam că poate ultimul teanc de cărți pe care le-am luat de la bibliotecă trebuie să le înapoiez azi, spuse Richie. Poate ar trebui să...

– Nu-nu-nu mînca ra-rahat, Richie. Ești ga-gata sau n-n-nu?

– Așa cred, răspunse Richie, știind că nu era deloc gata – nu avea să fie *niciodată* gata pentru scena asta.

Porniră peste gazonul luxuriant, spre verandă.

– Ui-uită-te-a-a-acolo, arătă Bill.

În capătul îndepărtat din stînga, panoul dantelat al verandei stătea rezemat de o încîlceală de tufe. Amîndoi puteau vedea bine cuiele ruginite care fuseseră smulse. Acolo creșteau arbuști vechi de trandafiri, iar, cîtă vreme atît trandafirii din dreapta, cît și cei din stînga

porțiunii desprinse a dantelăriei înfloreau într-un mod plin de exuberanță, cei aflați imediat în jurul și în fața ei erau scheletici și morți.

Bill și Richie se uitară unul la altul, sumbri. Tot ceea ce spusese Eddie părea destul de adevărat; după șapte săptămîni, dovezile încă mai erau acolo.

– Nu vrei de-adevăratelea să te bagi acolo dedesubt, nu? întrebă Richie.

Era aproape rugător.

– N-n-nu, răspunse Bill, d-da' o să mă du-duc.

Și, cu inima înmuindu-i-se, Richie înțelese că vorbea absolut serios. Lumina aceea cenușie reapăruse în ochii lui Billy, strălucind statornic. În trăsăturile feței sale domnea o nerăbdare împietrită ce-l făcea să arate mai bătrîn. Richie își spuse: *Cred că vrea într-adevăr să-l omoare, dacă încă mai e acolo. Să-l omoare și, poate, să-i taie capul și să i-l ducă lui taică-su și să zică: „Uite, ăsta-i ăla care l-a omorît pe Georgie, acum ai să vorbești iarăși cu mine seara, poate doar să-mi spui cum ți-a mers peste zi sau cine-a pierdut cînd ați dat cu banul să vedeți care plătește cafeaua de dimineață?"*

– Bill, începu el, dar Bill nu mai era acolo.

Ocolea spre capătul din dreapta al verandei, pe unde, fără îndoială, se tîrîse Eddie dedesubt. Richie trebui să alerge după el și aproape căzu împiedicîndu-se de tricicleta prinsă în bălării ce-și ruginea încet drumul spre adîncurile pămîntului.

Îl ajunse pe Bill în momentul cînd acesta se lăsa pe vine, privind sub verandă, în capătul acesta nici măcar nu mai exista panou; cineva – vreun vagabond – îl smulsese demult ca să cîștige accesul spre adăpostul de dedesubt, ferit de zăpezile lui ianuarie, sau de ploaia rece din noiembrie, ori de o răpăială de vară cu tunete și trăsnete.

Richie se chirci lîngă el, cu inima bătîndu-i ca o tobă. Sub verandă nu era nimic, doar grămezi de frunze descompuse, ziare îngălbenite și umbre. Prea multe umbre.

– Bill, repetă el.

– C-c-ce?

Bill scosese iar pistolul tatălui său. Extrase cu grijă încărcătorul din pat, iar apoi dădu la iveală patru cartușe din buzunarul pantalonilor. Le încarcă unul cîte unul. Richie îl privi fascinat, iar apoi se uită iarăși sub verandă. De astă dată mai văzu ceva. Sticlă spartă. Cioburi de sticlă lucind slab. Stomacul i se contractă dureros. Nu era un băiat prost și înțelegea că asta se apropia de confirmarea completă a istorisirii

lui Eddie. Frînturile de geam de pe frunzele putrede de sub prispă însemnau că fereastra fusese spartă pe dinăuntru. Din pivniță.

– *C-ce?* întrebă Bill din nou, ridicînd privirea spre Richie.

Fața îi era amară și albă. Privind trăsăturile acelea dîrze, Richie aruncă în sinea sa prosopul în ring.

– Nimic.

– V-v-vii?

– Mda.

Se tîrîră sub verandă.

Mirosul frunzelor în descompunere era o aromă care de obicei îi plăcea lui Richie, dar duhoarea de acolo n-avea nimic plăcut. Simțea frunzele spongioase sub mîini și genunchi și avea impresia că se adînceau poate cale de treizeci-șaizeci de centimetri. Se întrebă deodată ce-ar face dacă o mînă sau o gheară ar țîșni din frunzele acelea, înșfăcîndu-l.

Bill examină fereastra spartă. Cioburile săriseră pretutindeni. Șipca de lemn ce se aflase între ochiuri zăcea în două bucăți frînte sub treptele verandei. Partea de sus a tocului ferestrei ieșea în afară ca un os fracturat.

– Ceva l-a lovit al naibii de tare pe futangiul ăla, suflă Richie.

Bill, examinînd întunericul dinăuntru – sau încercînd s-o facă – dădu din cap.

Richie îl împinse cu cotul într-o parte, destul cît să se poată uita și el. Beciul era un depozit obscur de lăzi și cutii. Pe jos avea pămînt și, asemenea frunzelor, răspîndea un miros umed și stătut. Un cuptor mătălos, în stînga, își repezea țevile rotunde spre tavanul scund. Dincolo de el, la capătul pivniței, Richie putu vedea o boxă mare cu marginile de lemn. Grajd pentru cai, a fost primul gînd ce-i dădu prin minte, dar cine să țină cai într-un afurisit de beci? Apoi își dădu seama că într-o casă veche ca aia cuptorul trebuia să fi folosit cărbuni în loc de păcură. Nimeni nu se ostenise să adapteze instalația, de vreme ce nimeni nu dorea casa. Obiectul acela cu margini din lemn era un buncăr de cărbuni. Departe în dreapta, Richie desluși o scară urcînd spre nivelul parterului.

Acum Bill se așezase... Cocoșîndu-se aplecat în față... Iar, înainte ca Richie să își dea seama ce anume avea de gînd să facă, picioarele prietenului său dispăreau pe fereastră.

– Bill! Pentru Dumnezeu, șuieră el, *ce faci?* Ieși *afar'* de-acolo!

Bill nu răspunse. Se strecură înăuntru, rîcîindu-și haina de molton la șale, trecînd la cîțiva centimetri de un colț de sticlă ce i-ar fi tras o tăietură bună. O secundă mai tîrziu, Richie îi auzi tenișii bufnind pe pămîntul dur din beci.

– Acțiune de tot pișatu', murmură înnebunit Richie pentru sine, privind la pătratul de întuneric în care dispăruse prietenul său. Bill, ți-ai ieșit din *minți?*

Vocea lui Bill pluti în sus:

– Po-poți s-să stai a-a-acolo sus dacă v-vrei, R-R-Richie. Ți-ține de șa-șa-șase.

În loc să se supună, se răsuci pe abdomen și își împinse picioarele prin fereastra pivniței, înainte ca nervii să-i cedeze de tot, sperînd că nu se va tăia la mîini sau la burtă în geamul spart.

Ceva îl apucă de picioare. Richie zbieră.

– Nu-nu-s de-de-decît e-eu, sîsîi Bill, și după o clipă Richie stătea lîngă el în beci, trăgîndu-și în jos cămașa și jacheta. Ci-ci-ne ai cre-cre-zut că e-e?

– Baubau, replică Richie și rîse zgîlțîit.

– Tu-tu o i-i-iei în pa-partea a-a-aia, și e-e-eu o ia-ia-ia...

– Mă fut, spuse Richie – își putea auzi practic bătăile inimii în glas, făcîndu-i-l să sune butucănos și inegal, cînd în sus și cînd în jos. Mă țin lîngă tine, Bill Barosane.

Porniră mai întîi spre buncărul de cărbuni, Bill puțin mai în față, cu pistolul în mînă, Richie imediat în urma lui, încercînd să privească în toate părțile odată. Bill se opri un moment lîngă una dintre laturile proeminente din lemn ale buncărului, apoi deodată se repezi prin jurul ei, ațintind pistolul cu ambele mîini. Richie închise ochii strîns, oțelindu-se în așteptarea exploziei. Nu o auzi. Deschise iarăși ochii, prudent.

– Ni-ni-nimica decît că-că-cărbuni, spuse Bill și chicoti nervos.

Richie făcu un pas lîngă Bill și se uită. Înăuntru mai era o grămadă de cărbuni vechi, stivuiți pînă aproape de plafon în partea dinapoi a boxei, împuținîndu-se treptat, pînă doar la un bulgăre, doi, lîngă picioarele lor. Cărbuni negri ca aripa unei ciori.

– Hai să..., începu Richie.

Și în clipa aceea ușa din capul scărilor de la pivniță se izbi de perete cu un trosnet violent, împrăștiind pe trepte lumina albă, subțire a zilei.

Amîndoi băieții urlară.

Richie auzi sunete ca niște mîrîieli. Erau foarte puternice – sunetele pe care le-ar putea scoate un animal sălbatic într-o cușcă. Văzu o pereche de mocasini coborînd scările. Deasupra lor, blugi albiți... Mîini bălăbănindu-se...

Dar nu erau mîini... Erau labe. Labe uriașe, diforme.

– *U-u-urcă-te pe că-căr-buni!* zbieră Bill.

Dar Richie stătea încremenit, deodată știind ce venea la ei, ce avea să-i ucidă în beciul acela care mirosea a pămînt jilav și a vinul ieftin care fusese vărsat prin colțuri. Știind, dar avînd nevoie să vadă.

– *E o f-f-fereastră de-deasupra că-cărbunilor!*

Labele erau acoperite cu păr cafeniu și des ce se încîrliga în cîrlionți ca de sîrmă; degetele aveau în vîrf unghii rupte. Acum Richie văzu o jachetă de mătase. Era neagră cu dungi portocalii – culorile liceului din Derry.

– *Du-du-du-te!* răcni Bill și-i dădu lui Richie un brînci puternic.

Richie zbură de-a berbeleacul în cărbuni. Muchii și colțuri ascuțite îl împunseră dureros, spărgîndu-i buimăceala. Alți cărbuni se rostogoliră într-o avalanșă peste mîinile lui. Mîrîitul dement continua mereu, mereu.

Panica își lăsă cagula peste mintea lui Richie.

Abia dîndu-și seama ce face, se cățără pe mormanul de cărbuni, cîștigînd teren, lunecînd îndărăt, aruncîndu-se iarăși înainte, zbierînd tot timpul. Fereastra din vîrf era mînjită cu praf negru de cărbune și nu lăsa să pătrundă nici un pic de lumină. Era închisă cu un ivăr. Richie apucă foraibărul, care era de felul celor ce se răsucesc, și se aruncă în el cu toată greutatea. Cîrligul nu se clinti. Mîrîitul se auzea acum mai aproape.

Sub el, pistolul bubui, sunet aproape asurzitor în încăperea închisă. Fumul prafului de pușcă, pătrunzător și acru, înțepă nasul lui Richie. Șocul îl făcu să-și revină la un soi de stare conștientă și își dădu seama că încercase să întoarcă ivărul în sens greșit. Inversă sensul forței pe care o aplica, iar cîrligul cedă cu un prelung scîrțîit ruginit. Praf de cărbune i se cernu peste mîini ca piperul.

Pistolul detună iar, cu un al doilea bubuit asurzitor. Bill Denbrough strigă:

– *L-AI OMORÎT PE FRATE-MEU, TICĂLOSULE!*

O clipă, creatura care coborîse scara păru să rîdă, păru să vorbească – era ca și cum un cîine turbat ar fi început dintr-o dată să

latre cuvinte pocite, și, preț de o clipă, Richie crezu că arătarea cu jachetă de liceean a mîrîit: *Și-am să te-omor și pe tine.*

– *Richie!* zbieră atunci Bill, iar Richie auzi cărbunii rostogolindu-se și căzînd iar, în timp ce Bill urca.

Mîrîielile și urletele continuau. Lemn frînt. Răsunau lătrături și răgete amestecate – sunete desprinse dintr-un coșmar cu ochii deschiși.

Richie îi dădu ferestrei un umăr zdrobitor, fără a-i păsa dacă geamul se spărgea și-i tăia mîinile în fîșii. Ajunsese să nu-i mai pese de nimic. Nu se sparse; se deschise în afară pe o balama veche de oțel spuzită cu rugină. Și mai mult praf de cărbune lunecă în jos, de astă dată peste chipul lui Richie. Se tîrî afară în curtea interioară, precum un țipar, trăgînd în piept aerul dulce și proaspăt, simțind firele lungi de iarbă biciuindu-i fața. Își dădu vag seama că ploua. Vedea tulpinile groase ale giganticelor flori-ale-soarelui, verzi și păroase.

Pistolul detună a treia oară, iar fiara din beci zbieră, sunet primitiv de mînie pură. Apoi Bill țipă:

– *M-a p-prins, Richie! Ajutor! M-a p-p-prins!*

Richie se întoarse pe genunchi și palme și văzu cercul feței îngrozite, întoarse în sus, a prietenului său în careul ferestrei supradimensionate a pivniței, prin care cantitatea de cărbuni pentru o iarnă întreagă fusese turnată odinioară în fiecare octombrie.

Bill zăcea cu membrele rășchirate în cărbuni. Mîinile-i fîlfîiau și încercau zadarnic să apuce rama ferestrei, care se afla foarte aproape de degetele lui – dar nu *destul* de aproape. Cămașa și scurta i se ridicaseră aproape pînă la stern. Și luneca înapoi... Nu, era *tras* înapoi de cineva pe care Richie abia putea să-l vadă. O umbră mătăhăloasă, mișcătoare, în spatele lui Bill. O umbră care mîrîia, bolborosea și suna aproape omenesc.

Richie n-avea nevoie să-l vadă. Îl văzuse sîmbăta trecută, pe ecranul cinematografului Aladdin. Era o demență, demență totală, dar chiar și așa lui Richie nici nu-i dădu prin cap să se îndoiască de propria-i rațiune sau concluzie.

Adolescentul Vîrcolac îl înhățase pe Bill Denbrough. Numai că nu era Michael Landon ăla, cu o grămadă de machiaj pe față și blană falsă cu toptanul. Era *real.*

Ca pentru a o dovedi, Bill zbieră iar.

Richie întinse mîinile înăuntru și le apucă pe ale lui Bill. Pistolul era într-una dintre ele și pentru a doua oară în acea zi Richie privi în ochiul său negru... Doar că acum era încărcat.

Și-l disputau pe Bill – Richie ținîndu-l de încheieturi, Vîrcolacul trăgîndu-l de glezne.

– *P-p-pleacă de-a-a-aici, Richie!* răcni Bill. *P-pleacă...*

Chipul Vîrcolacului pluti deodată din beznă la vedere. Avea fruntea teșită și prognată, acoperită cu păr rar. Obrajii îi erau scobiți și îmblăniți. Ochii, căprui-închis, ardeau de o oribilă inteligență, oribilă luciditate. Gura i se căscă și începu să mîrîie. Spumă albă i se prelingea pe la colțurile buzei inferioare groase, în fire gemene ce-i picurau de pe bărbie. Părul îi era pieptănat peste cap într-o groaznică parodie a tunsorii adolescentine. Își repezi capul pe spate și răcni, nedesprinzîndu-și o clipă ochii dintr-ai lui Richie.

Bill escaladă cărbunii. Richie îl apucă de antebrațe și trase. O clipă crezu că într-adevăr va învinge. Apoi Vîrcolacul înhățâ iarăși picioarele lui Bill, iar acesta fu smuls încă o dată îndărăt în întuneric. Era mai puternic. Pusese gheara pe Bill și avea de gînd să-l păstreze. Și atunci, fără să se gîndească absolut deloc ce făcea sau de ce o făcea, Richie auzi Vocea Copoiului Irlandez ieșindu-i pe gură, vocea domnului Nell. Dar ăsta nu mai era Richie Tozier încercînd o imitație proastă; nu mai era nici măcar exact domnul Nell. Era Vocea oricărui polițai irlandez care trăise vreodată și-și balansase bastonul de curelușa sa din piele pe cînd încerca ușile magazinelor închise, după miezul nopții:

– *Dă-i drumu', băiatu', sau îți crăp căpățîna aia tare! Mă jurui pe Ieezus! Dă-i drumu', acum îți servesc propriu-ți cur p-o tavă!*

Făptura din pivniță slobozi un răget de furie mai să spargă timpanele... Dar lui Richie i se păru că acum în urlet se mai simțea și altceva. Poate frică. Sau durere.

Mai smuci o dată, teribil, iar Bill zbură prin fereastră pînă pe iarbă. Holbă către Richie ochi negri și îngroziți. Piepții jachetei îi erau înnegriți cu praf de cărbune.

– Re-re-repede! gîfîi Bill.

Aproape că gemea; îl înșfăcă pe Richie de cămașă.

– T-tr-trebu-bu-buie...

Richie putea auzi cărbunii prăvălindu-se iarăși în avalanșe. Peste o clipă fața Vîrcolacului umplu fereastra de la pivniță, își arătă colții. Labele i se agățau de iarba fremătîndă.

Bill încă mai avea pistolul – îl ținuse strîns în tot timpul celor întîmplate. Acum îl apucă în ambele mîini, cu ochii îngustați ca niște fante, și apăsă pe trăgaci. Bubui o nouă detunătură asurzitoare. Richie văzu cum se desprinde o halcă din țeasta Vîrcolacului, și un șuvoi de sînge i se revărsă pe-o parte a feței, încleind blana și îmbibîndu-se-n gulerul jachetei școlărești pe care-o purta.

Mugind, începu să iasă pe fereastră.

Cu mișcări încete, visătoare, Richie vîrî mîna pe sub haină, în buzunarul de la spate. Scoase pliculețul cu imaginea omului care strănuta și îl rupse, în timp ce arătarea, sîngerînd și urlînd, se împingea afară pe geam, cu forța, înfigîndu-și adînc ghearele în pămînt. Richie deschise pachețelul și îl apăsă între degete.

– *Treci la locu' matale, băiatu'!* ordonă el cu Vocea Copoiului Irlandez.

Un norișor alb se învolbură în fața Vîrcolacului. Mugetele încetară deodată. Se holbă la Richie cu o surprindere aproape comică și scoase un zumzet. Ochii săi roșii și apoși se ațintiră asupra lui Richie, părînd să-l însemneze pentru totdeauna.

Apoi începu să strănute.

Strănută iar, și iar, și iar. Franjuri groase de salivă îi zburau din bot. Din nări îi țîșneau cocoloașe de muci verzi-negricioși. Unul dintre ei împroșcă pielea lui Richie, arzîndu-l ca acidul. Se șterse, cu un țipăt de durere și dezgust.

Încă mai avea chipul plin de furie, dar și de durere – era inconfundabilă. L-o fi rănit Bill cu pistolul tatălui său, dar Richie îl rănise și mai adînc... mai întîi cu Vocea Copoiului Irlandez, și după aceea cu praful de strănutat.

Iisuse, dacă aș fi avut și niște praf de scărpinat și un claxon, reușeam poate să-l omor, își spuse Richie, și atunci Bill îl apucă de gulerul jachetei și-l smuci de-a-ndăratelea.

Bine făcu. Vîrcolacul se opri din strănutat la fel de brusc precum începuse și se năpusti asupra lui Richie. Era iute – incredibil de iute.

Poate că Richie n-ar fi făcut decît să stea acolo cu pliculețul gol al prafului de strănutat într-o mînă, privind Vîrcolacul cu ochii holbați într-un soi de uluire drogată, gîndindu-se cît de brună-i era blana,

cît de roșu sîngele, cum nimic nu era alb-negru în viața reală; ar fi putut sta acolo pînă i se încleștau labele în jurul gîtului și unghiile prelungi îi smulgeau beregata, dar Bill mai trase o dată de el și-l ridică în picioare.

Richie se poticni după el. Fugiră pînă în fața casei, iar Richie își spuse: *Nu va-ndrăzni să ne mai urmărească, acuṁ sîntem pe stradă, nu va-ndrăzni să ne mai urmărească, nu va-ndrăzni, nu va-ndrăzni...*

Dar se apropia, îl auzea foarte aproape în urma lor, boscorodind, mîrîind și bolborosind.

Iat-o pe Silver, încă rezemată de copac. Bill sări în șa și aruncă pistolul tatălui său în coșul de bagaje unde căraseră atîtea pistoale de jucărie. Richie riscă o privire în urmă pe cînd se azvîrlea peste portbagaj și văzu Vîrcolacul traversînd curtea către ei, acum la nici douăzeci de pași. Sînge și flegmă i se amestecau pe jacheta de liceean. Osul alb lucea prin blană la tîmpla dreaptă. Pe laturile nasului i se vedeau pete albe de praf de strănutat. Iar Richie mai văzu două lucruri ce păreau să desăvîrșească oroarea. Jacheta făpturii nu avea fermoar; în locul acestuia se aflau nasturi mari și portocalii, înfoiați, ca niște pompoane. Celălalt lucru însă era și mai rău și îl făcu să simtă că-i vine să leșine sau doar să se predea și să-l lase să-l ucidă. Pe jachetă era brodat cu fir auriu un nume. Cusute în stînga pieptului plin de sînge al jachetei Vîrcolacului, mînjite, dar lizibile, erau cuvintele „RICHIE TOZIER"

Se repezi la ei.

– *Fugi, Bill!* zbieră Richie.

Silver se puse în mișcare, dar încet – mult prea încet. Lui Bill îi lua atîta timp pînă să o pornească...

Vîrcolacul traversă cărarea cu șanțuri exact în timp ce Bill ajunse pedalînd pe mijlocul străzii Neibolt. Blugii arătării erau împroșcați cu sînge și, privind înapoi peste umăr, năpădit de un fel de fascinație cumplită și de nezdruncinat, vecină cu hipnoza, Richie observă că ici și colo cusăturile pantalonilor plesniseră, iar prin ele răzbeau smocuri aspre de blană cafenie.

Silver se clătina nebunește încoace și încolo. Bill stătea în picioare, ținînd ghidonul pe dedesubt, cu capul înălțat spre cerul noros și tendoanele ieșindu-i în relief pe gît. Iar cărțile de joc se tot încăpățînau să nu tragă încă decît foc cu foc.

O labă bîjbîi după Richie. Băiatul țipă jalnic și se feri de ea. Vîrcolacul mîrîi, rînjind. Era destul de aproape pentru ca Richie să-i poată distinge corneele îngălbenite ale ochilor, să-i poată simți duhoarea dulceagă de carne putredă din respirație.

Dinții fiarei erau colți încovoiați.

Richie răcni din nou, în timp ce o labă se arunca spre el. Era sigur că-i va smulge capul – dar laba trecu prin fața lui, ratîndu-l la distanță de nici doi centimetri. Forța loviturii suflă părul asudat de pe fruntea lui Richie.

– *Hai-ho, Silver HAAAIDEEE!* urlă Bill din toți bojocii.

Ajunsese în vîrful unei coline scurte și puțin înalte. Nu prea mult, dar destul ca Silver s-o poată lua la vale. Cărțile de joc prinseră viteză și începură să pîrîie. Bill pompa înnebunit în pedale. Silver se opri din clătinaturi și o tăie drept pe Neibolt Street, spre Drumul Național 2.

Slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului, repeta incoerent Richie în sinea sa. *Slavă....*

Vîrcolacul mugi iarăși – *O, Doamne, sună de parcă-i CHIAR ÎN URMA MEA* –, și lui Richie i se tăie respirația în timp ce cămașa și jacheta îi erau smucite, apăsîndu-l astfel pe beregată. Slobozi un gîlgîit sufocat și reuși să se apuce de mijlocul lui Bill exact înainte de-a fi smuls de pe bicicletă. Bill se înclină în față, dar nu scăpă ghidonul lui Silver. O clipă, Richie crezu că enorma bicicletă pur și simplu se va ridica pe roata din spate și îi va trînti pe-amîndoi din spinare. Apoi jacheta sa, care oricum fusese gata pentru coșul cu zdrențe, se spintecă exact pe mijlocul spatelui, cu un zgomot sonor și sfîșiat ce semăna în chip curios cu o bășină strașnică. Richie putu respira din nou.

Întoarse capul și se trezi privind drept în ochii aceia tulburi, ucigași.

– Bill!

Încercă să urle cuvîntul, dar acesta nu avu nici forță, nici sunet.

Oricum, Bill păru să-l audă. Pedală și mai cu spor, mai tare decît o făcuse vreodată în viața lui. Toate mărunțaiele păreau să i se înalțe, ieșindu-și din țîțîni. Simțea în fundul gîtlejului gustul gros și clocit al sîngelui. Ochii îi ieșeau din orbite. Gura i se căscase, înghițind aerul. Și o senzație nebună, inevitabilă, de înviorare îl inunda tot – ceva sălbatic, și liber, și numai al lui. O dorință. Stătea în picioare pe pedale; le îndupleca; le bătea măr.

Silver continua să ia viteză. Acum începea să simtă drumul, începea să zboare. Bill o simțea avîntîndu-se.

– *Hai-ho, Silver!* răcni el iar. *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Richie putea auzi răpăitul rapid al mocasinilor pe macadam, întoarse capul. Laba Vîrcolacului îl lovi deasupra ochilor cu o forță năucitoare, și o clipă Richie chiar crezu că i-a zburat calota craniană. Totul i se păru dintr-o dată difuz, neimportant. Sunete se apropiau și se îndepărtau. Culorile se ștergeau de pe lume. Se răsuci, agățîndu-se cu disperare de Bill. Sînge cald i se scurgea în ochiul drept, înțepîndu-l.

Laba se abătu din nou, de astă dată izbind aripa dinapoi. Richie simți bicicleta clătinîndu-se nebunește, un moment pe punctul de a se răsturna, și în cele din urmă îndreptîndu-se la loc.

– *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!* strigă iar Bill, dar și acest strigăt părea îndepărtat, ca un ecou auzit chiar înainte de a se stinge.

Richie închise ochii, se ținu strîns de Bill și așteptă sfîrșitul.

14

Bill auzise și el pașii alergînd și înțelese că clovnul încă nu renunțase, dar nu îndrăznea să se întoarcă și să privească. Oricum avea să știe dacă-i prindea și-i trîntea la pămînt. Asta era tot ce avea nevoie cu adevărat să știe.

Hai, băiete, spuse el în sinea sa. *Acum dă-mi totul! Tot ce ai! Hai, Silver! Hai!*

Așa că încă o dată Bill Denbrough se pomeni ca vîntul, înghițind pămîntul, întrecîndu-l și pe dracu' gol, doar că acum dracul era un clovn rînjind hidos, un clovn a cărui față transpira vopsea cu ulei albă, a cărui gură se arcuia în sus într-un zîmbet roșu și lacom, de vampir, ai cărui ochi erau monede de argint strălucitor. Un clovn care, din cine știe ce motive descreierate, purta o jachetă de la Derry High School peste costumul argintiu, cu guler încrețit oranj și pompoane portocalii în chip de nasturi.

Hai, băiete, hai – Silver, ce-ai de zis?

Acum Neibolt Street fugea pe lîngă el. Silver începea să fredoneze bine. Pașii aceia alergînd slăbiseră cumva un pic? Încă nu cuteza să se uite. Richie îl ținea într-o strînsoare de moarte, îi tăia

răsuflarea, și Bill voia să-i spună să-l lase mai moale, dar nu îndrăznea nici măcar cu atît să-și consume respirația.

Apoi, undeva în față, ca într-un vis frumos, apăru semnul de circulație ce marca intersecția dintre Neibolt Street și Drumul Național 2. Pe Witcham treceau mașini în ambele sensuri. În starea lui de teroare extenuată, Bill văzu în asta un fel de miracol.

Acum, pentru că dintr-o clipă în alta avea să fie nevoit să pună frînă (sau să facă altceva, *realmente* inventiv), riscă o privire peste umăr.

Ceea ce văzu îl făcu să dea înapoi pedalele lui Silver cu o unică smucitură. Silver patină, întinzînd o dîră de cauciuc ars cu roata din spate blocată, iar capul lui Richie se înfipse dureros în golul umărului drept al lui Bill.

Strada era complet pustie.

Dar la cam douăzeci și cinci de metri în urma lor, prin dreptul primelor case abandonate ce formau un fel de cortegiu funerar ducînd spre triaj, se zărea o mică pată portocalie strălucitoare. Lîngă o gură de canal tăiată la curbă.

– Îhhhh...

Aproape prea tîrziu, Bill își dădu seama că Richie luneca jos de pe Silver. Ochii băiatului erau dați peste cap, astfel că Bill nu putea să vadă decît marginile de jos ale irișilor pe sub pleoapele superioare. Propteaua cîrpită a ochelarilor atîrna strîmbă. Din frunte îi curgea, încet, sînge.

Bill îl apucă de braț, lunecară amîndoi spre dreapta, iar Silver se dezechilibră. Căzură pe stradă într-o încîlceală de brațe și picioare. Bill se lovi strașnic la fluierul piciorului și strigă de durere. La auzul țipătului, ochii lui Richie tresăriră.

– Am să-ți arăt eu cum se-ajunge la comoara aiasta, seniorr, da' omu' ista Dobbs îi grozaaav de primejdios, spuse Richie într-o gîfîială sforăitoare.

Era Vocea sa de Pancho Vanilia, dar calitatea ei plutitoare, deconectată, îl sperie rău pe Bill. Văzu cîteva fire de păr aspru și cafeniu agățate de rana superficială de pe fruntea lui Richie. Erau ușor cîrlionțate, ca părul pubian al tatălui său. Îl făcură să-i fie și mai teamă, și-i dădu lui Richie una zdravănă peste cap.

– *Aoleu!* exclamă Richie; pleoapele îi fluturară, apoi se deschiseră larg. De ce dai în mine, Bill Barosane? O să-mi spargi ochelarii. Oricum nu mi-s într-o formă prea grozavă, în caz că n-ai observat.

– C-c-credeam că mo-mo-mori, spuse Bill.

Richie se ridică încet în capul oaselor pe mijlocul străzii și își duse o mînă la frunte. Gemu.

– Ce s-a-ntîm...

Iar apoi își aminti. Ochii i se deschiseră brusc, șocați și îngroziți, și se adună pe picioare, gîfîind răgușit.

– N-n-nu, îl liniști Bill. S-s-a d-d-dus, R-R-Richie. S-a dus.

Richie văzu strada goală unde nu se mișca nimic și deodată izbucni în lacrimi. Bill îl privi o clipă, apoi îl cuprinse cu brațele și îl strînse la piept. Richie se agăță de gîtul lui Bill și îl îmbrățișă la rîndul lui. Voia să spună ceva deștept, ceva despre felul cum ar fi trebuit să-și încerce Bill prăștia pe Vîrcolac, dar din piept nu-i ieșea nimic. Nimic altceva decît suspine.

– N-nu, R-Richie, spunea Bill, n-n-n-u-u...

Apoi izbucni și el în plîns. Se îmbrățișară îngenuncheați în mijlocul străzii, lîngă bicicleta răsturnată a lui Bill, în timp ce lacrimile le formau dîre curate pe obrajii înnegriți de praf de cărbune.

Capitolul 9
CURĂȚENIE

1

Undeva departe, sus, deasupra Statului New York, în după-amiaza zilei de 29 mai 1985, Beverly Rogan începe din nou să rîdă. Își înăbușă rîsul cu ambele mîini, de teamă ca nu cumva s-o creadă cineva nebună, dar nu se poate opri.

Am rîs mult pe vremea aia, *își amintește ea. E altceva, o altă lumină în întuneric.* Ne era frică tot timpul, dar nu ne puteam stăpîni rîsul, așa cum nu pot eu acum.

Bărbatul așezat alături de ea e tînăr, pletos, chipeș. I-a aruncat mai multe priviri apreciative de cînd a decolat avionul din Milwaukee, la două și jumătate (acum aproape două ore și treizeci de minute, cu o escală la Cleveland și încă una la Philly), dar i-a respectat dorința clară de a nu sta de vorbă; după cîteva gambituri colocviale cărora ea le-a răspuns cu politețe, dar nimic mai mult, și-a deschis geanta de voiaj și a scos un roman de Robert Ludlum.

Acum îl închide, cu degetul vîrît între pagini, și spune cu oarecare preocupare:

– Totu-n regulă cu dumneata?

Beverly dă din cap, încercînd să își reașeze seriozitatea pe față, după care scoate încă un sforăit de rîs. Tînărul zîmbește puțin, nedumerit, întrebător.

– Nu-i nimic, spune ea, încercînd încă o dată să fie serioasă, dar nu-i folosește la nimic – cu cît încearcă să fie mai serioasă, cu atît îi vine mai tare feței sale să crape; exact la fel ca pe vremuri.

– Pur și simplu mi-am dat seama dintr-o dată că nu știu cu ce companie aeriană zbor. Doar că are o ra-ra-rață cît toate zilele într-o pa-pa-parte...

Acest gînd însă e prea mult. O apucă hohote de rîs vesel. Oamenii din jur se uită la ea, unii încruntîndu-se.

– Republic, *spune el.*

– *Pardon?*

– *Zburzi prin văzduh cu patru sute șaptezeci de mile pe oră prin bunăvoința companiei* Republic Airlines. *Scrie pe pliantul KYAG din buzunarul fotoliului.*

– *KYAG?*

Tînărul scoate pliantul din buzunăraș (care într-adevăr are logograma de la Republic *pe copertă). Indică unde sînt ieșirile în caz de urgență, unde se află dispozitivele de plutire, cum se folosesc măștile de oxigen, cum se adoptă poziția pentru aterizare forțată.*

– *Pliantul de adio-și-un-praz-verde, spune el, și de astă dată izbucnesc amîndoi în hohote.*

Chiar este *arătos, își spune ea deodată – e un gînd nou, oarecum cu-ochiul-limpede, felul de gînd pe care te-ai aștepta să-l ai la deșteptare, cînd mintea încă nu ți s-a încărcat cu nimicuri. Poartă un pulover croșetat și blugi decolorați. Părul său blond-închis e legat la spate cu o fîșie de piele netăbăcită, iar asta o face să-și amintească de coada-de-cal în care își purta legat părul întotdeauna cînd era fată. Își spune:* Fac prinsoare că are o sculă drăguță și politicoasă de student. Destul de lungă să faci jazz cu ea, nu atît de groasă cît să fie cu adevărat arogantă.

O apucă iarăși rîsul, complet incapabilă să se stăpînească. Își dă seama că nici măcar nu are o batistă cu care să-și șteargă ochii înlăcrimați, iar asta o face să rîdă și mai tare.

– N-ar strica să te potolești, altfel stewardesa o să te-arunce din avion, spune el solemn, iar ea doar dă din cap, rîzînd; acum o dor coastele și stomacul.

Tînărul îi întinde o batistă albă și curată, iar Beverly o folosește. Întrucîtva, aceasta o ajută să se controleze în sfîrșit. Totuși, nu încetează dintr-o dată. Pur și simplu se ostoiește în mici sughițuri și gîfîieli. Din cînd în cînd se gîndește la rața mare de pe fuzelajul avionului și sloboade un nou șuvoi de chicoteli.

După scurt timp îi înapoiază batista.

– Mulțumesc.

– Iisuse, duduie, ce-ai pățit la mînă?

I-o ține într-a lui un moment, îngrijorat.

Beverly și-o privește și vede unghiile rupte, cele pe care și le-a zdrelit pînă la carne răsturnînd măsuța de toaletă peste Tom. Amintirea acestei fapte o doare mai tare decît unghiile propriu-zise, și asta îi oprești rîsul definitiv. Își retrage mîna, cu delicatețe însă.

– Mi-am trîntit peste ea ușa mașinii la aeroport, spune gîndindu-se la toate prilejurile cînd a mințit despre ceea ce-i făcea Tom și la toate minciunile despre vînătăile pe care i le-a făcut tatăl său. O fi asta ultima ocazie, ultima minciună? Cît de minunat ar fi... Prea minunat ca s-o poată crede. Se gîndește la un doctor care vine să vadă un bolnav de cancer în faza terminală și spune: Radiografia arată că tumoarea se reduce. N-avem idee de ce, dar asta se-ntîmplă.

– Probabil că doare ca dracu', spune tînărul.

– Am luat niște aspirină.

Deschide din nou revista pentru zbor, deși probabil el știe că a mai parcurs-o de două ori.

– Încotro mergi?

Beverly închide revista, se uită la el, zîmbește:

– Ești foarte drăguț, dar nu vreau să vorbesc. Bine?

– Bine, spune el, zîmbind la rîndul său. Dar, dacă vrei să bei în sănătatea raței ăleia de pe peretele avionului cînd ajungem la Boston, fac eu cinste.

– Mulțumesc, dar trebuie să prind alt avion.

– Măi să fie, rău a mai greșit horoscopul meu azi-dimineață, spune bărbatul și-și deschide din nou romanul. Dar ești nemaipomenită cînd rîzi. Să se-ndrăgostească omul și mai multe nu.

Beverly deschide iarăși revista, dar se pomenește privindu-și unghiile zdrelite în locul articolului despre plăcerile oferite de orașul New Orleans. Sub două dintre unghii sînt bășici cu sînge purpurii. Îl aude în sinea ei pe Tom răcnind în josul scării: Te-omor, curvo! Futu-te-n cur de curvă! *Se înfioară, înfrigurată. Curvă pentru Tom, curvă pentru cusătoresele pe care le apucau dracii înaintea cîte unei prezentări și-și vărsau oful pe o anume Beverly Rogan, curvă pentru tatăl ei cu mult înainte ca fie Tom, fie nefericitele de croitorese să facă parte din viața ei.*

Curvă.

Curvo.

Futute-n cur de curvă.

Închide o clipă ochii.

Piciorul său, tăiat într-un ciob de sticlă de parfum în timp ce fugea din dormitor, o arde mai rău decît degetele. Kay i-a dat un leucoplast, o pereche de pantofi și un cec de-o mie de dolari pe care Beverly i-a încasat prompt, la ora nouă, la First Bank din Chicago, în Watertower Canare.

Neluînd în seamă protestele lui Kay, Beverly și-a scris propriul cec pentru o mie de dolari pe o foaie simplă de hîrtie. „Am citit odată că-s obligați să accepte cecul indiferent pe ce e scris", i-a spus ea lui Kay. Vocea părea să-i vină din altă parte. De la un radio din altă cameră, poate. „Cineva a încasat odată un cec care era scris pe-o schijă de artilerie. Am citit povestea asta în The Book of Lists, *așa cred.*

A tăcut, apoi a rîs stînjenită. Kay a privit-o serioasă, solemnă chiar. „Dar eu l-aș ridica repede, înainte de-a-i veni lui Tom ideea să înghețe conturile."

Deși nu se simte obosită (este *conștientă, oricum, că acum o mai țin trează exclusiv nervii și cafeaua neagră de la Kay), noaptea precedentă îi apare ca un lucru pe care trebuie că l-a visat.*

Ține minte că au urmărit-o trei băieți la vîrsta adolescenței care o fluierau și strigau, dar nu îndrăzneau să se apropie de ea. Își amintește ușurarea care a cuprins-o cînd a văzut aura albă fluorescentă a unui magazin inundînd trotuarele la o intersecție. A intrat și l-a lăsat pe vînzător să i se uite prin deschizătura bluzei vechi în timp ce-l ducea cu vorba să-i împrumute cei patruzeci de cenți pentru telefonul public. N-a fost greu, priveliștea fiind așa cum era.

Mai întîi a sunat-o pe Kay McCall, formînd numărul din memorie. Telefonul a sunat de vreo zece ori și a început să-i fie teamă că prietena ei e la New York. Vocea somnoroasă a lui Kay a mormăit: „N-ar strica să fie vești bune, oricine-oi fi", exact cînd Beverly era pe cale să închidă.

– Bev, sînt Kay, a spus ea, a ezitat, apoi s-a aruncat: Am nevoie de ajutor.

A urmat un moment de tăcere, după care Kay a vorbit din nou, acum sunînd pe deplin trează:

– Unde ești? Ce s-a-ntîmplat?

– Sînt la un magazin în colț la Streyland Avenue cu nu-știu-ce stradă. Am... Kay, l-am părăsit pe Tom.

Kay, iute, emfatică și excitată:

– Bravo! În sfîrșit! Uraaa! Vin să te iau! Ticălosul! Căcănarul! Vin să te iau cu Mercedes-ul, futu-i mama mă-sii! Închiriez o orchestră cu patruzeci de instrumentiști! O să...

– O să iau un taxi, a spus Bev, ținînd celelalte două monede de zece cenți în palma asudată.

În oglinda rotundă din fundul magazinului îl poate vedea pe vînzătorul plin de coșuri contemplîndu-i fundul cu o concentrare adîncă și visătoare.

– Da' va trebui să-l plătești pe șofer cînd ajung la tine. N-am nici un ban. Nici un cent.

– Îi dau nenorocitului cinci dolari bacșiș, a strigat Kay. Asta-i cea mai grozavă veste-n mă-sa de cînd și-a dat Nixon demisia! Mișcă-ți bucile pîn-aicea, fato. Și...

A tăcut, iar cînd a vorbit din nou vocea îi era serioasă și atît de plină de tandrețe și dragoste, încît Beverly a simțit că-i vine să plîngă.

– Slavă Domnului că ai făcut-o în fine, Bev. Vorbesc serios. Slavă Domnului.

Kay McCall e o fostă designeră care s-a măritat bogată, a divorțat și mai bogată și a descoperit politica feministă în 1972, cam cu trei ani înainte s-o întîlnească Beverly. În perioada cînd era cea mai populară și totodată controversată, a fost acuzată de-a fi îmbrățișat feminismul după ce se folosise de niște legi arhaice și șovine pentru a-i smulge soțului ei fabricant pînă și ultimul cent la care-i dădea dreptul legea.

– Căcat! exclamase odată Kay în fața lui Beverly. Oamenii care zic chestii de-astea n-au fost nevoiți niciodată să se culce-n același pat cu Sam Chacowitz. Două pompe, un gîdilat și-un clei, ăsta era motoul lui moș Sammy. Singura dată cînd s-a putut ține mai mult de șaptezeci de secunde a fost cînd făcea laba în cadă. Nu am trișat; pur și simplu mi-am luat retroactiv solda de război.

A scris trei cărți – una despre feminism și femeia muncitoare, una despre feminism și familie și una despre feminism și spiritualitate. Primele două au fost destul de populare. În cei trei ani scurși de la ultima, Kay a ieșit oarecum din modă, iar Beverly își închipuia că e o ușurare pentru ea. Investițiile îi rodiseră bine („Feminismul și capitalismul nu se exclud reciproc, slavă Domnului", îi spusese ea odată

lui Bev), iar acum era o femeie bogată, cu casă la oraș, locuință la țară și cîțiva amanți destul de virili pentru a-i face față în pat, dar nu destul de virili ca să o bată la tenis. „Cînd ajung atît de buni, îi las baltă imediat", spunea, și, deși Kay considera evident asta o glumă, Beverly se întreba dacă așa o fi într-adevăr.

Beverly a chemat un taxi, iar cînd acesta a venit, s-a înghesuit în spate cu valiza, bucuroasă să scape de ochii vînzătorului și i-a dat șoferului adresa lui Kay.

O aștepta în capătul aleii, cu haina ei de vizon peste un capot de flanelă. În picioare avea pîslari roz pufoși cu pompoane cît toate zilele. Nu pompoane portocalii, slavă Domnului – așa ceva ar fi putut-o expedia pe Beverly zbierînd înapoi în noapte. Drumul pînă la Kay fusese straniu: fel de fel de lucruri îi reveneau în minte, amintirile șiroind atît de repede și de clar, încît o înspăimîntau. Se simțea de parcă cineva i-ar fi pornit în cap un buldozer uriaș care a început să excaveze un cimitir mintal de a cărui existență nici măcar nu avusese habar. Numai că în loc de cadavre ieșeau la iveală nume, nume la care nu se gîndise de ani de zile: Ben Hanscom, Richie Tozier, Greta Bowie, Henry Bowers, Eddie Kaspbrak... Bill Denbrough. Mai ales Bill – Bill Bîlbîitul, îl numeau ei cu acea dezinvoltură a copiilor care uneori e numită candoare, alteori cruzime. Ei îi păruse atît de înalt, atît de perfect (pînă ce deschidea gura și începea să vorbească, mai bine zis).

Nume... locuri... lucruri care se întîmplaseră.

Alternînd căldura și răceala, își amintise vocile de pe conductă și sîngele. Zbierase, iar tatăl ei îi trăsese una. Tatăl ei – Tom...

Lacrimile amenințau... Iar apoi Kay îl plătea pe taximetrist și-i dădea un bacșiș suficient de mare pentru ca șoferul uluit să exclame:

– Mersi, cucoană! Mamăă!

Kay a dus-o în casă, a băgat-o sub duș, i-a dat un halat cînd a ieșit, a făcut cafea, i-a examinat rănile, i-a oblojit tăietura de la picior și i-a pus deasupra un plasture. A turnat o porție generoasă de brandy *în a doua ceașcă de cafea a lui Bev și a îmboldit-o să bea pînă la ultimul strop. Apoi a pregătit cîte o friptură în sînge cu garnitură de ciuperci proaspete.*

– Așa. Ce s-a întîmplat? Chemăm poliția sau doar te trimitem la Reno?

– Nu-ți pot spune prea multe, a răspuns Beverly. Ar suna prea nebunește. Dar eu am fost de vină, mai mult...

Kay a izbit cu palma în masă. Pe mahonul lăcuit, sunetul semăna cu focul unui pistol de calibru mic. Bev a tresărit.

– Să nu zici asta, a spus Kay.

Obrajii îi ardeau într-o culoare intensă, iar din ochii căprui arunca văpăi.

– De cîtă vreme sîntem noi prietene? De nouă ani? De zece? Dacă te mai aud o singură dată că zici c-a fost din vina ta, am să vărs. Auzi ce-ți spun? În pizda mă-sii, am să vărs. *Nu tu ai fost de vină de data asta, sau data trecută, sau înainte, sau* oricînd. *Nu știi că cei mai mulți prieteni ai tăi se gîndeau că mai devreme sau mai tîrziu o să te bage-n ghips din cap pînă-n picioare sau poate chiar o să te omoare?*

Beverly o privea cu ochi mari.

– Și asta *ar fi fost vina ta, cel puțin într-o oarecare măsură, pentru că ai stat acolo și-ai lăsat să se-ntîmple. Da' acum te-ai dus. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Da' nu-mi sta tu mie aici, cu jumătate din unghii zburate, cu piciorul tăiat și cu dîre de curea pe umeri, și să-mi zici că tu ai fost de vină.*

– N-a dat în mine cu cureaua.

Minciuna era automată. Și la fel era și adînca rușine ce-i aduse în obraji o roșeață nefericită.

– Ai terminat cu Tom, ar trebui să termini și cu minciunile, spuse Kay liniștită și o privi pe Bev atît de lung și cu atît drag, încît Bev trebui să-și lase ochii în jos.

Simțea gustul sărat al lacrimilor în adîncul gîtlejului.

– Pe cine credeai că prostești? întrebă Kay, continuînd să vorbească liniștită; se întinse peste masă și luă mîinile lui Bev într-ale ei. Ochelarii negri, bluzele cu guler înalt și mîneci lungi... Poate oi fi păcălit un cumpărător, doi. Da' nu-ți poți păcăli prietenele, Bev. Nu pe oamenii care țin la tine.

Și atunci Beverly plînse, îndelung și tare, iar Kay o ținu în brațe, și mai tîrziu, chiar înainte de a se duce la culcare, îi spuse lui Kay tot ce putea. Că un prieten vechi din Derry, MAINE, unde copilărise, îi dăduse telefon și-i adusese aminte de o promisiune pe care o făcuse demult. Sosise timpul să împlinească făgăduiala, i-a spus el. Va veni? Ea a spus că da. Atunci a început necazul cu Tom.

– Ce promisiune era aia? întrebă Kay.

Beverly clătină din cap, încet.

– Asta nu ți-o pot spune, Kay. Oricît de mult aș vrea.

Kay rumegă răspunsul și dădu din cap:

– În regulă. Destul de corect. Ce-ai să faci cu Tom după ce te-ntorci din MAINE?

Iar Bev, care începuse să simtă din ce în ce mai mult că nu se va mai înapoia din Derry niciodată, spuse doar atît:

– Am să trec mai întîi pe la tine și hotărîm împreună. Bine?

– Chiar foarte bine, replică prietena sa. E și asta o promisiune?

– De-ndată ce m-am întors, spuse cu fermitate Bev, poți conta pe ea.

Și o strînse în brațe cu putere.

Cu cecul lui Kay încasat și pantofii prietenei sale în picioare, luase un autobuz Greyhound spre nord pînă la Milwaukee, temîndu-se că Tom putea să fi plecat la aeroportul O'Hare în căutarea ei. Kay, care o însoțise la bancă și la stația de autobuz, încercă s-o convingă să se răzgîndească.

– La O'Hare-i plin de paznici, dragă, spunea ea. Nu ai de ce să-ți faci griji în privința lui. Dacă se apropie de tine, nu ai decît să urli pînă-ți crapă pieptul.

Beverly clătină din cap:

– Vreau să-l evit cu totul. Asta-i singura cale.

Kay o privi cu șiretenie:

– Ți-e teamă că te-ar putea face să-ți muți gîndul, este?

Beverly se gîndi cum stătuseră toți șapte în apa rîului, se gîndi la Stanley și la ciobul sticlei lui de Coca Cola licărind în soare; se gîndi la durerea subțire de cînd își tăiase palma, ușor oblic, se gîndi cum toți s-au prins de mînă într-un cerc copilăresc, făgăduindu-și să se întoarcă dacă totul o va lua vreodată de la început... Să se întoarcă și să-l omoare de tot.

– Nu, spuse ea. Nu mă poate face să mă răzgîndesc. Dar îmi poate face rău, cu sau fără gărzi de securitate. Nu l-ai văzut cum era aseară, Kay.

– L-am văzut eu destul cu alte ocazii, răspunse Kay, cu sprîncenele împreunîndu-i-se. Găozul ăla care umblă ca un om.

– Era nebun, spuse Bev. Gărzile de securitate s-ar putea să nu-l oprească. E mai bine așa. Crede-mă.

– În regulă, replică fără tragere de inimă Kay, iar Bev își spuse cu oarecare amuzament că prietena ei era dezamăgită de lipsa unei confruntări, a unei cafteli zdravene.

– Încasează repede cecul, repetă Beverly, înainte de a-i da prin cap să înghețe conturile. O s-o facă, să știi.

– Sigur, zise Kay. Dacă face asta, merg să-i fac ticălosului o vizită cu cravașa și-i arăt eu.

– Păzește-te de el, o sfătui tăioasă Beverly. E periculos, Kay. Crede-mă. Era ca...

Ca tata *erau cuvintele ce-i tremurau pe buze. În loc de asta, spuse:*

– Era ca un sălbatic.

Okay, *spuse Kay. Fruntea sus, genunchii tari, dragă. Du-te să-ți ții promisiunea. Și gîndește-te cît de cît la ce o să urmeze.*

– Așa am să fac, o asigură Beverly, dar era o minciună.

Avea prea multe alte lucruri la care să se gîndească: la ceea ce se întîmplase în vara cînd avea ea unsprezece ani, de pildă. Cum îl învățase pe Richie Tozier să-și facă yo-yo-ul să doarmă, de pildă. Vocile de pe țeavă, de pildă. Și un lucru pe care-l văzuse, un lucru atît de oribil, încît chiar și acum, îmbrățișînd-o pe Kay pentru ultima oară lîngă peretele argintiu și prelung al autobuzului Greyhound, mintea ei n-o lăsa întru totul să-l revadă.

Acum, în timp ce avionul cu rața pe fuzelaj își începe lunga coborîre în regiunea Boston, gîndurile ei revin din nou într-acolo... Și către Stan Uris... Și la o poezie nesemnată care i-a sosit pe-o carte poștală... Și la voci... Și la acele cîteva secunde cînd s-a privit ochi în ochi cu ceva care era probabil infinit.

Se uită afară pe fereastră, se uită-n jos și se gîndește că răutatea lui Tom e un lucru mărunt și meschin pe lîngă răul care o așteaptă în Derry. Dacă există vreo compensație, e aceea că Bill Denbrough va fi și el acolo... Și a fost o vreme cînd o fată în vîrstă de unsprezece ani pe nume Beverly Marsh îl iubea pe Bill Denbrough. Își amintește de cartea poștală cu fermecătoarea poezie scrisă pe spate și își amintește că odinioară știa cine-a scris-o. Acum nu mai ține minte, nu mai mult decît ține minte exact ce anume spunea poezia... Dar se gîndește că se poate să fi fost Bill. Da, se poate foarte bine să fi fost Bill Denbrough Bîlbîitul.

Deodată se gîndește cum se pregătea să meargă la culcare în seara zilei în care Richie și Ben au luat-o cu ei să vadă acele două filme de groază. După prima ei întîlnire. Făcuse pe deșteapta față de Richie cu chestia asta – pe vremea aia era forma ei de apărare cînd ieșea pe stradă –, dar o parte din ea fusese atinsă, fascinată și puțin speriată.

Fusese cu adevărat prima ei întîlnire, chiar dacă o însoțiseră doi băieți în loc de unul. Richie îi plătise și bilet, și tot, întocmai ca la o întîlnire reală. Și apoi, după film, apăruseră băieții aceia care-i fugăriseră... Și petrecuseră restul după-amiezei pe Maidan... Și venise Bill Denbrough cu încă un băiat, nu-și mai aducea aminte cine, dar își amintea felul cum ochii lui Bill rămăseseră un moment ațintiți într-ai ei și șocul electric pe care-l simțise... Șocul și o fierbințeală ce păruse să-i încingă tot trupul.

Își amintește cum se gîndea la toate acestea în timp ce-și trăgea pe ea cămașa de noapte și intra în baie să se spele pe față și pe dinți. Își amintește că se gîndea cît timp îi va trebui pînă să adoarmă în noaptea aceea; pentru că avea atîtea la care să se gîndească... Și să se gîndească într-un mod bun, pentru că păreau să fie băieți buni, băieți de soiul celor cu care te-ai putea învîrti și în care ai putea chiar să ai încredere. Ar fi drăguț. Ar fi... Ei bine, ca în rai.

Și, în timp ce se gîndea la toate aceste lucruri, își luă cîrpa și se aplecă peste chiuvetă să ia puțină apă, și vocea

2

ieși șoptind prin gura de scurgere:

– Ajută-mă...

Beverly dădu înapoi, uimită, scăpînd cîrpa uscată pe dușumea. Scutură puțin capul, ca pentru a se dezmetici, după care se aplecă din nou peste chiuvetă și privi curioasă în gaură. Baia se afla în fundul apartamentului lor cu patru camere. Putea auzi, slab, un program Western derulîndu-se la televizor. Cînd se va sfîrși, tatăl ei o să mute probabil pe un meci de base-ball sau pe lupte, adormind apoi în fotoliul său.

Tapetul din baie avea un model hidos cu broaște pe frunze de nufăr. Se umfla și se ondula peste tencuiala cu cocoloașe de dedesubt. Pe alocuri era pătat de apă, dezlipit de-a binelea în alte locuri. Cada avea dîre de rugină, vasul toaletei era crăpat. Un bec gol, de 40 de wați, ieșea dintr-o dulie de porțelan deasupra chiuvetei. Beverly își amintea – vag – că acolo existase cîndva un glob, dar se spărsese de cîțiva ani și nu-l mai înlocuise nimeni. Planșeul era acoperit cu

linoleum de pe care modelul se șterse, cu excepția unei mici porțiuni de sub lavoar.

Nu era o încăpere tocmai veselă, dar Beverly o folosea de atîta vreme, încît nici nu mai observa cum arată.

Chiuveta era și ea pătată de apă. Gura de scurgere, un simplu cerc cu o cruce de fier pe mijloc, avea cam cinci centimetri diametru. Fusese cîndva fățuită cu crom, dar și acesta se dusese de mult. Un dop din cauciuc cu lanț stătea petrecut nonșalant pe deasupra robinetului. Gura de evacuare dădea într-o țeava întunecată; în timp ce se apleca peste ea, simți pentru prima oară că emana un miros slab, neplăcut – aducînd vag a pește –, ce se înălța din canal. Încreți puțin nasul a dezgust.

– Ajută-mă...

Rămase cu gura căscată. *Era o* voce. Se gîndise poate la un bolborosit în țevi... Sau poate doar simpla ei imaginație... Vreo rămășiță din filmele alea...

– Ajută-mă, Beverly...

Valuri alternative de frig și fierbințeală o străbătură. Își scosese elasticul din păr, care îi învăluia umerii acum, răspîndit într-o cascadă strălucitoare. Putea simți rădăcinile firelor încercînd să devină țepene.

Nedîndu-și seama că avea să vorbească, se aplecă din nou peste chiuvetă și șopti:

– Alo? E cineva acolo?

Vocea din țeavă fusese a unui copil foarte mic, care poate abia învățase să vorbească. Și, în ciuda pielii de găină de pe brațe, mintea ei porni în căutarea vreunei explicații raționale. Se afla într-un bloc cu cinci apartamente. Familia Marsh locuia în apartamentul din spate, la parter. Poate că, undeva în clădire, un copil se distra vorbind în țevi. Și cine știe ce iluzie auditivă...

– E cineva acolo? întrebă ea scurgerea din baie, mai tare de astă dată.

Deodată îi dădu prin minte că, dacă întîmplător tatăl ei intra în acel moment, ar fi crezut-o nebună.

Nu primi nici un răspuns din conductă, dar mirosul neplăcut păru să devină mai intens. O făcu să se gîndească la pîlcul de bambuși de pe Maidan și la groapa cu gunoi din spatele lui; stîrnea imaginea unor fumuri încete și înțepătoare și a noroiului negru ce vrea să-ți sugă pantofii din picioare.

De fapt, în clădire nu era nici un copil mic, asta era problema. Soții Tremont aveau un băiat de cinci ani, o fată de trei ani și una de șase luni, dar domnul Tremont își pierduse slujba de la magazinul

de pantofi de pe Tracker Avenue, rămăseseră în urmă cu chiria și într-o zi, nu cu mult înainte să se termine școala, pur și simplu dispăruseră cu tot cu vechiul Buick Power-Flite ruginit al domnului Tremont. Mai era Skipper Bolton, în apartamentul din față de la etajul doi, dar Skipper avea paisprezece ani.

Vrem cu toții să te întîlnim, Beverly...

Mîna i se repezi la gură, iar ochii i se dilatară de groază. O clipă.... O clipă doar... I se păruse că vede ceva *mișcîndu-se* acolo jos. Dintr-o dată deveni conștientă că părul îi atîrna acum peste umeri în două șuvițe groase și că acestea se legănau aproape – foarte aproape – de gaura aceea. Un instinct clar o făcu să-și îndrepte repede spatele și să-și îndepărteze părul de acolo.

Privi în jur. Ușa era bine închisă. Putea auzi slab televizorul, Cheyenne Bodie prevenindu-l pe ăla răul să lase jos pistolul pînă n-o pățește careva. Era singură. Cu excepția, desigur, a vocii aceleia.

– Cine ești? strigă ea în chiuvetă, păstrîndu-și glasul scăzut.

– Matthew Clements, șopti vocea. Clovnul m-a luat cu el aici în conducte și am murit și foarte curînd o să vină să te ia și pe tine, Beverly, și pe Ben Hanscom, și pe Bill Denbrough, și pe Eddie...

Mîinile fetei sărira pe obraji și se agățară de ei. Ochii i se căscau, se căscau, se căscau. Își simțea trupul răcindu-se. Acum vocea suna înecată și străveche... Și totuși, colcăia de încîntare perversă.

– Ai să plutești aici jos cu prietenii tăi, Beverly, toți plutim aici, spune-i lui Bill că Georgie îi trimite salutări, spune-i lui Bill că lui Georgie îi e dor de el, dar că se vor revedea curînd, spune-i că Georgie o să fie într-o noapte în debara cu o bucată de coardă de pian ca să i-o înfigă în ochi, spune-i...

Vocea se frînse într-o serie de sughițuri înecate și deodată un clăbuc de un roșu viu refulă prin țeavă și pocni, împrăștiind broboane de sînge pe porțelanul pătat.

Acum vocea înecată începu să vorbească repede, și în timp ce vorbea se schimba: era cînd vocea tinerească a copilului pe care îl auzise la început, cînd vocea unei fete de vreo cincisprezece ani, cînd – oribil – devenea vocea unei fete pe care Beverly o cunoscuse... Veronica Grogan. Dar Veronica era moartă, fusese găsită moartă în gura de canal...

– Eu sînt Matthew... Sînt Betty... Veronica... Sîntem aici jos... Jos cu clovnul... Și Monstrul... Și mama, și Vîrcolacul... Și cu tine, Beverly, sîntem aici jos cu tine, și plutim, și ne schimbăm...

Un șuvoi de sînge împroșcă deodată din țeavă, stropind lavoarul, oglinda și tapetul cu desenele sale reprezentînd broaște și nuferi. Beverly zbieră, brusc și pătrunzător. Se retrase din dreptul chiuvetei, se izbi de ușă, ricoșă, o deschise năpraznic și fugi către living, unde tatăl ei tocmai se ridica în picioare.

– Ce aia-a-mea e cu *tine*? întrebă el, încruntîndu-se.

Amîndoi erau singuri acasă în seara aceea; mama lui Bev lucra în schimbul trei-unșpe la Green's Farm, cel mai bun restaurant din Derry.

– Baia! țipă ea isterică. Baia! tăticule, în baie...

– Trăgea careva cu ochiu' la tine, Beverly? Hai?

Mîna i se repezi înainte și o apucă strîns de braț, afundîndu-se în carne. Pe față i se citea preocuparea, dar era o preocupare de animal de pradă, într-un fel mai mult înfricoșătoare decît liniștitoare.

– Nu... Chiuveta... În chiuvetă... E... E...

Izbucni în lacrimi nestăpînite înainte de-a mai apuca să spună un cuvînt. Inima îi bubuia așa de tare în piept, încît avea impresia c-o să-i taie respirația.

Al Marsh o azvîrli într-o parte, pe față cu o expresie gen „O-Iisuse-Hristoase-ce-o-fi-urmînd", și intră în baie. Rămase acolo atît de mult, încît Beverly se sperie iar.

Apoi mugi:

– *Beverly! Ia vin-acilea, fată!*

Nici nu se punea problema să nu se ducă. Dacă amîndoi ar fi stat pe buza unei faleze înalte și el îi spunea să sară – în clipa *asta,* fată – instinctiva obediență ar fi purtat-o aproape cu siguranță peste margine înainte ca gîndul logic să fi putut interveni.

Ușa băii era deschisă. Tatăl ei stătea acolo, un om masiv care acum își pierdea părul arămiu pe care i-l lăsase moștenire lui Beverly. Purta încă pantalonii gri, de lucru, și cămașa cenușie (era îngrijitor la Derry Home Hospital) și se uita aspru la Beverly. Nu bea, nu fuma, nu se ținea după femei. *Am acasă toate femeile de care am nevoie,* spunea el cu cîte o ocazie, iar cînd o spunea pe față îi fulgera un ciudat zîmbet tainic – nu i-o lumina, ci dimpotrivă. Privind acel zîmbet, parcă ai fi privit umbra unui nor lunecînd rapid peste un cîmp stîncos. *Au grijă de mine, și, cînd au nevoie, am eu grijă de ele.*

– Acum ia zi ce dracu' îi cu toată prostia asta? o întrebă el pe cînd intra.

Beverly avu senzația că tot gîtlejul îi e căptușit cu gresie. Inima îi galopa în piept. Simțea că în curînd o să verse. Pe oglindă se vedea sînge, prelingîndu-se în fire lungi. Erau pete de sînge pe becul de deasupra chiuvetei; îi putea simți *mirosul,* cum se cocea la căldura celor 40 de wați. Sîngele șiroia pe marginile de porțelan ale lavoarului și picura în stropi grași pe linoleumul de jos.

– Tăticule..., șopti ea uscat.

Tatăl ei se întoarse, scîrbit de ea (așa cum era atît de des), și începu să se spele nepăsător pe mîini în chiuveta însîngerată.

– Dumnezeule Mare, fată. Vorbește. M-ai speriat de mama dracu' Explică-te, pentru Dumnezeu.

Își spălă mîinile la lavoar; Beverly putea vedea sîngele pătînd materialul gri al pantalonilor acolo unde se frecau de buza chiuvetei și, dacă fruntea lui ar fi atins oglinda (era foarte aproape), avea să i se aștearnă pe *piele.* Din gît îi ieși un sunet sugrumat.

Al Marsh închise apa, apucă un prosop pe care săriseră două evantaie de sînge din țeavă și începu să-și steargă mîinile. Îl privi, gata să leșine, în timp ce sîngele i se întipărea în nodurile mari ale degetelor și-n șanțurile palmelor. Putea să vadă sînge sub unghii, ca niște semne de vinovăție.

– Ei? Aștept.

Azvîrli prosopul plin de sînge la loc pe bară.

Era sînge... Sînge peste tot... *Iar tatăl ei nu-l vedea.*

– Tăticule...

N-avea nici cea mai vagă idee ce va urma, dar tatăl său o întrerupse.

– Îmi fac griji cu tine. Nu cred c-o să crești vreodată mare, Beverly. Umbli creanga, abia dacă faci vreo treabă prin casă, nu știi să gătești, nu știi să coși. Juma' din vreme ești dusă p-undeva prin nori cu nasu' vîrît într-o carte și ailaltă jumătate ai nevricale și toane, îmi fac griji.

Mîna îi zvîcni brusc și o plesni dureros peste fese. Slobozi un țipăt, cu ochii fixați într-ai lui. O minusculă mărgică de sînge i se agățase în stufoasa sprînceană dreaptă. *Dacă mă uit la aia destul de mult, o să înnebunesc de-a dreptul și nimic din toate astea n-o să mai conteze,* cugetă ea ca prin ceață.

– Îmi fac griji *multe,* repetă el și iar o lovi, mai tare, pe braț, deasupra cotului.

Brațul acela țipă, apoi păru să adoarmă. A doua zi urma să aibă acolo o vînătaie galben-purpurie.

– Groaznic de *multe,* adăugă el și-i dădu un pumn în stomac.

Frînă lovitura în ultima secundă, iar fetei nu i se tăie decît pe jumătate respirația. Se încovoie, icnind, cu lacrimi podidindu-i ochii. Tatăl ei o privea indiferent. Își înfundă mîinile însîngerate în buzunarele pantalonilor.

– Trebuie să te faci mare, Beverly, spuse el, iar acum glasul îi era blînd și iertător. Nu-i așa?

Bev dădu din cap. Îi bubuia țeasta. Plîngea, dar în tăcere. Dacă ar fi suspinat sonor – începînd ceea ce tatăl ei numea „schelălăitul ăla de țînc" – era posibil să treacă la treabă cu ea pe bune. Al Marsh trăise toată viața în Derry și le spunea oamenilor care-l întrebau (și uneori și celor care nu întrebau) că avea de gînd să fie înmormîntat acolo – să sperăm că la vîrsta de o sută zece ani. „Nici un motiv de ce să nu trăiesc pe vecie", îi spunea el cîteodată lui Roger Aurlette, la care se tundea o dată pe lună. „N-am nici un viciu."

– Acum explică-te, ceru el, și fă-o iute.

– A fost...

Înghiți în sec și o duru, căci n-avea în gît nici un strop de salivă, nici măcar unul.

– A fost un păianjen. S-a... S-a tîrît afară din țeava și... Și cred că s-o fi tîrît înapoi.

– *Oh!*

Acum îi zîmbi puțin, ca și cum explicația i-ar fi făcut plăcere.

– *Asta* a fost? La dracu'! Dacă-mi ziceai, Beverly, nici n-aș mai fi dat în tine. La toate fetele li-i frică de păianjeni. Drace! De ce n-ai vorbit?

Se aplecă peste chiuvetă, iar Beverly trebui să-și muște buzele ca să nu-l prevină... Iar un alt glas vorbi undeva adînc înlăuntrul ei, o voce cumplită care nu putea să fi făcut parte din ea; cu siguranță că era vocea diavolului însuși: *Las' să pună laba pe el, dacă-l poftește. Las' să-l tragă-n jos. Călătorie sprîncenată.*

Se răsuci cu groază dinspre vocea aceea. Să îngăduie unui asemenea gînd să-i ocupe fie și doar o clipă mintea o osîndea fără nici o îndoială la focurile iadului.

Al Marsh privi în ochiul de evacuare. Mîinile îi plescăiau prin sîngele de pe bordura chiuvetei. Beverly se lupta amarnic cu propriile-i măruntaie. O durea burta acolo unde o lovise.

– Nu văz nimica, zise el. Toate casele-astea-s vechi, Bev. Au canale mari cît autostrăzile, știi treaba asta? Cînd lucram ca îngrijitor la liceu' vechi, ne ieșeau din cînd în cînd șobolani înecați în WC-uri. Le scotea din minți pe fete.

Rîse afectuos la gîndul unor asemenea nevricale și toane femeiești.

– Mai ales cînd era umflat Kenduskeagu' Mai puține sălbăticiuni în conducte de cînd au băgat sistemu' nou de drenaj, totuși.

O cuprinse cu un braț și o strînse:

– Uite. Te duci la culcare și nu te mai gîndești la asta. Bine?

Beverly își simțea dragostea pentru tatăl ei. *Niciodată n-am dat în tine cînd n-o meritai, Beverly,* îi spusese el odată cînd ea se plînsese zgomotos că o oarecare pedeapsă nu era corectă. Și sigur că acesta trebuia să fie adevărul, căci *era* capabil de iubire.

Uneori petrecea cu ea și cîte o zi întreagă, arătîndu-i cum să facă unele lucruri sau doar povestindu-i ori plimbîndu-se cu ea prin tot orașul, iar cînd era așa de bun ei i se părea c-o să i se umfle inima de atîta fericire pînă va muri. Îl iubea și încerca să înțeleagă faptul că trebuia s-o corijeze adesea pentru că aceasta era (după cum spunea el) sarcina sa dată-de-la-Dumnezeu. *Fiicele,* susținea Al Marsh, *au nevoie de mai multă corecție decît fiii.* El nu avea fii, iar Beverly intuia vag că parțial putea fi foarte bine și din vina ei.

– Bine, tăticule. Nu mă mai gîndesc.

Intrară împreună în micul ei dormitor. Acum brațul o durea aprig de la lovitura primită. Privi înapoi peste umăr și văzu chiuveta plină de sînge, oglinda plină de sînge, peretele cu sînge, dușumeaua cu sînge. Prosopul pătat de sînge pe care-l folosise tatăl ei și apoi îl aruncase neglijent pe bară. Își spuse: *Cum voi mai putea intra vreodată acolo să mă spăl? Te rog, Doamne, dragă Doamne, îmi pare rău dac-am avut vreun gînd rău față de tata și Tu să mă pedepsești dacă așa vrei, merit să fiu pedepsită, fă-mă să cad și să mă lovesc sau fă-mă să capăt gripă ca iarna trecută, cînd am tușit așa de tare o dată că am vărsat, dar te rog, Doamne, fă ca sîngele să nu mai fie acolo dimineața, foarte mult te rog, Doamne, da? Da?*

Tatăl ei o cuibări în pat așa cum făcea întotdeauna și-i sărută fruntea. Apoi rămase acolo, în poziția pe care ea o considera felul „lui" de a sta, poate de a fi: ușor aplecat înainte, cu mîinile înfundate adînc – pînă la antebraț – în buzunare, cu ochii albaștri pe fața sa de cîine trist, privind-o de sus. După ani și ani, mult după ce va fi

încetat să se mai gîndească la Derry, cît de cît, avea să vadă un om așezat în autobuz sau poate stînd în picioare la colț de stradă cu sufertașul în mînă, siluete, oh, siluete de bărbați, uneori zărite cînd se lăsa seara, alteori văzute în partea opusă a Pieței Watertower în lumina amiezii unei zile limpezi și vîntoase de toamnă, siluete ale bărbaților, reguli ale bărbaților, dorințe ale bărbaților; sau Tom, atît de asemănător tatălui ei cînd își scotea cămașa și stătea ușor adus de spate în fața oglinzii din baie să se radă. Siluete de bărbați.

– Uneori îmi fac griji în legătură cu tine, Bev, spuse tatăl său, dar acum în glas nu i se mai simțea enervare sau furie.

O atinse blînd pe păr, netezindu-i-l de pe frunte.

Baia e plină de sînge, Tăticule! aproape că zbieră ea atunci. *Nu l-ai văzut? E peste tot! Se coace pe becul de deasupra chiuvetei, chiar! Nu l-ai VĂZUT?*

Dar tăcu în timp ce el ieșea închizînd ușa în urma lui, umplînd odaia cu întuneric. Încă mai era trează, încă se mai uita în beznă, cînd mama ei sosi acasă, la unsprezece treizeci, iar televizorul se stinse. Își auzi părinții trecînd în camera lor și auzi arcurile patului scîrțîind monoton în timp ce-și făceau treaba cu actul sexual. Beverly o surprinsese pe Greta Bowie spunîndu-i lui Sally Mueller că treaba cu actul sexual durea ca focu' și că nici o fată cumsecade n-a vrut vreodată s-o facă. („și la sfîrșit bărbatu' ți se pișă peste toată păsărică", spusese Greta, iar Sally strigase: „Ei draci, *niciodată* n-aș lăsa un băiat să-mi facă asta!") Dacă durea atît de rău pe cît spusese Greta, atunci mama lui Bev ținea durerea în ea. Bev își auzise mama țipînd o dată sau de două ori cu glas scăzut, dar nu sunase deloc ca un țipăt de durere.

Scîrțîitul încet al arcurilor se acceleră într-un ritm atît de rapid, încît nu lipsea mult să fie nebunesc, apoi încetă. Urmă un răstimp de liniște, pe urmă puțină conversație în șoaptă, apoi sunetul pașilor mamei ducîndu-se în baie. Beverly își ținu respirația, așteptînd ca mama ei să țipe sau nu.

Nu se auzi nici un țipăt – doar zgomotul apei curgînd în chiuvetă. Acesta fu urmat de niște plescăituri încete. Apoi apa se scurse din chiuvetă cu gîlgîitul ei familiar. Acum mama ei se spăla pe dinți. După cîteva momente arcurile patului părinților ei trosniră iarăși cînd mama se vîrî în așternut.

Peste vreo cinci minute, tata începu să sforăie.

O frică neagră îi cuprinse inima și-i strînse gîtlejul. Se pomeni că-i e teamă să se întoarcă pe partea dreaptă – poziția ei favorită de dormit – pentru că s-ar fi putut să vadă ceva uitîndu-se la ea pe fereastră. Așa că nu făcu decît să zacă pe spate, țeapănă ca un vătrai, privind la tavanul de tablă presată. După cîtva timp – minute sau ore, n-avea de unde să știe – se cufundă într-un somn superficial și agitat.

3

Beverly se trezea întotdeauna cînd suna deșteptătorul în dormitorul părinților. Trebuia să se grăbească, deoarece clopoțelul abia începea și tatăl ei îi dădea la cap. Se îmbrăcă repede în timp ce tata era la baie. Făcu o scurtă pauză (cum făcea de-acum aproape zilnic) ca să-și privească pieptul în oglindă, încercînd să stabilească dacă sînii îi mai crescuseră cît de cît în timpul nopții. Începuseră să i se umfle la sfîrșitul anului trecut. Inițial simțise o ușoară durere, dar acum îi trecuse. Erau extrem de mici – nu cu mult mai mari decît două mere de primăvară, într-adevăr –, dar îi *avea.* Era adevărat: copilăria se va sfîrși; va fi femeie.

Surîse imaginii ei reflectate și își puse o mînă după cap, împingîndu-și în sus părul și scoțînd pieptul în afară. Chicoti, cu un sunet neafectat, de fetiță... Și deodată își aminti de sîngele pe care-l scuipase țeava de la baie în seara trecută. Chicotelile se opriră brusc.

Își privi brațul și văzu vînătaia ce se formase acolo în timpul nopții – o pată urîtă între umăr și cot, o pată cu multe degete decolorate.

Apa de la toaletă curse, cu un dangăt și un fîșîit.

Mișcîndu-se repede, nevrînd ca tatăl ei să se înfurie în dimineața asta (nevrînd s-o *observe* măcar în dimineața asta), Beverly își trase o pereche de blugi și cămașa groasă cu inscripția Derry High School. Și apoi, pentru că nu mai putea amîna, ieși din cameră, spre baie. Se întîlni cu tatăl ei care se întorcea în camera lui să se îmbrace. Pijamaua albastră îi fîlfîia larg în jurul trupului. Mormăi la ea ceva ce nu înțelese.

– Sigur, tăticule, replică totuși fata.

Stătu un moment în fața ușii închise a băii, încercînd să-și pregătească mintea pentru ceea ce s-ar putea să vadă înăuntru. *Cel puțin e ziuă,* își spuse, iar acest gînd îi aduse o oarecare mîngîiere. Nu multă, dar totuși... Apucă mînerul ușii, îl răsuci și păși înăuntru.

4

Beverly avu o dimineață ocupată, îi puse tatălui ei micul dejun – suc de portocale, omletă, pîine prăjită după gustul lui Al Marsh (pîinea caldă, dar deloc prăjită cu adevărat). Acesta se așeză la masă, baricadat în dosul ziarului *News,* și mîncă tot.

– Unde-i șunca?

– Nu mai e, tăticule. S-a terminat ieri.

– Frige-mi un hamburger.

– Nici din ăla n-a mai rămas decît puțin, a...

Ziarul foșni, apoi căzu. Privirea albastră a tatălui se ațintì asupra ei ca o greutate.

– Ce-ai zis? întrebă el încetișor.

– Am spus că imediat, tăticule.

O mai privi un moment. Apoi ziarul reveni la locul său, iar Beverly se grăbi la frigider să scoată carnea.

Îi făcu un hamburger, amestecînd puțina carne tocată rămasă în congelator cît putu de tare ca s-o facă să pară mai multă. Tatăl ei mîncă citind pagina de sport, iar Beverly îi pregăti gustarea – o pereche de tartine cu unt de arahide și jeleu, o bucată mare de prăjitură pe care mama sa o adusese acasă de la Green's Farm de cu seară, un termos cu cafea fierbinte cu zahăr din belșug.

– Să-i spui maică-tii c-am zis să facă azi curat aici, spuse el, luîndu-și sufertașul. Parc-ar fi o cocină veche a naibii. Drace! Toată ziua mi-o pierd curățînd mizerii la spital. N-am nevoie să vin acasă într-o troacă de porci. Ia seama la ce-ți spun, Beverly.

– Bine, tăticule. O să-i zic.

O sărută pe obraz, îi trase o îmbrățișare aspră și plecă. Așa cum făcea întotdeauna, Beverly se duse la fereastra camerei ei și-l privi cum se îndepărta pe stradă. Ca întotdeauna, simți furișîndu-se o

senzație de ușurare cînd îl văzu dînd colțul... Și se detestă pe sine pentru asta.

Spălă vasele, apoi luă cartea pe care o citea și ieși un timp pe treptele din dos. Lars Theramenius, cu părul lung și blond arzînd în propria sa senină lumină interioară, veni cu pași mărunți dinspre clădirea vecină să-i arate fetei noul său camion Tonka și noile juliturі de pe genunchi. Beverly exclamă la vederea amîndurora. Apoi o auzi pe mama ei chemînd-o.

Schimbară așternuturile ambelor paturi, spălară pe jos și ceruiră linoleumul din bucătărie. Mama spălă dușumeaua băii, lucru pentru care Beverly i-a fost profund recunoscătoare. Elfrida Marsh era o femeie scundă cu păr cărunt și privirea amară. Fața ei ridată spunea lumii că se învîrtea de o bună bucată de vreme prin partea locului și intenționa să mai stea un timp pe-acolo... Îi mai spunea lumii și că nimic nu-i fusese prea ușor și că nu se aștepta prea curînd la vreo schimbare în această stare de lucruri.

– Vrei să speli tu ferestrele de la living, Bevvie? o întrebă ea, revenind în bucătărie – se schimbase cu uniforma de ospătăriță. Trebuie să mă duc la Saint Joe's, în Bangor, să mă întîlnesc cu Cheryl Tarrent. Și-a rupt aseară piciorul.

– Bine, o să le spăl, spuse Beverly. Ce s-a întîmplat cu doamna Tarrent? A căzut sau ce?

Cheryl Tarrent care lucra cu Elfrida la restaurant.

– A avut un accident de mașină, cu pierde-vară ăla pe care l-a luat de soț, spuse cu amărăciune doamna Marsh. Era băut. Să-i mulțumești lui Dumnezeu în fiecare seară cînd îți faci rugăciunile că tatăl tău nu bea, Bevvie.

– O și fac, spuse Beverly.

Nu mințea.

– O să rămînă fără slujbă, cred, și el nu se poate ține nici pe sine.

Acum în vocea Elfridei se strecuraseră tonuri de adîncă oroare.

– Va trebui să treacă pe șomaj, cred.

Era cel mai rău lucru la care să se poată gîndi Elfrida. A pierde un copil sau a descoperi că ai cancer nu făcea nici o para chioară pe lîngă asta. Puteai fi sărac, îți puteai petrece viața făcînd ceea ce ea numea „trai de pe-o zi pe alta". Dar jos la fundul tuturor, mai jos chiar decît gurile de canal, se afla o vreme cînd puteai fi nevoit să *treci pe șomaj* și să sugi sudoarea de pe fruntea altora ca pe un dar. Aceasta, știa ea, era perspectiva ce-o așteptă acum pe Cheryl Tarrent.

– După ce-ai spălat ferestrele și ai scos gunoiul, poți să mergi la joacă o vreme, dacă vrei. E seara de bowling a lui taică-tău, așa că nu trebuie să-i prepari cina, dar vreau să fii în casă înainte să se-ntunece. Știi de ce.

– Bine, mămico.

– Doamne, da' repede mai crești, spuse Elfrida privind o clipă la mugurii de sub cămașa fetei – privirea îi era iubitoare, dar nemiloasă. Nu știu ce-am să mă fac singură pe-aici după ce-o să te măriți și ai să te muți la casa ta.

– Am să stau aici cam în vecii vecilor, replică Beverly, zîmbind.

Maică-sa o strînse scurt în brațe și o sărută pe colțul gurii cu buzele ei calde și uscate.

– Las' că știu eu, spuse ea. Dar te iubesc, Bevvie.

– Și eu te iubesc, mămico.

– Vezi să fii sigură că n-au rămas ceva dîre pe geamurile alea cînd termini, încheie ea, luîndu-și poșeta și mergînd la ușă. Dacă rămîn, ai dat de dracu' cu taică-tău.

– O să am grijă.

În timp ce mama ei deschidea ușa să iasă, Beverly întrebă pe un ton despre care spera că e firesc:

– N-ai văzut nimic deosebit în baie, mami?

Elfrida întoarse privirea spre ea, încruntîndu-se puțin.

– Deosebit?

– Păi... am văzut acolo un păianjen, aseară. A ieșit pe țeavă. Tăticul nu ți-a spus?

– L-ai făcut pe tata să se-nfurie pe tine aseară, Bevvie?

– Nu! M-m! I-am spus că s-a tîrît un păianjen din țeava și m-am speriat, iar el a spus că găseau cîteodată șobolani înecați în toalete la liceul vechi. Din cauza canalelor. Nu ți-a spus de păianjenul pe care l-am văzut?

– Nu.

– Aha. Bine, nu contează. Mă-ntrebam doar dacă nu l-ai văzut și dumneata.

– N-am văzut nici un păianjen. Aș vrea să ne putem permite puțin linoleum nou pentru pardoseala aia de la baie.

Aruncă o privire spre cer, care era albastru și fără nici un nor:

– Se zice că dacă omori un păianjen aduce ploaie. Nu l-ai omorît, nu-i așa?

– Nu, zise Beverly. Nu l-am omorît.

Maică-sa o privi din nou, cu buzele strînse atît de aprig, încît aproape că nu le mai avea.

– Ești *sigură* că tatăl tău n-a fost supărat pe tine aseară?

– *Nu.*

– Bevvie, te-a atins vreodată?

– Ce?

Beverly își privi mama, total perplexă. Doamne, taică-său o atingea *zi de zi.*

– Nu-nțeleg ce vrei să...

– Nu contează, zise scurt Elfrida. Să nu uiți de gunoi. Și dacă pe ferestrele alea sînt dîre, n-o să ai nevoie de *tatăl* tău ca să dai de dracu'

– N-am să

(Te-a atins vreodată)

uit.

– Și să fii acasă pînă se-ntunecă.

– O să vin.

(te-a)

(Griji groaznic de multe)

Elfrida plecă. Beverly reveni în camera ei și o privi pînă dădu colțul și nu se mai văzu, la fel ca și pe taică-său. Apoi, cînd se asigură că mama sa a luat-o de-a binelea spre stația de autobuz, Beverly luă găleata de podele, detergentul și cîteva cîrpe de sub chiuvetă. Trecu în living și începu cu geamurile. Apartamentul părea mult prea tăcut. De fiecare dată cînd scîrțîia podeaua sau se trîntea cîte o ușă, tresărea puțin. Cînd Boltonii traseră apa deasupra, slobozi un icnet care era aproape zbieret.

Și se tot uita spre ușa închisă de la baie.

În cele din urmă se duse acolo, o deschise iar și privi înăuntru. Mama ei făcuse curat în baie de dimineață, și cea mai mare parte a sîngelui adunat sub chiuvetă dispăruse. La fel și sîngele de pe marginea lavoarului. Dar încă mai erau dîre cafenii uscîndu-se în chiuveta propriu-zisă și stropi maro pe oglindă și tapet.

Beverly își privi reflecția palidă și își dădu seama cu spaimă neașteptată și superstițioasă că sîngele de pe oglindă făcea să pară că fața *ei* sîngera, își spuse iar: *Ce-o să mă fac cu asta? Mi-am pierdut mințile? Îmi imaginez totul?*

Gura de scurgere slobozi deodată un rîgîit chicotitor.

Beverly zbieră și trînti ușa, iar după cinci minute mîinile încă-i mai tremurau așa de rău, încît aproape scăpă sticla de detergent în timp ce spăla geamurile în living.

5

Se făcuse cam trei după-amiază, apartamentul era încuiat și cheia de rezervă vîrîtă în buzunarul blugilor, cînd Beverly Marsh coti întîmplător pe Richard's Alley, un pasaj îngust ce făcea legătura între Main Street și Center, dînd nas în nas cu Ben Hanscom, Eddie Kaspbrak și un băiat numit Bradley Donovan, care jucau rișca.

– Ura, Bev! făcu Eddie. Ai avut ceva coșmaruri de la filmele alea?

– Nț, zise Beverly, lăsîndu-se pe vine să privească jocul. De unde știi de chestia asta?

– Mi-a spus Clăiță, arătă Eddie cu degetul mare spre Ben, care se înroșise ca focul fără nici un motiv serios pe care Beverly să-l poată întrezări.

– Țe filme? întrebă Bradley.

Iar acum Beverly îl recunoscu: venise pe Maidan cu o săptămînă în urmă, adus de Bill Denbrough. Urmau împreună un curs de logopedie la Bangor. Beverly și-l scosese oarecum din minte. Dacă ar fi întrebat-o cineva, putea spune că puștiul părea mai neimportant decît Ben și Eddie – că nu era *asemenea* lor.

– Două filme cu monștri, îi explică ea și merse aplecată pînă ajunse între Ben și Eddie. Trageți o rișcuță?

– Da, răspunse Ben.

O privi iute, apoi își mută ochii.

– Cine cîștigă?

– Eddie, spuse Ben. Eddie e bun într-adevăr.

Se uită la Eddie, care își lustruia solemn unghiile pe pieptul cămășii, chicotind apoi.

– Pot să mă joc și eu?

– Din partea mea, în regulă, aprobă Eddie. Ai mărunțiș?

Căută în buzunar și scoase trei monede.

– Drace, cum îndrăznești să ieși din casă cu o asemenea avere? întrebă Eddie. Mie mi-ar fi frică.

Ben și Bradley rîseră.

– Și fetele pot fi curajoase, spuse cu gravitate Beverly, iar în clipa următoare rîdeau cu toții.

Bradley azvîrli primul, apoi Ben, apoi Beverly. Pentru că tot cîștiga, Eddie rămase ultimul. Aruncară fisele spre peretele din dos al clădirii care adăpostea farmacia de pe Center Street. Uneori aterizau direct, alteori loveau zidul și ricoșau înapoi. La sfîrșitul fiecărei runde aruncătorul cu moneda cea mai apropiată de perete le aduna pe celelalte patru. După cinci minute, Beverly avea douăzeci și patru de cenți. Nu pierduse decît o singură rundă.

– Fata trișează! spuse Bradley dezgustat și se ridică să plece.

Buna dispoziție îi dispăruse și o privea pe Beverly furios și umilit.

– N-ar trebui să aibă voie și fetele să...

Ben sări în picioare. Groaznică priveliște, să-l vezi pe Ben sărind.

– Ia-ți vorba-napoi!

Bradley se uită la Ben, cu gura căscată.

–Ţe?

– Ia-ți-*o-napoi!* N-a trișat!

Bradley privi de la Ben la Eddie, apoi la Beverly, care încă stătea în genunchi. Apoi se uită din nou la Ben.

– Ţi ss-a făcut de-o buzsă grăssană ssă sse-assortezse cu burta ta, imbeţilule?

– Sigur, replică Ben, și un rînjet îi străbătu brusc fața.

Ceva anume în expresia acestuia îl făcu pe Bradley să schițeze un pas înapoi, surprins și stingherit. Poate citise în zîmbetul acela simplul fapt că, după ce se răfuise cu Henry Bowers și căzuse în picioare nu o dată, ci de două ori, Ben Hanscom nu prea mai putea fi terorizat de slăbănogul Bradley Donovan (care pe lîngă sîsîitul lui catastrofic mai avea și mîinile pline de negi).

– Mda, și pe urmă ssăriți toțsi pe mine, rosti el, făcînd încă un pas înapoi – vocea i se înălțase într-un tril nesigur, iar în ochi îi luceau lacrimi. Gască de *trisori,* tosi!

– Ajunge doar să retragi ce-ai spus despre ea, insistă Ben.

– Lasă-l în pace, Ben, interveni Beverly – îi întinse lui Bradley o mînă de fise. Ia ce-i al tău. Oricum nu jucam ca să duc acasă.

Lacrimi de umilință podidiră genele de jos ale lui Bradley. Dădu una peste mărunțișul din mîna lui Beverly și o luă la fugă spre capătul dinspre Center Street al aleii Richard's. Ceilalți rămaseseră privind după el cu gurile căscate. Ajuns la o distanță sigură, Bradley se răsuci pe călcîie și strigă:

– Nu ești decît o curvă mică, assta ești! Trisoareo! Trisoareo! Mă-ta-i *tîrfă!*

Beverly rămase fără suflare. Ben o luă la goană pe alee spre Bradley și nu reuși decît să se împiedice de o ladă goală și să cadă pe jos. Bradley fugise, iar Ben nu era atît de prost încît să creadă că-l mai putea prinde. În loc de asta, se întoarse spre Beverly să vadă dacă se simțea bine. Cuvîntul acela îl șocase și pe el la fel de mult ca pe ea.

Fata îi deslușì pe chip îngrijorarea. Deschise gura să spună că totul e în regulă, să nu-și facă griji, pietrele-baroasele-pot-să-mi-rupă-oasele-dar-vorbele-nu-mi-fac-nimic... Și întrebarea aceea ciudată pe care i-o pusese mama sa

(te-a atins vreodată)

îi reveni în minte. Ciudată întrebare, da – simplă, și totuși lipsită de sens, plină de subînțelesuri oarecum amenințătoare, mîloasă precum cafeaua învechită. În loc să spună că vorbele nu-i fac nimic, o podidi plînsul.

Eddie se uită la ea, jenat, își scoase inhalatorul din buzunarul pantalonilor și supse din el. Apoi se aplecă și începu să culeagă monedele risipite. În timp ce o făcea avea pe față o expresie aferată.

Ben se apropie de ea instinctiv, dorind s-o îmbrățișeze și să-i aducă alinare, apoi se opri. Era prea frumoasă. În fața acelei frumuseți se simțea neputincios.

– Fii veselă, spuse el, știind că nu putea suna decît idiot, dar incapabil să se gîndească la altceva mai folositor.

O atinse ușurel pe umeri (fata își acoperise fața cu mîinile ca să-și ascundă ochii umezi și obrajii îmbujorați), apoi și le retrase ca și cum ar fi fost prea fierbinte la atingere. Acum roșea atît de tare, încît părea lovit de apoplexie.

– Fii veselă, Beverly.

Beverly lăsă mîinile jos și țipă cu un glas cristalin și furios:

– Mama mea nu-i tîrfă! E... e *chelneriță!*

Aceste cuvinte au fost întîmpinate de o tăcere absolută. Ben o privea cu falca înlemnită, întredeschisă. Eddie ridică ochii către ea

dinspre suprafața pietruită a aleii, cu mîinile pline de mărunțiș. Și deodată toți trei izbucniră într-un rîs isteric.

– *Chelneriță!* hohoti Eddie.

Nu avea decît o idee foarte aproximativă asupra a ceea ce era o tîrfă, dar cu toate astea ceva anume în respectiva comparație îl izbea ca un lucru delicios.

– *Asta* e!

– Da! Da, e! gîfîi Beverly, rîzînd și plîngînd în același timp.

Ben rîdea atît de tare, încît nici nu se mai putea ține drept. Se lăsă greu cu fundul pe o ladă de gunoi. Trupul său mătăhălos împinse capacul în ladă și-l făcu să cadă pe-o parte în mijlocul aleii. Eddie arătă cu degetul spre el, urlînd de rîs. Beverly îl ajută să se ridice în picioare. Undeva deasupra lor se deschise o fereastră și o femeie țipă:

– Ia plecați de-aici, măi copii! E unii care lucrează în schimbu' trei, în caz că nu știați! Ia, valea!

Pe negîndite, toți trei se prinseră de mîini, cu Beverly în mijloc, și o luară la fugă spre Center Street. Încă mai rîdeau.

6

Își numărară banii și descoperiră că aveau patruzeci de cenți, destul pentru două *frappé*-uri cu înghețată de la magazinul de răcoritoare. Pentru că bătrînul domn Keene era un om ursuz și nu-i lăsa pe copiii sub doisprezece ani să-și consume comenzile în bar (declara că jocurile mecanice din încăperea din spate îi puteau corupe), își luară *frappé*-urile în două uriașe cutii cernite și se duseră să și le bea în Bassey Park, așezați pe iarbă. Ben își luase cu cafea, Eddie cu fragi. Beverly ședea între cei doi băieți cu un pai, degustînd-o pe fiecare pe rînd, ca o albină ieșită la flori. Se simțea din nou bine, pentru prima oară de cînd gura de scurgere își tușise cheagul de sînge cu o seară înainte – golită, epuizată emoțional, dar bine, împăcată cu ea însăși. Pentru moment, cel puțin.

– Pur și simplu nu mă prind ce l-a apucat pe Bradley, spuse într-un tîrziu Eddie, pe un ton de scuză stîngace. Niciodată nu s-a mai purtat așa.

– Mi-ai luat apărarea, zise Beverly, și deodată îl sărută pe Ben pe obraz. Mulțumesc.

Ben se făcu din nou stacojiu.

– Nu trișaseși, bombăni el, și pe neașteptate dădu pe gît jumătate din *café-frappé* în trei înghițituri monstruoase.

Urmă o rîgîială sonoră ca o salvă de tun.

– Ai dat vreun strop pe tine, tăticu'? întrebă Eddie, iar Beverly rîse neputincioasă, ținîndu-se de burtă.

– Nu mai, chicoti ea. Mă doare stomacul. Vă rog, gata.

Ben zîmbea. În aceeași seară, înainte de-a adormi, avea să reia în minte, iar și iar, momentul cînd îl sărutase.

– Acum ți-e bine, sigur? o întrebă el.

Fata dădu din cap.

– Nu de *el* era vorba. De fapt nici măcar n-a contat ce-a zis despre maică-mea. Era ceva ce s-a întîmplat aseară.

Ezită, privind de la Ben la Eddie și iarăși la Ben.

– Trebuie... Trebuie să spun cuiva. Sau să arăt cuiva. Sau orice. Cred c-am plîns fiindcă mi-era frică să n-o iau pe arătură.

– Ce tot zici de arătură? întrebă un glas nou.

Era Stanley Uris. Ca întotdeauna, se arăta scund, slab și neverosimil de îngrijit – mult prea îngrijit pentru un copil care abia dacă împlinise unsprezece ani. În cămașa sa albă, vîrîtă ordonat de jur împrejur în blugii proaspăt spălați, cu părul pieptănat, cu vîrfurile pantofilor săi cu toc înalt nepătate și lustruite, părea a fi mai curînd cel mai mic adult din lume. Apoi zîmbi, și iluzia se sparse.

N-o să spună, indiferent ce voia să spună, își zise Eddie, pentru că el nu era aici cînd Bradley i-a spus mamei ei în felul ăla.

Dar, după o clipă de șovăială, Beverly spuse. Pentru că, într-un fel, Stanley era diferit de Bradley – era *de-acolo* într-un mod în care Bradley nu fusese nici o clipă.

Stanley e unul dintre noi, își spuse Beverly și se întrebă de ce chestia asta îi făcu piele de găină pe brațe.

Nu-i fac nici unuia dintre ei vreo favoare povestindu-i, își zise. *Nici lor, și nici mie.*

Dar era prea tîrziu. Începuse deja să vorbească. Stan se așeză lîngă ei, grav la față și nemișcat. Eddie îi oferi ce mai rămăsese din *frappé*-ul de fragi, iar Stan clătină doar din cap, neslăbind o clipă din ochi fața lui Beverly. Nici unul dintre băieți nu scoase o vorbă.

Le povesti despre voci. Despre cum recunoscuse vocea lui Ronnie Grogan. Știa că Ronnie era moartă, dar cu toate astea vocea

era a ei. Le spuse despre sînge și despre faptul că tatăl ei nu-l văzuse, nici nu-l simțise și cum nici mama ei nu-l văzuse, de dimineață.

Cînd termină, privi în jur la fețele lor, temîndu-se de ceea ce ar fi putut vedea acolo... Dar nu văzu nici un pic de neîncredere. Teroare da, dar nu neîncredere.

Într-un tîrziu, Ben spuse:

– Hai să vedem.

7

Intrară pe ușa din spate, nu numai pentru că aceea era broasca la care se potrivea cheia lui Bev, dar mai ales deoarece le zisese că tata ar omorî-o dacă doamna Bolton o vedea intrînd în apartament cu trei băieți, cînd ai ei nu erau acasă.

– De ce? întrebă Eddie.

– Oricum n-ai înțelege, tolomacule, răspunse Stan. Stai acolo și taci.

Eddie dădu să replice, dar, cînd privi din nou la chipul alb și încordat al lui Stan, decise să-și țină gura.

Ușa dădea în bucătăria inundată de soarele după-amiezei tîrzii și de tăcerea verii. Vasele de la micul dejun scînteiau în uscător. Cei patru se opriră lîngă masa de bucătărie, adunați pîlc, iar, cînd o ușă de la etaj se trînti, tresăriră cu toții, iar apoi rîseră cu nervozitate.

– Unde e? întrebă Ben.

Vorbea în șoaptă.

Cu inima bătîndu-i în tîmple, Beverly îi conduse prin micul hol care avea pe-o parte dormitorul părinților, iar în capăt ușa închisă a băii. O deschise, păși repede înăuntru și trase de lanțul de deasupra chiuvetei. Apoi făcu un pas înapoi pînă între Ben și Eddie. Sîngele se uscase, mînjind oglinda cu maro, la fel și chiuveta și tapetul. Se uita la sînge pentru că dintr-o dată simțise că-i e mai ușor să privească într-acolo decît la ei.

Cu o voce mică, pe care abia dacă și-o putea recunoaște ca fiind a ei, întrebă:

– Îl vedeți? Îl vede *vreunul* dintre voi? E într-adevăr acolo?

Ben păși înainte, și din nou Beverly fu izbită de modul lui de-a se mișca, atît de delicat pentru un băiat atît de gras. Atinse una dintre dîrele de sînge; apoi o a doua; apoi o dungă lungă, pe oglindă:

– Aici. Aici. Aici.

Glasul îi era sec și autoritar.

– Sfinte! Arată de parcă aici ar fi tăiat cineva un porc, spuse Stan, încet și cu uimire.

– A ieșit din țeavă tot? întrebă Eddie.

Vederea sîngelui îl făcea să se simtă rău. Respirația îi era tot mai scurtă. Încleștă mîna pe inhalator.

Beverly trebui să lupte ca să nu izbucnească în noi lacrimi. Nu voia să facă una ca asta; îi era teamă că dacă o făcea ar fi considerat-o drept o fată ca oricare alta. Trebui însă să se agațe de clanță, cînd o năpădi ușurarea într-un val de înfricoșătoare forță. Pînă în acel moment nu își dăduse seama cît de sigură era că a înnebunit ea, că are halucinații sau cine știe ce.

– Iar mama și tatăl tău nici nu l-au văzut, se minună Ben.

Atinse o pată de sînge ce se uscase pe lavoar, după care își retrase mîna, ștergîndu-și-o de poala cămășii.

– Fir-aș al dracu'

– Nici nu știu cum o să mai pot să vin vreodată aici, spuse Beverly. Ca să fac baie sau să mă spăl pe dinți sau... Știți voi ce.

– Păi, de ce nu facem curățenie? întrebă deodată Stanley.

Beverly se uită la el.

– Să facem curățenie?

– Normal. Poate n-o să putem să-l scoatem cu totul din tapet – arătă cum că, știi, s-a cam zis cu treaba asta –, dar restul l-am putea rezolva. N-ai niște zdrențe?

– Sub chiuveta din bucătărie, spuse Beverly. Da', dacă le folosim pe-alea, mama o să se-ntrebe unde-au dispărut.

– Eu am la mine cincizeci de cenți, spuse calm Stan.

Ochii lui nu se dezlipiseră un moment de sîngele ce împroșcase zona dimprejurul chiuvetei.

– O să curățăm cît putem, pe urmă ducem cîrpele la spălătoria aia automată pe unde-am venit. Le spălăm, le uscăm și-au să fie la loc sub chiuvetă înainte să se-ntoarcă ai tăi acasă.

– Maică-mea spune că n-ai cum să scoți sîngele din țesătură, obiectă Eddie. Cică se imprimă sau nu știu.

Ben scoase un mic chicotit isteric:
– Oricum nu contează dacă iese sau nu din cîrpe. *Ei* nu-l pot vedea.
Nimeni nu-l întrebă ce înțelegea prin „ei"
– În regulă, spuse Beverly. Hai să-ncercăm.

8

În următoarea jumătate de oră, toți patru făcură curățenie ca niște spiriduși harnici, și, în timp ce sîngele dispărea de pe pereți, de pe oglindă și de pe lavoarul de porțelan, Beverly își simțea inima tot mai ușoară. Ben și Eddie spălară chiuveta și oglinda, în timp ce ea freca pardoseala. Stan lucră la tapet cu sîrguincioasă migală, folosindu-se de o cîrpă aproape uscată. În cele din urmă, îl curățară aproape pe tot. Ben încheie prin a deșuruba becul de deasupra chiuvetei, înlocuindu-l cu un bec din cutia aflată în cămară. Erau din belșug; Elfrida Marsh cumpărase rezerva pe doi ani de la Derry Lions, în timpul ofertei lor anuale de solduri din toamna trecută.

Folosiră găleata pentru podele a Elfridei, praful ei de curățat și apă fierbinte cu duiumul. Vărsau des apa, căci nici unuia nu-i plăcea să-și mai bage în ea mîinile o dată ce devenea roz.

În cele din urmă Stan făcu un pas înapoi, privi baia cu ochiul critic al unui băiat în care ordinea și curățenia nu sînt pur și simplu cultivate, ci de-a dreptul înnăscute și le spuse:

– Cred că nu putem face mai mult.

Încă mai erau urme vagi de sînge pe tapet în stînga chiuvetei, unde hîrtia era atît de subțire și destrămată, încît Stan nu îndrăznise să facă mai mult decît să o tamponeze ușurel. Totuși, pînă și acolo sîngelui i se extrăsese amenințătoarea putere de dinainte; nu mai era decît puțin mai mult decît o nesemnificativă mînjitură pastelată.

– Vă mulțumesc, le spuse Beverly tuturor – nici nu-și putea aminti să fi simțit vreodată o atît de profundă recunoștință. Vă mulțumesc la toți.

– E-n regulă, mormăi Ben.

Evident, roșise iarăși.

– Da' sigur, fu și Eddie de acord.

– Hai să rezolvăm cu cîrpele astea, spuse Stanley.

Avea chipul ferm, aproape sever. Iar mai tîrziu Beverly avea să se gîndească la faptul că poate numai Stan își dăduse seama că mai făcuseră un pas spre o anume confruntare de neconceput.

9

Măsurară o ceașcă din detergentul Tide al doamnei Marsh și o deșertară într-un borcan gol de maioneză. Bev găsi o sacoșă de hîrtie și puse în ea cîrpele pline de sînge, după care toți patru se duseră la spălătoria Kleen-Kloze din colțul Main Street cu Cony. Două străzi mai încolo, puteau vedea Canalul sclipind, albastru-viu, în soarele după-amiezei.

Spălătoria era pustie, cu excepția unei femei în uniformă albă, de soră, care aștepta să i se oprească uscătorul. Îi privi bănuitoare pe cei patru copii, după care reveni la ediția ei de buzunar din *Peyton Place.*

– Apă rece, spuse Ben cu glas scăzut. Maică-mea zice că sîngele se scoate cu apă rece.

Deșertară cîrpele în mașina de spălat pe cînd Stan își schimba cei cincizeci de cenți în fise. Reveni și-o privi pe Bev cum vărsa Tide peste cîrpe, închizînd apoi ușa mașinii. După aceea vîrî două monede de cîte zece cenți în fantă și răsuci maneta de pornire.

Beverly își tocase pe *frappé*-uri majoritatea banilor cîștigați la rișcă, dar găsi patru supraviețuitori în fundul buzunarului stîng al blugilor. Îi scoase de-acolo și i-i oferi lui Stan, care făcu o mutră lezată.

– Ca să vezi, murmură el, dau și eu unei fete o întîlnire la spălătorie și imediat vrea să plătească nemțește.

Beverly rîse puțin:

– Ești sigur?

– Sînt sigur, spuse Stan, în felul său sec. Vreau să zic, mi se frînge într-adevăr inima să dau fisele astea patru, Beverly, dar sînt sigur.

Cei patru își aduseră scaunele din plastic ce înconjurau spălătoria, înșirate pe lîngă perete, și se așezară fără să scoată o vorbă. Mașina marca Maytag cu cîrpele în ea tușea și plescăia. Evantaie de clăbuc împroșcau geamul gros al hubloului rotund. La început

clăbucii erau roșietici. Vederea lor o făcea pe Bev să-i fie cam rău, dar descoperi că-i venea greu să se uite în altă parte. Spuma sîngerie exercita un fel de fascinație morbidă. Cucoana în uniformă de soră îi privea din ce în ce mai des pe deasupra cărții ei. Poate se temuse că vor fi gălăgioși; acum însăși liniștea lor părea s-o enerveze. Cînd uscătorul ei se opri, își scoase din el rufele, le împături, le puse într-o pungă de plastic albastru și plecă, aruncîndu-le o ultimă privire nedumerită în timp ce ieșea pe ușă.

De îndată ce femeia plecă, Ben spuse brusc, aproape dur:

– Nu ești singura.

– Ce? întrebă Beverly.

– Nu ești singura, repetă Ben. Vezi tu...

Se întrerupse și-l privi pe Eddie, care dădu din cap. Îl privi pe Stan, care făcu o mutră nefericită... Dar, după un moment, ridică din umeri și încuviință și el.

– Ce Dumnezeu tot vorbiți? întrebă Beverly.

Era sătulă pe ziua de azi de oameni care spuneau lucruri inexplicabile; îl apucă pe Ben de braț.

– Dacă știi ceva despre toate astea, spune-mi!

– Vrei să-i spui tu? îl întrebă Ben pe Eddie.

Eddie clătină din cap. Scoase inhalatorul din buzunar și trase din el cu un gîfîit monstruos.

Vorbind rar, alegîndu-și cuvintele, Ben îi spuse lui Beverly cum îi întîlnise din întîmplare pe Bill Denbrough și Eddie Kaspbrak pe Maidan în ultima zi de școală – trecuse de atunci aproape o săptămînă, oricît de greu de crezut părea. Îi povesti cum construiseră a doua zi stăvilarul de pe Maidan. Îi relată povestirea lui Bill, despre fotografia de școală a fratelui său mort care întorsese capul și clipise din ochi. Istorisi propria sa pățanie cu mumia ce umbla pe Canalul înghețat în cumpăna iernii, cu niște baloane care pluteau împotriva vîntului. Beverly ascultă toate acestea cu oroare crescîndă. Își simțea ochii dilatîndu-se, mîinile și picioarele tot mai reci.

Ben se opri și-l privi pe Eddie. Eddie mai trase una din inhalator, țiuind, apoi reluă întîmplarea cu leprosul, vorbind pe atît de repede, pe cît de încet vorbise Ben, cuvintele rostogolindu-i-se unul peste altul înnebunite să scape și să fugă. Sfîrși cu un mic semisuspin aspirat, dar de astă dată nu plînse.

– Și tu? întrebă Bev, privindu-l pe Stan Uris.

– Eu..

Se lăsă deodată liniștea, făcîndu-i pe toți să tresară ca în urma unei explozii neașteptate.

– E gata spălatul, spuse Stan.

Îl priviră ridicîndu-se – mic, eficace, grațios – și deschizînd mașina de spălat. Scoase cîrpele, care stăteau adunate boț, și le examină.

– Au mai rămas ceva pete, dar merge. Poți să crezi că-i sirop de afine.

Le arătă și dădură cu toții din cap, gravi, ca în fața unor documente importante. Beverly simți o ușurare semănînd cu cea pe care o avusese cînd baia fusese din nou curată. Putea suporta pata pastel decolorată de pe tapetul dezlipit, la fel cum putea suporta și palidele urme roșietice de pe cîrpele de spălat ale mamei ei. *Făcuseră* ceva, asta părea să conteze. Poate că nu reușiseră complet, dar Beverly descoperi că era suficient pentru a-i ajuta să-și recapete liniștea interioară, și, măi frate, asta însemna destul de mult pentru fiica lui Al Marsh, Beverly.

Stan le îndesă într-unul din uscătoarele în formă de butoi și mai băgă două monede de cinci cenți. Uscătorul începu să se rotească, iar Stan se înapoie și își reluă locul între Eddie și Ben.

Pe moment, toți patru statură din nou urmărind tăcuți cum cîrpele se rotesc și cad, se rotesc și cad. Zumzetul uscătorului propulsat cu benzină era liniștitor, aproape adormitor. O femeie trecu pe lîngă ușa proptită deschisă, împingînd un cărucior cu tîrguieli. Aruncă o privire înăuntru, spre ei, și-și văzu de drum.

– Am văzut și eu ceva, spuse deodată Stan. Nu vreau să vorbesc despre asta, pentru că prefer să mă gîndesc c-a fost un vis sau așa ceva. Poate chiar o criză, așa cum are puștiul ăla, Stavier. Îl cunoaște careva?

Ben și Bev își clătinară capetele. Eddie spuse:

– Puștiul care are epilepsie?

– Da, exact. Așa de rău mi-a fost. Mai degrabă m-aș fi gîndit că am pățit și eu la fel, decît că am văzut ceva... adevărat cu adevărat.

– Ce era? întrebă Bev, nefiind însă sigură că dorește într-adevăr să știe.

Asta nu mai era ca ascultarea poveștilor cu fantome seara în jurul unui foc de tabără, mîncînd șnițele vieneze în chifle prăjite și ciuperci fripte la flacără pînă deveneau negre și crocante. Acum ședeau în acea

înăbușitoare spălătorie automată și putea zări ghemotoace mari de praf sub mașinile de spălat (rahați-de-fantome, cum le spunea tatăl ei), putea vedea fire de praf dansînd în fasciculele fierbinți ale razelor de soare ce pătrundeau prin fereastra murdară, din geam turnat, a spălătoriei, putea observa reviste vechi cu copertele smulse. Acestea erau lucruri normale, toate. Drăguțe, și normale, și plicticoase. Dar era speriată. Teribil de speriată. Pentru că, simțea ea, nici una din acele istorisiri nu era scornită, nici una dintre făpturi nu era vreun monstru născocit: mumia lui Ben, leprosul lui Eddie... Oricare dintre ei sau chiar amîndoi puteau ieși la pradă diseară, după apusul soarelui. Sau fratele lui Bill Denbrough, ciung și nemilos, navigînd prin canalele negre de sub oraș, cu monede de argint în chip de ochi.

Și totuși, cînd Stan întîrzie să răspundă, îl întrebă din nou:

– Ce a fost?

Vorbind cu băgare de seamă, Stan spuse:

– Eram în parculețul acela unde Turnul de Apă...

– O, Doamne, nu-mi place locul ăla, îl întrerupse jalnic Eddie. Dacă există în Derry vreo casă bîntuită de stafii, apoi aia e.

– *Ce?* exclamă tăios Stan. Ce-ai zis?

– Tu nu *știi* despre locul ăla? întrebă Eddie. Mămică-mea nu mă lăsa să m-apropii nici chiar înainte să-nceapă să fie omorîți copiii. Are... Are foarte mare grijă de mine, pe bune.

Le oferi un zîmbet jenat și își strînse și mai tare inhalatorul în poală.

– Vedeți, acolo s-au înecat niște copii. Trei sau patru. Au... Stan? Te simți bine?

Chipul lui Stan Uris devenise plumburiu. Gura i se mișca mutește. Dădu ochii peste cap, pînă cînd ceilalți nu-i mai putură vedea decît marginile cele mai de jos ale irișilor. O mînă i se agită slab prin aer, după care căzu moale pe coapsă.

Eddie făcu singurul lucru care-i dădu prin minte. Se aplecă, își petrecu un braț pe după umerii subțiratici ai lui Stan, vîrî inhalatorul în gura acestuia și trase o doză zdravănă.

Stan începu să tușească, să se înece și să se sufoce. Spinarea i se îndreptă, ochii i se limpeziră la loc. Tuși în mîinile făcute căuș. Într-un tîrziu, slobozi un enorm gîfîit, ca o rîgîială, și se rezemă moale de spătar.

– Ce-a fost asta? reuși el în sfîrșit să îngaime.

– Doctoria mea de astmă, zise Eddie pe ton de scuză.

– Doamne Sfinte, are un gust ca rahatul de cîine mort.

La asta rîseră cu toții, dar era un rîs nervos. Ceilalți îl priveau pe Stan, încordați. Acum obrajii îi ardeau într-o culoare spălăcită.

– Nu-i prea grozavă, de acord, spuse Eddie cu oarecare mîndrie.

– Mda, da' o fi cușer? întrebă Stan, și iarăși rîseră, deși nici unul dintre ei (inclusiv Stan) nu știa cu adevărat ce înseamnă „cușer"

Stan se opri primul din rîs și îi aruncă lui Eddie o privire pătrunzătoare:

– Spune-mi ce știi despre Turnul de Apă.

Începu Eddie, dar contribuiră și Ben, și Beverly. Turnul de Apă din Derry se înalța pe Kansas Street, cam la doi kilometri vest de centrul orașului, lîngă marginea de sud a Maidanului. Într-o vreme, spre sfîrșitul secolului trecut, furnizase apa întregului Derry, cuprinzînd șase sute șaizeci de milioane de litri. Deoarece galeria deschisă aflată imediat sub acoperișul Turnului de Apă oferea o spectaculoasă panoramă asupra orașului și a peisajului înconjurător, fusese un loc foarte frecventat pînă prin jurul anului 1930. Familiile veneau în micul Memorial Park sîmbăta sau duminica înainte de masă, cînd vremea era frumoasă, urcau cele o sută șaizeci de trepte interioare ale turnului pînă la galerie și admirau priveliștea. Cel mai adesea, cu acest prilej, luau și masa în aer liber.

Scara era amplasată între zidul exterior al Turnului de Apă, zugrăvit într-un alb-orbitor, și peretele interior, un enorm cilindru din oțel inoxidabil înalt de treizeci și doi de metri. Treptele urcau pînă în vîrf urmînd o spirală îngustă.

Imediat sub nivelul galeriei, o ușă groasă de lemn practicată în mantia interioară a turnului dădea pe o platformă ieșită deasupra apei propriu-zise – un lac negru, cu valuri blînde, luminat de becuri de magneziu înșurubate în fasunguri de tablă reflectorizantă. Apa avea exact adîncimea de treizeci de metri atunci cînd rezerva era completă.

– De unde venea apa? întrebă Ben.

Bev, Eddie și Stan se uitară unul la altul. Nici unul nu știa.

– Ei, și cu copiii care s-au înecat cum a fost?

În problema asta lucrurile erau doar cu puțin mai clare. Se părea că în vremurile acelea („bătrînele vremuri", cum le numea solemn Ben în timp ce prelua el acest fragment al povestirii) ușa ce ducea pe

platforma de deasupra apei era lăsată tot timpul descuiată. Într-o seară, vreo doi copii... Sau poate doar unul... Dacă nu cumva trei... Găsiseră descuiată și ușa de la nivelul solului. Urcaseră pe platforma de deasupra apei. În întuneric, căzuseră peste margine încă înainte de a ști tocmai bine unde se aflau.

– Am auzit-o de la băiatul ăla, Vie Crumlly, care zicea c-a auzit-o de la taică-său, spuse Beverly, așa că probabil povestea e adevărată. Vic zicea că taică-său a spus că o dată ce-au căzut în apă erau ca și morți, pentru că nu aveau nimic de care să se țină. Platforma era sus, cît să n-o ajungă. A zis că s-au bălăcit acolo, țipînd după ajutor, cît a fost noaptea de lungă, probabil. Numai că nu i-a auzit nimeni și pur și simplu au obosit tot mai mult și mai mult, pînă...

Lăsă fraza neterminată, simțind grozăvia întîmplării cufundîndu-se în ea. Îi putea vedea cu ochiul minții pe băieții aceia adevărați sau închipuiți dînd din mîini și din picioare ca niște cățeluși aruncați în canal. Cufundîndu-se, reapărînd, scuipînd apă. Mai mult plescăind și mai puțin înotînd, pe măsură ce se instala panica. Tenișii uzi bătînd suprafața apei. Degete zgîriind neajutorate în căutarea unui loc de care să se agate pe pereții netezi din oțel. Simțea gustul apei pe care fără îndoială că o înghițiseră. Auzea sunetul plat, cu ecou, al țipetelor lor. Cît timp? Cincisprezece minute? O jumătate de oră? Cît timp trecuse pînă ce strigătele încetaseră, iar ei nu mai făcuseră decît să plutească, cu fața în jos – pești ciudați pe care să-i găsească a doua zi dimineață îngrijitorul?

– Doamne, spuse scurt Stan.

– Am mai auzit și de-o femeie care și-a pierdut bebelușul, spuse dintr-o dată Eddie. Atunci au închis de tot locul. Cel puțin, așa am auzit eu. Pe-atunci îi lăsau pe oameni să meargă sus, știu sigur. Dar apoi, într-o zi, a urcat cucoana aia cu copilul. Ăla micu' nu știu cîți ani avea. Dar platforma cică iese drept peste apă. Iar cucoana s-a apropiat de balustradă și ținea copilul, înțelegeți, în brațe, și ori l-a scăpat, ori poate s-a zbătut el. Am auzit că un om a încercat să-l salveze. A cam făcut-o pe eroul, vezi dumneata. A sărit imediat în apă, dar copilul dispăruse. Poate purta o jachetă sau altceva. Cînd ți se udă hainele, te trag în jos.

Eddie vîrî brusc mîna în buzunar și scoase o sticluță cafenie. O deschise, scoase din ea două pilule albe și le înghiți pe uscat.

– Alea ce-s? întrebă Beverly.

– Aspirină. Mă doare capul.

O privi în defensivă, dar fata nu mai spuse nimic.

Ben termină. După incidentul cu copilașul (el însuși, spuse, auzise că de fapt era o fetiță de vreo trei ani), Consiliul Orășenesc votase să se închidă accesul în Turn, atît la parter, cît și sus, și să se interzică plimbările și picnicurile pe galerie. Rămăsese încuiat de atunci și pînă acum. A, îngrijitorul intra și ieșea, și cei de la întreținere din cînd în cînd, iar o dată pe sezon se organizau vizitări cu ghid. Cetățenii interesați puteau urca, însoțiți de o doamnă de la Societatea Istorică, pe spirala scărilor pînă la galeria din vîrf, și acolo puteau să-și exprime uluirea în voie admirînd priveliștea și să facă fotografii pe care să le arate prietenilor. Dar ușa spre interior era de acum permanent ferecată.

– Mai e plin de apă? întrebă Stan.

– Așa cred, răspunse Ben. Am văzut mașini de pompieri făcîndu-și plinul acolo cît au durat focurile de iarbă uscată. Fixau un furtun la țeava de jos.

Stanley privea din nou spre uscător, urmărind nesfîrșita rotație a cîrpelor. Acum boțul se desfăcuse, și unele dintre ele pluteau ca niște parașute.

– Ce-ai văzut acolo? îl întrebă cu blîndețe Beverly.

O clipă păru că nu va da nici un răspuns. Apoi însă trase aer în piept, adînc, cutremurîndu-se, și spuse un lucru care mai întîi îi izbi ca părînd foarte depărtat de subiect.

– L-au numit Memorial Park după plutonul al 23-lea din Maine, în Războiul Civil. Derry Blues i se spunea acestui pluton. O vreme a existat și o statuie, dar s-a spart într-o furtună din anii patruzeci. N-au avut destui bani ca să repare statuia, așa că au pus în locul ei un bazin de păsări. Un bazin mare, din piatră.

Îl priveau cu toții. Stan înghiți în sec. Din gît i se auzi un clipocit sonor:

– Vedeți, eu urmăresc păsările. Am un album, un binoclu Zeiss-Ikon și tot ce-mi trebuie.

Îl privi pe Eddie:

– Nu mai ai vreo aspirină?

Eddie îi întinse sticluța. Stan luă două pastile, ezită și mai luă una. Dădu înapoi sticluța și înghiți comprimatele unul după altul, strîmbîndu-se. Apoi își continuă povestirea.

10

Întîlnirea lui Stan avusese loc într-o seară ploioasă de aprilie, cu două luni în urmă. Trăsese pe el pelerina, își pusese atlasul ornitologic și binoclul într-un sac impermeabil cu șiret la gură și pornise spre Memorial Park. Obișnuia să iasă împreună cu tatăl său, dar în seara aceea tata trebuia să facă „ore suplimentare" și dăduse telefon la ora mesei, special ca să stea de vorbă cu Stan. Unul dintre clienții săi de la agenție, un alt pasionat de păsări, depistase ceva ce credea el că ar fi un cardinal mascul – *Fringilliade Richmonena* – bînd din bazinet în Memorial Park, îi spuse el lui Stan. Le plăcea să mănînce, să bea și să se scalde numai în preajma asfințitului. Se întîmpla foarte rar să dai peste un cardinal atît de departe la nord de Massachusetts. N-ar vrea Stan să se ducă pînă acolo și să vadă dacă nu-l poate prinde cumva? Știa că vremea era destul de urîtă, dar...

Stan fusese de acord. Mama sa îl pusese să-i promită că va ține gluga impermeabilului pe cap, dar Stan ar fi făcut-o oricum. Era un băiat grijuliu. Niciodată nu se iscau conflicte din încercarea părinților de a-l convinge să-și pună galoșii sau pantalonii matlasați iarna.

Străbătu cei doi kilometri ce-l despărțeau de Memorial Park sub o ploaie atît de fină și sfioasă, încît nici măcar burniță nu se putea numi; părea mai mult o ceață constantă suspendată în aer. Văzduhul era tăcut, dar poate tocmai de aceea oarecum fascinant. În ciuda ultimelor troiene de zăpadă ce se topeau sub tufe și în pîlcurile de copaci (lui Stan i se părea că seamănă cu niște grămezi de fețe de pernă murdare, aruncate), în aer plutea un miros de vegetație proaspătă. Privind ramurile ulmilor, ale arțarilor și ale stejarilor profilate pe cerul alb-plumburiu, Stan își spuse că siluetele lor păreau în chip misterios mai groase. Aveau să înmugurească într-o săptămînă sau două, desfășurînd frunze de un verde delicat, aproape transparent.

În seara asta pînă și aerul miroase a verde, își spuse el și zîmbi puțin.

Păși repede, căci lumina avea să se risipească într-o oră, dacă nu mai repede. Era la fel de cusurgiu în materie de observații ca și în

legătură cu îmbrăcămintea și tabieturile la învățătură, iar, dacă nu-i rămînea destulă lumină ca să fie absolut sigur, n-avea să-și permită prinderea cardinalului nici chiar dacă în adîncul inimii lui știa că-l văzuse cu adevărat.

Tăie pe diagonală prin Memorial Park. Turnul de Apă era o formă albă, mătăhăloasă, la stînga. Stan abia dacă îi aruncă o privire. Turnul de Apă nu-l interesa cu nimic.

Memorial Park era un dreptunghi ce cobora colina. Iarba (albă și moartă în acel moment al anului) era vara tunsă cu îngrijire și existau ronduri circulare de flori. Nu era însă nici un fel de echipament pentru joacă. Acesta era considerat un parc al adulților.

În celălalt capăt, panta devenea mai lină înainte de a coborî abrupt spre Kansas Street și Maidanul aflat dincolo de aceasta. Bazinul pentru păsări pe care-l menționase tatăl său se afla în zona netedă. Era un vas de piatră puțin adînc, instalat pe un piedestal masiv, mult prea mare pentru umila funcțiune pe care o îndeplinea. Tatăl lui Stan îi spusese că, înainte de a se termina banii, intenționaseră să pună din nou acolo statuia soldatului.

– Prefer baia păsărilor, tati, spuse Stan.

Domnul Uris îi ciufuli părul:

– Și eu, fiule. Mai multe băi și mai puține gloanțe, ăsta e motoul meu.

În vîrful piedestalului, un alt moto fusese gravat în piatră. Stanley îl citi, dar nu-l înțelese; singurele cuvinte latinești pe care le înțelegea erau clasificările păsărilor pe familii în albumul său.

Apparebat edidolon senex.

Plinius

spunea inscripția.

Stan se așeză pe o bancă, își luă atlasul ornitologic din sac și mai deschise o dată la imaginea cardinalului, privind-o pentru a se familiariza cu punctele de recunoaștere. Un cardinal mascul ar fi fost greu de confundat cu altceva –, era roșu ca o mașină de pompieri, chiar dacă nu la fel de mare –, dar Stan era o făptură a obișnuințelor și a convențiilor; aceste trăsături îl încurajau și-i întăreau sentimentul că își avea un loc al său pe lume. Îi acordă ilustrației trei minute bune de studiu înainte de a închide cartea (umezeala din aer făcea colțurile paginilor să se încovoaie în sus) și a o pune la loc în sac. Scoase din toc binoclul și îl duse la ochi. Nu avea nevoie să ajusteze cîmpul de claritate, întrucît ultima oară cînd folosise binoclul stătea pe una și aceeași bancă, privind tot la acea baie a păsărilor.

Pedant băiat, răbdător băiat. Nu se ridică să umble încoace și încolo, nici nu întoarse binoclul în alte părți să vadă ce altceva ar mai fi de văzut. Stătu nemișcat, cu instrumentul ațintit asupra bazinului, iar ceața i se adună în broboane mari pe pelerina galbenă.

Nu se plictisea. Privea la echivalentul unei săli de consiliu păsărești. Patru vrăbii brune se așezară acolo pentru o vreme, ciugulind în apă cu ciocurile și aruncîndu-și stropi, cu dezinvoltură, peste umeri și pe spate. Apoi o gaiță sosi cîrîind ca un polițist care sparge o gașcă de borfași. În lentilele lui Stan gaița se vedea mare cît o casă, țipetele certărețe părînd absurd de pițigăiate prin comparație (după ce priveai continuu prin binoclu o bucată de vreme, păsările mărite nu ți se mai păreau stranii, ci absolut normale). Vrăbiile zburară. Gaița, acum stăpîna locului, se plimbă țanțoșă, se scaldă, se plictisi și plecă. Vrăbiile se întoarseră, apoi își luară iar zborul cînd o pereche de prigorii sosiră să se îmbăieze și (poate) să discute chestiuni arzătoare pentru neamul celor cu oase fără măduvă. Tatăl lui Stan luase în rîs sugestia timidă a băiatului că poate păsările vorbeau, iar el era sigur că tatăl său avea dreptate cînd spunea că păsările nu au atîta minte ca să dialogheze – că lobii lor cerebrali erau prea mici –, dar, pe toți sfinții, sigur *arătau* ca și cum ar fi vorbit între ele. Încă o pasăre li se alătură. Era roșie. Stan reglă în grabă cîmpul focal. Era oare?... Nu. Era o tanagra stacojie, o pasăre grozavă, dar nu cardinalul pe care-l căuta. O însoțea o ghionoaie, vizitator frecvent al bazinului din Memorial Park. Stan o recunoscu după aripa dreaptă zdrențuită. Ca de obicei, speculă asupra a ceea ce i s-o fi putut întîmpla – o întîlnire de gradul trei cu o pisică părea cea mai probabilă explicație. Alte păsări sosiră și plecară. Stan văzu un vrăbioi, greoi și urît ca o dubă zburătoare, un sturz, încă o ghionoaie. În cele din urmă fu răsplătit cu o pasăre nouă – nu cardinalul, ci o mierlă ce părea mare și proastă în lentilele binoclului. Îl coborî la loc pe piept și dibui din nou în sac după atlas, sperînd că mierla nu-și va lua zborul înainte ca el să apuce a-i confirma observarea. Va avea *ceva* de adus tatei acasă, cel puțin. Și era timpul să plece. Lumina scădea repede. Simțea umezeala și frigul. Verifică în album, apoi din nou prin binoclu. Era încă acolo, fără a se scălda, ci doar stînd pe buza băii cu o mutră tîmpă. Aproape sigur era o mierlă. Fără semne distinctive – cel puțin fără vreunul pe care să-l poată sesiza de la acea distanță –, și în lumina scăzută îi era greu să fie sută la sută sigur, dar poate că mai avea exact timp și lumină pentru încă o singură confirmare. Se uită la imaginea

din carte, studiind-o încruntat, cu o aprigă concentrare, după care ridică iar binoclul. Abia și-l fixase asupra mierlei, cînd un *buuum!* găunos se rostogoli, expediind mierla – dacă fusese o mierlă – cu bătăi din aripi. Stan încercă s-o urmărească prin binoclu, știind cît de mici îi erau șansele de a o mai prinde. O pierdu și scoase un sîsîit de dezgust printre dinți. Ei bine, dacă venise o dată, poate că va mai veni și altă dată. Și nu fusese decît o mierlă.

(probabil o mierlă)

La urma urmei, nu o acvilă aurie sau un pinguin uriaș.

Stan își băgă binoclul în toc și vîrî la loc atlasul. Apoi se sculă și privi în jur să vadă dacă nu putea recunoaște ce anume scosese zgomotul acela puternic și neașteptat. Nu sunase ca o pușcă sau ca un eșapament de mașină. Mai degrabă a ușă dată de perete în vreun film îngrozitor cu castele și hrube... Cu tot cu efectele ecoului.

Nu putu zări nimic.

Se ridică și porni spre panta ce cobora în Kansas Street. Turnul de Apă se afla acum la dreapta sa, cilindru alb ca de cretă, fantomatic în ceață și în întunericul tot mai dens. Părea aproape să... Să plutească.

Acesta era un gînd ciudat. Bănuia că nu-i putuse veni decît din propriu-i cap – din care altă parte putea veni un gînd? – dar parcă nu părea să fie deloc gîndul lui.

Privi mai îndeaproape Turnul, iar apoi coti în direcția aceea, fără a se gîndi măcar la ce face. Ferestre încercuiau clădirea la intervale regulate, înălțîndu-se împrejurul ei într-o spirală ce-l făcu pe Stan să se gîndească la stîlpul de bărbier aflat în fața dughenei domnului Aurlette, unde se tundeau el și tatăl său. Țigle albe ca osul ieșeau în afară deasupra fiecărei asemenea ferestre întunecate, ca niște sprîncene deasupra ochilor. *Mă-ntreb cum le-or fi făcut,* își spuse Stan – nu cu tot atît interes cît ar fi simțit Ben Hanscom, dar orișicît –, iar în acel moment văzu că exista un spațiu de întuneric mult mai larg la baza turnului – un dreptunghi deslușit în temelia circulară.

Se opri, încruntat, gîndindu-se că era un loc neobișnuit pentru o fereastră: ieșea complet din simetria celorlalte. Apoi își dădu seama că nu era fereastră. Era o ușă.

Zgomotul pe care l-am auzit, reflectă el. *Ușa aia era, trîntindu-se de perete.*

Privi în jur. Asfințit timpuriu, întunecos. Cer alb închizîndu-se acum într-un mohorît purpuriu crepuscular, ceață îndesindu-se un

pic mai mult spre ploaia constantă ce avea să cadă aproape toată noaptea. Penumbră, pîclă și aproape nici o boare de vînt.

Deci... Dacă nu curentul o deschisese, însemna că o împinsese cineva? De ce? Și arăta ca o ușă groaznic de grea pentru a se trînti destul de tare ca să scoată un zgomot precum bubuitul acela. Bănuia că o persoană foarte vînjoasă... Poate...

Curios, Stan se apropie să arunce o privire mai atentă.

Ușa era mai mare decît crezuse el la început – aproape doi metri înălțime și șaizeci de centimetri lățime, scîndurile din care era făcută fiind legate în benzi de alamă. Stan o închise pe jumătate. Se mișca lin și cu ușurință în balamale, în pofida mărimii. Era și silențioasă – nu se auzi nici cel mai slab scîrțîit. O urnise ca să vadă cît de tare avariase zidăria, dîndu-se așa de perete. Nu văzu absolut nici o vătămare; nici măcar un semn. Orașul fantomelor, cum ar spune Richie.

Ei bine, dacă nu ușa-i aia pe care ai auzit-o, gata, își spuse. *Poate vreun turboreactor din Loring a vîjîit peste Derry sau ceva în genul ăsta. Ușa a fost probabil deschisă tot timp...*

Piciorul i se izbi de ceva. Stan coborî ochii și văzu că era o încuietoare... Corecție. Erau *rămășițele* unei încuietori. Fusese smulsă cu forța. Arăta de fapt ca și cum cineva ar fi îndesat în gaura cheii pulbere cît cuprinde și ar fi apropiat apoi un chibrit. Flori de metal, ucigător de ascuțite, ieșeau din corpul broaștei într-un evantai țeapăn. Stan putea să vadă straturile de metal dinăuntru. Limba groasă atîrna strîmbă într-un șurub ce fusese smuls pe trei sferturi afară din lemn. Celelalte trei șuruburi ale zăvorului zăceau pe iarba udă. Fuseseră răsucite ca niște bucățele de zahăr candel.

Încruntîndu-se, Stan deschise iar ușa și aruncă o privire înăuntru.

O scară strîmbă pornea în sus, dînd roată și făcîndu-se nevăzută. Peretele exterior al casei scărilor era din lemn gol susținut pe uriașe grinzi încrucișate ce fuseseră mai degrabă prinse cu buloane decît bătute în cuie. Lui Stan unele buloane i se păreau a fi mai groase decît propriul său braț. Peretele interior era făcut din oțel, plin de nituri ale căror capete ieșeau în relief ca niște clăbuci în clocot.

– E cineva aici? întrebă Stan.

Nici un răspuns.

Șovăi, apoi păși înăuntru astfel ca să poată vedea puțin mai bine în susul gîtlejului îngust al casei scărilor. Nimic. Iar aici înăuntru era

Orașul Monștrilor. Cum *de asemenea* ar spune Richie. Se răsuci să plece... Și auzi muzică.

Era slabă, dar totuși ușor de recunoscut într-o clipă.

Muzică de flașnetă.

Înclină capul, ascultînd, în timp ce norii de pe față începeau să i se risipească puțin. Muzică de flașnetă, nici vorbă, muzica bîlciurilor și a carnavalurilor. Redeștepta urme de amintiri pe cît de desfătătoare, pe atît de efemere: floricele de porumb, vată pe băț, gălușți frigîndu-se în grăsime încinsă, clănțănitul pe lanț al călătoriilor ca Wild Mouse, Whip, Koaster-Kups.

Acum încruntătura i se prefăcuse într-un rînjet nesigur. Stan urcă o treaptă, apoi încă două, cu urechea tot ciulită. Se opri din nou. De parcă gîndul la carnavaluri ar fi putut crea unul adevărat; acum putea simți *efectiv* mirosul de floricele, vată de zahăr, gogoși... Și altele, și delicatese, cîrnați cu ardei iute, fum de țigară și rumeguș. Se simțea mirosul pătrunzător al oțetului alb, de soiul pe care-l torni peste cartofii franțuzești printr-o gaură din căpăcelul de tinichea. Putea recunoaște aroma de muștar, galben-viu și iute ca focul, pe care-l întinzi pe hot-dog cu o paletă de lemn.

Era uluitor... Incredibil... Irezistibil.

Mai făcu un pas, și în acea clipă auzi pașii foșnitori, grăbiți, deasupra sa, coborînd scările. Ciuli din nou urechea. Muzica de flașnetă devenise deodată mai puternică, parcă pentru a masca zgomotul pașilor. Recunoștea și melodia – era *Camptown Races.*

Sunet de pași, da; dar nu erau niște *pași foșnitori,* nu-i așa? De fapt sunau oarecum... *clefăitori,* nu? Zgomotul semăna cu cel făcut de niște galoși plini cu apă.

Doamnele din Camptown cîntă pentru mine, la-la-la (pleosc-pleosc)
Pista din Camptown, cin'șpe kilometri, la-la-la
(pleosc-fleoșc – acum mai aproape)
Aleargă-aleargă toată noaptea
Aleargă-aleargă toată ziua...

Acum, mai sus de el, pe perete tresăltau umbre.

Teroarea îi încleștă beregata lui Stan – parcă ar fi înghițit ceva fierbinte și oribil, un medicament rău ce te galvanizează ca un curent electric. Din cauza umbrelor.

Nu le văzu decît o clipă. Avu exact atîta vreme cît să observe că erau două, că umblau cocoșate și oarecum nefiresc. Nu avu decît acel

moment la dispoziție, căci lumina dinăuntru scădea, scădea prea repede și, în timp ce se răsucea, ușa grea a Turnului de Apă se trînti în spatele lui cu un zgomot tunător.

Stanley coborî în fugă treptele (urcase mai mult de o duzină, deși nu-și aminti decît de două, cel mult trei trepte urcate), cît se poate de speriat de-acum. Aici era prea întuneric ca să mai vadă ceva. Își auzea propria-i respirație gîfîită, auzea flașneta clincănind undeva deasupra sa *(Ce caută o flașnetă acolo sus pe-ntuneric? Cine cîntă cu ea?)* și auzea pașii aceia de picioare ude. Apropiindu-se de el. Ajungîndu-l.

Izbi ușa cu mîinile întinse în față, o izbi destul de tare ca să-și trimită înțepături scînteietoare de durere pînă sus la coate. Se deschisese atît de ușor înainte... Iar acum nu voia să se miște deloc.

Nu... Nu era tocmai așa. La început se urnise doar o frîntură, doar atît cît să-l lase să vadă o fîșie batjocoritoare de lumină cenușie răzbătînd vertical prin stînga ei. Apoi dispăru iarăși. Ca și cum cineva ar fi stat de cealaltă parte a ușii, ținînd-o închisă cu forța.

Gîfîind înfricoșat, Stan împinse în ușă cu toată puterea. Simțea sudoare, uleioasă și fierbinte, prelingîndu-i-se pe frunte. Muzica flașnetei se auzea și mai tare. Plutea reverberînd prin casa spiralată a scărilor. Acum nu mai sugera nimic vesel. Se schimbase. Devenise funebră. Se tînguia ca vîntul și ca apa, iar Stan văzu în sinea sa un bîlci la sfîrșit de toamnă, vînt și ploaie suflînd peste o alee pustie, fanioane fîlfîind, corturi umflîndu-se, prăbușindu-se, fluturînd în zbor ca niște lilieci de prelată. Văzu carusele goale profilîndu-se pe cer ca eșafoadele; vîntul răpăia și vuia prin unghiurile strîmbe ale suporturilor. Deodată înțelese că moartea era cu el în locul acela, că moartea venea spre el din beznă, iar el nu putea fugi.

Un val de apă șiroi pe neașteptate în josul scării. Acum nu mai mirosea a floricele, a gogoși și a vată de zahăr, ci a putreziciune umedă, duhoarea cărnii de porc mort ce a explodat într-o furie de viermi, la adăpost de soare.

– *Cine-i acolo?* țipă el cu glas ascuțit, tremurător.

Îi răspunse o voce joasă, bolborosindă, ce părea înecată cu nămol și apă stătută.

– Morții, Stanley. Sîntem morții. Ne-am scufundat, dar acum plutim... Și ai să plutești și tu.

Simțea apa forfotindu-i prin jurul picioarelor. Se lipi cu spatele de ușă, cuprins de convulsiile spaimei. Acum ajunseseră foarte aproape.

Îi simțea. Îi putea *mirosi.* Ceva îl împunse în șold cînd începu să lovească ușa iar și iar, într-un efort irațional și zadarnic de a scăpa.

– Sîntem morți, dar cîteodată ne mai și distrăm puțin, Stanley. Cîteodată ne mai și jucăm, Stanley. Cîteodată ne...

Atlasul ornitologic.

Fără să judece, Stan îl înșfăcă. Se agățase în buzunarul impermeabilului și nu voia să mai iasă. Acum, unul dintre *ei* ajunsese jos, îl auzea fîșîind prin micul antreu cu ciment pe unde intrase. Avea să ajungă la el într-o clipă și-i va simți carnea rece.

Mai trase o dată din răsputeri și se trezi cu atlasul în mîini. Îl ridică în fața sa ca pe un scut minuscul, fără a se gîndi la ce făcea, dar dintr-o dată sigur că așa *trebuia.*

– Prigorii! zbieră el în beznă, și preț de o clipă făptura ce se apropia (era convins că acum nu-i mai despărțeau nici cinci pași) ezită – era aproape sigur că ezită.

Și, o fracțiune de secundă, nu simțise oare cum ușa de care se rezema cedase?

Dar nu se mai *rezema.* Acum stătea drept, în întuneric. Cînd se întîmplase asta? N-avea vreme să-și pună întrebări. Stan se linse pe buzele uscate și începu să intoneze:

– Prigorii! Egrete cenușii! Cufundări! Tanagre stacojii! Pițigoi! Ciocănitori-ciocan! Ciocănitori-roșii! Cinteze! Pitulici! Peli..

Ușa se deschise cu un scrîșnet de protest, iar Stan făcu un pas uriaș înapoi, în aerul cețos. Căzu grămadă pe iarba moartă, îndoise albumul aproape pe jumătate, iar mai tîrziu în cursul serii avea să vadă urmele clare ale degetelor întipărite în copertă, de parcă ar fi fost legată în plastilină în loc de carton tare.

Nu încercă să se ridice în picioare, ci începu să dea din călcîie, tîrîndu-se pe fund prin iarba umedă. Buzele i se retrăseseră de pe dinți, dezvelindu-i într-un rînjet îngrozit. În dreptunghiul acela obscur putea vedea două perechi de picioare mai jos de marginea diagonală a umbrei aruncate de ușă, care acum stătea întredeschisă. Vedea blugi ce se descompuseseră pînă la un negru-purpuriu. Fire portocalii se întindeau lipite moi de cusături, apa picura din manșete și băltea împrejurul pantofilor care în cea mai mare parte putreziseră, dezvăluind degetele umflate și vinete dinăuntru.

Mîinile spînzurau moi pe de lături, prea lungi, prea albe, ca de ceară. Din vîrful fiecărui deget atîrna cîte un mic pompon portocaliu.

Ținîndu-și încă atlasul îndoit, cu fața umezită de burniță, sudoare și lacrimi, Stan șopti uscat și monoton:

– Ulii-găinilor... Botgroși... Colibri... Albatroși... Kiwi...

Una dintre mîinile acelea se răsuci, arătînd o palmă de pe care apa nesfîrșită rosese toate liniile, lăsînd-o la fel de idiot-netedă ca mîna unui manechin de vitrină.

Un deget se descovrigă... Apoi se strînse la loc. Pomponul sălta și se bălăbănea, se bălăbănea și sălta.

Îi făcea semn să vină.

Stan Uris, care avea să moară într-o cadă de baie, cu cruci scrijelite pe antebrațe, douăzeci și șapte de ani mai tîrziu, se ridică în genunchi, apoi în picioare, apoi o luă la fugă. Traversă în fugă Kansas Street fără a se uita după mașini nici la stînga, nici la dreapta, se opri gîfîind pe trotuarul celălalt și privi în urmă.

Din acel unghi nu putea să vadă ușa de la baza turnului; doar turnul propriu-zis, gros, și totuși grațios, stînd drept în întuneric.

– Erau morți, șopti pentru sine Stan, șocat.

Se răsuci deodată pe călcîie și fugi acasă.

11

Uscătorul se oprise. La fel și Stan.

Ceilalți trei îl priviră doar, un lung răstimp. Avea pielea aproape la fel de cenușie ca seara de aprilie despre care tocmai le vorbise.

– Mamă, spuse într-un tîrziu Ben.

Lăsă aerul să i se reverse din piept, într-un sunet șuierător și aspru.

– E adevărat, zise Stan cu voce joasă. Jur pe Dumnezeu că așa este.

– Te cred, răspunse Beverly. După ce s-a întîmplat la mine acasă, sînt gata să cred *orice.*

Se ridică dintr-o dată, aproape răsturnîndu-și scaunul, și se îndreptă spre uscător. Începu să scoată cîrpele una cîte una, împăturindu-le. Era întoarsă cu spatele, dar Ben bănuia că plînge. Voia să se ducă la ea, însă îi lipsea curajul.

– Tre' să vorbim cu Bill despre asta, spuse Eddie. Bill o să știe ce-i de făcut.

– De făcut? exclamă Stan, întorcîndu-se să-l privească. Cum adică, de *făcut?*

Eddie se uită la el, stînjenit.

– Păi...

– Eu nu vreau să *fac* nimic, protestă Stan.

Îl străpungea pe Eddie cu o privire atît de pătrunzătoare și de aprigă, încît acesta se foi pe scaun.

– Vreau doar sa *uit.* Asta-i tot ce vreau *să fac.*

– Nu-i chiar așa de ușor, spuse calmă Beverly, întorcîndu-se cu fața.

Ben nu se înșelase: razele soarelui fierbinte intrînd prin geamurile murdare ale spălătoriei se reflectau în dîrele strălucitoare lăsate de lacrimi pe obraji.

– Nu-i vorba numai de *noi.* L-am auzit pe Ronnie Grogan. Și băiețelul pe care l-am auzit primul... Cred că era Clements ăla micu'. Cel care-a dispărut de pe tricicletă.

– Ei *și?* făcu sfidător Stan.

– Ei, și dacă mai omoară? i-o întoarse ea. Și dacă mai omoară și alți copii?

Ochii lui, căprui-aprins, se încrucișară cu ai ei, albaștri, răspunzînd întrebării fără a vorbi: *Ei, și ce dacă omoară?*

Dar Beverly nu coborî privirea, nici nu și-o mută, și în cele din urmă Stan lăsă el ochii în pămînt... Poate numai pentru că fata încă mai plîngea, dar poate și pentru că îngrijorarea o făcea mai puternică.

– Eddie are dreptate, spuse ea. Ar trebui să stăm de vorbă cu Bill. Apoi poate cu șeful poliției...

– Corect, spuse Stan.

Dacă încerca să sune disprețuitor, nu reuși; glasul îi suna numai foarte obosit.

– Copii morți în Turnul de Apă. Sînge pe care numai copiii îl pot vedea. Clovni umblînd pe Canal. Baloane care plutesc împotriva vîntului. Mumii. Leproși sub verande. Șefu' Borton o să se cace pe el de rîs... Și pe urmă o să ne bage la casa de nebuni.

– Dacă ne ducem toți la el, spuse Ben tulburat. Dacă ne ducem toți, împreună...

– Sigur, făcu Stan. Corect. Mai zi-mi, Clăiță. Fă-mi o schemă.

Se ridică și merse la fereastră, cu mîinile în buzunare, făcînd o mutră furioasă, neliniștită și speriată. Privi un moment afară, cu umerii țepeni și îndîrjiți sub cămașa curată. Fără a se întoarce spre ei, repetă:

– Sau mai bine scrie-mi o trăsnaie de *carte!*

– Nu, replică Ben liniștit. Bill o să scrie cărțile.

Stan se răsuci pe călcîie surprins, iar ceilalți îl priviră. Pe chipul lui Ben Hanscom se citea o expresie șocată, ca și cum și-ar fi tras sieși o palmă, pe neașteptate.

Bev împături ultima cîrpă.

– Păsări, spuse Eddie.

– Ce? întrebară într-un glas Bev și Ben.

Eddie se uită la Stan:

– Ai scăpat urlînd la ei nume de păsări?

– Poate că da, răspunse Stan fără tragere de inimă. Sau poate că ușa pur și simplu se înțepenise și pînă la urmă a cedat.

– Fără ca tu să împingi în ea? întrebă Bev.

Stan ridică din umeri. Nu era un gest arțăgos; nu însemna decît că nu știe.

– Cred că a fost din cauza păsărilor ale căror nume le-ai strigat la ei, spuse Eddie. Dar de ce? În filme, ții în sus crucea...

– ...Sau spui Tatăl Nostru..., adăugă Ben.

...Sau Psalmul Douăzeci-ș-trei, interveni Beverly.

– Știu și eu Psalmul Două-ș-trei, zise Stan furios, dar cu treaba aia veche cu crucea n-aș face mare scofală. Sînt evreu, ați uitat?

Își mutară ochii dinspre el, jenați, fie pentru că se născuse el astfel, fie fiindcă o uitaseră ei.

– Păsări, spuse iar Eddie. Iisuse!

Apoi îi aruncă din nou o privire vinovată lui Stan, dar acesta se uita posomorît peste drum la oficiul hidrografic Bangor.

– Bill va ști ce e de făcut, spuse dintr-o dată Ben, ca și cum ar fi căzut în sfîrșit de acord cu Bev și Eddie. Pariez pe orice. Pariez pe orice sumă de bani.

– Ascultați, spuse Stan, privindu-i deschis pe toți. Cu asta sînt de acord. Putem vorbi cu Bill despre toată povestea, dacă așa vreți. Dar, în ce mă privește pe mine, aici se termină totul. Puteți să mă faceți laș sau pămpălău, nu-mi pasă. Nu sînt laș, nu cred. Atît doar că chestiile alea din Turn...

– Dacă nu ți se făcea frică de așa ceva, însemna că ești nebun, Stan, spuse încet Beverly.

– Da, mi-a fost *frică,* dar nu asta-i problema, replică înfierbîntat Stan. Nici măcar nu mă refeream la asta. Nu *vedeți...*

Îl priveau nerăbdători, cu ochii atît tulburați, cît și plini de vagă speranță, dar Stan descoperi că nu-și putea exprima simțămintele. Cuvintele i se istoviseră. Avea înlăuntrul lui o cărămidă de sentimente, aproape sufocîndu-l, și nu și-o putea smulge din gît. Cît era el de ordonat, cît era de sigur, tot nu era decît un băiat în vîrstă de unsprezece ani care terminase în acel an clasa a patra.

Voia să le spună că existau și lucruri mai rele decît a-ți fi frică, îți putea fi frică de lucruri ca, de exemplu, o mașină care aproape că te calcă în timp ce te plimbi cu bicicleta sau, înainte de vaccinul Salk, de poliomielită. Putea să-ți fie frică de scrîntitul ăla de Hrușciov sau de faptul că te poți îneca dacă-ți trece apa peste cap. Putea să-ți fie frică de toate astea, și totuși să rămîi în stare de funcționare.

Dar chestiile-alea din Turn...

Voia să le spună că băieții aceia morți care coborîseră scara în spirală clătinîndu-se și împleticindu-se făcuseră un lucru mai grav decît să-l sperie: *îl jigniseră.*

Îl jigniseră, da. Era singurul termen care-i putea trece prin minte, iar, dacă-l rostea, ceilalți ar fi rîs – îl plăceau, asta o știa, și îl acceptaseră ca pe unul de-ai lor, dar tot ar fi rîs. În același timp, se întîmplau unele lucruri care nu aveau voie *să se întîmple.* Acestea ofensau simțul ordinii al oricărei persoane întregi la minte, ofensau ideea fundamentală conform căreia Dumnezeu îi dăduse Pămîntului un bobîrnac final pe axă, astfel ca asfințitul să dureze numai douăsprezece minute la ecuator și să lîncezească o oră sau chiar mai mult acolo unde eschimoșii își construiau casele din cuburi de gheață, că El făcuse asta și apoi spusese de fapt: „Așa deci, dacă puteți lămuri înclinarea, puteți lămuri orice afurisit de lucru vreți. Pentru că pînă și lumina are greutate, iar cînd tonul unui șuierat de tren scade brusc avem efectul Doppler, iar cînd un aeroplan sparge zidul sonic, dangătul acela nu e al aplauzelor îngerilor sau flatulența demonilor, ci doar aerul care se prăbușește înapoi la locul său. Eu v-am dat bobîrnacul, apoi m-am așezat cam pe la jumătatea sălii să urmăresc și eu spectacolul. Nu mai am nimic de spus, decît că doi și cu doi fac patru, că luminițele de pe cer sînt stele, că dacă e undeva sînge oamenii mari îl pot vedea la fel de bine ca și copiii și că băieții morți rămîn morți" Poți trăi cu frica, ar fi spus Stan dacă ar fi putut. Poate nu pe vecie, dar multă vreme. Cu *ofensa* nu poți trăi, pentru că îți deschide o crăpătură în gîndire, iar dacă privești înăuntru vezi că acolo

mișună făpturi vii și că au ochi mici și galbeni care nu clipesc, și în bezna aceea domnește duhoarea, iar după o vreme ajungi să crezi că poate există un întreg alt univers acolo, un univers unde pe cer răsare o lună pătrată, iar stelele rîd cu voci reci, și unele triunghiuri au patru laturi, iar altele au cinci, și altele au cinci ridicate la puterea a cincea. În universul acela pot crește trandafiri care cîntă. Totul duce la toate, le-ar fi spus el dac-ar fi putut. Duceți-vă la biserica voastră și ascultați-vă poveștile despre Iisus umblînd pe apă, da' eu, dac-aș vedea un tip făcînd așa ceva, atunci aș urla, aș urla și iar aș urla. Pentru că mie nu mi s-ar părea un miracol. Mi s-ar părea o *ofensă.*

Întrucît nu putea spune nimic din toate astea, reluă doar:

– Nu frica e problema. Pur și simplu nu vreau să mă amestec în ceva care o să mă arunce-n balamuc.

– Ai să vii măcar cu noi să stăm de vorbă cu el? întrebă Bev. Ai s-asculți ce spune?

– Sigur, răspunse Stan și rîse. Poate-ar trebui să-mi aduc și atlasul ornitologic.

La asta rîseră cu toții, și așa le-a fost puțin mai ușor.

12

Beverly îi lăsă în fața spălătoriei și duse singură cîrpele acasă. Apartamentul era încă gol. Le puse sub chiuveta din bucătărie și închise dulăpiorul. Se îndreptă de spate și privi către baie.

Nu mă duc acolo, își spuse. *Am să mă uit la* Bandstand *la televizor.*

Așa că intră în living și deschise aparatul, iar peste cinci minute îl închise, în timp ce Dick Clark arăta cît de multă grăsime poate îndepărta de pe fața adolescentului mediu *doar un singur* tampon dezinfectant („Dacă vi se pare că vă puteți spăla doar cu apă și săpun", spunea Dick, ridicînd tamponul murdar spre ochiul de sticlă al camerei astfel ca fiecare adolescent din America să-l poată vedea bine, „ar trebui să priviți atenți la asta".)

Se înapoie la dulapul de bucătărie de deasupra chiuvetei, unde tatăl ei își ținea uneltele. Printre ele se afla și o ruletă de buzunar, cu

o limbă de centimetri lungă și galbenă. O strînse în mîna rece și se duse în baie.

Încăperea tăcută scînteia de curățenie. Undeva în depărtare o putea auzi pe doamna Doyon răcnind la fiul ei Jim să vină din drum în casă, în clipa *asta.*

Se duse la lavoarul din baie și privi în ochiul negru al scurgerii.

Stătu astfel o vreme, cu picioarele reci ca marmura înăuntrul blugilor, cu sfîrcurile sînilor destul de ascuțite și îndeajuns de tari ca să poată tăia o foaie de hîrtie, cu buzele uscate ca iasca. Aștepta vocile.

Nu se auzi nici o voce.

Un mic oftat cutremurat îi ieși din piept, și începu să introducă banda subțire de oțel în țeava. Coborî lin – ca o spadă în esofagul unui saltimbanc de bîlci. Zece centimetri, cincisprezece, douăzeci. Se opri, împiedicată în capcana de sub chiuvetă, presupuse Beverly. O agită, în același timp împingînd ușurel, și pînă la urmă panglica începu să alunece din nou pe țeavă. Treizeci de centimetri, apoi șaizeci, apoi nouăzeci.

Privea banda galbenă strecurîndu-se afară din caseta de oțel cromat, ale cărei laturi fuseseră tocite pînă la negru de mîinile mari ale tatălui ei. Cu ochiul minții o văzu lunecînd prin cavitatea neagră a țevii, culegînd puțină clisă, zgîriind cojițe de rugină. Acolo jos, unde soarele nu strălucește niciodată și noaptea niciodată nu ia sfîrșit, cugetă ea.

Își imagină capătul panglicii, cu mica sa plăcuță nu mai mare decît o unghie, lunecînd tot mai departe și mai departe în întuneric, iar o parte a minții ei țipă *Ce faci?* Nu ignoră acel glas... Dar părea lipsită de orice putere de a-l stăpîni. O văzu izbind conducta de drenaj... Și, chiar în timp ce-o vedea, banda se bloca iar.

O scutură din nou, iar panglica, suficient de subțire și flexibilă, scoase un slab sunet lugubru ce-i aminti vag de felul cum răsună un ferăstrău cînd îl arcuiești înainte și înapoi.

Îi putea vedea vîrful zbătîndu-se pe fundul conductei mai largi, care va fi avînd o suprafață de ceramică arsă. Îl putea vedea îndoindu-se... Iar apoi reuși să împingă din nou banda înainte.

Mai merse un metru și optzeci. Doi. Doi și jumătate...

Și deodată panglica începu să-i fugă printre degete de la sine, ca și cum ceva aflat acolo jos ar fi tras-o de celălalt capăt. Nu doar s-o fi tras: *fugea* cu ea. Se holba la banda în desfășurare, cu ochii căscați,

cu gura – un cerc moale al groazei... Groază, da, dar nu surpriză. Nu *știuse* doar? Nu *știuse* că se va întîmpla așa ceva?

Banda alergă pînă la capăt. Șase metri cu totul.

Un chicotit ușor ieși plutind din țeava, urmat de o șoaptă scăzută în care aproape că se simțea reprosul:

– Beverly, Beverly, Beverly... Nu poți lupta cu noi... Ai să mori dacă-ncerci... Mori dacă-ncerci... Mori dacă-ncerci... Beverly... Beverly... Beverly... ly-ly-ly...

Ceva țăcăni în caseta benzii rulante, și dintr-o dată aceasta începu să se înfășoare cu viteză înapoi pe fus, numerele și gradațiile trecînd în goană. Aproape de capăt – ultimul metru, sau doi – galbenul fu înlocuit de un roșu-închis, ud, iar ea zbieră și o scăpă jos ca și cum ruleta s-ar fi transformat deodată într-un șarpe viu.

Sînge proaspăt șiroia pe porțelanul curat și alb al chiuvetei și apoi în ochiul negru al gurii de evacuare. Se aplecă, suspinînd de acum, frica apăsîndu-i stomacul ca o greutate înghețată, și ridică ruleta. Ținînd-o între degetul mare și arătătorul mîinii drepte, în fața ei, o duse în bucătărie. În timp ce mergea, sîngele picura de pe bandă pe linoleumul decolorat din hol și bucătărie.

Își recapătă stăpînirea de sine gîndindu-se la ce-ar zice tatăl ei – ce i-ar *face* – dacă ar descoperi că i-a umplut de sînge ruleta de măsurat. Firește, n-avea cum să vadă sîngele, dar acest gînd îi prindea bine.

Luă una dintre cîrpele curate – încă la fel de caldă ca pîinea proaspătă, de la uscător – și reveni în baie. Înainte de-a începe să curețe, puse dopul tare de cauciuc în scurgere, închizînd acel ochi. Sîngele era proaspăt și se spăla ușor. O luă apoi pe propria-i urmă, ștergînd stropii cît monedele de pe linoleum, apoi spălă cîrpa, o stoarse și o puse deoparte.

Luă o a doua cîrpă și se folosi de ea ca să curețe ruleta tatălui ei. Sîngele era gros, vîscos. În două locuri se formaseră cheaguri negre și spongioase.

Deși sîngele acoperea doar un metru și jumătate sau doi, frecă banda pe toată lungimea ei, înlăturînd toate urmele de clisă. Odată rezolvată și asta, o puse la loc în dulap deasupra chiuvetei și duse cele două cîrpe pătate în fundul apartamentului. Doamna Doyon urla iar la Jim. Vocea îi era limpede, aproape cristalină în după-amiaza tîrzie și încă fierbinte.

În curtea din spate, cu noroi, buruieni și frînghii de rufe, se afla și un incinerator ruginit. Beverly aruncă în el cîrpele, apoi se așeză pe treptele din dos. Lacrimile o podidiră dintr-o dată, cu o surprinzătoare violență, și de data asta nu mai făcu nici un efort să și le stăpînească.

Își rezemă brațele de genunchi, capul pe brațe și plînse, în timp ce doamna Doyon striga la Jim să vină odată din drumul ăla, ce voia, să-l lovească vreo mașină și să-l omoare?

DERRY:
AL DOILEA INTERLUDIU

„Cu infinitul nu ți-o tragi."
Mean Streets

„Quaeque ipsa miserrima vidi,
Et quorum pars magna fui."
Virgiliu

14 februarie 1985
Ziua Sf. Valentin

Încă două dispariții săptămîna trecută – copii amîndoi. Exact cînd începeam să mă relaxez. Unul, un băiat de șaisprezece ani, pe nume Dennis Torrio, cealaltă, o fată de numai cinci, care se dădea cu săniuța în spatele casei sale de pe West Broadway. Mama, pradă isteriei, i-a găsit săniuța, o farfurie zburătoare din acelea din plastic, dar nimic mai mult. Cu o noapte înainte ninsese din nou – și se depusese un strat de vreo opt centimetri de zăpadă. Nici o altă urmă în afară de ale ei, a spus șeful Rademacher cînd l-am sunat la telefon, Începe să se plictisească teribil de mine, cred. Oricum, nu-i ceva care să mă țină treaz nopțile; am alte lucruri, mult mai importante de făcut, nu-i așa?

L-am întrebat dacă aș putea să văd fotografiile făcute de poliție. M-a refuzat.

L-am întrebat dacă urmele duceau spre vreun soi de canal sau gură de scurgere cu grătar. A urmat o lungă perioadă de tăcere. Apoi Rademacher a spus:

– Încep să mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine poate să te duci la doctor, Hanlon. La un doctor de scăfîrlie. Puștoaica a fost răpită de taică-său. Nu citești ziarele?

– Taică-său l-a răpit și pe tînărul Torrio? am întrebat.

Altă lungă pauză.

– Las-o baltă, Hanlon, a spus el. *Lasă-mă-n* pace.

A închis.

Sigur că citesc ziarele – nu eu le pun în Sala de Lectură a Bibliotecii Publice, în fiecare dimineață, cu mîna mea? Fetița aceea, Laurie Ann Winterbarger, rămăsese în custodia mamei ei, ca urmare a unui divorț violent desfășurat în primăvara anului 1982. Poliția susține teoria conform căreia Horst Winterbarger, care se presupune că

lucrează ca depanator auto undeva în Florida, a venit cu autoturismul pînă în Maine pentru a-și răpi fiica. Mai departe, se presupune că și-a parcat mașina lîngă casă și și-a strigat fata, care a venit atunci la el – de unde și lipsa altor urme decît ale fetiței. Au mai puține de spus despre faptul că fetița nu își mai văzuse tatăl de la vîrsta de doi ani. O parte din adînca amărăciune care a însoțit divorțul soților Winterbarger provenea din faptul că doamna Winterbarger își acuzase soțul spunînd că acesta își molestase sexual copilul în cel puțin două rînduri. A cerut tribunalului să-i ridice lui Winterbarger orice drepturi de vizitare, petiție pe care justiția a satisfăcut-o, în pofida negațiilor hotărîte ale lui Winterbarger. Rademacher pretinde că e posibil ca această decizie, care a avut efectul de a-l despărți complet pe Winterbarger de unicul său copil, să-l fi împins la gestul acesta disperat. Aici există cel puțin o anume plauzibilitate vagă, dar vă recomand să vă puneți următoarea întrebare: l-ar mai fi recunoscut micuța Laurie Ann după trei ani și ar fi alergat la el cînd a chemat-o? Rademacher spune că da, chiar dacă n-avea decît doi ani cînd l-a văzut ultima oară. Eu n-aș crede. Iar mama ei susține că Laurie Ann fusese bine instruită să nu se apropie sau să stea de vorbă cu străini, lecție pe care majoritatea copiilor din Derry o învață de timpuriu și temeinic. Rademacher zice că a anunțat Poliția Statului Florida să-l caute pe Winterbarger și că responsabilitatea lui se încheie aici.

„Chestiunile de custodie sînt mai mult domeniul avocaților decît al poliției", se citează că ar fi afirmat cretinul ăsta îngîmfat și supraîngrășat în *Derry News* de vinerea trecută.

Dar tînărul Torrio... Asta-i altă poveste. Minunată viață de familie. Membru în echipa de fotbal Derry Tigers. Elev la Panoul de Onoare, în vara anului 1984 a urmat cursurile unei școli de cercetași pe care a absolvit-o printre primii. Nici vorbă de consumat droguri. Avea o prietenă de care se pare că era amorezat pînă peste cap. Avea toate motivele să trăiască. Toate motivele să stea în Derry, cel puțin în următorii ani.

Și, cu toate astea, a dispărut.

Ce i s-a întîmplat? Un atac brusc de dor-de-ducă? Un șofer beat care l-o fi lovit, l-a ucis și l-a îngropat? Sau poate e tot în Derry,

poate că e în latura dinspre noapte a orașului Derry, făcînd casă bună cu amici ca Betty Ripsom, Patrick Hockstetter, Eddie Corcoran și toată gașca? Oare

(mai tîrziu)

Iarăși o fac. Bat mereu și mereu aceleași cărări, fără să realizez nimic constructiv, încordîndu-mă doar pînă ajung pe punctul de-a urla. Tresar cînd trosnește scara de fier ce duce la rafturi. Tresar la vederea unei umbre. Mă trezesc întrebîndu-mă cum aș reacționa dacă aș pune cărți pe rafturi, sus în pod, și o mînă s-ar întinde dintre două rînduri de cărți înclinate, o mînă bîjbîind...

Iar am avut o dorință de nestăpînit de a începe să-i chem în după-amiaza asta. La un moment dat chiar am format 404, prefixul zonei Atlanta, cu numărul lui Stanley Uris în fața mea. Pe urmă am ținut doar receptorul la ureche, întrebîndu-mă dacă voiam să-i chem pentru că eram într-adevăr sigur – sută la sută *sigur* – sau numai fiindcă acum sînt speriat atît de rău, încît nu mai pot suporta singurătatea; că trebuie să vorbesc cu cineva care știe (sau *va* știi) ce este lucrul care mă sperie.

O clipă, îl aud pe Richie spunînd: „împle-mi-le? ÎMPLE-MI-LE? Nu vreau dracu' să mi le împli, *seniorr!*" cu vocea Pancho Vanilia, la fel de clar ca și cum ar sta lîngă mine... Și închid telefonul. Pentru că atunci cînd vrei să vezi pe cineva cu atît dor cum voiam eu să-l văd pe Richie – sau pe oricare dintre ei în momentul acela – pur și simplu nu mai poți să ai încredere în propriile-ți motivații. Mințim mai bine atunci cînd ne mințim pe noi înșine. Fapt este că încă nu sînt sută la sută sigur. Dacă va mai ieși la iveală încă un cadavru, am să-i sun... dar deocamdată trebuie să presupun că pînă și un cretin fudul ca Rademacher s-ar putea să aibă dreptate. Era *posibil* ca fetița să-și țină minte tatăl; puteau să fi rămas fotografii de-ale lui. Și bănuiesc că un adult realmente convingător poate determina un copil să vină în mașina lui, indiferent ce a fost învățat acel copil.

Și mai e încă o teamă care mă bîntuie. Rademacher a făcut aluzie că s-ar putea să înnebunesc. Nu cred asta, dar, dacă le-aș da telefon acum, *ei* ar putea crede că sînt nebun. Mai rău, ce-o să fie dacă nici măcar nu-și amintesc de mine? *Mike Hanlon? Care? Nu-mi aduc*

aminte de nici un Mike Hanlon. Nu-mi amintesc deloc de dumneata. Ce promisiune?

Simt că va veni un moment anume cînd va trebui să-i chem... Iar, cînd o să sosească momentul acela, voi *ști* că e cel potrivit. Propriile lor circuite se vor deschide în același timp. Ca și cum două roți uriașe ar intra încet într-un soi de convergență puternică una cu alta, eu însumi și restul orașului Derry aflîndu-ne pe una, iar prietenii mei din copilărie pe cealaltă.

Cînd va sosi ceasul, vor auzi vocea Țestoasei.

Așa că am să aștept, și mai devreme sau mai tîrziu am să știu.

Nu mai cred că se pune problema dacă să le dau sau nu telefon.

Problema e doar *cînd.*

20 februarie 1985

Focul de la *The Black Spot.*

„Un exemplu perfect al modului cum Camera de Comerț va încerca să rescrie istoria, Mike", mi-ar fi spus bătrînul Albert Carson, probabil plescăind din limbă, „încearcă, și uneori aproape că reușesc... Dar bătrînii își aduc aminte cum s-a întîmplat în realitate, întotdeauna își aduc aminte. Și uneori îți spun, dacă-i întrebi așa cum trebuie."

Există oameni care trăiesc în Derry de douăzeci de ani, și totuși nu știu că a fost cîndva o cazarmă „specială" pentru necombatanți, la vechea Bază a Forțelor Aeriene din Derry, o cazarmă aflată la o jumătate de kilometru de restul unității – iar în miezul lui februarie, cu o temperatură de minus douăzeci de grade Celsius și un vînt de șaptezeci de kilometri pe oră urlînd peste drumurile netede, jumătatea de kilometru în plus devenea ceva ce-ți putea dărui înghețuri, degeraturi sau poate chiar moartea.

Celelalte șapte dormitoare aveau încălzire cu păcură, ferestre cu obloane și izolare. Erau confortabile și plăcute. Cazarma „specială", care găzduia cei douăzeci și șapte de oameni din Compania E, era încălzită cu o sobă veche și nărăvașă, cu lemne. Proviziile de combustibil mergeau pe principiul „nu se fură, se « completează »" Singura izolare o constituia stratul gros de cetină de brad și molid așternut de oameni pe dinafară. Într-o zi, unul dintre aceștia obținuse un set complet de obloane pentru ferestre, dar cei douăzeci și

șapte de locatari ai barăcii „speciale" au fost detașați la Bangor în aceeași zi să ajute la o oarecare muncă în baza de acolo, iar seara cînd se înapoiaseră, obosiți și înghețați, găsiseră toate geamurile sparte. Toate.

Aceasta se întîmpla în 1930, cînd jumătate din forțele aeriene ale S.U.A. constau din biplane. La Washington, Billy Mitchell fusese adus în fața Curții Marțiale și retrogradat din carlingă la birou din cauza insistențelor sale de a încerca să construiască niște aeroplane mai moderne, insistențe care pînă la urmă îi iritaseră superiorii destul ca să-l pocnească zdravăn. Nu peste mult timp avea să-și dea demisia.

Așa că destul de puține zboruri valabile aveau loc la baza din Derry, în ciuda celor trei piste (dintre care una era chiar și pavată). Cea mai mare parte a instrucției ce se făcea acolo era din categoria noi-ne-facem-că-muncim.

Unul dintre soldații Companiei E, care revenise în Derry după satisfacerea serviciului militar, în 1937, a fost tatăl meu. Mi-a spus următoarea poveste:

„Într-o zi în primăvara anului 1930 – era cam cu șase luni înaintea incendiului de la *The Black Spot* – mă întorceam cu patru camarazi dintr-o permisie de trei zile pe care ne-o petrecuserăm la Boston.

Cînd am intrat pe poartă, malacul ăla stătea chiar lîngă punctul de control, rezemat într-o lopată și scoțîndu-și din fund turul pantalonilor. Un sergent de pe undeva din sud. Păr roșu ca morcovul. Dinți stricați. Coșuri. Arăta cam ca o maimuță fără blană pe trup, dacă pricepi ce vreau să zic. Erau mulți ca el în armată pe vremea Crizei.

Așa că am venit, din permisie noi, cei patru tineri, toți patru simțindu-ne încă grozav, și i-am putut citi în ochi că tocmai căuta ceva cu care să ne vină de hac. Așa că ne-am bîțîit mîinile a salut de parcă era Generalul Black Juck Pershing în persoană. Cred că am fi putut scăpa cu bine, dar era o zi minunată de sfîrșit de aprilie, soarele strălucea la apus, și aveam mîncărici la limbă.

– Bună ziua vă doresc, domnule sergent Wilson, spusei, și el s-a și repezit la mine cu picioarele-amîndouă.

– Ți-am dat permisiunea să vorbești cu mine? mă-ntreabă.

– Nu, domnule, zic eu.

El se uită la restul – Trevor Dawson, Carl Roone și Henry Whitsun, care a murit în incendiu în aceeași toamnă – și le zice:

– Negroteiu' ăsta aici-șa face pe dășteptul cu mine. Dacă voi ăștilanți căcănari nu vreți să mergeți cu el la corvoadă cîtu-i de lungă curva asta spurcată de dup-amiază, vă duceți la barăci, vă-mpachetați textila și mișcați din cur pîn-la O.S.R. Priceput?

Ei, și s-au dus, și Wilson rage:

– Pas alergător, futangiii! Ia să văz tălpile la spinare!

Așa că au pornit în pas alergător, iar Wilson m-a dus la unul din hambarele de echipament și mi-a dat o cazma. M-a scos pe cîmpul mare, care era exact acolo unde-i azi stația de la Northeast Airlines Airbus. Și se uită la mine, rînjind cică, și arată pămîntul și zice:

– Vezi groapa aia de colo-șa, cioroiule?

Acolo-șa nu era nici o groapă, dar mi-am închipuit că-i mai bine pentru mine să fiu de acord cu orice-o zice, așa că m-am uitat în jos, unde arăta, și am zis că sigur c-o văd. Așa că mi-a dat una-n nas de m-a trîntit la pămînt și am rămas acolo, cu sîngele curgîndu-mi peste ultima cămașă curată pe care o aveam.

– Ba n-o vezi, finea nu-ș-ce căcănar cu gură mare a astupat-o! a răcnit el la mine, și în obraji avea două pete mari și roșii.

Dar mai și rînjea, și puteai paria că se distrează.

– Așa că uite ce faci mata, Nea Bună-Ziua-Vă-Doresc, faci mata bine și scoți mizeria din groapa mea. Pas alergător!

Așa că am săpat aproape două ore, și în curînd eram în groapă pînă la bărbie. Ultimii coți erau de lut, și, pe cînd am terminat, stăteam pînă la glezne-n apă, cu pantofii uzi leoarcă.

– Ieși de-acolo, Hanlon, a zis sergentul Wilson.

Ședea alături pe iarbă, trăgînd dintr-o țigară. Nu mi-a oferit nici un ajutor. Eram tot numai noroi și mîl, din creștet și pînă-n tălpi, ca să nu mai vorbim de sîngele ce mi se usca pe bluză. S-a ridicat și a făcut un pas. A arătat spre groapă.

– Ce vezi acolo, negrotei? m-a întrebat.

– Groapa dumneavoastră, sergent Wilson, zic eu.

– Mda, păi, m-am gîndit că n-am nevoie de ea, zice. N-am nevoie de nici o groapă săpată de-un negrotei. Pune-mi mizeria la loc, soldat Hanlon.

Așa că am umplut-o la loc și, cînd am fost gata, soarele apunea și se făcea răcoare. Vine și se uită la ea, după ce-am terminat de bătătorit noroiul cu latul cazmalei.

– Acum ce vezi colo-șa, negrotei? întreabă.

– Un maldăr de mizerie, domnule, zic, și iar mi-a dat una.

Pe Dumnezeul meu, Mikey, uite-atîta mai aveam pînă să sar pur și simplu să-i crap capul cu muchia hîrletului ăluia. Dar, dacă făceam asta, niciodată n-aș mai fi privit cerul, decît printre niște zăbrele. Totuși, au fost vremuri cînd aproape mă gîndeam c-ar fi meritat. Dar am reușit să-mi păstrez calmul.

– Aia nu-i un maldăr de mizerie, codoi-de-raton tîmpit! zbiară el la mine, cu scuipatul zburîndu-i de pe buze. Aia-i GROAPA MEA, și-ai face mata bine să scoți din ea mizeria chiar acu'! Pas alergător!

Așa că i-am scos mizeria din groapă și pe urmă iar am umplut-o, și apoi mă-ntreabă de ce m-am apucat de i-am astupat groapa taman cînd se pregătea el să tragă o căcare-n ea. Așa că iar i-am săpat-o, și el își dă jos nădragii și-și atîrnă băsănăul de țopîrlan cu țurloaiele lui slăbănoage crăcănate peste groapă și se hlizește la mine în timp ce-și face treaba și zice:

– Ce mai faci, Hanlon?

– Fac tocmai bine, domnule, zic eu pe dată, pentru că luasem hotărîrea să nu mă las pînă nu picam leșinat sau mort.

Îmi sărise mustarul.

– E, am de gînd să dreg treaba asta, zice. Ca să-ncepem, fă bine doar și-astupă groapa aia, soldat Hanlon. Și vreau să văd ceva viață. Ești cam moale.

Așa că am umplut-o iară, și puteam vedea după cum rînjea că abia se încălzea. Dar chiar atunci a venit amicul ăla al lui țopăind peste hîrtoape cu un felinar cu gaz și i-a spus că a fost o inspecție neanunțată și că Wilson a dat de belea lipsind. Prietenii mei au depus mărturie pentru mine și n-am pățit nimic, dar prietenii lui Wilson – dacă-i numea cumva așa – nu puteau fi deranjați.

Atunci mi-a dat drumul, și am așteptat să văd dacă o să-i apară numele pe Opisul de Pedepse a doua zi, da' n-a apărut. Cred că i-o fi spus probabil l'entului doar că a lipsit de la inspecție fiindcă învăța un cioroi cu gura bogată cine era propitaru' tuturor gropilor la baza din Derry – alea care fuseseră deja săpate și alea care nu fuseseră încă. Probabil că i-au dat o medalie în loc să-l pună să curețe cartofi. Și uite-așa stătea treaba cu Compania E, aici în Derry..."

Tatăl meu mi-a spus povestea cam prin 1958, și cred că mergea pe cincizeci de ani, deși mama n-avea decît vreo patruzeci. L-am întrebat de ce, dacă așa era-n Derry, s-a întors aici?

– Păi, n-aveam decît șaișpe ani cînd am intrat în armată, Mikey, a răspuns el. Am mințit c-am mai mult ca să mă ia. Nici n-a fost ideea mea. Maică-mea mi-a zis să fac așa. Eram mare, și ăsta-i singurul motiv pentru care minciuna a prins, așa cred. Eu m-am născut și am copilărit la Burgaw, în Carolina de Nord, și singura dată că vedeam carne era după culesul tutunului sau cîteodată iarna, dacă tata împușca vreun cerb. Singurul lucru bun pe care mi-l amintesc din Burgaw era plăcinta cu carne și cu turte de mălai înșirate-n jur.

Așa că atunci cînd tata a murit într-un accident la nu-știu-ce mașinărie de la fermă, mama a zis că-l duce pe Philly Loubird la Corinth, unde avea neamuri. Philly Loubird era mezinul familiei.

– Vorbești de unchiul Phil? l-am întrebat, zîmbind la gîndul de a-l fi numit cineva Philly Loubird.

Unchiul Phil era avocat în Tucson, Arizona, și intrase de șase ani în Consiliul Orășenesc. Cînd eram mic, credeam că unchiul Phil e bogat. Pentru un om de culoare în anul 1958, aș zice că era. Scotea douăzeci de mii de dolari pe an.

– De el vorbesc, a spus tata. Dar pe vremea aia nu era decît un puști de doișpe ani cu o beretă marinărească din hîrtie de orez pe cap, salopetă peticită și fără nimic în picioare. El era cel mai mic, eu veneam imediat înaintea lui. Toți ceilalți se duseseră – doi pe lumea ailaltă, doi la neveste, unul la pușcărie. Ăla era Howard. Niciodată n-a fost bun de nimic.

– Așa că ai să intri-n armată, mi-a spus bună-ta Shirley. Nu-ș dacă or începe să te plătească imediat sau nu, da', o dată ce-au să înceapă, îmi trimiți și mie o sumușoară lună de lună. Mă doare că te trimit de-acasă, fiule, da', dacă n-ai grijă tu de mine și de Philly, nu știu ce-o să se-aleagă de noi.

Mi-a dat certificatul de naștere să-l arăt la recrutare și am văzut că, ea știa cum, schimbase anul ca să par de optișpe.

Așa că m-am dus la judecătorie unde era biroul de recrutare în armată și am cerut să mă înscrie. Mi-au arătat hîrtiile și linia pe care puteam să pun degetul.

– Po' să-m' scriu numele, am spus, iar omul a rîs și nu m-a crezut.

– Păi atuncea, ia treci și scrie-ți-l, băiatu' negru.

– Stați așa un minuțel, zic eu. Vreau să vă pui, fo' două-ntrebări.

– Păi dă pe gură, zice, po' să-ți răspund la orice-ntrebi.

– În armată are carne de două ori pe săptămînă? am întrebat. Mama mea zice că da, da' ea mă bate la cap să mă-nrolez.

– Nu, n-au de două ori pe săptămînă, zice el.

– Ei, așa m-am gîndit și eu, zic, gîndind în sinea mea că omu' pare un mitocan, da' cel puțin i-un mitocan cinstit.

Atunci, zice:

– Au în fiecare seară.

Așa m-a făcut să mă-ntreb cum mi-o fi putut da prin minte măcar că-i un om cinstit.

– Tre' că mă credeți prost ca noaptea, zic.

– Aici ai nimerit-o, negrotei, zice.

– Păi, dacă mă-nrolez, tre' să fac ceva pentru mama și Philly Loubird, zic. Mama zice că-i o soldă.

– Aia uite-aicea-i, zice și bate-n formularul de soldă. Altceva, ce-ți mai stă pe suflet?

– Păi, zic, cum e cu instrucția ca să devii ofițer?

Cînd am spus asta, și-a aruncat capul pe spate și a rîs pîn-am crezut c-o să se înece cu propriul lui scuipat. Pe urmă zice:

– Fiule, ziua cînd o să aibă ofițeri cioroi în armata lu' babacu' o să fie ziua cînd o să-l vezi tu pe Iisus Hristos plin de sînge dansînd *charleston* la Birdland. Acuma iscălești sau nu iscălești? M-ai scos din răbdări. Și mai și împuți locu'

Așa că am iscălit, m-am uitat la el cum a prins formularul de soldă pe foaia mea de încorporare, pe urmă mi-a dat jurămîntul, și pe urmă, gata, eram soldat. Credeam c-o să mă trimită în New Jersey, unde armata construia poduri pe motiv că nu e nici un război în care să lupte. Cînd colo, m-am ales cu Derry, Maine, și Compania E.

A oftat și s-a așezat mai bine în fotoliu, un om robust, cu păr alb, care i se cîrlionța lipit de țeastă. Pe vremea aia aveam una dintre cele mai mari ferme din Derry și probabil cea mai bună tarabă stradală de produse la sud de Bangor. Toți trei munceam din greu, iar tata trebuia să angajeze ajutoare în plus la vremea recoltei, și ne descurcam.

A spus:

– M-am întors aici pentru că văzusem Sudul, văzusem Nordul, și în ambele locuri domnea aceeași ură. Nu sergentul Wilson a fost ăla care să mă convingă de asta. El nu era decît un țopîrlan din Georgia și căra Sudul după el oriunde se ducea. N-avea el nevoie să fie sudist de pe linia Mason-Dixon ca să urască negrii. Îi *ura* și gata. NU, focul de la *The Black Spot* a fost chestia care m-a convins. Știi, Mikey, într-un fel...

A aruncat o privire spre mama, care croșeta. Ea nu ridicase ochii, dar știam că ne asculta atentă; cred că și tata își dăduse seama de asta.

– Într-un fel, focul ăla m-a făcut bărbat. Au murit șaizeci de oameni în incendiu, dintre care optișpe de la Compania E. De fapt nici nu mai rămăsese mare lucru din companie cînd s-a stins focul. Henry Whitsun... Stork Anson... Alan Snopes... Everett McCaslin... Horton Sartoris... Toți prietenii mei, toți au murit în flăcările alea. Iar focu' nu l-au pus moș Sarge Wilson și amicii lui de tărîțe-și-mămăligă. Nu, l-a pus ramura Derry a Legiunii din Maine pentru Decența Albă. Tații unora dintre copiii cu care mergi tu la școală, fiule, au scăpărat chibritele care-au dat foc la *The Black Spot*. Și nici măcar nu vorbesc de copii săraci.

– De ce, Tătuțule? De ce-au făcut-o?

– Păi, în parte a fost vorba de însuși Derry, spuse tatăl meu, încruntîndu-se.

Își aprinse încet pipa și scutură chibritul de lemn:

– Nu știu de ce s-a întîmplat aici; n-am cum să explic, dar în același timp nu mă *surprinde*. Legiunea pentru Decența Albă era versiunea Nordiștilor pentru Ku Klux Klan, înțelegi tu. Mărșăluiau în aceleași cearșafuri albe, ardeau aceleași cruci, scriau aceleași răvașe de ură către negrii despre care simțeau că își depășesc condiția sau primesc posturi menite albilor. În bisericile unde predicatorii vorbeau despre egalitatea cu negrii, amplasau cîteodată calupuri de dinamită. Majoritatea cărților de istorie vorbesc mai mult despre KKK decît de Legiunea Decenței Albe, și mulți oameni nici măcar nu știu că a existat așa ceva. Cred că asta poate fi și din cauză că majoritatea au fost scrise de istorici din Nord, și le e rușine.

Cea mai mare popularitate o avea în marile orașe și în zonele industriale. New York, New Jersey, Detroit, Baltimore, Boston, Portsmouth – toate au avut filialele lor. Au încercat să se organizeze

și în Maine, dar Derry a fost singurul loc unde au avut cu adevărat succes. A, sigur, o vreme a fost și un ordin la Lewiston – asta era cam în același timp cu focul de la *The Black Spot* –, da' nu-și făceau griji cu negri care să violeze femei albe sau să ocupe slujbe ce ar fi trebuit să le aparțină albilor, pentru că acolo nu erau negri mai deloc. În Lewiston se ocupau mai mult de vagabonzi și haimanale și se temeau de faptul că ceva numit de ei „armata mercenarilor" s-ar putea uni cu altceva numit „oastea scursorilor comuniste", prin care înțelegea orice om rămas fără muncă. Legiunea Decenței obișnuia să-i arunce pe ăștia din oraș de cum puneau piciorul înăuntru. Uneori le îndesau urzici în turul pantalonilor. Alteori le dădeau foc la cămăși.

Ei, și s-a cam terminat aici cu Legiunea după incendiul de la *The Black Spot.* Vezi tu, evenimentele nu mai puteau fi controlate. Așa cum pare că se întîmplă uneori în orașul ăsta.

Tăcu, pufăind din pipă.

– Să zicem că Legiunea Decenței Albe nu era decît o altă sămînță, Mikey, și a găsit aici un sol unde a rodit bine. Era un club al bogătașilor. Iar după incendiu toți și-au lepădat pur și simplu cearșafurile, s-au acoperit unul pe altul cu minciuni și s-a mușamalizat totul.

Acum în glasul său se simțea un soi de scîrbă înveninată, care pe mama o făcu să ridice ochii, încruntîndu-se.

– La urma urmei, cine a murit? Optișpe negrotei din armată, paișpe, cinșpe din oraș, patru membri ai unei formații de negrotei... Și o ceată de iubitori-de-negrotei. Ce conta asta?

– Will, spuse încet mama. Destul.

– Nu, am spus eu. Vreau să mai aud!

– S-a făcut ceasul să te culci, Mikey, spuse tata, ciufulindu-mi părul cu mîna sa mare și aspră. Un lucru doar vreau să-ți mai spun, și nu cred că ai să-l înțelegi, fiindcă nici măcar eu nu-s sigur că-l înțeleg. Ceea ce s-a întîmplat în noaptea aia la *The Black Spot*, oricît de rău a fost... Nu cred de fapt că s-a întîmplat pentru că eram noi negri. Nici măcar fiindcă *The Black Spot* era aproape de West Broadway, unde locuiau pe atunci și locuiesc și azi albii bogați din Derry. Nu cred că s-a-ntîmplat ca Legiunea Decenței Albe s-o ducă așa bine aici pentru că urau negrii și poponarii mai mult în Derry decît în Portland, sau Lewiston, sau Brunswick. A fost din cauza solului. Se pare că tot ce-i rău, tot ce doare rodește bine în solul orașului ăstuia. M-am gîndit la asta mereu de-a lungul anilor. Nu știu de ce-o fi așa...

Dar asta este realitatea, însă mai sînt aici și oameni de treabă, cum și atunci erau oameni de treabă. Cînd s-au ținut funeraliile după aceea, au venit mii de oameni și au venit pentru negri la fel ca pentru albi. Lucrul s-a întrerupt aproape o săptămînă. Spitalele i-au tratat pe răniți pe gratis. Au sosit coșuri cu mîncare și scrisori de condoleanțe cu cele mai deschise gînduri. Și s-au întins mîini de ajutor. M-am întîlnit în timpul ăla cu prietenul meu Dewey Conroy, și știi că-i alb precum crema de vanilie, dar îl simt ca și cum mi-ar fi frate. Mi-aș da viața pentru Dewey dacă el mi-ar cere-o și, deși nimeni nu cunoaște cu adevărat sufletul altcuiva, cred că și el și-ar da viața pentru mine dac-ar fi nevoie.

Oricum, armata ne-a mutat de aici pe cei rămași după incendiu, ca și cum le-ar fi fost rușine... Și cred că le era. Am sfîrșit la Fort Hood și am stat acolo șase ani. Acolo am întîlnit-o pe maică-ta și ne-am cununat la Galveston, la ai ei. Dar în toți anii ce trecuseră, o clipă nu mi-a ieșit din minte orașul Derry. Iar după război am adus-o pe maică-ta aici. Și te-am făcut pe tine. Așa că iată-ne, la nici șase kilometri de locul unde era *The Black Spot* în 1930. Și cred că-i vremea de culcare, domnule.

– Vreau să aud despre foc! am strigat. Povestește-mi despre el, Tătuțule!

Iar el m-a privit în felul acela încruntat care întotdeauna îmi pune lacăt la gură... Poate pentru că nu se uita adesea astfel. De cele mai multe ori era zîmbitor.

– Aia nu-i o poveste pentru copii. Altă dată, Mikey. Cînd vom mai fi bătut amîndoi cărările vreo cîțiva ani.

După cum avea să reiasă, am mai bătut amîndoi cărările încă patru ani înainte s-aud povestea celor întîmplate la *The Black Spot* în noaptea aceea, iar de acum zilele de bătut cărările ale tatălui meu se sfîrșiseră de tot. Mi-a relatat cele întîmplate de pe patul de spital unde zăcea, plin de droguri, picotind între lumea reală și cealaltă, pe cînd cancerul își croia drum în intestinele lui, devorîndu-l de viu.

26 februarie 1985

Am citit cele scrise ultima oară în acest caiet și m-am surprins izbucnind în lacrimi la amintirea tatei, care e mort de douăzeci și trei de ani. Țin bine minte cît am suferit după el – și durerea aceasta m-a

ținut aproape doi ani. Apoi în 1965, cînd am absolvit liceul, iar mama s-a uitat la mine și a spus „Ce s-ar mai fi mîndrit tatăl tău!", am plîns amîndoi îmbrățișați și m-am gîndii că ăsta e sfîrșitul, că l-am îngropat definitiv cu aceste lacrimi tîrzii. Dar cine știe cît e în stare să țină durerea? Nu e cu putință ca, pînă și la treizeci sau patruzeci de ani după moartea unui copil, a unui frate sau o soră, să te trezești pe jumătate, gîndindu-te la acea persoană cu aceeași pierdută goliciune pe dinăuntru, cu același simțămînt al unor locuri ce niciodată nu se mai vor putea umple la loc... poate nici chiar pe lumea cealaltă?

A ieșit din armată în 1937, cu pensie de invaliditate. Prin anii aceia, armata pe care-o făcea tata devenise cu mult mai războinică; oricine avea măcar jumătate de ochi, mi-a spus el odată, putea de-acum să vadă că în curînd puștile vor ieși iarăși din rastel. Avansase la gradul de sergent între timp și își pierduse cea mai mare parte din laba piciorului stîng cînd un recrut nou, care era atît de speriat, încît aproape că făcea pe el, smulsese cuiul unei grenade, după care o scăpase în loc s-o arunce. Aceasta s-a rostogolit pînă la tata și a explodat, spunea el, cu un zgomot ca o criză de tuse la miezul nopții.

Multe dintre echipamentele pe care le primeau pentru instrucție acei soldați de demult fie erau defectuoase, fie șezuseră atîta timp în magazii de armament aproape uitate, încît sufereau de impotență. Aveau cartușe care nu luau foc și puști ce le explodau uneori în mîini atunci cînd cartușele luau totuși foc. Marina avea torpile care de obicei nu se duceau acolo unde erau țintite și nu explodau cînd își atingeau, să zicem, ținta. Forțele Aeriene și Aeronavale aveau avioane cărora le cădeau aripile dacă aterizau prea dur, și am citit undeva că la Penascola, în 1939, un ofițer de intendență a descoperit un batalion întreg de camioane militare care nu voiau să pornească deoarece coropișnițele le mîncaseră furtunurile de cauciuc și curelele de transmisie.

Așa că viața tatălui meu a fost salvată (inclusiv, desigur, acea parte din el care avea să devină Sluga Dumneavoastră. Prea Plecată Michael Hanlon) printr-o combinație de gargară birocratică borțoasă și echipament defect. Grenada n-a explodat decît pe jumătate, așa că nici el nu și-a pierdut decît o parte dintr-un picior, în loc de tot ce avea mai jos de stern.

Cu ajutorul de invalid, a reușit să se însoare cu mama cu un an mai devreme decît plănuiseră. Nu au venit imediat la Derry; s-au

mutat la Houston, unde au lucrat în industria de război pînă în 1945. Tata era șef de echipă într-o fabrică unde se făceau cofraje de bombe. Mama era nituitoare. Dar, așa cum mi-a spus în seara aceea cînd aveam unsprezece ani, gîndul la Derry nu i-a ieșit o clipă din minte. Iar acum mă întreb dacă mecanismul acela sinistru n-o fi pornit la treabă încă de pe atunci, atrăgîndu-l înapoi, astfel ca eu să-mi pot ocupa locul în cercul de pe Maidan, într-o seară de august. Dacă roțile universului există cu adevărat, atunci binele compensează întotdeauna răul – dar și binele poate fi îngrozitor.

Tatăl meu avea abonament la *Derry News*. Urmărea atent anunțurile cu terenuri de vînzare. Asta ne-a salvat de mari cheltuieli. Într-un tîrziu a găsit o fermă ce părea o afacere destul de bună... Pe hîrtie, cel puțin. Au plecat amîndoi din Texas cu un autobuz, s-au uitat la ea și au cumpărat-o în aceeași zi. Primii negustori din Comitatul Penobscot i-au emis tatei o ipotecă pe zece ani, și s-a instalat.

– Am avut la început unele probleme, a spus tata cu un alt prilej. Existau oameni care nu voiau negri în vecinătate. Știam că așa va merge – nu uitasem de *The Black Spot* – și pur și simplu stăteam cuminți așteptîndu-i să apară. Treceau copii și aruncau cu pietre sau cutii de bere. Cred c-am înlocuit douăzeci de ferestre în anul ăla dintîi. Iar unii dintre ei nu erau nici măcar copii. Într-o zi, cînd ne-am trezit din somn, pe coteț era desenată o zvastică și toți puii erau morți. Cineva le otrăvise mîncarea. Ăia au fost ultimii pui pe care am încercat să-i cresc vreodată. Dar șeriful de comitat – pe vremea aia nu aveam nici un șef de poliție, Derry nu era un oraș destul de mare pentru așa ceva – s-a pus pe treabă și a lucrat pe brînci. La asta mă refer, Mikey, cînd spun că aici sînt și bune, și rele. Nu conta deloc pentru acel domn Sullivan că pielea mea era cafenie și aveam părul creț. A ieșit de vreo zece ori în stradă, a vorbit cu oamenii, și pînă la urmă a aflat cine-o făcuse. Și cine crezi că era? Poți să-ncerci să ghicești de trei ori, și primele două nu se pun la socoteală!

– Nu știu, am zis.

Tata rîse pînă-i țîșniră lacrimi din ochi. Scoase din buzunar o batistă mare și albă și se șterse:

– Păi, era Butch Bowers, ăla era! Tatăl puștiului care zici că-i cel mai mare bătăuș de la voi din școală! Taică-su-i un rahat, iar fiul o bășinuță.

– La școală sînt copii care spun că tatăl lui Henry e nebun, am zis eu.

Cred că eram prin clasa a patra pe atunci – destul ca să fi încasat suficiente castane peste scăfîrlie de la preacinstitul Henry Bowers, și nu numai o dată... Iar acum, că stau și mă gîndesc, majoritatea termenilor peiorativi pentru „negru" sau „om de culoare" auziți de mine pentru prima oară, din gura lui Henry Bowers i-am auzit, între clasele întîi și a patra.

– Ei, îți zic eu, spuse tata, ideea că Butch Bowers ar fi nebun s-ar putea să nu fie tocmai greșită. Oamenii spun că n-a mai fost niciodată întreg la minte după ce s-a întors din Pacific. Fusese acolo cu Infanteria Marină. Oricum, șeriful l-a luat în custodie, iar Butch a început să urle că e o înscenare și că toți nu erau decît o hoardă de iubitori-de-negrotei. A, avea el să dea în judecată pe toată lumea. Cred c-avea o listă care să se fi-ntins de-aici și pînă pe Witcham Street. Mă-ndoiesc c-avea măcar o singură pereche de izmene care să aibă fundul întreg, dar urma să mă dea în judecată pe mine, pe șeriful Sullivan, orașul Derry, Comitatul Penobscot și numai Dumnezeu mai știe pe cine încă.

Cît despre ce s-a întîmplat pe urmă... Ei bine, nu pot să jur că-i adevărat, dar așa am auzit-o de la Dewey Conroy. Dewey a spus că șeriful și-a pus în cap să-l bage pe Butch la închisoare în Bangor.

– E vremea să-ți ții gura și să mai și asculți nițel, Butch. Negrul ăla nu vrea să depună plîngere. Nu vrea să te trimită la Shawshank, tot ce vrea e contravaloarea puilor. A socotit că două sute de dolari ar fi tocmai suficient.

Butch îi zice șerifului că poa' să-și bage ăi două sute de dolari acolo unde nu-l vede soarele, iar șerifu' Sullivan, îi răspunde:

– Acolo la Shank au o groapă de var și se zice că, dacă ai muncit în ea cam vreo doi ani, ți se face limba verde ca o acadea de chitră. Acum alege tu. Doi ani la var sau două sute de dolari. Ce părere ai?

– Nici un juriu din Maine n-o să mă condamne, zice Butch, pentru că am omorît găinile la un cioroi.

– Știu asta, zice Sullivan.

– Atunci ce mama dracu' pierdem vremea pe-aici? îl întreabă Butch.

– Fă bine și trezește-te, Butch. N-au să te bage la zdup pentru găini, da' au să te *bage* pentru zvastica pe care-ai pictat-o pe ușă după ce le-ai omorît.

Ei bine, Dewey spune că Butch pur și simplu a rămas cu falca atîrnînd, iar Sullivan a ieșit să-i lase timp de gîndire. La vreo trei zile după aceea, Butch i-a spus lui frate-său, ăla care a murit înghețat cîțiva ani mai tîrziu cînd ieșise la vînătoare beat, că-i vinde Mercury-ul cel nou, pe care Butch și-l cumpărase cu solda de lăsare la vatră și-i era mai scump ca orice pe lume. Așa că eu mi-am primit cei două sute de dolari, iar Butch s-a juruit c-o să mă ardă de viu. A dat tîrcoale, zicîndu-le și prietenilor treaba asta. Așa că m-am răfuit cu el într-o după-amiază. Își cumpărase un Ford vechi, de dinainte de război, în locul Mercury-ului, iar eu eram cu camionul. I-am tăiat calea pe Wilcham Street, pe lîngă triaj, și am coborît la el cu pușca Winchester.

– Dacă nu te dai la o parte din drumu' meu, un negru rău o să tragă cu pușca după tine, maimuțoi bătrîn, i-am zis.

– Nu-ți permit să vorbești așa cu mine, cioroiule, a zis el, și se bîlbîia al dracu' de tare, cuprins deopotrivă de furie și de spaimă. Nu-ți permit să vorbești așa cu un alb, jigodie ce ești.

Ei bine, mă săturasem de toată afacerea, Mikey. Și știam că, dacă nu-l sperii pe bune atunci pe loc, n-o să mai scap niciodată de el. Nu era nimeni prin preajmă. Am băgat mîna-n Ford-ul ăla și l-am luat de păr. Patul puștii mi l-am proptit de catarama de la curea, iar țeava drept sub bărbia lui. Am spus:

– Data viitoare cînd îmi mai zici cioroi sau negrotei, o să-ți curgă creierii pe bordu' mașinii. Și crede-mă ce-ți spun, Butch: o dată să-mi mai ieși în cale, și trag în tine. S-ar putea să vin și să trag și-n nevastă-ta, și-n fii-tu, și în pierde-vară ăla de frati-tu. Mi-a ajuns.

Atunci a început *să plîngă*, și spectacol mai urît ca ăla n-am văzut în viața mea.

– Na poftim ce chestii să-ntîmpl-aciia, zice, cînd un cio... Cînd un negrot... Cînd unu' poa' să puie pușca-n cap la un muncitor ziua-n amiaza mare la marginea drumului.

– Mda, se pare că se-ntoarce lumea cu fundu-n sus cînd poa' să se-ntîmple una ca asta, am fost eu de acord. Da' asta nu contează acuma. Tot ce contează e că ne-am înțeles, sau vrei să vezi dacă poți să-nveți să respiri prin frunte?

A încuviințat că ne-am înțeles, și ăsta a fost ultimul necaz pe care l-am mai avut vreodată cu Butch Bowers, afară poate de ăla cînd a murit cîinele tău, domnul Chips, și n-am găsit nici o dovadă că nu era mîna lui Bowers. Se poate foarte bine ca Chippy să fi înfulecat vreo momeală otrăvită.

Din ziua aia am fost lăsați în pace să ne vedem de-ale noastre, și cînd privesc în urmă nu prea am multe de regretat. Am dus aici o viață bună, și, dacă sînt nopți cînd visez focul ăla, mă rog, nimeni nu poate trăi normal fără să mai aibă și cîteva vise urîte.

28 februarie 1985

Au trecut zile întregi de cînd m-am așezat să scriu povestea incendiului de la *The Black Spot,* așa cum mi-a spus-o tatăl meu, și încă n-am ajuns la ea. În *The Lord of the Rings*[1], cred, e un personaj care spune că „un drum duce la alt drum"; că poți porni de pe o cărare neducînd în nici un loc mai fantastic decît treptele din fața propriei tale case, care ajung pînă pe trotuar, iar de-acolo poți merge... Ei bine, poți merge absolut oriunde. La fel se întîmplă și cu poveștile. Una duce la următoarea, iar de acolo la următoarea, și la următoarea; poate că duc în direcția în care voiai și tu să mergi, poate că nu. Poate că în cele din urmă ceea ce contează mai mult decît povestirile propriu-zise e vocea care le spune.

Vocea lui e aceea pe care mi-o amintesc, cu siguranță: glasul tatălui meu, scăzut și încet, și cum chicotea cîteodată sau rîdea de-a dreptul. Pauzele ca să-și aprindă pipa, sau să-și sufle nasul, sau să meargă să-și ia o cutie de Narragansett (Nasty Gansett, cum îi spunea el) din răcitor. Acel glas, care pentru mine e întrucîtva glasul tuturor glasurilor, glasul tuturor anilor, glasul ultim al acestui loc – cel ce nu se află în nici unul din interviurile lui Ives, nici în vreuna din sărmanele istorii ale acestui loc... Nici pe vreo bandă dintr-ale mele.

Glasul tatălui meu.

---

[1] *Stăpînul Inelelor,* trilogie de J.R.R. Tolkien, capodoperă a scriitorului care a inspirat subtil opera lui S. King (n. tr.).

Acum este ora zece, biblioteca s-a închis de o oră, și o viforniță cumplită începe să șuiere afară. Aud boabe micuțe de măzăriche lovind ferestrele, aici și în coridorul cu geam care duce la Biblioteca pentru Copii. Aud și alte sunete și scîrțîieli robuste și bufnituri în afara cercului de lumină în care stau eu, scriind pe colile galbene liniate ale unui blocnotes. Simple zgomote ale unei clădiri vechi, îmi spun... Dar mă întreb dacă aceasta este realitatea. La fel cum mă întreb și dacă undeva afară în furtună o fi ieșit în seara asta un clovn să vîndă baloane.

Ei bine... Nu contează. Cred că în sfîrșit mi-am găsit calea spre ultima povestire a tatălui meu. Am ascultat-o în salonul său de spital, cu nici șase săptămîni înainte de a muri.

Mergeam să-l vizitez împreună cu mama, în fiecare după-amiază după școală, și singur, seară de seară. La ora aia mama avea de făcut treburi acasă, dar insista să mă duc eu. Mergeam cu bicicleta. Nu mă lăsa să fac autostopul, nici chiar la patru ani după ce se sfîrșise cu crimele.

Au fost șase săptămîni grele pentru un băiat care nu avea decît cincisprezece ani. Îmi iubeam tatăl, dar ajunsesem să detest acele vizite de seară – privindu-l cum se micșora și se scofîlcea, privind ridurile suferinței ce i se întindeau și i se adînceau pe față. Uneori plîngea, deși încerca să se stăpînească. Iar la întoarcerea acasă era întuneric, și mă gîndeam iar la vara anului 1958, și-mi era frică să mă uit în spatele meu deoarece clovnul putea fi acolo... Sau vîrcolacul... Sau mumia lui Ben... Sau pasărea mea. Dar cel mai tare mă temeam că, indiferent ce formă ar lua, va avea chipul răvășit de cancer al tatălui meu. Așa că pedalam cît puteam de repede, indiferent cît de tare îmi bubuia inima în piept, și intram, aprins la față și cu părul transpirat, iar mama spunea:

– De ce ții morțiș să circuli așa de repede, Mikey? O să te-mbolnăvești.

Iar eu spuneam:

– Am vrut s-ajung la timp ca să te-ajut la treabă.

Iar ea mă îmbrățișa, și mă săruta, și-mi spunea că-s un băiat tare bun.

Pe măsură ce trecea timpul, am ajuns să nu-mi mai vină în minte nici un subiect pe care să-l pot discuta cu tata. Mergînd spre oraș, îmi

storceam creierii în căutarea unor teme de conversație, îngrozindu-mă de momentul cînd nici unul, nici altul nu vom mai găsi nimic de spus. Moartea lui mă speria și mă făcea să turbez, dar mă și *stînjenea;* aveam impresia atunci, și o am și acum, că dispariția unui om ar trebui să decurgă repede. Cancerul făcea mai mult decît să-l mănînce pur și simplu. Îl degrada, înjosindu-l.

Nu vorbeam niciodată despre cancer, iar în cursul unora dintre tăcerile acelea mă gîndeam că *trebuie* să vorbim de el, că n-ar mai fi nimic altceva de vorbit și vom rămîne împiedicați în tăcere ca niște copii rămași fără loc de șezut într-un joc al scaunelor cînd se oprește pianul, și aproape aș înnebuni, încercînd să mă gîndesc la ceva – la orice! – de spus, astfel încît să nu fim nevoiți să recunoaștem lucrul care acum îmi distrugea Tătuțul, omul care odinioară îl înșfăcase pe Butch Bowers de chică și-i înfipsese țeava puștii în gît, cerîndu-i să-l lase în pace. Aveam să fim siliți să vorbim despre el, iar dacă se întîmpla asta, aveam să plîngem. N-aș fi fost în stare să mă abțin. Iar, la cincisprezece ani, cred că gîndul de a plînge în fața tatălui meu mă înfricoșa și mă tulbura mai mult ca oricare altul.

În timpul uneia dintre aceste interminabile și înspăimîntătoare pauze l-am întrebat iar despre incendiul de la *The Black Spot.* În seara aceea îl umpluseră pînă sus cu medicamente, căci durerea îl chinuia cumplit, și luneca între inconștiență și trezie, uneori vorbind deslușit, alteori bîiguind în limbajul acela exotic pe care eu îl numesc „Mordesomn" Cîteodată știam că vorbește cu mine, dar în răstimpuri părea să mă confunde cu fratele său Phil. L-am întrebat de *The Black Spot* fără nici un motiv clar; pur și simplu mi-a venit în minte și m-am agățat de acest subiect. Ochii i se limpeziră și zîmbi puțin:

– N-ai uitat nici o clipă de asta, nu-i așa, Mikey?

– Nu, tată, am răspuns și, deși nu mă mai gîndisem la ea de trei ani și mai bine, am adăugat ceea ce el însuși spunea uneori: o clipă nu mi-a ieșit din minte.

– Ei, am să-ți spun acum, zise el. Cinșpe ani înseamnă destul de mult, aș zice, și mama la nu-i aici ca să mă oprească. În plus, ar trebui să știi. Mă gîndesc cîteodată că nu putea să se fi întîmplat decît în Derry, și trebuie s-o știi și pe asta. Ca să te poți păzi. Condițiile pentru asemenea lucruri au părut întotdeauna a fi cele potrivite aici. Ai grijă, da, Mikey?

– Da, tată.

– Bun, spuse el, iar capul îi căzu la loc pe pernă. Asta-i bine.

Credeam că o să ațipească din nou – ochii i se închiseseră –, dar în schimb a început să vorbească.

– Cînd eram în baza militară de aici în '29 și '30, era un club acolo sus, pe colină, unde-i acum Derry Community College. Se afla imediat după PX, unde de obicei puteai căpăta un pachet de Lucky Strike Greens pe șapte cenți. Clubul nu era decît o colibă mare și veche, dar pe dinăuntru o aranjaseră frumușel – covor pe jos, separeuri la pereți, un tonomat – și puteai consuma băuturi slabe, la sfîrșit de săptămînă... Dacă erai alb, adică. Cînta orchestra în cele mai multe seri de sîmbătă și era un loc absolut grozav. La bar n-aveau decît poșircuțe, fiind în perioada prohibiției, dar auziserăm că puteai obține și tărie dacă o voiai... Și dacă aveai o steluță verde pe carnetul de serviciu. Àsta era ca un semn secret al lor. Mai mult bere fiartă-n casă, dar la sfîrșit de săptămînă era rost și de băuturi mai tari. Dacă erai alb.

Noi, cei din Compania E, n-aveam voie nici să ne apropiem, desigur. Așa că, dacă aveam o permisie seara, ne duceam în oraș. În zilele alea, Derry încă mai era un oraș forestier și existau vreo opt-zece baruri, majoritatea într-o parte a orașului căreia i se spunea Jumătatea de Acru a Iadului. Barurile acestea erau ceea ce oamenii numeau „cocine de porci orbi", și cam aveau dreptate, fiindcă majoritatea clienților se purtau ca porcii cînd erau acolo și erau cam orbi cînd erau dați afară. Șeriful știa, sticleții știau, da' locurile alea vuiau cît era noaptea de lungă, așa cum făcuseră tot timpul în vremurile forestiere ale sfîrșitului de secol trecut. Bănuiesc c-or fi fost ceva palme unse, da' poate nu atîtea și nu așa de scump cum ai putea crede; în Derry oamenii au un fel al lor de-a întoarce capul în partea cealaltă. Unii serveau tărie la fel ca bere, și, din toate cîte am auzit, băutura pe care-o puteai căpăta în oraș era de zece ori mai bună ca basamacul ăla de whisky și ginul ca din cada de la baie cu care te-alegeai la barul băieților albi vinerea și sîmbăta seara. Rachiul din oraș trecea granița din Canada în camioane de bușteni, și în cele mai multe sticle chiar era ce scria pe etichetă. Licoarea bună era scumpă, da' mai era și belșug de păcură, și putea să-ți lase o mahmureală, da' nu-ți scurta zilele, și dacă *ajungeai* să orbești nu te ținea mult. În fiecare seară trebuia să te ferești cînd începeau să zboare

sticlele. Erau *Nan's, The Paradise, Wally's Spa, The Silver Dollar* și un bar, *Powderhorn,* unde cîteodată puteai găsi și o tîrfă. Fiștecare porc putea să-și tragă cîte-o gagică, nici măcar nu trebuia să te chinuiești prea mult – erau cu grămada, din alea care vor să afle dacă felia de pîine neagră are alt gust –, da' pentru puști ca mine, ca Trevor Dawson și Carl Roone, prietenii mei în zilele alea, gîndul de a cumpăra o tîrfă – o tîrfă *albă* – era o treabă la care să stai jos și să cugeți.

Cum v-am spus, în seara aceea era drogat puternic. Nu cred c-ar fi povestit nimic din toate astea – nu fiului său de cincisprezece ani – dacă n-ar fi fost amețit.

– Ei bine, n-a trecut mult și s-a arătat un reprezentant al Consiliului Orășenesc, cerînd să-l vadă pe maiorul Fuller. A spus că vrea să discute despre unele probleme apărute între orășeni și cei înrolați și despre cîteva „griji ale electoratului" și „chestiuni de proprietate", dar ceea ce voia el de fapt să știe era limpede ca un geam. Nu voiau negrotei din armată în cocinile lor, să deranjeze muierile albe și să bea ilegal trăscău într-un bar unde nu trebuia să stea și să bea ilegal trăscău decît albii.

Ceea ce tot era de rîsu' lumii, nici vorbă. Floarea muierețiide care își făceau atîtea griji era mai mult o adunătură de boarfe, iar cît despre a le sta în cale bărbaților!... Ei bine, tot ce pot spune e că niciodată n-am văzut vreun membru al Consiliului Orășenesc Derry în *The Silver Dollar* sau în *Powderhorn.* Bărbații care beau în bombele-alea erau tăietori de lemne, cu pufoaicele mari în carouri roșu-cu-alb, de cherestegii, cu zgîrieturi și cicatrice peste tot pe mîini, unii cu cîte-un ochi sau un deget lipsă, toți cu aproape toți dinții lipsă, toți trăsnind a surcele, talaș și sevă de copac. Purtau pantaloni verzi de flanelă și cizme vechi de cauciuc și umpleau podeaua de zăpadă pînă se înnegrea toată. Miroseau grozav, Mikey, și umblau ca grozavii și vorbeau ca grozavii. *Erau* grozavi. Eram în *Wally's Spa* într-o seară cînd l-am văzut pe unu' cum i s-a sfîșiat mîneca de la cămașă pe tot brațul cînd își întrecea puterile cu altul. Nu s-a *rupt* doar – probabil crezi că asta vreau să zic, da' nu. Mîneca omului ăluia aproape c-a explodat, dracu' – cum ar veni i-a *sărit* de pe mușchi, zdrențe. Și toată lumea a chiuit și a aplaudat, și pe mine m-a bătut careva pe spate și mi-a zis:

– Asta-i una de i se zice bășina-brațului, mutră-neagră.

Ce-ți zic eu ție e că, dacă oamenii care foloseau cocinile alea de porci orbi vinerea și sîmbăta seara cînd ieșeau din pădure să bea whisky și să fută gagici în loc de găuri unse cu slănină, dacă ăia nu ne voiau acolo, ne-ar fi alungat cu șuturi în cur. Da' chestia era, Mikey, că nu prea părea să le pese cine știe ce, c-o fi așa ori altminteri.

Unu' dintre ei m-a luat într-o seară deoparte – avea unu-optzeci, ceea ce-nsemna al naibii de mare pe vremea aia, și se-mbătase pulbere și putea la fel de-nnebunitor ca un coș cu piersici vechi de o lună. Dac-ar fi ieșit din haine, cred că alea rămîneau să stea singure. Se uită la mine și zice:

– Domnu', am să le-ntreb ceva și io. Matali-oi hi v'un negru?

– Așa e, zic.

– *Commen' ça va!* zice el în franțuzeasca aia din Saint John Valley, care sună aproape la fel ca graiu' Cajun, și trage-un rînjet așa de mare, că i-am văzut toți cei patru dinți. Știam io că-mi-ești, io! Hei! Am văzt odată unu-ntr-o carte! Avea aceleași...

Și, cum nu-i putea da prin minte cum să spună ce-i stătea pe vîrful limbii, întinde mîna și mi-o fîlfîie în fața gurii.

– Buze groase, zic.

– Așa, așa! zice el, rîzînd ca un copil. Buzi groasi! *Épais l□vres!* Buzi groasi! Îz-fac cinste c-o bere, io!

A mai rîs și la asta și m-a plesnit pe spinare – aproape trîntindu-mă pe burtă – și se-mpinge pînă la tejgheaua de scînduri unde să tot fi stat în șir cam vreo șaptezeci de bărbați și cincizeci de femei.

– Îmi tre' doo beri 'nainte să fac praf dugheana asta! zbiară el la barman, care era un mălai mare cu nasul rupt, pe nume Romeo Dupree. Una pen' mini și una *pour i homme avec les épais l□vres!*

Iar la asta au rîs toți în hohote, dar nu cu răutate, Mikey.

Așa că ăla aduce berile, mi-o dă mie pe-a mea și zice:

– Cum te cheamă? Nu vreau să-ți zic Buzi Groasi, io. Nu sună mișto.

– William Hanlon, zic.

– E, în cinstea ta, Uiiliam Anlon, zice.

– Nu, într-a *ta, zic.* Ești primul alb care mi-a oferit vreodată de băut.

Ceea ce era adevărat.

Așa că am băut berile alea două, și pe urmă am mai luat două, și el zice:

– Sigur ești negro? Afar' de ale *épais* buzi, arăți întocmai ca un alb bronzat, zic io.

La asta tata a izbucnit în rîs, și eu la fel. A rîs așa de tare, încît a început să-l doară burta și s-a apucat de ea, strîmbîndu-se, cu ochii dați peste cap și placa de sus înfiptă în buză.

– Vrei să sun după soră, Tătuțule? l-am întrebat, alarmat.

– Nu... Nu. O să-m' fie bine. Partea cea mai proastă, Mikey, e că nici măcar nu mai poți să rîzi cînd simți că-ți vine. Noroc că se-ntîmplă destul de rar.

Tăcu preț de cîteva minute, și abia acum îmi dau seama că atunci s-a-ntîmplat pentru singura dată să vorbim, aproape, despre ceea ce îl ucidea. Poate că ar fi fost mai bine – mai bine pentru amîndoi – dacă am fi făcut mai mult.

Sorbi o înghițitură de apă și continuă:

– Oricum, nu ăle cîteva muieri ce călăreau porcii, și nici cherestegiii obișnuiți ai locului ne voiau duși de-acolo. Bătrînii ăia cinci din Consiliul Orășenesc erau de fapt ofensați, ei și cei cam o duzină de oameni aflați înapoia lor – garda veche din Derry, mă-nțelegi. Nici unul nu pusese piciorul măcar o dată în *Paradise* sau la *Wally's Spa,* trasu' la măsea și-l rezolvau la clubul care atunci se înălța în vîrf la Derry Heights, da' voiau să fie siguri că nici una dintre boarfele alea sau bîțîitorii ăia de butelci nu erau poluați de negrii din Compania E.

Așa că maiorul Fuller zice:

– De la bun început am fost împotrivă să mi-i aducă aici. Mă tot gîndesc c-a fost o scăpare din vedere și c-o să-i trimită înapoi în sud sau poate la New Jersey.

– Asta nu-i treaba mea, îi zice bășinosul ăla bătrîn. Mueller, cred că-l chema...

– Tatăl lui *Sally* Mueller? am întrebat uimit.

Sally Mueller era colegă de clasă cu mine, la liceu.

Tata afișă un mic rînjet strîmb și acru:

– Nu, ăsta va fi fost unchi-său. Tata lu' Sally Mueller era în vremea aia pe undeva la facultate. Dar, dacă ar fi fost în Derry, îl găseam și pe el acolo, cred, alături de frate-său. Iar, în caz că te-ntrebi cît de adevărată e partea asta a poveștii, tot ce pot să-ți spun e că discuția mi-a reprodus-o Trevor Dawson, care freca podelele în ziua aia la comandamentul ofițerilor și a auzit totul.

– Unde trimite guvernu' băieții negri e treaba dumitale, nu a mea, îi zice Mueller maiorului Fuller. Problema mea e unde-i lași să se ducă vinerea și sîmbăta seara. Dacă-și mai tîrîie pașii prin centru, o să iasă cu bucluc. Avem și noi Legiune în orașul ăsta, pricepi?

– Ei, da' nu prea te-nțeleg aicea, dom' Mueller, zice maiorul. Oricum nu-i pot lăsa să bea la Clubul nostru. Nu numai că-i împotriva regulamentelor ca negrii să bea alături de albi, da' oricum n-ar putea. Nu vezi? E un club de elită. Băieții ăștia negri nu-s decît niște amărâșteni de soldați.

– Nici asta nu-i problema mea. Sper doar că o să ai grijă de chestia asta. Responsabilitatea însoțește gradul.

Și dus a fost.

Ei bine, Fuller a rezolvat problema. Baza Militară Derry era pe vremea aia o parcelă de teren a dracului de mare, deși nu se cultiva cine știe ce pe ea. Mai bine de o sută de acri. Spre nord se sfîrșea imediat dincolo de West Broadway, unde era plantat un fel de gard viu. Unde e acum Memorial Park, acolo se afla *The Black Spot.*

La începutul anului 1930, cînd s-au întîmplat toate astea, acolo nu era decît un vechi hambar de rechiziție, dar maiorul Fuller a adunat Compania E și ne-a spus că acela va fi clubul „nostru" Se purta de parc-ar fi fost Tăticu' Warbucks sau așa ceva și poate chiar se simțea astfel, făcîndu-le cadou unei cete de soldați negri propriul lor local, chiar dacă nu era decît un biet șopron. Pe urmă a adăugat, ca și cum nici n-ar fi însemnat mare lucru, că bombele din oraș ne erau interzise.

Ne-am amărît mult cu treaba asta, dar ce puteam face? N-aveam nici o putere. Băiatul ăla tînăr, un necombatant pe nume Dick Hallorann, care era un bucătar de să te ia groaza, a fost cel care a sugerat că am putea s-o aranjăm frumușel dacă am încerca pe bune.

Așa că am făcut-o. Am încercat pe bune. Și ne-am descurcat binișor, ținînd seama de toate cele. Prima oară cînd am intrat acolo cîțiva s-aruncăm o privire, am fost destul de dezamăgiți. Era întuneric și puțea, plin de scule vechi și cutii cu hîrtii înmuiate. N-avea decît două ferestruici și era fără curent electric. Pe jos, pămînt gol. Carl Roone a rîs cam amar, țin minte, și a zis:

– Moș Maiorelele, ăsta prinț, nu? Cică ne-a dat clubu' nost' propiu! *Ptiu!*

Iar George Brannock, care a murit și el în incendiu toamna aia, a zis:

– Mda, este *The Black Spot,* de toți dracii, nici vorbă. Iar numele a prins, pur și simplu.

Halloran ne-a pus la treabă... Hallorann, Carl și cu mine. Cred că Dumnezeu are să ne ierte pentru ce-am făcut – fiindcă El știe că habar n-aveam ce-o să iasă.

După o vreme, au băgat nasu' și ceilalți băieți. Cu cea mai mare parte din Derry interzisă, nu prea mai aveam ce altceva să facem. Am bătut cu ciocanul, am înfipt cuie și am făcut curat. Trev Dawson era un dulgher destul de bun și ne-a arătat cum să mai tăiem niște ferestre în peretele lateral, și-al dracu' să fiu dacă Alan Snopes n-a venit cu geamuri pentru ele, și geamurile alea erau de culori diferite – un soi de-ncrucișare între sticla de carnaval și aia pe care-o vezi în ferestrele bisericilor.

– De unde le-ai scos pe-astea? l-am întrebat.

Alan era cel mai bătrîn dintre noi; avea cam patruședoi, destul de bătrîn ca ăi mai mulți din noi să-i zicem Taica Snopes.

Și-a vîrît un Camel în gură și mi-a făcut cu ochiul:

– Rechiziții-la-Miezu'-Nopții, și nici o vorbă-n plus.

Așa că localul a ieșit binișor, iar pe la mijlocul verii îl foloseam deja. Trev Dawson și alți cîțiva despărțiseră partea din spate a barăcii, instalînd acolo o bucătărioară, nu mult mai mult decît un grătar și vreo două tigăi adînci, ca să-ți poți face un hamburger și niște cartofi prăjiți, dacă aveai poftă. Într-o latură era un bar, dar nu urma să aibă decît sifon și băuturi slabe – ce mama dracu', ne știam lungu' nasului. Păi nu-nvățaserăm lecția? Dacă voiam să bem tărie, aveam s-o facem pe întuneric.

Pardoseala era tot de pămînt, dar o țineam unsă frumos. Trev și Taica Snopes au tras un cablu electric – alte Rechiziții-de-la-Miezu'-Nopții, bag seamă. Prin iulie, puteam merge acolo în fiecare sîmbătă seară, să stăm jos și să luăm un hamburger și o Coca-Cola sau un cîrnat cu salată. Era frumos, însă n-am terminat niciodată localul; încă mai lucram la el cînd a ars. Ajunsese să fie un soi de hobby... Sau un mod de-a le da cu tifla lui Fuller, și lui Mueller, și Consiliului Orășenesc. Dar, cred, am știut că e cîrciuma noastră cînd Ev McCaslin și cu mine am pus într-o vineri seară o firmă pe care scria „*THE BLACK SPOT*" și, imediat dedesubt, „COMPANIA E ȘI INVITAȚII EI". Ca și cum am fi avut exclusivitate, vezi dumneata!

A ajuns să arate destul de frumușel, iar băieții albi au început să bombăne, și tot ce se poate spune e că barul lor arăta mai strașnic ca oricînd. Îi adăugau un salon special și o cofetărie mică. Părea că vor să se ia la întrecere. Aia însă era o întrecere la care noi nu voiam să participăm.

Tata îmi surîse din patul său de spital:

– Eram tineri, afară de Snopesy, dar nu eram cu totul fără minte. Știam că băieții albi te lasă să te iei la întrecere cu ei, dar, dacă încep să vadă că le-o iei înainte, ei bine, atunci cineva pur și simplu îți rupe picioarele ca să nu mai poți fugi așa de repede. Aveam ce doriserăm, și asta era destul. Atunci însă... S-a întîmplat ceva.

Tăcu, încruntîndu-se.

– Ce anume, Tătuțule?

– Am descoperit că aveam printre noi o formație de jazz destul de serioasă, spuse el încet. Martin Devereaux, care era caporal, cînta la tobe. Ace Stevenson la cornet. Taica Snopes se descurca binișor cu un pian de speluncă. Nu cînta prea strălucit, dar nici afon nu era. Mai aveam un amic care cînta la clarinet, iar George Brannock o dădea bine pe saxofon. Alții dintre noi se așezau din cînd în cînd să cînte la chitară, la muzicuță sau pur și simplu la un pieptene cu hîrtie ceruită pe el.

Toate astea nu s-au întîmplat dintr-o dată, înțelegi, dar pe la sfîrșitul lui august aveam o mică formație de Dixieland destul de zglobie, care cînta în serile de vineri și sîmbătă la *The Black Spot*. Se descurcau din ce în ce mai bine pe măsură ce se apropia toamna și chiar dacă nu erau deloc grozavi – n-aș vrea să-ți formezi părerea asta –, cîntau într-un fel diferit... Mai încins oarecum... Așa...

Căutîndu-și cuvintele, tata își undui mîna slabă pe deasupra cuverturii.

– Cîntau din rărunchi, am propus eu, zîmbind.

– Așa e! exclamă el, întorcîndu-mi zîmbetul. Ai zis-o! Cîntau un Dixieland din rărunchi. Iar următoarea ce se poate spune e că oamenii din oraș au început să se arate la clubul *nostru*. Pînă și unii soldați albi de la bază. Locul a ajuns să fie plin-ochi în fiecare sfîrșit de săptămînă. Nici asta nu s-a întîmplat cît ai bate din palme. La început mutrele alea albe arătau ca niște grăunțe de sare într-o

piperniță, dar au început să apară tot mai mulți de ai lor pe măsură ce trecea timpul.

Atunci, cînd au apărut albii ăia, atunci am uitat să mai avem grijă. Aduceau propriul lor rachiu în pungi cafenii, în cea mai mare parte cele mai bune licori, pe lîngă care trăscăul pe care-l puteau găsi în cocinile din oraș părea apă minerală. De rachiul de la Country Club vorbesc, Mikey. Rachiul bogătanilor. Chivas. Glenfiddich. Soiul ăla de șampanie care li se servea pasagerilor de clasa-ntîi pe transoceanice. „Champers", îi spuneau unii dintre ei, la fel cum obișnuim noi să numim catîrii căpoși acasă. Ar fi trebuit să găsim o cale de a-i pune capăt, dar nu știam cum. Ei erau din *oraș!* Pe dracu', erau *albi!*

Și, cum spuneam, eram tineri și mîndri de ceea ce făcuserăm. Și nu prea țineam socoteala de cît de rău putea să iasă treaba. Știam cu toții că Mueller și amicii săi aflaseră fără-ndoială ce se-ntîmplă, dar nu cred să ne fi dat seama vreunul că asta-i scotea din minți – și exact asta vreau să zic: *îi scotea din minți.* Ia uite-i, în mărețele lor case victoriene de pe West Broadway, la nici un sfert de kilometru de locul unde ne găseam *noi,* ascultînd cîntecele ca *Aunt Hagar's Blues* și *Diggin My Potatoes.* Destul de nasol și-atît. Da' să mai știe și că tinerimea lor era și ea acolo, țopăind nas în nas cu negrii – asta trebuie să fi fost cu-atît mai rău. Pentru că nu numai cherestegiii și boarfele au venit acolo pe cînd în locul lui septembrie se instala octombrie. Ajunsese să fie un soi de obicei în oraș. Tinerii intrau să tragă o dușcă și un dans pe muzica formației ăleia de jazz fără nume, pînă venea ora unu și-nchideam. Nici măcar nu veneau numai din Derry. Mai apăreau unii și de la Bangor și Newport, de la Haven, Cleaves Mills și Old Town și din toate orășelele de prin partea locului. Puteai vedea băieți din societatea Universității Maine de la Orono zbenguindu-se cu fetele din societatea lor, iar cînd orchestra a învățat să interpreteze o versiune ragtime după *The Maine Stein Song,* mai că n-au făcut să sară acoperișul de la locul lui. Sigur, era un club al celor înscriși – în sens tehnic, cel puțin – și interzis civililor care nu aveau invitație. Dar de fapt, Mikey, pur și simplu deschideam ușa la ora șapte și-o țineam deschisă pîn-la unu. Pe la mijlocul lui octombrie se făcuse că la orice oră intrai în ringul de dans te-nghesuiai șold în șold cu încă șase persoane. Nici nu mai aveai loc de dansat, așa că doar stăteai cum puteai acolo și te bîțîiai pe loc... Da', dacă nu

i-o fi convenit cuiva, n-am auzit niciodată să se plîngă. Pe la miezul nopții, era ca un vagon de marfă gol clătinîndu-se și gonind cu viteză de expres.

Se întrerupse, mai luă o înghițitură de apă și continuă. Acum ochii îi străluceau.

– Ei, ei. Fuller tot i-ar fi pus capăt, mai devreme sau mai tîrziu. Dacă ar fi făcut-o mai devreme, mureau mult mai puțini oameni. Tot ce avea de făcut era să trimită Poliția Militară și să-i pună să confiște toate sticlele de băutură pe care le aduceau cu ei oamenii. Asta ar fi fost destul de bine – ar fi fost de fapt exact ce voia el. Ne-ar fi făcut să închidem complet și definitiv. Ar fi urmat Curtea Marțială și batalionul disciplinar de la Rye pentru unii și transferuri pentru toți ceilalți. Dar Fuller se mișca încet. Cred că-i era frică de același lucru care ne îngrijora pe unii dintre noi – că vor fi orășeni care-o să-și iasă din minți. Mueller nu mai trecuse pe la el și cred că maiorul Fuller se temea fără-ndoială să se ducă el în oraș la Mueller. Avea gură mare Fuller ăsta, dar coloană vertebrală avea cam cît o meduză.

Așa că, în loc ca treaba să se termine în vreun mod pus la punct, care cel puțin i-ar fi lăsat în viață pe toți cei ce-au ars de vii în noaptea aceea, a terminat-o Legiunea Decenței. Au venit cu cearșafurile lor albe la începutul lui noiembrie și și-au fript o pastramă.

Tăcu iar, de data asta fără să mai soarbă din paharul cu apă, privind doar mohorît în colțul opus al încăperii, în timp ce afară un clopot bătea încetișor undeva și o soră trecea prin dreptul ușii deschise, cu tălpile pantofilor scîrțîind pe linoleum. Puteam auzi de cine știe unde un televizor, din altă parte un radio. Țin minte cum vîjîia vîntul afară, izbindu-se de zidul clădirii. Și, cu toate că eram în august, vîntul scotea un sunet rece. N-avea habar de *Cain's Hundred* de la televizor sau de Four Seasons cîntînd *Walk Like a Man* la radio.

– Unii dintre ei au venit prin gardul acela viu dintre bază și West Broadway, reluă el într-un tîrziu. Probabil se întîlniseră la careva acasă, pe-acolo, poate-n pivniță, să-și pună pe ei cearșafurile și să-și facă torțele pe care aveau să le folosească.

– Am auzit că alții au venit drept la bază pe Ridgeline Road, care pe atunci era principalul drum de acces. Am auzit – de unde, nu spun – că au venit într-un automobil Packard nou-nouț, înfășurați în cearșafurile lor albe, cu cometele albe în poală și făcliile pe jos, în

mașină. Făcliile aveau fîșii mari de postav înfășurate peste capătul cel gros și prinse cu banderole de cauciuc roșu, de felul celor pe care le folosesc cînd fac conserve. În locul unde Ridgeline Road se bifurcă din Witcham Street, spre bază, era o gheretă, iar ofițerul de serviciu a văzut Packard-ul trecînd.

Era sîmbătă seara, iar localul se zguduia din toate încheieturile, fără zăbavă. Să tot fi fost înăuntru două sute de persoane, poate mai mult. Și au apărut albii ăia, șase sau opt, în Packard-ul lor verde ca sticla, și alții venind printre copacii dintre bază și casele cochete de pe West Broadway. Nu erau tineri, nu mulți, și uneori mă-ntreb cîte cazuri de anghină și ulcere sîngerînde s-au înregistrat a doua zi. Sper că destule. Ucigași ticăloși, murdari și lași.

Packard-ul a parcat pe deal și a semnalizat de două ori cu farurile. Patru bărbați au coborît și s-au alăturat celorlalți. Unii aveau canistre de-alea de zece litri pline cu benzină, pe care le puteai cumpăra pe-atunci la stațiile de alimentare. Toți aveau torțe. Unu' dintre ei a rămas la volanu' Packard-ului. Mueller avea un Packard, pricepi? Zău că avea. Unu' verde.

S-au întîlnit în spate la *The Black Spot* și și-au muiat făcliile în gaz. Poate nu voiau decît să ne sperie. Am auzit altceva, dar am auzit și varianta asta. Mai degrabă aș crede că atît au vrut, fiindcă nu mă simt destul de înveninat, nici chiar acum, ca să doresc să cred ce poate fi mai rău. Se poate ca benzina să se fi scurs în jos pe cozile unora dintre făcliile alea, și cînd le-au aprins, ei bine, cei care le țineau în mîini au intrat în panică și le-au aruncat la nimereală, numai să scape de ele. Orice-o fi fost, noaptea aia neagră de noiembrie a început să ardă de lumina torțelor. Unii le țineau în sus și le roteau, și bucățele de postav aprins le cădeau pe creștet. Unii rîdeau. Dar, cum spuneam, unii le-au aruncat pe ferestrele din spate, în odaia unde era bucătăria noastră. Locul a devenit ca focul vesel al iadului în mai puțin de un minut și jumate.

Oamenii de afară își purtau acum cu toții pe cap glugile țuguiate. Unii cîntau: „Ieșiți-afar', ciorilor! Ieșiți-afar', ciorilor! Ieșiți-afar', ciorilor!" Poate că unii cîntau ca să ne sperie, dar mi-ar plăcea să cred că cei mai mulți încercau să ne prevină – la fel cum prefer să cred și că poate torțele alea au ajuns în bucătărie din greșeală.

Oricum o fi fost, n-a prea contat. Orchestra cînta mai tare decît o sirenă de fabrică. Toată lumea țopăia și se distra de minune. Nimeni din cei dinăuntru n-a știut că s-a întîmplat ceva. Pînă cînd Gerry McCrew, care făcea pe bucătarul adjunct în seara aceea, a deschis ușa bucătăriei și aproape c-a fost ars de viu. Flăcările s-au repezit afară cale de zece coți și i-au ars pe loc vestonul de paradă. Și aproape tot părul.

Eu ședeam cam la jumătatea peretelui dinspre răsărit, împreună cu Trev Dawson și Dick Hallorann, cînd s-a întîmplat, și în prima clipă am crezut c-a explodat aragazul. Nici nu mă ridicasem bine în picioare, cînd m-au doborît la pămînt oamenii ce se năpusteau spre ușă. Cam vreo două duzini mi-au mărșăluit drept peste spinare, și cred că ăla a fost singurul moment din toată tărășenia cînd chiar mi-a fost frică. Auzeam oamenii zbierînd și spunîndu-și unul altuia că trebuie să iasă, că arde localul. Dar, de fiecare dată cînd încercam să mă ridic, cineva mă călca pe spinare și iar mă turtea la pămînt. Unul și-a înfipt gheata cît toate zilele drept în ceafa mea, de-am văzut stele verzi. Nasul mi s-a strivit de pardoseala aia dată cu grăsime, am inspirat pămînt și-am început să tușesc și să strănut în același timp. Altcineva m-a călcat pe noadă. Am simțit tocul-cui al unei femei înfigîndu-mi-se-ntre obrajii fundului și, fiule, în viața mea nu mi-a mai trebuit o clismă nici pe jumătate cît aia. Dacă turul pantalonilor s-ar fi rupt, cred că-mi curgea sînge pe-acolo pînă-n ziua de azi.

Acuma sună comic, da' aproape c-am murit dracului în debandada aia. Am fost călcat, strivit, storcit, tăvălit și pocnit în atîtea locuri, că a doua zi n-am putut să umblu cu spatele drept. Urlam, și nici unul din oamenii ăia care tropăiau peste mine nu mă auzea și nici nu mă băga în seamă.

Trev a fost ăla care m-a salvat. I-am văzut mîna mare și cafenie în fața mea și m-am apucat de ea așa cum se agață înecatu' de-un colac de salvare. M-am agățat, el m-a tras sus și-am fost în picioare. Piciorul cuiva m-a pocnit într-o parte a gîtului, uite-aici...

Masă locul unde falca o ia în sus spre ureche, și am dat din cap.

...Și m-a durut așa de rău, încît cred că mi s-a rupt filmul cam un minut. Da' n-am dat drumul nici o clipă la mîna lui Trev, și nici el nu mi-a dat mie drumul. M-am pus pe picioare, în fine, tocmai cînd peretele pe care-l trăseserăm între bucătărie și sală s-a prăbușit.

A scos un zgomot ca un fel de *pop* – zgomotul pe care-l face o băltoacă de benzină cînd îi dai foc. L-am văzut aprinzîndu-se într-o ghirlandă mare de scîntei și am văzut lumea fugind să se dea la o parte din calea lui în timp ce cădea. Unii au reușit. Alții nu. Unul dintre băieții noștri – cred că a fost Hort Sartoris – a fost îngropat sub el, și o fracțiune de secundă i-am văzut mîna ieșind de sub toți tăciunii ăia aprinși, închizîndu-se, deschizîndu-se. Unei fete albe, sigur nu trecută de douăzeci de ani, i-a luat foc spatele rochiei. Era cu un student, și am auzit-o țipînd, implorîndu-l s-o ajute. Ăla i-a tras două palme cu toată puterea peste rochie și pe urmă a fugit cu ceilalți. Fata a rămas pe loc țipînd în timp ce rochia ardea pe ea ca o pălălaie.

Acolo unde fusese bucătăria era iadul pe pămînt. Flăcările străluceau atît de tare, că nici nu le puteai privi. Căldura te cocea, Mikey, te prăjea de viu. Simțeai cum ți se face pielea lucioasă. Puteai să simți cum ți se înăsprește părul din nas.

– Tre' să ieșim d-aci! răcnește Trev și-ncepe să mă tragă pe lîngă perete. Hai!

Atunci, Dick Hallorann se agață de el. Nu putea să aibă mai mult de nouăspe ani, și ochii-i erau mari ca bilele de biliard, da-și ținea firea mai bine ca noi. Ne-a salvat viețile.

– Nu pe-acolo! urlă el. Pe-aici!

Și a arătat înapoi spre estradă... Spre foc, înțelegi?

– Ești nebun! urlă și Trev la el – avea o voce tunătoare de taur, da' abia dacă-l puteai auzi prin mugetul focului și urletele oamenilor. Tu crapă dacă așa vrei, da' eu și Willy ieșim de-aici!

Încă mă mai ținea de mînă și a început să mă tragă iar spre ușă, deși în jurul ei erau deja atît de mulți oameni, că nici n-o mai puteai vedea. M-aș fi dus cu el. Eram atît de speriat de bombe, încît nici nu mai știam cum mă cheamă. Tot ce știam era că nu voiam să fiu fript ca un curcan.

Dick l-a apucat pe Trev de păr, iar, cînd Trev a întors capul, l-a plesnit peste obraz. Țin minte c-am văzut capul lui Trev izbindu-se de perete și am crezut că Dick a-nnebunit. În clipa următoare, îi răcnea lui Trev în față:

– Ia-o pe-acolo și-o să mori! S-au înfundat în ușa aia, negrule!

– N-ai tu treabă! a urlat și Trev.

Atunci s-a auzit un *BANG!* tare ca de la o petardă, doar că nu era petardă, era toba mare a lui Marty Devereaux, care explodase din cauza căldurii. Focul gonea pe grinzile de deasupra, iar unsoarea de pe jos începea să se-aprindă.

– Știu eu! a urlat Dick. Știu!

M-a apucat de cealaltă mînă și, un minut, m-am simțit ca o frînghie într-un joc stupid. Apoi Trev s-a uitat bine la ușă și a luat-o după Dick. Dick ne-a scos la o fereastră și a apucat un scaun ca s-o spargă, da', înainte ca el să-l arunce, dogoarea a spart-o-n locul lui. Atunci l-a înhățat pe Trev Dawson de fundul pantalonilor și l-a săltat în sus.

– Urcă! a strigat el. *Urcă,* fut-o-n cur pe mă-ta!

Iar Trev a zburat afară, cu capul înainte, de-a berbeleacul.

Pe urmă m-a ridicat pe mine, și am sărit pe pervaz. M-am apucat de rama ferestrei. M-am ales cu o porție zdravănă de bășici pe toată palma: lemnul fumega deja. Am ieșit cu capul înainte și, dacă nu mă prindea Trev, cred că mi-aș fi rupt gîtul.

Ne-am întors cu fața și am văzut ceva ca din cel mai urît coșmar pe care-l poți avea vreodată, Mikey. Fereastra aia nu mai era decît un pătrat galben de lumină arzătoare. Flăcările se repezeau în sus prin acoperișul de tablă în zeci de locuri. Auzeam oamenii dinăuntru zbierînd.

Am văzut două mîini negre fîlfîind prin fața focului – mîinile lui Dick. Trev Dawson mi-a făcut scară din mîinile lui, iar eu m-am aplecat prin fereastră și l-am apucat pe Dick. Tras de greutatea lui, mi s-a proptit burta de zid, și parcă te-ai fi rezemat de o sobă care tocmai începe să se încingă. Fața lui Dick s-a ridicat de după pervaz și, după cîteva clipe, n-am crezut c-o să mai scape, înghițise o porție zdravănă de fum și era aproape leșinat. Buzele i se crăpaseră. Din spinarea cămășii îi ieșeau vălătuci groși.

Iar atunci aproape că i-am dat drumul, căci simțeam mirosul oamenilor arși dinăuntru. I-am auzit pe unii zicînd că mirosul ăsta-i ca al costiței de porc la proțap, da' nu-i așa. Seamănă mai mult cu duhoarea aerului după ce se arde baliga. Se face un foc mare și se aruncă-n el tot rahatul ăla, iar, cînd rugul s-a încins de-ajuns, auzi ăle cocoloașe de bălegar pocnind ca niște castane, și la fel miros și oamenii cînd încep să se coacă în haine. Simțeam miasma aia și știam

că n-o să mai pot îndura multă vreme, așa că am mai smucit o dată din răsputeri și l-am scos pe Dick. Și-a pierdut un pantof.

M-am rostogolit din mîinile lui Trev și-am căzut pe jos. Dick a venit grămadă peste mine, și îți spun acum că negroteiu' ăla avea capu' *tare*. Mi s-a tăiat respirația aproape de tot și am zăcut acolo în noroi cîteva clipe, dîndu-mă de-a dura și ținîndu-mă de burtă.

Pînă la urmă am reușit să mă ridic în genunchi, apoi în picioare. Și am văzut siluetele alea fugind spre gardul viu. La început am crezut că-s fantome, și pe urmă am zărit pantofi. De-acuma, în jur la *The Black Spot* era lumină ca ziua. Le-am văzut pantofii și mi-am dat seama că erau oameni înfășurați în cearșafuri. Unul dintre ei rămăsese un pic în urma celorlalți, și-am văzut...

Lăsă fraza în aer, lingîndu-și buzele.

– Ce-ai văzut, Tătuțule? l-am întrebat eu.

– Nu-i treaba ta. Dă-mi apa, Mikey.

I-am dat-o. A băut-o aproape toată și l-a apucat tusea. O soră care trecea s-a uitat înăuntru și a spus:

– Aveți nevoie de ceva, domnule Hanlon?

– O instalație nouă de mațe, a zis tata. Ai vreuna la-ndemînă, Rhoda?

– Femeia a afișat un zîmbet nervos, îndoielnic și și-a văzut de drum. Tata mi-a întins paharul, iar eu l-am pus la loc pe măsuță.

– Durează mai mult să povestești decît să-ți amintești, spuse el. Ai să-mi umpli cu apă paharul ăla înainte să pleci?

– Sigur, Tătuțule.

– Povestea asta o să-ți dea coșmaruri, Mikey?

Am deschis gura cu gîndul să trag o minciună, după care m-am gîndit mai bine. Iar acum cred că, dacă aș fi mințit, se oprea atunci. Ajunsese deja departe, dar poate nu chiar atît de departe.

– Așa cred, am spus.

– Asta nu-i chiar așa de rău, mi-a întors-o el. În coșmaruri ne putem gîndi la ce-i mai rău. Cred că de-asta și sînt făcute.

A întins mîna. I-am apucat-o și ni le-am ținut încleștate pînă a terminat de povestit.

– M-am uitat în jur tocmai la timp ca să-i văd pe Trev și Dick ocolind clădirea și am alergat după ei, încă încercînd să-mi recapăt suflul.

Erau poate patruzeci, cincizeci de oameni acolo, unii plîngînd, alții borînd, alții făcîndu-le pe toate trei odată. Unii zăceau pe iarbă, leșinați din cauza fumului. Ușa era închisă, și auzeam oameni urlînd de cealaltă parte, zbierînd să li se dea drumul afară, afară, pentru numele lui Dumnezeu, că ard.

Era singura ușă în afară de aia care dădea din bucătărie în locul unde se țineau lăzile de gunoi. Ca să intri trebuia să împingi în ușă. Ca să ieși trebuia să tragi de ea.

Unii ieșiseră și începeau să se adune în fața ușii și s-o împingă. Ușa nu se clintea. Cei din spate se tot împingeau ca să scape de foc, și toată lumea era înțepenită pe loc. Cei ajunși chiar în față erau striviți. N-aveau nici o cale de-a deschide ușa aia, cu greutatea tuturor celor dinăuntru. Așa că rămîneau acolo, prinși în capcană, iar focul făcea prăpăd.

Trev Dawson a fost cel grație căruia n-au murit decît vreo optzeci în loc de o sută sau poate două, iar ceea ce-a primit pentru osteneală n-a fost o medalie, ci doi ani în batalionul disciplinar de la Rye. Vezi, cam pe-atunci a tras acolo camionul ăla mare de marfă, și cine să fie la volan dacă nu vechiul meu prieten sergentul Wilson, băiatu' care avea-n proprietate toate gropile din baza militară.

Iese și începe să răcnească ordine care nu prea aveau nici un sens și pe care oamenii oricum n-aveau cum să le-audă. Trev m-a apucat de braț și am alergat la el. De-acum îi pierdusem complet urma lui Dick Hallorann și nici nu l-am mai văzut pînă a doua zi.[1]

– Domnule sergent, am nevoie de camionul dumneavoastră! îi urlă Trev în față.

– Dă-te din calea mea, cioroiule! zice Wilson și-i dă un brînci.

Pe urmă iar începe să zbiere căcaturile alea fără șir. Nimeni nu-i dădea nici o atenție, și oricum n-a ținut-o mult, căci Trev a sărit ca o marionetă și i-a dat una.

Trev avea o palmă a dracului de tare, și aproape oricare altul nu s-ar mai fi sculat de jos, dar mîrlanul ăla era tare de cap. S-a ridicat, cu sîngele șiroindu-i pe nas și gură, și-a zis:

– Pentru asta te omor.

---

[1] La bătrînețe, Dick Hallorann va ajunge bucătar-șef al hotelului „Overlook". Romanul *The Shining*, 1977 (Ed. NEMIRA, 1993) (n. tr.).

Ei, și Trev l-a altoit în burtă cît a putut de tare, iar, cînd ăla s-a cocoșat, eu mi-am împreunat mîinile și l-am pocnit după cap cît am putut *eu* de tare. Era o treabă lașă să lovesc așa un om pe la spate, dar în momente disperate e nevoie de măsuri disperate. Și aș minți, Mikey, dacă aș spune că scatoalca dată ticălosului ăluia nu mi-a făcut un pic de plăcere. A căzut lat, exact ca un juncan lovit în cap cu barosul. Trev a fugit la camion, a dat drumul motorului și l-a condus dînd un ocol pînă a ajuns cu botul spre fațada *The Black Spot,* dar mai în stînga ușii. A băgat într-a-ntîia, a apăsat pedala de accelerație și dus a fost!

– *Păzea de-acolo!* am strigat eu la gloata de oameni ce stăteau prin preajmă. *Atenție la camion!*

S-au împrăștiat ca potîrnichile și, ca prin minune, Trev nu l-a lovit pe nici unul. A intrat în peretele clădirii cu vreo treizeci la oră, poate, și s-a izbit de volan. I-am văzut sîngele zburîndu-i din nas cînd a scuturat capul ca să și-l limpezească. A băgat în marșarier, a dat înapoi cincizeci de iarzi și iar s-a repezit. *BAM! The Black Spot nu era făcută decît din tablă ondulată, și lovitura asta a doua i-a venit de hac. Tot peretele cuptorului ăluia s-a prăbușit înăuntru și flăcările s-au năpustit afară vuind. Cum mai putea fi ceva* acolo, nu știu, dar erau. Oamenii sînt mult mai rezistenți decît ai crede, Mikey, și, dacă nu crezi, uită-te doar la mine cum lunec, deși încerc să mă agăț de marginile lumii. Locul ăla era ca un cuptor de topit, era ca un iad de flăcări și fum, dar oamenii au ieșit afară fugind într-un șuvoi dens. Erau atît de mulți, încît Trev nici n-a mai dat camionul înapoi, de teamă să nu-i calce pe vreunii. Așa că a sărit jos și a alergat la mine, lăsîndu-l unde era.

Am stat acolo, privind pînă la sfîrșit. Nu trecuseră nici cinci minute, dar era ca și cum ar fi durat o veșnicie. Ultimii zece-doișpe care au reușit să iasă ardeau. Oamenii i-au înșfăcat și au început să-i tăvălească pe pămînt, încercînd să-i stingă. Uitîndu-ne înăuntru, i-am văzut și pe alții care încercau să iasă, și știam că nu vor reuși în veci.

Trev m-a apucat de mînă, eu l-am apucat pe el – de două ori mai strîns. Stăteam așa, ținîndu-ne de mînă, întocmai cum stăm acum tu și cu mine, Mikey, el cu nasul lui rupt și sîngele curgîndu-i pe față și cu ochii închiși de umflați ce erau, și ne-am uitat la ăi oameni. *Ei* erau adevăratele stafii pe care le-am văzut în noaptea aia, nimic decît

pîlpîiri cu forme de bărbați și femei acolo în foc, venind spre deschizătura pe care o spărsese Trev cu camionul sergentului Wilson. Unii își țineau brațele înainte, ca și cum ar fi așteptat să vină cineva să-i salveze. Ceilalți doar umblau, dar nu păreau să ajungă niciunde. Hainele le erau o pălălaie. Li se scurgeau fețele. Și, unul după altul, se răsturnau, așa, și nu-i mai vedeai.

Ultima a fost o femeie. Rochia îi arsese toată și era în slip. Ardea ca o lumînare. La sfîrșit, a părut să se uite drept la mine, și am văzut că-i ardeau pleoapele.

Cînd ea a căzut, s-a sfîrșit totul. Întregul local s-a mistuit în înalturi, într-un stîlp de foc. La vremea cînd mașinile de pompieri de la bază și încă două de la unitatea din Main Street au ajuns acolo, deja se stingea de la sine. Ăsta a fost focul de la *The Black Spot,* Mikey.

A băut ce-i mai rămăsese din apă și mi-a întins paharul să i-l umplu de la țîșnitoarea din hol.

– O să fac pipi-n pat la noapte, Mikey.

L-am sărutat pe obraz și-am ieșit pe culoar să-i umplu paharul. Cînd m-am întors, iarăși picotea, cu ochii sticloși și contemplativi. Cînd am pus paharul pe noptieră, a mormăit un mulțumesc pe care abia dacă l-am înțeles. M-am uitat la ceasul de pe masă și am văzut că era aproape opt. Venise timpul să plec.

M-am aplecat peste el să-l sărut de rămas-bun... Și, în loc de asta, m-am auzit șoptind:

– Ce-ai văzut?

Ochii, care acum i se închideau treptat, abia dacă s-au întors spre sunetul glasului meu. O fi știut poate că sînt eu sau o fi crezut că-și aude glasul propriilor sale gînduri.

– Hmmh?

– Lucrul pe care l-ai văzut, am șoptit.

Nu voiam să aud, dar *trebuia* să aud. Îmi era și cald, și frig, ochii îmi ardeau, mîinile-mi înghețau. Dar trebuia să aud. La fel cum presupun că a trebuit și nevasta lui Lot să se întoarcă și să privească nimicirea Sodomei.

– Era o pasăre, spuse el. Drept peste ultimul dintre ăia care fugeau. Un șoim, poate. Ăla de-i zice vînturel. Da' era mare. N-am spus niciodată la nimeni. M-ar fi închis undeva. Pasărea avea poate douăzeci de metri de la un vîrf de aripă la altul. Era mare cît un

bombardier japonez. Da' am văzut... I-am văzut ochii... Și cred... Că m-a văzut și ea pe mine...

Capul îi căzu pe-o parte, spre fereastră, unde se lăsa întunericul.

– A venit în picaj și l-a înșfăcat pe ultimul care fugea. L-a apucat drept de cearșaf, zău că da... Și am auzit aripile păsării... Scoteau un sunet ca cel al focului... Și plana... Și mi-am zis, păsările nu pot să planeze... Da' asta putea, pentru că... Pentru că...

Tăcu.

– De ce, Tătuțule? am șoptit. De ce putea să planeze?

– N-a planat, zise el.

Am stat acolo tăcut, crezînd că de data asta adormise de-a binelea. În viața mea nu-mi mai fusese așa de frică... Fiindcă, patru ani mai-nainte, văzusem și eu pasărea aia. Cumva, în cine știe ce mod misterios, aproape că uitasem de acel coșmar. Tatăl meu mi-l readusese în minte.

– Nu plana, reluă el. Plutea. Plutea. Avea ciorchini mari de baloane legate de vîrful fiecărei aripi și plutea.

Tatăl meu adormi.

1 martie 1985

A revenit. Acum știu. Mai aștept, dar în inima mea o știu. Nu sînt sigur c-am să pot suporta. Copil fiind, am fost în stare să-i fac față, dar cu copiii e altfel. Într-un mod fundamental, e altfel.

Am scris totul despre noaptea aceea din urmă într-un soi de frenezie – oricum n-aș fi putut pleca acasă. Derry a fost învăluit într-o carapace groasă de gheață și, deși în dimineața asta a ieșit soarele, afară nu mișcă nimic.

Am scris pînă tîrziu după ora trei dimineața, împingînd stiloul tot mai repede și mai repede, în încercarea de a așterne totul pe hîrtie. Uitasem cum am văzut pasărea gigantică la vîrsta de unsprezece ani. Povestirea tatei a adus-o înapoi... Și de-atunci niciodată n-am mai uitat-o. Nici o clipă. Într-un fel, cred că acesta a fost darul lui din urmă pentru mine. Cumplit dar, ați spune, dar minunat în felul său.

Am adormit chiar pe locul unde mă aflam, cu capul pe brațe, cu caietul și stiloul pe masă în fața mea. De dimineață m-am trezit cu fundul amorțit și dureri de spate, dar simțindu-mă întrucîtva eliberat... Epurat de povestea aceea veche.

Și atunci am văzut că primisem o vizită noaptea, cînd dormeam.

Urmele, uscîndu-se în slabe contururi noroioase, duceau de la ușa din față a bibliotecii (pe care o încuiasem; întotdeauna o încui) pînă la biroul unde am adormit eu.

Nu se vedea nici o urmă îndepărtîndu-se.

Indiferent ce-a fost, a venit la mine în timpul nopții, și-a lăsat talismanul... Iar apoi a dispărut pur și simplu.

De lampa mea pentru lectură era legat un singur balon. Umplut cu heliu, plutea într-o rază a soarelui de dimineață ce pătrundea pieziș printr-una dintre ferestrele înalte.

Pe el se vedea un desen al chipului meu, cu ochii scoși, sînge curgînd din găvanele zdrențuite, un răcnet deformînd gura de pe pielea subțire și umflată, de cauciuc, a balonului.

M-am uitat la el și am zbierat. Zbieretul a reverberat prin bibliotecă, ecoul strident vibrînd în scara de fier circulară ce ducea la rafturi.

Balonul s-a spart cu un pocnet.

Cuprins

Partea întîi – UMBRA DIN TRECUT. 7
1. După potop (1957). 11
2. După festival (1984) 26
3. Șase apeluri telefonice (1985) 51
DERRY: PRIMUL INTERLUDIU 157
Partea a doua – DERRY: AL DOILEA INTERLUDIU 175
4. Ben Hanscom trage o căzătură 177
5. Bill Denbrough zboară ca vîntul și ca gîndul, înghițind pămîntul (I). . . 234
6. Unul dintre dispăruți: poveste din vara lui 1958. . . 266
7. Stăvilarul de pe Maidan . 306
8. Camera lui Georgie și casa de pe Neibolt Street. 340
9. Curățenie. 410
DERRY: AL DOILEA INTERLUDIU 463